

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

One step into the Dark-Hunter® world
and you'll never turn back . . .

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

S H E R R I L Y N

K E N Y O N

S T Y X X

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Styx

SHERILYN KENYON

St. Martin's Press
New York

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen bildirmek ve Yayıncı us.macmillanusa.com/piracy adresinde.**

YAZARIN NOTU

Tarih hakkında yazmak her zaman zor bir ihtimaldir. Öncelikle tarihçilerin kendileri, kanıtlanamayan ya da taşta kazınmamış her konuda son derece tartışmacıdırlar... ki bu da insanlık tarihinin büyük çoğunluğudur. Norman Cantor yıllar önce *Inventing the Middle Ages* (Orta Çağ'ı İcat Etmek) adlı harika bir kitap yazdı ve bu kitapta bir tarihçinin görüşlerinin, fikirlerinin ve geçmişinin araştırmalarını ve vardıkları sonuçları nasıl büyük ölçüde etkilediğini anlattı. Tarih alanında ve tarihçilerden oluşan profesyonel gruplarda uzun yıllar geçirdim ve görüşlerimizin ne kadar farklı olduğunu ve hepimizin bunları ne kadar şiddetle savunacağını ilk elden bilecek kadar çok makale ve görüş/sonuç savundum.

Bununla birlikte, bu kitabın ilk bölümü mevcut somut arkeolojik kanıtların dışında ve insanlığın kayıtlı tarihinin çoğundan önce var olmuştur. Yaşları ve geliştikleri dönemde ne kadar gelişmiş oldukları konusunda hararetle tartışılan binlerce arkeolojik alan var. Dürüst olmak gerekirse, hakkında çok az şey bildiğimiz ya da hiçbir şey bilmediğimiz bu alanlar birçok şekilde yorumlanabilir. Ve tarihi kayıtlar her yıl yeni kanıtlar, keşifler ve yorumlar ortaya çıktıkça yazılıyor ve yeniden yazılıyor.

Karanlık Avcılar dünyasında, bu kitabın geçtiği dönemde, antik dünya şu anda sahip olduğumuz kabul edilmiş insan kayıtlarından çok daha ileridir. Bu onu yanlış yapmaz. Sadece kurgu yapar.

Benim serimde, Acheron'un ölümünden sonra, Apollymi tüm dünyayı Taş Devri'ne geri döndürüyor ve bu yüzden okulda bize öğretilen Antik Yunan, Acheron ve Styxx için yazdığım kadar gelişmiş değil. Bu

Benim açımdan tarihsel yanlışlık ya da araştırma eksikliği değil, daha ziyade yarattığım kurgusal dünya.

Acheron ve Styxx'in Yunanistan'ı ve Mısır'ı, bu ülkeler için mevcut tarihlerimizden öncesine dayanmaktadır. Öyle olmak zorundaydı, çünkü Atlantis'ten binlerce yıl önce Bathymaas ve Aricles'in dünyasını oluşturan Atlantis'i bir kenara bırakın, Atlantis zamanına ait yazılı kayıtlara sahip değiliz (Platon'un yok edildikten yüzyıllar sonra lanetli şehirden bahsetmesi dışında).

Kitaptaki Didymos gibi bazı şehir devletleri ve ülkeler hayali, Atina ve Teb gibi diğerleri ise gerçektir. Ancak, bu döneme ait yazılı kayıtlarımız olmadığından ve şehirlerin ve ülkelerin (bazen çok hızlı bir şekilde) değişebildiği göz önüne alındığında, onları özgür bıraktım.

Ayrıca, Styxx ve Acheron'un konuştuğu Yunanca, modern Yunanca veya hatta geleneksel yazılı antik/Klasik Yunanca ile aynı değildir. Diller yaşayan bir varlıktır ve kelimelerin anlamları sürekli değişmektedir. Örneğin yirmi yıl önce bir şeyin "hasta" olduğunu söylemek olumsuz olurdu. Bugün ise bağlama göre olumsuz ya da olumlu olabilir. Dil her zaman evrim geçiriyor. Kurgusal dünyama gerçekçilik hissi vermek için, bu insani eğilimi kitaplara dahil ettim.

Aynı şekilde, modern olarak yorumlanabilecek ama aslında öyle olmayan kelimeler veya ifadeler de olabilir. Eski insanlar kelime dağarcıkları ve hakaretleri konusunda oldukça yaratıcıydılar. Bazı durumlarda onların kaydedilmiş yaratıcılıklarını kullandım, bazılarında ise "siktir git" gibi kulağa güncel gelen ifadeleri kısaltarak kullandım. Bu kesinlikle modern bir ifade olduğu anlamına gelmiyor (yazılı kullanımına dair çok sayıda tarihi örneğimiz var). Geçmişte de bunu söylerlerdi ve genellikle ayrıntılarla süslerlerdi. Bu arada kulağa modern gelebilecek "moron" gibi kelimeler aslında Yunanca kökenlidir -μωρός- ve M.Ö. beşinci yüzyıla kadar uzanan bir geçmişte yazıya geçirilmiştir ve kelimenin modern anlamına sahiptir. Biz bilmiyoruz

Bu tür kelimelerin gerçekte ne kadar eski olduklarını ancak yazıldıkları zamana göre ölçebiliriz. Ancak genellikle sözcükler ve deyimler yazılı kayıtlara geçmeden önce, özellikle de tarihi dönemlerde, uzun süre ortalıkta dolaşırlar.

Kitaptaki gerçekten anakronik olan tek terim "cehennem", ancak antik dünyada modern cehennem kavramı vardı, sadece Dozakh veya Pyriphlegethon kelimelerini kullanırlardı. Basitlik adına, modern terimimizi korudum. Bugünkü kavramımızın büyük bir kısmı yaklaşık 3.500 yıl önceki antik Zerdüştlüğe kadar uzanmaktadır. Bu da yine kavramın kanıtlayabileceğimizden çok daha uzun süredir var olduğu, ancak kayıtlı tarih boyunca yayıldıkça bu din tarafından popülerleştirildiği anlamına gelir. "Cehennem" kelimesinin kendisi Ortaçağ Norveç'ine kadar uzanmaktadır. Modern okuyucular için işleri basitleştirmek ve her eski, yabancı kelimenin tarihini açıklamak ve vermek zorunda kalmadan doğru anlamları iletmek için kitapta kullanmayı seçtim. Karakterlerin yaşadığı dönemdeki insanlar söyledikleri ve yaptıkları her şey için başka kelimeler kullanmış olsalar da, okuyucuyu karakterlerden ve hikayeden uzaklaştıran sürekli tarih dersleriyle boğmamak için dilimi daha modern tuttum.

Benim kişisel inancım, uzun yıllara dayanan tecrübelerime dayanarak

araştırma, insanların insan olduğu ve her zaman insan olduklarıdır. Bir şeyler ne kadar çok değişirse, o kadar çok aynı kalırlar. Antik toplumlar üzerine ders verdiğim zamanlarda, derse Aristophanes'in Bulutlar (MÖ 423) adlı oyunundan yaptığım şu alıntıyla başlardım:

Marathon'da savaşan adamları benim eğitim sistemimin yetiştirdiği ilkeler kesinlikle bunlardır. Ama siz bugünün adamlarına öyle şeyler öğretiyorsunuz ki, Panathenaia'da kalkanını önünde tutan bir adam, dans etmeleri gerekirken Tritogenia'yı ihmal ettiğinde tıkanıyorum. Bu nedenle, ey gençler, güvenle beni, daha iyi olanı seçin ve Agora'dan nefret etmeyi, hamamlardan kaçınmayı, utanç verici şeylerden utanmayı, biri sizinle alay ederse öfkelenmeyi, büyükleriniz yaklaştığında yerlerinden kalkmayı, ebeveynlerinize kötü davranmamayı ve alçakça olan başka hiçbir şey yapmamayı öğreneceksiniz, çünkü zihninizde bir Alçakgönüllülük imgesi oluşturacaksınız: ve değil

Dans eden bir kadının evine dalma ki, bu şeylerin peşinden koşarken, bir ahlaksız tarafından elmayla vurulup itibarın zedelenmesin; babana hiçbir konuda karşı çıkma; ona lapetus diyerek, bebekliğinde yetiştirildiğin çağın hastalıklarıyla onu suçlama.

Yine de zamanınızı jimnastik okullarında, pırıl pırıl ve çiçek açarak geçireceksiniz; günümüzün gençleri gibi pazar yerinde kaba şakalar yapmayacaksınız; açgözlü, küçük hesaplar peşinde koşan, üçkağıtçı bir genç olarak mahkemeye sürüklenmeyeceksiniz; Ama Akademi'ye inecek ve kutsal zeytinlerin altında mütevazı bir rakibinle birlikte, beyaz sazlarla taçlandırılmış, porsuk kokulu ve yaprak döken beyaz kavakların umursamaz rahatlığıyla, çınar ağacının karaağaca fısıldadığı bahar mevsiminde sevinerek yarışacaksın.

Söylediğim bu şeyleri yapar ve aklınızı bunlara vererseniz, her zaman sağlam bir göğsünüz, temiz bir teniniz, geniş omuzlarınız, az diliniz, büyük kalçalarınız, az ahlaksızlığınız olacaktır. Ama şimdiki gençlerin yaptıklarını yaparsan, her şeyden önce solgun bir tenin, küçük omuzların, dar bir göğsün, büyük bir dilin, küçük kalçaların, büyük bir iffetsizliğin, uzun bir psephism'in olacak; ve bu aldatıcı seni alçak olan her şeyi onurlu, onurlu olanı da alçak olarak görmeye ikna edecek; ve buna ek olarak, seni Antimachus'un iffetsizliği ile dolduracak.

Zamanının çocuklarına, saygı ve edep yoksunluğuna karşı söyledikleri, insanlar yazılı hikayelere ve tarihlere sahip olduğu sürece tekrar tekrar rastlanan bir şeydir. Tüm ülkelerde ve pek çok eski dilde yazılmış eski eserleri okuduğumda, her zaman bulduğum tek şey, oyuncaklarımız, medeniyetlerimiz ve yasalarımız değişirken, temel insan hayvanının asla değişmediğidir. Bazıları daha iyisi için çabalasa ve umut etse de, diğerleri bunu yapmıyor.

İnsanlar insan olacak ve hepimiz geçmişimizin, duygularımızın ve duyusal alımlarımızın toplamı olan çok karmaşık varlıklarız.

Her kitapta, karakterlerin hakkını vermeye ve insan motivasyonunun ve duygularının karmaşıklığını göstermeye çalışıyorum. Ama bundan da öte, bazılarının kötü durumlara boyun eğdiğini ama herkesin boyun eğmediğini göstermeye çalışıyorum. Ve bir insanı yok edebilecek trajedi ve travmanın, bir başkasına üstesinden gelme ve daha iyi bir gelecek inşa etme yeteneği de verebileceğini göstermeye çalışıyorum.

Hayatın bazen hepimizi sürüklediği kurbanlar olmak ya da öyle kalmak zorunda değiliz. Yeterli güç ve cesaretle, hepimiz yaşadığımız dehşet ve trajedilere rağmen üstesinden gelebilir ve gelişmeyi öğrenebiliriz.

Platon'un dediği gibi, "Karşılaştığınız herkese karşı nazik olun, çünkü hepimiz çetin bir savaş veriyoruz." Bu benim hayatımın tek sloganıdır ve beni kendi cehennemimden ve karanlık saatlerimden geçiren şeydir. İnsan ruhunun güzelliğine ve gücüne inanıyorum çünkü akıl sağlığı ve güvenlik için verilen savaşın ne kadar zor kazanılabileceğini biliyorum. Ve hiç var olmaması gereken acımasız bir geçmiş geride bırakmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum.

Her gün yeni bir savaş ve bu savaşlardan bazılarını kaybedebilirsem de savaşımı asla kaybetmeyeceğim. Geçmiş ya da bana dayatılan bazı kabusları kontrol edemedim ama bugünümü kontrol edebilirim ve ediyorum ve bu akbabaların hayatımın bir anını daha çalmasına izin vermeyeceğim.

Hepimizin zayıflık anları vardır, ancak bu, hala burada olduğumuzu bilmenin gücünü de beraberinde getirir. Ve hala önemliyiz.

Hepimiz.

Bu kitabı, her gün ellerine silah alıp insanlığın duvarında duran ve onun, kendi varoluşlarından o kadar hoşnutsuzlar ki başka hiç kimseyi mutlu görmeye tahammülleri yok, hiçbir sebep yokken bizi yok etmek isteyenlerin acımasız saldırılarına yenik düştüğünü görmeyi reddeden geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki tüm askerlere ithaf ediyorum. Kazanmalarına izin vermeyin.

Hepimiz hayatta kalanlarız ve hepimiz hayallerimizi ve akıl sağlığımızı hak eden güzel insanlarız.

Tanrılar hepimizi krallar, aptallar ve piyonlar
yapar... Eşit sırayla, ama eşit uzunlukta değil.

-SAVITAR

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası Telif
Hakkı Bildirimi](#)
[Yazarın Notu](#)
[Epigraf](#)

Birinci Bölüm

[19 Haziran, MÖ 9548](#)
[23 Haziran, MÖ 9548](#)
[10 Mart, MÖ 9543](#)
[9 Mayıs, MÖ 9542](#)
[30 Ağustos, MÖ 9542](#)
[3 Şubat, MÖ 9541](#)
[30 Ağustos, MÖ 9541](#)
[18 Haziran, MÖ 9537](#)
[21 Haziran, MÖ 9537](#)
[30 Ağustos, MÖ 9536](#)
[21 Haziran, MÖ 9535](#)
[21 Haziran, MÖ 9535](#)
[22 Haziran, MÖ 9535](#)
[26 Ağustos, MÖ 9535](#)
[30 Ağustos, MÖ 9535](#)
[2 Ocak, MÖ 9534](#)
[3 Ocak, MÖ 9534](#)
[16 Ağustos, MÖ 9534](#)
[9 Mayıs, MÖ 9533](#)
[10 Mayıs, MÖ 9533](#)
[18 Ağustos, MÖ 9533](#)
[19 Ağustos, MÖ 9533](#)

28 Ağustos, MÖ 9533
30 Ağustos, MÖ 9533 8
Eylül, MÖ 9533 22
Ekim, MÖ 9533 28
Ekim, MÖ 9533 30
Ekim, MÖ 9533 4
Kasım, MÖ 9533 15
Kasım, MÖ 9533 9
Aralık, MÖ 9533 12
Aralık, MÖ 9533 20
Şubat, MÖ 9532
21 Haziran, MÖ
9532 23 Haziran,
MÖ 9532 24
Haziran, MÖ
9532 25 Haziran,
MÖ 9532
26 Temmuz, MÖ 9532
18 Ağustos, MÖ 9532
19 Ağustos, MÖ 9532
20 Ağustos, MÖ 9532
17 Eylül, MÖ 9532 19
Eylül, MÖ 9532 26
Eylül, MÖ 9532 27
Eylül, MÖ 9532 6 Ekim,
MÖ 9532 14 Ekim, MÖ
9532 15 Ekim, MÖ
9532 25 Ekim, MÖ
9532 26 Ekim, MÖ
9532 26 Ekim, MÖ
9532 27 Ekim, MÖ
9532 3 Kasım, MÖ
9532 10 Kasım, MÖ
9532 11 Kasım, MÖ
9532 10 Aralık, MÖ
9532 23 Mayıs, MÖ
9531
24 Mayıs, MÖ 9531

24 Mayıs, MÖ 9531
27 Temmuz, MÖ 9531
8 Ağustos, MÖ 9530 10
Ağustos, MÖ 9530 11
Ağustos, MÖ 9530 15
Ağustos, MÖ 9530 31
Ağustos, MÖ 9530 3
Eylül, MÖ 9530 3 Eylül,
MÖ 9530 9 Eylül, MÖ
9530 13 Eylül, MÖ
9530 31 Ekim, MÖ
9530
MÖ 18 Ocak 9529
MÖ 20 Ocak 9529
MÖ 22 Ocak 9529
MÖ 23 Ocak 9529
MÖ 22 Ekim 9529
MÖ 29 Ekim 9529
MÖ 31 Ekim 9529
9 Kasım, MÖ 9529 15
Kasım, MÖ 9529 20
Kasım, MÖ 9529 5
Aralık, MÖ 9529 9
Aralık, MÖ 9529 11
Aralık, MÖ 9529 13
Aralık, MÖ 9529 26
Aralık, MÖ 9529 28
Aralık, MÖ 9529 27
Ocak, MÖ 9528
MÖ 28 Ocak 9528
MÖ 29 Ocak 9528
MÖ 31 Ocak 9528
MÖ 1 Şubat 9528
MÖ 13 Şubat 9528
MÖ 14 Şubat 9528
MÖ 11 Ocak 9527

[12 Ocak, MÖ 9527](#)
[17 Ocak, MÖ 9527](#)
[20 Ocak, MÖ 9527](#)
[MÖ 16 Şubat 9527 MÖ](#)
[18 Şubat 9527 MÖ 19](#)
[Şubat 9527 MÖ 23](#)
[Şubat 9527 MÖ 10](#)
[Mart 9527 MÖ 12 Mart](#)
[9527 MÖ 23 Mart 9527](#)
[MÖ 3 Nisan 9527](#)
[MÖ 6 Nisan](#)
[9527 MÖ 8 Nisan](#)
[9527 MÖ 9](#)
[Mayıs 9527 MÖ](#)
[15 Mayıs 9527](#)
[MÖ 16 Mayıs](#)
[9527 MÖ 19](#)
[Haziran 9527](#)
[MÖ 22 Haziran](#)
[9527 MÖ 23](#)
[Haziran 9527 MÖ](#)
[24 Haziran 9527](#)
[MÖ 25 Haziran](#)
[9527 MÖ 25](#)
[Haziran 9527 MÖ](#)
[25 Haziran 9527](#)
[MÖ 25 Haziran](#)
[9527 MÖ 26](#)
[Haziran 9527](#)

İkinci Bölüm

[AD 3 Ocak 2004 17](#)
[Şubat 2004 21](#)
[Şubat 2004 24](#)
[Şubat 2004 1](#)
[Aralık 2007 4](#)
[Mayıs 2008 1 Ekim](#)
[2008 1 Kasım](#)
[2008 2 Kasım](#)

2008

[2 Kasım 2008 3](#)
[Kasım 2008 4](#)
[Kasım 2008 20](#)
[Kasım 2008 21](#)
[Kasım 2008 19](#)
[Ocak 2009](#)
[21 Ocak 2009 24](#)
[Ocak 2009 16](#)
[Ocak 2011 14](#)
[Mayıs 2012](#)
[23 Haziran](#)
[2012 25](#)
[Haziran 2012 8](#)
[Ağustos 2012](#)
[3 Eylül 2012 8 Eylül](#)
[2012 21 Aralık 2012](#)
[23 Aralık 2012 23](#)
[Aralık 2012 24](#)
[Aralık 2012 28](#)
[Aralık 2012 9 Şubat](#)
[2013 21 Eylül 2013](#)

[Teşekkür](#)
[Ayrıca Sherrilyn Kenyon](#)
[Yazar Hakkında Telif Hakkı](#)

19 Haziran, MÖ 9548

"Iskaladın, moron. Oğlum hala yaşıyor ve bir gün senin kanınla yıkanacağız."

Kimliğini gizlemek için Yunan süvari zırhı giymiş olan Atlantis tanrılarının kralı Archon, kafasının içinde kızgın karısının alaycı sesini duyunca karanlık koridorun ortasında donup kaldı. Hastalıklı bir korku hissi midelerini sıkıca kavradı. "Ne diyorsun sen?"

"Pekâlâ," diye zihninden geçirdi Apollymi, kelimeyi uzatarak. "Yüce Kral Tanrı Akıllı, sen her şeyi bilirsin, ben hâlâ Kalosis'te tutsağım ve kucağında tuttuğun o bebek tamamen öldü. Bu sana ne anlatıyor?"

Yanlış bebeği katlettiğini.

Lanet olsun! Bunun doğru çocuk olduğundan emindi....

Yaptığı şey yüzünden büyük bir acı içinde kıvranan Archon, Atlantis kraliçesinin yatak odasında bıraktığı yerden, yeni doğan oğlunun ölümünden dolayı hepsini lanetleyen çığlıklarını duydu. Bu affedilemez bir hareketti ama Apollymi ona başka seçenek bırakmamıştı. Oğlunu teslim etmeyi reddetmiş ve Archon'un çocuğun öldürülmesi emrine rağmen Apostolos'un yaşaması için bebeği burada, ölümlü dünyada saklamıştı.

Eğer küçük oğlu erkekliğe ulaşırsa, hepsi ölecekti. Atlantis panteonu ve halkı. Ama Apollymi'nin umurunda değildi. Apostolos yaşadığı sürece, geri kalanlar yanabilirdi.

Yanlışlıkla aldığı masum can için kalbi kırılan Archon, bebeğin cesedini kederli annesine geri verilebilmesi için sağ tarafındaki bir muhafıza teslim etti.

"Oğlun nerede, Apollymi?" diye sordu içinden.

Onun öfkesine güldü. "Onu asla bulamayacağın bir yere. Devam et, ölümlüler diyarındaki tüm hamile kraliçeleri ve çocuklarını katlet. Sana meydan okuyorum!"

Archon yanındaki üç tanrıya baktı, onlar da kendisi gibi süvari zırhıyla gizlenmişlerdi. Atlantis kraliçesi onların çocuğuna suikast düzenlemek için gönderilen intikamcı Yunanlılar olduğuna inanıyordu. Kendisinin ve halkının taptığı tanrılar oldukları için, onlardan nefret etmesini göze alamazlardı. Atlantis halkının tapınması onların güçlerini beslerken olmazdı.

Ve eğer Apollymi'nin oğlunu bulmak için diğer tanrıların hüküm sürdüğü ölümlüler diyarını arayacaklarsa, bunu çok dikkatli yapmaları gerekecekti. Özellikle de görev prensleri katletmekse. İnsanlar kendi tanrılarını çağırarak, onlar da takipçileri için intikam talep edecek ve kan davalı panteonlar arasında ilahi bir kan banyosu yaşanacaktı.

Oraya gitmiştim. Yaptım.

Ve bu hiç de eğlenceli olmamıştı.

Apollymi'nin çocuğunun geri dönmesi kadar, hatta ondan da fazla arzuladığı şeyin bu olduğuna şüphe yoktu. Evrendeki en karanlık güçlerden doğan ilk yıkım tanrıçası sadece bu tür savaşlar için yaşıyordu. Bu onun soluduğu havanın ta kendisiydi.

Yaptığı hatadan dolayı tiksinen ve öfkelenen Archon kendini insan dünyasından Atlantis tanrılarının halklarını yönettiği Katateros'taki ana tapınak salonuna ışınladı. Onunla birlikte Atlantis'e giden üç tanrı da onu takip etti.

Dördü süslü tapınaklarında cisimlendikleri anda, diğer Atlantis tanrıları beklentiyle onlara baktı.

"Eee?" Savaş tanrıları Misos sordu. "Onu yakaladınız mı?"

Archon altın başını salladı ve bakışlarını Basi'ye dikti. Güzel ve baştan çıkarıcı, sarhoş tanrıça

Apollymi'nin oğlunu alıp onların ulaşamayacağı bir yere saklayan kişi fazlalıktı. Ne yazık ki, sot bebeği nereye koyduğunu hatırlamıyordu; zaten hamile olan bir insanın karnından başka.... belki. Belki de koymamıştır.

Çok yardımcı oldun, sürtük. Teşekkür ederim.

Apollymi bu yüzden ayyaşı seçmiş ve onu bu içler acısı işi yapmaya zorlamıştı. İş herhangi bir yararlı bilgi vermeye geldiğinde Basi beş para etmezdi.

Archon nefret ettiği Yunan zırhını ve derisini bırakıp gerçek formuna büründü -yirmili yaşlarının ortasındaki kusursuz sarışın bir erkek- ve koyu mavi Atlantis formesta cübbesini giydi. "Başka bir şey hatırlıyor musun?"

Korku Basi'nin güzel kaşlarını kararttı. "Hayır, Archon. Sadece Polly'nin bana onu bir kraliçeye saklamamı söylediğini hatırlıyorum.... Evet. Bir kraliçeydi. Sanırım Yunanistan'daydım ama hatırlayamıyorum. Belki Sümer... Akadya ya da Mısır? Sanırım kraliçenin koyu renk saçları vardı... ama sarı ya da kırmızı da olabilir.... Belki."

Aptallığı yüzünden onu öldürmemek için her şeyini verdi.

Kardeşi Misos derin bir iç çekti. Siyah saçları ve dolgun sakallarıyla Misos, Archon'dan görünüş olarak farklı olduğu kadar ilahi savaş güçleriyle de farklıydı. "Peki şimdi ne yapacağız?"

Archon ellerindeki tek seçenek karşısında homurdandı. "Dışarı çıkacağız ve o piçi avlayacağız. Ne pahasına olursa olsun."

Tombul, kırmızı saçlı neşe ve mutluluk tanrıçası Chara ona kaşlarını çattı. "Eğer aramak için diğer panteonların bölgelerine girersek, güçlerimizi onların tanrılarından saklamak zorunda kalacağız. Onlar olmadan Apostolos'u nasıl bulacağız?"

O kadar kolay olmazdı ama... "Karımı tanıyorum. Onda diğer ölümlülerden farklı bir şeyler olacak. Apostolos'u gördüğünüzde yanılmayacaksınız ve onu çok dikkatli bir şekilde koruduğu için güçlerimizin yardımcı olacağından şüpheliyim. Bu arada, diğerleri ararken Katateros'ta kalanlarımız ona seslenebilir ve

Onu delirtmek. Bu da onu bulmamıza yardımcı olacaktır. Bize tapmadığı zamanlarda bile Atlantis tanrılarının seslerini duyan ölümlü prens olacak."

Bet'anya Agriosa, annesi Symfora'nın yanında oturduğu yerden ayağa kalktı. Dalgalandıran siyah saçları ve mükemmel karamel teniyle diğer Atlantis tanrılarından ayrılıyordu. "Kayıtlara geçmesi için, tüm bu olanlardan duyduğum hoşnutsuzluğu belirtmek istiyorum. Gazap ve sefalet tanrıçası olabilirim ama üç küçük kızın kazara kehaneti yüzünden masum bir çocuğun peşine düşüp onu öldürmeyi tatsız ve yanlış buluyorum."

Archon ona ters ters baktı. "Kızlarım genç olabilir ama içlerinde iki panteonun gücünü barındırıyorlar. Bunun onları ne kadar güçlü kıldığını herkesten daha iyi biliyorsun." Kızları kendisinden ve Yunan tanrıçası Themis'ten doğarken, Bet'anya Atlantisliydi ve babası Mısır tanrısı Set'ti - var olan en güçlü varlıklardan biri.

Hatta bazıları Set'in Apollymi'den daha fazla güce sahip olduğunu iddia ediyordu ve bu Archon'un asla test etmek istemediği bir şeydi.

Bet'anya kaşlarını kaldırdı. "Yani? Benden korkmuyorsun."

Bu doğru değildi ama Archon bunu bilmesine izin verecek kadar aptal değildi. Bet'anya'nın elinde çok fazla karanlık güç vardı ve Archon onu karşısına almak istemiyordu. Akli olan hiç kimse bunu yapmazdı. En son bir tanrı onu karşısına aldığı anda neredeyse dünyanın sonu gelmişti. "Apollymi'nin sahip olduğu güçlere sahip değilsin. Ve oğlunun hangi güçlere sahip olduğunu bilmiyoruz."

Misos başıyla onayladı. "Apollymi ve Archon'un oğlu olarak, herhangi bir panteonun en güçlüsü olabilir."

Archon başını kardeşine doğru eğdi. "Bu çocuğu bulup öldürmek için yirmi bir yılımız var. Başarısız olamayız. Ne kadar çabuk yok edilirse hepimiz için o kadar iyi olur."

Dünyayı aralarında bölüşmeye başladıklarında Bet'anya dişlerini sıktı. Apollymi her zaman onun müttefiklerinden biri olmuştu. Ve diğer Atlantis tanrıları güçlerini birleştirerek onu Misos'un cehennem diyarı Kalosis'e hapsedtiklerinde Bet burada değildi. Şahsen, Apollymi'yi bu konuda suçlayamazdı.

Öfkesi. Çocuğunun hayatı için çağrıda bulunurken ona karşı birleşmişler ve onu kilit altına almışlar mıydı ...

O da onlara güçlerinin ne kadar karanlık olduğunu gösterecekti. ran.

Ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, Bet'anya bu panteonun bir parçasıydı ve çocuğu avlamak için onurlu bir şekilde bağlı olacaktı.

Sadece yavaşça yapardı.

Büyük büyükbabası Misos ona yaklaştı. "Ne düşünüyorsun çocuğum?"

"Sadece bir bebeğin bu kadar güçlü bir panteonu tehdit edebilmesi üzücü bir gün."

"Aynı fikirde olmakla birlikte, panteonların çok daha azı için düştüklerini hatırlatmak isterim." Onun alnından öptü.

"Peki, Tattas." Büyükbaba için Atlantisli terimini kullandı. "Onu bulmak için güçlerimi kullanabileceğim Güney Yunanistan ve Mısır'ı alacağım... eğer oradaysa."

Bu lanetli görevin liderine baktı ve onunla konuştu. "Bir sorum var Archon... Atlantisli bir vatandaşı ve prensi yanlışlıkla katlettiniz. Nasıl oldu da burada, tam güce sahip olduğunuz evinizde, bebeğin ölümlü olduğunu anlayamadınız?"

"Kraliçenin oğlu bir tanrının güçleriyle kokuyordu. Kocasının bu çocuk doğmadan çok önce öldüğünü ve bildiğimiz kadarıyla başka sevgilisi olmadığını söylemeye gerek bile yok. Bu Basi'nin müdahalesinin kokusu." Boğazından alçak sesle hırladı. "Belli ki yanılmışım. Apollymi'nin işimizi bu kadar kolaylaştırmayacağını bilmeliydim."

Bet'anya bunun üzerine kaşlarını çattı. Kendi panteonlarının dışından sadece bir tanrı olabilirdi. "Apollo'nun oğlu muydu?"

"Büyük ihtimalle."

İçten içe ürperdi. Yunan tanrılarından korkmasa da, onlarla yeni bir kanlı savaşa girmek istemiyordu. Onların azgın aptallıklarına her karşı koyuşunda, kendisinden bir parçayı emdiklerini hissediyordu.

zekâsını ortaya çıkardı. "Yunan tanrısının yaptıklarınızdan hoşnut olacağını mı düşünüyorsunuz?"

Archon zerre kadar endişelenmemişti. "Neden umursasın ki? Görmezden geldiği bir sürü piçi var. Ayrıca, Apollitlerinin yaşayıp gelişebileceği tek yer Atlantis olduğu için kafesimizi sarsmaya cesaret edemiyor. Başka hiçbir panteon onları kendi halkı arasında hoş görmez."

Ve savaşı Apollitler Atlantis'te sürekli bir keder kaynağı olmuştu, ama Archon bunu böyle görmüyordu. Ona göre onlar Atlantis tanrılarını onurlandıran ve güçlerini besleyen bir başka varlık grubuydu.

Ona göre onlar, kendilerine tapmaya devam edecekleri kadar onlara sırt çevirme olasılığı da olan yaratıklardı.

Yunanlı olan her şey tüylerini diken diken ediyordu. Tüm ırklardan çok onlardan nefret ederdi.

Bet'anya göz ucuyla Epithymia'nın yan kapıdan dışarı süzüldüğünü gördü. Uzun boylu, güzel ve altın rengi, tüm arzuların tanrıçasıydı.

Onu bu kadar ürküten şeyin ne olduğunu merak eden Bet'anya peşinden gitti. "Epi?"

Koridorun dışında, anında dondu kaldı. "Evet, Bet? Senin için ne yapabilirim?"

"Neyi itiraf etmedin?"

Epithymia kaskatı kesildi. "İtiraf etmeyeceğim şey."

Bu oyunu oynamak istemeyen Bet'anya az önce çıktıkları salonu işaret etti. "O zaman belki de Archon'a bundan bahsetmeliyim?"

"Sakin buna cüret etme!" Epithymia onun kolundan tuttu ve kimse tarafından duyulmaması için onu bir köşeye çekti. "Yapmak istemediğim bir şeyi yapmak zorundayım."

"Bir bebeği öldürmek mi?"

Epithymia alay etti. "Keşke. Bu çok kolay olurdu." Bunu bir ışık güçleri tanrıçası mı söylüyordu? Eğer Epithymia öldürmek için bu kadar hızlıysa, bu Bet'anya'nın şiddete olan eğilimi hakkında çok şey açıklıyordu.

"Apollymi beni planına dahil etti ve bunu yapmak zorundayım. Eğer yapmazsam... Sana onun elinde ne olduğunu bile söyleyemem.

Çünkü kimsenin öğrenmesini karşılayamam. O kaltak!"

Bet'anya kaşlarını çattı. "Senden ne yapmanı istedi?"

"Çocuğunu doğurmamı."

Bet'anya bu ima karşısında nefesini sertçe içine çekti. "Henüz doğmadı mı?"

Başını iki yana salladı. "Ve eğer bir kişiye bile söylersen, yemin ederim sana karşı Apollymi'ye katılırım."

Bet'anya ona ters ters bakarken öfke görüşünü bulanıklaştırdı. "Beni tehdit etme. Tanrı ya da değil, senin bağırsaklarınla besleneceğim. Ama bu konuda korkmana gerek yok. Savunmasız bir bebeği öldürmeye hiç niyetim yok."

Epithymia onu serbest bıraktı. "Güzel. Çünkü bir planım var. Apollymi hiçbir şeyin ters gitmediğinden emin olmak için doğumuna nezaret etmemi istiyor ve ben de onu kendim doğurmak niyetindeyim."

Tanrıçanın söyledikleri karşısında Bet'anya'nın midesi sıkıştı. "Tanrı güçleri olmadan doğacak bir bebeğe dokunmaya mı niyetlisin?"

Başını salladı.

Bu çok soğuktu....

"İnsanlar ona sahip olma arzusuyla onu parçalara ayıracaklar. Ve bunun için ondan nefret edecekler."

Epithymia ona göz kırptı. "Ben sadece Apollymi'den aldığım emirleri uyguluyorum. Harfi harfine."

"Neden Archon'a söylemiyorsun-"

"Eğer bunu yaparsam kalbimi söküp yer. O kaltağa hiçbir şey için karşı gelmem. O çocuğun nerede olduğunu ya da doğumuyla ilgili başka bir şeyi ima bile edemem. Benden bir yemin aldı."

Ve Atlantis tanrıları yeminlerini asla bozamazlardı. Bu nedenle, hiç yemin etmemek için ellerinden geleni yaparlardı.

"Onu sizin dokunuşunuzla ve korumasız bırakmaktansa teslimat sırasında öldürmek daha nazik bir davranış olur."

Epithymia ellerini kaldırdı. "Apollymi bana izin vermiyor. Bu yüzden bunu onun yöntemiyle yapacağım. Ve eğer tek kelime edersen..."

"Yemin ederim, onu avlayanlara nerede olduğunu ya da ne iş yaptığını asla söylemeyeceğim." Bu sözler dudaklarından dökülür dökülmez ne söylediğini fark etti. Zavallı Apostolos'u lanetleyen tam da böyle bir sürçmeydi.

Epithymia ona ters ters baktı.

"Ben..." demek istemedim. Açıklamaya gerek yoktu. "Tamam. Onu bulursam yine de öldürebilirim."

Epithymia rahatladı. "İyi şanslar, Agriosa." Tepenin aşağısındaki kendi tapınağına gitmek üzere oradan ayrıldı.

Bet'anya, Epi'nin kendisinin de bir av tanrıçası olduğu gerçeğine atıfta bulunan son sözüne iç çekti. Bir çocuğa zarar verme düşüncesinden kesinlikle nefret ediyordu.

Herhangi
bir çocuk.
Ve yine
de ...

Söyledikleri doğruydı. Ölüm en nazik davranış olurdu. Aksi takdirde, o çocuk mutlak ıstırap dolu bir hayat yaşayacaktı. Hiç kimse böyle korkunç bir kadere mahkûm edilmemeliydi.

"Özür dilerim, Apostolos."

Tüm savaşlarda olduğu gibi, bir askerin yarası ölümcül olduğunda, yaşı ne olursa olsun ve bu yüzden öleceğinden şüphe duyulmadığında, en nazik şey tek bir ölümcül darbe ile acısına son vermektir.

Bu merhamet cinayetini işleyecek ve bir gün Apollymi'nin onu anlayıp affedebilmesi için dua edecekti. Bu herkesin iyiliği içindi.

Özellikle de çocuk.

Tek umudu çocuğu önce kendisinin bulmasıydı. Diğer tanrılar ona bu kadar merhametli davranmazdı.

23 Haziran, MÖ 9548

Kral Xerxes kollarında huzur içinde uyuyan küçük çocuğa baktı. Sevinci nasıl bu kadar çabuk acıya dönüşebilmişti? Bir an için kendisinin tüm krallar arasında en kutsanmış olduğuna inanmıştı. Tanrılar ona uçsuz bucaksız imparatorluğunu yönetmesi için iki oğul bahşetmişti.

Şimdi...

Bir tane bile var mıydı?

İlk doğan Acheron'un tanrılardan doğduğuna hiç şüphe yoktu. Karısı-kraliçe kendini onlara feda etmiş ve onu doğurmuştu.

Ama Styxx...

Kral, vücuduna yaslanmış uyuyan mükemmel çocuğun her santimini inceledi. "Sen benim misin?" Gerçeği öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Bebek sadece bir insan yavrusu gibi görünüyordu. Gözleri canlı bir gümüş renginde dönen Acheron'un aksine, Styxx'in gözleri canlı mavi ve mükemmeldi. Ama tanrılar her zaman hain olmuştur.

Her zaman aldatıcı.

Acheron onun oğluydu da bu çocuk değil miydi? Ya da iki çocuk da ona ait değil miydi?

Acheron'un doğumundan hemen sonra onu tanrının oğlu ilan eden yaşlı bilge kadına baktı. Çürümüş ve yaşlanmış olan kadın, zengin altın işlemeli ağır beyaz cüppeler giyiyordu. Kır saçları süslü bir altın tacın etrafına sarılmıştı. "Bu çocuğun babası kim?"

Kadın temizlik yaparken durakladı. "Majesteleri, zaten bildiğiniz bir şeyi neden bana soruyorsunuz?"

Çünkü bilmiyordu. Kesin olarak değil. Ve korkunun boğazını yakıp acılaştıran tadından nefret ediyordu. Korku, kalbinin dehşet içinde çarpmasına neden oluyordu. "Cevap ver bana, kadın!"

"Gerçek ya da yalan, vereceğim cevaba inanacak mısınız?"

Zekası için ona lanet olsun. Tanrılar bunu ona nasıl yapmış olabilirdi? Hayatı boyunca onlara kurban kesmiş ve dua etmişti. Dindarca ve küfretmeden. Neden varisini bu şekilde lekelesinler ki?

Ya da daha kötüsü, varisini ondan almak mı?

Tutuşunu sıkılaştırdı, bu da bebeğin uyanmasına ve ağlamasına neden oldu. Bir yanı çocuğu yere çarpıp ölmesini izlemek istiyordu. Onu unutulmaya terk etmek.

Ama ya bu onun oğluysa? Kendi etinden ve kanından...

Bilge kadın öyle olduğunu söylemişti.

Ancak, o sadece tanrıların ona söylediklerini aktarıyordu ve ya yalan söyledilerse?

Öfkeli ve ihanete uğramış bir halde kadının yanına gitti ve bebeği kucağına itti. Şimdilik onu başka biri teselli etsin. İki çocuğu da görmeye dayanamıyordu.

Başka bir şey söylemeden hışımla odadan çıktı.

Bebekle yalnız kaldığı anda, yaşlı kocakarı uzun siyah saçlı güzel bir genç kadına dönüştü. Kan kırmızısı giysileriyle çocuğun başına bir öpücük kondurdu ve çocuk anında sakinleşti.

"Zavallı, zavallı Styxx," diye fısıldadı tanrıça Athena onu yatıştırmak için kollarında sallarken. "Kardeşininki gibi, seninki de tatsız bir gelecek olacak. İkiniz için de daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm. Ama insan dünyasının kahramanlara ihtiyacı var. Ve bir gün hepsinin size ihtiyacı olacak."

10 Mart, MÖ 9543

Beş yıl sonra

"Seni sefil küçük hırsız!"

Styxx ablasının tiz çığlığına başını kaldırıp baktı. Ryssa onun ve ikiz kardeşi Acheron'un üzerinde yükseliyor, onlar da yerdeki tahta atları ve askerleriyle oynuyordu.

Neden ona hep böyle kızgındı? Onu memnun etmek için ne yaparsa yapsın, asla yeterli olmuyordu.

Ryssa ondan nefret ediyordu. Her zaman nefret etmişti. "Ben hiçbir şey almadım."

Dudağını kıvrarak aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu kolundan tutup yerden kaldırdı. "Onu nereye koydun, seni değersiz küçük solucan?" diye sordu ve onu öyle sert salladı ki sanki kolunu koparacakmış gibi hissetti.

Styxx kurtulmaya çalıştı ama kadın onun için çok güçlüydü. "Neyi koyayım?"

"Babamın doğum günümde bana verdiği oyuncak at. Onları biriktirdiğini ve benimkini çaldığını biliyorum. Nerede o?"

"Ona dokunmadım."

"Sen bir yalancısın!" Onu yere doğru fırlattı ve sonra tekrar eşyalarını aramaya başladı. "Nereye sakladın onu?"

Styxx, Acheron'un bakışlarıyla karşılaştı. "Onu aldın mı?" diye fısıldadı kardeşine.

Acheron başını salladı. O zaman kim?

"Burada ne yapıyorsun?"

Hemşirelerinin sesindeki öfke karşısında hepsi donakaldı. Styxx, Acheron'u davet ettiğini açıklayamadan

onunla oynamak için içeri girdiğinde, hemşire kardeşini elinden aldı.

Hemşirenin tutuşu küçük kolunu ısıtırken Acheron haykırdı. "Sana kaç kere kendi odanda kalman söylendi?"

Styxx, Acheron'un askerlerden birini hâlâ elinde tuttuğunu fark edince paniğe kapıldı. Onları kardeşine vermiş olsa da, biri Acheron'un elinde görürse ne olacağını biliyordu.

Kardeşi cezalandırılacaktı. Tekrar.

Sadece Acheron'u korumak isteyen Styxx kendini yerden fırlattı ve onu Acheron'un elinden kaptı.

Acheron, götürülmeden önce ona küçük bir minnettarlık gülümsemesi sundu.

"Sen!" Ryssa onun elindeki oyuncağa bakarak alay etti. "Çok bencilsin. Kendinden başka kimseyi düşünmüyorsun. Bir oyuncağın onda kalmasının ne zararı olurdu ki? Ha?" Yere saçılmış diğer oyuncakları işaret etti. "Hiçbir şey sana yetmiyor, değil mi? Her zaman daha fazlasını istiyorsun ve bunu kimden aldığın umurunda değil."

Oyuncağı elinden çekip aldı, bu sırada avucunu kesti ve hışımla odadan çıktı.

Kalbi kırılmış olan Styxx tek başına duruyordu. Tek başına olmaktan anlamsız bir tutkuyla nefret ediyordu. Çoğu zaman, bunun ikiz doğmaktan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ederdi. Tanrılar sonsuza dek tek başına kalmasını isteselerdi ona bir kardeş vermezlerdi.

Yine de hayatının büyük bir bölümünü yalnız geçirdi.

İç geçiren Styxx, oyuncaklarla dolu odaya göz gezdirdi. Birlikte oynayabileceği tek bir kişi olsa hepsini seve seve verirdi. Ryssa onu sevmediği, kokan bir çocuk olduğu ve ona göre Acheron'la oynadığı oyunları takip edemeyecek kadar aptal olduğu için reddetti. Diğer çocuklar ondan kaçtı çünkü ebeveynleri kazara ya da bilerek onu incitebileceklerinden ve babasının gazabına uğrayabileceklerinden korkuyorlardı.

Acheron onu oyun arkadaşı olarak kabul eden tek kişiydi. Ama babaları ayrı kalmalarını istedi.

Styxx kardeşinin oyuncağına baktı ve tüm varlığıyla her ikisi için de farklı olmasını diledi. Bu sefil ailenin yüküne ve acımasızlığına katlanmaktansa fakir çiftçiler olarak doğmayı tercih ederlerdi.

Oyuncağı bir kenara koydu. Daha sonra, herkes uyuduktan sonra onu kardeşine geri verecekti.

* * *

"Acheron?" Styxx fısıldayarak uyuyan kardeşini dürterek uyandırdı.

Acheron gözlerini yavaşça kırıştıtararak açtı. Yumruğuyla gözlerini ovuşturan Acheron yatakta doğruldu. Styxx, Acheron'un gördüğü anda gülümsemesine neden olan tatlı ekmek somununu yüzüne doğru itti.

"Bal getirmediğim, üzgünüm. Ama..." Styxx aldığı şekerli incirleri göstermek için küçük bez çantasını açtı. "En sevdiğinizi çalmayı başardım."

Acheron'un gümüş gözleri parladı. "Teşekkür ederim! Ama bunu yapmamalıydın. Yakalanabilirdin."

Styxx omuz silkti. "Bu yüzden canımı yakmazlardı." En azından fiziksel olarak değil - o dayaklar başka suçlar için ayrılmıştı. Gerçi kendisine değersiz ya da başka isimler takmalarını dinlemektense dayak yemeyi tercih ettiği zamanlar da olmuştu.

Kardeşine yardım ettiği için memnun olan Styxx, Acheron'un ekmeği parçalamasını izledi. İkisini de akşam yemeği yemeden yatağa gönderdiklerinden beri, Acheron açlıktan ölüyordu. Ama her zamanki gibi Styxx uyuyamamış ve saray sakinleşince gizlice kilere gitmişti.

"Ne yedin sen?" Acheron sordu.

"Ekmek... balınla birlikte." Suçluluk duygusuyla kocaman sırıttı.

Acheron güldü. "Bu senin hatandı."

Styxx küçük çantayı gösterdi. "İncirleri tercih edeceğini düşünmüştüm."

"Bana seçim şansı verebilirdin."

"Karnıma kramp girmeseydi ben de yerdim. O kadar güzel kokuyordu ki, daha fazla dayanamadım. Buraya gelirken biraz yemek zorunda kaldım. Kusura bakmayın."

"O zaman seni affedeceğim." Acheron ekmeği uzattı. "Biraz daha ister misin?"

Başını sallayarak reddetti. Kendisi hâlâ aç olsa da Acheron'un daha da aç olduğunu biliyordu.

Yemeğini yerken kaşlarını çatan Acheron başını eğdi. "Yine uyuyamayacak mısın?"

"Denedim." Morpheus sadece tanrıların bildiği nedenlerden dolayı ona kin besliyordu. Styxx ne kadar uğraşırsa uğraşsın, uyku onu sonsuza dek kaçırdı.

Acheron paletinde geriye doğru kayarak daha fazla yer açtı.

Ölçülemeyecek kadar minnettar olan Styxx, onun dile getirilmemiş davetini kabul etti ve Acheron'un yanına uzandı.

Birkaç dakika içinde mışıl mışıl uyuyordu. Acheron yemeğini bitirdi ve torbayı Styxx'in chitonunun içine soktu. Parmaklarındaki son şekeri de yalayarak, Styxx'in arkasına, sırt sırta kıvrıldı ve ayaklarının altını kardeşininkiyle aynı hizaya getirdi. Kendini bildi bileli, fırsat buldukça böyle uyurlardı. İkisi de yalnız ya da ayrı kalmaktan hoşlanmazdı ama aileleri böyle olmalarına kararlı görünüyordu. Bu ikisinin de anlamadığı bir şeydi.

İkisi de birlikte yalnız kalmayı ne kadar isterdi. Ve Styxx onun en çok sevdiği kişiydi.

Kardeşi ona normal biriymiş gibi davranan tek kişiydi. Styxx ne ebeveynleri gibi ondan nefret ediyordu ne de Ryssa'nın yapmaya eğilimli olduğu gibi onun üzerine bir tanrıymış gibi titriyordu.

Onlar kardeşti. Oynadılar. Güldüler. Ve değer verdikleri her şey için savaştılar. Ama ne zaman

kavga bittikten sonra toz olup tekrar arkadaş olacaklardı.

Her zaman ve sonsuza dek.

Gözlerini kapatan Acheron sürekli kafasının içinde dolaşan sesleri duydu. Styxx de onları duydu. Ama Acheron sadece tanrıların seslerini duyarken, Styxx bunları ve daha fazlasını duyuyordu. Kardeşinin uyumakta bu kadar zorlanmasının nedenlerinden biri de buydu. Ne zaman birlikte olsalar, Styxx'in kafasındaki sesler ona bağırmaı keser ve onu dinlenmesi için serbest bırakırdı. Styxx o zaman sadece Acheron'un düşüncelerini duyabiliyordu ve Acheron onlara çok dikkat ediyordu.

Ama ayrı kaldıkları anda, sesler Styxx'e intikamla geri döndü. Sürekli uykusuzluk ikizini çoğu gün sinirli yapıyor ve ona korkunç baş ağrıları veriyordu. Baş ağrıları o kadar şiddetliydi ki bazen burnu kanıyor ve sık sık midesini bulandırıyordu.

Başka kimse bunu anlamadı. Styxx'i acı numarası yapmakla suçladılar. Ve ikisi de duyduklarını başkalarına anlatmaktan korkuyordu. Styxx dışındaki herkes ondan zaten yeterince nefret ediyordu. Acheron'un onlara yeni bir sebep daha vermeye niyeti yoktu.

Styxx sesleri başkalarına anlatmaya çalıştığında alay konusu olmuş ve yalan söylediği için cezalandırılmıştı. Ryssa bile onu ilgi çekmek için uydurmakla suçlamıştı. Bu yüzden ikisi de sırrı saklamayı ve kimseye söylememeyi öğrenmişlerdi. Asla.

İkisinin paylaştığı pek çok sır vardı.

Ve birbirlerine bir gün, büyüdüklerinde ve kimse onları durduramadığında, burayı terk edeceklerine ve insanların onlara bu kadar kötü davranmadığı başka bir yere gideceklerine söz vermişlerdi.

İkiz kardeşi gibi Acheron da o günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

9 Mayıs, MÖ 9542

"Dik otur! Bir balıkçının oğlu gibi kambur duruyorsun."

Styx babasının öfkeli ses tonuyla irkildi ve bacaklarının kenarından sarkmaktan uyuduğu rahatsız altın koltuğunda hemen doğruldu. Ama onları altına katlarsa, bu babasını kambur durmasından daha fazla kızdıracaktı. Babası çoğu zaman, özellikle de insan içine çıktıklarında, onun üzerine titrerken, yaptığı hiçbir şeyin onu memnun etmediği zamanlar da oluyordu. Babasının aldığı her nefesi ona çok gördüğü zamanlar.

Bugün kesinlikle o günlerden biriydi.

"Seni sıkıyor muyuz, evlat?"

Styx başını hızla salladı ve ağrı kafatasını mutlak bir acıyla yararken yüksek sesle inleme dürtüsüne direndi. Baş ağrılarından her zaman nefret etmişti ve bugünkü normalden daha dayanılmazdı. Odaklanmasını imkânsız hale getiriyordu. Daha da kötüsü, her an kusacakmış gibi hissediyordu. Babası bunu affedilemez bulurdu.

Ne? Sen hamile bir kadın mısın, evlat? Öyle kusuyorsun. Mideni kontrol etmeyi öğren. Tanrı aşkına, erkek olacaksın. Erkekler her dakika kusmazlar. Kendilerini ve vücutlarını her zaman kontrol ederler.

Midesi şiddetle sarsılıyor, kafasında daha fazla acı zonkluyor ve bu da onu daha da hasta ediyordu. Baş ve midesi arasındaki sürekli gidip gelme, acı içinde çığlık atmak istemesine yetiyordu.

"İzninizi isteyebilir miyim, Peder?"

Babası dönüp ona öfkeyle baktı. "Ne amaçla?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum." Bu çok yetersiz bir ifadeydi.

"Buraya gel."

Styxx küçük tahtından kalktı ve uyuyan bacaklarına binlerce iğne batarken irkilme dürtüsüne direndi. Bunun kendisine verdiği acıyı babasının görmesini istemediğini bildiğinden, kürsüyü geçerek babasının devasa yaldızlı tahtına gitti. Taht o kadar büyüktü ki sarışın başının tepesi koluna ancak ulaşıyordu. Styxx'in chiton'una uyan beyaz ve mor bir stola ve chlamys giymiş olan kral ona şüpheyle baktı. Babasının sarı saçları ve sakalı, bir gün Styxx'in olacak olan altın yapraklı tacın altındaki ışıpta parlıyordu.

Her haftanın bu gününde her zaman yaptıkları gibi, bütün sabahı krallarıyla görüşmek isteyen soyluların ve halkın sorunları ve endişeleriyle uğraşarak geçirmişlerdi. Bu, Styxx'in bu krallığı yönettiğinde yapması gereken bir şey olduğundan, geçen yıl boyunca babası, tacı devraldığında babasının bilgeliğini kullanabilmesi için burada kalıp onu dinlemesini istemişti. Styxx buradayken asla hareket etmeyecek ya da konuşmayacaktı. Sadece gözlemleyecekti.

Bu seanslara katılma "ayrıcalığı" ve onu hırpalamak için yaşayan bir talim eğitmeninin "neşesi", geçen yaz beş yaşına bastığında tek doğum günü hediyesi olmuştu.

Babası kaşlarını çatarak Styxx'in alnına dokundu. "Ateşin yok. Belirtilerin neler?"

"Başım ağrıyor."

Gözlerini devirdi. "Ve?"

Kusmak istiyorum ve başım çok dönüyor. Ama babasının bu şikayetlerle sadece alay edeceğini tecrübelerinden biliyordu.

"Hepsi bu kadar baba. Ama acı çok şiddetli."

Babası ona ters ters baktı. "Bir gün kral olacaksın oğlum. Sen kral olacaksın diye bir savaşı ya da ayaklanmayı durduracaklarını mı sanıyorsun?"

başınız mı ağrıyor?" "Hayır, efendim."

"Bu doğru. Dünya bu kadar önemsiz bir şey için durmaz. Şimdi otur ve dinle. Gelecekteki görevlerinizi gözlemleyin. Halkınız sizin can sıkıntınızdan çok daha önemli ve tüm dikkatinizi onlara vermenizi hak ediyorlar."

Ama bu can sıkıntısı değildi. Her ışık kırıntısı ya da ses başını öyle bir ağrıyla deliyordu ki kendi beynini parçalamak istiyordu. Neden hiç kimse onun baş ağrılarını ve ne kadar acı verdiklerini anlayamıyordu?

Acı ve hayal kırıklığı gözyaşları oluşturdu, ama onları hızla göz kırparak uzaklaştırdı. Babasının Ryssa her ağladığında onu teselli ederken, oğlunun gözyaşlarına asla tahammül edemeyeceğini uzun zaman önce öğrenmişti. Styxx bir erkek olmalıydı, şımartılmış bir kız değil....

Hareket ederken başını sarsmamaya çalışan Styxx koltuğuna geri döndü.

"Otur!" diye bağırdı babası hemen.

Styxx irkilerek doğruldu ve acı içinde kıvrandı. Gösterme o....

Ama **y a p m a m a k** çok zordu. Acı içinde yutkunurken. Ryssa'yı Acheron'la birlikte bahçede görmek için pencereden dışarı baktı. Birbirlerini kovalayıp oynarken gülüyorlardı. Onlarla birlikte dışarıda, bu güzel güneşin altında olmak için neler vermezdi.

Gerçi fark etmezdi. Baş ağrımaya bile Ryssa onu asla böyle sallamazdı. Onunla asla gülmez ya da onu gıdıklamazdı. Onun sevgisi sadece Acheron'a ayrılmıştı.

Başını çevirdiğinde, bir başka sefalet dalgası beynini delip geçerken bunu düşünmemeye çalıştı.

Styxx burnundan kan akarken aynı anda öne doğru eğildi. Hayır! Hayır! Lütfen, şimdi olmaz.... Lütfen, tanrılar. Elini burnuna bastırarak babası fark etmeden önce kanı durdurmaya çalıştı.

"Majesteleri? Ekselansları iyi mi?"

Styxx muhafızın sorusu karşısında paniğe kapıldı ve babasının tüm dikkati tekrar ona yöneldi.

Öfke babasının alnını kararttı. "Bunu bilerek mi yaptın?"

Evet, sırf size inat burnumu bilerek ve hiçbir şey yapmadan kestim, Peder. Bu konuda gerçekten yetenekliyim.

"Hayır, baba. İyileşeceğim. Sadece başka bir burun kanaması. Birkaç dakika içinde geçecektir."

Kral tiksintiyle dudağını büktü. "Şu haline bak! İğrençsin. Etrafındakileri ya da sana ilahi olarak bahşedilen makamı böyle bir küstahlıkla lekeleyemezsin." Kral çenesini sallayarak kendisini ispiyonlayan muhafızı ve Styxx'in toplum içinde olduğu her an onu tertemiz ve şık tutmakla görevli uşağını işaret etti. "Prensi odasına götürün ve temizlenip üstünü değiştirmesini sağlayın."

Harika, sesim bebek ya da köpek yavrusu gibi çıkıyor.

Styxx'in önünde durmak için odayı geçmeden önce alçak sesle eğildiler.

Bunun daha sonra kendisi için ne anlama geleceğinden şimdiden korkan Styxx burun deliklerini birbirine kenetledi ve oturduğu yerden kayarak üst kattaki odasına yöneldi. Taht odasından ana saraya doğru avluyu geçerken, arka bahçede gülüp oynayan Acheron ve Ryssa'yı izlemek için tekrar durakladı. Burnundaki kanama da eskisinden daha yüksek sesle bağırان sesler gibi kötüleşti.

Gözleri yaşlarla doldu. Her şeyden çılgılık atmak istiyordu ve Acheron düşüp dizlerini sıyırdığında, Styxx daha fazla dayanamadı. Yere yığıldı, bacağını tuttu ve acısı sonunda onu tamamen bastırırken ağlamaya başladı.

Lütfen, tanrılar, lütfen ölmeme izin verin....

Acheron koşarak onun yanına geldi. "Styxx? İyi misin?"

Hayır. Kimsenin anlamadığı ya da merhamet etmediği sürekli bir fiziksel acı içinde yaşıyorum. Ve o bundan bıkmıştı. Sevgili

Tanrılar, bir şeylerin canını yakmadığı tek bir saati bile olamaz mıydı?

"Styxx?"

Kardeşine cevap veremezdi, canı bu kadar çok ve kötü yanarken olmazdı. Bunun yerine Acheron'un harap olmuş derisindeki kana baktı. Aynı yarayı kendi dizinde de hissetti ama yine de bacağına baktığında orada hissettiği zonklayıcı ağrıyı açıklayacak bir yarası olmayacağını biliyordu.

Styxx sonunda, "Bir daha incinme, Acheron," diye nefes aldı. "Lütfen."

Ryssa öne çıkınca Acheron kaşlarını çattı. Styxx'in yanında yere diz çöktü. "Neden burada yatıyorsun?"

Styxx, kız onun acısıyla da alay edemedi kendini yukarı itti. "Düştüm."

Yolun etrafına göz gezdirdi. "Takılıp düşeceğin bir şey yok. Ne yani? Acheron'un düştüğünü gördün ve senden beş saniye daha fazla ilgi görmesine dayanamadın mı?"

Styxx daha fazla acı kafatasını yararken ona ters ters baktı. "Evet, aynen öyle oldu."

"Yine mi başın ağrıyor?" Acheron sordu. Styxx başını salladı ve sonra yüzünü buruşturdu.

Ryssa alay etti. "Babam sorumluluklarından kaçmak için onlara sahipmiş gibi davrandığını söylüyor."

Kirlenmiş chiton'unu işaret etti. "Beni kaplayan kan ne olacak?"

"Muhtemelen sempati kazanmak için kendini yaraladın. Seni tanıyorum.

İlgi çekmek için yapmayacağın şey yok." Bu tam ona göreymiş... asla.

Kadının eleştirileriyle başa çıkamayan Styxx, ağrıyan kafatasını sağ elinin avuçlarının arasına aldı ve uşağı ve korumasıyla birlikte odasına doğru ilerledi.

Acheron onu takip etmeye başladı ama Ryssa onu geri çekti.

"Bırak onu, Acheron. Her zaman yaptığı gibi başını belaya sokacak. Gel. Biraz daha oynayalım."

* * *

Saatler sonra, Styxx yatakta yatıyor, hareket etmemek ve nefes almamak için elinden geleni yapıyordu. Birden saçlarında nazik bir el hissetti. Kim olduğunu hemen anladı. Sadece bir kişi onun söz konusu olduğu durumlarda bu kadar nazik ya da şefkatliydi.

"Acheron?" diye fısıldadı.

Kardeşi cevap vermeden onun arkasından yatağa girdi. "Başın daha iyi mi?"

"Pek sayılmaz. Seninki?"

"Acıyor ama seninki kadar değil sanırım. Benimkiyle hâlâ işimi görebiliyorum." Acheron, Styxx'in çıplak sırtındaki taze morluklara dokundu, bu morluklar Styxx'in başındakinden bile daha fazla zonkluyordu. "Neden cezalandırıldın?"

"Mahkeme oturumlarından erken ayrıldım. Ryssa gibi babam da başımın ağrıdığına inanmadı. Sorumluluklarımdan kaçmaya çalıştığımı düşündü." Babalarının kesinlikle tolerans göstermediği bir şeydi bu.

Acheron kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu. "Özür dilerim, Styxx."

"Teşekkür ederim." Styxx kafasının içindeki sesler sonunda silikleşirken ve kafatasındaki ağrı neredeyse tekrar normal nefes alabileceği kadar azalırken birkaç dakika konuşmadı. "Acheron? Neden ben senin acını hissedebiliyorum ama sen benimkini hissetmiyorsun?"

"Ryssa bunun tanrıların isteği olduğunu söylerdi."

Ama neden? Styxx tanrılar için Acheron kadar önemli olmadığından şüpheleniyordu. Yoksa neden Acheron onun acısına karşı duyarsızken o kardeşinin yaralarını hissetsin ki? Sanki tanrılar Styxx'in kardeşini her türlü zarardan korumasını sağlamak istiyordu. Sanki o Acheron'un ilahi olarak seçilmiş şamar oğlanıydı....

"Neye inanıyorsun, Acheron?"

"Bilmiyorum. Kafamızın içinde bu kadar yüksek sesle konuşurken tanrıların bizi neden bu kadar korkunç insanlara terk ettiğini anladığımdan daha fazla. Hiç mantıklı gelmiyor, değil mi?"

Acheron döndü ve sırtını Styxx'in sırtına, sonra da ayaklarına dayadı. Styxx'in odasının karanlığında sessizce yatarlarken, Acheron uzanıp Styxx'in elini tuttu. "Ryssa sana çok kötü davrandığı için üzgünüm. Onlar bana kötü davranırken o senin üzerine titrediğini ve şımartıldığını düşünüyor."

"Ne düşünüyorsun?"

"Gerçeği görüyorum. Bizimkiler de senden şüpheleniyor. Zaman zaman size iyi davransalar da, aynı zamanda çok ama çok acımasızlar."

Evet, öyleydiler. Ve Acheron'un aksine, bundan şikayet edemezdi. Bunu yaptığında kimse ona inanmadı. Onu şımarık olmakla suçluyor, sonra da çektiği acıyı önemsizmiş gibi görmezden geliyorlardı ya da daha kötüsü, sanki kendileri prens değilken o prens olduğu için bunu hak ediyormuş gibi çektiği acıdan sapıkça bir zevk alıyorlardı. Bazen Acheron olmanın daha iyi olacağını düşünüyordu. En azından kardeşi, ebeveynleri etrafta olduğunda nasıl karşılanacağını biliyordu. Styxx çok geç olana kadar bunu asla bilemezdi.

Babası bazen sevgi doluydu, bazen de... Sanki Styxx'ten ondan daha çok nefret ediyormuş gibi öfkeleniyordu. Acheron'dan nefret ediyordu. Hiçbir anlam ifade etmiyordu ve genç zihni için son derece kafa karıştırıcıydı. Bu nedenle ne anne babasının ne de kız kardeşinin yanında olmak istemiyordu.

Onlardan ve neden oldukları karışıklıktan kaçınmak en iyisiydi.

İç çekerek Acheron'un elini sıktı ve bu dokunuşun kendisini öldürmeye teşvik eden sesleri susturmasına izin verdi. Alaylarında acımasızdılar.

Sen zehirsin. Yaşadığın sürece acı çekeceksin!

Ama o ölürse, Acheron da ölürdü. Bilge kadın doğduklarında bunu böyle ilan etmişti. Hayatları bizzat tanrılar tarafından birleştirilmişti ve bunu geri almanın hiçbir yolu yoktu.

Belki de bu yüzden acı çekiyorsunuz.

Tanrılar onun Acheron'u öldürmesini sağlamaya çalışıyordu. Kardeşinden nefret etsin ki Styxx ikisini de

öldürsün. Bu da

Bir bakıma mantıklı. Belki de Styxx'e yeterince işkence ederlerse, bundan o kadar bıkacağını ve kendi ıstırabına son vermek için Acheron'u öldürecek kadar çaresiz kalacağını düşünmüşlerdi. Gözlerinin farklı olmasının nedeni bu muydu? Kardeşini öldürürse, bunu yaparken kendi mavi gözlerine bakmasın diye mi?

Yine de kendisini seven tek insandan nefret edemiyordu. Onu teselli edebilecek ve kafasındaki şeytanı susturabilecek tek kişiden.

Tanrılar olsun ya da olmasın, sefalet ya da mutluluk, Acheron onun kardeşiydi. Sonsuza dek ve her zaman. Styxx'in sahip olduğu tek gerçek aileydi.

Ve kısa hayatında öğrendiği tek şey kimseye güvenemeyeceğiydi. Tanrılara bile. Etrafındaki insanlar yalan söylüyordu. Sürekli olarak. Küçük şeyler hakkında bile. Sadece Acheron güvenilir ve dürüsttü. Sadece kardeşi ona zarar vermeye ya da babasına ihanet etmeye çalışmamıştı. Öyleyse hayatında ona hor görülecek bir nesneden daha fazlası gibi davranan tek kişiyi nasıl incitebilirdi? Ona zarar verildiğinde sessiz bir memnuniyetle sıırtmayan tek kişiye?

"Seni seviyorum, Acheron."

"Ben de seni seviyorum kardeşim."

Styxx başını Acheron'unkine yaslayana kadar geriye yasladı ve sonunda bütün gün gözlerini buğulandıran yaşların düşmesine izin verdi. Onları Acheron'a gösterebilirdi. Kardeşi onu anlıyordu ve bu yüzden onunla asla alay etmezdi. "Sence buradan ayrılıp huzur bulabilecek miyiz?"

"Hayır. Bence biz acı çekmek için doğduk."

En üzücü kısmı? O da öyle. "En azından birbirimize sahibiz."

Acheron başını salladı. "Daima ve sonsuza dek kardeşiz. Bunu bizden asla alamayacaklar."

30 Ağustos, MÖ 9542

"Şu anda kapıdan giriyor!"

Styx x dersinden başını kaldırdığında Acheron'un kapıda yüzünde kocaman bir gülümsemeyle durduğunu gördü. Acheron'un kimden bahsettiğini sormasına gerek yoktu. Yılın bu zamanlarında her zaman onları ziyarete gelen amcaları Estes olmalıydı. Bu, hepsinin aynı zevkle dört gözle beklediği tek olaydı.

Kalbi Acheron'un hissettiği aynı heyecanla çarparken, hocası Usta Praxis'e baktı. "İzninizi isteyebilir miyim efendim? Lütfen?"

"Elbette, Majesteleri."

Styx x parşömeni bir kenara bıraktı ve Acheron'a koştu. El ele tutuşarak koridordan geçtiler ve hizmetkârların amcalarını karşılamak için toplandığı ön kapıya gelene kadar merdivenlerden indiler. Ryssa çoktan dışarıda, babalarından birkaç adım ötedeki taş basamakların üzerindeydi.

Vücudunun her yerini soğuk bir dehşet kaplarken gülümsemesi soldu. Babası onu nasıl karşılayacaktı? Nedense babasının düşüncelerini duyamıyordu ve kralın sert duruşu ona yaşlı adamın ruh hali hakkında hiçbir ipucu vermiyordu.

Acheron onun elini bıraktı ve babaları onu fark etmesin diye Ryssa'nın yanına sokuldu. Styx x de korunmak için ona gidebilmeyi ne kadar isterdi ama Ryssa onun arkadaşlığını hiç hoş karşılamamıştı. Sadece yokluğunu.

Babası ona doğru dönerken müzisyenler tantanalarına başladılar. Styx x babasının alayına karşı kendini hazırladı.

Onun yerine babası sıcak bir şekilde gülümsedi ve elini ona uzattı. "İşte buradasın, benim değerli oğlum. Ben de tam

Seni alması için bir hizmetçi gönder. Gel ve amcanı selamla." Belki de babasının keyfi yerindeydi....

Midesi daha da düğümленirken bile gülümseyen Styxx, babasının elini tuttu ve onu kollarına çekmesine izin verdi.

Bunu hatırlasan iyi olur. Seni tekrar ne zaman kucaklayacağını bilemezsin.

Bu doğrudu. Ailesinin kendisine karşı gösterdiği nezaketin hatıralarına tutunmaya çalışıyordu. Onların acımasız saldırıları ve nefret dolu sözlerle dolu dönemleri boyunca onu ayakta tutan şey buydu.

Styxx başını babasının omzuna koydu ve gözlerini kapattı. Her şeyin hep böyle olmasını ne kadar isterdi. En çok da Estes'in onlarla birlikte yaşamasını diliyordu. Kardeşi yanındayken babası çok daha nazik ve mutluydu. O ve Acheron gibi, Estes ve babaları arasında da özel bir bağ vardı. Babası Styxx'in sırtını sıvazlarken ve ona değer veriyormuş gibi yakınında tutarken bu açıkça belli oluyordu.

Estes'in alayı aşağıdaki yolda durana kadar babası onu bırakmadı. Altın zırhları, parlak kırmızı pelerinleri ve sancaklarıyla pırıl pırıl parlayan amcasının adamları da en az kendisi kadar etkileyiciydi. Ama Styxx'i şaşırtmayı asla başaramayan şey, amcasının babasını ne kadar çok sevdiğiydi. Estes üç yaş küçük olsa da, ilk bakışta onlar da ikiz sayılabilirdi. Boyları aynıydı, aynı yapıya, kıvırcık sarı saçlara ve sakallara sahiptiler.

Tam bir askeri kıyafet içindeki Estes arabasından indi ve gülerek babasını kucaklamak için merdivenlerden yukarı koştu. "Xerxes! Seni ne kadar özlemişim!"

"Ve ben, sen, küçük kardeşim! Yolculuğun nasıl geçti?"

"Beni aileme götüren her yolculuk gerçekten de iyi bir yolculuktur." Estes eğildi ve Styxx'e bakakaldı. "Benim küçük sincabım büyümüş de kısa boylu bir yetişkin gibi mi görünüyor? Şimdi kaç yaşındasın, çocuk? On-sekiz mi? Bir sayı mı?"

"Ben altı yaşındayım, amca!" Styxx sevinçle gülümsedi ve Estes'in üzerine atıldı, o da gülerek onu yakaladı ve tuttu

göğsüne yaklaştırdı. "Ben senin kadar büyük değilim. Ama bir gün-" "Benden daha yüksekte olacaksın, küçük sincap. Hiç şüphem yok." Estes yanağını öptü ve onu öyle sert sıktı ki Styxx inledi. Amcası onu merdivenlerden yukarı, Ryssa ve Acheron'un beklediği yere taşıdı. Kız kardeşinin sarı saçları parlak altın rengi bukleler halinde beline kadar iniyordu. Mor giysiler içinde gerçekten de tüm Yunanistan'ın en güzel kızıydı; keşke buna uygun bir kişiliği de olsaydı. "Ah... benim en güzel Ryssa'm, sen bir vizyon. Seni her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun."

Kızardı ve ona sarılmak için hareket etti. "Seni görmek çok güzel amca."

Estes, Acheron'u görünce Styxx'i yere bıraktı. "Ve küçük Acheron... bak sen de ne kadar büyümüşsün. Seni ve Styxx'i zar zor tanıyabiliyorum. Gel ve beni kucakla."

Acheron kollarına atladı ve ona sıkıca sarıldı. "Yine Atlantislilerle mi savaşıyordun?"

Amcaları onları her zaman düşmanlarına karşı verdiği şanlı savaşların hikayeleriyle eğlendirirdi. Efsanevi, yenilmez bir strategos olan Estes, tüm dünyadaki en saygın askerlerden biriydi.

"Son zamanlarda değil, sevgilim. Ne yazık ki onlarla barış için uğraşıyoruz."

"Barış mı?" diye alay etti babaları. "Onlar söz konusu olduğunda böyle bir şey mümkün değil."

"Sen öyle diyorsun kardeşim, ama diğer Yunan kralları deniyor ve onlar barış şartlarını müzakere ederken ben de Atlantis'e büyükelçi olarak atandım."

Bu babalarını çok memnun etmişe benziyordu. "O kargalarla barış yapabilecek biri varsa o da sensin. Şimdi gel de biraz hasret giderelim."

Estes Acheron'un yanağına bir öpücük kondurduktan sonra onu Styxx'in yanına bıraktı. "Bana sonra hatırlatın çocuklar, ikiniz için de özel hediyelerim var."

Babaları dudağını büktü. "Bizden biri olmadığı apaçık ortadayken neden onun üzerine titriyorsunuz?"

Estes Acheron'un yanağını okşadı. "O iyi ve yakışıklı bir çocuk, Xerxes. Ama acayip gözleri yüzünden Styxx'in kardeşi olmadığını asla anlayamazsın."

Acheron, Styxx'in kardeşini iliklerine kadar yaraladığını bildiği sözler karşısında irkildi. Onu teselli etmeye başladı ama Ryssa Acheron'u kucağına aldı ve ona sarıldı. Acheron başını onun omzuna koydu ve gözlerini kapattı. Styxx kıpırdayamadan, babası ve Estes babasının çalışma odasına çekilirken o da Acheron'la birlikte içeri girdi.

Styxx tek başına herkesin dağılmasını izledi. Tamamen unutulmuştu.

Tekrar.

Bu olağan durum karşısında iç geçirerek, yalnız başına derslerine dönebilmek için içeri yöneldi. Onun yaşındaki diğer çocuklar öğrenmek için bir araya geliyordu ama babası onun daha yavaş olanlardan geri kalmasını istemiyordu. Geleceğin kralı olarak Styxx'in mümkün olduğunca hızlı bir şekilde hafızasına alabileceği kadar çok şey kaydetmesi çok daha önemliydi. Bu nedenle, babasının temin edebileceği en iyi, en bilgili öğretmenlere sahipti ve onlardan tam olarak yararlanması ve zamanlarını boşa harcamaması gerekiyordu. Babasının belirlediği hızda ilerleyememesi hem öğretmenler hem de Styxx için en sert cezalarla karşılanırdı. Bu yüzden kralın gazabından korkan öğretmenleri beklentilerinde acımasızdı ve Styxx ya ayak uydurmak ya da önce onlar sonra da babası tarafından cezalandırılmak zorundaydı. Kral, tüm öğretmenlerine ve öğretmenlerine, onayladıkları bir şey yaparsa hayatını zindan etmeleri için tam yetki vermişti.

Bu krallıktaki herkesten sen sorumlu olacaksın evlat. Her karmaşık meseleye ve engele odaklanmayı ve düşünmeyi öğrenmelisin. Tahtımı anlamsız bir aptala bırakmayacağım.

Babası tahtı çok genç yaşta devraldığı için Styxx'in hâlâ çocuk olmasını umursamıyordu. Krala bir şey olursa, Styxx hemen tahta geçecekti. Bu yirmi yıl sonra da **olabilirdi.**

yarın. İkinci durumda, eğitimli ve kral olarak sorumluluklarını kabul etmeye hazır olması çok önemliydi.

Varisin hayatında aptalca çocukluk eğlencelerine ya da uğraşlarına yer yoktur. Bu krallıktaki her erkek, kadın ve çocuk, refahları ve gelecekleri için size bakıyor. Binlerce yıl boyunca Didymos, Yunan şehir devletlerinin en büyüğü olarak ayakta kaldı. Yenilmez. Arikles Hanedanı bu topraklardaki en eski hanedandır ve anlatılmamış nesillere yayılan ünlü kahramanlardan oluşan şanlı bir tarihe sahibiz. Tanrı'nın izniyle, hepsinin en büyüğü olmaya devam edeceğiz. İmparatorluğumuzu lekelemenize ya da saygıdeğer Ariclean atalarımızın isimlerini lekelemenize izin vermeyeceğim. Sana baktıklarında Prens Styxx'i değil, Aricles Hanedanı'ndan Xerxes'in oğlunu görüyorlar. Söylediğiniz her söz ya da yaptığınız her hareket beni de etkiliyor ve ben de bu saygınlığımın sizin ya da bir başkası tarafından lekelenmesine izin vermeyecek kadar çok çalıştım.

Acheron ve Ryssa şanslıydı. Babaları onları kendisinin bir uzantısı olarak görmüyordu. Ne zaman yanlış bir şey yapsalar, kral bunu kendi adına yapılmış bir hakaret olarak görmüyordu. Ryssa'nın maiyetindeki kadınlar tarafından birlikte ve çok daha yavaş bir tempoda eğitiliyorlardı. Bazen Styxx, öğretmenleri onu acımasızca eğitirken duvarların arasından gülüşmelerini duyabiliyordu.

Ama en azından Praxis aşırı sert değildi. Diğerlerinden çok daha sabırlı ve anlayışlıydı.

Hâlâ genç bir çocuksunuz, Majesteleri. Saatlerce oturup odaklanmanın sizin için zor olduğunu biliyorum. Bir sonraki seansa başlamadan önce kısa bir mola verelim ve derslerinizi sindirelim.

Bazen Styxx'e çalışırken atıştırması için tatlı bile getirirdi.

Styxx merdivenlere yaklaştığında, gölgelerin arasında bekleyen annesini gördü. Ryssa'nın daha yaşlı bir versiyonu olan anne, gençliğinde ünlü bir güzeldi. Ama uzun yıllar boyunca alkole aşırı düşkünlüğü güzelliğini yaşlandırmış, öyle ki şimdi babalarından daha yaşlı görünüyordu.

Bir an için kadının ayık olabileceğini düşündü. Ama yaklaştıkça, aşırı içki kokusu nefesini kesti.

"Hangi piçsin sen?" diye alay etti.

"Styx, Anne."

Öfkeyle, sanki ona pek inanmamış gibi bakışlarını kıstı.
"Diğeri nerede?"

"Ryssa ile."

Sonunda dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. "Kıymetli Ryssa'm... Bu sabah beni ziyarete gelmesi gerekiyordu." Merdivenlere doğru yürümeye başladı, sonra tökezledi. Styx ona yardım etmek için hamle yaptı. İlk başta onun dokunuşundan çekindi ama bir süre sonra rahatladı ve düşüp kendini incitmeden merdivenleri çıkabilmesi için omzunu ona vermesine izin verdi.

Koridordan odasına doğru yürürlerken, "Az önce kim geldi?" diye sordu.

"Estes Amca."

"Güzel. Bu yaşlı skatophage'ı bir süreliğine mutlu edecektir."

Styx yorum yapmadı, ama babasının, karısının kendisine güvercin yiyen dediğini duymadığı için mutluydu. Bunun onu çok üzeceğine şüphe yoktu.

Onu odasına götürdü ve soyunma taburesine yatırdı. Adam uzaklaşmaya başladığında, kadın uzanıp onu saçlarından yakaladı ve kendine doğru çekti.

"Lütfen anne. Canımı yakıyorsun." Elini çekmeye çalıştı ama anne onu tüm Fury'lerin gücüyle sıkıca tuttu.

Alaycı bir şekilde homurdandı. "Sen acının ne olduğunu bilmiyorsun. Belinden nankör bir piç doğurmayı dene, ardından onun türünden bir başkasını. Sonra da onlar yüzünden kocanın sana olan sevgisinin nefrete dönüşmesini izle. İşte acı budur. Ama siz... siz onun taptığı değerli, sevgili varisisiniz. Artık tek sevdiği sensin."

Garip ama ona hiç de öyle gelmiyordu. Babası yaptığı her şeyi sansürlerken değil. Her övgü için

Babası bu mektuba en az üç eleştiri eklemeyi ihmal etmedi.

Saçlarını tutuşunu yumuşattı ama bırakmadı. "Baban gibi saçların var. Geceleri ellerimi saçlarında gezdirmeyi çok severdim. O zamanlar sadece bana aitti ve beni çok severdi. Benim için her şeyi yapardı.... geceleri beni yatırmak için sabırsızlanırdı." Gözleri yaşlarla doldu. "Neden doğmak zorundaydın ki?" Hıçkırarak onun saçlarını çekti, sonra da tokatladı. "Çekil gözümün önünden! Beni iğrendiriyorsun!"

Styxx odadan çıkabildiği kadar hızlı çıktı. Aldığı darbe yüzünden yanağı yanıyordu ama annesini bu şekilde yalnız bırakmaması gerektiğini biliyordu. Babası, Styxx'in onu terk ettiğini öğrenirse çok kızacaktı, hem de annesinin ona göz kulak olacak birine ihtiyacı olduğu bu kadar açıkken. Gözyaşlarını silerek, hizmetçilerin dikiş dikmek ve dedikodu yapmak için toplandığı küçük antreye gitti.

"Burada ne arıyorsun?" diye çıkıştı en büyük hizmetçi onu kapıda görür görmez. "Majesteleri bana sarayın bu bölümüne girmenize izin verilmediğini söyledi. Sizi görmek gibi bir arzusu yok."

Onun zehrine aldırmadı. "Kraliçe odasında ve sizi çağırıyor."

Tek kelime etmeden kaba bir şekilde yanından geçip gitti. Diğerleri ona sanki ayakkabılarını kirleten bir pislikmiş gibi bakıyordu. Ne zaman babası olmasa ona hep böyle bakıyorlardı ve o bundan nefret ediyordu. En çok da, kendisini onların ayakkabılarındaki pislikmiş gibi hissetmesine neden olmasından nefret ediyordu.

Çenesini kaldırarak sırayla her birine ters ters baktı. "Ben sizin prensiniz ve varisinizim. Benim iznim olmadan bakışlarımla karşılaşmayacaksınız," diye hatırlattı onlara. "Yoksa bunun için sizi kırbaçlatırım." Kapıyı çarptı ve arkasındaki koridorda Ryssa'yı bulmak için döndü.

Kendisini hizmetçilerden bile daha aşağı hissetmesine neden olan bir bakışla onu taradı. "Seni sefil küçük zorba. Herkesten çok daha iyi olduğunu sanıyorsun. Değilsin, biliyorsun. Sen sadece bir hiç olan şımarık küçük bir domuzsun.

babası olmadan. Umarım bir gün tam olarak hak ettiğinizi alırsınız."

Bakışlarındaki samimiyet ve sözlerindeki acımasızlık kalbini parçaladı. Neden bir kez olsun ona nazik bir şey söyleyememişti? Ona ne yapmıştı ki? Hiçbir şey ve onun hakaretlerinden bıkmıştı. "Kapa çeneni, kuna! Senden nefret ediyorum! Keşke ölüp yansaydın!"

Ryssa onun kolunu tuttu ve sarstı. "Ne cüretle benimle böyle konuşur ve böyle iğrenç bir kelime kullanırsın!"

"Styxx!"

Babasının öfkeli ses tonuyla irkildi. Sonrasında ne olacağını bildiğinden, babasının sert ve morartıcı pençesini kolundan çekip aldı ve Ryssa'nın yanından geçerek merdivenlerin başına doğru yürüdü, böylece aşağıda Estes'in yanında duran babasını görebilecekti.

Muhteşem. Şimdi babası küçük kardeşi için gösteriş yapacaktı.

"Buraya gel oğlum!"

Kalbi, belli etmeye cesaret edemediği bir korkuyla çarpan Styxx merdivenlerden indi. "Evet, baba?"

"Kız kardeşine saygı duyman konusunda sana ne demiştim?"

O bu diyarın tek prensesi. Bu nedenle ona her şeyden çok değer verilmelidir....

Bu hiç adil değildi. Eğer Ryssa'nın yerinde olsaydı, sızlanıp olanları babasına anlatabilirdi. Ama deneyimlerinden bunun durumu daha da kötüleştireceğini biliyordu. Erkekler şikâyet etmezdi, özellikle de krallar. Eylemlerinin sonuçlarına katlanırlar ve ne olursa olsun başlarını dik tutarlardı.

Yine de kral değildi. Henüz değildi. Ve kesinlikle bir erkek değildi. "O başlattı, baba."

Kolunu Ryssa'nın büktüğü yerden tuttu ve Styxx'in yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Bu ne cüret! Babana saygısızlık edemezsin ve kesinlikle kralına saygısızlık edemezsin," diye hırladı. "Asla!"

Babası kolundan çekerek onu muhafız odasına doğru sürükledi ve Kraliyet Azarcısı'nın odasına ulaştılar. Babası

Azarlayıcı hemen ayağa kalktı ve eğilerek selam verdi.

Babası onu, Styxx'in tüm benliğiyle nefret ettiği uzun boylu, iri yarı adamın üzerine fırlattı.

"Yirmi kırbaç, inlerse ya da ağlarsa on kırbaç daha."

Azarlayıcı saygıyla başını salladı. "Bana dokunulmazlık verilecek mi Majesteleri?"

"Evet, elbette."

Azarlayan adam kara gözlerini Styxx'e çevirdi. "Ekselansları?"

Bu durum onu öylesine kızdırmıştı ki, kendisini azarlayacak olan kişiye dokunulmazlık vermek zorunda kalmıştı. Ancak kraliyet ailesinin bir üyesine vurmak ölüm demek olduğu için, azarlanan kişi kralın bir prense karşı verdiği emirleri yerine getirmeden önce bunun yapılması gerekiyordu. Ve eğer bunu yapmazsa, babası durumu daha da kötüleştirecekti.

"Evet, kabul ediyorum," diye fısıldadı.

"İşiniz bittiğinde onu odasına götürün ve sabaha kadar hiçbir konfor olmadan orada tutulmasını sağlayın."

"Evet, Majesteleri."

Bastırdığı gözyaşları yüzünden dudakları titreyen Styxx, babasının onu dev gibi bir adamla baş başa bırakmasını izledi. Hiç işlemediği daha küçük suçlar için, onun yerine cezasını çekecek bir şamar oğlanı vardı. Ancak Styxx, Ryssa'nın aksine, ailesine karşı kişisel bir hakaret olarak kabul edilen her şeye kendisi katlanmak zorundaydı. Prenses hiçbir şey için kırbaçlanmazdı. Bunun için çok değerli ve narindi. Hepsinden önemlisi, erkeklik ve krallık için yetiştirilmiyordu.

Ve şimdi azarlayıcıya ikisi tarafından dokunulmazlık verildiğine göre, onu incitmekten büyük bir zevk alacaktı. Her zaman öyle yapardı. Styxx ağlamasa ya da sızlanmasa bile, yine de babasının istediği en sert cezayı alacaktı. Ve tüm bunların nedeni, Ryssa gibi azarlayanın da onu şımarık, hak etmeyen ve alçaltılması gereken bir velet olarak görmesiydi.

Hepimizden çok daha iyi olduğunu sanıyorsun. Değilsin, köpek. Sen sadece zengin bir adamın oğlusun. Sarhoş bir tanrı fahişesinin yavrususun.

Açgözlü bir beklentiyle gülen azarcı, onu sadece Styxx'in özel cezaları için ayrılmış küçük odaya çekti ve sopa tezgahının üzerine eğdi. Acısı başkalarını rahatsız etmesin ya da babasını utandırmasın diye Styxx'in ağzına ısırması ve çığlıklarını bastırması için bir deri parçası soktu. Styxx'i yerinde tutmak ve kaçmaya çalışmadığından emin olmak için ellerini sehpanın önüne bağladı, ardından dayak için kalçalarını açtı.

Styxx yanağını soğuk taşa dayadı ve cesur olmaya çalıştı. Öyle de yaptı. Ancak azarcı, ne kadar kalın ve sert olduğunu hissetmesi için tahta sopayı çıplak kalçalarına hafifçe sürttüğünde, gelecek acıdan korkarak altını ıslattı.

"Beş para etmez bir kral olacaksın," diye alay ettikten sonra devasa gücünün her zerresiyle ona saldırdı.

Dehşet ve acı içindeki Styxx çığlıklarını olabildiğince uzun süre içinde tuttu ama sonunda hepsinin düşündüğü kadar değersizdi. Elinde değildi, özellikle de azarlayıcı acele etmediği için. Aksine, tekrar saldırmadan önce uyuşukluğun geçmesini bekleyerek uzattı.

En azından Styxx'in dikkatini kolundaki ve yanağındaki çürüklerden uzaklaştırdı. Muhtemelen bunun için minnettar olmalıydı.

Sonunda bittiğinde, azarlayıcı onu odasına sürükledi ve içeri kilitledi. Hizmetçiler çoktan içeri girmiş, yatağının çarşaflarını ve yastıklarını çıkarmışlardı. Yatağı ve lazımlığı dışında her şey kaldırılmıştı.

Yorgun ve ağrıyan Styxx yatağına doğru topallayarak yürüdü ama yatağa tırmanamayacak kadar çok canı yanıyordu. Bunun yerine taş zemine uzandı ve başka birinin oğlu olmayı diledi. Prens olmaktan nefret ediyordu. Ondan çok şey bekleniyordu ve bu yüzden herkes onu hor görüyordu.

Kendi kız kardeşi ve annesi bile.

Bir kez olsun dışarı çıkıp diğer çocuklar gibi özgürce oynamak i s t i y o r d u . Onu başka bir oyun arkadaşı olarak kabul etmelerini ve korku ya da nefretle kaçmamalarını istiyordu. Onlar kaygısızca oynarken, o nasıl konuşulacağını öğrenmek zorundaydı, Oku, ve yaz Atlantisli, Yunanca, Akadca, Mısırca, Sümerce ve umurunda olmayan milyonlarca başka dil. Diğer çocuklar eğlenceli oyunlara ve dostça yarışmalara katılırken, o kılıç kullanmada ustalaşmak ve ASKERİ taktikler öğretildi için onu tarafından eğitmenler Ondan diğerlerinden daha çok nefret eden eğitmenler. Onu yere seren ve her kanadığında sevinen eğitmenler. Kalkın, Majesteleri. Savaşta çoktan ölmüş ya da esir alınmış olurdunuz. Adamlarınızın size saygı duyması ve emrinizle canlarını ortaya koymaya istekli olmaları için en sert şekilde savaşmalısınız. Kimse bir korkağın peşinden gitmez, tacı ne olursa olsun.

o giyer....

Gülme evlat, krallara layık değil. Gülme yoksa yumuşak ya da aptal olduğunu düşünürler. Her zaman sakın ve ağırbaşlı olmalısın. Gardını asla düşürme. Onlar senin tebaan, arkadaşların değil ve sen de onların gelecekteki kralısın. Bunu asla unutmamalısın.

Tanrıların sesleri ve diğer insanların korkunç düşünceleriyle birlikte kafasında çınlayana kadar devam etti.

Kral olmanın tek bir avantajını bile göremiyordu. Kahkahanın ya da... şey... hiçbir şeyin tadını çıkaramayacağınız anlamına gelmiyorsa.

Keşke Acheron varis olsaydı....

Ama bu düşünce aklına gelir gelmez, içini bir utanç kapladı. Sevgili kardeşinin böyle bir acı çekmesini asla istemezdi. Acheron'un uğraşması gereken yeterince şey vardı.

"Bir gün kral olacağım," diye hıçkırarak küçük yumruğunu yere vurdu. Ve kral olduğunda, her ikisi için de her şey çok farklı olacaktı. Hiç kimse ne ona ne de Acheron'a bir daha böyle hissettiremeyecekti.

Kız kardeşi bile.

3 Şubat, MÖ 9541

Gece yarısından çok sonra Styxx yatağında uzanmış uyumaya çalışıyordu ama bu imkânsızdı. Kafatasındaki acı yeterince dayanılmaz değilse, Acheron daha önce koridordan geçerken babalarının bakışlarıyla karşılaşmak gibi büyük bir suç işlediği için dayak yemişti.

Kardeşinin yaralarına duyduğu sempatik acıyla sırtı yandı. Akşam yemeğini ağlamadan ya da acıdan çığlık atmadan nasıl atlattığını hâlâ bilmiyordu ama artık yalnız olduğuna göre huzur içinde kıvranıp inleyebilirdi.

Neden artık ölemiyorum?

Elbette ölüm bu şekilde yaşamaktan daha iyi olurdu. Nasıl olur da bir kafa bu kadar acırken kurbanı ölü ya da beyin hasarlı hale getirmez?

Nasıl?

Nefesini dişlerinin arasından sertçe çekerken, kapısında birinin olduğunu duydu. Panik içinde donakaldı. Bu Acheron olamazdı. İkiisi de yataklarından çıkamayacak kadar acı içindeydi.

Kapı açıldığında loş şömine ışığında babasını gördü. Bu iyi bir şey olamazdı. Babası geceleri onu hiç rahatsız etmezdi.

Şimdi ne yaptım ben?

Bu aptalca bir düşünceydi. O hiçbir şey yapmadı. Aksine, ne yaptığıma inanıyor?

Styxx gözlerini kapadı, uyuyormuş gibi yaptı ve babasının onu rahat bırakması için dua etti. Bunun yerine, babası yatağının kenarına oturdu. Styxx nefesini tuttu, bunun ne anlama geldiğinden dehşete düşmüştü. Babası neden buradaydı? Bu saatte ondan ne istiyor olabilirdi?

Ben bir şey yapmadım....

Haftalardır en iyi davranışlarını sergiliyordu. Sadece Acheron son zamanlarda yaramazlık yapıyordu. Kardeşini suçladığından değil. İkisi de kendilerine nasıl davranıldığından bıkmıştı.

Babası parmaklarını Styxx'in saçlarına gömdü. Eli o kadar büyüktü ki, Styxx'in başının tamamını kocaman avucunun içine alabiliyordu.

Ardından geleceğinden emin olduğu acıyı beklerken Styxx'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yine de babası elini Styxx'in sarı buklelerinde gezdirmeye, onlarla oynamaya ve yüzüne doğru fırçalamaya başladı. Belki de ona kızgın değildi. En iyisini umarak, ateş ışığında babasının bakışlarıyla karşılaştı ama tek kelime etmeye cesaret edemedi. Babasının bakışlarında ender rastlanan bir şefkat vardı, endişeyle karışık.

"Bana Estes'in çocukluğunu hatırlatıyorsun. Söylediklerin ve yaptıkların... Bu bana birlikte geçirdiğimiz çocukluğumuzu ve onu ne kadar özlediğimi düşündürüyor. O zamanlar burası bile onun odasıydı...." Babası başparmağını Styxx'in alnında gezdirdi ve anılara gülümsedi. Birden kralın nefesindeki alkol kokusu onu fena halde çarptı. Babası fena halde sarhoştı.

Dudağını ısıran Styxx, babasının, annesinin kadehlerine fazla daldığında yaşadığı efsanevi öfkelerden birine kapılmaması için dua etti.

"O benim tek arkadaşımdı. Hâlâ da öyle. Onun gibi bir kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Sana ihanet edecek hiçbir şey yapmayacak, güvenebileceğin biri."

Babası bu konuda yanılıyordu. Acheron bir insanın isteyebileceği en iyi arkadaştı. Estes bile ona denk olamazdı.

Daha yakına eğilen babası, çenesini elinde tutarken gözlerini kısarak ona baktı. Yüzünü farklı açılardan inceleyebilmek için Styxx'in başını çevirdi. "Bize benziyorsun... ama gerçekten benim oğlum musun?"

"Baba-"

"Benimle konuşma!"

Styxx bir başka dehşet dalgası üzerine çökerken çenesini sıkıca kapattı. Babası ne yapacaktı?

Babası battaniyeyi geri çekerek Styxx'in tüm vücudunun her santimini kabaca inceleyebildi. "Çok insancıl görünüyorsun...."

Styxx, babası küçük bedeninin Acheron'un dayağıyla morarmış bölgelerine her dokunduğunda acı içinde kıvrılırken çığlık atmak istedi. Ama ortada hiçbir neden yokken babasına acı çektiğini söylemeye cesaret edemiyordu.

Babası onu sırt üstü yatırdı. Styxx'in çenesi titrerken gözleri yaşlarla doldu. Yüzüstü yatmasının iyi bir nedeni vardı. Nefes almakta zorlanırken, babasının kemerinden bıçağı çıkarışını izledi.

Beni öldürecek mi?

"Ama sen insan mısın? Bunu bilmek zorundayım." Styxx kıpırdayamadan ya da tepki veremedi babası ön kolunu acımasızca kavradı, sonra da şiddetle kesip açtı. Kendini tutamayan Styxx, kan kolunu kaplayıp çarşafalarını ıslatırken haykırdı.

"Tatlı Hera," diye nefes aldı babası. "Ben ne yaptım?" Styxx'in yaralı kolunu tutarak kan akışını durdurmaya çalıştı. "Çok üzgünüm, Styxx. Affet beni çocuğum."

Elleri titreyen babası, Styxx'in çarşafından yırttığı bezle Styxx'in kolunu sardıktan sonra onu kollarının arasına aldı ve Styxx sessizce hıçkırırken onu salladı. "Şşş, küçüğüm. Her şey yolunda. Her şey yolunda...."

Ama öyle değildi ve Styxx bunu biliyordu. Doğduğu andan itibaren babası onun ailesini sorgulamıştı. Sözlerle olmasa da, Styxx'in yalnız kaldıklarında görebileceği korunaksız bakışlarla.

"Bu senin suçun değil, çocuğum. O iblis piçin suçu. Tüm bunların suçlusu o. Senden şüphe etmeme neden olan o. Onun yüzünü her gördüğümde... İçim şiddetle doluyor."

Sadece Acheron'un yüzü değil. Onun da yüzüydü.

Babası başını büyük eliyle kavradı ve önce alnından sonra yanağından öptü. "Sen benim bebeğimsin. Dua ettiğim ve uğruna tanrılara kurban verdiğim varisimsin. Öyle olduğunu biliyorum. Bunu biliyorum." Styxx'e şüpheli bir bakış fırlatırken gözleri yaşlarla doldu. "Öyle değil misin?"

Kendisi de emin olmadığı bir soruya nasıl cevap verebilirdi ki? Babası onun kesin olarak bildiği bir şeyi hissetmişti. Doğru olmadığını. Normal değildi. Acheron bir tanrının gözlerine sahipken, Styxx kardeşinin aldığı yaraların hayalet acılarını hisseden kişiydi. Rastgele insanların başıboş düşüncelerini duyan oydu. Tanrıların seslerini Acheron'un duyduğundan çok daha yüksek sesle duyuyordu. Diğer insanların duygularını ve niyetlerini gizlemeye çalışsalar bile hissederdi ve hava durumunu hatasız bilirdi.

Ama ve en kötüsü vardive acımasız baş ağırları onu her zaman rahatsız eden.

Belki de ben insan değilim....

Dürüst olmak gerekirse, Acheron ondan çok daha normal görünüyordu.

"Cevap ver bana!" diye hırladı babası. "Sen benim oğlum musun?" Verilecek tek bir cevap vardı. Doğru ya da yanlış. "Y-y- Evet."

Babası Styxx'in başını çenesinin altına yerleştirdi ve onu sallamaya devam ederken ağladı. Şafak sökene kadar bir daha bırakmadı. Sonra Styxx'i yatağına yatırdı ve hiçbir şey olmamış gibi onu kanlı çarşaflarının içine soktu. Styxx'in alnını öptükten sonra omzunu hafifçe sıktı ve onu yalnız bıraktı.

Korkmuş ve incinmiş olan Styxx, babasının ön kolunun etrafına sarıp düğümlediği derme çatma bandaja baktı. Elleri titreyerek, şüphelendiği şeyi görmek için sargıyı geri sıyırdı... korkunç yarası çoktan iyileşmişti. Günün sonunda yara neredeyse tamamen yok olacak, sadece yerini işaretleyen bir yara izi kalacaktı.

Acheron ne kadar insansa ben de o kadar insan değilim.

Ve babası gerçeği öğrenirse onu kesinlikle öldürürdü.

30 Ağustos, MÖ 9541

Styx x yatak odasının kapısını açtığında Acheron'u kapının diğer tarafında buldu. Rahatlamış bir nefes verdi. "Tanrılara şükür sensin."

"Kapın neden yine kilitli?"

Omuz silkti, kralın gece yarısı ziyaretinden Acheron'a ya da başka birine bahsetmek istemiyordu. Şubat ayından beri, başka bir istenmeyen sürprizle karşılaşmamak için her gece kapısını kilitleyip kilitlemediğinden emin olmuştu.

"Burada ne yapıyorsun?" Styxx, kardeşinin dikkatini cevaplamaya hiç niyeti olmadığı bir sorudan uzaklaştırmaya çalışarak sordu.

"Estes'ten sana hediyeni getirdim. Alt katta bırakmışsın. Geçen yıl olanlardan sonra, bunun sende kalmasını istedim."

Styx x tahta atı Acheron'un elinden aldı ve hissetmediği bir gülümseme sundu.

Medeni ve onurlu bir şekilde nasıl davranacağını öğrenene kadar hiçbir şeyi hak etmiyorsun. Babasının zalim sözleri hâlâ aklından çıkmıyordu.

"Teşekkür ederim, Acheron." Styxx atı, koleksiyonunu sakladığı pencerenin yanındaki sandığın üzerine yerleştirmek için hareket etti. Geçen yılki kâbustan sonra tahta atları için aynı şeyleri hissetmiyordu. Gurur ve zevk kaynağı olmak yerine ona hatırlattıkları tek şey, babasının onu Estes'in getirdiği güzel Atlantis atını yakmaya zorlaması, bacaklarının dayaktan, egosunun da altını ıslatmaktan ağrmasıydı. Bu sırada Ryssa, kendisine yaptığı "hakaret" yüzünden hediyesini yok etmeye zorlanmasından duyduğu zevkle sırıtmıştı.

İç çekerek sandıktan uzaklaştı. "İkimizden de bir dizi boncuk."

Acheron kaşlarını çattı. "Ne?"

Styxx, Acheron'un derin kaşlarını çatmasıyla karşılaştı. "Ne ne? Bana anneme doğum günü için ne aldığımı sordun."

"Hayır, sormadım. Sadece sana sormayı düşündüm."

Styxx, Acheron'un aklından geçenleri okuduğunu fark edince dişlerini sıktı. Daha dikkatli olsan iyi olur. Başkasının yanında böyle bir hata ölümcül olabilir. "İkiz kanımızdan olmalı." Acheron'la birlikteyken bu her zaman güvenli bir bahisti. Kardeşi bu açıklamayı sorgulamadan ya da kötü niyetle yaklaşmadan kabul etti.

Masasından küçük ahşap kutuyu kapıldığı gibi Acheron'a götürdü. "Bunu ona vermek ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Sen yapsan daha iyi olur. Sanırım bunu senin yapmanı tercih eder."

Ve onu hiç görmemeyi tercih ederdi. Annesiyle birlikte olduğu çoğu zaman, annesi ona sanki içinden geçebilecekmiş gibi bakıyordu. "Şu işi bitirelim mi?"

"Sen varsan ben de varım."

Dürüst olmak gerekirse, gözlerimin oyulmasını ve Ben.

Ama kral olmanın bir parçası da yapmadığın şeyleri yapmaktır. şikayet etmeden ya da tereddüt etmeden. Baş yukarıda. Sırt dik. Duygularınızı göstermeyin. Sadece yedi yaşında olsan bile.

Styxx kutuyu göğsüne bastırdı, şimdiden korkmaya başlamıştı. "Belki hâlâ baygındır ve kutuyu hizmetçilerine bırakabiliriz."

En iyi sonucu umarak Acheron'un elini tuttu ve onu sarayın arka koridorlarından geçirerek annelerinin odalarına götürdü.

Styxx kapıda o kadar uzun süre tereddüt etti ki Acheron etrafından dolanıp onun yerine kapıyı çaldı. Birkaç saniye sonra, en yaşlı hizmetçi kapıyı açıp burnunun ucuyla onlara baktı.

Styxx onun küçümsemesini görmezden geldi. "Kraliçeye mutlu yıllar dilemeye geldik. Uyanık mı?"

Hizmetçi tek kelime etmeden geri çekildi ve odaya girebilmeleri için kapıyı ardına kadar açtı. Anneleri pencerenin yanındaki bir sandalyede oturmuş, dışarı bakıyordu.

Onun ruh halinden emin olamayan Styxx tereddüt etti. Neden güçleri en çok ihtiyaç duyduğu anda onu hep yarı yolda bırakıyordu?

"Ayık mı?" Acheron onun kulağına fısıldadı.

"Bilmiyorum."

Anneleri bıkkın bir şekilde iç geçirdi. "Siz ikiniz fısıldaşmayı keser misiniz? Ya içeri gelin ya da gidin. Tercihen ikincisi."

Styxx gitmeye başladı.

Acheron onu ileri itti.

Teşekkürler, kardeşim....

Odayı geçerken Styxx kutuyu ona doğru uzattı. Kadın kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

"Mutlu yıllar anne," dediler hep bir ağızdan.

Kutuyu alıp açtığında Styxx'in pazardan aldığı kabuk boncuk kolyeyi görünce yüzünde ender rastlanan bir gülümseme belirdi. Onu memnun etmek umuduyla, bunun için oyma atlarından birini takas etmişti.

"Teşekkür ederim." Onu soğuk, mekanik bir kucaklamanın içine çekti.

Böcek gözlü Styxx, Acheron'un şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. Acheron'un ne yaptığını anlamadan önce, kardeşi bir adım öne çıktı.

"Mutlu yıllar anne." Acheron ona sarılmak için hamle yaptı.

Öfkeyle çığlık atarak adamın suratına sert bir tokat attı.

"Uzak dur benden, seni iğrenç canavar!"

Acı yanağına, kafatasına ve gözüne nüfuz ederken Styxx'in burnu kanla doldu. Lanet olsun, bir serseriye göre annesi çok sağlamdı.

Onlar kapıya ve ardından koridora doğru koşarken kadın onlara karşı çıkmaya devam etti. Merdivenlerin dibine ulaşana kadar durmadılar.

Nefes almakta zorlanan Acheron yüzünü ona döndü.
"Bunu bana neden yapıyorlar?"

"Bilmiyorum. Onlar deli."

"Zeus aşkına sana ne oldu?"

Styxx yüzündeki kanı silerken babasının öfkeli sesiyle irkildi. Beyaz chiton'unun üzerindeki kan damlacıklarını görünce irkildi. Babasını toplum içinde darmadağın olmasından daha fazla üzen çok az şey vardı.

"Ona sen mi vurdun?" diye Acheron'u suçladı. Acheron başını salladı.

"Yalancı!" Kolundan tutmak için hamle yaptı.

"Baba, hayır!" Styxx onun kardeşine saldırmasını engelledi.

Acheron başını eğdi ve deli gibi merdivenlerden yukarı koşarak gözden kayboldu.

Babası Acheron'un peşinden gitmeye başladı ama Styxx kolundan tutup onu yerinde tuttu. "O yapmadı baba. Bu sadece başka bir burun kanaması. Her zaman olur."

"Xerxes?"

Styxx babasının yanından geçip amcasının aralarındaki mesafeyi kapattığını gördü. "Amca, lütfen ona Acheron'un bana zarar vermediğini söyle. Önemli bir şey değil."

Estes, Styxx'ten babasına şüpheli bir bakış attı. "Bana bir şey yokmuş gibi gelmedi evladım. Aksine, yüzünde ciddi bir yara var. Belli ki biri sana vurmuş."

"Acheron değildi." Styxx babasını bıraktı, böylece kanamayı kontrol altına almak için burun deliklerini bir arada tutabildi. "İyi olacağım baba. Karışıklık için özür dilerim." Acheron'a saklanması için yeterince zaman verdiğini umarak yanlarından ayrıldı ve burnunu temizlemek ve kıyafetlerini değiştirmek için odasına gitti.

Birkaç dakika sonra Acheron ve Ryssa'nın bağırışlarını duyduğunda giyinmeyi ancak bitirmişti. Olympus adına ne oluyor?

Normalde Ryssa'ya bağırarak oydu. Acheron'un herhangi bir şey için onunla ters düşmesi gibi bir şey değildi.

Ancak odasından çıkarken.... bunun kardeşler arasındaki bir kavgadan çok daha kötü bir şey olduğunu fark etti.

Askerler kardeşini merdivenlerden aşağı, ön kapıya doğru sürüklüyorlardı. Dehşete kapılan Styxx peşlerinden koştu. Onlar dışarı çıkana kadar yetişemedi. Kardeşine ulaşmaya çalıştı ama Estes Acheron'u kollarında taşıırken babası onu engelledi.

Styxx babasına ters ters baktı. "Neler oluyor?" "Estes onu Atlantis'te yaşamaya götürüyor."

Bu, yüzünü hâlâ acıtan darbeden bile daha sert bir darbeydi. "Ne? Hayır! Hayır! Hayır!"

Styxx, Estes'e karşı en az onun kadar sert mücadele eden kardeşine ulaşmak için babasının elinden kurtulmaya çalıştı.

"En iyisi bu. O hepimiz için bir tehlike, özellikle de senin için."

Nasıl bu kadar aptal olabilirler? Kardeşi ona asla kasten zarar vermeyecek tek kişiydi. "Acheron! Lütfen baba! Kardeşimi benden alma! Lütfen!"

"Styxx!" Styxx ona ulaşmak için elinden geleni yaparken Acheron ellerini ona doğru uzattı.

Kimse onları dinlemedi. Çocuklara acımadılar ya da merhamet etmediler.

Kalbi kırılan Styxx, babasının tutuşuna karşı koydu ve amcası ile kardeşinin atlarını sürerek gözden kayboluşunu izledi. Ve onlar giderken, Estes'in sadece kardeşini ondan almadığını biliyordu.

Her şeyi almıştı....

* * *

Acheron'un arkadaşlığını kaybettiği için tamamen yıkılmış olan Styxx, Ryssa'nın odasının kapısını iterek açtı. Hıçkırıkları durmak bilmiyordu. Saatlerdir, kendisini kırbaçlayan aynı duyguları özgürce dile getirmesini dinliyordu. Ama eğer o da Acheron için onun gibi ağlarsa, babası bunun için onu dövdürürdü.

İssız yalnızlık korkunçtu. Sanki biri kolunu kesmiş ve onunla onu dövmuş gibiydi. Kendini terk edilmiş ve ihanete uğramış hissediyordu. Acheron olmadan, gidecek kimsesi yoktu. Konuşacak kimsesi yoktu. Ona sarılacak ya da canı yandığında iyi olduğundan emin olacak kimse yoktu.

Yapayalnızdı ve tutunacak bir şey arıyordu, bu ondan nefret eden ablasına sarılmak anlamına gelse bile.

"Ryssa?"

Kendisini tutan ve acısını dindirmeye çalışan hemşiresinden uzaklaştı. Kesik kesik bir nefes alarak, sanki Acheron'un gitmesi onun suçuymuş gibi ona dik dik baktı. "Ne istiyorsun, seni bencil küçük canavar?"

Styxx kararsızlık içinde dudağını ısırıldı. Ruh hali son derece değişkendi. Ama şimdi kaybedecek neyi vardı ki? "Ben de senin küçük kardeşin olabilirim... Acheron gibi."

Yüzünden daha fazla gözyaşı dökülürken dudağını büktü. "Sen mi? Kardeşimi benden almalarının sebebi sensin. Sırf ona benziyorsun diye, bu seni onun gibi yapmaz. Sen asla benim Acheron'um olamazsın. Sen sadece onun kötü bir kopyası. Gözümün önünden kaybol. Beni hasta ediyorsun." Ağlayarak başını hemşiresinin omzuna gömdü. Onlar adamı tamamen görmezden gelirken yaşlı kadın onu sevgiyle okşadı.

"Ama ben de seni sevebilirim kardeşim. Eğer bana izin verirsen." Çığlık atarak hemşiresinden fırladı ve onun kolunu yakaladı.

"Senin sevgini istemiyorum, seni velet. Başkalarını sevmek hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sadece kendini." Onu kapıdan dışarı itti ve kapıyı suratına çarparak kapattı.

Gözlerinde yaşlarla kapalı kapıya bakarken Styxx'in dudakları titredi. "Sadece biriniz bana öğretirse sevmeyi öğrenebilirim," diye fısıldadı.

Ama hiçbiri onu sevmek istemiyordu ve o da bunu biliyordu. Onu seven tek kişi artık yoktu. Ondan çalınmıştı.

Benim kimsem yok. Ve yalnız olmaktan nefret ederdi. İkizler ayrı olmak için doğmazlar. O bir bütünün sadece bir yarısıydı.

Kardeşler, sonsuza dek ve daima.

Anlaşmaları buydu. Styxx, Acheron'un odasına giderken gözlerindeki yaşları sildi. Ama burada hiçbir şey yoktu. Kalbi ve ruhu gibi burası da boştu. Geride kalan tek eşya Acheron'un düz, yıpranmış yastığıydı.

Gözyaşları yüzünden akarken yatağa gitti ve yastığı kollarının arasına aldı, ardından kendi odasına gitti. Acheron'un yastığını yere, duvarın yanına koyarken hıçkırıklarını bastırmak için yumruğunu ağzına götürdü. Üzerine uzanarak omurgasını önce duvara sonra da ayaklarına bastırdı ve arkasındaki kardeşiymiş gibi davranmaya çalıştı. Ama duvar çok soğuktı ve yastık Acheron'un kokusunu taşısa da aynı şey değildi.

Elini tutamaz ya da onunla rahatlatıcı sözlerle konuşamazdı. Sadece bir yastıktı.

Kardeşi onun dünyasından gitmişti. Keder ve ıstırap o kadar şiddetliydi ki dayanamıyordu. Sanki biri göğsüne uzanmış ve kalbini çekip çıkarmış gibi hissediyordu.

"Ne yapacağım ben?"

Styxx tahta atlarına baktı ve Acheron'un o gün erken saatlerde ona getirdiği atı gördü. Öfke görüşünü bulandırdı. Estes ona bunu vermeye ve sonra da Acheron'u almaya nasıl cüret ederdi? Aptal bir atın kardeşinin sevgisinin yerini alabileceğini mi sanıyordu?

Öyle mi yaptı?

Buna dayanamayarak sandığa koştu ve ince ince oyulmuş atların hepsini parçalara ayırdı. Parçalanana kadar onları yerde ezdi. Onları bir daha görmek istemiyordu. Asla!

Son ata geldiğinde durdu. Bu, Ryssa'nın iki yıl önceki doğum günlerinde Acheron'a verdiği attı.

Benim için saklar mısın, Styxx? Kaybolursa ağlarım.

Onu kendine doğru çekerek göğsüne bastırdı. "Zarar görmesine izin vermeyeceğim, Acheron. Dönüşün için burada olacak. I

söz veriyorum."

Nerede yaşarlarsa yaşasınlar ya da birbirlerinden ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar, yine de kardeşiler.

Sonsuza kadar ve daima.

18 Haziran, MÖ 9537

Dört yıl sonra

Styxx derin bir iç çekerek tüccarın mallarını karıştırdı ve kız kardeşinin doğum günü hediyesi olarak hoşuna gidebilecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Ne yazık ki Ryssa'da akla gelebilecek her şey vardı.

Bir kolye karşısında tereddüt etti.

"Bunun için yeterli paranız yok, Majesteleri."

Styxx, uşağının kendisine bunu söyleyebildiği için kibirlenen alaycı ses tonunun yankılanmasıyla irkildi. Hem de yüksek sesle. Bu yorum üzerine yakındaki müşterilerden birkaç kıs kıs gülen oldu.

Alçak sesle hırlayarak kolyeden uzaklaştı. Utanmaktan nefret ederdi. Kız kardeşinden, annesinden, babasından, öğretmenlerinden ve eğitimcilerinden yeterince çekmişti. İsteddiği son şey, başka bir hizmetkârın da onunla herkesin önünde alay etmesiydi.

Styxx babasından borç istemiş olsa da, babası bunu kararlılıkla reddetmişti. Eğer daha fazla para istiyorsan, bunun için daha çok çalışmalısın. Taşıdığı çalışma yükünün büyüklüğü, katılmak zorunda olduğu mahkeme oturumları, savaş eğitimi, strateji oturumları ve tapınak yükümlülükleri göz önüne alındığında yapması zor bir şeydi.

Ve zaten haftada ortalama yirmi iki saat çalıştığı küçük gerçeği ...

Sadece bunun için ona nadiren ödeme yapıyorlardı.

"Burada daha ucuz ürünler var, eminim karşılayabilirsiniz, Majesteleri." Styxx uşağının küstahlığı karşısında daha da sinirlendi.

Daha fazla utanmak istemeyen Styxx tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

Uşağı da aynı kendini beğenmiş bakışlarla onu takip etti.
"Ekselansları?

Sen-"

Dükkânın dışına çıkar çıkmaz Styxx uşağına, "Kovuldun," diye çıkıştı. "Derhal saraya dön uşak. Bir gün için senden yeterince çektim."

"Styxx!" Ryssa tam da o anda yanından geçerken havladı.

Neden, tanrılar... neden?

Styxx bu konuda pes etmeyi reddettiği için onu görmezden geldi. Başkalarının onu her zaman azarlaması ve utandırması yeterince kötüydü. Başkalarının da ona gülmesine herkesin içinde tahammül edecek değildi.

"Korumalarım var. Gitmeniz gerekiyor. Şimdi!"

Uşak ona ters ters baktı ama itaat etmekten başka çaresi yoktu.

Ryssa Styxx'in kolunu tuttu ve tırnaklarını yarım ay şeklinde kesikler oluşana kadar etine batırdı. "Bu çok kabaydı!"

Herkesin önünde kolunu tutması da öyle değil miydi?
"Bırak beni," diye hırladı.

Tutuşunu sıkılaştırdı. "Babam sizi uşağınız olmadan burada görürse çok kızar."

"Korumalarım var."

Onu geri itti. "Güzel. Umarım seni yakalar, seni küçük canavar. Bunu hak ediyorsun." Tek kelime etmeden korumasına ve refakatçisine doğru döndü ve onu terk etti.

Styxx, kızın vücudunda bıraktığı küçük kesikleri ovuşturdu. Şu anda kesinlikle ona bir hediye almak istemiyordu. Ama almazsa babası çok kızacaktı.

Ne de olsa beklenen bir şeydi.

Çabuk olsam iyi olur. Ryssa onu ele vermek için koşacaktı. Hiç şüphesi yoktu. O hep öyle yapardı. Uşağı olmadan herkesin içinde yakalanma korkusuyla kalbi çarparak, babasına sık sık hediyeler aldığı bir sonraki dükkâna girdi.

Üstat Praxis'i içeride görünce oldukça şaşırdı. Ancak bu genellikle Styxx'in ona ayırdığı çalışma zamanı olduğundan, Usta Praxis'in de ayak işlerini yapıyor olması mantıklıydı.

Hocası başını ona doğru eğdi. "Prens Styxx... Yetenek arayışınız nasıl gitti?"

"Şimdilik nafile efendim. Ama burada bir şeyler bulmayı umuyorum."

"Belki size yardımcı olabilirim?"

Styxx ona gülümsedi. "Umarım öyledir, Üstat Praxis. Aksi takdirde ziyafetinden önce zamanım olmayacak."

Hocası gülümsemesine karşılık verdi. "O zaman bunu bir ekonomi dersi olarak sayalım."

Styxx yardım için fazlasıyla minnettardı.

Sahibi elinde Üstat Praxis için bir yüzükle arka taraftan çıktı. "Selamlar, genç prens."

"Selamlar, Efendi Claudius." Styxx, hocası alışverişini bitirirken kolyelere bakmak için etrafta dolaştı.

Styxx'e yardım etmek için yanına gelen ev sahibi, "Sanırım Majesteleri için alışveriş yapmıyorsunuz," diye sordu.

"Hayır, efendim. Kız kardeşim."

"Ah... Ekselansları daha önce buradaydı." Bir çift inci saç tırağı çıkardı. Karmaşık bir şekilde işlenmiş, çok güzellerdi. "Türünün tek örneği. Onlardan çok etkilendi ama fiyatını babanıza sorması gerektiğini söyledi."

Styxx dudağını ısırdı. "Ne kadar?"

"Sizin için, Majesteleri, bir tetradrahmi."

"Bu biraz yüksek, değil mi?" Üstat Praxis ev sahibine sordu.

"Bunlar, gümüş ve altın gibi mevcut en kaliteli incilerdir. Ve işçilik de kendi sınıfında."

Styxx utançtan yüzü daha da ısınırken içini çekti. "Korkarım o kadar param yok."

"Ne kadar harcamanız gerekiyor?" diye sordu ev sahibi.

"Yarısı." Gelecek haftaki doğum günü için kendisine almak istediği zar seti için ayırdığı para da dahil olmak üzere tüm birikimini getirmişti.

"Bir takasla ilgilenir misin?" Styxx tereddüt etti ve sonra başını salladı.

"Sahip olduğun şey, artı... fibula kemiğin."

Fiyat karşısında kalbi sıkıştı. Kral broşu ona geçen yıl vermişti ve bu onun en değerli eşyalarından biriydi. Kararsızlık içinde dudağını ısırды.

Üstat Praxis kaşlarını çatdı. "Bu çok pahalı bir bedel, Majesteleri. Belki bir bilezik ister?"

Çekmeceleri bunlarla doluydu....

"Gerçekten beğendi mi?" diye sordu sahibine. "Gerçekten de öyle."

Styxx etrafına bakındı ama onun kadar güzel başka bir şey göremedi... ve eğer onu mutlu etmezse babası çok kızacaktı. Bir kral halkının iyiliği için fedakârlık yapmalıydı. Bu ondan her zaman beklenirdi.

Başını kaldırıp Üstat Praxis'e baktı. "Çoğunluğun iyiliği her zaman azınlığın iyiliğinden daha iyidir." Yine de fibulasını gerçekten seviyordu.

Kız kardeşi o kadar değil.

Styxx yetişkinlere özgü tek süs eşyası olan broşu parmakladı.

Kadınlarımızı şımartmalıyız, evlat. Mutlu bir kadın mutlu bir ev yapar. Mutsuz bir kadın bizi içkiye alıştıırır.

Kaybından dolayı midesi ağrıyan Styxx başını salladı ve broşunu çıkardı. Broşu ve paralarını kuyumcuya teslim etti, o da çırağına hediye kutulattı.

"Çok heyecanlanacak, Majesteleri," dedi Claudius.

Usta Praxis de en az Styxx kadar satın alma konusunda heyecanlı görünüyordu.

"Teşekkür ederim." Styxx saç taraklarını aldı ve gitti.

Üstat Praxis onu dışarı kadar takip etti. "Sizinle eve yürümemi ister misiniz, Majesteleri?"

"Evet, lütfen. Teşekkürler Üstat Praxis."

Onlar yürürken, öğretmeni Styxx'in diğer görevlerini yerine getirebilmesi için bir günlüğüne ara verilen felsefe dersinin üzerinden geçti.

Saraya vardıklarında babası onu fuayede bekliyordu ve yüzünde Styxx'in midesini fena halde bulandıran bir ifade vardı. "Uşağın nerede?"

"Onu erkenden geri gönderdim."

"Bir de kendine bak. İnsanların içinde... benim için bir utanç kaynağı." Babası, Styxx'in eliyle yerinde tuttuğu klamisini kaptı. "Sana verdiğim fibula nerede?"

Styxx, Usta Praxis'le bir bakış alışverişinde bulundu ve babasına ne yaptığını söylememesi için gözleriyle ona yalvardı. Styxx'in beş parasız bir balık tüccarı gibi bir tüccarla pazarlık ettiğini bilmek babasını daha da kızdıracaktı. "Kayboldu, baba."

"Kayıp!" Babası küfretti. "Yukarı çık ve kendine çeki düzen ver."

Styxx merdivenlerden çıkarken Ryssa'yı koridorda sırtırken buldu. Hediyeı ona fırlatmak istedi.

Ancak bunun bedeli çok ağır oldu.

Styxx onu görmezden geldi ve uşağın Styxx'in kıyafetlerini düzeltirken "yanlışlıkla" onu çimdiklemek ve morartmak için beklediğı odasına gitti.

Uşağı kayıp broşa bakarak Styxx'in ahşap sandığından eski teneke çocukluk fibulasını çıkardı. Babası onlara katıldığıında, uşak klamisi uygun bir şekilde örtmüştü.

"Bizi yalnız bırakın."

Styxx babasının keskin ses tonundan korkarak nefesini tuttu.

"Bu kadar sorumsuz olduğunu kanıtladığına göre, doğum günü hediyeı satıcıya geri gönderiyorum. Bir şeylerin maliyetini takdir etmeyi öğrenene kadar sana bir şey vermeye gerek yok."

Styxx itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra kendini tuttu. Babası onu dinlemedi. "Evet, baba."

"Üstat Praxis çalışma odanızda. Onu bekletmemenizi öneririm."

Sadece köylüler böyle yaptığı için kaçmamaya özen gösteren Styxx, koridorun sonundaki, öğretmeninin sert bir bakışla oturduğu odasına gitti.

"Neden babanıza fibulanıza ne olduğunu söylemediniz, prens?"

Çünkü kaybolan bir broş Styxx'e bir doğum günü hediyesine mal olacaktı. Takas edilen ise sert bir dayak anlamına gelirdi. "Sadece köylüler takas yapar. Yeterli param olmadan alışverişe gittiğimi öğrenseydi çok kızardı."

"Bu pek yeterli değildi, Majesteleri. Masraf çok fazlaydı ve ona neden başka bir şey almadığınıza şaşırdım."

Styxx ikilemini öğretmenine açıklarken hayal kırıklığıyla yorgun bir nefes verdi. "Eğer babam onları satın almaya gitseydi -ki Ryssa'nın aşırı dırdır eğilimi göz önüne alındığında bunu yapardı- ve Ryssa onları açıkça ve çok istemesine rağmen daha ucuz bir şey için onlardan vazgeçtiğim söyleneşeydi -ki Claudius ona bana söylediğini söyleyecekti- başım çok daha fazla belaya girerdi. Babam Ryssa'nın mücevher satın alma konusunda soru sormasını bekler ve kabul ederken, benim bunu yapmam kabul edilemez. Bir prens her zaman varlıklı ve saygın olarak görülmelidir. Bu," diyerek ucuz fibulasını işaret etti, "daha az kötü olan buydu."

Kaşları çatılan Üstat Praxis içini çekti. "Bugünkü dersimiz Scylla ve Charybdis hakkındaydı, ama sanırım devam etmeliyiz. Bir kaya ile sert bir yer arasında kalmakta ve bu ikisini ayıran hain sulara başarılı bir şekilde gezinmek zorunda kalmakta zaten ustasınız Majesteleri."

21 Haziran, MÖ 9537

Styxx çalışma odasında babası ve Üstat Praxis ile oturmuş haftalık gelişimini gözden geçiriyordu ki Ryssa hışımla odaya girdi. İlk başta kızgın olmasından korktu. Ama yaklaştıkça yüzündeki parlak gülümsemeyi gördü.

"Baba! Bak haberci ne getirdi!" diye haykırdı Styxx'in satın aldığı tarakları göstermek için ellerini açarken. "Onları bana Acheron gönderdi! O gelmiş geçmiş en iyi kardeş değil mi?"

Üstat Praxis, Styxx'in bakışlarıyla karşılaştığında ağzı açık kaldı.

Styxx, hocasına onu dışarı çıkarmaması için yalvarmak amacıyla parmağını dudaklarına götürdü. "Çok güzeller, Ryssa."

Onunla alay ederek saçlarına taktı ve babalarına döndü. "Onları bu gece ziyafette takacağım! Ve bundan sonraki her ziyafette. Onları istediğimi nereden bildi? Muhteşem değiller mi baba? Matisera'nın onları görmesi için sabırsızlanıyorum!" Annelerine göstermek için odadan dışarı fırladı.

Babası Styxx'e ters ters baktı. "Kız kardeşine ne aldın?"

"Zamanım yoktu, baba. Özür dilerim."

Babasının yüzündeki ifade ona Fury'lerin intikamını vaat ediyordu. "O zaman sana bir şey bulmanı öneririm. Çabuk! Ve bunu daha sonra konuşacağız."

Gelecek dayağın örtmecesini. "Evet, baba." "Git.

Gözümün önünden kaybol."

Üstat Praxis ona odadan çıkarken Styxx parşömenlerini topladı.

"Son derece şaşırılmış durumdayım, Majesteleri."

Styxx çenesini Ryssa'nın hizmetçilerinden birine tarakları gösterdiği yere doğru salladı. "Bunları ona ben vermiş olsaydım, bu kadar heyecanlanmazdı, sana söz veriyorum. Onları bir kutuya koyar ve bir daha asla takmazdı. Kardeşimden gelmesi onun için çok daha anlamlı."

"Ama bunun bedelini çok ağır ödedin, hem de sadece para olarak değil...." Hocasının bakışları Styxx'in klamisinin düşüp morarmış derisini ortaya çıkardığı tarafına kaydı.

Styxx kimse görmeden onu yerine geri koydu. "Hediyeler alanın memnuniyeti içindir, verenin değil, Üstat Praxis. Ve eğer bu kadar pahalı bir bedel ödemem gerekiyorsa, taraklarının tadını çıkardığını görmeyi tercih ederim."

"Siz iyi bir çocuksunuz, Majesteleri. Umarım onun sana hediyesi de yarı yarıya asil olur."

Styxx alaycı bir homurtuyu bastırdı. Ryssa ona hediyesini çoktan vermişti... bu yıl neden bir hediyeyle layık olmadığına dair yakıcı bir ders.

Ama bu onun için sorun değildi. Kız kardeşinin aksine, er ya da geç ceza olarak elinden alınacak ya da yok edilecek nesnelere değer vermiyordu.

30 Ağustos, MÖ 9536

Bir yıl sonra

"Kalk ayağa, seni değersiz suagroï!"

Styxx kendisini domuzları taciz etmekle suçlayan bu hakaret karşısında kıpkırmızı kesildi. Kendini şiddetle fırlatıldığı yerden kaldırarak hoplomachos dövüşü hocası Galen'e dik dik baktı. Boş, kase şeklindeki kalkanını ve tahta kılıcını kaldırdı ve kendini bir sonraki "Prensi Ezip Yok Etme" raunduna hazırladı. "Suagroï? Üzgünüm Usta Galen, ama karınız benim için çok yaşlı."

Bu istediği tepkiyi aldı. Galen ona saldırırken çılgına döndü.

Hızlı ve öfkeli, ölümcül darbeler üstüne ölümcül darbeler yağdıran Galen, Styxx'in xiphos bloklarını işe yaramaz hale getirirken, yaşlı adam bir inç kalınlığındaki ahşap desteği parçaladı ve Styxx'in hoplonunun metal kısmını kalın bir ağacı devirecek vuruşlarla kolunun etrafına büktü. Galen'in efsanevi gücü hakkında her şeyi anlatan bir şeydi bu. Styxx'in ölmek için yapabileceği tek şey buydu. Sonunda pes etti ve yere biraz bile tutunmasına yardımcı olmayan xiphos'unu bıraktı, ardından bir ayaktan daha uzun ve ağırlığının altı katı olan kadim asker tarafından öldürülmek için iki kolunu da kalkanın açısını değiştirmek için kullandı. Bu arada Galen'in kaslı kollarından biri Styxx'in beliyle aynı çaptaydı.

Hoplonunun bir koruma kaynağından çok bir silah olması buraya kadarmış....

Galen'in birkaç ay önce antrenman sırasında kıldığı ve hâlâ iyileşmekte olan zayıflamış sol kolu ağrıyor ve şiddetli saldırı altında yol vermekle tehdit ediyordu.

Galen öfkeyle böğürerek ona öyle şiddetli bir tekme attı ki, Styxx ayağa kalktı ve sırt üstü yere çakıldı. Styxx toprağa öyle sert çarptı ki, nefesi ciğerlerini öyle bir güçle terk etti ki, sanki iki ciğeri de çökmüş gibi hissetti.

Acıdan sersemlemiş olan Styxx, bronz miğferinin yanak korumaları arasından eğitimene baktı. Galen acı içinde hoplonu kolundan çekip aldı ve bir kenara fırlattı, sonra da tüm gücüyle kaburgalarına acımasızca tekme atmaya başladı.

Kolları daha önceki darbelerden dolayı o kadar uyuşmuş ve hırpalanmıştı ki, Styxx kendini tekmelerden korumaya bile başlayamadı.

"Saldırıya uğradığında cevabın bu mu evlat? Xiphos'unu bırakıp köşeye sıkışmış bir fare gibi hoplonunun arkasına mı saklanacaksın? Bir düşmanın savaşta sana ne yapacağını sanıyorsun?"

Eğer şanslıysam, öldür beni.

"Söyle bana, o ukala ağzın şimdi nerede?"

Hasar gören ağzı değildi. Aksine, konuşmak için ciğerlerine yeterince hava çekememişti.

"Yeter!"

Galen, kralın bağırışına kulak vermeden önce Styxx'in kasıklarına son bir darbe indirdi.

Boğazında safra yükselirken Styxx kendini avuçlayarak yıldızları gördü. Kahretsin, bu acıttı. Yaşlı adam iz süren bir gergedan gibi tekmeledi.

Styxx mutlak bir sefalet içinde kıvrılırken hoplomachos babasının önünde eğildi. "Majesteleri. Bu onuru neye borçluyum?"

"Oğlumun durumunu kontrol etmek istedim.... şimdi bizi yalnız bırakın."

Galen, Styxx'e kendisini kralın önünde beceriksiz gösterdiği için cezalandırılacağını vaat eden sert bir bakış attıktan sonra başını eğdi ve aceleyle geri çekildi.

Hâlâ öksüren ve hırıltılı soluyan Styxx yuvarlandı ve kendini zorla ayağa kaldırdı. Kasıklarını bıraktı ve

Tek yapmak istediği tekrar nefes alana kadar uzanmak olsa da doğruldu.

Babasının tiksintisi ve küçümsemesi ona Galen'in son tekmesinden bile daha sert çarptı. Styxx gevşeyen dişlerinden akan kanı yere tükürdü.

"Az önce gördüğüm şey neydi?" diye homurdandı babası.

Emekli polemikçinizden dayak yiyorum. Adam kör müydü? Galen'in bir zamanlar tüm Didimos ordusunu yönetmesinin bir nedeni vardı. Atlas'tan daha güçlü olan yaşlı akbaba hiç kimse tarafından yenilmemişti.

Ve kesinlikle sıska bir çocuk tarafından değil.

Babası zırhına öyle sert vurdu ki Styxx bir adım geri çekilmek zorunda kaldı. "Xiphos'unu yere mi attın?"

"Kendimi korumaya çalışıyordum," diye açıkladı Styxx.

Babası miğferi Styxx'in kafasından çekip aldı ve tiksintiyle yere fırlattı. Tekrar göğsüne vurdu. "Bu kadar güzel bir zırha layık değilsin. Onu rezil ediyorsun." Mavi gözleri öfkeyle parladı ve bir an sonra Styxx'in kafasına öyle sert bir yumruk indirdi ki kafası geriye düştü. "Korkak!"

Korkusuzca ona bakan Styxx dudaklarındaki kanı yaladı ve sonra elinin tersiyle sildi. "Ben sadece bir çocuğum, baba. Yetişkin bir asker değil."

Sadece on iki... Galen daha eski sandaletler giyyordu.

Babası saçlarından tuttu ve onu öne doğru itti. "Kadını korkunla beni utandırdın," diye bağırdı Styxx'in kulağına. "Bir kraliçe değil, bir kral yetiştirdiğimi sanıyordum. Seni kız kardeşinin peplolarından ve kulak memelerinden biriyle dövüştürmeliyim." Onu soyunma odalarına doğru itti. "Kıyafetlerini değiştir, annene git ve onu yatıştır, sonra da korkaklığın ve küstahlığın yüzünden kırbaçlanacaksın. Anlaşıldı mı?"

Styxx ona elinden gelen en alaycı selamı verdi. "Anlaşıldı... kralım."

Kıçımın ağrısı.

Babasının yüzündeki iğrenç ifade daha sonra şiddetli bir misilleme sözü veriyordu. Öyle olsun.... babasıyla tanışmayı başaramamıştı.

Kral'ın yüksek beklentileri.

Ne sürpriz ama.

Kendisinden ve babasından iğrenen Styxx, miğferini ve hoplonunu geri aldı. Kılıcını almaya gittiğinde, babası onu tekmeleyerek yere düşürdü.

"Didimoslu bir xiphos'a, eğitim amaçlı bile olsa, dokunma hakkını kazanmadın ve senin zayıf, kadınsı ellerinin onu kirletmesine izin vermeyeceğim." Kral kılıcı aldı ve gitti. Arenadan çıkarken kılıcı Galen'e teslim etti.

İç geçiren Styxx ayağa kalktı ve hasarlı hoplonunu ve miğferini tekrar aldı, ardından kıyafetlerini değiştirmek için topallayarak uzaklaştı.

Galen onunla soyunma odasının hemen dışında karşılaştı.

Styxx tek kelime etmeden kıdemli askere son derece bükülmüş boş kalkanını uzattı. Styxx bir savaş sembolüne layık olduğunu kanıtlayana kadar boyanmadan kalacak bir hoplon.

Bu hızla giderse, bu asla olmayacaktı.

Kendisini neyin beklediğini düşündükçe midesi bulanık Styxx, miğferini saman zırhlı mankenin üzerine yerleştirdikten sonra soyunmak için harekete geçti. Babasının açtığı yarayı yalamadan önce elinin tersiyle ağzındaki kanı bir kez daha sildi.

Galen birkaç adım ötede durakladı. "Kral sana ne dedi?"

"Korkaklığım yüzünden kırbaçlanacağım."

Şaşırarak Galen yüzünü buruşturdu. "Size karşı kendimi kaybetmemeliydim, Majesteleri."

Styxx homurdandı. "Düşmanlarım geri adım atmaz. Sen neden durasın ki?"

Başını sallayan Galen'in bakışları, Styxx bronz vambraklarını çıkarırken Styxx'in koluna kaydı. "Tatlı Hera!"

Styxx yere bakınca sol kolunun korkunç derecede şişmiş olduğunu gördü. Artık Galen'in devasa ön kollarından bile daha büyüktü. Vambrace'in bağcıkları o kadar derin izler bırakmıştı ki, etraflarında çürükler oluşmuştu bile.

"Tekrar mı kırdın?"

Styxx yumruğunu sıkıp açtıktan sonra bileğini döndürdü ve dirseğini büktü. Acıyordu ama hareket kabiliyeti tamdı. "Hayır. Bir şeyim yok. Sadece dövüşten dolayı şişmiş."

"Bu sana acı veriyor olmalı ama yine de vermiyormuş gibi davranıyorsun. Buna nasıl dayanabiliyorsun?"

"Ne diyebilirim ki, Efendi Galen? Ezilmiş testislerimin acısı dikkatimi dağıtıyor."

Styxx onunla tanıştığından beri Galen ilk kez gülmüştü. "Gel, genç prens. Zırhını çıkarmana yardım edeyim."

Styxx endişesi arttıkça kaşlarını çatı. Kendisi söz konusu olduğunda insanların nazik davranmasına alışık değildi. Aslında bu onu korkutuyordu. "Neden bana karşı nazik davranıyorsun?"

"Suçluluk duygusu, Majesteleri. Çok güçlü bir şeydir." "Neden suçluluk duyarsın ki?"

"Seni yanlış değerlendirmişim ve bunu pek sık yapmam." Styxx'in kafası öncekinden daha da karışmıştı.

Galen saygı ve dayanışma ifadesi olarak elini Styxx'in omzuna koydu. Sadece Acheron ona böyle dokunmuştu. "Eğer düşündüğüm gibi bir velet olsaydınız, lordum, yersiz saldırım yüzünden daha sonra cezalandırılacak olmanızın ne kadar adaletsiz olduğu konusunda sızlanırdınız. Ama seni eğittiğim son iki yıldır, antrenman sırasında sana yaptığım hiçbir şey için bir kez bile şikayet etmedin ya da ağlamadın. Kolunu kırdığımda bile."

"Bu benim hatamdı. Bana kalkanımı o şekilde tutmamamı söyledin ve ben de unuttum." Styxx normal boyutunun dört katına çıkmış olan koluna baktı. "Bu bir daha asla unutmayacağım bir ders."

Galen'in gri gözleri yumuşadı. "Dediğim gibi Majesteleri, kraliyet veledi olsaydınız böyle düşünmezsiniz. Hâlâ bunun için beni suçluyor ve yaldızlı tepside testislerimi istiyor olurdun." Galen, Styxx'in zırhının bağını çözdü ve başının üzerine kaldırdıktan sonra mankenin üzerine yerleştirdi.

Buna ne diyeceğini bilemeyen Styxx pteruges'ını çözdü ve Galen'e uzattı.

Öğretmeni daha da şiddetli olan şişliği ve eskisinden daha belirgin olan morluğu görünce yüzünü buruşturdu. "Kolunu bağlamalıyız."

Styxx başını sallayarak eldivenlerinin bağlarını çözmeye koyuldu. "Bu babamı kızdırır."

"Nasıl yani?" Galen, Styxx'in beyaz keten chiton'unu ve mor yün chlamys'ini Styxx'in sakladığı yerden çıkardı ve ayağının yanındaki bankın üzerine koydu.

"Beni zaten zayıf görüyor. Eğer bağlarsak, bunu cezamı ertelemek ya da şiddetini azaltmak için yaptığımı düşünecek. İnanın bana, bu benim için hiç iyi olmaz." Styxx eldivenlerini ve ayakkabılarını raflarına yerleştirdikten sonra kırmızı alıştırma chitonunu çıkardı. Katladı ve onların yanına yerleştirdi.

Döndüğünde, Styxx'in çıplak tarafına bakan Galen'in yüzündeki sert çatık kaşları yakaladı.

Düştükten sonra yaşlı adamın onu tekmelediği yerde kaburgaları boyunca ve göğsünün üzerinde oluşmaya başlayan kırmızı ve mor çürükleri görmek için aşağıya baktı. Ve bu, unutmayı tercih ettiği şeylerden kaynaklanan diğer soluk morluklarını saymıyordu.

Galen bakışlarını Styxx'inkilere kaldırdı. "Size ilk kez savaşa katıldığım zamanı anlatmış mıydım, Majesteleri?"

Styxx büyük su dolu leğende hızla yıkandı. "Hayır, efendim."

Styxx kurulanırken Galen derin bir nefes aldı, ardından chiton'unu giyip kemerini bağladı. "O kadar korkmuştum ki zırhımı kirlettim. Taşlar öyle kayganlaştı ki komutanım düşmana saldırmaya gittiğinde ayağı kaydı ve üzerine düştü."

Styxx hayretle ona baktı. Gülmek istedi ama buna cesaret edemedi.

"O kadar kızmıştı ki savaştan sonra bana yirmi kırbaç vurdu."

Styxx buna nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Hem eğlenmiş hem de dehşete düşmüştü. Ve yapmak isteyeceği son şey, kendisini düzenli olarak döven adamı gücendirmektir.

Galen, Styxx'e kraliyet klamisini uzattı. "Size söylemeye çalıştığım şey, Majesteleri, ne kadar iyi eğitimli ya da cesur olursa olsun, tüm erkeklerin derin korku anları olduğudur. Hiç kimse kendisinden çok daha büyük ve vahşi bir rakiple karşılaştığında kendini korumak için kılıcını yere attığı o tek an için yargılanmamalıdır. Aksine, bunu yapmadığı tüm zamanlar için görülmelidir."

Başını saygıyla Styxx'e doğru eğdi. "Emekli olmuş ve bir daha asla savaşmayacağıma yemin etmiş olsam da, savaşta yanınızda yer almaktan ve sancağınız altında savaşmaktan onur duyarım genç prens. Bugün savaşmak zorunda kalsak bile." Gri bakışları yoğunlaştı. "Artık senin olduğun çocuğu değil, bir gün olacağın adamı görüyorum.... Ve o adam gerçekten de vahşi olacak."

Bu şimdiye kadar birinin ona söylediği en nazik şeydi. "Teşekkür ederim, Efendi Galen."

Galen yumruğunu omzuna vurarak onu selamladı. "Cesur ol, iyi prens. Bir gün kral sende benim gördüğümü görecek."

Sözleri takdir etmişti ama daha iyisini biliyordu. Babası onu asla korkunç bir hatadan başka bir şey olarak görmeyecekti. "Tekrar teşekkür ederim."

Galen ona sıkı bir gülümseme sundu. "Bu gece iyi dinlenin, Majesteleri. Yarın size merhamet etmeyeceğim."

"Dört gözle bekliyorum," dedi alaycı bir tavırla.

Galen'in kahkahaları onu binanın dışına kadar takip etti.

Styxx gelecekteki görevlerinden duyduğu ani korkuyla iç çekerek, peşinde muhafızları olduğu halde tepeden saraya doğru ilerledi. Hayatının değişmez bir parçası oldukları için çoğu zaman onları fark etmiyordu bile.

En azından düşünceleri onunkileri bastırana kadar. Tanrılar, ona hiç şans tanımayan seslerden nasıl da nefret ediyordu.

Hiç durmadan saraya girdi ve pencerenin yanındaki sandığından annesinin doğum günü hediyesini almak için odasına gitti. Yanlışlıkla Acheron'un tahta atını ortaya çıkardığında durakladı. Dökülmemiş gözyaşları onu boğarken acı ona sertçe çarptı.

Kardeşini nasıl da özlemişti. Gün içinde Acheron'a neler olduğunu merak etmediği tek bir saat bile yoktu. İyi ve mutlu olup olmadığını.

Değiştiremeyeceği bir şeyi düşünmemek için elinden geleni yaparak atı tekrar bezine sardı ve annesi için aldığı altın bileziği aldı. Bunun için para biriktirmesi üç ayını almıştı.

Babası, vatandaşlarının geçimlerini sağlamak için nelere ihtiyaç duyduklarını takdir etmesini istediği için, Styxx'e diğer soylular gibi maaş verilmedi. Bunun yerine, tapınak rahiplerine ve kayıt tutuculara iş gücü bağışlaması gerekiyordu. Ve eğer babasını gerçekten kızdırırsa, ondan tutkuyla nefret eden ahır ustasına. Babası ona çalışması karşılığında saatlik bir ücret ödüyordu ve çalıştığı kişilerin onun emeğinden övgüyle bahsetmesi şartıyla. Bu onun için sorun değildi, ama babasına küçük bir inat uğruna yalan söyledikleri zamanlar hariç. Babasının özel hayatında ona nasıl davrandığını bilmedikleri için, "Ne de olsa şımartılmış bir prens, Majesteleri" gibi küstahça yorumlarla çabalarını küçümsemenin komik olduğunu düşünüyorlardı. Onun gibi birinden gerçekten ne bekleyebilirsiniz ki? Babasının onun "tembelliği" hakkındaki her türlü raporu kişisel bir eleştiri ve utanç olarak algıladığından haberleri yoktu. Styxx'in, istediği her şey verilen Ryssa'nın aksine, babasından başka para almadığını da bilmiyorlardı. Yani çalıştığı her on saat için, iki saat ücret alabildiği için şanslıydı.

Evet, babası onu makamına yakışır şekilde giydiriyor ve besliyordu ama bir prensin vermesi beklenen tüm yardım fonları, ailesi ve hizmetkârları için aldığı tüm hediyeler Styxx'in kazandıklarından karşılanıyordu. Hediyeler bir kralın vereceği hediyelerle aynı düzeyde olmalıydı, yoksa babası bu başarısızlığı kişisel bir hakaret olarak görürdü.

Verdiğimiz hediyelerle tanınırsınız....

Styxx, sıkıcı senato toplantılarına ve mahkeme oturumlarına katılma "onuru" gibi babasının kendisine "bahşettiği" hediyeleri düşündükçe homurdandı.

O zaman sanırım sen ucuz bir piçsin, Peder.

Ama Styxx'in bu kadar "düşünceli" olmasına asla izin verilmezdi. Sinirlenerek, ortasında annesinin anavatanının koruyucu tanrıçası Artemis'in yüzünün damgalandığı bileziğe dokundu. Zarif ve karmaşık bir şekilde işlenmişti. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti.

Belki bu sefer ona gülümseyecekti.

Sadece geçen yıl yaptığınız gibi bunu yüzüme vurmayın ve zaten bana gelen kirpiklere yenilerini eklemeyin.

Ve ev sahibiyle yaptığı bu büyüleyici görüşmeden sonra.... dört gözle beklediği o dayak vardı.

Khalash!

Şişmiş kolunu gizlemek için kolluklarını aşağı çekerek, bu işi bitirmek için onun odasına yöneldi.

Kapıyı çaldı ve hizmetçinin cevap vermesini bekledi. Normal rutinine göre hizmetçi onunla konuşmadı.

-Annesinin küçüklüğünden beri onunla ilgilenen kaltak, annesinin mahvoluşundan onu sorumlu tutuyor ve bu yüzden ondan tutkuyla nefret ediyordu.

Dristas dudağını bükerek kapıyı açtı ve korumaları dışarıda kalırken onun içeri girmesine izin verdi.

Annesi arka avluya bakan pencerenin önünde volta atıyordu. Her zamankinden daha tedirgindi.

Erkekler! Hepsinden nefret ediyorum. Onlar katledilmesi ve bağırsaklarının deşilmesi gereken değersiz, inançsız domuzlar. Her birinden! Tartarus'ta sonsuza dek çürüsünler!

Kızın öfkeli düşünceleri kafasında çınlarken Styxx kısa bir süre durdu. Bu kesinlikle kötü bir zamandı.

Arkasını dönüp gitmeye hazırlanırken annesi onu gördü.

"Burada ne işin var? Sen benim Ryssa'm değilsin."

Bu kesin bir olumlamaydı. Büyük gözlem gücü onu hayrete düşürmekten asla vazgeçmemiştir.

Küçük tahta kutuyu kızın görebileceği şekilde yukarı kaldırdı. "Sana doğum günü hediyesi getirecektim, Matisera. Ama kötü bir zaman olduğunu görebiliyorum."

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Ucuz bir biblo daha... Değersiz bir nankörden anlamsız bir haraç."

Pek sayılmaz. Oldukça pahalıya mal olmuştu. Parayı istediğim ata harcamalıyım. En azından bundan biraz keyif alırdı.

Ve biraz da şefkat.

"Senin için masanın üzerine bırakıyorum." Annesinin ona beslediği nefret yüzünden yüreği sızlayarak masaya bıraktı. "Mutlu yıllar." Onu bir kez olsun gülümsetebilmeyi dileyerek gitmek için döndü.

Bunu yaptığı anda, kız öfkeyle çığlık attı.

Styx onun nesi olduğunu anlayamadan sağ omzunda keskin bir ısırtık hissetti. Tüm hizmetçileri çığlık atmaya başladı. Sesleri, hem kafasının içinde hem de dışında, o kadar tizdi ki hiçbirini anlayamadı. Arkasını döndüğünde, kolunda şiddetli bir acı daha duydu, ardından bir tane daha ve bir tane daha. Bu hissin kaynağını anlayamadan minik annesine baktı ve elindeki kanlı bıçağı vücudundan çekip çıkarırken gördü.

Onu tekrar bıçaklamak için hamle yaptı.

Styx onun bileğini yakaladı ve yaralı koluyla tuttu. Bıçağın ucu tam kalbinin üzerinde duruyordu, Styx darbeyi durdurmasaydı kalbine saplayacaktı. "Matisera?"

"Ben senin annen değilim, seni orospu!" Elini adamın zayıflamış tutuşundan çekip aldı. Sonra bıçağı iki eliyle kavrayarak ona doğru eğildi ve tüm vücut ağırlığını kullanarak bıçağı adamın göğsünün derinliklerine gömdü.

Muhafızları nihayet onu yakalamak için odaya girdiğinde Styx yere yığıldı. Sersemlemiş ve şok içinde, olanlardan dehşete düşmüş bir halde tavana baktı.

Annesi onu bıçaklamıştı.

Defalarca.

Bıçak hâlâ etine gömülüydü... kabzasına kadar. Dudağını ısırarak bıçağa uzandı ve çekip çıkardı. Sonunda ölmeyi beklerken ılık kan elbiselerini ıslattı. Kulaklarındaki keskin bir uğultu kafasının içindeki tüm sesleri bastırdı ve onu beklenmedik bir huzur duygusuyla doldurdu.

"Styx?"

Çok uzaklardan amcasının sesini duydu. Ama içinde yaşadığı cehenneme geri dönmeye hiç niyeti yoktu. Bunun yerine gözlerini kapadı ve Hermes'in onu Charon'a götürmesini bekledi, böylece kadim tanrı onu son dinlenme yerine götürebilecekti.

21 Haziran, MÖ 9535

Styx alnını ovuştururken can sıkıntısı onu öldürmekle tehdit ediyordu, bu sırada babası müzisyenlerle kız kardeşinin bu akşamki reşit olma şöleninde çalınacak şarkılar hakkında konuşuyordu.

Ryssa'nın düşündüğünün aksine, babalarının açık ara favorisiydi. İki gün sonra doğum günü olmasına rağmen, onun doğum günü için yapılan tüm hazırlıklar onun doğum günü lehine ertelenmişti. Hatta babası üç ay önce onu bir kenara çekip bunu ona söylemişti.

Anlıyorsun, evlat. Tam reşitliğe ulaştı ve bu yıl senin için o kadar da önemli değil.

Doğrusu, bir daha asla herhangi bir kutlama yapmak istemiyordu. Zaten doğum günleri onun için hiçbir zaman iyi olmamıştı. Ne onun ne de bir başkasının.

Yaptıkları en iyi şey, doğum gününü görmesi yasak olan bir kardeşle paylaştığını hatırlatmaktı. Davet edebileceği bir arkadaşı da yoktu. Sadece babasının ya da kendisinin gözüne girmeye çalışanlar vardı.

Birinin kendisinden gerçekten hoşlanabileceği yanılgısına kapılsa bile, diğer insanların düşüncelerini duyma yeteneği bu aptallığı çabucak bastırdı.

Prenslerin hiç arkadaşı yoktu.

Gerçi son zamanlarda, her sosyal sınıftan pek çok kız ve hatta yetişkin kadın ona yaklaştırmaya çalışıyordu. Ama onlar da onu umursamıyordu. Daha ziyade onun ilk sevgilisi olmakla övünme hakkını elde etmek istiyorlardı. Ya da daha iyisi, onun piç çocuklarından birinin annesi olmak, böylece hayatlarının geri kalanında onlara destek olmak zorunda kalmak. Zar zor hareket edebiliyordu.

İçlerinden biri onu köşeye sıkıştırıp kıyafetlerini çıkarmadan ya da onu okşamaya çalışmadan, çoğu erkek bunu hoş karşılayacakken, düşüncelerini duymuş olması, kalpsiz tuzaklarından uzak durmasını sağlıyordu. Kadının size tahammül edemeyeceğinden ve biter bitmez sizin hakkınızda konuşmaya başlayacağından emin olduğunuzda bu tam bir şehvet öldürücüydü ve hiç de olumlu bir şey değildi.

Beceriksizliği yüzünden daha fazla alay konusu olmaksansa bakire olarak ölmeyi tercih ederdi.

"Baba!"

Styxx, Ryssa'nın kollarında özenle hazırladığı himasyonlarından birini tutarak odaya koşarken attığı öfkeli çığlık karşısında irkildi. Onu rahatsız eden her neyse, lütfen bana yöneltilmesine izin vermeyin. Ryssa her şey için onu suçluyordu; annesinin geçen yıl ona yaptığı acımasız saldırı da buna dahildi.

Hak etmemiş olsaydın seni bıçaklamazdı! Annem kimseye zarar vermeyen nazik bir kadındır. Seni tanıyorum, Styxx. Bunu kışkırtmak için ona kötü bir şey söylemiş olmalısın! Yoksa sana asla saldırmazdı. Kabul et, onu tehdit ettin ya da aşağıladın, değil mi?

Zeus ona yardım etsin, ama bu gece ziyafet sırasında yağmur yağarsa, bir şekilde bu da onun suçu olacaktı.

Babası müzisyenleri selamlamak için yanlarından ayrıldı. Onu.

"Bak!" O itilmiş ve giysi at onu. "Onlar başlığımdaki nakışları ezdi! Ne yapacağım ben?"

Çıplak git, sevgili kardeşim. Bekle... daha iyisi, diğer iki milyon elbisenden birini giy. Sanki bir düzine göğsü onlarla dolu değilmiş gibi.

Babaları onun yanağını avucunun içine aldı. Yüzündeki şefkatli ifade Styxx'in dudaklarının kıvrılmasına yetti. Bu kadar önemsiz bir şey için şikâyet etmeye cüret ederse, en iyi ihtimalle herkesin önünde utandırılır, en kötü ihtimalle de dayak yerd.

"Üzülme. Tamir edebilirler, kedicik."

"Hayır, baba. Her şey mahvoldu." Kocaman gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Babasının onları hor görmesine şaşmamalı. "Sadece katılmayacağım. Katılamam. Herkes bana gülecek." Buz mavisini gözlerini Styxx'e dikti, Styxx'in midesi kasıldı ve kaskatı kesildi.

İşte geliyor....

"Hizmetçimin dikkatini dağıttın, değil mi?"

Zehri sesinden uzak tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı. "Hayır."

"Yalan söylüyorsun! Onu nasıl izlediğini gördüm. İğrenç."

"Hizmetçine ben bakmıyorum, Ryssa. Elbisenden hangisinin sorumlu olduğunu bile bilmiyorum."

"O zaman onun dikkatini dağıtıp dağıtmadığını bilmiyorsun, değil mi? Biliyor musun!"

Styxx öfkeyle başını geriye atacaktı ama babasının onun acısını görmezden geldiği için üzerine atlamasını istemiyordu. Ayrıca, Ryssa'nın histerik öfke nöbeti herkesin başa çıkması için yeterliydi.

"Muhtemelen sandaletlerimi de mahvettin. Bu gece hepsinin bana gülmesini çok isterdin, itiraf et." Ona doğru ayağını yere vurdu.

"Kimsenin sana gülmesini istemiyorum, kuzu kafa. Sadece umurumda değil." Styxx uzaklaşmak için döndü.

Ama Ryssa bunun peşini bırakmadı. Adamın kolunu tuttu ve yüzüne bakması için onu kendine doğru çekti. "Neden bir başkası için mutlu olmayı öğrenemiyorsun? Ha?"

Dürüst olmak gerekirse, kendim için mutlu olmayı öğrenebilseydim çok mutlu olurum. "Senin aksine Ryssa, ben zamanımı başkaları için endişelenerek harcamıyorum."

"Tam olarak demek istediğim bu. Çok bencil ve soğuksun, bu iğrenç."

"Kastettiğim bu değildi," dedi ama kız çoktan gitmişti. Ellerini müstehcen bir hareketle savurmaya başlamıştı ki babasının öfkeli bakışlarını ve Styxx'in kız kardeşine gereken saygıyı göstermediği gerçeğine dair rahatsız edici düşüncelerini yakaladı.

Bunun yerine, Styxx çaresiz bir teslimiyetle ellerini havaya kaldırırken, Ryssa kendisini memnun etmek için hiçbir şey yapamayan ağabeyine karşı şikâyetleriyle babalarını köşeye sıkıştırdı.

Ölmek dışında.

"Görüyorsun, baba! İnsanlara nasıl davrandığını, onların duygularını nasıl hiçe saydığını görüyor musun? Bu kadar soğuk ve kalpsiz biri nasıl kral olabilir? Zeus, tahtında o varken hepimize yardım eder."

Biliyorum. Sizin değerli havanızı solumaya uygun değilim ve olduğum yerde öldürülmeliyim.

Annesinin yaptığı gibi bıçakla peşinden gelmediğine şaşırıyordu. Tanrılar beni histerik sürtüklerden korusun.

Styxx arkasını dönmeye başladı ama tam hareket ettiği anda diline şiddetli, inanılmaz bir acı saplandı. O kadar kötüydü ki nefes alamadı ve başı dönerken onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

Hades adına ne?

Kan içinde boğuluyormuş gibi hissetti ve bu durum hafiflemek yerine daha da kötüleşti. Dayanamayarak acı içinde haykırdı.

Aman Tanrım, Acheron... Şimdi sana ne yapıyorlar?

Tek mantıklı açıklama buydu. Yıllar geçtikçe, beklemediği anda gelen hayali ağrıları saklamayı öğrenmişti. Çoğunu anlıyordu. Bunlar sopa ya da dayaktı. Saç çekme. Yanıklar. Daha yeni yemek yemiş olmasına rağmen açlık sancıları... Ama diğerleri, bunun gibi, onlara neyin sebep olduğunu anlayamıyordu. Tek bildiği ne kadar acı verdiğiydi.

"Styxx?"

Babasının sesini duydu ama cevap veremedi. Dili çok şişmişti. Acheron'un yaralarının fiziksel izlerini pek sık göstermese de, zaman zaman vücudunda tuhaf el izleri veya şişmiş yerler olurdu. Ama daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.

Sırtını kamburlaştırarak başka bir şeye odaklanmaya çalıştı. Ancak bu imkânsızdı. Gözyaşları yüzünden aşağı akarken

vizyon yzd.

"Numara yapıyor." Ryssa bacaklarını tekmeleyerek hırladı. "Tüm ilgiyi benim üzerime çektiğim için kıskanıyor ve buna dayanamıyor."

Babasının kıdemli danışmanı, Styxx'in hasar görmüş ağzını ve şişmiş dilini inceleyebilmek için onun yanında yere diz çöktü. "Majesteleri, bu bakkheia." Dionysos'un neden olduğu ve şarap tanrısına hakaret edenlere bulaştığı söylenen bir tür delilik. "Sanırım ele geçirilmiş."

Hayır! Styxx kelimeyi söylemek için elinden geleni yaptı. Hiçbir şey çıkmadı.

Babası onun diğer yanına diz çöktü. "Ne yapacağız?"

"Onu Dionysion'a götürmeli ve rahiplerin ona bakmasına izin vermeliyiz."

Styxx başını sallayarak onları durdurmaya çalıştı. Tapınaklarda çalışırken, deli olduğu düşünülenlerin başına gelenlerle ilgili çok fazla hikye duymuştu. Ya da bir tanrıyı gcendirdiğine inanılanların.

Ama kimse dinlemedi. Onu anlayamadılar. Denemediler de.

Onları durduramadan babası muhafızlarını çağırdı ve onu şehrin ortasındaki Dionysos tapınağına gtrtt.

Açıklanamayan acısı karşısında çaresiz kalan Styxx, babasının baş rahibe sebepsiz yere nasıl hastalandığını açıklamasını dinledi. Baş ağrısı, kusma ve "hayali" rahatsızlıklarla dolu bir geçmişi vardı. Nadiren uyuduğunu. Ve annesinin doğumundan kısa bir süre sonra delirdiğini ve bardaklarına yenik düştüğünü, geçen yıl bir öfke nöbetinde Styxx'i bıçakladığını ve sonra onun önünde kendini öldürmeye çalıştığını.

"Onu buraya getirmeniz iyi oldu Majesteleri. Haklısınız. O ele geçirilmiş ve onu sizin için kesinlikle daha iyi hale getirebiliriz."

Dehşet onu sımsıkı bağına basarken Styxx başını salladı. "F-f-f-fa-fer?"

"Sus, evlat. Rahipler sana yardım edecek."

Styxx eve gitmek için çaresizce babasının palasına sarıldı, ama babası ellerini giysilerinden çekerken rahipler öne çıktı ve ona zincir taktı.

Onu sürükleyerek götürmelerinden önce babasından duyduğu son sözler onu en çok hasta eden şeydi.

"Size ve rahiplerinize tam dokunulmazlık veriyorum. Onu iyileştirmek için ne gerekiyorsa yapın."

21 Haziran, MÖ 9535

Rahipler ağzına zorla bir tıkaç tıkarken Styxx boğuldu. Onu çoktan çırılçıplak soymuşlar ve tapınağın ortasına asmışlardı, böylece onu "tedavi etmeye" başlayabileceklerdi.

Rahiplerden biri vücuduna kuzu kanıyla semboller çizerken, bir diğeri bir çift makas ve törensel bir hançer çıkardı. Tütsü ve mumlar yakarak Styxx'in kendisine karşı işlediği her türlü günah için Tanrı'dan af dilediler. Sonra Styxx'i dehşete düşüren bir şekilde saçlarından parçalar kesmeye ve altın bir kâsede yakmaya başladılar.

Ağzındaki tıkaçla bağırarak onları durdurmaya çalıştı ama kolları iki yana açılmış ve zincirlenmiş olduğu için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Bizimle savaşmayın, Majesteleri. Sizi ele geçiren ve size bu sıkıntı ve ıstırapı çektiren biz değiliz. Biz sadece size yardım etmeye çalışıyoruz."

En yaşlı rahip Styxx'in bir avuç saçını acıyla keserken başını salladı. "Bedeninde yaşayan iblisler için seni daha az çekici hale getirmeliyiz. Çirkin bir konukçuya ihtiyaçları yok ve artık onları cezbetmediğinde senden kaçacaklar."

Sevgili tanrılar... bana ne yapmayı planlıyorsunuz?

Kafasındaki tüm saçları parça parça sökmüşler, sonra da kafa derisini tıraş ederek daha fazla sembol çizmişler. Yanan saçların kokusu onu hasta ediyordu.

İyi tarafından bakın.... Artık babanızın saçınızı çekmesi konusunda endişelenmenize gerek kalmayacak.

Ya da başka bir kadının ona asılmasını.

"Önce kanını akıtmalı mıyız?"

Styxx bu soruyu soran rahipten uzaklaşmaya çalıştı.

"Hayır. Onun durumu çok aşırı. Çubukları yakın. İçindeki iblisleri yakmamız gerekecek."

Scorch mu? O da neydi öyle?

İki devasa rahip ellerinin kilidini açtı. Styxx onlara karşı savaştı, kurtulmak için elinden geleni yaptı. Ama onu sıkıca tuttular ve daha küçük bir odaya sürükleyerek soğuk bir taş masanın üzerine yatırdılar. Elleri uzatılmış ve hiç hareket edemeyecek şekilde zincirlenmişti. Daha sonra ayak bileklerine kelepçeler taktılar ve bacaklarını o kadar açtılar ki sanki kalça kemiklerini kırıyorlarmış gibi hissetti.

En yaşlı rahip öne çıktı ve elini Styxx'in başına koydu. "Şşş, Majesteleri. Bizimle savaşmayı bırakın. Yapılan şeyi kabullenin. Ne de olsa bu sizin iyiliğiniz için."

Styxx'in gözleri, içinde bir düzine demir bulunan bir kömür kazanının içinde döndüklerini görünce açıldı. Lütfen tanrılar, hayır! Onları nereye koyacaklarını bilmek bile istemiyordu.

Daha genç bir rahip elinde uzun beyaz bir bez parçasıyla öne çıktı.

"Onu sıkıca bağlayın," dedi en yaşlı rahip. "Onu kazara içdiş etmek istemeyiz."

Geld? Geld!

"Kral onu tedavi etmemiz için bize dokunulmazlık vermiş olsa da, o bizim prensimiz, giyindiğinde görünecek herhangi bir iz bırakamayız."

"Eğer görünür bir iz bırakmazsak, iblislerin onu tekrar ele geçirmesini nasıl engelleyeceğiz?"

"Tüm izleri görürler. Giysilerin altına gizlenmiş olsalar bile iblisler yaralı bir konukçu istemeyeceklerdir."

Styxx, başının daha fazla çarpmasına neden olmasına rağmen, bu çılgınlığı durdurmaları için çığlık attı. Ama tıkaç ve şişmiş dili sözlerinin duyulmasını engelledi.

Bu da rahiplerin onu şeytani cinlerin kontrol ettiğine daha çok inanmalarına neden oldu.

Lütfen! Ben ele geçirilmedim. Hissettiği Acheron'un acısıydı. Ve yeterince acıyordu. Buna bir de bunun eklenmesine ihtiyacı yoktu.

Genç rahip, Styxx'in sikini vücuduna hizalı bir şekilde bağlamak için kumaşını kullanırken ona hiç aldırmış etmediler.

"İşte," dedi yaşlı rahip, genç olanı kenara çekerek. "Vücudunun en hassas bölgelerine, en çok acıyacak yerlerine erişmemiz gerekiyor. İblisler acıdan nefret eder."

İşte o zaman.... hiçbir iblisin onu rahatsız etmemesine yetecek kadar vardı.

Rahip kazanın yanına gitti ve sol eline kalın bir deri eldiven geçirdi. Kömürleri bir demirin ucuyla karıştırarak kazanın yanına getirdi. Rahip bir dua fısıldayarak elini Styxx'in testis torbasına koydu ve çubuğu Styxx'in uyluğunun en iç kısmına yerleştirmeden önce kenara çekti.

Styxx acıdan öyle bir çığlık attı ki ses tellerinde kanamaya neden oldu. Yakıcı yanık diğer tüm acıları dikkatinden uzaklaştırırken gözyaşları yüzünden aşağı aktı. Bu şimdiye kadar hissettiği en dayanılmaz şeydi. Rahip sopayı bacağından çekerken yanan etinin kokusu onu kasıp kavurdu.

"İşte bu kadar. Bana başka bir çubuk getir."

Styxx savaşımaya çalıştı ama faydası yoktu. Tek yapabileceği burada yatmak ve ne yaparlarsa yapsınlar katlanmaktı. Ve üzerine konan her demirle birlikte babasından nefret etti. Ama en çok da bunu ona yapan tanrılardan nefret ediyordu.

Ve kalbinin derinliklerinde Acheron'dan nefret ediyordu. Eğer kardeşi olmasaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı. Acheron'un gümüş gözleri kökenlerine ihanet ediyordu. İnsanların arasında saklanamayan Acheron.

Bugün düşmesine neden olan Acheron'un acısıydı.

Başını taşa vuran Styxx ölmeyi diledi. Annesi onu geçen yıl neden öldürmemiştii? Neden öldürmemiştii?

Ama ne kadar dua ederse etsin, tanrılar ona merhamet etmeyi reddetti. Prens olsun ya da olmasın, bu hayattaki tek amacı acı çekmek ve kan akıtmaktı.

Ve bundan bıkmıştı.

Lütfen, tanrılar... lütfen biri bana yardım etsin!

22 Haziran, MÖ 9535

"Apollo?" Dionysos, kardeşinin Olimpos'taki açık altın tapınağına girerek onun önünde durdu. "Güzel şeyleri ne kadar çok sevdiğini biliyorum, bu yüzden sana bunu göstermeliyim." Odadan dışarı fırladı.

Derin bir öfkeyle iç geçiren Apollon, üvey kardeşi Dionysos onu rahatsız etmeye karar verdiğinde tıngırdatmakta olduğu liri bir kenara bıraktı. "Neredesin, Dion? Bu oyunu oynamaya hiç niyetim yok."

Kısa koyu kahverengi saçlı Dionysos dönüp onun önünde durdu. "Benimle bu tonda konuşma kardeşim. Güven bana.

Didymos tapınağında neler olduğunu görmek istiyorsun."

Apollon bu kez onu takip etti ve birinin özenle duvara zincirlediği güzel delikanlıyı görünce duraksadı. Saçları kesilmiş olsa bile, çocuğun yüz hatları tanrılar tarafından yontulmuş gibi görünüyordu. Ölümlüler âleminde hiç böyle bir yakışıklılık görmemişti.

"Yarı tanrı mı?"

Dionysos başını salladı. "Tamamen insan. Ama şu muhteşem gözlere bak. Onlara sonsuza dek bakamaz mısın?"

Gerçekten. Mükemmel, sürükleyici bir maviydi. Apollon'un her zaman tercih ettiği Ege'nin aynı yoğun mavisi.

Ancak genç adamın durumu içler acısıydı. "Neden bağlı ve kanaması var?"

Dionysos şarabından derin bir yudum aldıktan sonra kylix'i Apollon'a uzattı. "Aptallar onu ele geçirdiğimi düşünüyor."

"Öyle mi?"

"Hayır, ama isteyebileceğini düşünüyordum." Dionysos ona şehvet dolu bir sırıtış attı.

Apollon gülümseyerek içkisini yuttuktan sonra fincanı geri verdi ve erkek insana yaklaştı. Erkek ya da kadın, her güzel insandan etkilendiği doğrudur. Her birinin kendine göre avantajları ve eğlenceleri vardı.

Rahipler tarafından yaralanmış olsa bile, bu Apollo'nun uzun zamandır gördüklerinin çok ötesinde bir güzelliğe sahipti.

Dionysos onun yanında durmak için hareket etti. "Hâlâ biraz genç olduğumu biliyorum ama-

"Ganymede yaşımda." Bunun gibi, Ganymede de ölümlü bir insan olarak doğmuştu. Truva'nın bir prensi. Kusursuz güzelliği Zeus'un ilgisini çekmiş ve onu Olimpos'a, diğer şeylerin yanı sıra, kadeh taşıyıcısı olarak hizmet etmesi için getirmişti. Yine de Ganymede bu çocuk kadar yakışıklı değildi. Kanlar içinde ve yıkanmaya muhtaç olsa bile, o altın tenin tadına bakmak için Apollon'un ağzını sulandırıyor. Ve o dudaklar... Dolgun ve mükemmeldi, öpüşmek için yaratılmışlardı.

Dionysos çocuğun karşı tarafına geçti. "O Didymos'un prensi ve varisi. Hiç değilse daha sonra kullanmak üzere onu etiketleyebileceğimizi düşündüm."

Apollo homurdandı. "Onu etiketlemek mi? Sevgili kardeşim, onu çivilemek istiyorum."

Dionysos bakışlarını prensin vücudundan aşağı kaydırды. "Görebileceğin en güzel kıza sahip ve rahipler onun önemli kısımlarını zarar görmekten koruyacak kadar nazikler." Kylix'ini boşalttı. "Ve bir tanrı gibi asılı olduğunu bilmekten mutlu olacaksın.... İkinizi yalnız bırakayım mı?"

"Tabii izlemek istemiyorsanız."

Dionysos meraklı bir kaşını kaldırdı. "Paylaşacak mısınız?"

* * *

Etrafındaki hava kıpırdandığında Styxx kaşlarını çattı. Bir saniye yalnızdı. Bir saniye sonra odada onunla birlikte iki adam vardı. Uzun boylu ve siyah saçlıydılar, temiz tıraş olmuşlardı ve rahip değil asilzade gibi giyinmişlerdi.

"Bizim kim olduğumuzu biliyor musun prens?" diye sordu sağındaki.

Boğazındaki acı ve ağrıdan dolayı konuşamayan Styxx başını salladı.

"Çağırmalısın. Bir süredir bizi çağırıp duruyorsun."

Tanrılar mı? Styxx kelimeyi söylemeye çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı.

Dışarı.

Sağındaki kişi eğilerek samimi bir şekilde fısıldadı.

"Bir adın var mı?"

Bir ses çıkarması birkaç kalp atışını aldı. "Styxx." Boğuk bir vıraklama olarak çıktı.

"Evet, Styxx," dedi diğeri, sol tarafına doğru eğilerek. Elini Styxx'in göğsünde gezdirerek tüylerini diken diken etti. "Kurtarılmak için Olimpos'taki tüm tanrılara sesleniyorsun.... Seni özgür bırakmamızı ister misin?"

İşkenceden uzaklaşmak için çaresizce başını salladı.

Diğer tanrı hasar görmemiş meme ucunu okşamaya başladı. Dudaklarını yalayarak Styxx'e gülümsedi. "Sana yapılan her iyilik için genç prens, bize bir şeyler vermelisin. Ama sende kendinden başka v e r e c e k bir şey yok gibi görünüyor." Tanrı Styxx'in dudaklarını kendi dudaklarıyla kapadı ve onu tutkuyla öptü.

Styxx haykırmak başını çevirdi ve kurtulmak için elinden geleni yaptı.

Diğer tanrı ona dudak büktü. "Seni özgür bırakmamızdansa gerçekten işkence görmeyi mi tercih edersin?" Onuöpme sırası ondaydı.

Styxx'in ağzı tıkanı.

Kırılan tanrı geri çekilerek ona ters ters baktı. "İşte bu çok kabaydı." Çarşafı Styxx'in kalçalarından çekerek onu tamamen çıplak bıraktı.

Niyet ettikleri şey onu dehşete düşürdü. "Lütfen yapmayın," diye nefes aldı.

Onu ifşa eden kişi bakışlarını diğerine kaydırdı. "Tecavüz senin işin, benim değil. Yine de, şu anda, ben

cazibesini görebiliyorum. Yine de..." Dikkatini Styxx'e geri verdi. "Son şansın, canım. Bu tatlı vücudunla kimin oynamasını tercih ederdin? Ben mi yoksa rahipler mi?"

Styxx ona ters ters baktı ve tereddüt etmeden cevap verdi. "Rahipler."

"Pekâlâ. Sen seçtin." Kumaşı diğer tanrıya uzattı. "Troo to peridromo." Bir göbek yiyin....

Sonra ortadan kayboldu.

Apollo bakışlarını prensin çıplak vücudunda gezdirirken yine dudağını ısırdı. Kalça kemiğinde oyalanmasına izin verdi... kemirmeyi en sevdiği yerlerden biriydi. "Yatağında bir gün geçirmektense gerçekten işkence görmeyi mi tercih edersin?"

Prens şiddetle başını salladı.

Kırılan Apollo içini çekti. "Seni uyarmalıyım. Beni inkâr edenlerin başına kötü şeyler gelir." Vücudunu prensin boyuna doğru bastırdı, sonra dudaklarını prensin boynuna gömdü.

Styxx onunla bir aslan gibi dövüştü.

Çok kötü. "İyi o zaman, insan. Eğer seninle bir şekilde oynayamazsam, başka bir şekilde oynarım."

Styxx, tanrının köpek dişlerinin uzayarak bir dizi keskin dişe dönüştüğünü görünce gözleri büyüdü. Tanrı, Styxx'in şahdamarını ısırabilmek için başını eğdi. Acı onu ateş gibi delip geçti. Haykıracaktı ama tanrı kanını içerken hiç ses çıkmadı. Dalga dalga gelen baş dönmesi onu tüketirken oda döndü.

Styxx iradesinin tükendiğini hissederken zaman durdu.

Birkaç dakika sonra kan kaybından o kadar güçsüz düşmüştü ki başını zorlukla dik tutabiliyordu. Isırık onu nefes nefese ve dayanılmaz bir acı içinde bırakmıştı. Tanrı ona gülümseyerek yanağını kavradı ve bakışları kilitlenene kadar başını eğdi. Tanrı Styxx'in kanını dudaklarından yaladı ve sonra Styxx'in boynundaki kalıntıları yalamak için eğildi.

Styxx'in çenesini ısırdı. "Artık senin sahibin benim, küçük insan. Sonsuza dek bana bağlısın." Elini

Styxx'in göğsüne. "Seni almam için bana yalvarmanı sağlayabilirim. Ama sanırım reddetmenin cezası olarak, bunu benim için rahiplerin yapmasına izin vereceğim. Seni onların şefkatli bakımına bırakacağım ve bundan bıktığında beni kurtarmaya çağır, ben de bunu yerine getireceğim." Onu tekrar öptü, ancak bu sefer sert ve son derece acı vericiydi. "Sadece serbest bırakılmanın bedelinin ne olduğunu unutma. Bir hafta boyunca isteyerek yatağıma geleceksin. Ve sikimi nereye koymak istersem memnuniyetle alacaksın."

Nefesini dişlerinin arasından sertçe emerek Styxx'in vücuduna son bir kez daha baktı. "Bekliyor olacağım, küçük prens. Ama beni çok fazla bekletme. Aksi takdirde pişman olursun. Sana söz veriyorum." Sonra da gitti.

Daha önce olduğundan çok daha fazla dehşete düşen Styxx kollarından asılı kalmış, herkesten ve hayatıyla ilgili her şeyden nefret ediyordu. Bu yüzden, Olimpos tanrıları ona karşı karşıya olduğu şeyden çok daha kötü bir şeyle cevap vermişti.

Buna inanamıyorum.

Her iki durumda da kışına bir çubuk sokulacaktı....

Eğer akıllı olsaydı, tanrının teklifini kabul eder ve bu yerle işi biterdi. Elbette bir tanrının cariyesi olmak, ona çektiydikleri işkenceden daha iyi olurdu.

Sonra tekrar, babasının onun için dikkatsiz göz ardı göz önüne alındığında sevenler....

Styxx kesinlikle onlardan biri olmak istemiyordu. Rahipler vücudunda yara açacak olsalar da, onu çok fazla deforme ederlerse babasının gazabından korkuyorlardı.

Tanrı hiçbir şeyden korkmazdı. Olimposlu fiziksel yaralar bırakmasa da, Styxx'in kalbinde ve ruhunda izler bırakacaktı. Asla iyileşmeyeceğini bildiği bir şey.

Öyle olsun.

Hayatımdaki diğer her şey gibi bunun da acısını sessizce çekebilirim.

Başka seçeneği yoktu.

26 Ağustos, MÖ 9535

Zihinsel olarak uyuşmuş ve üşümüş olan Styxx, her tarafı ağrıyarak yan yatarken önündeki duvara baktı. Gözlerini kırmak bile acı veriyordu. Ne kadar zamandır delilik "tedavisi" gördüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Rahipler şeytanları ondan uzaklaştırmaya çalışırken işkence seansları uzun zaman önce birbirine karışmıştı.

Sonunda, vücudunu yaralamaktan ve baş ağrılarını eskisinden daha şiddetli hale getirmekten başka bir işe yaramamıştı. Hepsinden önemlisi, ailesinin her bir üyesinden nefret etmesine neden oldu. Ve Olimpos'ta yaşayan her tanrıdan.

Arkasındaki kapı açıldı.

Varlığının her parçasıyla nefret etmeyi öğrendiği odaya geri götürmelerini beklerken gözleri yaşlarla doldu. "Gelin, Majesteleri. Bir ziyaretçiniz var."

Ziyaretçi mi? Babası sonunda onu almaya gelmiş olabilir mi?

Styxx ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları ağırlığını taşıyamayacak kadar güçsüzdü. Rahip öne doğru ilerledi ve çıplak bedenini kaba bir pelerinle örttükten sonra onu kolundan tutup yukarı çekti. Styxx, su toplamış yan tarafı rahibin kaşındıran stolasıyla temas edince bir inilti çıkardı. Rahip bunu görmezden gelerek, koridorda soldaki son odaya kadar yürümesine yardım etti. Rahip kapıyı açtı ve onu içeri itti.

Kapı arkasından kapandığında bacakları büküldü.

"Styxx?"

Başını kaldırdığında amcasının ona yaklaştığını gördü. "Sevgili Zeus, sana ne yaptılar böyle?"

Styxx cevap veremedi. Tedavisinin kendisinden çıkardığı çığlıklar yüzünden boğazı çok acımişti.

Estes onu bir bebek gibi kucağına aldı. "Konuşabiliyor musun?"

Styxx başını salladı, daha fazla acı çekerken yüzünü buruşturdu.

"Al bakalım." Estes kemerinden küçük bir şarap tulumu çıkardı ve yudumlaması için ona uzattı.

Yanıyordu ama tadı harikaydı. Bozuk süt, kirli su ve iblisleri vücudundan kovmak için tasarlanmış diğer iğrenç şeylerden başka bir şey içmemişti. Sertçe yutkunarak kuru ve çatlak dudaklarını yaladı. "Lütfen amca," diye fısıldadı. "Beni eve götür."

Gözleri öfkeyle parlarken Estes dişlerini sıktı. "Yapamam, küçük sincap. Xerxes iyileşene kadar burada kalman gerektiğini söyledi. Onun izni olmadan seni eve götürürsem çok kızar."

Bu sözler üzerine Styxx'in yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve artık vurulduğunda hissetmediği darbelerden kalan yaraları yaktı. Estes'in savaştaki cesaretiyle övünmesi buraya kadarmış. Sonuçta, yabancı bir ülkede yaşayan o da herkes gibi babasından korkuyordu.

Lanet olası korkak.

"Sizin adınıza babanızla konuşacağım. Seni görmek için buraya geldi mi?"

Styxx başını salladı.

"Seni buradan çıkaracağım, söz veriyorum. Tanrılar, Xerxes'in buna göz yumduğuna inanamıyorum." Estes onu tekrar yere yatırdı. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Beni bırakma. Lütfen, amca. Daha fazla dayanamayacağım. Dayanamıyorum.

Ben sadece bir çocuğum....

Ama amcası tek kelime edemedi gitmişti.

Dışarı.

Nefes almakta zorlanan ve acı çeken Styxx şunu fark etti. Aylardır ilk kez kilitli değildi. Estes'in kullandığı kapıya ulaşabilirse kaçabilirdi. Bu umudu yakalayınca, kendini, Estes'in çektiği acıyı görmezden gelmeye zorladı.

Kanayan yanıkları ve yaraları, yırtık pırtık parke taşlı zeminde sürünerek ilerledi. Birkaç dakika sürdü ama sonunda kapıya ulaştı.

Dizlerinin üzerine çöküp mandala dokunduğunda içine bir sevinç yayıldı.

Neredeyse geldik.

Styxx artık özgürlüğe o kadar yakındı ki kavrulmuş dilinde özgürlüğün tadını alabiliyordu.

Tam mandalı çözmüştü ki arkasındaki kapı açıldı. Dehşete kapılarak tahtayı itti ve kendini ayağa kalkmaya zorladı. Koşmaya çalışırken biri ona çarparak yere düşürdü.

Hayır! Hayır!

Bir rahip onu hoyratça yuvarladı ve Styxx'in morarmış bedenini taşa çarptı. "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz, Majesteleri?"

Tartarus'a dönüyoruz.

Styxx başını çevirdiğinde tapınak salonundaki açık pencereden sızan güneş ışığını gördü. Babası onu buraya bıraktığından beri güneşi görmemişti. Tek kelime etmeden ona uzandı, onu bir kez daha hissetmek istiyordu. Ama rahip onu yakaladı ve karanlık hücreesine geri sürükleyerek orada yalnız bıraktı.

Gözlerini kapatan Styxx, kapının onu sefaletine kilitlediğini duyarken güneşin teninde nasıl hissettirdiğini hatırlamak için elinden geleni yaptı. Onu buraya koyduklarında deli değildi ama her geçen gün akıl sağlığının bozulduğunu hissediyordu. Tutunmak için elinden geleni yaptı ama ne faydası vardı ki?

"Neden? Neden beni öldüremiyor ya da aklımı alamıyorsun?" Styxx, kendisine eziyet etmek için sık sık gelen tanrıya sessizce sordu.

"Tek yapman gereken sihirli kelimeyi söylemek, küçük prens. Fiyatımı biliyorsunuz."

Styxx'in gözleri yaşlarla doldu. "Senin fahişen olmayacağım. Özgürlüğüm buna değmez."

"Hayır mı?" diye alay etti tanrı. "O zaman rahiplerinle iyi eğlenceler."

30 Ağustos, MÖ 9535

"İlerleme kaydettik. Ama şeytanlar onun güzelliğinden ve zenginliğinden etkilendiler. Bizimle çok sıkı savaşıyorlar."

Styxx, rahibin işkence odasına girdiğini duyunca gözlerini açtı. Amcasını ve babasını yaşlı adamla birlikte görünce tam bir dakika boyunca nefes alamadı.

İçinden umut geçerken dudakları titredi. Sonunda bitmiş miydi? Babası onu bu şekilde terk edemezdi.... eğer onu seviyorsa.

Estes hemen yanına koştu ve kel kafasına şefkatli bir el koydu. "Styxx? Beni duyabiliyor musun?"

Başıyla zayıf bir selam verdi.

Estes babasına dönüp bakarken çenesinde bir tik başladı. "Sana ne dediğimi anladın mı? Onu mahvettiler."

Styxx babasının bakışlarıyla karşılaştı ama oradaki hissizlik onu rahiplerin darbelerinden daha çok etkiledi. Babası nasıl olur da öfkelenmez ya da dehşete düşmezdi?

Bir şey...

Ama kral orada öylece duruyordu. Acısına anlayış göstermiyordu. "Bu onun iyiliği için, kardeşim."

Kendi iyiliği için...

Bu sözler bu kadar derinden ısırmasaydı Styxx gülerdi.

"Bunu nasıl söylersin? Ona bir bakın. Yaralamışlar onu berbat etti. Bir daha asla eskisi gibi olamayacak."

"Yara izleri gerekli, Ekselansları ve Majesteleri. Şeytanların onun genç bedenine göz dikmesini engelliyorlar."

Ama tanrıların ona göz dikmesine engel olamadılar. Bu ironi onu daha da hasta ediyordu.

Estes küfretti. "Bu delilik Xerxes. Çocuğun eve gitmesi gerekiyor."

Normale dönene kadar onu evde istemiyorum. İçindeki her şeyi yak.

Styxx babasının soğuk ve acımasız düşüncelerini duyunca yüzünü buruşturdu.

Babası ona "Hâlâ baş ağrısı çekiyor musun?" diye sordu.

Babasının duymak istediklerinden başka bir şey söylememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. "Hayır, Majesteleri."

"Yalan söylüyorsun."

Styxx çaresiz bir panik içinde nefes nefese kaldı. "Lütfen baba. İstedğin her şeyi yapacağım. Lütfen beni burada bırakma."

"İçindeki şeytan konuşuyor. Sesinin nasıl değiştiğini duyuyor musunuz Majesteleri? Ne kadar boğuk ve derin?"

Daemon mu? Yaşlı adam onu suçladığı kadar deli miydi? Aylardır çılgılık atmaktan sesi kısılmıştı.

Babası acımasızdı. Şimdi kral olmanın ne demek olduğunu anlıyorsunuz. Duygularınızın eylemlerinizi ya da yargılarınızı gölgelemesine izin veremezsiniz. Yapman gerekeni yaparsın. Babasının düşünceleri onu hasta etmişti. "Rahipler seni şeytanlardan temizleyene kadar burada kalmalısın."

Styxx babasının onu düşürdüğü dehşet karşısında yüksek sesle hıçkırdı. Kendine engel olamıyordu. Bu acı artık dayanamayacağı kadar acımasızdı.

Kral dudaklarını bükerek rahiplere döndü. "Ve tüm tanrılar aşkına, onun bir kadın gibi ağlamasını durdurabilir misiniz? Bundan bıktım ve o böyle ağlamak için çok yaşlı." Bu kadar zayıf ve acınası bir şeye nasıl babalık edebilirdim? Styxx babasıyla ilgili her şeyden nefret ederek ona ters ters baktı.

Seni bir taşa zincirleyeyim ve iliklerine kadar yakayım, seni skatophage. Bakalım o zaman ağlayacak mısın.... ağlamayacak mısın?

Ağladığı için Styxx'e öfkelenen babası, peşinde rahiplerle birlikte hışımla dışarı çıktı.

Estes onun morarmış yanağına dokundu. "Çok üzgünüm, Styxx. Seni serbest bırakması için onu ikna etmeye çalışacağım. Senin için elimden geleni yapacağım,

söz veriyorum."

Ve sonra Estes de gitmişti.

Styx'in bakışları, babasının yıllar önce onu kestiği ön kolundaki eski yara izine kaydı. Kral hâlâ onun oğlu olduğuna gerçekten inanmıyordu. Eğer böyle düşünüyorsa onu burada acı çekmesi için nasıl bırakabilirdi?

Bu dünyada yalnızım.

Acheron hariç. O şanslı piç, onları seven Estes'le birlikteydi. Eminim amcası kardeşine bundan daha iyi bakıyordu.

Ancak zaman zaman vücudunun korkunç yerlerinde hissettiği hayalet ağrıları onu meraklandırıyorlardı. Bir şey Acheron'un yaralanmasına neden olmuştu....

Ve bu da son derece tatsızdı.

Kapı tekrar açıldı. "Tekrar kan alma zamanı, Majesteleri."

Styx, üzerini örtmek üzere oldukları sülükleri görmemek için gözlerini kapattı. Tüm mantığı onu terk ederken midesi tiksintiyle kalktı.

Asla eve gitmeyeceğim. Tanrı'nın fahişesi olmayı kabul etmediği sürece, kaderi buydu. Bunu kabullenmeyi öğrenebilirdi. Umut, onunla her gün alay eden vefasız bir sürtükten başka bir şey değildi.

Dişlerini gıcırdatarak acıyı ve rahipleri engellemeye çalıştı. Birinin onu sevmeyi öğrenebileceği bir yerin hayalini kurdu.

Ama böyle bir yerin var olmadığını biliyordu. Doğuştan lanetlenmişti ve tanrıların lanetledikleri için hiçbir rahatlık yoktu. Huzur yoktu.

Cennet yok.

Acı ve nefret dolu bir sesle güldü. "Devam et ve kanımı akıt, seni suagroi. Bütün kanımı al." Eğer kansız kalırsa belki de sürekli ona gelen tanrı onu rahat bırakacaktı.

"Ona bakmayın. İblis bizimle alay ediyor. Sonunda ilerleme kaydediyoruz."

Hayır, dönüştürmüyorlardı. Onu olmak istemediği bir şeye dönüştürüyorlardı.

Babası.

Soğuk. Duygusuz. Duygusuz.

Yıllar önce, kız kardeşine ona nasıl sevileceğini öğretmesi için yalvarmıştı. Kız kardeşi onun yalvarışlarını soğukluğuyla geri çevirmişti. Afrodite o gün onun yüzüne tükürmüştü ve sadece birine ait olmak isteyen bir çocuğa sırtını dönmüştü.

Şimdi onu göğüslerine alıp emziren Odia ve Lyssa'ydı. Onların zehrinin sıcaklığını içine çekti ve acısını dindirmesine izin verdi. Ailesi ona sevgiyi öğretememişti ama dünyadan ve onların duygusuz kollarından sonunda tamamen nefret etmeyi öğrenmişti.

2 Ocak, MÖ 9534

"Gücünüzü takdir etmek zorundayım, küçük prens. Bunu dehşet verici bulsam da saygı duymak zorundayım. Özellikle de çektiğin onca acıya rağmen." Tanrı elini Styxx'in boynuna dokundurdu.

Styxx hızla geri çekildi ve acı içinde yüzünü buruşturdu.

"Bu bakımdan," diye devam etti tanrı, "sanırım benimle yatmaktansa bu kadar istismar edilmeyi tercih ettiğin için hakarete uğramalı ve çok gücenmeliyim... ama gençsin, bu yüzden seni affedeceğim.... Şimdilik."

Hücresinde yerde yatan Styxx, kendisine tekrar işkence etmek için geri dönen tanrıya bakmaya zahmet etmedi. Onun ziyaretlerine alışkındı. Olimposlu, rahipler bedenini kırbaçlarken Styxx'in ruhunu ve iradesini kırbaçlamak için sık sık gelirdi.

"Senin için gerçekten bu kadar iğrenç miyim?" Styxx'in cevap vermeyeceğini bildiğinden, Styxx'i sırt üstü yatırdı ve ellerini Styxx'in derisindeki yanık ve kabukların üzerinde gezdirdi. "Bunların hepsini iyileştirebilirim."

"Senin fahişen olmayacağım. Kimsenin fahişesi olmayacağım."

Tanrı gülümsedi. "Gerçek bir prens gibi konuştun. Ama şöyle bir şey var. Er ya da geç herkes bir şey için kendini feda eder. Ve ben senin incinmeni izlemekten yoruldum."

O zaman kes şunu, seni piç!

"Bu o kadar kolay değil. Dışarı çıkmak istiyorsun...."

Styxx başını salladı ve tanrının talep ettiği bedeli ödemeyi reddetti.

Tanrı ona hırladı ve çenesini sert bir şekilde kavradı. "Pekala, tamam. Tamam. Biliyorum ki bir gün, uğruna kendini feda edeceğin bir şey olacak ve o zaman bana diz çökerek geleceksin. Ve beni kabul edeceksin.

Bu arada, onlar güzelliğimize daha fazla zarar vermeden önce, şartlarımı değiştireceğim. Eğer eve gitmek istiyorsan... kıyafetlerini çıkar ve kollarını açıp dizlerini ayırarak buraya uzan. Ben kıyafetlerimi çıkarmayacağım ama ben senden beslenirken sen de beni bir sevgili gibi kucaklayacaksın."

Styx bu düşününce bile ürperdi. Ama son aylarda maruz kaldığı diğer şeyler düşünülüğünde, bu o kadar da kötü görünmüyordu. Ayrıca, tanrı yine de ondan beslenecekti. Bunu kesinlikle biliyordu. Olimposlu ikisini birbirine bağlamıştı ve Styx'in bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Styx boğuk boğazından, "Bana tecavüz etmeyeceğine söz veriyorum," diye nefes aldı.

"Styx Nehri üzerine yemin ederim ki bu seferlik sana tecavüz etmeyeceğim. Ama sadece beni tuttuğun ve doyana kadar beslenmeme izin verdiğin sürece."

O zaman eve gidebilir miyim?

"Yarın seni eve göndereceğim." Styx başıyla onayladı.

Tanrı ondan çekildi ve kaba stolunu yavaşça çıkarmasını izledi. Çıplak olan Styx yere uzandı ve tanrının istediğini yaptı. Tanrının boynuna erişebilmesi için başını çevirerek gözlerini kapattı ve bekledi.

Apollo, prensin gururunun büyük bir kısmına mal olduğunu bildiği bu küçük zaferin tadını çıkarmak için bir an durdu. Dürüst olmak gerekirse, Styx'in reddetmesini bekliyordu. "Anlaşmamızın şartlarını unutma, insan. Ben doyana kadar. Eğer beni bir sevgili gibi kucağına almayı başaramazsan, sana istediğim gibi sahip olabilirim."

Styx tekrar başını salladı.

Tanrı ona yavaşça yaklaştı. Styx gözlerini kapadı ve o tanıdık ısırtığı bekledi. Ama bu sefer tanrı şahdamarını kullanmadı. Aksine, dişlerini uyluğundaki femoral artere batırdı.

Styx tanrıyı itip uzaklaştırmadan önce kendini zor tuttu. Anlaşmalarının herhangi bir ihlali ...

Bundan çok daha aşığılayıcı olurdu.

Çenesi titreyen Styxx kendini zorlayarak elini tanrının siyah saçlarına daldırdı ve sanki tanrının dokunuşundan hoşlanıyormuş gibi bedenini kucakladı. Boğazında safra yükseldi. Dudağını ısırarak, onu bu mutlak dehşet anından uzaklaştıracak başka bir şeye odaklanmaya çalıştı.

Gözleri yaşardı. Tek iyi şey, Olimposlu ne zaman yanında olsa kafasındaki seslerin kesilmesi idi. Hiçbir şey duymuyordu. Ama şu anda, bu dikkat dağınıklığı bile hoş karşılanabilirdi.

Tanrı sonunda işini bitirdiğinde, vücuduna doğru süründü ve kendini Styxx'e doğru bastırdı. Styxx, tanrının ereksiyonunu tanrının stolasının kumaşından kabarmış kalçasında hissederken dudağını kıvırmamak ya da kavga etmemek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Styxx'in çenesini avucunun içine aldı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Bir gün prens, sana tamamen sahip olacağım."

"Kimden uzak durmam gerektiğini bilmem için en azından şimdi bana isminizi verir misiniz?"

Olimposlu güldü. "İçine girdiğimde, prens, sana adımı vereceğim, böylece seni kimin onurlandığını bileceksin."

3 Ocak, MÖ 9534

"Evine hoş geldin evlat."

Styxx sarayın merdivenlerinde klamisini vücuduna daha sıkı sararken başını kralına doğru eğdi. Üşüdüğü için değil, bir daha hiç kimse tarafından dokunulmak istemediği için. "Cömert yardımseverliğiniz için teşekkür ederim Majesteleri."

Babası onun alaycılığını anlayamayacak kadar aptal olduğu için şanslıydı.

Styxx hepsine duyduğu acı nefreti yutarak, bakışlarını kendisini karşılamak için toplanan hizmetkârların üzerinde gezdirdi. Onu özlediklerinden ya da umursadıklarından değil. Aksine efendisi burada olmalarını emretmişti. Ama en kötüsü kafasının içindeki sesleriydi.

O da annesi kadar deli.

Daha iyi olmadığı ortadayken neden onu serbest bıraksınlar ki?

Ne boşa harcanmış bir hayat.

Bu nasıl bizim kralımız olabilir?

Styxx onların düşüncelerini engellemek için elinden geleni yaptı ama bu imkânsızdı. Ve onları duydukça içindeki nefret daha da artıyordu. Ona burun kıvırmaya nasıl cüret edebiliyorlardı? O zavallı bir atık değildi. Bu şekilde doğmak onun elinde değildi ve bunu kesinlikle kendisi istememişti.

Onları lanetlememek için her şeyini ortaya koydu. Ama istediği son şey, babasının onu daha fazla tedavi için Dionysion'a geri göndermesiydi.

Eğer son aylarda tanık olduğu ve yaşadığı ahlaksızlıkları ve dehşeti görmezden gelmeyi öğrenebilirse, o zaman bunları kesinlikle görmezden gelebilirdi.

"Bakıyorum da dönmüşsün." Ryssa'nın soğuk ses tonu kesinlikle ruh haline yardımcı olmadı. Hiç acı çekmiş gibi görünmüyorsun. O aptal kel kafan dışında iyi ve sağlıklı görünüyorsun.

Styx onun acımasız, çocuksu düşüncelerini görmezden gelerek soğuk bakışlarıyla karşılaştı. Güzeldi, bunu kabul ediyordu. Ama yatağında böylesine kalpsiz bir kaltakla sıkışıp kalmış olan adama acıyordu.

"Gel, Ryssa," dedi babaları ona gülümseyerek. "Kardeşini kucakla."

Kadının gözlerindeki nefret adamın midesini bulandırdı. Bir yılanı sarılmayı tercih ederim. Saçını da uzat. Seni erkeksi göstermiyor. Onsuz iğrenç görünüyorsun. Bu ses de ne böyle? Daha olgun görünmeye mi çalışıyorsun? Lütfen...

Styx, kadının içsel yorumları onu iliklerine kadar keserken kafasına dokunmamak için kendini zorladı. Sesine verdiği zarara engel olamıyordu. Saçlarının aksine bu, acı içinde bağırarak ve hiç gelmeyen bir merhamet için yalvararak geçirdiği ayların kalıcı bir hatırlatıcısıydı.

"Sorun değil Majesteleri," dedi babasına. "Odama gitmeyi tercih ederim... izin verirsiniz?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki."

Styx başını eğdi ve kimsenin ona zarar veremeyeceği bir yere kilitlenene kadar bir daha kafasını kaldırmadı.

Yine de burada kendini güvende hissetmiyordu. Bir daha asla güvende hissetmeyecekti. Nasıl hissedebilirdi ki? "Hamisi" olan isimsiz tanrı her an onu bulabilir ve ondan beslenebilir ya da onu taciz edebilirdi.

Rahiplerin ona öğrettiği tek şey yepyeni bir cehennemdi. Geçmişte yalnız olmaktan nefret ederdi. Şimdi insanlarla birlikte olmaktan da nefret ediyordu. Acı ve sesler ona eziyet etmeye devam ederken, artık ne zaman gardını düşürse sık sık panik atak geçiriyordu.

Kimliği belirsiz tanrısı herhangi bir gölgede gizleniyor olabilirdi.... Daha da kötüsü, en az kendisi kadar gözden çıkarılabilir olduğunu öğrenmişti.

Acheron. Eğer babasını herhangi bir şekilde rahatsız ederse.

ve orada bıraktı. O zaman kendisine sahip olmak isteyen Olimposlu'ya dönmekten başka çaresi kalmayacaktı.

Styx klamisini çıkardı ve avuç içi sebepsiz yere yanmaya başlayınca tısladı. Tıpkı ona işkence ettikleri sıcak demirlerden biri gibi hissetti. Elini sallayarak durmasını sağlamaya çalıştı ama durmadı.

Lanet olsun, Acheron!

Hades adına o ne yapıyordu? Kardeşi neden uslu duramıyor ve zarar görmüyordu?

Gözyaşları onu kör ederken Styxx avucuna soğuk hava üfledi. Lütfen bunu bana bir daha yapma. O lanet tapınağa geri dönmek istemiyorum.

Bir dahaki sefere babası eve dönmesine asla izin vermeyebilir.

Soğuk korku kalbini kavradı. "Mükemmel olacağım. Yemin ederim." Babası ne olmasını istiyorsa, tartışmasız o olacaktı. Evet, onlardan nefret ediyordu ama en çok o tapınaktan nefret ediyordu.

Styxxx tuvalet masasının üzerindeki aynada kendini görünce donakaldı. Ryssa haklıydı. Çok iğrençti.

Elini kafa derisinde gezdirdi, saçlarının sadece küçük bir kısmı uzamıştı. Arkasını dönerek kısa chitonunun eteğini kaldırdı. Çoğunlukla iyileşmiş olsa da, kabarcıklar ve yara izleri kafasından bile daha korkunçtu. İnsanlardan daha hızlı iyileşse de, bu yara izi kalmayacağı anlamına gelmiyordu. Aslına bakılırsa, koltuk altından kalçasına kadar tüm sol tarafı vahşi yara izleriyle doluydu. Annesinin onu bıçakladığı omzundaki ve göğsündeki izlerle güzel bir uyum içindeydiler.

"Ne fark eder ki?"

Yaralı olsun olmasın, kadınlar onunla yatmak için can atardı. Erkekler yine de onun egosunu tatmin ederdi.

Ve her biri onu en az kız kardeşi ve annesi kadar küçümseyecek ve hakaretleri kulaklarında çınlayacaktı. Dürüst olmak gerekirse, ailesinin hakkını vermek zorundaydı. En azından gerçek duygularını gizleme zahmetine girmemişlerdi. Açıkça

Her fırsatta onu aşağılıyorlardı. Bunun için onlara neredeyse saygı duyabilirdi.

Kaderinden bıkmış ve öfkeli bir halde masasındaki şaraba uzandı ve onu yatağına gütürerek, aklındaki her şeyi silip atacak kadar sarhoş olmayı planladı. "Sonunda seni anlıyorum anne."

16 Ağustos, MÖ 9534

"Selamlar, Amca." Styxx sarayın merdivenlerinde karşılaştığı Estes'e resmi bir selam verdi.

Estes onun soğuk resmiyeti karşısında kaşlarını kaldırdı. "Amcana sarılmayacak mısın, küçük sincap?" Sana ne oldu, evlat?

Amcasının düşüncelerine tepki vermeyi reddeden Styxx, babasına bir bakış attıktan sonra hızla ona uydu ve Estes'in ulaşamayacağı bir yere geri çekildi. Hâlâ kimse tarafından dokunulmaktan hoşlanmıyordu.

"Oldukça ağırbaşlı bir adam olmaya başladı, değil mi?" diye sordu babası Styxx'in omzuna vurarak.

Yüzünü buruşturmamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Sadece babası, çekingenliği asaletle karıştıracak kadar aptal olabilirdi.

"Amca!" Ryssa ona sarılmak ve öpmek için öne doğru koştu.

Onun dikkatini dağıttığı için minnettar olan Styxx onlardan üç adım daha uzaklaştı ve ellerini arkasında kavuşturdu.

Estes, Ryssa saçma sapan bir şeyler gevelerken omzunun üzerinden ona baktı. Styxx bakışlarını kaçırdı. Amcasının onu en son gördüğünde, bir masanın üzerinde kırık dökük ve çıplak yatıyor ve bir kadın gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyor olduğu gerçeğini unutmak zordu.

Babasının yüzüne vurmaktan hiç çekinmediği bir olay. Tacımı Ryssa'ya bırakmalıyım. En azından ağladığında anlaşılabilir oluyor.

Ama bundan daha fazlası, Styxx'in Estes'e en çok ihtiyaç duyduğu anda ona yardım etmediği için duyduğu öfkeydi. Verdiği tüm sözlere rağmen, amcası Acheron'a evine dönmüş, Styxx ise o masada kanlar içinde dört ay daha geçirmişti.

işkence görmüştü. Daha yeni yeni tam gücüne kavuşuyor ve yeniden dolmaya başlıyordu.

Keşke hepiniz ölmüş olsaydınız.

Styxx hasar görmüş boğazını temizledi; sesi, soğuk alınlığı geçirmediği zamanlarda bile hâlâ şiddetli bir soğuk alınlığı geçiriyormuş gibi çıkıyordu. Rahipler yüzünden tam bir oktav aralığını kaybetmişti. "Peder? İzninizi isteyebilir miyim? Üstat Galen'le pratik yapmak için buluşacağım."

Ryssa ona karşı dudağını büktü. "Ne kadar düşüncesizsin? Amca yeni gelmişken antrenman mı yapacaksın?"

Babası onu susturmak için elini kaldırdı. "Kardeşin öncelikleri konusunda oldukça haklı, Ryssa. Ve onu bir kez olsun hırslı gördüğüme sevindim." Başını Styxx'e doğru eğdi. "Gidebilirsin."

Styxx, korumalarını da yanına alarak spor salonuna doğru yola çıkmadan önce onlara kısa bir selam verdi. Kural olarak savaş antrenmanlarından hoşlanmasa da, amcasına kendisini işkencecilerine bırakmaması için yalvardığını hatırladığında hissettiği utanç ve dehşetle yüzleşmektense Galen'in onu biraz hırpalamasını tercih ederdi.

Ve sonra o piçin onu terk edişini izledi. İki kez.

Bu, herhangi bir tapınak kutlamasına katılması gerektiği her seferinde yaşadığı aynı iğrenç duyguydu.

Bu noktada tanrılara karşı duyduğu nefret efsanevi olmalı. Ve kendisini bu varoluşa mahkûm eden aynı tanrılara alenen tapınmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Onu avlayan isimsiz kişiye.

Bu arada herkes ona prens olarak doğduğu için ne kadar şanslı ve ayrıcalıklı olduğunu söylüyordu.

Aptal, kör piçler her şeye sahip olabilirdi.

Kraliyet ailesinin özel kullanımı için inşa edilmiş olan küçük spor salonuna girdiğinde öfke bakışlarını kararttı. Boyutları dışında şehrin ilerisindeki halka açık spor salonunun aynısıydı. Diğer soylular halka açık spor salonunda eğitim ve öğretim görürken, bu spor salonu kraliyet ailesine ayrılmıştı.

Styxx için. Onunla ilgili diğer her şey gibi, yaşıtı çoğu çocuk arkadaşlarıyla antrenman yaparken o tek başına antrenman yapıyordu.

Elbette.... bunlardan bazılarına gerçekten sahip olsaydı yardımcı olurdu.

Galen onu soyunma odasının girişinde karşıladı. "Erkencisiniz, Majesteleri."

Styxx tereddüt etti. "Yapacak başka bir şeyiniz varsa-"

"Hayır, her şey y o l u n d a . İstedğin zaman gelebilirsin. Bunu biliyorum."

Styxx başını ona doğru eğdi. "Giyinecek miyim yoksa soyunacak mıyım?"

Beceri eğitimlerinin çoğu çıplak yapılıyordu, ancak gerçek savaş eğitimi zırhını giymesini gerektiriyordu, böylece zırhın aşırı ağırlığına alışabilirdi. Ve umarım savaşta kullanabileceği kadar kas geliştirirdi.

"Ekselansları bugün için neyi tercih ediyor?"

Kan.

"Zırh."

"O zaman giyinin lordum, sizinle alanda buluşalım."

Styxx onun yanından geçip zırhının saklandığı yere gitti. Dik duran sandığı açar açmaz, artık bağlayamayacak kadar büyüdüğü zırhının yerine bir ay önce kendisi için aldığı zırhı görünce duraksadı. Babasından aptalca para istediğinde, kral küçümseyerek dudağını bükmüştü.

Dövüşürken nasıl siniyorsun, hor görmemden ve eski çocuk zırhından başka bir şeyi hak etmiyorsun. Bir erkeğin zırhına layık olduğunu kanıtladığında, onu değiştireceğim. O zamana kadar, onsuz yap.

Ama o piç nasıl dövüştüğünü bilmiyordu. Onu yıllardır antrenman yaparken görmemişti. Bu yüzden Styxx, Galen'in ona uygun miğfer ve zırhlar için borç verecek kadar nazik olmasıyla birlikte, onu satın almak için tüm birikimlerini kullanmıştı.

Yaşlı bir boz savaş köpeğine göre Galen inanılmaz derecede nazik olabiliyordu. Bir arkadaşına ve babaya en yakın şeydi Styxx.

hiç bilmediği bir şeydi.

Güzel zırhı karşısında gülümsemesini bastıran Styxx elini zırhın üzerinde gezdirdi. Ruhu gibi simsiyah olan zırh, mükemmel kaslı yetişkin bir erkek göğsü şeklinde şekillendirilmişti. Menteşeler altın yapraklardan oluşuyordu ve Athena'nın altın başı tam ortada, boynunun hemen altında duruyordu. Yüzünün her iki yanında birbirine bakan ejderhalar vardı. Meme uçlarının üzerinde iki küçük altın daire bulunuyordu. Ve pteruglarının her bir deri kayışına beş altın ejderha başı işlenmişti.

Sahip olduğu tek güzel şeydi.

Belki bir gün buna layık olurum.

Bu düşüncayı bir kenara iterek chitonunu ve chlamys'ini çıkardı ve yerine zırhını dolduran kalın siyah yün chitonunu giydi.

Ağır zırhını kaldırmadan önce pterugelerini bağladı. Çoğu askerin onlara yardımcı olacak kalkan taşıyıcıları olmasına rağmen, Styxx kalkan taşımadan giyinmek üzere eğitilmişti. Savaşta bir kralın arkasında kimseye güvenilemeyeceği düşünülüyordu. Hizmetkârlara rüşvet verip teçhizatı sabote etmek ya da sizi giydirirken kaburgalarınıza bıçak saplamak çok kolaydı. Korumaların bile kendi adamlarına suikast düzenledikleri biliniyordu. Ve Styxx'in geçmişi göz önüne alındığında, kendisine zarar verebilecek birinin bu kadar yakınına gelmesine izin vermesinin imkânı yoktu.

Kendi annesi onun hayatına son vermeye çalıştıktan sonra değil.

Bunu düşünmemeye çalışarak zırhlarına uzandı ve önce onları, sonra da vambraklarını bağladı. Vücudunu kaplayan dövülmüş bronzun ağırlığının tadını çıkarmak için bir an durdu. Zırhı, şimdiye kadar tanıdığı anne kucağına en yakın şeydi. Bu konuda son derece rahatlatıcı bir şey vardı.

Galen yanındayken ilk kez denediğini hatırlayınca dudaklarının bir köşesi nadir bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Nasıl hissediyorsunuz,
Majesteleri?" "İnanılmaz. İçinde
kendimi yenilmez
hissediyorum."

Galen'in yüzüne yavaş ve alaycı bir gülümseme yayıldı. "Yapma," demişti her zamanki soğukkanlılığıyla.

Styx bu dünyada birini sevdiyse, o da Galen'di. Galen zaman zaman sert olsa da, eğitmeni en azından ona biraz saygı duyuyordu.

Styx siyah miğferinin üzerindeki sert siyah ve beyaz at kılı tüylerine dokundu. Zırhını süsleyen Athena'nın başının aynısı burun siperinin üzerinde duruyordu ve miğferin her iki yanında eş ejderhalar uzanıyordu.

Başının üzerine yerleştirdi, sonra da ona gerçek bir asker ya da erkek olmadığını hatırlatan sade kılıcına ve boyasız kalkanına uzandı.

Sadece beceriksiz bir çocuk, savaşta oynuyor ve yaşlı, emekli bir asker tarafından kıcına tekmeyi yiyor.

Bir kalp atışında, geçici olarak topladığı gururun her zerresi ondan boşaldı. Beynimi dağıtma zamanı.

Garip bir şekilde, bunu dört gözle bekliyordu.

Ben mazoşist bir piçim. İç çekerek, Galen'in çoktan giyinmiş ve beklemekte olduğu arenaya doğru yola çıktı.

Galen sahaya girer girmez onu selamladı. Styx jeste karşılık verdi.

"Hazır mısınız,
Majesteleri?" "Elinizden
gelenin en iyisini yapın."

Galen güldü. "İşte ruh budur, genç prens. Sesinizdeki mücadeleyi duyduğumda bayılıyorum. İçimi ısıtıyor." Ona doğru hamle yaptı.

Styx onun darbesini güçlkle engelledi ve darbenin şiddetiyle sendeleyerek geri çekildi. Bütün kolu acıdı ve uyuştı. Kahretsin, yaşlı bir adama göre Galen'in şaşırtıcı bir gücü vardı.

Dudağını ısırarak, acısını biraz hafifletmek umuduyla omzunu döndürdü.

Galen ona toparlanması için zaman tanımak amacıyla kısa kesti. "Yaralı olarak mı geliyorsunuz, Majesteleri?" Eğitmeninin bir şey için dayak yiyip yemediğini sormak için kullandığı örtmece. Sık sık çıplak antrenman yaptıkları için Galen'in tek bildiği

Styxx canını sıkıldığında kralın varisine karşı ne kadar sert olabildiğini.

Ki bunu çok yaptı. Bazen aynı odada nefes almaktan başka bir şey yapmayarak.

"Hayır, efendim. Sadece sakarım. Yeni zırhın ağırlığına hâlâ alışamadım. Denge merkezimi bozuyor."

"Büyük bir fark yaratıyor, değil mi?" Galen kılıcını havaya kaldırdı ve kabzasını Styxx'e uzattı.

Kaşlarını çattı.

"Savaşmak için bir erkeğin kılıcına ihtiyacın var, elindeki dengesiz oyuncağa değil." Galen kılıcın kabzasını Styxx'in zırhına hafifçe dokundurdu. "Devam edin, Majesteleri. Vakit geldi."

Styxx demir kılıcını bir kenara fırlattı ve Galen'inkini eline aldı. O kılıcın ağırlığını test edip birkaç deneme vuruşu yaparken, Galen karargâhından başka bir kılıç almaya gitti.

Yaşlı adam haklıydı. Bu xiphos'un hissiyatı ile Styxx'in kullandığı demir xiphos arasında büyük bir fark vardı. Aşınmış deri kabzasına kadar. Galen'in usta ellerinde muhtemelen düzinelerce can almış olan yaprak biçimli, tırtıklı kenarlı bıçağa baktı. Bronzun üzerine Pallas Athena'nın Şanına sözleri kazınmıştı ve daire şeklindeki kabzasında Styxx'in zırhındaki tanrıça başı ambleminin aynısı vardı.

"Bir sorun mu var, Majesteleri?"

Styxx kılıçtan başını kaldırıp Galen'e baktı, o da aynı kılıçtan bir tane getirmişti. "Athena'yla aranızda ne var?"

"Her insan savaşta çağırmak için bir tanrı seçer. Ares, Apollo, Deimos, Phobos, Zeus, Nike, Poseidon... Benim için her zaman Pallas Athena olacak." Galen, yüzünün kendisine baktığı kendi kulpuna baktı. "Herkes gurur, güç, kibir, açgözlülük ya da nefret için savaşabilir ama savaşa her zaman eşit ölçüde bilgelik ve güçle yaklaşılmalıdır. Sadece ne zaman ne yapacağını bilmek yeterli değildir."

savaşmak değil, kılıcı ne zaman bırakıp müzakere edeceğini bilmektir. Dünyadaki her şey uğruna savaşmaya değmez."

Styxx bir an için bunu düşündü. "Uğruna savaşmaya değer bir şey var mı Usta Galen?"

"Tabii ki."

Hayatı boyunca korumak için kanını dökeceği tek bir şey bile aklına gelmiyordu. "Ne?"

"Sevgi ve aile."

Styxx bir homurtuyu bastırdı. Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve aile hakkında bildikleri de onsuz yapabileceği şeylerdi. "Ülke değil mi?"

"Ülkeler gelir ve gider, iyi prens. Sadece kaybedilmeleri değer verdiğiniz insanlara zarar verecekse korunmaya değerdirler."

Styxx'in de dediği gibi, uğruna savaşacak bir şey yoktu. Ama bir şeyi merak ediyordu....

"Kimin için savaşıyorsun, Galen?"

"Bir zamanlar, bu dünyayı çok genç yaşta terk eden güzel ve nazik karım için savaştım." Sanki biri ona vurmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Bunca yıl sonra bile onun yokluğunu fiziksel bir acı olarak hissediyorum ve bir gün senin de bu kadar iyi ve terbiyeli bir kadın bulmanı umuyorum... Yüzü kalbini gurur ve sevgiyle dolduran bir kadın." Styxx'e sert bir gülümseme sundu. "Bugünlerde kızım ve torunlarım için savaşıyorum. Ve her zaman sizin için savaşacağım, Majesteleri."

Bu sözler onu ısıtmıştı. Galen nadiren şefkatli, hatta nazik şeyler söylediği için, Styxx onun bu sözlerinde ciddi olduğunu biliyordu.

Galen kılıcını kaldırdı. "Şimdi dersimize devam edelim mi yoksa yaşlı kadınlar gibi sohbet etmeye devam mı edelim?"

Styxx kalkanını kaldırdı. "Elbette, bırak kışımındaki dayak başlasın."

Galen gülerek kafasına doğru savurdu. Styxx geri çekildi ve kılıcını indirip kalkanıyla saldırarak karşılık verdi. Galen onun saldırısını engelledi ve ardından savuşturulması zor bir darbe yağmuruyla ilerledi. Galen'le ilgili tek şey buydu, Styxx'e vücudunun her parçasını bir silah olarak kullanmayı ve hiçbir şeyi tutmamayı öğretmişti.

geri. Savaşta önemli olan tek şey hayatta kalmaktı... tercihen tüm vücut parçaları bağlıyken.

Ama onlar dövüşürken, Styxx'in içinde bir şey patladı. Bir sel...

Güç mü? Güç mü?

Ne olduğundan emin değildi. Ama içsel bir kapı açıldı ve onunla birlikte Galen'in yapacağı hamleyi tam o hamleyi yapmadan önce bilme yeteneği geldi. Styxx bunu bazen başka durumlarda da yapabiliyordu ama savaşta hiç yapmamıştı.

Bugün, bu değişti.

Birdenbire Styxx her hamleyi ve darbeyi saptırabiliyor ya da engelleyebiliyordu. Galen ilk kez saldırılarından geri çekilmek ve kendini korumak zorunda kalmıştı.

Styxx'in görüşü, Galen'i artık bir insan olarak değil, yok edilmesi gereken bir hedef olarak görene kadar karardı. Nerede olduğuna ya da neden eğitim aldığına dair tüm hislerini kaybetti. Hatta antrenman yaptığı gerçeğini bile. Bunun yerine, Galen'in kalkanına hem hoplon hem de xiphos ile darbe üstüne darbe yağdırdı, ta ki kalın ahşap kaplamayı kırana ve bronzu şekilsiz hale getirene kadar.

Başka çaresi kalmayan, nefes nefese kalmış ve zayıflamış Galen, işe yaramaz hoplonu bir kenara fırlattı ve Styxx'in önünde diz çökmeden önce kılıcının ucunu yere gömdü. "Teslim oluyorum, adil prens!"

Alkışlar yükseldi.

Kılıcını indiren Styxx, sesin kaynağını bulana kadar kaşlarını çatı. Estes ve babası ana kapının hemen dışında duruyordu. Amcası kapıyı açtı ve babası iki adım gerisindeyken içeri girdi.

"Etkileyici, küçük sincap." Estes önlerindeki duvarın dibinden taze bir hoplon almak için durakladı. "Ama bakalım yaşlı bir adama değil de, en iyi zamanlarını yaşayan bir savaşçıya karşı ne yapacaksın?"

Galen'in yerleştirdiği yerden xiphos'u aldı ve Styxx'i selamlamak için kullandı.

Yavaş, şeytani bir gülümseme dudaklarını büktü. "Emin misin amca? Geldiğin gün seni yaralamaktan nefret ederim. Belki de sen

önce dinlenmeli mi?"

Estes güldü. "Kibirli... Buna bayılıyorum. Ama egonun aşağılandığını görmeye hazır ol."

Bu normalden farklı olurdu, nasıl?

Styxx onun selamına karşılık verdi ve amcasının ilk hamleyi yapmasını bekledi.

Öyle yaptı. Çarpışan metallerin sesi onları çevreleyen taş duvarlarda yankılandı. Bu kez Styxx hamleleri amcası yapmadan önce görmekle kalmadı, her darbede güç kazandı. Sanki Estes'in yaşam gücünü hortumluyor gibiydi. Amcası zayıfladıkça, o daha da güçlendi. Birkaç dakika içinde, amcasını silahsızlandırmış ve xiphos'unun ucu Estes'in boğazına dayanmış halde sırt üstü yatırmıştı.

Nefes nefese kalan Estes teslim olmak için ellerini havaya kaldırdı. "Teslim oluyorum, iyi Styxx."

Styxx kılıcını yere gömdü ve miğferini çıkarıp kabzasına yerleştirdi. Ayağa kalkmasına yardım etmesi için amcasına kolunu uzattı.

Estes inanamıyordu. "Tanrılar adına, zor nefes almıyorsun bile. Yeniden bu kadar genç olmak...." Galen'e doğru baktı. "Size en derin saygılarımı sunarım, Üstat Hoplomachos. Yeğenimin yetenekleriyle harika bir iş çıkardınız. Bırakın beni yere sermeyi, biri beni silahsız bırakmayalı bile çok uzun zaman olmuştu." Sonra krala baktı. "Kardeşim, eğer Styxx savaşta bizim tarafımızda olsaydı, Atlantis'le görüşmelere hiç girmek zorunda kalmazdık. Onu gömmüş olurduk."

Babası sonunda açık çenesini kapattı. "Bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum. Çocuk bunu iyi saklamış." Styxx'e bakmak için döndü. "Yeni bir zırh aramana şaşmamalı."

Ve sen bunu bana alaycı bir küçümsemeyle....

Pislik diyerek reddettin.

Ama şimdi bundan eser yoktu. Babası aslında neredeyse gururlu görünüyordu.

Kral çenesini Styxx'in kalkanına doğru salladı. "Senin o aspis'ini süslemenin ve sana bir savaşçı xiphos'u ve kopis'i dövmenin zamanı geldi evlat. Sonunda tahtımı savunmaya hazırsın."

Bu sözler onu mutlu etmeliydi. Bunun yerine, Styxx sadece boşluk hissetti. Kalbinde ne gurur ne de tatmin vardı. Gerçekte, artık babasının övgüsünü istemiyordu. O piçin ne düşündüğü artık onun için önemli değildi. Hele de babasının onun hakkında gerçekten ne hissettiğini biliyorken.

Mükemmel olmadığı sürece, bir kenara atılacak ve alay edilecek bir çöptü.

Ya da daha kötüsü, unutulmuş.

İşkence için gittiği onca ay boyunca babası onu özlememişti bile. Hatta döndüğünden beri babası ona ne bakmış ne de onunla konuşmuştu. Kralın şu anda burada olmasının tek nedeni Estes'in onu antrenman yaparken görmek istemesiydi.

Neden zamanımızı boşa harcıyoruz ki? Çocuk bir çocuk gibi dövüşüyor.

methusai. Bahçedeki çimlerin büyümesini izlemeyi tercih ederim.

Babası bakışlarını hoplomachos'una dikti. "Galen, bir kâtip getir ve oğlum için bir kraliyet amblemi tasarlamasını söyle. Bir prensin şampiyonluğuna yakışır bir şey. Belki bir kartal ya da aslan."

Estes başını salladı. "Bir pegasus ya da üç dişli mızrak düşünüyorum."

"Bir anka kuşu," dedi Styxx. Onun için bundan daha uygun bir şey olamazdı. Hades'in Pyriphlegethon Nehri'nin alevleriyle dövülerek ortaya çıkmıştı. Ve bir anka kuşu gibi, babası iyi ve ölü olana kadar gerçekten var olmayacaktı.

Kral başını ona doğru eğdi. "Oğlumu duydun, Galen. Anka kuşu geldi."

"Bu işi halledeceğim Majesteleri ve yeni hoplonunu bir ay içinde teslim edeceğim."

Galen ve babası konuyu tartışmak üzere uzaklaşırken, Estes öne çıktı.

"Baban haklı, Styxx. Oldukça iyi bir genç adam oluyorsun."

Styxx miğferini ve kılıcını alırken yorum yapmadı. "Kardeşim senin gözetiminde nasıl, amca?"

Estes'in içinden Styxx'in tanımlayamadığı garip bir titreme geçti. Denemesine rağmen amcasının bu konudaki düşüncelerini anlayamadı.

"O çok iyi. Mutlu. Sağlıklı. Tıpkı sana benziyor." "Gözleri hariç," diye hatırlattı Styxx ona.

"Gözleri hariç."

Ve marka izleri....

Styxx bunu düşünmemeye çalışarak hoplonunu duvara geri koydu ve Estes bir adım gerisindeyken Galen'in karargâhına girdi. "Acheron beni hiç soruyor mu?"

"Öyle. Sık sık. Bir gün ikinizi bir araya getirmek isterim. Sanırım hepimiz bundan büyük keyif alırız." Ses tonunda daha da tuhaf bir şey vardı. Styxx'in omurgasını ürperten bir şey.

Yine de amcasından tek bir düşünce bile duyamadı. Bu nasıl mümkün olabilir?

Bu anormallikten rahatsız olan Styxx, Galen'in xiphosunu eğitmeninin normalde tuttuğu rafa yerleştirdi.

"Söyle bakalım, genç Styxx. Şimdiye kadar dikkatini ya da kalbini çeken bir kadın oldu mu?"

Bu soru karşısında tiksintiyle dudağını kıvırmamak için elinden geleni yaptı. Annesi ve Ryssa'nın nefret dolu delilikleri ile ona sürekli yanaşan vefasız, değişken kadınlar arasında aklındaki en son şey birini ona bağlamaktı. "Hayır."

"Hayır mı?" Estes sanki böyle bir şeyi anlayamıyormuş gibi şaşkındı. "Bu kadar genç ve yakışıklı olup da nasıl aşık olmazsın?" Bu duyguya tamamen yabancı olmasaydı yardımını dokunabilirdi. "Kadınları sıkıcı ve talepkâr buluyorum. Sıkıcı ve iştah açıcı değil. Onlarla hiç ilgilenmiyorum."

Estes bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "O zaman erkeklerin yatağını mı tercih ediyorsun?"

Bu kez, anıları ona saldırırken yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Tanrım, hayır. Pek sayılmaz. İkisinin de yatağını çekici bulmuyorum."

Amcası önce ağzı açık kaldı, sonra da tılandı. "Hala bakire misin? Senin yaşında mı? Akıl almaz bir şey. Baban da ben de on beş yaşına geldiğimizde bir sürü piç doğurmuştuk. Kardeşin de başkalarının kollarında alacağı zevki çoktan buldu. Acheron'un sahip olduğu sevgilileri saymaya başlayamam bile."

"Sanırım ben kardeşim gibi bir adam değilim." Elbette bir yılın büyük bir kısmını sahip olmadığınız şeytanlar için işkence görerek geçirmemenin faydası oldu.

Ondan sonra...

Hiç kimse tarafından, hiçbir nedenle dokunulmak istemiyordu.

Styxx, Galen'in karargâhından çıktı ve soyunma odasına doğru yürüdü.

Estes onun peşinden gitti. "Hey şimdi, yaşadığım şokla seni kırmak istememiştim. Yersiz konuştum."

Evet, söyledin, pislik. Başka neden bahsedeyim ki?

Hakaretlere hâlâ kızgın olan Styxx, zırhının bağını çözerken hiçbir şey söylemedi. Estes çıkarmasına yardım etti. Amcası onu mankene götürürken, Styxx siyah chiton'unu çıkardı ve beyaz olanına uzandı.

Amcası ona doğru döndüğünde Estes, Styxx'in vücudundaki sayısız yara izinin çirkin görüntüsü karşısında nefesini sertçe içine çekti. Amcası uzanarak elini Styxx'in sol göğüs kafesindeki yaraların üzerine koydu. "Başına gelenler için çok üzgünüm."

Bu gereksiz sempati karşısında öfkesi daha da artan Styxx, amcasından uzaklaşarak eldivenlerinin bağlarını çözdü.

"Styxx..."

"Lütfen, amca. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Olan oldu."

Ve bunu o zaman kendin de söylemiştin. Hiçbir zaman eskisi gibi olmadım. Tüm bu deneyim, annesinin

Haksız ve acımasız saldırı, onu her türlü güvenlik ve değer duygusundan mahrum bırakmıştı.

Kendisini en iyi ihtimalle ailesinin yanında istenmeyen bir davetsiz misafir, en kötü ihtimalle de hor görülen piç bir üvey çocuk gibi hissediyordu. Sadece hepsinden uzak olmak istiyordu.

Estes sırtını ve kasıklarını kaplayan ek yara izlerini görünce yüzünü buruşturdu. "Bu yüzden mi bir sevgili edinmedin?"

Kısmen, ama Estes'in düşündüğü sebeplerden dolayı değil. Bu yaralar ve hiç savaşmamış bir prensin neden böyle yaralar taşıdığı hakkındaki sorulara cevap vermeye hazır değildi. "Tüm teçhizatım iyi ve düzgün çalışır durumda. Bunun benim kararımla hiçbir ilgisi yok. Rahipler beni iktidarsız ya da kısır bırakmamak için büyük önlemler aldılar." Ses tonu, kalbindeki öfke kadar soğuktu.

Ve Estes sonunda bu konunun onun için ne kadar değişken olduğunu fark etti. "Pekâlâ. Bu beni ilgilendirmez. Ama ben senin için buradayım, Styxx. Bana ihtiyacın olursa."

Hayır, değilsin. Sen korkak bir piçsin. Amcasıyla yaşadığı sorun da buydu. Herkes gibi Estes de onun yüzüne karşı yalan söylüyordu. Kahramanlıkları tarihçiler, şairler ve yazarlar tarafından anlatılan cesur, asil amcası babasından çok korktuğu için onu babasının isteklerine karşı eve getirmiş ve işkencesinden kurtarmıştı. Bunun yerine, savaş kahramanı kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp çekip gitmiş ve bir çocuğu acı çekmeye terk etmişti. Bunu nasıl affedebilirdi?

Styxx'in bakışları ön kolunda babasının ona verdiği beş santimlik yara izine gitti ve geçmişin acısı onu fena halde sarstı. Her şeyden çok yorulmuştu. Yalanlardan, ikilikten. Nefretten.

Herkesin beklentileri boşa çıktı.

Elini yüzünü yıkamak için harekete geçti. "Sakıncası yoksa amca, bir süre yalnız kalmak istiyorum."

"İzolasyondan nefret ettiğini sanıyordum."

Bu, bu işe zorlanmadan ve kafasının içinde bağırıp fısıldayan seslerle acı bir barış yapmayı öğrenmeden önceydi. "İnsanlar değişir."

"Demek öyle." Estes onun sırtını sıvazladı. "Seni kendi arkadaşlarınla baş başa bırakayım. Ama seni sevdiğimi bil, yeğenim."

Eğer aşk, çaresiz ve mağdur durumdayken birini terk etmek anlamına geliyorsa, o zaman onsuz da yapabilirdi. Ama Afrodite'nin cazibesi hakkında ne biliyordu ki?

O kaltak da herkes gibi ondan nefret ediyordu.

Miğferine ve onunla alay eden Athena'nın resmine bakarken çenesinde bir tik oluştu. O rozeti çıkarıp yerine Eris ya da Odia'yı koymalıydı. Olympus'ta ilişki kurabileceği tek sakinler onlardı.

Styx havluyla kurulanıp giyindikten sonra klamisini omuzlarına doladı. Yüzünü korumak için bir başlık yaptı. İsteddiği son şey eve gidip babasının ondan daha fazla talepte bulunacağı bir yere gitmekti. Ryssa kokuşmuş diliyle onu aşağılayacak ve rastgele bir fahişe onun sikini tutup içine çekmeye çalışacaktı.

Sadece beş dakika huzur istiyorum....

Şehirde yeni bir oyun varmış. Acele ederse birkaç satırdan fazlasını kaçırmazdı. En azından orada bu dünyayı kısa bir süreliğine unutabilir ve başka bir dünyada yaşayabilirdi. Ve ortak koltuklarda oturduğu sürece kimse onu rahatsız etmeyecekti. O da herkes gibi olabilirdi....

En azından bir süreliğine.

Elini kaldırarak, sahip olduğu önemsiz sığınağa doğru koşarken kaputu yerinde tuttu.

* * *

"Estes?"

Kardeşi odanın diğer ucundaki Xerxes'in masasında okuduğu parşömenden başını kaldırdı. "Evet?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Xerxes arkasındaki duvara yaslandı. "Styxx hakkında gerçekten ne düşünüyorsun?"

Estes ona ters ters baktı. "Nasıl yani?"

Xerxes tereddüt etti ve kendisini sürekli rahatsız eden bir konuyu tartıştı. Kardeşinden başka kimseye tek kelime etmeye cesaret edemediği bir konu. Özel hayatında Styxx'in babalığından şüphe duysa da, çocuk sahip olduğu tek varisiydi. Kamuoyu önünde her zaman Prens Styxx'e olan sadakati konusunda hiçbir soru işareti yokmuş gibi davranmalıydı. Eğer Styxx miras almazsa, iç savaş krallığını parçalara ayıracaktı ve onu tekrar bir araya getirecek kadar güçlü başka kimse yoktu.

Estes sağlığında hanedanı elinde tutacak kadar güçlü olsa da, asla bir varis sahibi olamayacaktı. Bu da nihayetinde gururlu Aricles Hanedanı'nı yok edecekti.

Xerxes buna asla izin vermezdi.

Didymos'un tahtında güçlü ve tartışmasız bir kral olmalıydı. Bu, babası olmayan bir adamı oraya oturtmak anlamına gelse bile.

"Tuhaf görünüyor mu?"

Estes tahta sandalyesinde arkasına yaslandı ve soruyu düşündü. "Ne çocuk ne de erkek olduğu o garip noktada, ama ikisinin bir karışımı, kardeşim. Vücudu ayak uydurabileceğinden daha hızlı değişiyor ve büyüyor ve hiç bilmediği güçlü arzularla saldırıya uğruyor. Ayrıca bir gün, sen gittikten sonra, en büyük Yunan şehir devletini, ordusunu ve halkını yöneteceği ve onlardan sorumlu olacağı gerçeğiyle yüzleşiyor. Gerçekten mi? Onun yaşındayken hepimiz tuhaftık. Sen benden daha çok."

Xerxes güldü. "Kimse senden daha tuhaf değildi, kardeşim." Ama Estes haklıydı. Styxx'in yaşındayken, Xerxes her gün babasını kaybetmekten ve çıkmaya hazır olmadığı bir tahta oturmaktan korkuyordu. Bu konuda o kadar gergindi ki, sağlığı için sürekli endişelenerek babasını deliliğe sürüklemişti.

Ve babası ani bir hastalığa yenik düştüğünde henüz on yedi yaşındaydı.

Yine de Styxx'ten bunu hissetmemiştir. Prens ona ve diğer herkese karşı son derece mesafeli ve içine kapanıktı. Bazen, çocuğun hayatına kastetmesinden bile korkuyordu.

Xerxes içini çekti. "Belki de. Ama bizi gerçekten kayırmıyor, değil mi?"

"Delirdin mi sen? Aynı sarı saçlara ve mavi gözlere sahip. Aynı geniş omuzlar."

"Onun özellikleri-"

"Kendisinin. Kabul ediyorum. Yine de çoğu erkek bu kadar yakışıklı bir çocuğa sahip olmak için adam öldürür. Eğer şüpheniz varsa, onu pazara sunun ve ne kadar zengin olacağınızı görün."

"Oğlumu satmayacağım!" Xerxes hırladı. "O zaman onun senin olduğunu kabul ediyorsun?"

Xerxes kardeşinin hilesine homurdandı. Estes her zaman onu alt etmeyi başarmıştı. Kardeşini böylesine parlak bir askeri komutan yapan da buydu. Her zaman herkesten dokuz adım önde düşünürdü ve insanlara tam olarak istediğini yaptırmak için onları nasıl manipüle edeceğini bilirdi.

Yine de Xerxes, Styxx'in kendisinden başka bir babası olduğunu söyleyen hissi içinden atamıyordu. Styxx, Xerxes'in oğlundan çok Acheron'un kardeşiydi.

Estes sakalını ovuşturdu. "Kardeşim, Styxx'in taşıdığı yara izlerini gördün mü?"

Xerxes kaşlarını çatı. "Ne yarası?"

"O senin oğlun. Onları nasıl kaçırdın? Zavallı çocuğun üzerini örtüyorlar. Sırtında, kasıklarında ve kaburgalarında... Öz annesinin onu öldürmeye çalıştığından ve ablasının her konuştuğunda ve çoğu zaman konuşmadığında onu azarladığından bahsetmiyorum bile ve tüm bunlar olurken siz onun saldırılarına gülüyor ve saygısızlığının sevimli olduğunu düşünüyorsunuz. Tüm bunlar göz önüne alındığında, zaman zaman biraz tuhaf olmaya hakkı olduğunu düşünmeliyim. Kısa hayatında çoğu erkeğin bir ömür boyu yaşayamayacağı kadar çok trajedi ve zorluk yaşadı."

Hissettiği şeyin bir kısmı bu olabilir.

Ama ocukdan kendisine karşı mutlak bir nefret yayıldığını hissettiğı zamanlar da oldu. Styxx'in kendisine karşı komplo kurduğunu ve işbirlikçilik yaptığını hissettiğı zamanlar. "Benden bir şeyler saklıyor."

"Sana babamdan sakladığımız sırları hatırlatayım mı? Arel Amca'nın evindeyken paylaştığımız kızıl saçlı köle kızıdan başlayarak?"

Hayatının en güzel iki haftasını hatırlayınca güldü. "Çok tatlı bir kızdı."

"Gerçekten."

Belki de Estes haklıydı.... "Sanırım aşırı tepki veriyorum. Sadece onun ve krallığımız için endişeleniyorum."

"Krallar ve babalar böyle yapar." Xerxes güldü. "O zaman ben ikisinde de harikayım." "Elbette öylesin."

Xerxes her şeyden çok sevdiği kardeşine gülümsedi. "Gittiğinde seni çok özölüyorum. Seni yılda sadece bir kez görebilmekten nefret ediyorum, o da çok kısa sürüyor."

"Belki bir sonraki ziyaretimde daha uzun kalabilirim. Belki Styxx'i sensiz bir haftalığına ava götürürüm? Buradan ve sorumluluklarından uzakta olursa bana güvenebilir. O zaman onu gözlemleyip normal olup olmadığına bakabilir ve bulduklarımı sana rapor edebilirim."

"Harika bir fikir. Bence bu onun hoşuna gider. Bir süredir oldukça üzgün ve içine kapanık."

Estes gülümsedi. "Styxx ile yalnız kalacağım zamanı iple çekiyorum. O zamana kadar saçları normal uzunluğuna dönmüş ve vücudu daha gelişmiş olur."

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Kendine daha fazla güvenmeli. Korkmuş bir çocuk gibi değil, bir erkek gibi hissetmeli."

Xerxes alay etti. "Daha azına sahip olabileceğinden şüpheliyim. Onunla ilgili beni rahatsız eden bir başka konu da bu. Bir prens değil de korkmuş bir köylü gibi sinsice dolaşılıyor." Bu da Styxx'in babalığından şüphe etmesine neden oldu. Böylesine korkak bir farenin babası olamazdı.

Estes odayı geçti ve onun omzuna vurdu. "Bunu aklından çıkar kardeşim. Yeğenimle ve onun ihtiyaçlarıyla ilgileneceğim. Sana söz veriyorum. Benimle bir hafta geçirdikten sonra tamamen farklı bir insan olacak. Güven bana. Onu nasıl adam edeceğimi biliyorum."

9 Mayıs, MÖ 9533

Styx yemek odasında tek başına oturmuş, kafasının içindeki çılgılık atan tanrıları susturmaya çalışırken şarap içiyordu. Bugün ve doğum gününde neden normalden çok daha kötü olduklarını bilmiyordu ama öyleydiler. Sanki onu gerçek bir deliliğe sürüklemeye çalışıyorlardı.

Beni rahat bırak!

Yine de öfkeleniler.

Kadehine bir tur daha şarap ve su ekledi ve bayılmadan önce daha ne kadar tüketmesi gerektiğini merak etti. Neredeyse o noktaya gelmişti. Saatlerdir bu işle uğraşıyordu ve neredeyse üç sürahi içmişti.

Sandalyesine geri oturduğunda, odada kendisiyle birlikte bir varlık hissetti. Gecenin bu saatinde, dışarıda devriye gezen askerler dışında kimsenin uyanık olmaması gerekirdi. Özel muhafızı bile şu anda koridorda uyukluyordu.

Onların yerine yüksek sesle horlamayan iki kişi almalıyım.

Başını çevirdiğinde, kız kardeşinin hizmetçilerinden birinin kapıda durmuş onu izlediğini gördü.

"Ne istiyorsun?" diye hırladı.

"Mumun yandığını gördüm ve kazara yandığını düşündüm."

Eminim öyledir. Çünkü mumlar hep böyle başıboş bırakılır....

Yalancı. Bir kez olsun, onu becermek istediği için casusluk yaptığını dürüstçe itiraf eden bir kadın bulmak isterdi. Bunun yerine, sanki o gerçeği bilemeyecek kadar aptalmış gibi oyunlarını oynadılar.

"Şimdi gördüğünüz gibi, öyle değil." Şarabından derin bir yudum aldı.

Güzel sarışın gitmek yerine daha da yaklaştı. Dudaklarını imalı bir şekilde yalayarak onun yanındaki masaya yaslandı. "Size eşlik etmemi ister misiniz, Majesteleri?"

"Pek sayılmaz."

"Gerçekten mi?" Elini sağ göğsünün üzerinde gezdirerek meme ucunun sertleşmesine ve ince beyaz ketenin arasından dışarı çıkmasına neden oldu.

Büyülenmişti, ağzı şaraptan daha tatlı bir şey için sulanırken gözlerini ondan alamıyordu.

Dizlerinin üzerine oturabilmek için daha da yaklaştı. Adamın vücudu onu bu şekilde görünce sertleşti. Peplosunun yanları ayrılmış, ona tatlı etinin tüm uzunluğunu gösteriyordu. "Hiç bir kadının göğsüne dokundunuz mu lordum?"

Düzgün düşünemeyecek kadar sarhoştı, konuşamıyordu.

Sonra uzandı ve peplosundan fibulayı çıkardı. Kumaş beline kadar düştü ve vücudunun üst kısmını adamın aç bakışlarına maruz bıraktı. Adamın boğazı kurudu. Kadının kaymaktaşıdan göğüsleri çok büyük olmasa da güzelce şekillendirilmişti ve adamın avucunu rahatlıkla doldurabilirdi.

Dudaklarını yalayarak kalçalarını adamın önündeki masanın üzerine kaydırды, sonra elbisesinin eteklerini kalçalarına kadar kaldırdı ve kalçalarının birleştiği yerdeki kıvrıcık sarı saçların görüntüsünü ona gösterdi. "Bana dokunmak ister misin?"

Fincan uyuşmuş parmaklarından düştü, çünkü onun içinde olmak için durmak bilmeyen bir ihtiyaç onu tüketti. Masaya yaslandı ve dizlerini büktü, böylece onu mükemmel bir şekilde görebildi. Sonra bacaklarının arasına uzandı ve parmaklarını ıslak yarığından aşağı doğru gezdirdi. Onun için kendini nazikçe açmasını sessiz bir huşu içinde izledi.

"Eee?" diye sordu, parmaklarını vücudunun derinliklerine bastırıp yavaşça onun için mastürbasyon yaparken sesi muhtaç bir açlıkla kalınlaşmıştı. İnleyerek kalçalarını ona doğru itti.

Elini tuttu ve parmakları kaygan ve nemli olana kadar parmaklarını sürdü.

Nefes almakta zorlanan adam, kadının hareketleri karşısında kaşlarını kaldırdı.

Bana ihtiyacın varmış gibi görünmüyorsun....

"Neler oluyor?"

Hizmetçi masadan atlayıp üzerini örterken küçük bir gıcırtı çıkardı.

Styxx, Ryssa'nın kapı aralığında ona hançer gibi bakan öfkeli halini görünce içini çekti... Tanrılara şükür elinde hançer yoktu, yoksa şimdiye göğsüne gömülmüş olurdu. "Bir şey yok, tatlı kardeşim."

Asi hizmetçisiyle yüzleşirken dudaklarını tiksintiyle büktü. "Bana içecek bir şeyler getirmen gerekiyordu, Eirene."

"Beni affedin leydim."

Şimdi de hizmetçi uysal ve utangaç mı oldu?

Gerçekten mi? "Yukarı çık!"

"Evet leydim." Broşunu almak için yere eğildi ve bunu yaparken ona düzgün kıçının en iyi görüntüsünü verdi.

Son bir asil hırıltıyla Ryssa döndü ve onları terk etti. Kız kardeşi gider gitmez Eirene başını yerden kaldırıp ona gülümsedi.

"Bana ihtiyacınız olursa, Majesteleri, çok uzakta değilim." Ayağa kalkarak parmaklarını şakacı bir şekilde adamın dudaklarına bastırdı, böylece adam onun kokusunu ve tadını alabildi.

Bir fahişenin pis kokusuyla hiç ilgilenmeyen Styxx, kadın yanından ayrılırken kokuyu sildi. İnsanlar, özellikle de kadınlar onu şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu.

Teklifini kabul etmeliydin.

Ama her elverişli siki memnuniyetle karşılayan ortak bir kalçayla hiç ilgilenmiyordu. Muhtemelen babası bile onu becermişti. Ve bu düşünce onu hemen yumuşattı. Kendisini annesi ya da Ryssa gibi kindar, çılgın bir orospuya bağlamak gibi bir arzusu yoktu çünkü onun cazibesine kapılmıştı.

Kendi ihtiyaçlarını karşılamayı tercih ederdi.

Ya da bir keçi sik.

Kafasını sallayarak temizledi, fincanını yerden aldı ve masanın üzerine koydu. Sonra yatağa yöneldi. Tek başına.

Merdivenlerin tepesine ulaştığında, Ryssa'yı orada kendisini beklerken buldu.

"Hizmetçilerimden uzak duracaksın, beni duyuyor musun?" "O zaman hizmetçilerine söyle, senden uzak dursunlar.

kardeşim."

Ona bir tokat attı. "Onlar hizmetçi. Sana hayır diyemezler ve sen de bunu biliyorsun. Arkamı döndüğüm anda onları avlaman mide bulandırıcı."

Styxx dudaklarındaki kanı silerken vızıltısı yerini öfkeye bıraktı. "Benden ne istiyorsun, Ryssa?"

Ölmeni istiyorum.

Kadının söze dökülmemiş yanıtı onu elinin yaptığından daha sert bir şekilde tokatladı. Avuç içi sadece dudaklarını kanatmıştı. Bu öfke dolu sözler kalbini parçalamıştı ve öz kız kardeşinin kendisinden nefret ettiği gerçeğini umursamasına neden olduğu için ondan nefret ediyordu. "Benden ve hizmetçilerimden uzak durmanı istiyorum. Onlar iyi ve düzgün kadınlardır. Kendi özel hareminiz değil."

Neden Acheron gibi olamıyorsun? O asla başkasını avlamaz.

Dişlerini sıktı. Styxx hâlâ bu dünyaya geldiği günkü kadar bakırken, değerli Acheron'unun kaç sevgili edindiğini bilse ne derdi acaba? Üstelik bekâretinin peşinde bir tanrı ve onunla ilgisi olmayan her dişi varken.

Buna inanmazdı. Nedeni ne olursa olsun, ondan nefret etmek istiyordu ve kızgınlığını ve öfkesini körükleyecek nedenler bulmak için elinden geleni yapıyordu.

Tek yaptığım seni ve annemi memnun etmeye çalışmaktı. Ama o günler geride kalmıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın memnun edemeyeceği bazı insanlar vardı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kafasını o duvara vurmaktan yorulmuştu.

Başı yeterince kötü ağrıyordu. Bunun için beyin sarsıntısına ihtiyacı yoktu.

"İyi geceler, tatlı kardeşim. Morpheus seni şefkatle bağrına bassın." Dönerek odasına doğru yürüdü ve hizmetçilerinden biri daha mutfağa giderken kaybolmasını diye kapıyı kilitledi.

Başı zonklayarak yatağına gitti ve kendini yatağın üzerine attı.

Bu dünyada bir kadından daha hain bir şey var mıydı, özellikle de o kaltak işbirlikçi ise?

10 Mayıs, MÖ 9533

Kişisel tapınağının zemininde volta atan Archon, karısı Apollymi'nin kayıp veledini bulamadan bir yıldönümü daha geçerken lanet okudu.

Zaman kritik bir şekilde kısılıyordu....

Apostolos'u bulup öldürmezlerse, "sevgili" karısı küçük piçin güçlerini serbest bırakacak ve ikisi birlikte panteonunun her bir üyesini yok edeceklerdi.

Ondan başlayarak.

Kız kardeşi Epithymia'ya ters ters baktı. Atlantisli arzu tanrıçası ona Apostolos'un öleceğine dair söz vermişti. Doğumunda oradaydı ve onu gören herkesin bedenine göz dikmesi için ona dokunmuştu. İnsanların çocuğu parçalara ayırması gerekiyordu.

Bir yıl daha geçmişti ve o hâlâ yaşıyordu. "Bize onun nerede olduğunu söylemek zorundasın," diye hırladı Archon ona. "Bunun bir önemi yok. Orada değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Birkaç yıl sonra geri döndüm ve velet gitmişti."

Archon lanetledi. "Hepimizin ortak gücünden nasıl saklanabiliyor?"

Ona alaycı bir bakış attı. "İlkel bir tanrıyla evlenmek zorunda kaldın.... Hatırladın mı? Hiçbirimiz Apollymi'nin güçlerine dokunamayız. O sürtük çok güçlü, bu yüzden ondan bu kadar korkuyorsun."

Oğlu reşit olduğunda her şey sona erecekti.

"Yapabileceğiniz en iyi şey onu sesler ve acıyla dövmeye devam etmek. Er ya da geç, bu onu intihara sürükleyecektir."

"Peki ya yapmazsa?" Archon sordu.

"Sana yüzmeyi öğrenmeni öneririm." Çalışma odasından dışarı fırladı.

Archon lanet okudu. Planlarını hızlandırmak zorunda kalacaklardı. Başka seçenekleri yoktu. İnsan dünyasını paramparça etmesi gerekse bile, o çocuğun kellesini bir tepside sunması gerekiyordu. Er ya da geç.

18 Ağustos, MÖ 9533

Styx babasının yanında, omurgası kaskatı kesilmiş bir şekilde dururken, kafatasının içinde birbiriyle zaman savaşı veren sesleri duymazdan gelmek için elinden geleni yaptı. En gürültülüsü, en iyi bildiği cadaloz sesiydi.

Ryssa.

Sen çok şımarık bir veletsin. Beni itiyorsun. Sanki kralmışsın gibi orada dikiliyorsun. Değersiz bir zorbadan başka bir şey değilsin. Amcamın ziyaretlerini karşılamak için senin yerine başkasının geçmesini emretmediğine şaşırdım.

Bakışlarını ona doğru kaydırıldı. Kadın ona soğuk, alaycı bir gülümseme verdi. Her neyse. Zaten yıllar önce ona verdiği tepki yüzünden onu hiç affetmemişti.

İradesi dışında, kadının kötü sözleri zihninde tekrarlandı. "Kardeşimi benden almalarının sebebi sensin. Sırf ona benziyorsun diye, bu seni onun gibi yapmaz. Sen asla Acheron olamazsın. Sen sadece onun kötü bir kopyası. Gözümün önünden kaybol. Beni hasta ediyorsun."

Ben de seni seviyorum.

O günden beri, onun isteklerine uymak için elinden geleni yaptı. Onunla sadece mecbur kaldığında iletişim kuruyordu. Ama onu en çok şaşırtan şey, hakkında hiçbir şey bilmediği halde ondan nasıl bu kadar nefret edebildiği idi. Ve yine de düşmanlığında tamamen haklı olduğunu hissediyordu. Öyle ki kendini sıcak, tanıdık bir pelerin gibi sarmıştı.

Acheron'un gittiğine seviniyorsun. Memnun olduğunu biliyorum. Rakibin olmasın diye babamın onu göndermesini sağladığını biliyorum. Sen çok bencil, çirkin bir canavarsın. Ona karşı en güncel atıp tutması.

Ve işte kesinlikle yanıliyordu. Kardeşini kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla özlüyordu. Ne yazık ki, geçen yıllarda hissettiklerine bakılırsa, bugün var olan Acheron'un sevgili kardeşinin hatıralarına hiç benzemediğine dair kötü bir his vardı içinde.

Çocukken olduğu Styxx'ten daha fazlası değildi.

Zaman her şeyi değiştirir. Ve nadiren daha iyiye doğru değişirler.

Babası gülümseyerek onu sırtından alkışladı. "İşte geliyor."

Midesi bulanık Styxx, Estes ve beklenmedik maiyeti atlarından inip onlara doğru ilerlerken beklemek üzere babasını merdivenlerden aşağıya kadar takip etti. Amcasının yanında neden bu kadar çok soylu vardı? Geçmişte Estes her zaman korumalarıyla birlikte yalnız gelirdi.

Bugün.... beş kişiyle birlikte refakatçi olarak yola çıktı.

Aralarındaki mesafeyi kapattıktan sonra Estes, Styxx'i sıkı bir kucaklamanın içine çekti. "Kendine bir bak, benim değerli yeğenim." Sonra kulağına fısıldadı. "Kardeşinden bile daha yakışıklı olmuşsun." Styxx'in pazularını sıktı. "Hem de daha kaslı."

Kibirli ve boş kız kardeşinin aksine, Styxx'in kendini hiç de çekici hissetmemesi garipti. Ne zaman biri ona asılsa, bunun kişiliğinden çok unvanıyla ilgili olduğunu düşünürdü. Bu içgüdü genellikle düşünceleri tarafından tamamen doğrulanırdı.

Onu isteyen Olimpiyatçılar bile ona hep unvanıyla hitap ederdi. Nadiren ismiyle.

"Teşekkür ederim amca. Kardeşim nasıl?" Styxx fısıldadı, babası bu soruyu duyarsa ona çok kızacağını biliyordu. Ne zaman Acheron'u sorsa ya da kardeşinin ziyarete gelmesine izin vermesi için babasına yalvarsa, babası onu dövüyor ya da hakaret ediyordu.

Estes cevap vermeden önce babasının hâlâ duyma menzilinin dışında olduğundan emin olmak için şöyle bir baktı. "Son derece iyi. Sen

ziyarete gelmeyi düşünmelisiniz. Seni ağırlamayı çok isterim." "Babam gitmeme asla izin vermez." En azından bir süreliğine.

Styxx'in gerçekten hoşuna gidebilecek bir yolculuk. Ama bu Tartarus'a bir yolculuk olsun... yaşlı adam onu yeterince hızlı dışarı atamazdı.

"Bu da ne?" diye sordu babası onlara tekrar katıldığında. "Varisimi çalmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

"İzin verseydiniz onu hemen alırdım." "Evde çok fazla yükümlülüğü var."

Ahırları temizlemek ve nefret ettiği tapınakları dekore etmek, miyavlayan, önemsiz şikayetleri dinlemek ve babasının "yardımsever" bilgeliğini gözlemlemek gibi - ki bu, babasının yaptığı her şeye, sanki piçin zaten yeterince dalkavuğu yokmuş gibi, ooo ve ah demekti.

"Yazık." Estes Ryssa'ya döndü ve onu kollarının arasına aldı.

Styxx, Estes'in yanındaki adamların kendisine tuhaf bakışlar attığını fark edince kaşlarını çatı. Ama eğer Acheron'la amcasının Atlantis'teki evinde tanışmışlarsa, muhtemelen herkes gibi onlar da Styxx'in içinde tanrılık olup olmadığını merak ediyorlardı.

Kardeşinin yanında olmasıyla ilgili özlemediği tek şey, insanların onları sıraya dizip, mükemmel bir şekilde eşleştikleri için hilkat garibesi gibi incelemek istemeleriydi.

Gözleri hariç.

Ve şimdi de dış yaraları ve sesleri -Styxx'inki Dionysion'da geçirdiği zamanlardan kalma ses kısıklığını hiç kaybetmemişti. Ryssa'nın da hemen belirttiği gibi, sesi sürekli üşütmüş gibi çıkıyordu.

Konuşma ve tanrılar aşkına, şarkı söylemeye çalışma. Sesin itici. Boğazını temizlemen gerekiyormuş gibi konuşuyorsun.

Ryssa'yı serbest bırakan Estes geri adım attı ve arkadaşlarına doğru bir işaret yaptı. "Styxx'i bir haftalığına götürmek için burada olduğuma göre..."

Styxx'in kaşları çatıldı ve onay için babasına baktı. Bunu ona kimse söylememişti.

Babası onun bakışlarıyla hiç karşılaşmadı.

"... Bunun için bir parti vermekten hoşlanacağını düşündüm," diye devam etti Estes. "Arkadaşlarımı takdim etmeme izin verin." Styxx ve babasının selamlaşması için kendisine en yakın olan adamı merdivenlerden yukarı çekti. "Lord Kastor, babası İthaka'da bir filozoftur. Kastor Atlantis'e önde gelen birkaç oğluna öğretmen olarak gönderildi." Yirmili yaşlarının ortalarından daha yaşlı olmayan Kastor'un koyu renk saçları, ince bir sakalı ve kalın bir burnu vardı.

Hoşbeş ettiler.

Estes birlikte duran üç kişiyi işaret etti. "Ayrıca Yunan krallıklarından, Atinalı Lord Noe..." Babasının yaşına daha yakın görünüyordu, ama iri çeneleri ve kalın, dağınık siyah sakalıyla son derece iticiydi. "Makedonyalı Leon..." Uzun boylu, kızıl saçlı, çok zayıf ve büyük olasılıkla otuzlu yaşlarının ortasındaydı. "Nestor, o da bir Atinalı..." Kahverengi saçları, egzotik bir güzelliğe sahip kemikli bir yüzün etrafında kıvrılıyordu.

Merdivenlerden inen Estes gruptaki son adamın yanına gitti. "Ve şu anki kraliçenin ikinci kuzeni olan Atlantisli bir prens... Xan." Biçimi ve yüzü mükemmel olan Xan, Styxx'in sahip olmak için her şeyini verebileceği türden bir fiziğe sahipti. Bunun için çalışmaya devam etti, ama şimdiye kadar...

Önünde uzun bir yol vardı. Kasları oldukça belirgin ama çok zayıftı.

Grup önce babasını, sonra da onu selamladı; Xan hariç, o onları eşit olarak karşıladı. Babasıyla el sıkıştıktan sonra Styxx'e dostça bir gülümsemeyle döndü. "Estes beni davet ettiğinden beri bunu dört gözle bekliyordum. Duyduğuma göre birlikte ata binilecek biriymişsiniz, Prens Styxx."

Beklenmedik övgü onu kesinlikle rahatsız etti. "Onu bunu bilmem ama sizinle tanışmak bir zevk, Majesteleri."

En sevdiğim eğlence ve yakışıklı bir prensle keyifli bir hafta olacak.

Estes haklıydı. Styxx'in mükemmel, güzel gözleri dışında her yönden Acheron'a benziyor. Büyüleyici.

Gelmekle ilgili fikrimi değiştirdiğim için çok mutluyum....

Styx onların sessiz yorumları karşısında başını salladı ve sonra birbirlerine o kadar hızlı takıldılar ki artık Yunanca ve Atlantisçe karışımı olan kelimelerini tek tek ayırt edemiyordu.

"Beyler," dedi babası tacının tüm diplomasisiyle, "lütfen içeri gelin ve biraz dinlenin. Sizi karşılamak için bol miktarda ikim var."

Ryssa onları içeri götürdü.

Styx babasını kenara çekti. "Bunu bana neden söylemedin?"

Neden şikayet ediyorsun? Keşke kardeşimle bir hafta geirebilsem ve hiçbir sorumluluğum olmasa.

"Yanında bir maiyet getirdiğini bilmiyordum. Ama bunda bir sorun görmüyorum. İkimiz de sarayın stresinden uzakta amcanla birlikte avlanmanın hoşuna gideceğini düşündük." Diğerlerinin peşinden giderken babası onu merdivenlerde bıraktı.

Styx dişlerini gıcırdatarak hepsine lanet okumak istedi. Ailesinden hiç kimse onun hakkındaki en temel şeyi bilmiyor muydu? Kişiliği hakkında bu kadar az şey bilen insanlarla her gün nasıl aynı evi paylaşabiliyordu?

Yabancıların etrafında olmaya dayanamazdı. Hem de hiç. Avlanmayı da umursamazdı.

Bundan nasıl kurtulabilirim?

Belki Galen kolumu tekrar kırabilir....

Ama en kötüsü? İçinde kötü bir şey olacağına dair kötü bir his vardı. Sadece ne olduğunu bilmiyordu.

19 Ağustos, MÖ 9533

Styxx en son ne zaman bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de, babası ve amcasının bunu onun için yapmış olmasından memnundu. Babasının dırdırı ve Ryssa'nın sürekli dırdırı olmadan gitmek harikaydı. Ona ne kadar aptal olduğunu söyleyen öğretmenler yoktu. Koridorlarda yürümeden önce annesinin orada olmadığından emin olmak için koridorlara bakmak yoktu. Ahlaksız hizmetçiler ya da sikini avuçlayan kadınlar yoktu.

Başı zonklasa bile harikaydı.

Kesinlikle bir süre böyle yaşayabilirim.

"Al." Bir derenin yanına saklanıp geyiklerin bıraktıkları yemi koklamasını beklerken Estes ona bir avuç kurutulmuş et verdi.

Styxx çabucak yedi. "Çok lezzetli. İçinde ne var?"

"Sadece Atlantis'te yetişen özel bir bitki. Yunanistan'da buna benzer bir şey yok."

"Bunu ithal etmelisin. Bir servet kazanabilirsin."

Estes gülümsedi. "Bana öyle söylediler." Styxx'e bir şarap tası uzattı.

Styxx hızlıca bir yudum aldı ve yemi bıraktıkları yerde yaprakların hışırdadığını duyunca yayı indirdi. Yayını yukarı çekerek okunu yerleştirdi ve nişan almak için eğildi.

Estes onun arkasında durmak için hareket etti, o kadar yakındı ki amcasının nefesinin ensesine düştüğünü hissedebiliyordu. "Sakin ol. Atışı tut."

Başını eğen Styxx bekledi.

Estes kulağına, "Dirseğini kaldır," diye fısıldadı. Styxx'e nasıl düzgün durması gerektiğini göstermek için hafifçe yukarı itti. "Kalçalar düz." Amcası ellerini Styxx'in kalçalarına indirdi ve

hafifçe büktü. Bunu yaparken, Estes'in kasıkları kalçalarına doğru bastırarak amcasının tamamen erekte olduğunu haber verdi.

Styxx'in gözleri şok içinde açıldı. "Serbest bırak!"

Okun yörüngesinden tamamen habersiz olan Styxx, okun fırlamasına izin verdi ve aralarında biraz mesafe kalması için amcasının kucağından hızla uzaklaştı.

Ama Estes hiçbir şey olmamış gibi davrandı.

Hayal mi görmüştü?

Estes gülümsedi. "Sen var Onu, küçük Sincap! Tebrikler."

Aklı hl rahatsız edici yakın temasta ve bunun kasıtlı olup olmadığında olan Styxx, Estes'in ne dediğini anlamayarak gözlerini kırpıştırdı.

Xan onlara katıldığında onu omzundan alkışladı. "Harika atış, Styxx."

Styxx ancak o zaman öldürdüğünü fark etti. Diğer adamlar çoktan geyiğin yanına gitmiş, onu inceliyorlardı. Noe'nin elinde geyiğin kanının bir kısmını almak için kullandığı küçük bir kap vardı.

"Ne yapıyorsun?" Styxx ona sordu.

"Bu senin ilk avın. Her zaman ilkinin kanını içersin." Noe bardağı alması için ona uzattı.

Hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturan Styxx tereddüt etti.

"Her şey yolunda," dedi Estes arkasından. şarap tulumunu ve biraz daha kurutulmuş et çıkardı. "Tadını yok etmek için bunu hazırladım. Ama bu hepimizin yaptığı bir geçiş töreni."

Xan, Styxx'in selamını aldı ve Estes'e gülümsedi.

Bundan emin olamayan Styxx kan dolu bardağı kaldırdı. Gözlerini kapatarak kanı içti ve ardından tuzlu, metalik tat damak tadına saldırınca tiksintiyle ürperdi.

Gah ... bir tanrı insan kanı içmeyi nasıl hazmedebilir? "Al bakalım." Estes eti fincanla değiştirdi.

Styxx hemen ağzına attı ve iğnedikten sonra şarabı içti. Amcası yine haklıydı. Neyse ki tadı hemen kesilmişti.

"Bu gece hepimiz iyi yemek yiyeceğiz." Leon arkadaşlarına sırtıttı.

Kastor Leon'a göz kırptı. "Bu da iyi bir şey, çünkü uzun zamandır lekesiz bir geyiğin arka bacaklarına açım. Onu hepinizle paylaşmak anlamına gelse bile."

Hepsi güldü.

Kaşlarını çatan Styxx, onun yorumunda bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu anlamadı.

"Peki yemeğimizi kim temizleyecek?" Nestor sordu.

Estes hançerini Nestor'un ayaklarının dibine fırlattı. "Geyik etinin derisini yüzüp pişirme sırası sende. Beşiniz de tatlı için kura çekebilirsiniz." Amcası ellerini Styxx'in omuzlarına koyarak onu diğerlerinden uzaklaştırdı. "Gel, Styxx. Şu kanı üstünden atalım."

"Ne kanı?"

"Chiton'unda."

Yere bakan Styxx, geyiğin kanının bir kısmını kıyafetlerine döktüğünü fark edince yüzünü buruşturdu. Tamamen beceriksizim.

Başka yeni ne vardı?

Estes onun heybesini aldı ve derenin genişleyerek bir akarsuya dönüştüğü yere götürdü. Styxx'e sabun ve havlu uzattı. "Günün terini atmak için sen de yıkanabilirsin."

Styxx temizlenmeye giderken, Estes küçük bir ateş yaktı. Kıyafetlerini almak için geri döndüğünde, amcası bir battaniyenin üzerinde oturmuş, küçük bir toprak kapta otları karıştırıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Estes ona yaklaşmasını işaret etti. "Eycharistisi'yi hiç duydun mu?"

Styxx başını salladı. "Ne oldu?"

"Atlantis'te yetiştirdikleri bir başka özel bitki. Gerçekten de burası harikulade bir yer. Şimdiye kadar gördüğünüz en gelişmiş tıbbi sahipler." Estes bitkileri ateşe verdi, sonra alevleri üfleyerek köz haline getirdi. "Biraz denemek ister misin?"

Styxx tereddüt etti. Pek iştah açıcı görünmüyorlardı ama et de öyle.

lezzetliydi. Amcasının yanında diz çökerek parmaklarıyla otları almak için uzandı.

Tencereyi geri çeken Estes güldü. "Onları yemiyorsun, sevgili oğlum. Kokularını içine çekiyorsun." Tencereye bağlı küçük bir fincanı havaya kaldırdı. "Bunu ağzının ve burnunun üzerine koy ve derin nefes al."

"Güvenli mi?"

"Hem de çok. Seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun. Seni bunun için çok seviyorum."

Bundan kesinlikle keyif alacaksın, küçük sincap....

Styx amcasının düşüncesi karşısında kaşlarını çatı. "Ne işe yarıyor?" "Baş ağrını hafifletir ve bu ağrıdan dolayı "Buraya gelmek için."

Zonklayan acının azalması için kafasını kesmek dışında her şeyi yapabiliirdi. Amcası, Estes'in beş arkadaşı ve onlarla birlikte gelen dört muhafızın arasında kafası onların düşüncelerinden oluşan kakofonik bir karmaşadan başka bir şey değildi. O kadar bunaltıcıydılar ki, bir seferde rastgele bir iki kelimeden fazlasını bile anlayamıyordu.

Eğer bu gürültüyü susturmak için işe yaraysaydı, bir sürü o.

Fincanı yüzüne doğru çeken Styxx, Estes'in söylediği gibi yaptı talimat verdi. Egzotik bir meyve gibi kokuyordu ve başını döndürüyordu. Ama en iyi yanı, kafasının içindeki tanrıların ve insanların seslerini tamamen kesmesiydi.

Sadece bu sessizlik için bile, ölçsüz bir minnettarlık duyuyordu. "Al bakalım. Biraz daha şarap al."

Styx deriyi aldı ve derin derin içti. Ama bu daha önce yediklerinden farklıydı. Daha baharatlıydı. Midesinde hissedebildiği ılık bir kalınlıkla damarlarına doğru yayıldı. Şimdiye kadar bildiği en sakin huzur üzerine çöktü, sanki uyanırken uyuyormuş gibiydi.

Sonra bir anda vücudu alevler içinde kalmış gibi hissetti. Derisine soğuk hava üfledi.

Estes onun elinden şarabı aldı ve bir kenara koydu. "Her şey yolunda, Styxx. Karşı koyma."

Neyle savaşmayayım? Yanıyor ve ağrıyordu. Etini soğutmaya çalışarak boynunu ovuşturdu. "Çok sıcak...."

"Bir dakika içinde geçecek."

Styxx aniden kuruyan dudaklarını yalarken vücudundaki ateş daha da aşağıya indi... doğrudan kasıklarına. Bunu yaptığı anda, daha önce hiç olmadığı kadar ereksiyon oldu. Vücudunun her parçası dokunulmak için şiddetli bir ihtiyaçla ağrıyordu. Gözlerini kocaman açarak gülümseyen Estes'e baktı.

Estes onun arkasına oturmak için hareket etti. Dizlerinin üzerine kalkarak Styxx'in yüzündeki saçları geriye doğru taradı ve kulağına fısıldamak için öne doğru eğildi. "Hâlâ bakire misin?"

"Evet."

Birden korkan Styxx ayağına kalkmaya çalıştı ama Estes onu sıkıca tuttu. Kaçmasına fırsat vermeden, amcası onu yüzüstü yere yatırdı ve kolunu arkasından bükte. Amcasının kendisi için ne planladığını anladığında içini panik kapladı.

Yanıldığına dua ederek, Estes elini Styxx'in saçlarına gömüp dizlerini kullanarak Styxx'in kalçalarını birbirinden ayırırken acı içinde kıvrandı. "Ne yapıyorsun amca?"

Estes chitonunu yanlarına attı ve çıplak bedenini Styxx'inkine bastırdı. "Bunun için yeterince büyüyene kadar beklemenin benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Acheron'un bekâretini, eğitimi için vermem gereken krediyi telafi etmek için satmak zorunda kaldım. Ama seninki, küçük sincap, saatlerce tadını çıkarma niyetindeyim."

28 Ağustos, MÖ 9533

"Onu ayıltmalıyız."

"Gerçekten zorunda mıyız?"

"Bir gün daha, Estes. Yarın onu geri götürebiliriz."

"Eğer onu daha fazla tutarsak, kardeşim bir arama ekibi gönderecektir. Ne de olsa o kraliyet varisi ve biz de babasının krallığının derinliklerindeyiz."

"Evet, ama son bir kez Styxx'in krallığının derinliklerine gömülmek istiyorum."

Gülüştüler.

"Haydi, Estes. Kraliyet aygırına bir kez daha binmek istiyorum."

Başı dönen Styxx, onlar konuşurken odaklanmak için elinden geleni yaptı ama başaramadı. Birisi boğazından aşağı ılık bir şey döktü. Acıydı, kekelemesine ve boğulmasına neden oldu.

Sonra şiddetli bir şekilde kustu.

Midesi boşalırken Estes onu yuvarladı. Tekrar tekrar. Bu o kadar uzun sürdü ki Styxx kusmayı bırakacağını hiç sanmıyordu.

Ama sonunda midesi yatıştı ve görüşü netleşmeye başladı. Tamamen güçsüz, çıplak ve yaralı bir halde, vücudunun her yerinde çürükler olduğu halde, lekeli bir battaniyenin üzerinde yatıyordu.

"Haydi evlat," dedi Estes, sesi Styxx'in uyuşmuş zihnine bozuk ve yavaş geliyordu. "Seni yıkamamız ve temizlememiz gerek."

Styxx beline kadar dereye girdiğinde amcasıyla geçirdiği son haftayı hatırlamaya başladı....

Biliyor musun Estes, onu Atlantis'e getirmelisin. Onunla ve kardeşiyle aynı anda dövüşmen için sana bir servet öderim.

Hayır, daha da iyisi, ikisinin birbirlerine girmelerini izlemek.

Styxx kulaklarını kapadı, duyduğunu hatırlamak istemediğı şeyleri unutmaya çalıştı. Yaptığını hatırlamak istemediğı şeyleri ...

Mutlak korku onu tüketti. Kaçmaya başladı ama Estes onu yakaladı ve çıplak bedenine sımsıkı sarıldı.

"Şşş. Sakin ol."

"Sen... sen..." Styxx, amcası ve arkadaşlarının kendisine toplu tecavüz ettiğini söylemeye bir türlü cesaret edemiyordu.

Tekrar tekrar.

Onunla nöbet değıştirirken attıkları kahkahalar kulaklarında yankılandı. Utanç, kanayan kalbinin her santimini doldururken gözlerinde yaşlar birikti. Çok sevdiği amcası ona bunu nasıl yapabilmmişti?

Tanrım, babası bu adama güveniyordu. Onu evlerine getirmişti....

Estes ona daha sıkı sarıldı. "Acheron gibi bir erkek olmak istiyordun. Şimdi oldun."

Hayır, amcası onu, duygularını ya da insanlığını hiçe sayarak, kendi ihtiyaçlarını karşılamak için oraya konmuş bir lazımlık gibi kullanmıştı. Daha da kötüsü, o piç onu arkadaşları için pazarlamıştı.

Estes'in onunla ilk kez işi bittikten sonra güldüğünü hatırlayınca Styxx'in bacakları büküldü. Senin için onun küçük dar kıcını kırdım. Şimdi kim onu iyice kırmak ister?

Tanrım... Vücudunun en mahrem yerlerinde hissettiğı hayali acılardan bazılarını şimdi anlıyordu. Ve Estes'in kardeşine ne yaptığını tam olarak biliyordu.

"Acheron senin fahişen."

Estes gururla gülümsedi. "Henüz onun kadar iyi eğitilmedin ama bir gün sen de onun kadar iyi bir sikişçi olacaksın, söz veriyorum."

Styxx onu itti ve kaçmaya çalıştı ama kayalıklarda ayağı kaydı ve suya düştü.

Estes onu tekrar yakaladı. "Böyle yapma, küçük aygır. Acheron bundan hoşlanıyor. Hatta sikim için yalvarıyor. Onun ikizi olarak sen de yalvaracaksın."

Utanç, dehşet ve ıstırap ruhunu parçaladı. "İğrençsin! Sapık! Ne yaptığını babama anlatacağım!"

Bu tehdit karşısında amcasının yüzündeki mizah ifadesi kayboldu. Styxx'in kollarını acımasızca kavrayarak ona öfkeyle baktı. "Peki Xerxes'in kime inanacağını sanıyorsun? Arkasında duran ve sırlarını koruyan sevgili küçük kardeşine mi, yoksa akli dengesizlik tedavisi görmüş sarhoş, kaçık bir fahişenin oğluna mı? Bu konuda ona tek kelime edersen, tahtı asla miras alamayacağından emin olmakla kalmaz, seni daimi bir Dionysion sakini yaparım. Ve baban seni orada terk ettiğinde, rahiplere rüşvet verip seni Atlantis'e götüreceğim ve orada yeterince parası olan herkese kiraladığım yüksek fiyatlı bir kış parçası olarak kardeşine katılabileceksin."

"Buna cesaret edemezsin."

"Dene beni." Estes dilini Styxx'in boğazında gezdirdikten sonra güldü. "Seni becermek, küçük sincap, Acheron'dan uzakta olmayı neredeyse katlanılabilir kılıyor. Şimdi iyi bir çocuk ol ve kendini yıka yoksa ben yıkarım." Teklifini göstermek için elini indirdi.

Styxx yine kustu.

Estes onu iterek uzaklaştırdı. "Temizlen ve elini çabuk tut yoksa Nestor'a seninle geçireceği ek günü veririm."

Utanç içinde ve sarsılmış olan Styxx, ölmeyi dileyerek suya battı. Kendini çok kirli hissediyordu. Çok pis ve kirlenmiş. Ve kendini yıkarken, vücudunun her parçasına tecavüz eden ellerini hatırladı.

O anda içini derin bir öfke kapladı ve saldırıp hepsini öldürmek istedi. Güçleri neden en çok ihtiyaç duyduğu anda onu uyaramamıştı? Neden?

Çünkü Estes'in yanında onlardan çok fazla vardı. Düşünceleri birbirlerinin, tanrıların ve kendisinininkileri o kadar ezip geçmişti ki hiçbirini tek başına ayırt edemiyordu. Başının bu kadar ağrımalarının bir nedeni de buydu.

"Lanet olsun sana!" diye bağırdı. Ama bu sözler herkesten çok kendisine yönelikti.

Estes'e neden güvendim ki?

O daha iyi biliyordu. Hiç kimseye güvenilemezdi. Bu hayati dersi nasıl unutabilirdi?

Çünkü Estes ona kimsenin göstermediği nezaketi göstermişti. O bir aileydi ve aile böyle olmamalıydı. Birbirlerini sevmeleri gerekiyordu. Birbirlerini korumaları.

Kim demiş?

Styx bu düşünceye acı acı güldü. Gerçek buydu. Ryssa onun bu şekilde kullanıldığını ve sıradan bir fahişe seviyesine düşürüldüğünü görmekten büyük heyecan duyacaktı.

Umarım hak ettiğini alırsın. Bunu ona kaç kere söylemişti? Birinin sana haddini bildirmesi lazım.

Estes onu bundan çok daha fazla alaşağı etmişti.

Gözyaşları gözlerine doldu ve yanaklarından taşı. Bunu hak ettiğini düşünmüyordu ama belki de öyleydi. Annesini mahvetmişti. Ve eğer gerçek tanrıçaysa ve Acheron değilse, masum kardeşini de mahvetmişti.

Styx'in hayatında batırdığı onca şey arasında tek gerçek pişmanlığı buydu. Konuşmalı ve babasına gerçeği söylemeliydi. Acheron'un sadece ilahi gözleri varken kendisinin tanrı güçlerine sahip olduğunu. O zaman ikisinden de eşit derecede nefret edilirdi.

Birlikte.

Şimdi ne yapacağım?

Sadece eve gitmek istiyorum.

Orası berbat ama sahip olduğu tek yer orasıydı. Kaçmalı ve her şeyi geride bırakmalısın.

Peki ne yapacaktı? Pratik becerileri yoktu. Diplomasi ve dil bilen bir prensti. Gerçek dünyada işe yaramazdı. Ayrıca, ailesi ona böyle davranıyorsa, yabancılar daha ne kadar kötü olabilirdi ki?

"Her neredeyse, Acheron... Umarım şu anda benim gibi hissetmiyorsundur."

Ama o daha iyi biliyordu. Acheron'un bu şekilde kullanılıp da aynı şeyleri hissetmemesine imkân yoktu.

Değersiz. Güçsüz. Hor görülmüş.

Yine de en kötüsü kendinden nefret etmekte.

Sen bir prensisin! diye bağırdı zihni ona. Didymos tahtının varisi. Kaldır kışını! Şimdi kalk! Sen kimsin ki kaderinden şikayet ediyorsun?

"Ben kullanılmış bir fahişeyim," diye nefes aldı acı onu yeniden sarsarken. Bir hafta boyunca ona ne yaptıklarını bildiği halde, bundan sonra başını nasıl dik tutabilirdi? Rahiplerin onu tutup var olmayan iblisleri kovmaya çalışırken ona işkence etmeleri yeterince kötüydü. Ve meçhul Olimposlu, özgürlük vaadiyle yemlediği şehvet düşkünü tekliflerde bulunmuştu.

Bu çok daha kötüydü.

Tanrı'nın bana sahip olmasına izin vermeliydim. En azından bu onu Dionysion'dan daha çabuk kurtarırdı. O zaman kaderinin ne olduğunu bilseydi, bunu kabullenirdi. O zaman tanrı onu onlardan korumuş olurdu...

Olabilir.

Ruhu hasta olan Styxx, bu olayı mümkün olduğunca çabuk geride bırakmak için sudan çıktı ve giyindi.

Eve dönebilirse, Estes ve diğerleri gidecekti. Burada ona ne olduğunu kimse bilmeyecekti. Sır saklayabilirdi. Bu konuda iyiydi.

Sadece eve gitmem gerek.

Styxx dönüş yolu boyunca tek bir kelime bile etmedi. At sürerlerken bakışları onu korumak için gönderilen muhafızlara takıldı. Amcasının rüşvetle tuttuğu muhafızlar...

Para ile değil, Styxx ile.

Şimdi bile onların alaycı kahkahalarını duyabiliyordu. Ona yapılanların komik olduğunu düşünüyorlardı ve mide bulandırıcı bir neşeyle izleyip katılmışlardı.

Bir kralın şımarık oğlu... İşte sana ve babana gözlerimi indirmek zorunda kaldığım tüm zamanlar için. Çekmek zorunda kaldığım tüm acılar için.... kraliyet hıyarının kışına bir hıyar girsin.

Bir dahaki sefere bakışlarımı sizden kaçırdığımda, Majesteleri, bilin ki o tatlı kışınızı becermeyi düşünüyor olacağım.

Styxx, babasının hizmetinde olduklarını bildiği için bir daha odasından çıkıp çıkamayacağını bilmiyordu. Bir daha kimsenin yüzüne nasıl bakabilirdi?

Ve babası onları sarayın merdivenlerinde geniş bir gülümsemeye karşıladığında, utanç ve aşağılanma onu daha da sert bir şekilde tokatladı. Babası nasıl kullanıldığını bilseydi ona nasıl bakardı?

Styxx'in bakışları babasının ona verdiği kolundaki yara izine kaydı. Ve gerçeği biliyordu.

Babası bundan nefret eder ve onu suçlardı.

"Nasıl geçti?" diye sordu babası, Styxx'i daha da rahatsız eden bir keyifle.

Estes güldü. "Çoğunlukla ata bindik. Sana söylüyorum kardeşim, en sevdiğin kraliyet aygırını altında hissetmekten daha iyi bir şey yoktur."

Styxx'in boğazındaki safra yükseldi.

"Styxx ilk geyiğini yakaladı ve biz de onu adam ettik. Harika bir hafta oldu kardeşim. Hepimizin hayatımız boyunca hatırlayacağı bir hafta, öyle değil mi Styxx?"

Styxx şimdi tam olarak anladığı çifte anlamlar karşısında yüzünü buruşturdu.

Babası kaşlarını çatarak ona baktı. "İyi misin oğlum?"

Ona gerçeği söylemek istiyordu ama Estes'e bir bakışıyla amcasının haklı olduğunu anladı. Babası ağabeyini çok seviyordu ve onun gibi olmayan bir oğuldan şüpheleniyordu.

gerçekten ona aitti. Ryssa'yı bu yüzden tercih ediyordu. Onun doğumuyla birlikte, hiç şüphe kalmamıştı.

Styxx hiçbir zaman babasının tam güvenine ya da sevgisine sahip olamayacaktı.

"Korkarım Prens Styxx geçtiğimiz hafta kendi zevkine göre çok fazla zengin incirle dolduruldu."

Styxx, Nestor'un babasının kafasının üzerinden geçen tecavüzlerine yaptığı cesur gönderme karşısında irkildi. Bu onu utandırmak içindi ve ok hedefini tam on ikiden vurmuştu.

Estes Styxx'in saçlarını karıştırdı. "Nestor haklı. Güçlü nektarımızdan çok fazla içti kardeşim ve hâlâ hasta. Varisini yoldan çıkardığım ve onu hazır olduğundan daha fazla erkeksi faaliyetlere açtığım için beni affet. Yine de bu olay onu epeyce zorladı ve ona unutamayacağı şeyler öğretti."

Her bir kelime onu kalbinin üzerinde sivri bir cam gibi kesiyordu. Hepsi onun acısıyla ve kendi elleriyle aşağılanmasıyla açıkça alay ediyordu. Daha da kötüsü, bundan zevk alıyorlardı.

Styxx herhangi bir duygu göstermemek için dişlerini sıktı. Estes onu test ediyordu ve bunu biliyordu. Yaptıkları şey hakkında tek bir kelime bile ederse Styxx'e karşı yalan söylemek için Estes arkadaşlarıyla buradayken, kırılıp onlara ihanet edip etmeyeceğini görmek için yaptıklarını yüzüne fırlatıyordu.

Estes onları bu yüzden yanında getirmişti. Biri madalyalı bir savaş kahramanı olan iki prence ve dört asilzadeye karşı deli bir çocuğa kim inanırdı ki? Estes'in onu tapınağa geri göndermesi için ona yalancı demek üzere birleşeceklerdi. Ve oradan ...

Midesine kramplar girdiğini hissetti.

Babası onu kollarının arasına aldı ve sırtını sıvazladı. "Benim zavallı Styxx'im. İlk akşamdan kalmalık hepsinden kötüdür. Ama bunu atlatmayı öğrenmelisin. Yoksa bir daha asla olmaz." Alnından öperek onu serbest bıraktı ve kardeşini karşılamaya gitti.

Babası Estes'i kucaklarken Styxx amcasına ters ters baktı ve babasının ona duyduğu sevgiye içerledi. Babasının omzunun üzerinden Estes şehvet düşkünü, alaycı bir sırıtışla onu tepeden tırnağa süzdü. Bakışlarını kaçırarak Styxx, amcasının arkadaşlarının kendini beğenmiş gülümsemelerini yakaladı. Nestor ona göz kırpıp dudaklarını yalarken bakışlarını Styxx'in kasıklarına indirdiğinde, Styxx merdivenleri koşarak çıkıp saraya girdi.

Ryssa onu kapının hemen içinde karşıladı ve kendi alaycılığıyla bedenini süpürdü. "Artık gerçekten özel biri olduğunu düşünüyor olmalısın. Amcam ve arkadaşlarıyla birlikte sanki onların asil eşiymişsin gibi davranıyorsun. Ama sen bir erkek değilsin, Styxx. Hâlâ acınası, şımarık bir çocuksun."

Ona yumruk atmayı hiç bu kadar istememişti. Onun gözlerinin içine bakıp da kalbindeki dehşeti nasıl göremezdi? Ne kadar sarsılmış ve üzgün olduğunu görmüyor muydu? Onu arkasındaki duvara yapıştırmamak için her şeyini ortaya koydu. "Ve sen de aptal bir kaltaksın."

Adam hışımla yanından geçerken nefesi kesildi. Çığlık atarak onu ihbar etmek için koştu.

Dürüst olmak gerekirse, umurunda değildi. Artık babasının ona yapabileceği daha kötü bir şey yoktu. Hiçbir dayak bundan daha fazla canını yakamazdı.

Üst kattaki kilerin önünden geçmeye başladı, sonra durakladı ve iki testi şarap almak için kileri açtı. Onları eline alıp odasına çekildi ve kendini içeri kilitledi. Estes ve diğerleri gidene kadar bu dört duvarın güvenliğinden ayrılmaya hiç niyeti yoktu.

Yatağındaki yastığı çekerek ağrıyan vücuduna yastık olması için yere koydu ve utancını yok etmesini isteyerek sulandırılmamış şarabı yudumladı. Ama yapabileceği tek şey çok geçici bir sığınak yaratmaktı ve bunu biliyordu.

Zihni, iradesi dışında, az önce yaşadığı mutlak sefaleti tekrar tekrar canlandırmaya devam etti. Ne yaparsa yapsın, onların seslerini duyuyor ve ellerini bedeninde hissediyordu.

Lütfen, tanrılar, benimle konuşun ve onu bastırın.

Ama tek duyduğu Estes ve diğerlerinin gülüşmeleri ve onunla alay etmeleri ydi. Kafasının içindeki sesleri tamamen susturmak için bulduğu tek şeyin ruhunu satıp kovacağı anılar olması ne kadar da ironikti....

30 Ağustos, MÖ 9533

Styxx tam iki gün boyunca, amcasının ayrılışı için atların yolda toplandığını duyana kadar odasında barikat kurdu. Gözlerden uzak durmaya dikkat ederek, penceresini sadece aşağıya bakıp sesleri doğrulayacak kadar açtı.

Tanrılara şükür.... gidiyorlar.

"Prens nerede?" diye sordu babası aşağıdaki merdivenlerde.

Ryssa alaycı bir yüz ifadesi takındı. "Onu kimse görmedi baba. Büyük ihtimalle bir hizmetçiyi hamile bırakmaya gitmiştir. Ne de olsa bütün bir haftayı hizmetçisiz geçirdi. Tanrı korusun."

Styxx bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Estes, Styxx'in "kabalığını" omuz silkerek geçiştirdi. "Bunun için endişelenme Xerxes. Alınmadım. Eminim geçen hafta benden yeterince çektiğini düşünüyordur. Onu gördüğünde selamlarımı ilet ve bir sonraki ziyaretim için sabırsızlandığımı söyle. Gelecekte onun binicilik partneri olmayı dört gözle bekliyorum."

Styxx'in midesi bu nefret dolu sözler ve altındaki örtülü tehdit karşısında büzüştü.

"Çok nazıksın amca." Ryssa onu yanağından hafifçe öptü. "Tanrılar seni evine ulaştırsın."

"Tanrılar arabanı devirsin ve bağırsaklarını uzaklara saçsın," diye hırladı Styxx. "Ya da daha iyisi, tekneni denizin dibine göndersinler."

"Tanrı yardımcın olsun kardeşim."

Styxx, amcası ve maiyetinin kapıdan çıktığını görene kadar tekrar nefes alabileceğini hissetmedi. Ancak o zaman arkasına yaslandı ve rahatladı. Uzun bir nefes verdi.

Kâbusu nihayet sona ermişti. O piç gitmişti ve artık ona dokunamazdı.

Yine güvendeydi....

Ancak gardiyanlar kapısını yumruklayınca rahatlaması kısa sürdü. İlk başta hiç cevap vermeyecekti ama koçbaşı istediklerini duyunca, dışarı çıkmazsa babasının basit bir özürle asla yatıştırılamayacağını anladı.

Kendini güçlü durmaya zorlayarak kapıyı açtığında, babasının çalışma odasına kadar kendisine eşlik etmek için bekleyen dört iri yarı muhafızla karşılaştı.

Styxx babasının öfkesine ve azarlamasına karşı kendini hazırladı.

Babasının çalışma odasına kadar onunla birlikte yürüdüler ve Ryssa'nın arkasında durduğu kralın oturduğu babasının masasına yaklaşıp kadar geri çekilmediler. Babası Styxx'in ölümcül olmasını dilediği bir zehirle ona baktı.

"Kendin için ne söyleyeceksin, evlat?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum, Peder. Lütfen beni affedin. Sanırım bir şey kaptım." Umarım zührevi bir hastalık değildir.

"Ne kadar kötü hissettiğin umurumda mı sanıyorsun?"

Hayır. Tabii ki umursamadı. Styxx'in ne zaman Hasta.

"Kral olduğunuzda cevabınız bu mu olacak? Sürünmek Kendinizi iyi hissetmediğiniz her an yatağınıza girip siz dinlenirken krallığın çürümesine izin mi vereceksiniz?"

Styxx'in tek yapabildiği, babasının zihninde sürekli yer eden bir dersi anlattığı sırada bu sözlerle alay etmemekti.

Babası ayağa kalktı ve Styxx'in önünde durmak için hışımla ilerledi. "Kız kardeşine sürtük demenle ilgili duyduğum şey de ne?"

Ona sırttan Ryssa'ya öldürücü bir bakış fırlattı. "Beni yanlış anladı."

Babası onu tersledi. "Bana yalan söyleme! Üstünde kokladığım alkol mü? Öyle mi?"

Hayır, keskin koku alkolden gelmiyordu. Daha ziyade Estes'in dokuz gün boyunca boğazından zorla geçirdiği ve sonra da kusmaya zorladığı afrodizyaktı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu kötü kokudan kurtulamıyordu. "Estes'in bana verdiği bir ilaç."

Babası başını salladı. "Didymos'un adını ve asil Ariclean atalarımızı lekeliyorsun. Ben sana bir adamın oğluna verebileceği her türlü lüksü ve ihtimamı veriyorum, sen bana nasıl karşılık veriyorsun? Bir serseri gibi yatağında yatıyorsun. Buna izin vermeyeceğim, Styxx. Yapmayacağım!" Onu tekrar en büyük muhafızın kollarına itti. "Onu azarcıya götürün ve elli sopa yemesini sağlayın. Ağlarsa daha fazla."

Styxx cezasının şiddeti karşısında irkildi. "Kaç tane daha, Majesteleri?"

"Onu durdurmak için ne kadar gerekiyorsa o kadar."

Styxx, Ryssa'nın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyle karşılaştı.

"Bence bana söylediği şey için daha fazla ceza almalı baba. Tamamen yersizdi."

"Elli yeter, kedicik. Ayrıca, her zaman bir kadın gibi ağlar." Styxx'le alay etti. "Sana bir elbise giydirmeliyim."

Neden olmasın? Estes'in onu bağışladığı tek aşığılama buydu.

"Onu gözümün önünden çekin."

Styxx muhafızları takip etmeye zahmet etmedi. Yolu o açtı. Ne de olsa, azara giden yolu çok iyi biliyordu.

Muhafızın odasına girer girmez, azarlanan adam onun aniden ortaya çıkışına kaşlarını kaldırarak baktı.

"Elli," diye homurdandı Styxx. "Daha fazla ağlamam gerekir." Kaşlarını çatı. "Kaç tane daha?"

"Ben durana kadar, ve evet, affedildin. Şimdi şu işi hallet." Styxx odaya girdi ve dışarıda onu azarlamak için bekleyen muhafızların seslerini kafasından silmeye çalıştı. Onun cezalandırılmasından kız kardeşinden bile daha fazla zevk alıyorlardı.

Deri parçasını azardan aldı ve ağzına yerleştirdi, ardından çok iyi bildiği pozisyonu aldı. Styxx'in ellerini direğe sabitlerken azarlayıcının dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi.

Merak etme, altıma yapmayacağım. O noktayı çoktan geçmiştii.

Styxx'in saçlarını gözlerinden geriye doğru fırçalayan azarlayıcı, bakışları buluşana kadar yüzünü eğdi. "Size karşı yaptıklarım için tamamen affedildim mi, Majesteleri?"

Styxx kaşlarını çatı. "Evet," dedi derinin etrafından. Adam aptal mıydı? Neden tekrar etmesine ihtiyaç duymuştu ki?

Azarlayıcı en büyük bastonu seçti ve Styxx'in yaralı ve acıyan kalçalarını ortaya çıkarabilmek için etrafından dolaştı.

Yanağını soğuk taşa dayayan Styxx nefesini tuttu ve kırbacın başlayacağını işaretleri olarak sopanın tenine sürülmesini bekledi. Bunun yerine, azarlayıcının nasırlı ellerinin bacaklarını ayırdığını hissetti, böylece elini Styxx'in iç uyluğundan aşağı, rahiplerin ona verdiği yara izlerinin üzerinde gezdirebilecekti.

"Kardeşim şimdiye kadar bindiği en tatlı kığa sahip olduğunu söyledi. Böylesine güzel bir kraliyet kığını bırakın, daha önce hiç asilzade kığı yememiştii. Ama yıllardır sana bunu yapmayı hayal ettiğimi söylemeliyim."

Dehşet içinde çığlık atan Styxx kurtulmaya çalıştı ama ipler çok iyi düğümlenmişti.

"Şşşt, Majesteleri. İşbirliği yaparsanız eminim bundan sonraki cezalarınız konusunda tatlı bir uzlaşmaya varabiliriz."

* * *

Bir saat sonra, Styxx ceza odasının köşesinde durmuş, azıcık da olsa bir haysiyet kırıntısı bulmaya çalışıyordu. Ama hiç kalmamıştı. Daha da kötüsü, ne kadar uğraşırsa uğraşsın gözyaşlarını durduramıyordu.

Ben bir kadını.

Biri gibi kullanılmıştı.

Kapı arkasından açıldı. Azarlayıcının daha fazlası için geri dönmesinden korktuğu için midesi küçüldü. Tanrılara şükürler olsun ki.... o piç artık iyice doymuştu.

"Neden hala buradasın?"

Harika. Ona tapan babasıydı. Tam da ihtiyacı olan şey. "Cevap ver, evlat."

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

Babası tiksintiyle dudağını büktü. "Bu bahaneden bıktım usandım. Daha iyi bir yalan bulamadın mı? Ve o gözyaşları... zayıf ve zavallısın!" Kral elini azarladığı masanın üzerine vurdu.

Styxx bu anıyı hatırlayınca kustu.

Geriye sıçrayan babası yüzünü buruşturdu. "Sanırım hastasın."

Nefes nefese kalan Styxx, titreyen elini ağzına sildi ve öfkeli ve ham duygularını kontrol etmek için elinden geleni yaptı.

Babasının yüz hatları ilk kez yumuşamıştı, sanki piç kurusu sonunda ona karşı şefkatli duygular beslemeye başlamıştı. Onu kollarına çekti. Styxx geri çekilmemek için kendini zor tuttu.

Ya da daha çok ağla.

"Gel çocuğum. Sana yatağına kadar yardım edeyim ve banyonu hazırlayayım. Bir hizmetçinin seni yıkamasını ister misin?"

"Hayır." İsteyeceği son şey vücudunda bir çift el daha olmasıydı, özellikle de gardiyanın izinsiz girişinin kanıtlarının hâlâ içinden kaydığını hissedebildiği için. Eğer başka biri onu yıkarsa, ne olduğunu anlayacaklardı.

"Pekâlâ. Sana karşı bu kadar sert olmamalıydım. Gerçekten hasta olduğunu bilseydim, böyle davranmazdım."

Belki de sana bir şey anlatmaya çalıştığımda beni dinlemelisin, ihtiyar.

Ama hiç yapmadı.

"Baba!" Ryssa onları merdivenlerde görünce tersledi. "Sen onu böyle şımartırken o nasıl ders alacak?"

"Yeter, kedicik. Kardeşin ağır hasta. Ateşinin elbiselerinden ve benimkilerden yayıldığını hissedebiliyorum. Ona acımalısın."

"Acıdığım şey, senin tahtına oturduğunda bu imparatorluk." Styxx ona ters ters baktı.

"Baba, beni yine tehdit ediyor." Babası onun yanında durakladı. "Nasıl yani?"

"Az önce bana bakış şekli. Sanki içimden geçebilirmiş gibi."

"Onun bir gün senin kralın olacağını hatırlasan iyi edersin, kedicik. Ve bugün onurlu bir şekilde davrandı. Azara kadar yardım almadan yürüdü ve hiç şikâyet etmedi." Yere bakarak kollarını onun etrafında sıktı. "Seninle gurur duyuyorum, Styxx."

Harika. Seni memnun etmek için yaptığım onca şeyden sonra, tecavüzüm seni gururlandırıyor.

Kanlı rakamlar.

Styxx babasının bakışlarına karşılık veremedi. Azarlayan ellerini hâlâ hissedebiliyorken olmazdı. Uzaklaşmaya çalıştı ama babası ellerini daha da sıktı. Aklına gelen anılar karşısında kırılmamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

"Lütfen baba, biraz uzanmam gerek." Bir spazm daha geçirerek boğuldu.

Babası sonunda adımlarını hızlandırdı ve onu tam da lazımlığa ulaşabileceği bir zamanda odasına götürdü.

"Bir doktor çağırayım mı?"

"Hayır... Ben iyi olacağım. Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var." Styxx oturmaya başladı ama sonra vazgeçti. Dayak ve diğer meseleler arasında, bir daha oturup oturamayacağından emin değildi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Sonunda babası geri çekildi.

Styxx yatağına süründü ve yavaşça kendini aşağıya bıraktı. Gözlerini kapatarak başka bir hayat hayal etmeye çalıştı. Sevgi dolu bir el tarafından karşılandığı ve asla

ona şiddet uyguladı. Kimsenin ondan sebepsiz yere nefret etmediği bir yer...

Zihninde bir kadın imgesi canlandı. Sabah güneşi kadar tatlı, ötücü bir kuşun sesine sahip olacaktı. Ve ona her yaklaştığında gülümsüyordu. Onun arkadaşlığından hoşlandığını söyleyen gerçek bir gülümseme ...

Unvanı değil.

Ama bu hayalin ona asla ulaşamayacağını biliyordu. Halk aşk için evlenirdi. Prensler ittifak için evlenirdi. Onun evliliği pazarlıkla olacaktı ve kadın ona varisine hamile kalacak kadar uzun süre tahammül ederse şanslı sayılacaktı. Hayatı boyunca tanıdığı tek gerçek dostu Atlantis'te kilit altındaydı ve bunun gibi bitmek bilmeyen günlerin acısını çekiyordu.

Bizi bundan nasıl kurtarabilirim?

Tek bir cevap vardı. Sabaha kadar ata binecek kadar iyileşebilirse, Atlantis'e Estes'ten önce varabilirdi. Umarım amcası ve arkadaşları eve dönmekte acele etmezlerdi.

Acheron'u serbest bırakabilirdi ve sonra bir şeyler yapabilirlerdi. Ne yapacakları önemli değildi. Amaç ikisini de bu işkenceden kurtarmak ve dünyanın onları huzur içinde bırakacağı bir yer bulmaktı.

Ama bunu düşünürken bile, böyle bir yerin var olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

8 Eylöl, MÖ 9533

Kahretsin, Estes, evinde kaç oda var?

Sayıları sonsuz gibi görünüyordu. Amcasının villası Didymos'taki ana saraylarından bile daha büyüktü. Daha da kötüsü, Estes'in Styxx'in kaçınması gereken tam bir hizmetkâr ve muhafız kadrosu vardı. Saat gece yarısını çoktan geçtiği için kimsenin uyanık olmaması gerekiyordu. Yine de etrafta dolaşan birkaç hizmetçi ve adam vardı.

Ama onu asıl iğrendiren, tüm bu odaların sebebiydi. Aradıklarının çoğu farklı temalar ve dekorlarla seks oyun odaları olarak düzenlenmişti. Ve her birini açtığında, Acheron'a yapılanlar yüzünden kalbi daha da kırılıyordu.

Senden nefret ediyorum, baba.

Hiçbir insan bu duruma düşürülmemeli. Özellikle de kardeşi.

Styxx gizlice başka bir kapıya yaklaştı ve dinlemek için kulağını kapıya dayadı. İçeride de kimseyi duymadı. Sağa sola bakarak yavaşça ve dikkatlice iterek açtı. Kimseyi görmeyince, iki kez kontrol etmek için içeri girdi. Diğerleri gibi, burası da büyük bir şöminenin yanında cinsel malzeme rafları ve geniş bir yatakla donatılmıştı.

Yatağa yaklaştı ve sonra dondu kaldı. Yatağın ortasında Acheron yatıyor, huzur içinde yüzüstü uyuyordu. Bu manzara onu geceleri konuşmak, oynamak ya da uyumak için Acheron'un odasına gizlice girdiği çocukluk günlerine geri götürdü. Ne zaman yatağında yalnız kalsa, Acheron o pozisyonda uyurdu. Ama birlikteyken hiç böyle uyumamıştı.

Kardeşinin sırtına kıvrılmak ve ayaklarını Acheron'un ayaklarına bastırmak için karşı konulmaz bir dürtü içinden geçti. Ve bunun ardından, geçen yıllarda kaybettiklerinin acısını hissetti.

Masum kardeş sevgisi.

Arkadaşlık.

Hâlâ sahip olup olmadıklarını bilmediği iki şey. Ama inkâr edemeyeceği tek şey kardeşinin onun için ne kadar önemli olduğuydu. Acheron'u ne kadar sevdiğiydi.

Sonsuza kadar ve daima.

Yine de şu anda o yatakta yatan adam ona tamamen yabancıydı. Acheron'un vücudundaki değişiklikler onu soğuk ve rahatsız edici gerçekliğin sert bir dozuyla tokatladı. Yıllar içinde kendi vücudunda meydana gelen değişikliklerin farkında olmasına rağmen, buraya kaçırılan genç kardeşini görmeyi umarak gelmiş olması ne tuhaftı.

Ama bulduğu şey bu değildi.

Artık ikisi de yetişkin birer adamdı ve ikisi de ayrılan ikizlere pek benzemiyordu. Tıpkı onun gibi, Acheron da çoğu

Yunan erkeğinden daha uzun boyluydu ve hala d o l g u n l a ş m a sürecinde olan zayıf, iyi tanımlanmış kaslara sahipti. Acheron'un teni Styxx'inkinden biraz daha solgundu, ancak her ikisi de aynı dalgalı sarı saçlara sahipti.

Acheron'un saçları omuzlarına dökülürken, Styxx saçlarını kulaklarının hemen arkasına kadar kestirmişti.

Kardeşi ayak bilekleri, bilekleri, pazuları ve boynundaki altın bantlar dışında tamamen çıplaktı. İnce bir altın zincir bilekliğini pazusundakine bağlıyordu. Styxx bu zincirleri ve ne anlama geldiklerini görünce irkildi. Bu tsoulus zincirleri, esasen yönetici sınıfın cinsel sapkınlıkları için evcil hayvan olarak tutulan genç erkek ve kadınlara takılırdı. Babası hiç tsoulus sahibi olmamış olsa da, Styxx bu kadar nazik olmayan pek çok asilzade, prens ve kral tanıyordu. Mülkleriyle övünen ve onu almaktan başka çaresi olmayan kölelerini aşağılamayı ne kadar sevdiklerini söyleyen adamlar.

Ama onu en çok öfkeliendiren şey, bilek ve ayak bileği bantlarındaki küçük halkalardı. Bunlar kardeşini bağlamak içindi.

Böylece sahibi istediği her şeyi yapmak için vücuduna tam erişime sahip olurken Acheron bunu durduracak güçte olmayacaktı. Altından yapılmış olmaları ve uyurken bile Acheron'un uzuvlarında bırakılmaları her şeyi anlatıyordu.

Amcası kardeşini iyi ve sık sık kullanırdı.

Styxx, Estes'i yaptığı şey için öldürmek istedi. Seni değersiz piç...

Daha da yaklaşarak bakışlarını Acheron'un Estes'in avucuna bir kölenin işaretini yaktığı açık eline çevirdi. Dionysion'dan eve döndüğü gün hissettiği acının bu olduğunu fark ettiğinde bu görüntü onu daha da tiksindirdi.

Amcası ona Acheron'la neler yaptığını anlatmış olsa da, Estes'in yalan söylediğine ya da istismarı abarttığına dair umudunu yitirmemişti.

Ama bunu inkâr etmek mümkün değildi.

Kardeşi gerçekten iyi kullanılmış bir fahişeydi.

Yine de kafasını en çok kurcalayan şey, yatakta yatanın Acheron olduğunu bilmesine rağmen orada kendisini görmesiydi. Gözleri ve fiziksel yaraları dışında her yönden birbirlerinin aynısıydılar. Acheron'un olduğu kadar kolaylıkla onun da başına gelebilecek küçük bir doğum kusuru dışında, hayatının her günü alınıp satılan kişi o olacaktı.

Kararsız rastgele şansın adaletsizliği karşısında dişlerini sıktı. Bu hiç adil değildi.

Buna bir son verin artık!

Ne pahasına olursa olsun, Acheron'u bu kâbustan kurtaracaktı. Styxx yere diz çöktü ve kardeşine dokunmak için uzandı. Keskin meyve kokusu ona sertçe çarptı. Bu, amcasının ona zorla içirdiği o lanet afrodizyağın kokusuyla aynıydı. Lütfen benim olduğumdan daha tutarlı ol.

"Acheron?" o Fısıldadı, sallamak onun kardeşinin Omuz.

Acheron alçak sesle inleyerek yüzünü Styxx'in eline çevirdi ve avucunu yaladı.

Styxx elini geri çekti, Acheron'un hareketleri karşısında afallamış ve rahatsız olmuştu. "Kardeşim?" diye tekrar denedi.

Acheron ona doğru yaklaştı. "Idikos," diye nefes aldı.

Atlantisli sözcük kasıklarına inen bir yumruk gibi çarptı yüzüne. Bir kölenin efendisi için kullandığı bir kelimeydi.

"Acheron!" dedi daha sert bir sesle, onu sarsarak. "Uyan!"

Kardeşi hemen kollarından tutarak kendini yukarı itti ama o kadar sersemlemişti ki odaklanamıyordu. Elbette uyuşturulmuştu. Yoksa Estes onu burada nasıl tutabilirdi?

"Benden ne istiyorsun, Idikos?" Acheron Atlantis dilinde sordu. O kadar kendinden geçmişti ki kiminle konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Düşünceleri bile Yunanca ve Atlantisçe karışımı, tutarsız, karmakarışık kelimelerden oluşuyordu. Daha da kötüsü, tüm kölelerin yapmak zorunda olduğu gibi bakışlarını yere dikmişti.

Styxx, Acheron'un yüzünü ellerinin arasına aldı ve Acheron bakışlarıyla buluşana kadar çenesini eğdi. "Bana bak kardeşim. Beni hatırlıyor musun?"

Styxx? Acheron'un düşüncesinin umutsuz acısı midesini sertçe burktu.

"Evet, Adelphos. Seni buradan götürmeye geldim."

Bu, Acheron'un uyuşturulmuş sersemliğini kırmayı başardı. Girdap gibi dönen gümüş gözleri dehşetle parladı. Kendini Styxx'in ellerinden kurtardı ve bir köşeye sinmek için yatağa geri çekildi.

Styxx onun peşinden yatağa fırladı. "Acele etmeliyiz. Kıyafetlerin nerede?"

"Gidemem," dedi Acheron alçak sesle, hırçın bir fısıltıyla. "Evet, gidebilirsin."

Acheron onun bakışlarıyla karşılaştı ve başını sertçe salladı. Çenesinde bir tik oluştu. "Buradan ayrılamam."

"Burada kalacak kadar deli misin sen?" Styxx etrafındaki seks oyuncaklarına ve Acheron'un tasmaındaki, onun bir insan değil bir mülk olduğunu gösteren etikete baktı. Her şey

köleler ayaklı aletlerden başka bir şey olarak görülmüyordu.
"Seni koruyacağım."

"Yapamazsın."

Tanrım, ona ne yapmışlardı ki özgürlüğüne kavuşma düşüncesinden bile ürperecek kadar korkmuştu?

Styxx, Acheron'un acele düşüncelerini anlamaya çalıştı ama o tek bir dilde düşünmüyordu. Daha ziyade dokuz dilde düşünüyordu ve bunlardan sadece dördünü Styxx gerçekten akıcı bir şekilde konuşabiliyordu. Ayrıca Styxx'in emin olmadığı kelimeler de kullanıyordu ama bunların seksle ilgili olduğuna dair bir fikri vardı.

"Beni dinle!" dedi Acheron'un yüzünü tekrar kavrayarak. Kardeşi ona bakmayı reddetti. "Estes burada değil. Gece gündüz at sürdüm, sadece atları değiştirmek için durdum, onu yenip sana yardım edebileceğimden emin olmak için. Sana ne yaptığını bilmiyordum, küçük kardeşim. Ama artık bildiğime göre, seni güvende tutacağıma yemin ederim."

"Yapamazsın."

"Neden bana inanmıyorsun?"

Bu kez Acheron onun bakışlarıyla buluştu ve kardeşinin gözlerindeki utanç, sefalet ve acı nefesini kesti. "Çünkü sen bensin ve onları durduramadım."

"Sen bir bebektin."

Acheron başını salladı. "Bilmiyorsun... bilmiyorsun."

"Neyi biliyorsun?"

Bir an sonra, Acheron'un düşünceleri daha da hızlı ve çok fazla duyguyla dönerken Styxx nefesini sertçe içine çekti ve kafatasını acıyla deldi. Hades aşkına, bu da neydi?
"Acheron, sakın ol. Kıyafetlerin nerede?"

"Hiç yok."

Tabii ki yapmadı. Neden yapsın ki? Bir tsoulus'un görevleri için hiçbir şeye ihtiyacı olmaz.

Styxx pelerinini çıkardı ve Acheron'un etrafına sardı. Uzaklaştıklarında, Acheron için bir şeyler alacaktı.

Acheron'un giymesi için. Şu anda önemli olan, bir muhafız ya da hizmetçi onları duymadan önce onu buradan çıkarmaktı.

Kardeşini yataktan çekti ama onu yere yatırmak zor oldu. Acheron, Styxx'in ona vurmaya hazır olduğu noktaya kadar yolun her adımında onunla mücadele etti.

O korkuyor.

Ben

korkmuyor

muyum?

Eğer yakalanırlarsa... sonuçlarını düşünmek bile istemiyordu. Sinirli ve öfkeli Styxx kardeşini duvara çarptı. "Lanet olsun, Acheron. Kes şunu! Seni buradan götüreceğim. Benimle dövüşmeyi bırak."

Acheron ona öyle bir nefretle baktı ki içini parçaladı. "Prens olduğun için her şeyi kontrol edebileceğini sanıyorsun. Ama hiçbir boku kontrol edemiyorsun!"

"Düşündüğüm şey, senin için kışımı tehlikeye atıyorum kardeşim ve sen aptallık ediyorsun. İkimiz için de neyin tehlikede olduğunun farkındayım. Ama bu şekilde yaşayamayız. Ne ben ne de kesinlikle sen."

"Acheron!"

Estes'in yüksek sesle bağırması üzerine ikisi de dondu kaldı.

Lanet olsun! O piç nasıl bu kadar çabuk dönmüştü?

Çünkü Styxx'in ata binecek kadar iyileşmesi iki gün sürmüştü. Bunu da hesaba katmalıydı. Dahası, amcası Acheron'a dönmek için acele etmiş olmalıydı.

Kardeşi Estes'e gitmeye başladı.

Styxx onun omuzlarını tuttu ve onu durdurdu. "Gitmek zorundayız. Şimdi! Buradan çıkmanın başka bir yolu var mı?" Bu odada hiç pencere olmadığını ancak o zaman fark etti.

Styxx hareket edemedi Acheron bağırdı. "Buraya gel, Idikos!"

"Bunu kendi kardeşine neden yaptın?"

Acheron ona soğuk ve sert bir bakış attı. "Benim kardeşim yok. Kardeşim beni buna sattı."

Ben kendimi korurum....

Acheron'u bencilce düşüncelerinden dolayı dövmek

isteyen Styxx, Acheron'un ellerini kapattı.

eliyle ağzını kapattı ve onu yakaladı. Belli bir plan yapmadan onu odadaki diğer kapıya doğru çekti. Kapı bir banyo odasına açılıyordu. Styxx onu taşımak için Acheron'u kaldırmaya çalıştı ama kardeşi ağırlığını azaltarak bunu imkânsız hale getirdi.

Öyle bile olsa, onu burada bırakıp kendi kışını kurtaramazdı. Yapamadı.

Estes az önce çıktıkları yatak odasından içeri girdiğinde Styxx hâlâ odanın karşı tarafındaki kapıya ulaşmaya çalışıyordu.

Estes'in çenesi düşerken o da dondu kaldı.

Birkaç saniye sonra amcasının dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Vay, vay... Tanrılar sadık olan bizlere ne armağanlar veriyor."

Styxx Acheron'u serbest bıraktı ve karşı kapıya doğru koştu ama Estes onu kapıyı açamadan yakaladı. Onu ciğerlerindeki havayı boşaltmaya yetecek bir güçle duvara çarptı.

"Benim küçük sincabım... Eğer benimle kalmak istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı."

"Senden nefret ediyorum! Bırak beni!"

Çırpınışlarına rağmen Estes onu duvara yaslarken çantasından bir şey çıkardı.

"Acheron!" Styxx elini ona doğru uzattı. "Yardım et bana, kardeşim!"

Başını kararlılıkla sallayan Acheron geri adım attı ve boyun eğerek yere kapandı.

Ona öfkelenen Styxx tüm gücüyle Estes'i itti. Estes'in tutuşunu yeterince gevşetince kurtulmayı başardı. Ama Estes onu tekrar yakalamadan önce fazla uzağa gidemedi. Bu sefer, Styxx'in yüzünü bir bezle örttü.

Styxx böğürdü ve mücadele etti ama daha fazla bir şey yapamadan görüşü donuklaştı ve oda yüzmeye başladı. Bir an sonra her şey karardı.

Styx x yavaşça uyandığında kendini bir sandalyeye baēlı buldu. Amcasının alışma odasında olduēunu görecek kadar görüşünü netleştirmesi birkaç saniyesini aldı. Estes büyük bir masanın arkasında, babasının tahtına benzeyen yastıklı bir sandalyede oturuyordu. Ama onu asıl kızdıran şey, Acheron'un amcasının saē tarafında, soēuk taş zeminde diz çökmüş olmasıydı. Tamamen ıplak olan Acheron'un bakışları yerdeydi. Kalçalarının zerine oturmuş, ellerini Estes'in kolayca ulařabileceēi şekilde ayrılmış uyluklarının üzerine koymuştu.

Seni lanet olası aptal!

Eēer Acheron onunla birlikte kaçmış olsaydı, yakalanmayacaklardı.

"Demek sonunda uyandın."

Styx x bakışlarını amcasına doēru kaldırdı. "Beni burada tutamazsın."

"Hayır mı? Tek başına gittin. Ve babana nereye gittiēini sylemediēinden eminim. Buraya geldikten sonra ne yapacaēını da sylemediēinden eminim. Nerede olduēunu bilseydi bile, tek syleyeceēim senin gittiēin ve sana ne olduēu hakkında hiçbir fikrim olmadıēı olurdu. Sen bir prensisin. Babanın rakiplerinden ya da düşmanlarından herhangi biri seni ele geçirmek ister. Fidyeye için. İşkence... ve diēer şeyler. Bir prensin piyasada ne kadar para edeceēi hakkında hiçbir fikrin yok." Sanki bu düşünce içini ısıtmış gibi gülümsedi. "zellikle de bu kadar geç, güzel ve adil olan. Mavi gözlü sarışınlar en deēerlileridir, yaralanmış ve kullanılmış olsalar bile."

Estes masasının üzerindeki kk bir tabakta duran şekerli incire uzandı. İnciri avucunun içine aldı ve Acheron'a uzattı. Acheron amcasının elini kavrayarak aēzına aldı ve Estes'in avucunu nazikçe yalayıp parmaklarını emdi.

Bu manzara Styx x'i iērendirdi.

"Kibrin ve davranışların yüzünden beni biraz ikilemde bırakıyorsun." Estes bařparmaēını

Acheron'un ağız, kardeşinin onu emebilmesi için, Styxx'in kardeşinin dilini başkalarını memnun etmek için kullanmakta son derece yetenekli olduğunu bilmesini sağlayacak şekilde emdi. "Söyle bana Styxx, erotik sfairi'nin ne olduğunu biliyor musun?"

Seks topları mı? En yakın çeviri bu olurdu. Cevap vermekten korkmasına neden olan bir şey.

"Bahse girerim ki sen bilmiyorsun." Elini geri çekti. "Acheron, ağızını aç ve kardeşinin seninkini görmesine izin ver."

Acheron itaat ettiğinde, Styxx onun kusacağından korktu. Acheron'un dilinin ortasından aşağıya doğru, delinmiş küçük gümüş toplardan oluşan bir çizgi uzanıyordu.

Demek ki tapınakta "tedavi edilmesine" neden olan acı buydu.

"Ne için kullanıldıklarını biliyor musun?"

Styxx ona ters ters baktı. "Sanırım tahmin edebilirim."

Estes, Styxx'in bakışlarına belden aşağısı tamamen maruz kalana kadar chiton'unun eteklerini yukarı çekerken ona acımasız, alaycı bir gülümseme verdi.

Styxx boğazındaki safra yükselirken gözlerini hızla başka tarafa çevirdi. "Acheron? Prens'e senin ne yapabileceğini gösterelim. mücevherleriniz."

Acheron dizlerinin üzerinde yükselip amcasının sandalyesine doğru eğilirken Styxx gözlerini kapadı. Bunu görmek istemiyordu. Ama kardeşi amcasını tatmin ederken kulaklarını kapatamazdı.

"Dur!" Styxx kendisini sıkıca tutan iplere karşı mücadele ederken kükredi.

Ama ikisi de ona merhamet etmedi ve Estes tamamen doyana kadar durmadılar.

Amcası kesik kesik bir nefes aldı ve Acheron'un saçlarını sevdiği bir evcil hayvanın tüylerini okşar gibi okşarken güldü. "O tatlı ağızını nasıl da özlemişim, Acheron. Yarın geldiğinde fiyatını yükselteceğim. Genç yaşına göre iyi kullanılmış olsan da, tanıdığım herkesten çok daha yeteneklisin. Şimdi git... kendini bir sonraki patronun için hazırla."

Acheron tek bir kelime etmeden ya da itiraz etmeden ayağa kalktı ve itaat etti.

Dehşete kapılan Styxx tüm bunları unutmak için elinden geleni yaptı. Neden Acheron'u bundan kurtarmaya çalışmıştı ki? Kardeşi çok memnun ve anlayışlı görünüyordu. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Estes gibi bir hayvana boyun eğmek ya da böyle bir hayat yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Ayağa kalkan Estes onun yanında durmak için hareket etti. Styxx'in çenesini sert bir şekilde kavradı. "Bana bak, evlat!"

Gözlerini açtı.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Sana böyle davranılmasına asla tahammül edemezsin. Ölene kadar savaşırdın. Ne de olsa arenada dövüştüğümüzde beni yenmiştin. Beni yine yenebilirsin. Ama sanırım sana birkaç şey öğreteceğim, böylece gerçekte ne kadar güçlü olmadığını anlayacaksın." Parmakları Styxx'in çenesini ısıracak şekilde kavrayışını sıkılaştırdı. "Birincisi, bana karşı kazandığın zaman, dövüş kurallarının geçerli olduğu adil bir dövüştü. Gerçek hayatta ve savaşta böyle bir şey yoktur ve ben asla adil dövüşmem. Ama sana bir şans vereceğim. Buradan ön kapıya kadar gelerseniz ikinizi de serbest bırakırım. Hatta bundan daha iyisini yapacağım. İkinize de babanızın sevgi dolu kollarına kadar tantanayla eşlik edeceğim. Tek yapmanız gereken ön kapıya ulaşmak." Styxx'i tutan ipleri kesti.

Bunun bir numara olduğunu bilen ama nasıl olduğunu bilmeyen Styxx kapıya doğru fırladı. Lanet şey kilitliydi. Mandalı kurcaladı. Serbest bırakamadan Estes onu yakaladı.

Styxx onun karnına dirsek attı.

Estes onu belinden kaldırdı ve yere fırlattı. Yuvarlanan Styxx ayağa fırladı ve Estes'in duvarındaki kılıca ulaşmaya çalıştı. Estes onu tekrar belinden yakaladı ve tüm vücudunu Styxx'in vücuduna sardı. İkisi de yere düştü. Styxx tutuşu kırmak için elinden geleni yaptı ama bu imkânsızdı.

Daha da kötüsü, bu pozisyonda Estes'in sert ereksiyonunu kalça kemiğinde hissedebiliyordu.

Amcası elini Styxx'in boynuna, çenesinin hemen altına bastırdı. Nefes alması kesilince boğuldu. Kulakları uğuldadı.

Kendinden geçerken amcasının boğazını yaladığını hissetti. "Daha önce becerildiğini mi sanıyorsun, küçük sincap? İkinci dersi öğrenmek üzeresin."

22 Ekim, MÖ 9533

Başı dönüyor ve vücudu sanki koşan atlar tarafından ezilmiş gibi ağrıyordu, Styxx uyandığında kendini siyah çarşafı bir yatakta yüzüstü yatarken buldu. Tam karşısında dört mangalla birlikte kükreyen devasa bir ateş vardı. Hareket etmeye başladı, sonra kollarının ve bacaklarının Acheron'un taktığı türden altın halkalarla yatak direklerine sabitlendiğini fark etti.

Artık bileklerinde, ayak bileklerinde, pazılarında ve boynunda aynı bantlar vardı.

Öfkeyle, elinden geldiğince sert bir şekilde kaptı. "Kendine zarar vermeden önce dur."

Amcası elinde küçük bir tepsiyle yatağa yaklaşırken Estes'e ters ters baktı. Tepsiyi Styxx'in kalçalarının yanına koyarak yatağın üzerine kaydı.

Styxx ona hakaret etmeye çalıştı ama ağzındaki tıkaç bunu engelledi.

Estes parmak uçlarına süt kıvamında kalın bir sıvı döktü. İyice kaplandıktan sonra parmaklarını Styxx'in rektumuna kaydırды.

Styxx protesto için bağırdı.

"Dur!" Estes yine tersledi. "Sana eve dönerken kendini nasıl tedavi edeceğini öğretmeye çalışıyorum. İnan bana, uyuşturucu jeli isteyeceksin, özellikle de önümüzdeki hafta ata bineceğin ve muhtemelen başka birkaç şey daha yapacağın için."

Styxx gözlerinden hayal kırıklığı ve utanç yaşları akarken dişlerini sıktı. İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de, serin ve rahatlatıcı jel iyi hissettirdi ve vücudunun o kısmının artık yanmaması ve zonklamaması için uzun bir yol kat etti.

"İşte böyle, benim asil aygırım. Rahatla." Estes elini çekti ve Styxx'e tekrar uygulamadan önce biraz daha jel ekledi. "Kendini iyice kapladığından emin olmalısın."

Sonra Estes kırmızı toprak çömleğe uzandı. Küçük bir çubuk çıkardı ve Styxx'in öfkeli bakışlarıyla karşılaştı. "Buna fitil deniyor. İçinde bulunduğun acı için."

Styxx, amcası onu vücudunun derinliklerine bastırırken tekrar çığlık attı.

"Şşş. Sıkıştırmayı bırak. Vücudunuzun onu tutması için yeterince içeri girmesi gerekiyor yoksa size hiçbir faydası olmaz."

Styxx daha fazla aşağılanma onu bıçakladığında homurdandı.

Bir dakika sonra Estes geri çekildi ve ellerini küçük, nemli bir havluya sildi. Buz gibi gözlerinde şeytani, kendini beğenmiş bir parıltı vardı. "Şimdi orada öfkeyle yatarken, hatırladığın son şeyin Acheron gittikten hemen sonra çalışma odamda olduğun olduğunu not etmeni istiyorum. Kavgamızı hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyorum ama bu altı hafta önceydi."

Styxx'in nefesi yumruk yemiş gibi kesildi. Altı hafta mı? Hayır. Piç yalan söylüyordu. O olmalı ...

Altı hafta mı?

"Atlantis'in pek çok harikulade yeniliği var. İlaçlar, şifalı bitkiler ve bunların insanlar, duyguları ve hafızaları üzerindeki etkileri konusunda çok başarılılar. İşte bu yüzden ağrınız şu anda azalıyor olmalı."

O haklıydı. Başı bile ağrı mıyordu.

"Buraya gönderildiğimde öğrendiğim ilk şey onların şifalı otlarını ve ilaçlarını nasıl manipüle edeceğim oldu. Tıpkı senin son altı haftayı hatırlamadığın gibi, Acheron da senin burada olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyor. Geçtiğimiz haftalarda ara sıra onunla birlikte olmana ve onu kurtarmaya çalışmana rağmen. Kardeşiyle ilgili son anısı sarayınızdan uzaklaştığımız gün."

Styxx afallamıştı.

"Bu senin ikinci dersin. Seni istediğim zaman babandan alabilir ve sana sahip olabilirim. Bunu yaptığımı bile bilmeyeceksin. Ne de ne yapıldığını ya da yapılmakta olduğunu bileceksin."

size. Ama istekli bir katılımcı olacaksınız. Aslında ben de unutamayacağım birkaç büyüleyici şey öğrendim. Mesela bir günden kısa bir sürede sana sakso çektirebilirim ve iki günden kısa bir sürede de kanayana kadar götünden sikilmek için yalvarmanı sağlayabilirim."

Styxx bu sözler karşısında midesinin bulandığını hissetti. Yalan söylüyordu.

Öyle olmalıydı.

"Bana inanmadığını biliyorum. Ama sana söz veriyorum, senin ve kardeşinin birlikte olması benim en güzel anılarımdan biri. Ve geçtiğimiz haftalarda ikinizden ne kadar para kazandığımı tahmin bile edemezsiniz.... Oh, ve bilesiniz diye söylüyorum, buradayken en çok söylediğiniz cümle neydi? "El mi, göt mü, ağız mı? Nereme girmek istersiniz lordum?"

Styxx öğürürken, Estes bu anının tadını çıkarıyormuş gibi iç çekti. "Eve gitmene izin vermek sanırım şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Bunun için babana teşekkür etmelisin. Bu yüzden ona gereken saygıyı göstermeni öneririm." Elini Styxx'in kalçalarında gezdirdi. "Senin bu küçük ateşli kıcını sevdiğim kadar, kardeşim için ne kadar önemli olduğunu da biliyorum. Ve kardeşimi gerçekten seviyorum. Ona asla zarar vermem."

Delirmişsin sen! Estes'in ne yaptığını öğrenirse bunun babasını ne kadar üzeceğini bilmiyor muydu?

"Bu yüzden ona birlikte geçirdiğimiz zaman hakkında hiçbir şey anlatmayacağını biliyorum. Çünkü senin için onu öldürmek zorunda kalırsam, sana sonsuza dek sahip olmamı ve seni becermemi engelleyecek kimse olmayacak. Seni istediğim kişiye satmamı engelleyecek hiçbir şey olmayacak."

Estes elini Styxx'in sırtında gezdirdi. "Seni tuttuğum süre boyunca Xerxes'e yazdım ve burada kaldığını bildirdim. Benimle özel olarak konuşmak istediğini, Didymos'tan ayrılmadan önce beni yakalamaya çalıştığını ve aramızdaki bağı güçlendirmek için seni birkaç hafta burada benimle kalmaya ikna ettiğimi düşünüyor. Ona, sen benimleyken çalışmalarına devam ettiğimi söyledim... ve

sahip olduğum. Bir dahaki sefere biriyle yattığında ve onun seninle kalmak için yalvarmasına neden olacak bilgi ve becerilere sahip olduğunu fark ettiğinde, kime teşekkür edeceğini bileceksin. Senin yerinde olsaydım, bunu ona söylemezdim. Atlantisli asilzadeler ve prenslerle konuşma, ekonomik ve politik becerilerinizi geliştirdiğinizi söyledim. Ki bu doğru. Seni fahişeleştirdiğimden beri oldukça iyi bir diplomat oldun ve yepyeni bir Atlantisçe kelime dağarcığı öğrendin."

Estes öne doğru eğildi ve Styxx'in kalçasını öyle sert ısırdı ki Styxx acıyla haykırdı. "Ayrıca Ryssa'ya Acheron'un iyi ve mutlu olduğunu söyleyeceksin. Ve kardeşinle ve benimle harika vakit geçirdiğini... ki geçirdin. Ve bir dahaki sefere seni Didymos'ta ziyarete geldiğimde, beni kabul edeceksin ve bundan mutluluk duyacaksın. Şu andan itibaren, Acheron gibi, senden istediğim her şeyi yapacaksın."

Saçmalık!

Estes gülümsedi. "Öfkeni anlıyorum, küçük yeğenim. Ama sana bir şey göstermeme izin ver." Bir el aynası almak için yataktan ayrıldı. Aynayı getirdi ve Styxx'in kalçalarını kaldırarak tüm kasık kıllarının alınmış olduğunu gösterdi. Ve bu ne kadar rahatsız edici olsa da, sikine çok yakın bir şekilde damgalanmış olarak gördüğü şeyin yanında soluk kalıyordu. Hem Atlantisçe hem de Yunanca "tsoulus fahişe" kelimeleri. Eğer bu yeterince kötü değilse, kelimelerin altında Acheron'un eline vurduğu köle damgasının daha küçük bir versiyonu vardı.

"Saçların tekrar uzadığında, benden, senden, bu sabah damgalaması için para verdiğim gardiyandan... ve aletini emmesine izin verdiğin sevgilinden başka kimse varlığını bilmeyecek. Teorik olarak, eğer seni çok rahatsız ediyorsa, üzerine birisini damgalatabilirsin. Tabii ki ne olduğunu bilecekler. Ve damgayı bozsanız bile, ne yaptığınız ve bunu neden yaptığınız belli olacak."

Estes aynayı çekti. "Şimdi tek yapmam gereken seni Didymos dışında herhangi bir yerde kayıp köle olarak bildirmek ve ya bana iade edileceksin ya da pazarda satılacaksın. Ve unutma küçük sincabım, seni sadece bir köle

olarak damgalamadım.

Köle. Seni eğitimli bir tsoulus olarak işaretledim. Yanında idikosu olmadan yakalanan bir tsoulusa ne olduğunu öğrenmek istiyorsan Acheron'la konuş. Bu saraydan ben ve önemli bir refakatçi olmadan ayrılmaması gerektiğini öğrenmesi için tek sefer yetti."

Demek kardeşi onunla gitmeyi bu yüzden reddetmişti....
Harika.

"Son olarak, hizmetkarlarımdan birine rüşvet vererek babana seni burada zorla tuttuğumu söyleyebileceğini düşünüyorsan... Özel muhafızlarımın iki üyesi dışında hiçbirisi senin burada olduğunu bilmiyordu. Hiçbiri. Ve beni saymazsak, yirmi iki farklı erkek tarafından defalarca becerilmiş olsan da, birçok nedenden ötürü bu konuda tek bir kelime bile etmeyecekler."

Estes aynayı yatağın başucundaki masaya geri koydu. "Dediğim gibi, bu seferlik bir uyarıyla gitmene izin veriyorum çünkü Xerxes'i seviyorum ve o senin kökeninden emin olmasa da seni seviyor ve senin kaybın onu tamamen yıkacaktır. Ama bir daha Acheron ya da Atlantis'e yaklaşırsan, bedeninin ve ruhunun sana sahip olurum. Bu yüzden kardeşin için endişelenmek yerine, kendi tatlı ve sikilebilir kışın için endişelenmelisin."

Styx'in sağ ayak bileğini yukarı kaldırdı ve onu tutan kancadan kurtardı. Sonra, altın kelepçeyi çıkardı. Sonra diğerine geçti.

"Ah... Neredeyse unutuyordum." Tekrar Styx'in başına gitti ve ağzındaki tıkaçı çıkardı. "Ağzını aç."

"Siktir git!"

Estes güldü. "Küçük aygır, zaten yaptın. Pek çok kez ve pek çok şekilde ve daha pek çok kez yapacaksın. Şimdi aç ağzını."

Styx reddetti.

"Nasıl istersen. Ama dikkatli olun. Eğer erotik sfaira dilinle dışlarına vurursan, onları kırar." Hayır...

Styx dilini ağzının çatısına sürttü ve sonra dehşet içinde dondu kaldı. Bu doğruydı. Bir tane vardı.

Estes ona göz kırptı. "Onu kullanmakta Acheron kadar başarılı değilsin, çünkü o çok daha fazla deneyime sahipti, ama hızlı bir şekilde uzun bir yol kat ettin.... Şimdi, onu çıkarmamı ister misin?"

Styx hemen ağzını açtı.

Estes gülerek kağıdı çıkardı ve gülümseyerek havaya kaldırdı. "Bunu birlikte geçirdiğimiz tatlı zamanın bir hatırası olarak ve bir gün buraya dönecek kadar aptal olacağın umuduyla saklayacağım." Styx'in sağ kolunu serbest bıraktı. "Şimdi gitmeye hazır ol, ben de seni eve götürecek bir eskort bulmaya çalışayım. Eğer bulurlarsa da endişelenme, sana sebep olacakları acıya iyi gelecek bazı şifalı bitkiler göndereceğim." Sonra da gitti.

Varlığının özüne kadar sersemlemiş olan Styx, Estes'in söylediği her şeyi özümsemeye çalışarak orada yattı. Kendi rızası ya da bilgisi olmadan ona yapılanları kabullenmeye çalışıyordu.

Hiç hatırlamadığı şeyler...

Birkaç dakika sonra kalktı ve yıkanmaya gitti. İçgüdüsel olarak nereye gideceğini biliyor olması, Estes'in ona söylediği her şeyin doğruluğunu kanıtlıyordu.

Dört duvarı da aynalarla kaplı olan banyo odasında kendini görünce donup kaldı. Saçları daha uzundu, çenesinde ve yanaklarında hafif bir bıyık izi vardı. Yine de onu tam bir şaşkınlığa sürükleyen şey vücudunun her yerindeki izlerdi. Sadece hâlâ çiğ olan ve kanayan yara izi değil, düzinelerce çürük, çizik ve ısırık izi vardı. Birinin farklı yerlerini emdiği yerleri görebiliyordu ve uylukları ve kolları gibi bazı yerlerde tamamen el izleri vardı.

Ve bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Tek bir pırıltı bile.

Bir yanı bunun için minnettardı. Yine de aynı zamanda hayal edilebilecek en rahatsız edici şeydi. Bunu bilmek

İhlal edildiniz ve kullanıldınız ve bunu size yapan insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz.

Tam olarak doğru değil. Estes'i tanıyordu.

Elleriyle yüzünü kapatarak, yaşadığı dehşet yüzünden çığlık atmak istedi.

En azından Acheron hatırlamıyor. Styxx'in aksine, kardeşi onlara ne olduğunu asla bilmeyecekti. Ne yapmaya zorlandıklarını.

Hepsi benim hatam. Hepsi benim suçum. Estes'in dediği gibi evde kalsaydı, bunlar olmazdı. Acheron'dan çok kendi kızı için endişelenmeliydi.

Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım. Kardeşine yardım etmek için gelmişti ve Acheron onu amcalarına teslim etmişti. Bu unutamayacağı bir dersti. Asla.

Bunun için Acheron'u asla affetmeyecekti. Nasıl affedebilirdi ki? Estes'in ne kadar sapkın olduğu düşünülürse, bu ihanetin en kötüsüydü.

Styxx kasıklarına damgalanmış kelimelere baktı ve içi yeniden öfkeyle doldu. Acheron genel bir köle sembolüyle işaretlenmiş olsa da, vücudunda "fahişe" yazmıyordu.

İki dilde.

Eğer biri bunu görürse, rahiplerin ona verdiği yara izlerini sormalarından daha kötü olurdu. Styxx'in whored olduğunu bileceklerdi....

Hayır. Eğitildi ve sonra fahişeleştirildi.

Nefret ve öfkeyle dolup taşan Styxx, yanındaki tabureyi aldı ve cama çarparak paramparça etti. Aşağılanmasının ağırlığıyla böğürerek, tükenene ve devam edemeyecek kadar yorulana kadar duvara vurdu.

Etrafı kırık camlarla çevriliyken dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini saçlarında gezdirdi. Babasının yüzüne nasıl bakabilirdi? Ya da ona ne yapıldığını bilen başka biriyle?

Acheron haklıydı.

Tüm unvanına ve dünyevi konumuna rağmen, Styxx güçsüz.

28 Ekim, MÖ 9533

Babasının sarayının kapılarından geçerken Styxx'in elleri titriyordu. Eve dönüşünde hiç sevinç duymamıştı. Sadece korkunç bir korku ve ıssızlık hissi vardı. Ama en azından artık hizmet ettikleri piç kadar ahlaksız olduklarını kanıtlamış olan amcasının adamlarından kurtulmuştu.

Saraya yaklaştıklarında, babası Ryssa ve hizmetkârlarının onu karşılamak için toplandığını görmek için başını kaldırdı. Müzisyenler tantanalarına başladılar.

Buradan olabildiğince uzaklaşmak için atını sağa sola sallamamak ve ölü bir koşuya teşvik etmemek için iradesinin her zerresini kullandı. Haber vermeden gittiği için babasının ona nasıl bir ceza vereceğini hayal bile edemiyordu. Kafasının içindeki söylevi şimdiden duyabiliyordu.

Sorunlarına cevabın bu mu evlat? Bir korkak gibi kaçmak mı? Kendini iyi hissetmediğin için krallığını terk etmek, vesaire, vesaire.

Herkesin önünde merdivenlerde tokat yemezse şanslı sayılırdı.

Atından inen Styxx derin bir nefes aldı ve kendini babasının beklediği yere doğru merdivenleri tırmanmaya zorladı. Sadece iki basamağı çıkabilmişti ki babası koşarak aşağı indi ve Styxx'i sertçe kucakladı. Styxx'in başının arkasını kocaman pençeleriyle kavradı ve onu küçük bir çocukmuş gibi kucakladı.

Styxx'in yanaklarına birer öpücük kondurmak için geri çekilmeden önce, "Seni özledim oğlum," diye nefes aldı. "Hayır, çocuk değil." Ellerini Styxx'in omuzlarına koydu ve ona gülümsedi. "Sen bir erkeksin ve bunu unutmamalıyım."

Sen kimsin ve Hades adına babama ne yaptın?

Dehşete kapılan Styxx etrafına bakındı ama başka kimse bunu tuhaf bulmamış gibiydi.

Babası onu tekrar kollarına çekti ve başını öpüp serbest bırakmadan önce tam bir dakika boyunca orada tuttu. "Yolculuğun nasıl geçti?"

Kasıklarıma bağlanmış akreplerle Tartarus'ta yolculuk etmeyi tercih ederdim.

"Tamam."

"Sanki yeniden büyümüş gibisin. Yemin ederim her geçen gün daha da uzuyorsun. Zırhın uymazsa bana haber ver, hemen yenisini yaptırayım."

Benimle taşak geçiyorsun, değil mi ihtiyar? Saraya gireceğiz ve sonra beni tokatlayacaksın.

Babası koluna girerek onu her zamanki sümüklü soğukluğuyla karşılayan Ryssa'nın yanına götürdü.

En azından birileri Lotos'a katılmamış.

Onun her bir yanağını hafifçe öptü. "Bilmeni isterim ki babanı endişeden neredeyse öldürüyordun. Amcanın mektubunu alana kadar senin kaçırıldığını ya da daha kötüsünü düşündü."

"Ryssa!" diye tersledi babası. "Yerine dikkat et, kadın."

"Ben yerime bakıyorum, baba. O ne olduğunu bilmeli düşüncesiz bencilliği yüzünden seni zor durumda bıraktı. Kendinden başka birini düşünmeyi öğrenmesinin zamanı geldi."

"Bah, ona aldırma. O bir kadın. Erkeklerin ihtiyaçlarını anlamaz. Gel Styxx, senin için şarap ısıttım, taze ekmek ve peynir getirdim. Estes ve Atlantis'le işlerin nasıl gittiğini duymak için sabırsızlanıyorum."

Styxx yol boyunca kız kardeşinin bakışlarını üzerinde hissetti. Ve orada olmayan tek kişiyi de fark etti. "Annem nasıl?"

Babası derin bir iç çekti. "Hep aynı. Kupalarında kayboldu."

Ve aldığı her yudumda hepsinden nefret ediyordu. Ryssa hariç, o asla yanlış yapamazdı.

Yemek odasına girdiklerinde, hizmetçiler onlara içecek bir şeyler getirirken oturabilmesi için babası onu serbest bıraktı.

Bu, Estes'in ona yaptıklarından daha fazla aklını karıştırmıştı. "Baba? Bir şey sorabilir miyim?"

"Kesinlikle."

Styxx ortaya konan mini ziyafeti gösterdi. "Bütün bunlar da ne? Öfkenizi ve sansürünüzü bekliyordum." Elinin tersiyle ağzını kapattın.

"Dürüst olmak gerekirse, kızgıyım. Aslında öfkeliyim. Ama amcan bana yazdığında, bana bazı şeyleri hatırlattı."

Midesi korkuyla gerildi. "Ne gibi?"

"Senin yaşındayken evliydim ve ilk çocuğumu bekliyordum."

Babasının karısı ve çocuğu doğum sırasında ölmüştü. Bir yıl sonra Styxx'in annesiyle evlendi.

"Ve tahta çıktığımda senden sadece birkaç ay daha büyük olduğumu. O haklıydı. Seni hala bir bebek olarak görüyorum ve sana uzun süre öyle davrandım. Dönüşünde seni asla kırbaçlatmamalıydım. Bunun için çok yaşlısın. Olabileceğini bildiğim adam olman için gereken temeli sana vermeleri konusunda kendime ve eğitmenlerine güvenmemin zamanı geldi. Çok uzun zamandır, korkularımın ve şüphelerimin seninle ilgili görüşümü renklendirmesine izin verdim." Parmağının ucuyla masaya vurdu. "Bugünden itibaren bu değişecek."

Babası arkasına yaslanarak hizmetkârlarını çağırdı. "Prensin hediyelerini getirin."

Tamamen afallayan Styxx, kopis, xiphos ve hoplon getirip önündeki masaya koyana kadar kıpırdamadı. Bunların ona aylar önce verilmesi gerekiyordu ama babası bunu reddetmişti.

Onlara uygun değilsin....

Babası ayağa kalkarak kılıcı ona uzattı. "Galen bunun seni memnun edeceğini garanti ediyor."

Güzelliği karşısında hayrete düşen Styxx ayağa kalktı ve kılıfını açtı. Galen'inkine benzer şekilde, bunun üzerinde de bir defne tacı ve "görünmektense olmak" yazıyordu. Sonra üzerinde aynı taçla siyah bir anka kuşu taşıyan kırmızı hoplonuna baktı. Armanın tepesinde "Savunuyorum" yazıyordu. Yaratılışları hakkında bilgilendirilmiş olsa da, onları ilk kez gerçekten görüyordu.

"Teşekkür ederim, Peder."

Babası başını ona doğru eğdi. "Artık bu krallığın şampiyonu sensin ve bu onuru hak ettin." Garip, kendini daha çok bir sahtekâr gibi hissediyordu. O bir erkek değildi. Gerçekte, utancı ve acısı dinene kadar saklanmak istiyordu. gitti.

Bana ne yapıldığını öğrenseydiniz bana nasıl bakardınız Peder? O kadar zayıf ve etkisizdi ki, iradesi dışında alıkonulmuş ve kullanılmıştı ve onlar ona tecavüz ederken yapabildiği tek şey ağlamaktı.

Azarlamaları bile ...

Babası onu çabucak kucakladı. "Yolculuğundan dolayı yorgun olduğunu biliyorum. Git ve dinlen. Daha sonra konuşabiliriz."

Evet, yorgundu. Ama bundan da öte, kafası karışık ve bu konuda başvurabileceği kimse yoktu. Güvenebileceği kimse yoktu. Bunun acı gerçekliği ona sert bir tokat gibi çarptı. Cehenneminde yalnızdı ve belki de olması gereken buydu.

Çünkü tanrılar, yaşadığı dehşeti kimsenin bilmesini istemediğini biliyordu.

Ayrılmak için döndüğünde babası onu durdurdu. "Bu arada, odanın yeri değişti."

"Pardon?"

"Bir erkek çocuğunun odasıydı."

Kaşlarını çatarak babasını m e r d i v e n l e r d e n yukarı, babasının odasının bulunduğu karşı kanada kadar takip etti. O sırada

Babamın odası koridorun sonundaydı, Styxx'in odası ise merdivenlerin hemen dışındaydı.

Babası kapıyı açtı ve Styxx'in içeri girmesi için geride durdu. İçeri girdiği anda gözleri fal taşı gibi açıldı. Eski odasına kıyasla devasa olan bu oda nihayet kız kardeşinin odası büyüklüğündeydi. Birbirine açılan dört odadan oluşan bu odanın kendi yemek odası, yatak odaları, kabul alanı ve banyo odası vardı.

"Bu sizi memnun ediyor mu?" "Evet, Majesteleri."

Babası gitmeye hazırlanırken onu bir kez daha kucakladı. "Kız kardeşin haklıymış," diye fısıldadı Styxx'in kulağına. "Seni sonsuza dek kaybettiğimi sanmıştım. Hiçbir açıklama yapmadan gittiğini gördüğümde kalbimde hissettiğim üzüntü ve korkuyu asla bilmemen için tanrılara dua ediyorum ve bunu bir daha asla bilmemem için dua ediyorum. Seni seviyorum, Styxx. Ruhumun derinliklerine kadar."

Bu ifadenin, babasının geçmişte ona söylediği ve yaptığı şeylerle uyumsuzluğu ...

Annesinin ara sıra yaptığı yarı ayık anne sevgisi ve şefkati açıklamalarıyla aynı sıradaydı. Ve hepsi de onu şaşkına çevirmişti.

Eğer beni gerçekten sevseydin, ikizimi bir hiçmiş gibi nasıl sürgün edebilirdin?

Dionysion'da kırılmış ve kanlar içindeyken babası onu nasıl terk edebilmişti?

Babası ne söylerse söylesin, ne yaparsa yapsın ya da ne verirse versin, hiçbir şey bu eylemleri geri alamazdı. Nasıl olabilirdi ki?

Babası onu omzundan alkışlayarak döndü ve gitti.

Styxx kılıçlarını ve kalkanını yemek masasının üzerine koydu ve bu kadar kısa bir süre içinde başına gelen her şeyi kabullenmeye çalıştı. Şu anda hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Sanki bedeninden ve dünyadan kopmuş, bir rüyanın içinde yürüyor gibiydi.

Estes'in geçtiğimiz haftalarda ona ne yaptığını hatırlamasa da, avlanma konusunda tam bir bilgiye sahipti.

parti, azarlanma ve eve dönüş yolculuğu.

Asla eskisi gibi olmayacağım....

Styx çantasını açtı ve amcasının onunla birlikte eve gönderdiği bitkileri çıkardı. Her şeyden uzaklaşmak isteyerek yatağına gitti. Ama bu bile rahatlatıcı değildi.

Babası tüm çarşafalarını ve yastıklarını buraya yerleştirmişti, o yataktaki en küçük yastığın Acheron'a ait olduğunu biliyordu.

Kalbini kanatacak kadar şiddetli bir acı dalgası onu kasıp kavururken Styx dişlerini sıktı. Çocukken çok yakındılar. En iyi arkadaşlardı. Acheron'la her şeyini paylaşmıştı.

Ve şimdi...

Acheron da en az Ryssa kadar ondan nefret ediyordu. Kardeşinin ona hiçbir faydası yoktu.

O yüzünü buruşturdu olarak o
hatırlandı Estes'in Atlantis'te
geçirdiği zamanla ilgili sapkınlıklarını itiraf etti. Hala doğru
olup olmadığını bilmiyordu. Umarım tanrılar asla
öğrenmem. Çünkü eğer doğruysa bununla başa
çıkabileceğinden emin değildi.

Pelerinini bırakarak, kullanımını doğrulayan çürüklere baktı. Bu lanet şeyler neden iyileşmiyordu ki? Gerçi fark etmezdi de. Onlar geçtikten sonra bile, hâlâ bir fahişe olarak damgalanacaktı.

Bu iz sonsuza dek onunla kalacaktı.

Bununla başa çıkamayınca, yatağının yanındaki kylix'e bir avuç bitki attı ve üzerlerine şarap döktü. Kendini ne kadar çabuk uyuşturabilir ya da içerek unutulabilirse o kadar mutlu olacaktı. Hepsini bir dikişte yuttu ve sonra ona kaybettiği çocukluğunu hatırlatan yastığa ters ters baktı. Bir daha asla sahip olamayacağı sevgiyi ve arkadaşlığı.

Masumiyet.

En önemlisi de, Acheron'u kurtarmak için hayatını tehlikeye attığında, Acheron'un Estes'i çağırıp Styx'in kaçırılmasına neden olduğu gerçeğini hatırlatıyordu. O Acheron'u kurtarmaya çalışırken, Acheron onu tuzağa düşürmüştü.

"Seni lanet olası piç!" diye hırladı ve yastığı kaptı. Öfkesi onu kamçılıyarak yastığı ateşe attı ve alevlerin onu köz haline getirmesine izin verdi.

Sonra yerde dizlerinin üzerine çöktü ve her şeyi silmek için elinden geleni yaptı. Ama işe yaramadı. Yeni anılar ona eskilerinden daha fazla işkence ediyordu.

Lanetlendim.

Ve onu herhangi bir azarın yapabileceğinden bin kat daha fazla kırbaçlayan zihninden kaçış yoktu.

30 Ekim, MÖ 9533

"Kız kardeşine bir şey söyledin mi ya da yaptın mı?"

Styxx'in babasının bu sözlerini anlamlandırması bir an sürdü. Döndüğünden beri onu sadece bir kez görmüştü. Ona Acheron'u sormuştu ve o da Atlantis'le ilgili tek bir kelime bile konuşmayı reddetmişti. Ona bencil demiş, tokat atmış ve gitmişti.

Gözlerini kırptırarak kahvaltısından başını kaldırdı ve başını salladı. "Hayır, baba. Neden?"

"Atina'daki kız kardeşimi ziyarete gitti. Kaprisleri ve seyahatleri olduğunu biliyorum ama bu seferki normalden daha ani oldu."

Styxx başı dönerken alnını ovuşturdu. Estes'in verdiği otlar düşüncelerini bulanıklaştırsa da acıyı ve sesleri yok etmişti. Bu küçük huzura sahip olmak için geciken tepki süresine değeri.

"Ryssa benimle böyle şeyler hakkında konuşmaz. Belki de anneme sormalısınız."

"Yanına yaklaşırsam öfkeden deliye dönüyor."

Ama asla seni kalbinden bıçaklamaya çalışmadı.

"O zaman ne yapacağımı bilemiyorum baba. Ryssa'nın aklını hiç anlayamadım."

"Acaba hizmetçisiyle bir ilgisi var mı...."

"Hizmetçisi mi?"

"Hamile bıraktığın kişi. Ryssa bunu itiraf ettiğinden beri kötü bir ruh hali içinde. Onu hemen kovdu."

"Ben yapmadım-"

Babası onu susturmak için elini kaldırdı. "Ben meseleyi **hallettim**. Seni ilgilendirmesine izin verme."

Ayık olsaydı, muhtemelen yapardı, ama olduğu gibi ... her neyse.

Babası onu terk etti.

"Yine de onunla yatmadım," diye mırıldanarak şarap kadehine uzandı. Daha önce hiçbir kadına dokunmamıştı ve şimdi dokunacağından da şüpheliydi.

Karısı bile.

İsteyeceği son şey, birinin kasıklarındaki yazıyı görmesi riskini almaktı. Ve bir kadınla, eğer görürse, koşup herkese anlatırdı çünkü hepsinin yaptığı buydu. Kendisini korumadığı sürece sır saklayabilen bir kadınla henüz tanışmamıştı.

Erkeklerle gelince?

Bunu bir daha yapmaktansa ölmeyi tercih ederdi. İşte buradaydı, bekâr olan iyi eğitimli bir tsoulus. Tüm bu mesele onu bu kadar rahatsız etmeseydi gülerdi.

Estes onun bekaretinden ve masumiyetinden çok daha fazlasını almıştı... küçük kardeşinden daha fazlasını, Styxx'in ruhunun bir parçasını ve tüm geleceğini çalmıştı.

Artık birine nasıl güvenebilirdi ki?

Onu sevebilecek bir kadın bulma hayallerinin hepsi... Estes'in onu ilk kez uyuşturduğu anda yok olmuştu.

Yer kalsaydı amcasından nefret ederdi.

Ama kendisinden başkasından nefret edemeyecek kadar nefret ediyordu.

Siktir et, diye sessizce homurdanarak kesesine uzandı ve daha fazla bitki çıkardı. Elindeki otlar azalmaya başlamıştı. Daha sonra kasabaya inecek ve onları satan birini bulup bulamayacağına bakacaktı.

Şimdilik.

İçinden ani bir acı geçerken nefesini sertçe içine çekti ve elini, damganın zaman zaman hâlâ acı verdiği kasıklarına götürdü. Parmakları kazara sikine değdiği anda elini geri çekti.

Artık mastürbasyon bile yapamıyorum. Çünkü yıkanmak ya da işemek için bile olsa kendine her dokunduğunda Estes'in onu elleri birbirine dolanmış halde tuttuğunu hatırlıyordu....

Hoşnutsuzluk ve dehşet içinde yüzünü buruşturan Styxx bitkilerin geri kalanını kaptı ve fincanına boşalttı. "Sadece her şeyi unutmak istiyorum."

Fincanın içindekilerin tamamını yuttu ve yüksek sesle küfretti. Estes'in bunu ortadan kaldırma yeteneği varken, amcası neden onu ormanda onlarla geçirdiği dokuz günün anısıyla baş başa bırakmıştı?

Çünkü o lanet olası sadist bir orospu.

Styxx de onun iyi kullandığı bir fahişeydi.

4 Kasım, MÖ 9533

Styxx, babası kontrolsüzce titrediğini görmeden önce elini sıktı. Soylular ve vatandaşlar için açık mahkeme oturumları düzenliyorlardı ve ne zaman mazeret bildirmeye çalışsa babasının nasıl tepki verdiğini iyi biliyordu. Dışlerinin takırdamasını engellemek için onları sıktı.

Neyim var benim?

Kendini hasta ve kafası karışmış hissediyordu ve ilk kez kendine ilaç vermemişti. Teorik olarak ayıktı. Ama kesinlikle öyle görünmüyordu.

"Majesteleri? Ekselansları iyi mi?"

Styxx soruyu soran senatöre bakarak yüzünü buruşturdu. Neden hep birileri onu ateşin içine çekmek zorundaydı?

Babası ona şöyle bir baktı, sonra da ağzı açık kaldı. "Styxx? Hasta mısın?"

Gözlerindeki teri sildi. "Ben iyiyim baba."

Şok olmuştu, babası yanına gelmişti. "Bana bak." Babası elini alnına koyduğunda itaat etti. "Bir doktor getirin!"

Babası geri çekildi. "Teris?"

Premsi yatağına taşıyın ve elinizi çabuk tutun."

O gerekir olmak yakın Ölüm için onun Baba için olmak Bu

endişeli. "Ben iyiyim baba. Devam edebiliriz."

Babasının özel koruması Teris, Styxx'i almak için harekete geçerken babası başını salladı. "Özürlerimi ileterek seansların geri kalanını iptal ettir. Onlara sabah devam edeceğimizi söyle."

Teris ona dokunmak için uzandığında, Styxx tahtından fırladı. "Yürüyebilirim." Ama bu kolay değildi. Başı çok dönüyordu.

"En azından Teris'in sana yardım etmesine izin ver."

Styxx başını salladı. Vücudunda bir daha asla bir çift erkek eli hissetmek istemiyordu. Hepsi Tartarus'ta çürüyebilirdi.

Aniden, birdenbire Galen yanında belirdi. "Bana kolunuzu verin, Majesteleri."

Styxx güvendiği tek kişinin varlığıyla rahatladı ve Galen'in emrettiği şeyi yaptı. En azından Galen onu hırpaladığında, bu konuda açık davranıyordu.

Ve Styxx'in elinde her zaman bir silah vardı.

Galen kolunu Styxx'in omuzlarına doladı ve onu odasına götürdü. Tek kelime etmeden Styxx'i yatağına yatırdı ve kral öne çıkıp Styxx'in yanında dururken geri çekildi.

"Galen?" Styxx aradı.

Yaşlı adam kapıya döndü. "Evet, Ekselansları?"

"Teşekkür ederim."

Onu selamladı. "Bana ne zaman ihtiyacınız olursa, iyi prens. Her zaman hizmetinizdeyim."

Babası Styxx'in alnına tekrar dokundu. "Neden terliyorsun anlamıyorum ama tenin çok soğuk."

O da bilmiyordu. Son birkaç gündür, görünürde hiçbir neden yokken terlemiş ve titremeye başlamıştı. Hiç bu kadar uzun sürmemişti ve neyse ki bunu saklayabiliyordu.

Bugüne kadar.

Bunu farklı kılan şeyin ne olduğundan emin değildi. Birden hapşırdı ve burnundan kan geldi. Dönen odaya rağmen ayağa kalkarken burun deliklerini birbirine sıkıştırarak küfretti. Yüzünün her tarafı yanıyordu. O anda neler olduğunu anladı.

Acheron. Birisi kardeşinin yüzüne vurmuştu. Sertçe. O kadar ki Styxx'in birkaç dişi bu yüzden gevşemişti.

Ama babasının bunu bilmesine izin veremezdi.

"Al." Babası ona bir havlu verdi. "Burun kanamalarının durduğunu sanıyordum."

"Hayır, efendim." Yıllar geçtikçe bunları babasından saklamakta daha iyi hale gelmişti.

Styx yüzünü sildi. Hissetmek istediği son yerde yeni bir acı hissedince gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir şey ona saplanırken haykırmamak için tüm gücünü kullanması gerekti. Estes kardeşine ne yapıyordu?

Uyuşturucu jeli sakladığı çekmeceye ulaşmak için yanıp tutuşuyordu ama babası bu kadar yakındayken kullanmaya cesaret edemiyordu. Babasının rahatsızlığını görmesine de izin veremezdi. Ve acımasızdı. Sanki ikiye bölünmüş gibiydi.

Doktor onlara katılırken babası, "Nihayet," dedi.

Hekim kralının önünde eğildi. "Majesteleri. Prensini iyi olmadığı söylendi?"

"Öyle." Doktorun Styx'in cesedini inceleyebilmesi için babası geri çekildi.

Adam ona her dokunduğunda Styx ürperiyordu.

"Bu çürükler nereden geliyor, Majesteleri?"

"Eğitimden," diye yalan söyledi.

Babası kaşlarını çatı. "Döndüğünden beri antrenman yapmadığını sanıyordum."

"Usta Galen orada değildi. Kendi başıma eğitim aldım."

Doktor kaşlarını çatarak geri çekildi. "O zaman kendinizi nasıl yaraladınız?"

"Styx hemen ekledi: "Personel ve mızrakla birlikteydi.

Hekim kralla konuşmadan önce iç çekti. "Bence güvende olması için kanını akıtmalıyız."

"Hayır!" Styx damarlarında saf öfke yanarken kükredi. Rahiplerin ona yaptıklarından sonra, tekrar kanının akıtılması düşüncesine katlanamıyordu. Bir tanrının kanını emmiş olması meselesini boş verin.

"Styx!" diye tersledi babası.

"Döv beni. Öldürün beni. Umurumda değil. Kanım akmayacak. Asla!" Doktor dehşete kapılmış gibi yataktan uzaklaştı.

"Yine mi ele geçirildi, Majesteleri?"

Styx'in öfkesi yerini paniğe bıraktı. "Hayır. Baba, ben iyiyim. Tüm tanrıların üzerine yemin ederim."

Babasının gözlerindeki şüphe kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

"Lütfen, baba. Sana yalvarıyorum." Beni oraya geri gönderme. Lütfen.... yapamam.

Babası başını sallayana kadar zaman durdu. "Kanının akıtılması gerekiyorsa-"

"Burnum kanıyor. Yatakta yeterince kan var zaten."

"Efendim-"

Babası elini kaldırarak adamın sözünü kesti. "Prensi dinleyeceğim. Ama sabaha kadar iyileşmezse, tedavinize devam edeceğiz, doktor. Şimdi bizi yalnız bırakın."

Kaba bir selamla ayrıldı.

Kaşlarını çatan babası yatağın yanında durmak için hareket etti. "Neyin var senin?"

"Rahipler tarafından kanım akıtılarak ölümün eşiğine getirildim, Peder." "Ve seni iyileştirdiler."

Seni aptal piç. "Hayır, baba. Beni açıklayamayacağım şekilde zayıflattı. İşe yaramadığını bildiğim bir tedaviden yeterince çektiğimi söylemem yeterli. Bu kendiliğinden geçecek, lütfen bana güven."

"Peki ya ele geçirilirsen?"

Buna neredeyse gülecekti. Onu terk eden tanrılar tarafından nasıl ele geçirilebilirdi? "Baba, lütfen. Hayatım boyunca burnum kanadı. Diğerine gelince... bir mide rahatsızlığı. Sabahtan beri kendimi iyi hissetmiyorum ve bu şikâyetle sizi rahatsız etmek istemedim. Önemli bir şey değil."

Babası başını öne eğdi. "O zaman sana bırakıyorum. Sana bakması için bir hizmetçi göndereceğim." "Yalnız kalmayı tercih ederim."

Kaşlarını çattı. "Sen-"

"Baba, Lütfen ... I Yapma. istiyorum biri içinde burada, beni herhangi bir şekilde rahatsız ederek. Tek başıma iyi olacağım."

"Kapınıza birini bırakacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa arayın."

"Teşekkür ederim."

Babası gider gitmez Styxx yataktan kalkıp küçük çantasını sakladığı sandığa doğru yuvarlandı. Elleri titreyerek fitillerden birini aldı ve uyuşturma jeliyle birlikte hızla uyguladı.

Nefes nefese yatağına döndü ve hem kendisine hem de kardeşine acı veren şeyi hâlâ hissedebilmesine rağmen iç çekti. Gözlerini kapatarak, bunun ne olduğundan hâlâ habersiz olmayı diledi. Çünkü artık Acheron'a tam olarak ne yapıldığını bildiğine göre, kardeşinin yaşadığı şeyin gerçek dehşetini anlamıştı.

Ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kardeşini serbest bırakmaya çalışmış ve Acheron bunu reddetmişti.

Lanet olsun ona.

Styxx bir acı daha saplanırken nefesi kesildi ve sonra acı acı güldü. Lanetlenen tek kişi kardeşi değildi. İkisi de lanetlenmişti. İki hayat tam ve mutlak bir sefalet içinde birbirine bağlanmıştı.

15 Kasım, MÖ 9533

Styx başı dönerken elini saçlarının arasında gezdirdi. Şu anda kafası o kadar iyiydi ki, annesine bile taş çıkartırdı. Kasabadan aldığı otlar Estes'in karışımından bile daha güçlüydü. Tüccar ona bunun kendisini rahatsız eden her türlü rahatsızlığı hafifleteceğini söylerken şaka yapmıyordu.

Ama dürüst olmak gerekirse, böyle hissetmek istemiyordu. Sadece tekrar normal olmak istiyordu.

Normal hakkında ne biliyorsun?

Hiçbir şey. Hiç normal olmamıştı. Diğer insanlar gibi değil. Ve hepsi kardeşi yüzünden. Eğer Acheron insan gözleriyle doğmuş olsaydı, kimse bunu bilmeyecekti. İkisi de işkence görmeyecekti...

Kapısı çalındı.

"Evet?" Başını kaldırdığında orada küçük, güzel bir hizmetçi gördü.

Eğilerek selam verdi. "Majesteleri dış avluda kendisine katılmanızı rica ediyor, Majesteleri."

İstekler... Babasının böyle kelimeler kullanması çok hoşuna giderdi. Sanki Styxx'in bu konuda bir seçeneği varmış gibi. Eğer gitmezse, babası çok kızacaktı.

Başını sallayarak temizledi ve kendini ayağa kaldırdı.

Adam ona yaklaşırken hizmetçi kıpırdamadı. Adamın önünden çekilmek yerine kendini öyle bir yerleştirdi ki, adam gitmek için onun gür bedenine sürtünmek zorunda kaldı.

Dudağını ısırarak ona ateşli ve muhtaç bir bakış attı. "Siz yokken odanızı hazırlamamı ister misiniz, Majesteleri? Döndüğünüzde kolayca burada olabilirim." Ben yapardım

Gördüğün en iyi metresim. Kör olana kadar nektarını memnuniyetle emebilirim....

Güzel ve baştan çıkarıcıydı. Ama şu anda, izi hâlâ açıkça ortadaydı. Doktor görmediği için şanslıydı. İsteyeceği son şey, onun diğer hizmetkârlara fahişe prensleri hakkında dedikodu yapmasıydı.

"Hayır, teşekkür ederim."

Dudaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde büzdü. "Belki sonra, Majesteleri?" Bir kraliyet piçini taşıyabilseydim, bir daha asla çalışmak zorunda kalmazdım.

Bu, ereksiyonunu buzlu bir banyodan daha iyi bastırdı. Atasının aksine, doğurduğu çocukları terk etmeye inanmıyordu. Dünya ve insanlar bunun için çok acımasızdı. "Hayır. Teşekkür ederim."

Onu bıraktı ve başını acıyla yaran parlak güneş ışığında babasının beklediği yere doğru ilerledi. Kan çanağına dönmüş gözlerini korumak için elini kaldırarak babasının yaslandığı minderli sandalyenin yanında durdu. "Beni mi çağırdınız Majesteleri?"

Babası homurdandı. "Cevap vermenin daha uzun süreceğini umuyordum."

"Nasıl yani?"

"Sana gönderdiğim küçük fahişenin cazibesinin tadını çıkarıyor olman gerekiyordu. Seni memnun edeceğini umuyordum. Son derece yetenekli. Elimizdeki en iyilerden biri."

Harika. Tam da istediği şey. Babasının döküntü fahişelerinden biri.

"Affet beni, Peder. Geçmişte ne zaman bir çağrının ardından oyalansam, bunu iyi karşılamadınız."

Babası güldü. "Bu doğru. Gelecekte sana bir erkek ya da yaşlı bir kadın gönderdiğimde hemen gel. Güzel bir kız olursa... acele etme." Yanındaki koltuğu işaret etti. "Gel ve bir süre benimle otur. Seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var."

Kafası hala biraz karışık olan Styxx, şezlonga doğru ilerledi ve babasının onun ne yaptığını anlamaması için elinden geleni yaptı.

Durum.

Bir hizmetçi şarabını doldurmak için öne çıktı, sonra da duyamayacağı bir mesafeye geri döndü.

"Yakında savaşa girebiliriz."

Styxx bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Kiminle?"

"Arkadyalılar. Korint'e saldırıyorlar ve bildiğiniz gibi Korintliler uzun zamandır bizim müttefikimiz. Kral Clietus, Arkadyalıları püskürtebilmek için benden kuvvet taahhüdünde bulunmamı istedi."

"Neden benimle görüşüyorsun?"

"Kral olsaydınız ne yapardınız bilmek isterim."

"Danışmanlarımla görüşürdüm, deneyimsiz oğlumla değil."

Babası buna gerçekten güldü. "Danışmanlarımla görüştüm ve kararımı verdim, ama benim yerimde olsaydın ne yapardın bilmek istedim."

Ah, bu nfile dersi açıklıyordu. "Beni sınıyorsun."

"Gerçekten de öyle."

"Ya başarısız olursam?"

"Kral olmaktansa prens olarak başarısız olmanı tercih ederim."

Styxx şarabından küçük bir yudum aldı ve düşünceleri dönüp dururken başını arkaya yasladı. "Danışmanların ne dedi?"

"Onlara yardım etmeyi Korintlilere borçluyuz. Onlar uzun zamandır hayati müttefiklerimiz. Düşmanımız yokken yeni bir düşman edinmemiz gerektiğine inanmıyorlar.... Söyle bakalım evlat, sen olsan ne yapardın?"

Kafam iyi değilken karar ver.

Ama bunu babasına söyleyemezdi. Bu yüzden Galen'in ona öğrettiği derslerle buğulu zihninin en iyi şekilde cevap verdi. "Savaşa gitme kararı sadece kazanırsan ne olacağını düşünmekle ilgili değildir. Daha çok başarısız olursan ne olacağını düşünmek ve kazanmanın faydalarını kaybetmenin sonuçlarına karşı tartmaktır. Benim yapmayacağım şey, iyi Didimoslu adamları, tahtını tek başına elinde tutamayacak kadar zayıf bir kral için ölmeye göndermektir. Eğer Arcadialılar Korint'e göz dikmişlerse, durmayacaklardır. Asla durmazlar.

ve tıpkı Dorlar gibi, askerleri de son derece iyi eğitilmiş profesyonellerdir ve içten içe acımasızdırlar." Korint ve Didimoslu askerlerin büyük kısmı ise ayda sadece birkaç gün ya da yılda iki hafta eğitim gören sıradan vatandaşlardan oluşuyordu. "Arkadyalılar çok daha fazla bölgeyi ellerinde tutuyorlar ve Korintlilerin dört katı orduya sahipler. Eğittiğimiz herkesi göndersek bile onları durdurmaya yetmeyecek ve Korintliler düşecek. Sonra ittifakımız ve yardımımız için bize kızan Arkadiyalılar, savaştan zayıf düştüğümüzü ve onların daha büyük ordusunu geri püskürtemeyeceğimizi bildikleri için gözlerini Didimos'a çevireceklerdir. Bunun yerine, onlarla bir ittifak başlatmak için Arkadya kralına bir elçi ve haraç gönderirdim. Özellikle de Arkadyalılar en büyük tehdidimiz olan Dorlarla sınır komşusu olduğu için. Eğer Dorlar gözlerini bizim zenginliğimize ve topraklarımıza çevirirlerse, güneyde onlara sahipken kuzeyde ve doğuda onlarla sınır komşusu olan bir krallıkla ittifak yapmak bizim yararımıza olacaktır. Çok iyi eğitilmiş kuvvetleriyle bile Dorlar, kendilerine karşı karşılıklı küçümseme duyan birleşik bir düşmana karşı üç cephede birden savaş kazanamazlar."

"Korintlilerle ittifakı bozduktan sonra Arcadiyalılar bize neden güvensin ki?"

"Hangi aptal bir müttefike gerçekten güvenir? Arkadyalı kral bundan daha akıllıdır ve sizin kaybedilen bir savaşın içine çekilemeyecek kadar zeki olduğunuzu anlayacak ve buna saygı duyacaktır. Ayrıca, Dorlar topraklarının peşine düşerse bizimle ittifak yapmanın ona yardımcı olabileceğini de biliyor. Eğer bu yeterli bir sebep değilse, Arkadyalı kral yakın zamanda dul kaldı. Bakire kızınız Yunanistan'daki tüm kadınların en güzellerinden biri. Beraberliği tatlandırmak için ona elini uzat."

Bunu düşünmeliydim.

Styx babasının zihninden geçen yorumu duymamış gibi davrandı. "Peki sen ne yaptın baba?"

"Danışmanlarımla önerisine uydum." Acaba elçiye geri çağırabilir miyiz.... Kadehini selamlamak için kaldırdı

Styxx. "Belki de seni danışmanlarımdan biri olarak atamamın zamanı gelmiştir."

Styxx alay etti. "Yaşım ve savaş tecrübem göz önüne alındığında, danışmanlarınız beni saflarında görmekten son derece rahatsız olurlar. Bunu kişisel bir hakaret olarak algırlar ve benim varlığımla onlarla alay ettiğinizi düşünürler."

Babası kaşlarını çatı. "Diplomaside ne zaman bu kadar iyi oldun?"

Doğum. Hayatı boyunca hem annesinin hem de babasının kaprisli ruh halleriyle baş etmek zorunda kalmıştı. Ama babası daha önce hiç fikrini sormamıştı ve geçmişte fikir veremeyecek kadar ayıktı.

Babası gözlerini ona dikti. "İşte bir sonraki sorum. Korintliler güzel bir kraliçe tarafından yönetilseydi de aynı cevabı verir miydin?"

Styxx bu düşünceye güldü.

Başını kaldırıp kız kardeşinin yaklaştığını görünce kahkahası bir an sonra kesildi. Yüzündeki kısık ifadeye bakarak, onu evlendirme önerisini duyup duymadığını merak etti. Şiddetli bir öfke içindeydi ve bunu kimin bildiği umurunda değildi.

Bu onun içindeki küçük kardeşi ortaya çıkardı ve onu daha fazla kızdırmaktan kendini alamadı. "Hey, ben kuzu kafa. Nerelerdeydin, tatlı kardeşim?"

"Defol," diye öfkeyle tersledi onu kanlı parçalar halinde yerde bırakması gereken bir bakışla. Kabaca onu kovdu ve kralına hitap etmek için döndü. "Baba, seninle yalnız konuşabilir miyim?"

Babası cevap vermeden önce ona baktı. "Bana söyleyeceğin her şeyi kardeşinin önünde de söyleyebilirsin. Bir gün Styxx senin de kralın olacak ve ona karşı sorumlu olacaksın."

Yüzündeki ifadeden daha kötü bir şey düşünemediği anlaşılıyordu. Keşke gerçek cehennem ve sefaletin ne olduğunu bilseydi. Ama daha önce hiç kimse onu herhangi bir suçundan dolayı dövmemişti. Ve onu asla yere yatırıp ...

Styxk kötü anılar karşısında irkildi ve ona her yaklaştığında tokat atan kaltağa saldırdı. Fiziksel olarak olmasa bile sözlü olarak.

Kırbaçlanmalı, Peder.... şımarık, bencil bir kabadayıdan başka bir şey değil.

Elinden geldiğince cezalarını ağırlaştırdı. Hiç şüphe yok ki av gezisinde olsaydı, ona daha da sert davranmaları için onları cesaretlendirirdi. Daha acımasız.

Ayık olsaydı, muhtemelen ona hiçbir şey söylemezdi. Ama bugün...

şarabından bir yudum daha alarak, "Doğru," dedi küçümseyerek. "Yani herkes gibi sen de ayaklarımı öpmek zorundasın."

Sanki hiç kimse ...

Babası ona güldü. "Tam bir haylazsın."

Ryssa dudağını ısırdı ve ona öyle bir bakış fırlattı ki, ölmüş ve yanmış olmasını dilediğini açıkça söyledi. Aldığı her nefesi ona çok görüyordu.

"Peki neden buradasın kedicik?" diye sordu babaları. "Yeni bir biblo ya da kıyafet mi istiyorsun?"

"Hayır. Acheron'u eve getirmek istiyorum."

Styxk bu sözler içinden geçerken bakışlarını kaçırdı ve kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Estes'in onlara ne yaptığını bir şekilde biliyor muydu?

Babası öfkeyle tükürdü. "Bak şimdi, senin aptal kafana ne girdi? Sana ne hissettiğimi defalarca söyledim. O canavar buraya ait değil."

Styxk, elini Estes'in kasıklarına damgaladığı kelimelere sürdüğünde panik içinde dehşete kapıldı. Eğer babası Acheron'u şimdi  ağırırca, Estes ikisini de sadece kindarlıklarından dolayı ifşa edebilirdi.

Ve Styxk vücuduna açıkça damgalanmış olan şeyi nasıl inkar edebilirdi?

Aslında Estes'in ya da Acheron'un ne yapacağı hiç belli olmazdı. Kardeşi çılgına dönmüştü.

Styxx onu serbest bırakmaya çalışmıştı. Acheron tamamen uysaldı ve Estes'in her isteğine boyun eğiyordu.

Ya Acheron, Styxx'in gönüllü bir katılımcı olduğunu söyleseydi? Ona fahişelik yapmaları için yalvardığını...

Styxx dudağını büktü ve kendini durduramadan yüksek sesle konuştu. "Onu neden burada istiyorsun? O hepimiz için bir tehlike."

"Nasıl bir tehlike?"

Tahmin bile edemeyeceğin şekilde, küçük kız.

Kral ona ters ters baktı. "Bir yarı tanrının neler yapabileceğini bilmiyorsun. Kardeşini uyurken öldürebilir, beni öldürebilir, hepimizi öldürebilir."

Acheron tüm krallığa, eğitilmesine yardım ettiği bir fahişe olduğumu söyleyebilir.... Hiç şüphesiz, onun aşağılanmasının halka açıklandığını görmek hoşuna giderdi. Nasıl aşağılandığını ve istismar edildiğini bilmek.

Acheron için ağlardı. Onun içinse sadece gülerdi.

Umarım hak ettiğinizi alırsınız....

Ryssa ayağını yere vurdu. "Estes için neden korkmuyorsun?"

"Estes onu kontrol altında tutuyor."

Bu sözler kafasında yankılanırken Styxx dişlerini sıktı. Yani babası Estes'in kardeşine ilaç verdiğini biliyordu. Hatta Estes'in Acheron'a boyun eğdirmek için onu dövdüğünü bile biliyor olabilirdi. Peki neden umurunda olsun ki? Tanrılar babasının onu nadiren dövdüğüne tanıklık etmişti.

Tek bildiği, babasının Estes'e Acheron'da kullandığı kırbaçları göndermiş olduğuydu. Bu düşünce onu neredeyse kusacak kadar rahatsız etti.

Babası başka ne biliyordu?

"Acheron buraya, bize ait," dedi Ryssa, sesi duygularıyla çatlayarak.

Babaları ayağa kalktı. "Sen bir kadınsın Ryssa, hem de genç bir kadın. Aklın en çok moda ve dekorasyonla meşgul. Bir parti için elbiseni planlamak.

Acheron bu aileye ait değil. Asla da olmayacak. Şimdi git anneni bul ve dedikodu yap. Styxx ve benim konuşmamız gereken önemli konular var."

İkisine de ters ters baktı. "Kendi oğlunuzdan daha önemli meseleler mi?"

"O benim oğlum değil!"

Bu sözler Styxx'in kalbini parçaladı. Babası bunları her söylediğinde, bir parçası ölüyordu. Çünkü gerçeği biliyordu.

İkizlerden birini reddedip diğerini kucaklamanın meşru bir yolu yoktu. Kolundaki yara izi, Styxx söz konusu olduğunda kralın şüphesini kanıtlıyordu.

Tıpkı Acheron gibi...

Ryssa başını salladı. "Yani bana Acheron'u korumakla ilgili anlattığın tüm o hikaye yanlış mıydı?"

Babaları kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Cevap vermeden önce dudakları titredi. "Acheron'u götürdüklerinde bana bunu onu korumak için yaptığını söylemiştin. İki varisin birlikte bytlmemesi gerektiğini, çünkü bunun düőmanlar için ek bir hedef olacağını söylemiştin. Yeterince büyüdüğünde Acheron'u eve getireceğini söylemiştin. Onu buraya geri getirmeyi hiç düşünmedin, değil mi?"

"Bizi yalnız bırakın!"

Topuklarının üzerinde döndü ve hışımla uzaklaştı.

Styxx sersemlemiş bir halde kızın son sözlerini kafasında tekrar canlandırdı. "Bunu ona gerçekten söyledin mi baba?"

Öfkeyle yerine oturdu. "Kim bilir? Kimin umurunda? Bana dırdır etmesini engellemek için ona söylemem gerekeni söyledim. Szme güven Styxx, bir kadının kendi istediğini istemesinden daha sinir bozucu bir şey yoktur."

Son kısmı görmezden gelen Styxx, cevaplanması gereken soru için kendini hazırladı. "Acheron'u Atlantis'e neden gönderdin? Gerçeği söyle, baba."

Çünkü ne zaman onun sefil gözlerini görsem senden nefret ediyorum.

Babasının dőnesi kalbini parçaladı.

"Ne fark eder ki?" diye tersledi babası öfkeyle. "Acheron bu ailenin bir üyesi değildi. Buraya ait değildi."

"Peki ya yüzümü paylaştığı gerçeği?"

"Tanrıların bir oyunu."

Ama güçleri olan benim. Acheron'un sadece gözleri var.

Babası da ondan nefret eder ve onu reddederdi.
bu gerçeği öğrendim.

Ben gerçekten bir hiçim....

Daha da kötüsü, hiçbir şeyi yoktu.

9 Aralık, MÖ 9533

Styxx mışıl mışıl uyurken gecenin bir yarısı biri onu yakalayıp yatağından sürükledi.

"Nerede o?"

Saldırgan onu duvara öyle bir çarptı ki nefesi kesildi.

"Lanet olsun, evlat! Bana cevap ver, yoksa yardım et de bağırsaklarını deşeyim!" Styxx sonunda Estes'in sesini karanlıkta tanıdı.

Ama amcasının neden bu kadar kızgın olduğunu anlayamamıştı. "Arcadia'ya gitti."

Estes ona elinin tersiyle vurdu. "Benim kardeşim değil, seni aptal fahişe. Senin kardeşin! Acheron'a ne yaptın?"

Ne?

Styxx ona boş boş baktı. "O seninle birlikte."

Estes karnına bir yumruk attı ve ardından o kadar hızlı ve öfkeli darbeler yağdırmaya başladı ki Styxx kendini savunmak için kollarını bile kaldıramadı. Otlar, uykusu ve şimdi de yediği dayak yüzünden sersemlemişti. Yere düşerek sürünerek uzaklaşmaya çalıştı ama Estes onu takip etti ve her adımında olabildiğince sert tekmeler savurdu.

Birkaç dakika sonra Styxx'i yakaladı ve sırt üstü çevirip yere yatırdı. Ön kolunu Styxx'in boğazına bastırarak nefes almasını engelledi.

Nefes nefese ve mutlak bir sefalet içinde olan Styxx, Estes'e dik dik baktı. Ay ışığı amcasının yüzünü keserek ona Estes'in öfkesinin boyutunu gösterdi... dayaktan haberi yoktu.

"Kardeşini nereye koydun?"

"Atlantis'ten ayrıldığımdan beri onu görmedim."

Estes onu öyle sert boğdu ki, Styxx'in kulakları uğuldadı. Görüşü karardı. "Bana yalan söyleme."

"Ben değilim."

Amcasının acımasız gözlerinde kötülük parlıyordu. "Bakalım, olur mu?" Çantasından bir şey çıkardı ve Styxx'in ağzına zorla soktu.

Styxx tükürmeye çalıştı ama Estes buna izin vermedi. Göğsüne oturdu ve yutmaya zorlanana kadar eliyle Styxx'in ağzını ve burnunu kapatarak onu orada tuttu.

"Eğer bana yalan söylüyorsan, evlat... eğer Acheron'u benden aldıysan, tüm imparatorluğundaki ve Yunanistan'daki herkes senin gerçekte nasıl bir fahişe olduğunu öğrenecek. Hepsi ağzına ve kışına bir sık sokulması için ne kadar yalvardığını bilecek. Duydun mu beni?"

Öfkeyle hırlayan Styxx, amcasını defetmek için elinden geleni yaptı ama faydası olmadı. Estes çok daha güçlü ve iriydi.

Ve yerinden kımıldamadı.

Verdiği ilaç etkisini gösterene kadar Styxx'in ellerini yüzünün yanında tuttu.

Styxx'in nefesi bir solukta kesilirken oda dalgalandı ve bedeninin ve zihninin kontrolünü tamamen kaybetti.

Amcası sonunda ellerini bıraktı. "Beni duyabiliyor musun?"

İradesi dışında cevap verdi. Sanki sözlü tepkilerini kontrol etme yeteneği yokmuş gibiydi. "Seni duyuyorum."

"Acheron nerede?"

"Bilmiyorum."

"Onu en son ne zaman gördün?"

Styxx hafızası geri geldiğinde yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Muhafızların tarafından fahişe damgası yerken ayak bileklerimi tuttuğu zaman. Onu yanıkların üzerine üfletmiş ve sonra da dışarı çıkmasını emretmiştin."

"O zamandan beri onu görmedin mi?" "Hayır."

Estes Styxx'in saçlarını yüzünden geriye doğru okşadı. "Atlantis hakkında başka ne hatırlıyorsun, küçük Styxx?"

Korkunç anılar ona saldırırken gözünün kenarından tek bir damla yaş süzöldü. "Her şey."

Amcası onun yüzüne gülümsedi. "Her şey mi? Hadi bunu test edelim, olur mu?"

12 Aralık, MÖ 9533

Styx kanlar ve çürükler içinde ve her yeri ağrıyarak uyandı. Başı ağrıyordu ve boğazı o kadar acıyordu ki, acaba o da mı kanıyor diye düşündü.

"Al."

Kafasına bir şey çarptı, sonra da yanındaki şiltenin üzerine düştü.

Kafası karışmış bir halde gözlerini açtığında Estes'in odada, çok uzakta olmadığını gördü. O anda, son iki gün ona çarptı. "Seni lanet olası piç!"

"Ama fahişe olarak damgalanan ben değilim."

Styx ona ters ters baktı.

"İlacı al. Ham ve acı içinde olduğunu biliyorum. Ama bir noktaya değinmek istiyorum. Durum ne kadar kötü olursa olsun, ona yardım etseydin çok daha kötü olurdu... ve eğer kardeşini bulamazsam, senin için geri döneceğim."

"Peki ya babam?"

"Arcadia'da, değil mi? Ne yazık ki onunla gitmedin. Ama burada, evde ortaya çıkabilecek herhangi bir şeyle ilgilenmen için seni geride bıraktı."

Daha fazla acı çekerken Styx'in dişleri takırdadı. Estes onu iyi dövmüş ve tecavüz etmişti. Ama en azından onu başkasına vermemişti.

Bu sefer.

"Ne bekliyorsunuz, Majesteleri? Uygulamanıza yardım etmemi ister misiniz?"

"Hayır!" Styx hırladı. "Bir daha asla ellerini üzerimde görmek istemiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak." Estes çenesini yatağın yanındaki küçük sandığa doğru salladı. "Sana bir hediye bıraktım."

Şimdi kardeşini daha fazla aramaya gidiyorum. Onu bulacağım ve eğer ona herhangi bir şekilde yardım ettiğini öğrenirsem, buna pişman olacaksın."

Elleri titreyen Styxx, amcasının ona fırlattığı keseden fitili çıkardı ve Estes izlerken fitili yerleştirdi.

Estes onu sırt üstü çevirdi. Styxx'in çenesini avucunun içine aldı. "Merak etme, morlukların hepsi baban dönmeden önce iyileşecek. Hizmetkârlarına gelince... Onlara burun kanamandan dolayı hasta olduğunu ve seninle ilgilendiğimi söyledim." Yanağına hafifçe iki tokat attı. "Bu yalanı birkaç gün daha sürdürmek isteyebilirsin."

Yataktan kaydı ve Styxx'in çıplak vücuduna aç bir sırtış fırlattı. "Bir dahaki sefere kadar, sevgili yeğenim."

Styxx tavana bakarken akmayan gözyaşlarının gözlerine battığını hissetti. Tanrılar seni lanetlesin, Acheron! Madem kaçacaktı, neden Styxx'le birlikte gitmemişti?

Neden?

Çünkü bu seni son iki gündür yaşadığın tacizden kurtarabilirdi....

İçten içe kardeşinden nefret ediyordu. Ama bir yanı da Acheron özgür olduğu için mutluydu. Estes'in düşmanca yumruğunun altından kurtulmayı başarmıştı.

Daha sonra kendisi için cehennem anlamına gelse bile, Acheron'un asla bulunmamasını umuyordu. O zaman en azından içlerinden biri biraz huzur ve mutluluğa kavuşabilirdi.

20 Şubat, MÖ 9532

Styxx spor salonunun ortak koltuklarında oturmuş aşağıdaki oyunu izlerken mevsim normallerinin dışında sıcak bir gündü. Babası savaş hakkında danışmanlarıyla görüşürken ona sabah için izin vermişti. Babasının tekrar seyahat etmek zorunda kalma ihtimali vardı ve Styxx'in geride kalmasını istiyordu.

Onu dehşete düşüren bir şey.

İkisi de Estes'ten haber almamıştı. Styxx bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordu. Estes kardeşini bulmuş muydu yoksa Acheron hâlâ özgür müydü?

İkincisini umuyordu ama Estes onu yalnız bıraktığı için kardeşinin bulunmuş olmasından korkuyordu.

İç geçirerek sağ tarafa baktı ve daha önce hiç görmediği bir adamla göz göze gelince donakaldı. Bu, Styxx'in olmak istediğinden çok daha fazla kez karşılaştığı ahlaksız bir ilgiydi.

Styxx yüzünün görünmediğinden emin olmak için pelerinini aşağı çekti.

Oyun biter bitmez gitmek için ayağa kalktı. Ama fazla uzaklaşmadan kendisine bakan adam kolundan tutup onu durdurdu.

Styxx ilk başta onu tanımış olabileceğini düşündü, ancak Styxx'in kim olduğunu bilseydi, ona dokunmaması gerektiğini daha iyi bilirdi.

"Özgür mü doğdun?" diye sordu adam. Tanrım, umarım değildir. Sorunsuz bir şekilde sana sahip olabilmeyi çok isterim.

"Affedersiniz?"

Aç bakışlarını Styxx'in vücudunda gezdirdi. "Seninle biraz konuşmak istedim."

Styxx döndü ve aralarına olabildiğince mesafe koydu. Ama adam onu takip etti ve spor salonunun hemen dışında yakaladı.

Bu kez tutuşu şiddetliydi. "Bana sırtını dönme evlat."

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye homurdandı derin bir erkek sesi. "Kime hitap ettiğin hakkında bir fikrin var mı?"

Styxx başını çevirdiğinde babasının baş danışmanının en küçük oğlu Dorus'u gördü. Sadece ayaküstü konuşmuş olsalar da birbirlerini yıllardır tanıyorlardı.

Ama en son istediği şey bu şekilde ortaya çıkmaktı. Dorus'a ters ters bakarak uyardı.

"Kim o?" diye sordu adam.

"Hizmetkârım," dedi Dorus çabucak, hileyi anlamıştı. "Onu hemen serbest bırak. Yoksa malımı kaçırmaya çalıştığın için seni tutuklatırım."

Adam bıraktı. "O sana mı ait?" Bakışlarını spekülatif bir ışık kararttı. "Onu hiç kiraya verdiniz mi?"

"Hayır."

"Başlamak ister misiniz?"

Dorus öfkeyle kaskatı kesildi. "Tekrar söylüyorum, hayır. Şimdi bize izin verirsiniz." Hemen arkasına düşen Styxx'e parmaklarını şıklattı. Bir binayı döndükten sonra Dorus durdu ve arkasına baktı. "Tanrılara şükür, gitmiş."

Dorus ona meraklı bir bakış fırlatana kadar Styxx rahatlamış bir nefes aldı.

"Kaba olmak istemem Majesteleri ama halktan biri gibi giyinerek ne yapıyorsunuz?"

"Bir oyuna gittim." "Ve?"

Styxx omuz silkti. "Kraliyet locasında oturmak istemedim. Kimse beni orada yalnız bırakmıyor." Birileri sürekli ona hizmet etmeye ya da ona katılmaya çalışıyordu. Oyuncuları duyamayacağı kadar sürekli bir kesinti söz konusuydu.

Ve kutunun dışındaki herkes ona nefretle baktı.

"Yani ortak kıyafetlerle gittiniz ve korumalarınız olmadan ortak alanda oturdunuz... Büyüleyici."

Styxx, Dorus'un düşüncelerini duymadığını fark edince dondu kaldı. Ne kadar nadir ve harikaydı. Bu pek sık olmazdı ve bu zihinsel sessizlik hoşuna gitmişti. "Yardıma için teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım."

Dorus onu selamladı. "Her zaman hizmetinizdeyim, Majesteleri. Bir daha gitmek isterseniz bana haber verin, size en kötü koltukları ayarlayayım."

Styxx onun bu beklenmedik esprisine neredeyse gülecekti. Gitmeye başladı ama sonra kendini durdurdu. Sarayda yapacak bir şey yoktu. Ama yanındaki adam yeterince iyi bir arkadaşına benziyordu. En azından birkaç saat için. "Dorus? Benimle yemek yemek ister misin?"

"Benim için onurdur, Majesteleri."

Görece huzur içinde yemek yiyebilecekleri küçük bir kentroya doğru yürürlerken Styxx pelerininini indirdi.

Sahibi hemen geldi ve Styxx'in önünde eğildi. "Majesteleri, sizi tekrar görmek çok güzel. Gelin, sizin için özel bir masam var." Onları küçük binanın içinden geçirerek, arka köşedeki bir masaya ve koltuklara götürdü; masayı diğer sakinlerden korumak için bir perde çekilmişti. "Her zamanki yemeğinizden ister misiniz?"

"Lütfen, Cosmos. Teşekkür ederim." Toplamak için koştu.

Styxx sırtını duvara yaslayarak otururken Dorus da onun karşısındaki koltuğa oturdu.

"Kral olmak güzel, değil mi?" Dorus alay etti.

Eğer o piç gerçeği bilseydi... "Prens, ve evet. Bazı günler öyle."

"Ama her gün değil mi?"

Styxx zorlukla yutkundu. Rütbesinin ayrıcalıklarından yararlandığı çok nadir olmuştu. Ama o kadar iyi tanımadığı birine sırrını açacak değildi. Şikâyet ettiği için onu küçük görece birine. "Oyunda mıydın?"

"Hayır, Majesteleri. Pazardan eve dönerken bir an için sizi gördüm. İlk başta doğru olup olmadığımdan emin değildim. Ama bir kez..."

Cosmos elinde şarap kylixleriyle dönerken, hizmetkârları da yiyecek getirdi. Styxx ve Dorus kendi içkilerini içmeden önce tanrılara saygı olarak yere biraz şarap döktüler.

Styxx, Dorus ile birkaç saat geçirdi, hiçbir şey ve her şey hakkında konuştu. Ayrıldıklarında artık bir arkadaşı vardı. En azından öyle olduğunu varsayıyordu. Daha önce hiç arkadaşı olmadığı için emin değildi.

Muhtemelen seninle sadece prens olduğun için konuşuyordur. Belki de. Ama ilgisinde samimi görünüyordu. Ve Styxx onun düşüncelerini duyamadığına göre, neden olmasındı? Dorus'un art niyetleri olsa bile, bir kez olsun biriyle gülmek ve sohbet etmek güzeldi, üstelik o kişinin kendisini tamamen şımarık bir pislik olarak gördüğünü bilmeden.

"Nerelerdeydin?"

Babasının talepkâr ses tonu karşısında sarayın içinde durakladı. "Şehirde." Kralın sert bakışlarını görünce kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"

"Amcanızdan rahatsız edici haberler aldım."

Styxx'in üzerine bir korku çöktü. "Ne diyor?"

"Acheron kaçtı. Onu görüp görmediğimi sormak için yazdı. Öyle mi?"

Styxx hiçbir duygu belirtisi göstermemek için kendini zorladı. "Hayır, baba. Amcam başka bir şey söyledi mi?"

Beni başkalarına nasıl pazarladığı gibi.

"Pek sayılmaz. Seni sordu ve sana bir hediye gönderdi." Midesi korkuyla kasıldı. "Ne hediyesi?"

"Ben açmadım. Senin odanda. Neden elini yüzünü yıkamıyorsun? Akşam yemeği bir saat içinde servis edilecek."

Titreyen bacaklarının üzerinde odasına gitmeden önce babasına sert bir selam verdi. Estes ona ne gönderecekti?

Bu iyi olamaz.

Odasının kapısını kapattığında masanın üzerinde bekleyen kutuyu gördü. Odayı geçerken kalbi çarptı, sonra kapağı kaldırdı ve yüksek sesle küfretti. İçinde amcasının dilinden çıkardığı erotik sfaira ve boynundaki küçük altın künye vardı. Bir tsoulus'un künyesi.

Styxx notu açtı.

Eğer doğum gününe kadar malımı evime geri getiremezsem, onun yerini sen alacaksın. Senin yerinde olsaydım, babamın onu bulması için elimden geleni yapardım.

Styxx kutuyu çarparak kapattı ve ateşe atmaya başladı. Ama kendini yakaladı.

Ya sadece kısmen yanmış olarak bulunduysa?

Bu yüzden onu pencerenin yanındaki sandığının derinliklerine sakladı. Yarın onu alıp denize atacaktı.

Ancak notu, geride en ufak bir iz kalmamasına dikkat ederek yaktı.

Ne yapacağım ben?

Estes'in Acheron'u bulmasına yardım etmeyi reddetti. Kendi kardeşini o varoluşa geri döndürürse asla kendisiyle yaşayamazdı.

Onun yerine bir fahişe olmaya razı mısın? Sana yaptıklarından sonra?

Acheron size ihanet etti ve Estes sizi bir tsoulus olarak damgalarken sizi yere yatırıp güldü....

"Benim dünyama hoş geldin kardeşim. Sikiinin yanında her 'fahişe' gördüğünde beni düşünmeni istiyorum...."

Buna ve Acheron'un sert sözlerine çok sinirlenmişti. Bunun için kardeşinin kanını istedi.

Ama kan istemek ve birini bu kadar korkunç bir şeye mahkum etmek ...

Bunu yapamam. O onun babası değildi.

Ayrıca, kendisi de zaten bir fahişeydi. Ve Estes'in ona gösterdiği gibi, kendi yatağının güvenliğinde bile saldırıya uğrayabilirdi. O zamandan beri uyumadığı bir yatakta. Buna dayanamıyordu. Her gece battaniyelerini sürükleyerek

odada yerde uyurdu ve her sabah kimse bilmesin diye onları yatağına geri götürürdü.

Yine de Estes'in istediğı olsaydı, herkes onun ne olduğunu öğrenirdi.

Ve nasıl kullanıldığını.

21 Haziran, MÖ 9532

"Kadınları anlamıyorum."

Yazlık saraya doğru yola çıktıklarında babası Ryssa'yı azarlamaya devam ederken Styxx hiçbir şey söylemedi. Babası onu eve çağırmış ama o dönmeyi reddetmişti.

İşte buradaydılar, onu geri getiriyorlardı. "Akıllarından ne geçiyor?"

Styxx omuz silkti. "Akarlar mı?"

Babası güldü. "Bugünkü ruh halimi ancak sen hafifletebilirsin." Babası iç geçirerek merdivenlerden indi.

Yanlarındaki muhafızlar atlarından inerken Styxx yere düştü. Saray boş görünüyordu. Ama onlar ikamet etmediğinde hep öyle olurdu.

Normalde bir ay önce taşınmış olmaları gerekirdi ama savaş yaklaşırken babası anakaraya daha yakın, tahkimatı daha kolay ve daha merkezi bir konumda olan sarayda kalmaya karar vermişti.

Babası içeri girmeden önce muhafızların kapıyı açmasını bekledi ve sarayı dışarıdan görüldüğü kadar boş buldu. Ama içeriyi aradıklarında, sarayda birinin ikamet ettiği belliydi. Küçük odaların bazılarında mobilyalar ortaya çıkarılmıştı ve Ryssa'nın yatak odası çiçeklerle donatılmıştı.

Kral etrafına bakınırken başını salladı. "Arka tarafta olmalı."

Styxx babasını kapıdan geçip bahçeye kadar takip etti.

"O her zaman meyve bahçesini tercih ederdi," diye hatırlattı babasına. Gerçi Styxx ne zaman meyve bahçesine girmeye çalışsa

ona orada katılırdı. Burada kaldıkları son seferde, teyzelerinden bir mektup aldığını söylemek için aşağı indiğinde kafasına bir elmayla vurmuştu bile. Sonra da babalarına onu gözetlediğini söyleme cüretini göstermişti.

Bunun için bir düzine kırbaç yemişti. Bir kadının mahremiyete ihtiyacı vardır, evlat. Kız kardeşini asla gözetleyemezsin.

Ve kafasına yediği elmadan babasına hiç bahsetmemişti. Çünkü babası bunu ahlak bir çocuk olarak görürdü ve bu da bir dayak daha yemesine neden olurdu.

Meyve bahçesine girdiklerinde, Styxx iki ses duyunca yavaşladı.

Ryssa'nın ve Acheron'un.

Babasını tutup buradan uzaklaştırmak istedi ama artık çok geçti. Babası onları çoktan görmüştü ve bu yüzden çok öfkeliydi.

Ryssa kendini Acheron'un yanında yerde oturduğu yerden kaldırdı. "Baba. Neden buradasın?"

"Nerelerdeydin?" diye sordu ilerlerken. "Yılın ortasına geldik ve kimse seni görmedi."

"Sana söyledim, zaman istedim-"

"Baba?" Acheron'un heyecanlı sesi Ryssa'nın sözünü kesti ve babalarının dikkatini ona yöneltti.

Lanet olsun, Acheron. Neden ne zaman kaçman gerektiğini öğrenemiyorsun?

Sonra tekrar, Acheron kaçtı. Sadece doğru yöne değil. Yüzü sevinçle parlayarak babalarını kucaklamak için koştu.

Styxx, babası Acheron'u acımasızca itip ikiz kardeşini bir hançer gibi kesen iğrenç bir yüz ifadesiyle tararken yüzünü buruşturdu. Hem ona böyle davranıp hem de beni sevdiğini nasıl iddia edebilirsin?

Kesinlikle birbirlerinin aynısıydılar.

Styxx'in kasiğindeki fahişe damgası hariç...

Acheron bir açıklama için Ryssa'ya bakarken şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

Özür dilerim, Acheron. Bilmeni istemedim. Ryssa'nın düşünceleri açık ve netti. Bunca zamandır Acheron'a yalan söylüyordu. Ona babalarının onu sevdiğini ve eve hoş geldin diyeceğini söylüyordu.

Aptal sürtük. Neden bu kadar zalim olsun ki?

Ama o cevabı biliyordu... Hiçbir kadına güvenilmez. Hepsi hain yaratıklardır. Annesi onu bu konuda iyi eğitmişti.

"Onun burada ne işi var?" diye sordu babaları.

Acheron onunla bakışlarını kilitlediğinde Styxx onlara pek dikkat etmiyordu. Kardeşi onu gördüğü için çok mutlu görünüyordu.... Styxx onu serbest bırakmaya çalıştığında Acheron'un Atlantis'te ona verdiği karşılama kesinlikle aynı değildi.

Birçok yönden, bu aynı Acheron değildi. Karşısındaki adam bir zamanlar tanıdığı kardeşine çok daha fazla benziyordu. Styxx'in uğruna hayatını tehlikeye attığı kardeşine.

Ve babalarının Acheron'u Atlantis'e geri göndereceği düşüncesi onu dehşete düşürmüştü.

Neden bundan daha uzağa koşmadın, kardeşim?

Aptal kız kardeşi neden Acheron'u gerçekten güvenli bir yere götürmemişt?

"Muhafızlar!" diye bağırdı babası.

Styxx yüzünü buruşturdu, keşke kardeşini kapıp kaçabilseydi. Ama onları yakalayacaklardı ve babalarının onlara ne yapacağını kimse bilemezdi.

Estes'in bunun üzerine ne yapacağını ya da söyleyeceğini.

Ryssa bön bön baktı. "Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı kralına ve babasına.

Babalarının gözlerinde hiç merhamet yoktu. "Onu ait olduğu yere geri gönderiyorum."

Acheron dehşet dolu gözlerle Ryssa'ya dönerken çenesi gevşedi.

Başını iki yana salladı. "Bunu yapamazsın."

Babaları ona öyle nefret dolu bir bakış fırlattı ki, korkuyla bir adım geri çekildi. "Sen aklını mı kaçırdın, kadın? Neden böyle bir canavarı şımartıyorsun?"

"Baba, lütfen," diye yalvardı Acheron, önünde diz çökerek. Kollarını kralın bacağına doladı. "Lütfen beni geri gönderme. İstediğin her şeyi yapacağım. Yemin ederim. İyi biri olacağım. Kimseye bakmayacağım. Kimseye zarar vermeyeceğim." Acheron kralın ayaklarını saygıyla öptü.

Styx, Dionysion'da işkence gördüğü zamanları hatırlatan bu manzara karşısında kusacağını düşündü. O da aynı yalvarışlarda bulunmuş ve babası merhamet ya da saygı göstermeden onu terk etmişti.

Tıpkı Acheron'a yaptığı gibi.

"Ben senin baban değilim, kurtçuk." Acheron'u tekmeleyerek uzaklaştırdı ve en sevdiği Ryssa'ya kinle baktı. "Sana söyledim, o bu aileye ait değil. Neden bana böyle meydan okuyorsun?"

"O senin oğlun," diye hıçkırdı. "Onu nasıl inkâr edebilirsin? Onda senin yüzün var. Styx'in yüzü. Birini sevip diğerini nasıl sevmezsin?"

Çünkü beni sevmiyor, sürtük. Gerçekten sevmiyor.

Babaları uzandı ve Acheron'un çenesini eliyle sıkıca kavradı. Acheron'un Ryssa'yla yüzleşmesi için onu kabaca ayağa kaldırdı. "Onlar benim gözlerim değil. Bunlar bir insanın gözleri değil!"

Ryssa ağlayarak ona döndü. "Styx... O senin kardeşin. Ona bir bak."

Panik içinde babasına baktı, şu anda Acheron'u savunursa babasının ne yapacağından emin değildi. Babasının içinde bulunduğu ruh halinde, Acheron kadar Styx'e de düşman olması muhtemeldi.

Yaşlı adamı daha fazla kızdırmaktansa sakinleşmesine izin vermek daha iyiydi.

Üzgünüm, kardeşim. Geçen sefer senin için kıcımlı tehlikeye attığımda, hiç düşünmeden ve pişmanlık duymadan beni teslim etmiştin.

Hayır... daha da kötüsü, fahişelik yapmama yardım ettiniz ve beni fahişe olarak damgaladınız.

Midesi düğümlenen Styxx başını salladı ve Acheron'un çok benzer bir durumda Estes'e söylediği kötü sözleri tekrarlardı. "Benim kardeşim yok."

Babası Acheron'u geri itti.

Acheron orada sessizce durdu, gözleri babalarının kendisi hakkında hissettiklerinin acı gerçekliğiyle sersemlemişti. Bu Styxx'in hayatının her gününde başa çıktığı bir şeydi.

Ama canını acıtan şey, kardeşinin aklından geçen düşünceleri tam olarak bilmesiydi. Kendisine sürekli musallat olan düşüncelerle aynıydılar. Acheron, Estes'in her sapkınlığını yeniden yaşıyordu. Her iğrenç, aşağılayıcı dokunuşu...

Kardeşi başını eğdi ve kollarını kendine doladı.

Kral muhafızlara "Onu Atlantis'e geri götürün!" diye emretti.

Styxx babasının sert cümlesiyle irkildi. Aptal piçin bile anlamadığı bir cümle. Ama Styxx biliyordu.

Acheron da öyle.

Acheron tek kelime itiraz ya da kavga etmeden onları sarayın önüne kadar takip etti.

O yine Styxx'in yakalanmasına neden olan taşlaşmış köleydi....

Ryssa gözlerinin derinliklerinde yanan nefretle babalarına baktı. "Estes ona kötü davranıyor baba. Sürekli olarak. Acheron'u satıyor-"

Babaları onu tokatladı.

"Bahsettiğin kişi benim kardeşim. Bu ne cüret!"

Şaşkına dönen Styxx'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Babası ona hiç elini sürmemişti. Sadece bu bile Estes'in ona söylediklerini doğruluyordu. Babası Estes'i sonuna kadar savunacaktı.

Kendi çocuklarına karşı bile.

"Ve bu da benim kardeşim. Bu ne cüret!" Ryssa, Acheron'un peşinden hışımla gitmeden önce hırladı.

"Yalancı fahişe! Tıpkı sarhoş annesi gibi!"

Styxx bu sert sözler ona çarptığında nefes alamadı. Babası sevgili yavru kedisinden hiç bahsetmemişti.

böyle. Eğer değerli kızına sırtını dönerse, Styxx'in tek bir umudu bile yoktu. "Ya yalan söylemiyorsa baba?"

Babasının yüzündeki ifade ona bir adım geri attırdı. "Kardeşime de mi iftira atacaksın?"

Yüzündeki o ifadeyle olmaz, ihtiyar. Ben o değilim. aptal ya da sarhoş. "Affet beni, Peder."

Aralarına mesafe koymak isteyen Styxx, Ryssa'nın peşinden koştu.

Onu sarayın ön girişinde buldu. Acheron başını öncekinden daha da aşağıda tutuyordu. Kollarını o kadar sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyazdı.

"Acheron?" Ryssa nefes aldı.

Styxx arkalarındaki kapı aralığında gezinirken ona bakmayı reddetti.

Styxx'e hiç göstermediği bir şefkatle Acheron'un yüzündeki saçları geriye doğru taradı. "Acheron, lütfen. Bugün geleceklerini bilmiyordum. Güvende olduğumuzu sanıyordum."

Boş gözlerle yere bakarken, "Bana yalan söyledin," dedi. "Bana babamın beni sevdiğini söyledin. Hiç kimsenin beni buradan gönderemeyeceğini söyledin. Bunun için bana yemin ettin."

Styxx kendi öfkesi ve acısı içinde parçalanırken başını salladı. Acheron'a nasıl böyle yalan söyleyebilmişti? Elbette o da Acheron'un geri dönmesini en az onun kadar istemişti ve diğer oğlunu asla kabul etmeyecek olan babalarından aynı nefret dolu hayır cevabını almıştı.

"Biliyorum, Acheron," diye hıçkırdı.

Acheron ona döndü ve yakıcı bir nefretle bakmaya başladı. "Sana güvenmemi sağladın."

"Çok özür dilerim."

Styxx acı kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. Üzgünüm, Ryssa? Gerçekten mi? Zavallı moronun Estes'in dönüşünde Acheron'a ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama Styxx biliyordu. Amcası ona çoktan göstermişti.

Acheron da Styxx gibi ölmeyi dileyecekti.

Kardeşi başını salladı. "Eskort olmadan odamdan dışarı adımımı atmayacaktım. Asla ayrılmayacaktım

Ev halkı. Idikos gittiğim için beni cezalandıracak. O..." Kendini daha da sıkarken gözleri dehşetle doldu.

Styxx'in midesi kalktı. İleri doğru bir adım attı ama sonra kendini tuttu. Eğer şimdi Acheron'a yardım etmeye çalışırsa, ikisi de bedelini öderdi. Hem de çok ağır.

Atlar öne çıkarıldı.

Kardeşi Ryssa'ya baktı. "Keşke beni olduğum gibi bıraksaydın."

Yapmalıydı. Çünkü bu onun için çok daha kötü olacaktı. Aylar önce Atlantis'te onunla dövüşen Acheron kaderine terk edilmişti. Şimdi karşısındaki ise Estes ve onun sapkınlıkları olmadan yaşamayı tatmıştı.

Şimdi onu oraya geri göndermek...

Kız kardeşi hepsinden kötüydü. Estes Acheron'u daha da sıkı kavrayacaktı. Kardeşi bir daha asla huzur ya da özgürlük yüzü göremeyecekti. Estes ve babaları yaşadığı sürece.

Muhafızlar Acheron'u bir savaş arabasına bindirirken Styxx hiçbir şey söylememek için kendini zor tuttu. Kardeşi onu götürürlerken arkasına hiç bakmadı.

"Acheron!" Maia, aşçının küçük kızı, kapıdan dışarı fırlarken çığlık attı.

Acheron ancak o zaman arkasına baktı. Yüzü soğukkanlıydı, dönen gümüş gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Styxx babasının duygularını görmesine izin vermemesi gerektiğini bildiğinden nefes nefese kaldı. Kral çok dengesizdi. Ve Styxx'in ihtiyacı olan son şey bir dayaktı. Eğer planladığı şeyi yapmayacaksa.

Ryssa dizlerinin üzerine çöktü ve küçük kızı kollarının arasına aldı. İkisi birlikte kulakları çınlayana kadar feryat ettiler.

"Ayağa kalk!" diye hırladı babası sonunda onlara katıldığında. "Onun gibi bir şey için ağlamana izin vermeyeceğim."

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı.

Styxx, babaları o n a tekrar tokat atmadan ya da daha kötü bir şey yapmadan önce onu geri çekti. "Odana git,

Ryssa. Şimdi."

Styx'x'i hayal edilebilecek en çirkin alaycılığıyla taradı. "Keşke o yatağa bağlı bulduğum sen olsaydın! Seni orada değersiz bir fahişe gibi kullanılman için bıraktırdım. İnsanları kullanıp atarak bunu hak ediyorsun!"

Styx'x tam bir dakika boyunca, bu acımasız sözler onu her darbeden daha sert bir şekilde tokatlarken nefesini tutamadı. Zihninde, kendisini yine o yatakta bir hiçmiş gibi kullanılırken gördü.

Kalırsa onu kendisinin döveceğini bilen Styx'x, onu babalarına bıraktı.

Nefes al. Sakinleş. O bilmiyor.

Yine de acısını dindirmede. Söylediklerinde gerçekten ciddi idi. Bunu düşüncelerinde duymuştu. Ona karşı hiçbir sevgi ya da saygı beslemiyordu ve onu Acheron'un yerine bir fahişe olması için Estes'in gözetimine seve seve mahkûm edebilirdi.

Ona olan nefreti, babasının Acheron'a olan nefreti kadar mantıksız ve temelsizdi.

Styx'x keder, utanç ve dehşet içinde elini karnına bastırdı. Ama tüm bunların altında Ryssa'nın onu reddetmesinin acı ıstırapı vardı. Neden ondan bu kadar nefret ediyordu? Hayatında ona hiçbir şey yapmamıştı.

"Styx'x?"

Babasının seslenişiyle irkildi. Gözlerini kırpıştırarak derin bir nefes aldı ve duygularını dizginlemeye zorladı. Babası onu böyle görürse Tanrılar yardımcısı olsun.

Styx'x artık incinmeye dayanamıyordu. Sadece birkaç dakikalığına bir nebze huzur istiyordu.

"Majesteleri?" dedi babasının yanına dönerken. "Bu gece burada kalacağız ve şafakta ayrılacağız."

"Evet, efendim." Styx'x tereddüt etti. "Baba? Bu gece kendime birkaç saat ayırmamın bir sakıncası var mı?"

Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. "Kasabada Yunanistan'ın en iyilerinden biri olan bir genelev var. İyi eğlenceler."

Babasının aklından geçenlerden tiksinen Styxx, ahıra doğru yola koyulmadan önce babasının gitmesini bekledi. Olabildiğince hızlı bir şekilde iki taze atı eyerledi ve kardeşinin peşinden yola koyuldu.

Tanrılar aşkına, Acheron. Beni tekrar yakalatma.

* * *

Styxx muhafızların uyuduğundan emin olana kadar geri çekildi. Hiçbir şekilde ses çıkarmamaya özen göstererek, yerdeki bir kazığa bağlanmış olan Acheron'a doğru ilerledi.

"Acheron?" diye fısıldadı kardeşinin omzuna dokunarak.

Acheron bir sıçrayışla uyandı. Solmakta olan ateş ışığında Styxx'i görünce yüzünü buruşturdu. "Burada ne yapıyorsun?" "Seni serbest bırakıyorum." Styxx ipi kesmeye gittiğinde, Acheron onu durdurdu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Acheron şok olmuş bir fısıltıyla.

"Bana zaten kardeşin olmadığımı söylemiştin. Gerçekten neden buradasın?"

Styxx ona ters ters baktı. "Önce sen beni reddettin."

Acheron kaşlarını çatarak alay etti. "Hayatımda bir kez bile seni reddetmedim! Beni dışarı atan sen ve babandı."

Styxx dişlerini sıktı. Acheron'un Atlantis'te olduğuna dair gerçekten hiçbir anısı yoktu. Hem de hiç. Ve ne yazık ki bu konuda tartışmanın zamanı değildi. "Gitmek zorundayız."

"Nereye gideceksin?"

"Herhangi bir yere. Seni bununla baş başa bırakamam. Bir daha olmaz."

Acheron elini yakaladı ve kravatı kesemeden onu geri itti. "Aptal mısın lan sen? Bizim yaşımızdaki çocuklara kendi başlarına ne olduğunu biliyor musun?"

Evet, ama artık akılları başlarından gitmemiştir. Biri tek başına zayıf olsa da, ikisi birlikte

birbirlerini korurlar. "Paralı asker olarak çalışabilirim. İyi para kazanıyorlar."

"Peki ben neyim? Kamp fahişesi mi?" Acheron kuşkuyla sordu. "Sen dışarıda kahramanlık ve savaşçılık oynarken bana ne yapacaklarını sanıyorsun? Gerçekten mi?" Styxx'in vücuduna acımasız bir bakış fırlattı. "Ve kendinizi kandırmayın, Majesteleri." Unvanıyla alay etti. "Sende de benim sahip olduğum, seni gören herkesin seni becermek istemesine neden olan aynı doğal olmayan cazibe var. Yalnız bırakılmanın tek nedeni bilinen bir prens olman. Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsan, seni tanımayanların olduğu bir kasabaya gir ve ne kadar hızlı bir şekilde yere atıldığını ve düzgün yürüyemeyene kadar kışının becerildiğini izle."

Bu sözler içini parçaladı, özellikle de en doğru olan kısım. Ama yine de...

"Gerçekten seni burada bırakmamı mı istiyorsun?"

Acheron'un öfkesi onu kesip geçti. "Hepinizin beni yalnız bırakmasını istiyorum. Sonsuza dek. Sizinle işim bitti."

Bu duyguyu ve beyanı çok iyi anlıyordu.

Yine de Styxx kardeşini savunmasız bırakamazdı. Kemerinden hançerini çıkardı ve aralarındaki toprağa gömdü. "İkimize de bir iyilik yap. Geri döndüğünde bunu Estes'in ölü kalbine sapla."

Acheron ona bir kez daha alaycı bir bakış fırlattı. "Asker olan sensin. Neden yapmıyorsun?"

Kardeşini yatıştırmak ve mantıklı düşünmesini sağlamak isteyen Styxx ona doğru uzandı. "Acheron-"

Elini geri çekti. "Sen benim için ölüsün. Beni evimden almalarına izin verdiğin günden beri benim için ölüsün."

Styxx bunu yüzüne vurduğu için dehşete düşmüştü. "Yedi yaşındaydım."

"Ben de öyleydim."

Öfke Styxx'in bakışlarını kararttı. Savaşmaya bile başlayamayacağı bir şeyi kendisine karşı tutan bu bencil pislik için fahişelik mi yapmıştı? Dövülmüş müydü?

Markalı mı?

"Siktir git, Acheron!"

"Neden olmasın? Bunu yapmayan tek kişi sensin." Styxx alay etti. "Estes'e göre değil."

"Bu da ne demek şimdi?"

Bu kâbusu düşünmek bile istemeyen Styxx teslim olmak için ellerini havaya kaldırdı. "Bir silahın var. Yeterince erkeksen kullan. Seninle işim bitti kardeşim. Bir daha asla senin için kıcıımı tehlikeye atmayacağım. Asla."

Ayağa kalkan Styxx ikizine ters ters baktıktan sonra dönüp uzaklaştı.

Kurtarılmak istemeyenleri kurtaramazsınız.

Ryssa gibi, Acheron da ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. Eğer Acheron olsaydı ve Atlantis'ten uzak durmak için bir şansı olsaydı, bunu kullanırdı.

Ama ne Hades ...

Süresi dolmak üzereydi. Şimdi Estes evcil hayvanını geri alacaktı. Styxx kardeşinin yerine Atlantis'e gitmek zorunda kalmayacaktı. Mutlu olmalıydı.

Yine de değildi. Kardeşinin artık savaşmayı bile denemeyecek kadar korkmuş ve yenilmiş olmasından nasıl mutlu olabilirdi?

Bunda kimse kazanmadı. En azından Acheron.

Styxx atının üzerine çıktı ve kardeşi için getirdiği atın dizginlerini eline aldı. İradesi dışında geriye dönüp baktığında Acheron'un kamp ateşinin yanında yere uzandığını gördü, sanki Estes'in evine dönmekten tamamen memnun gibiydi.

Bir yanı hâlâ kampa saldırıp kardeşini gitmeye zorlamak istiyordu. Ama Acheron ve Estes ona bunun sonunda ne olacağını çoktan göstermişti.

Becerildim.

Birisi boğuluyorsa ve siz onu kurtarmaya çalışıyorsanız, siz onu çıkarmadan önce onun sizi boğma ihtimali daha yüksektir.

Acheron ona yeterince zarar vermişti. Styxx'e ne kadar acırsa acısın, daha fazlasını yapmasına izin vermeyecekti.

onun için kalbinde tuttu.

"İyi şanslar, kardeşim. Umarım bir gün huzuru bulursun."

23 Haziran, MÖ 9532

"Mutlu yıllar, seni küçük pislik!"

Başı acıyla zonklayan Styxx, Ryssa hediyesini ona fırlatmadan önce eğilmek için ancak zaman bulabildi. Yüzünün yanındaki duvara çarptı. "Senin derdin ne?"

"Sen! Acheron'un neler yaşadığını bilerek sana bakmak zorunda kaldığım her gün, senden daha çok nefret ettiğim bir gün oluyor."

Styxx eğildi ve "hediyesini" yerden aldı. Kızın görmesi için havaya kaldırdı. "Teşekkür ederim, sevgili kardeşim. Bunu ve özellikle de alınış şeklini her zaman hatırlayacağım."

Yüzünü yukarı çevirerek sessizce onun sözleriyle alay etti. "Kendini çok zeki sanıyorsun. Şişko, şımarık bir veletten başka bir şey değilsin."

"Beni boğacak kadar sıkı bir aile sevgisiyle sarılmış biri," dedi alaycı bir şekilde.

"Beni kesinlikle iğrendiriyorsun. İkizin bu kadar acı çekerken sen nasıl burada rahat rahat durabiliyorsun?"

Kolay değildi ama Acheron ona başka seçenek bırakmamıştı.

Styxx ona karşı dudaklarını büktü. "Onun hakkında ne biliyorsun?" "Estes'in onu sattığını biliyorum!"

Styxx babasının onlara yaklaştığını görünce donakaldı. Eğer tek bir kelime bile duysaydı ...

Kralın ona ne yapabileceğini kimse bilemezdi.

Sadece Ryssa'nın duyabileceği şekilde sesini alçalttı. "Ve beni dinlesen iyi olur sevgili kardeşim. Kendi iyiliğin için. Estes asla böyle bir şey yapmaz. Bu da bizi Acheron'dan kurtarmak için uydurduğun yalanlardan biri. Anlıyor musun?"

Ona öyle sert bir tokat attı ki kulakları çınladı. "Sen bencil, değersiz bir korkaksın! Cesedinin üzerinde duracağım gün için yanıyorum. Daha da iyisi, bir gün seni Acheron gibi fahişe olarak görmek için her türlü bedeli seve seve öderim."

Styxx, bu sözler gömülü tutmaya çalıştığı anılarını canlandırırken ona ters ters baktı. "Ve henüz kral olmadığım için minnettar olmalısın. Böyle bir ihanet için seni kırbaçlatırdım." Dudaklarındaki kanı silerek onu terk etti ve odasına yöneldi.

"Styxx?"

Babası aşağıdan seslenince tereddüt etti. Yüzünün ne kadar kötü yandığı düşünülürken, kız kardeşinin el izinin açıkça belli olacağını biliyordu.

Kahretsin...

"Evet, baba," dedi kıpırdamadan.

"Buraya gelebilir misiniz lütfen?"

Çifte bok.

İç geçiren Styxx döndü ve aralarındaki mesafeyi kapattı.

İzi gören babasının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne oldu sana böyle?"

Styxx elini acıyan yanağına götürdü. "Bir kadına söylememem gereken bir şey söyledim."

"Hangi kadın? Adını söyleyin, bu cüretinden dolayı onu kırbaçlatacağım."

Elbette yaparsınız.... ama dürüst olmak gerekirse bunu şansa bırakmak istemedi. "Sorun değil baba. Bazıları bunu hak ettiğimi söyleyebilir."

Bu kralın hiç de hoşuna gitmedi. "Siz prenssiniz ve bu şekilde saygı görmelisiniz!"

Buna amcasının onu ya da ikizini taciz etmesi de dahil miydi? Kendisine bir tokattan çok daha kötüsünü yaşatmadan önce bu düşmanlığı ısırarak geri püskürtmek zorundaydı. "Bir şeye mi ihtiyacınız vardı baba?"

"Bu akşamki ziyafeti seninle birlikte gözden geçirmek istedim."

Styxx başını kaldırdığında Ryssa'nın merdiven çıkıntısında annesinin yanında durduğunu gördü. İkisi de gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Bütün bunlardan çok yorulmuştu. Yalanlardan, aldatmalardan.

Utanç.

Ama daha da kötüsü, gerçek ortaya çıkarsa Ryssa'nın bundan zevk alacağını bilmesiydi. Annesinin de. Muhtemelen ikisi Estes'e amcasının onu parçalamasını izlemek için ön sıradan yer ayırtması için para ödeyecekti.

Styxx'in dikkatinin dağıldığının farkında olmayan kral devam etti. "Dün bana getireceğini söylediği teklif hakkında Senatör Nileas'la görüşebilir misiniz? Günün bu saatinde forumda olmalı."

"Bunun yapıldığını görecekim baba." Styxx annesini ve kız kardeşini görmezden gelerek saraydan çıktı ve şehrin merkezindeki foruma doğru yola koyuldu.

Asilzadelerin çoğunun eşlerinden uzakta içki içip felsefe yapmak için toplandığı binaya ulaştığında yüzünün yanması nihayet durmuştu. Onların düşüncelerini duyabildiğinden ve çoğunun Ryssa'yı sadık bir hayran gibi gösteren bir zehirle onu küçümsediğini bildiğinden, mümkün olduğunca bu yerden uzak durma eğilimindeydi.

İronik bir şekilde, onu en çok eleştirdikleri ve ona karşı tuttukları şey, onlardan birini "akıl hocası" olarak seçmeyi reddetmiş olmasıydı. Bir soylu yerine Galen'i seçmişti çünkü Galen'in baş başa kaldıklarında kendisinden boyun eğmesini beklemeyeceğini biliyordu. Galen de daha sonra ondan siyasi iyilikler beklemeyecekti.

Ve yaşlı savaş köpeği ona en azından bir nebze saygı duyuyordu. Seçimi son derece alışılmadık olsa da, ona katlanması gereken bir kabus daha az vermişti.

"Nileas nerede?" Styxx komplekste bulduğu ilk senatöre sordu.

"Arkada, Majesteleri. Patrokles ile birlikte."

Styxx duraklayarak kendisini takip eden iki muhafıza doğru döndü. Soylular özgürce konuşurken "avamın" onları gözetlemesinden hoşlanmazlardı. "Burada kalın. Ben hemen döneceğim."

İsteksizce itaat ettiler.

Styxx, bacaklarını kilitleyen iki ses duyana kadar binanın içinde ilerledi.

"Sana Şimdi söylüyorum, bu doğru. Atlantis'te aynı anda hem prensi hem de gözleri dışında tıpkı ona benzeyen bir çocuğu yatağımda gördüm."

"Yalan söylüyorsun!"

"Benden Şüphe ediyorsan Melus'a sor. O da oradaydı ve her ikisiyle de bir tur attı."

"Ne zaman?"

"Geçen sonbahar da."

"Sen bir yalancısın."

"Yalancı mıyım ben? Bir dahaki sefere Styxx'in yanındayken, bir Şey düŐür ve chitonuna bak. Tüm sol tarafı ve kalçaları korkunç Şekilde yara bere içinde. Kıında ve sol meme ucunda bile bir damga izi var."

Styxx bu ayrıntılar onu sarsıp övünmenin doğruluğunu teyit ederken nefes alamıyordu. Estes ona kendisini sattığını söylediğinde, Styxx tüm adamların Atlantisli olduğunu dŐnmŐ.

Hayır...

"Şu anda onu görmenin ne kadar dikkat dağıtıcı olduğunu bilemezsin, oysa düşünebildiğim tek Şey onun tekrar önümde diz çökmesini ne kadar çok istediğim. Ona bakarak söyleyemezsin ama harika bir dili var. Prens kim eğitti bilmiyorum ama çok yetenekli bir öğrenciye tebrikler."

Bununla başa çıkamayan ya da onun hakkında bu Şekilde konuşan adamlarla yzleŐemeyen Styxx dönüp gitti. Saraya döndüğünde dehşet içinde çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Panik onu tamamen ele geçirmişti.

Ben ne yapacağım?

Bu saçmalık eninde sonunda babasına ulaŐacaktı. Ve bunun için Styxx'e ne yapacağını kimse bilemezdi. Kesin olarak bildiği tek Şey, babasının tüm bu olanlar için onu suçlayacak bir neden bulacağıydı.

Herkes onun bir fahişe olduğunu bilirdi. Damgalı bir tsoulus olduğunu ...

Başka kaç Yunanlı ve Didimoslu onu satın almıştı?

Estes numara hakkında yalan mı söylemişti?

Benim bir fahiŖe olduğumu biliyorlar....

Babam bunun için beni acımasızca idam edecek.

DehŖet içinde, ne yapacağına karar vermeye alıŖırken odasında öfkeli daireler çizerek yürüdü.

Ve bu akŖam hepsinin katılacağı bir ziyafeti vardı... glŖp anılarını tazeleyeceklerdi. Muhtemelen yara izlerini doğrulamak için bir Ŗeyler dŖryordu.

Onların dŖncelerini duyabileceğim.

Onunla yatmıŖ birinin yanına girerse, bunu bilirdi. Onların dŖnceleri onunkilerin önüne geçerdi.

Bunu yapamam.

Babası onu dvse bile. O ziyafete gidemezdi. Vücuduna "fahiŖe" damgası vurulmuŖken ve kalabalığın içinde onu satın alıp beceren adamlar varken nasıl baŖı dik yryebilirdi?

Elleri titreyen Styxx masadaki Ŗarabı kaptı ve içti.

Hayır, bitkilere ihtiyaı vardı.

Sandığa gitti ve amcasının ona getirdiği son partiyi çıkardı. Normal miktarın üç katını çıkardıktan sonra parmağıyla Ŗaraba karıŖtırdı ve iki yudumda içti.

Lütfen, tanrılar, lütfen ölmeme izin verin....

Yere uzandı ve bir daha amamayı umarak ve dua ederek gözlerini kapattı.

24 Haziran, MÖ 9532

"Beni iğrendiriyorsun!"

Neden ölmedim? Styxx, babası başının acısıyla ona bağırmaya devam ederken inledi.

"Hayatım boyunca hiç bu kadar utanmamıştım!"

O zaman sizi defalarca görmeye zorlandığınız erkeklere satan amcanız tarafından yatağa zincirlenmiş bir şekilde çıplak uyanmayı denemelisiniz.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" diye devam etti babası. Demiryolu.

Evet, seni gerçekten becerdim ihtiyar.... ben Sizi tecavüze uğramanız için ormana gönderen ve sonra tecavüzcülerinizle iki gün boyunca gülen kişi.

Sizi, sevgili rahiplerinizi tarafından kendi iyiliğiniz için işkence görmeye terk eden kişi.

Bu kadar acınası olmasaydı gülerdi. Kuru dudaklarını yalayan Styxx gözlerini araladığında babasının başında dikildiğini gördü. "Ne yaptım ben?"

"Biz senin evinde ziyafet verirken sen burada sarhoş yatıyordun. onur. Bunun nasıl görüldüğünü biliyor musun?"

Herkesin aptalca sandığı gibi şımarık, mutlu bir prensmişim gibi mi?

"Bana, senatörlere ve ailelerine karşı çok saygısızcaydı. Böyle bir kral mı olmak istiyorsunuz? Öyle mi?"

Kral olmak istemiyorum, özellikle de amcama beni becermesi için para veren senatörlere karşı.

"Ayağa kalk!" Babası onu tekmeledi.

Styxx doğrulmadan önce yüzünü buruşturdu. Karnı şişerken gözleri anında **b ü y ü d ü** . Çırpınarak, zar zor

midesi içindekilerin hepsini kaybetmeden önce lazımlığa ulaşabildi.

"Şu haline bak. Acınacak haldesin. Hayatımda daha üzücü bir manzara görmedim."

Daha fazla dışarı çıkmalısın. Yine kustu.

Babası onu acımasız bir bakışla süzdü. "Bencil, kendi kendini yaralayan hastalığını bitirir bitirmez, bunun için sopalanacaksın."

Styxx ağzını sildi. "Bunun için çok yaşlı olduğumu söylemiştin."

"Huysuz, kontrolden çıkmış bir çocuk gibi davranmak için çok yaşlısın. Eğer öyle davranacaksan, ben de sana öyle davranacağım."

İtiraz etmeye başladı, sonra midesi tekrar çalkalandı.

"Ve sana vurulan her darbeyi izlemek niyetindeyim."

Styxx gözlerini kapadı, kendisi için daha fazla vuruş anlamına gelse bile bu merhamet için ölçülemeyecek kadar minnettardı. Tanrılara şükürler olsun. Hissettiği rahatlama karşısında neredeyse gülümseyecekti.

Kesik kesik nefes alarak kendini duvara yasladı ve gözlerini babasına dikti. "Sanırım bunun için aşağı inerken yardıma ihtiyacım olacak."

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Çok komik, gerçekten. Acınası bir korku hikayesi gibi. Bu noktada neden gülmeyelim ki? Gözyaşları ona alaydan başka bir şey kazandırmamıştı. Neden farklı bir yaklaşım denemesin?

"Ne söylememi istiyorsunuz, Peder? Üzgün olduğumu mu? Tamam. Özür dilerim. Lütfen, ihmallerimle sana yaptığım onursuzluk ve kötülük için beni affetmek için kalbindeki nazik yardımsever merhameti bul."

"Benimle alay etmeye nasıl cüret edersin? Hayır, hiç üzgün değilsin. Ama olacaksın." Styxx'in ayaklarına tekme attı. "Muhafızlar!"

Hemen içeri girdiler.

Styxx onları kapüşonlu bir bakışla süzdü, içlerinden birinin onu da sikip sikmediğini merak ediyordu.

Babası geri çekildi, böylece onu sertçe kavrayabildiler ve ona en az onun kadar acı vermekten zevk aldılar.

mümkün. "Ekselanslarını azarcıya götürün."

Styxx, onu ayağa kaldırıp sürükleyerek aşağı indirdiklerinde irkildi. Söylenmemiş hakaretleri, babasının ona savurduklarıyla birlikte kafasında çınladı.

Sanki artık umurumdaymış gibi.

Muhafızların odasının kapısını açtılar ve onu içeri çektiler. Azarlayıcının gözleri onu orada gördüğünde açgözlü, şehvet dolu bir zevkle parladı.

Styxx ona soğuk bir gülümseme verdi. "Kötü şans, yaşlı adam. Babam izlemek niyetinde."

Bu onun neşesini kaçırdı ama onun yerini alan bakış Styxx'e korkunç bir ceza vaat ediyordu.

Evet, bu acıtacaktı. Kötü bir şekilde.

Öyle olsun.

"Yetmiş kırbaç."

Azarlanan kişi bile babasının emrinin ciddiyeti karşısında nefesini içine çekti.

Styxx babasının bakışlarını irkilmeden karşıladı ve güldü. "Neden orada duruyorsun, baba? Neden yüz taneye çıkmıyoruz?"

"Bu küstahlığa devam edersen, ben de ederim."

O başka bir şey söyleyemeden, azarlayıcı deriyi ağzına soktu. "Tanrılar aşkına, Majesteleri, kapayın çenenizi," diye Styxx'in kulağına üfledi.

Azarlanan çocuk babasının bakışlarıyla karşılaştı. "Affedildim mi Majesteleri?"

"Evet."

"Ekselansları?"

Onun ne düşündüğünün bir önemi var mıydı? Bu çarpık formaliteyi bulan piç kurusu kimdi?

Babasına ters ters bakan Styxx başıyla onayladı.

Azarlayıcı onu "güzel" odasına götürdü ve çok iyi bildiği banka bağladı. Styxx, azarlayıcının sopayı seçmesini sessizce izledi, ardından arkasına geçerek chitonunu kaldırdı ve dayak için kalçalarını ortaya çıkardı.

"Bekle!" dedi babası başlamadan önce.

Styxx yeni bir dehşet kalbini ele geçirirken korkuyla dişlerini sıktı. Estes oraya da "fahişe" damgasını vurmuş muydu?

Tanrım, ne görüyor?

"Ağzını açın."

"Emredersiniz, Majesteleri." Azarlayıcı deriyi çıkardı, sonra geri çekildi ve bakışlarını kaçırdı.

"Kalçandaki ve uyluklarındaki yara izleri nereden geliyor, evlat?"

Styxx bu tek sorunun aptallığı karşısında ağzı açık kaldı. "İçimdeki iblisleri yaktılar ve kanlarını akıttılar, baba. Hatırlamıyor musun?"

"Sıcak markalarla mı?" Hayır... soğuk olanlarla.

Yaşlı adam bunamış mıydı? Ne kullanacaklarını sanıyordu? Gül yaprakları mı?

"Estes seni getirdiğinde yaralarımı gördün."

Babası, Styxx'in sol tarafını ve koltuk altından kalçasına kadar onu işaretleyen acımasız, buruşuk yara izlerini ortaya çıkarana kadar Styxx'in chitonunu çekiştirdi. Babası birkaç saniye boyunca bakışları bu yara izlerinin üzerinde gezinirken hiçbir şey söylemedi, sonra Styxx'in ön kolunda piçin onu kestiği yara izine ve son olarak da annesinin şefkatli elinin açtığı yara izlerine baktı.

Neyse ki Styxx, onu bir fahişe olarak gösteren en korkunç yara izi babasının bakışlarından gizlenecek şekilde eğilmişti.

Kral sonunda azarlayana, "İzinlisin," dedi. Selam vererek yanlarından ayrıldı.

Babası zorlukla yutkundu. "Dionysion'dayken vücudunu hiç görmedim. Yüzüne bile zar zor baktım."

Garip ama ona hiç de öyle gelmemişti. Babasının yaralarına hastalıklı bir memnuniyetle baktığına yemin edebilirdi.

Babası Styxx'in yan tarafını chitonuyla örttü, böylece artık yara izlerini görmek zorunda kalmayacaktı. "Kaç aydır oradaydın?"

Bu soru onu sert bir şekilde tokatladi. "Hatırlamıyor musun?" Babası başını salladı. "Ama sen hatırlıyorsun, değil mi?"

Nasıl unutabilir ki? "Orada rahiplerin şefkatli bakımı altında geçirdiğim her kalp atışı hafızama kazındı, Peder."

Babası yüzünü buruşturdu ve ellerini çözdü. Yeterince şey yaşadın, evlat.

Styxx, babası başka bir şey söylemeden giderken kendini yukarı itti.

Başı zonklayan Styxx odasına doğru ilerledi. Ön tarafındaki yaraların ne kadar kötü olduğunu biliyordu. Sırtındakiler ne kadar kötüydü ki babası onlardan bu kadar tiksinimişti?

Onları gördüklerinden beri bana kazık atan senatörlere sormalıyım.

Elini kafatasına bastırdı, kafasını sonsuza dek dışarı çıkarana kadar sıkabilmeyi diledi.

Buna daha fazla dayanamayacağım. Bu kadar dehşet yaşamak için çok gençti. Görünürde bir sonu yokken böyle acı çekmek için çok gençti. Çıkış yolu yoktu.

Lanet olsun sana, Acheron.

Kardeşi bunu yüzüne vurduğundan beri, Acheron'un sözlerinin ne kadar doğru olduğunu fark etmişti. Onu gören herkesin aç bakışları. Prens olmasından kaynaklandığını düşündüğü bakışlar ve hareketler. Ama Acheron haklıydı. İnsanlar onun bir unvanı olduğunu bilmeseler bile vücuduna göz dikmişlerdi. Ve bilmedikleri zaman çok daha saldırgan oluyorlardı.

Kaçsa bile ona tıpkı amcası gibi davranacaklardı. Ziyafet masasındaki lezzetli bir et parçası gibi. Onun kardeşi olacaktı....

İyi maaşlı, fazla kullanılmış bir fahişe. Zaten öyle olmadığından değil.

Sadece anılarımın ruhumu parçalamadığı tek bir huzur anı istiyorum. Acısız bir gün.

Daha iyi bir düşüncesi olmadığı için yıkandı ve kıyafetlerini değiştirdi, sonra da atını almak için muhafızların yanından gizlice geçti.

Ahırdan çıkıp yüksek kıyı şeridine doğru at sürerken aklında tek bir düşünce vardı.

Bu korkunç kabusu sonsuza dek sona erdirmek için.

* * *

Styx atını dizginleyip eyerden kayarak sert ve hareketsiz bir zemine inerken küfretti. "Ah, tanrılar..." Neden o kadar gün içinde bugün en şiddetli baş ağrılarından birini çekmek zorundaydı?

O kadar acıyordu ki nefes bile alamıyordu. Ve sonra başladı ...

Şu lanet burun kanaması.

Buna dayanamayarak dizlerinin üzerine çöktü ve burnunu tutmaya çalışmadı. Elini gözüne bastırarak çok aşağıdaki denize baktı. Dalgalar sivri kayalara çarpıyordu. Çok rahatlatıcı ve hoş görünüyordu.

Küçük bir çocukken babasının onu kaptanları ve sahipleriyle görüşmek üzere gemilere götürdüğünü ve balıkçıların çocuklarının dalgaların arasında oynayıp gülüşmelerini izlediğini hatırlıyordu. Onlara katılmak istemişti ama babası bunu reddetmişti.

Sıradan insanlar için sıradan bir eğlence. Sen bir prensin. Öyle davranmanın zamanı geldi.

Prens olarak, babasına göre, onların arasına karışmaması gerekiyordu. Bu yakınlık onu daha aşağı bir varlık olarak görmelerine neden olacaktı. Kendinizi her zaman daha yüksek bir standartta tutmalı ve onurlu bir şekilde davranmalısınız. Bir kral ancak başkaları ona saygı duyduğunda liderlik edebilir.

Bir ceza kürsüsüne yüzüstü bağlanmış ve ırzına geçilmiş bir krala kim saygı duyabilir ki? Takas edilmiş, satılmış ve ...

Markalı.

Styxx öfkeyle haykırdı. Bu dünyayla işim bitti. Yetti artık.

Buraya bunu yapmak için gelmişti. Bitirmek için. Aç bakışlarla aşağıdaki sörfü izledi. Bir adım. O zaman hem kendisi hem de Acheron bu dehşetten kurtulacaktı. Dalgalarda oynamak ve diğer insanların yaptığı gibi gülmek için özgür olacaklardı...

Sen bundan daha güçlüsün!

Öyle miydi? Kendini güçlü hissetmiyordu. Bugün hissetmiyordu. Bugün, kendisini suçladıkları beceriksiz zavallı gibi hissediyordu. Kullanılmış ve güçsüz hissediyordu.

Kararmış ve yanmış ruhunun çekirdeğine kadar utanmıştı.

Bir adım ...

Artık baş ağrısı ya da burun kanaması çekmeyecekti. Artık boğazından aşağı itilen neşeli aşağılanmalar yok. Artık annesinin ve kız kardeşinin gözlerinden ona bakan nefret yok. Onu dünyada hiçbir şeyi umursamayan, şımarık, sevgili bir prens olarak gören herkesin gözlerinden.

Ben sadece barış istiyorum.

Sonuna kadar gitmeye kararlı olan Styxx kendini ayağa kaldırdı. Atı Troian omzunu kokladı. Styxx elini uzun, yumuşak siyah yelesine daldırdı ve sonra onu nazikçe okşadı. Troian onun tek gerçek dostuydu.

Atına sıkıca sarıldı. "Her şey yolunda oğlum." Atının ahıra onsuz döneceğini bildiği için dizgini çıkardı ve bu şekilde Troian'ın dizgini bir şeye takıp yaralanmasından ya da sıkışmasından korkmasına gerek kalmayacaktı.

Atın boynunu son bir kez daha okşadıktan sonra uzaklaştı. Dalgaların yuvarlanışını izlerken kalbi başıyla uyumlu bir ritimle çarpıyordu. Kayalara çarptığında canı acıyacaktı ama umarım uzun sürmezdi.

Şansı yaver giderse, onlara çarpmadan ölmüş olacaktı.

Dizgini yere bıraktı ve hükmetmek için yetiştirildiği ve eğitildiği kırsalı görebilmek için arkasını döndü. Onsuz da hayatta kalabilirdi. Halkı

muhtemelen daha iyi olurdu. En azından artık tacına layık bir kralları olacaktı.

Alay edilmemiş ve satılmamış biri.

Hiç dinmeyen acıyı yutan Styxx geri adım attı ve hiçliğin içine düştü.

Rüzgâr düşen bedeninin üzerinden hızla geçerek saçlarını ve giysilerini savurdu. Suya çarpması sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu. Suya öyle sert çarptı ki, vücudundaki her kemiğin paramparça olduğuna yemin edebilirdi. Dalgalar üzerinden hızla geçerek onu canlı mavi denizin soğuk derinliklerine sürükledi. Vücudunu şiddetle istila eden suyu yutkundu ve boğuldu, sonra balgam çıkardı ve öksürdü.

Her şey karardı.

Ama kısa bir hiçlik döneminden sonra hâlâ hayattaydı. Suyun altında bile...

Nasıl? Bu mümkün olamaz. Olamazdı. Yine de, dalgalar onu kıyıya taşıdı ve kabaca kıyıya doğru fırlattı.

Hırpalanmış ve yaralanmış bir halde kumların üzerine uzanmış, ağrıyor ve donuyordu.

Ve korkunç derecede canlı.

Doğru düzgün ölemiyorum bile. Ne kadar zavallıyım?

Orada hiç bilmediği kadar acı içinde yatarken, ciğ ve nefret dolu bir gerçek yüzüne tokat gibi çarptı. Tanrıların onu lanetledikleri sefaletten bir kalp atışı bile esirgemeye niyetleri yoktu. Bundan kaçmanın bir yolu olarak ölüme bile izin vermeyeceklerdi.

Sizi hasta piçler!

Hissettiği çaresizlik karşısında ağlayacaktı ama artık gözlerinde yaş yoktu. Neden zahmet etsin ki? Gözyaşlarının tek yaptığı daha fazla dayak yemesine neden olmaktı.

Tiksintiyle kendini sudan çıkardı ve sendeleyerek kıyı şeridine doğru yürüdü. Bir bileği fena halde burkulmuştu. Belki kolu da öyle. Bunun bir önemi yoktu.

Artık dünyadaki gerçek yerini bildiği için hiçbir şeyin önemi yoktu. Kral ya da prens olmak değil.

İnsan olmak bile değil...

Lanetlendim ve lanetlendim. Sonsuza kadar.

Düzensiz bir iç çekişle yola doğru süründü ve eve dönmek için ne kadar uzağa gitmesi gerektiğini görünce durakladı. Bütün olsaydı, çok uzak olurdu.

Şu anda olduğu gibi...

"Asla başaramayacağım." Bu şekilde değil.

Belki bazı haydutlar ...

Ne?

Öldürm

ek mi?

Ölümsüz olduğunu öğrendiklerinde yaşadıkları hayali dehşete güldü, ardından acı tüm vücudunu yırtarken irkildi. Burada yalan söylemenin bir faydası yoktu. Hiçbir yararı olmazdı.

Kendini yukarı iterek, elinden geldiğince yol boyunca tökezledi.

Bir süre sonra, sağ tarafındaki ağaçların arasında huzurlu, fokurdayan bir dereye açılan küçük bir mola gördü. Birkaç dakika dinlenmeye ihtiyacı vardı, oraya doğru yöneldi.

Bir yudum su içmeye o kadar odaklanmıştı ki, elinde olta olan küçük kız bir çığlıkla ayağa fırlayana kadar onu fark etmedi. Kız önündeki küçük bıçağı, onu kullanmakta usta olduğunu söyleyecek kadar ustalıkla sallıyordu.

Tam bir dakika boyunca onu görünce nefes alamadı. Güzelliğin vücut bulmuş haliydi. Yine de Ryssa'nın mükemmel kırılğan güzelliğiyle aynı değildi. Parlak esmer teni ve gür siyah saçlarıyla, açık, değerli yeşilimsi altın renginde gözleri vardı. Kırmızı ve beyaz elbisesi zayıf vücudunu sarıyor ve çok güzel bir vücuda sahip olduğu gerçeğini vurguluyordu. Tatlı bir şekilde... Ayrıca kız kardeşinden çok daha uzundu. Ama ona kıyasla hâlâ çok küçüktü.

Hayatında hiç bu kadar davetkâr bir şey görmemişti... Daha güzel ya da saf.

"Kimsin sen?" diye sordu, bıçağını daha da sıkı kavrayarak. "Bana dokunursan seni bıçaklarım, yemin ederim."

Styx, kızın başını ve kolunu hareket ettirme şeklinden tamamen kör olduğunu anlayınca kaşlarını çatı ve onu korkuttuğu için kendini tam bir pislik gibi hissetti.

"Lütfen," dedi acı içinde nefes almakta zorlanarak. "Sakin ol. Seni korkuttuğum için özür dilerim ve sana zarar vermek istemiyorum. Öyle olsa bile, şu anki halimle sana kan akıtmaktan başka bir şey yapacak durumda değilim. Sana söz veriyorum kızım, benim senden senin benden korktuğundan çok daha fazla korkum var."

Doğruldu ve sonunda bıçağı indirdi. "Kaç yaşındasın sen?"

"On ve altı. Şimdi lütfen, biraz oturup soluklanmam gerekiyor ve sonra seni... her ne yapıyorsan onunla baş başa bırakacağım." Dizlerinin üzerine çöktü ve yüksek sesle inledi.

Bıçağını bileğindeki kılıfına geri koydu. "Sen iyi misin?"

"Evet..." Daha fazla acı ortasını yırtarken tısladı. "Hayır. Pek sayılmaz. I..."

Ne diyecekti ki? Ölmek için bir uçurumdan atladı ve ölümsüz olduğunu mu öğrenecekti?

Hiçbir şekilde akıllıca bir itiraf değil.

"Atım beni fırlattı."

Ona sempati ile baktı. "Seni zavallı şey. Sana yardım getirmem gerekiyor mu?"

Kadının teklifine gülmeden önce kendini tuttu. Gerçekten de ona yardım edecek kimse yoktu.

Yine de bu, onun söz konusu olduğu durumlarda birinin teklif ettiği en nazik şeylerden biriydi. "Teşekkürler, ama sorun değil. Sadece biraz oturup nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışmam gerekiyor." Styx yüzüne su sıçratmak, kan ve terin bir kısmını temizlemek için suyun üzerine eğildi. Tüm bunların acısıyla midesi kazınırken elleri titriyordu.

Bir kalp atışında, tüm çabalarına rağmen suya yığıldı. Kendini kıyıya geri itebilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. Harika... şimdi örtülüym

Hem de çamurla. Tanıdığı en güzel kızın önünde tam bir beceriksiz gibi görünmeyi ona bırakın.

Onu taciz etmeye çalışmayan biri.

Ona doğru süründü ve bacağını bulana kadar yere hafifçe vurdu. Yavaşça kalçasına, omzuna ve sonra da başına doğru ilerledi. Yanağına dokunduğu anda geri çekildi. "Kanaman var."

"Üzgünüm... burada..." Chiton'unun bir parçasını kopardı ve onun elini temizlemek için kullandı.

Onun hareketlerine kaşlarını çattı. "Kanayan sen olduğun halde neden elimi temizliyorsun?"

"Elbiseni kirletmeni istemedim."

"Ama kanaman var." İnanamıyordu. "Sorun yok. Gerçekten. Bunu çok yaparım."

Adamın elindeki derme çatma bezi suya götürüp ıslattı, sonra da geri dönüp adamın yaralı yanağını nazikçe yıkadı.

Sırt üstü yatan Styxx, kızın zarif ellerinin tenindeki şefkati karşısında gözlerini kapadı. Zambak ve okaliptüs gibi kokuyordu. Sıcaklık ve güneş ışığı. Ve bir parçası onun parlayan, kusursuz teninin tadının da görüldüğü kadar tatlı olup olmadığını merak etti. "Adın ne senin?"

"Bethany."

Daha önce hiç duymadığı bir ismin güzel hecelerinin tadını çıkararak sessizce tekrarladı.

"Ve sen?"

Otomatik olarak cevap vermeden önce kendini tuttu. Onun adı gibi, kendi adı da alışılmadıktı, özellikle de bir erkek için. Eğer duyarsa, kim olduğunu hemen anlayacaktı ve herkesin yaptığı gibi ondan nefret etmesini istemiyordu. Ona göre o şımarık, aptal bir prens değildi. O sadece ...

Beceriksiz, aptal bir halk adamı.

"Hector."

Kadın ona gülümsedi. "Hector, atının nerede olduğunu biliyor musun?"

"Korkarım gelecekte onu utandırmayacak daha yetkin bir binici aramaya gitti."

Yüksek sesle güldü. Kalbini hoplatan hafif, tatlı bir ses. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu kadar acı çekerken nasıl şaka yapabiliyorsun?"

"Güldüğünüzü duymak için, leydim, kendimi memnuniyetle yüz uçurumdan aşağı atardım."

Başını eğerek kaşlarını çatı. "Benimle flört mü ediyorsun, Hector?"

Öyle miydi?

"Ben... Bilmiyorum."

Ela altın gözlerini açtı. "Bilmiyor musun?" "Kadınlar konusunda pek tecrübeli sayılmam leydim. I normalde onlarla sohbet etmem. Bu yüzden bunun flört olarak değerlendirilip değerlendirilmeyeceğinden emin değilim."

Bezi durulamak için geri çekti. "Kadınların yanında değilken ne yapıyorsun?"

Ah... kahretsin. Normal insanlar ne yapardı? Erkekler normal hayatlarında kadınlarla etkileşime girer miydi? Bunu bilmesine imkan yoktu.

"Ben... ben... babamla birlikte çalışıyorum. Etrafımdaki tek kız kardeşim ve pek konuşmuyoruz. Ve kesinlikle onunla flört etmiyorum."

"Umarım öyle değildir." Tekrar gülümseyerek elini adamın boynunda gezdirdi ve başka yaralar olup olmadığını kontrol etti. İçinde bulunduğu dayanılmaz acıya rağmen, onun dokunuşu kanını tutuşturdu. Bunu açıklayamıyordu ama onda tanıdık ve rahatlatıcı bir şeyler vardı. Sanki onu sonsuza dek tanıyormuş gibi.

"Neden burada yalnızsın Bethany? Sana göz kulak olan kimse yok mu?"

Geri çekildi.

Elini kendi eline aldı ve nazikçe tuttu. "Öyle demek istemedim. Sadece burada bir koruyucunuz olmadığı için endişeleniyorum."

"Bıçağım yanımda."

"Senin bu yönüne hayranım ama..."

"Buraya sık sık oturup balık tutmak için gelirim. Genellikle kimse beni rahatsız etmez."

İsteyeceği son şeyin lanetli, kanayan bir fahişenin sabahının geri kalanını mahvetmesi olduğuna şüphe yoktu. "Beni affedin leydim." Styxx gitmek için yana doğru yuvarlandı.

"Hector? Ne yapıyorsun?"

"Sizi kendi halinize bırakayım. Yalnız kalmaya ihtiyaç duymanın ve buna sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Sizinkini böldüğüm için beni bağışlayın."

Omzuna nazik bir el koydu ve onu tekrar aşağı itti. "Rahatsız etmiyorsun. Şimdi kırırdamadan yat ve hiçbir yerinin kırılmadığından emin olmama izin ver. Eğer öyleyse, gidip yardım getireceğim ve geri döneceğim."

"Gerçekten çok iyiyim leydim. Zaten topallayarak ve sürünerek iyi bir mesafe kat ettim. Yoluma devam etmeden önce dinlenmek için biraz zamana ihtiyacım var." Nefesini içine çekerek elini gözüne götürdü.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey leydim. Beni sık sık rahatsız eden baş ağrılarım var ve şansıma şu anda kafatasımı ikiye bölmeye çalışan bir ağrı var. Çünkü tanrıların hoşuna gidecek kadar acı çekmiyorum."

Cık cık etti. "Zavallı Hector. İşte..." Adamın sırlıslık olmasına aldırmadan başını kaldırdı ve kucağına koydu. "Böyle şeyler söz konusu olduğunda iyileştirici bir dokunuşum olduğu söylenir."

İnkâr etmeye başladı, ama ellerini nemli saçlarına daldırıp kafa derisini ovmaya başladığı an, acısı hemen azaldı. Ona eziyet eden sesler o kadar zayıflamıştı ki, onları zar zor duyabiliyordu. Düşünceleri bile ondan gizlenmişti. Hiçbir şey duymamak o kadar harikaydı ki...

Mutlu bir huzur içinde iç geçirerek gözlerini kapadı ve onun tatlı kokusunun ve değerli, yatıştırıcı dokunuşunun tadını çıkardı. Çünkü

Hayatında ilk kez ıslak, kanlar içinde ve yaralı olmasına rağmen sıcak ve mutluydu.

Onun tatlı kokusundan derin bir nefes aldı ve gülümsedi.

Bethany, yumuşak bukleleriyle oynarken Hector'un kucağında uyuyakaldığını fark edince durakladı. Alınmalı mıyım? Ama sonra çok kötü yaralanmıştı. Her ne kadar inkâr etse de, sayısız yarasını, giysilerini ve tenini boyayan kanı hissetmişti. Kokusunu alabiliyordu.

Bir tanrıça olarak onu iyileştirme gücüne sahipti ama bundan kaçındı. Bu onu şüphelendirecekti ve o sadece bir insandan başka bir şey olmasa da, aralarındaki tuhaf kısa alışverişten keyif almıştı. Hiç kimse ona karşı bu kadar değerli ve tatlı olmamıştı. Bu kadar düşünceli. Tabii bir şey istemiyorlarsa ve o da böyle sahte insanlardan nefret ediyorsa.

Güçleri ya da iyilikleri için değil, kendisi için sevmeyi tercih ederdi.

Ama işler böyle yürüyordu. İnsanlar yalvarır, tanrılar takas eder ve o da onların entrikalarından ve planlarından bir an bile huzur bulamazdı. Bu yüzden fırsat buldukça buraya gelir, düşünceleriyle baş başa kalır ve bir süreliğine normalmiş gibi davranırdı...

Normal olan her neyse.

Gözlerini kapatarak gizemli Hector'un neye benzediğini hayal etmeye çalıştı. Eğer tanrıça formuna girerse onu görebilirdi. Ama o zaman büyük bir hayal kırıklığına uğrayabilirdi. Ne de olsa o bir insandı ve tanrıların olağanüstü güzelliklerine alışkındı.

Hayır. Onun iğrenç bir kurbağa olduğunu öğrenme riskine girmektense hayal gücünü kullanmak daha iyiydi. Ayrıca, Yunanistan'da bir tanrı olarak ortaya çıkarsa, Olimposlular sinir krizi geçirirdi. Tanrılar, başka tanrıların açık bir davet olmadan bölgelerini işgal etmesini pek hoş karşılamazlardı. Ve Yunanistan'la yeterince sorunları vardı. Köylü bir çocuk ve onun merakı yüzünden bir savaş çıkmasına ihtiyaçları yoktu.

Ellerini dikkatle onun üzerinde gezdirdi. Yüzü ince kemikli ve mükemmel orantılıydı. Uzun bir boyu vardı.

ince bir burun ve bir kuş kanadı kadar yumuşak saçlar. Parmaklarının etrafında kıvrılıyor ve çenesindeki erkeksi sakallar tenini okşuyordu. Dudakları dolgun ve yumuşaktı, taş gibi sert ve biçimli vücudunun aksine. Kollarının uzunluğuna ve ellerinin büyüklüğüne bakarak onun bir tanrı ya da Atlantisli kadar uzun olduğunu söyleyebilirdi. Ama aksanı kesinlikle Yunan aksanıydı. Sesi derin, boğuk ve hoştu.

Yunanlı olduğu düşünülürse, onunla konuşmaması bile gerekirdi. Artık Yunanlılarla savaş halinde olmasalar da, aralarındaki ateşkes çok kırılgan bir şeydi ve Yunanlıların bunu bozmayacağına güvenmiyordu.

Her an savaşa geri dönebilirler.

Ama onun Hector'u bir politikacı değildi ve bir tanrı da değildi. Hiçbir tanrı onun içinde bulunduğu kötü durumda mahsur kalmazdı.

Eve gitmek için atına ihtiyacı olacaktı.

Güçlerini olabildiğince az kullanarak, onu bulana kadar eteri araştırdı ve sonra onu yanına çağırdı. Birkaç dakika sürdü ama sonunda at geldi ve omzunu dürttü.

"Efendini fırlatmakla çok kötü bir şey yaptın," dedi ata nazikçe. "Gelecekte ona zarar vermemeye çalış."

At kişnedi ve sonra otlamaya gitti. Bethany mırıldanarak şarkı söylerken Hector kucağında huzur içinde uyuyordu. Nedenini bilmiyordu ama bilinci yerinde olmasa da varlığı onu rahatlatıyordu. Onda çok tatlı ve içten bir şeyler vardı. Çok masum ve dürüst. Alçakgönüllü.

Alışık olmadığı şeyler.

Yüzyıllar boyunca birkaç sevgili edinmiş olsa da, hiçbiri ona böyle hissettirmemişti ...

Onlara karşı
korumacı. Ne
kadar garip.

Evcil hayvan gibi. Annesi ona böyle derdi. Ama bu da onu tarif etmiyordu. Elini, bıyıklarının parmaklarını okşadığı yanağında gezdirdi. O

Dilini üzerinde gezdirmek istedi ama onu korkutmak ya da gücendirmek istemedi.

Sende ne var bilmiyorum, Hector.

Ama onun sert, ayırık dudaklarını öpmek istedi. Onun yerine alnına bir öpücük kondurdu ve teninin sıcak, erkeksi kokusunun üzerine sinmesine izin verdi.

"İyi uykular, tatlım." Zaten balık tutmaktansa onun yumuşak saçlarıyla oynamayı tercih ederdi.

* * *

Styx dünyanın en muhteşem sesiyle uyandı. Alçak, yumuşak bir kontraltoydu. Ve birisi yanağını okşuyordu....

Kendisini taciz edenin amcası olmasından korkarak bir lanetle ayağa fırladığında, güzelliğın vücut bulmuş halinin endişeli yüzüyle karşılaştı.

"Hector?" Bu tatlı nefes nefese yapılmış onu hissetmek gibi Onu tekrar korkuttuğu için tam bir aptaldı.

"Bethany, özür dilerim. Nerede olduğumu unuttum. Uyuya mı kalmışım?"

Başını salladı. "Birkaç saattir."

Gökyüzüne baktığında kadının söylediklerini doğruladı. Güneş öğleyi çoktan geçmişti. "Affet beni. Seni tutmak istememiştim. Umarım başın belada değildir."

Yüzüne dokunmak için uzanarak gülümsedi. "Başım hiç dertte değil. Yine de senin için endişelenmeye başlamıştım. Sonunda uyandığına sevindim."

Styx isteksizce onun şefkatli dokunuşundan geri çekildi ve başının artık hiç ağrımadığına şaşırdı. Ve sesler hâlâ sessizdi. Biriyle birlikte olmak ve onun hakkında ne düşündükleri hakkında hiçbir fikre sahip olmamak çok garipti.

"Ve bak..." Elini suya doğru uzattı. "Atınız geri döndü."

Troian'ın onun işaret ettiği yerin karşı tarafında olduğu gerçeğine gülümsedi. "Demek öyle. Görünüşe göre utandırılmayı seviyor."

"Onu utandırmadığınıza eminim."

Styx x yavaşça ayağa kalktı. Vücudu tamamen iyileşmemiş olsa da, şimdi onun kucağında bayıldığı zamankinden çok daha iyiydi. "Gününüzü yeterince işgal ettim leydim. Sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim."

"Hiç de rahatsız edici değildin."

Çok nazik ve tatlıydı.

"Onu bilemem. Güzel elbisene kan bulaştırdım ve seni yastık olarak kullandım. Baş belasından başka bir şey olduğumu sanmıyorum."

"Elbisem yıkanacak ve sen uyurken seninle oturmak zor olmadı."

"Teşekkür ederim leydim. Çok naziksiniz. Ayağa kalkmanıza yardım etmemi ister misiniz?"

"Çok kibarsınız." Elini zarif, kadınsı bir hareketle uzattı.

Styx x onun elini iki eliyle kavradı ve kalkmasına yardım etti. Şüphelendiği kadar küçüktü. Omuzlarına ancak ulaşüyordu. Yumuşak saçları, kalp atışlarını hızlandıran hafif bir okşayışla kolunun etine değdi. Yüzünü o koyu renk saçlara gömmek ve teninin kokusunu sarhoş olana kadar içine çekmek için ani bir istek duydu. Bu koku şimdi ona ve giysilerine yapışmış, onu o kadar sertleştirmişti ki o yanındayken doğru düşünmek imkânsızdı.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" diye sordu.

"Buna gerek yok." Parmaklarını onun elinin içinde oynattı. "Ve artık ayaklarımın üzerindeyim. Bırakabilirsin."

İstemese de elini bıraktığında yanaklarında sıcaklık patladı. "Bugünkü nezaketiniz için size teşekkür edebilmemin bir yolu var mı?"

Kaşlarını çattı. "Nazik olduğum için bana para ödemek zorunda değilsin, Hector."

"Tanıdığım insanlardan çok farklısınız. Hepsi herhangi bir hayır işi için bir tür karşılık bekler."

Parmak uçlarında yükselip kulağı yerine omzuna fısıldadı. "Ben o insanlardan biri değilim. Ama hoşuma gideceğini düşündüğüm bir şey var."

Onun davranışlarındaki tatlılık karşısında gülümsedi. "Ne istersen."

"Güneş parladığı sürece, her haftanın başında ve sonunda buradayım. Eğer atınız o günlerden birinde sizi tekrar terk ederse, eve dönerken dinlenirken sizi burada görmeye itirazım olmaz."

Bu sözler üzerine kalbi küt küt atmaya başladı. "Gerçekten mi?" Başını salladı.

"Yarın da burada olacağım."

"O zaman burada olacağım ve söz veriyorum elbiseni kirletmeyeceğim." Son bir kez elini tuttu ve parmak eklemlerinin üzerine iffetli bir öpücük kondurdu. "Eve güvenli yolculuklar leydim."

Ona reverans yaptı. "Ve size, lordum."

Kalbi her zamankinden daha hafif olan Styxx atına atladı ve bir süre onun eşyalarını zarifçe bir araya getirmesini izledi.

Durakladı. "Beni mi izliyorsun, Hector?"

Kadının yetenekleri onu hayrete düşürmüştü. "Kendime engel olamadım, nazik Bethany. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzelsin ve sadece yüzünü kastetmiyorum. Öyle zarif ve kendinden emin hareket ediyorsun ki nefesimi kesiyorsun."

"Kör bir kadın için mi yani?"

"Herhangi bir kadın için. Ve size hiçbir şekilde saygısızlık etmek istemedim."

Gülümsedi. "Alınmadım."

Styxx küçük açıklıklarına bakarken dişlerini sıktı. "Seni burada yalnız bıraktığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Seni eve götürmemi istemediğine emin misin?"

"Babam bunu onaylamazdı. Sizi sorguya çekmek isterdi ve bugün buna hazır olduğunuzu sanmıyorum."

Ve eğer babası onu görürse, tanıyabilir. Bu felaket olabilirdi. "Pekala o zaman. Ben artık gidiyorum. Yarına kadar."

"Yarına kadar, sevgili Hector."

Styxx ellerini atının yelelerine daldırdı ve Troian'ı eve götürmek için ellerini kullandı. Ve aralarına mesafe koyan her adımda, düşünceleri şimdiye kadar tanıştığı en güzel, en nazik yaratıkla kaldı. Kendisi gibi saf ve masum olmasını dilediği bir yaratık.

Onu çok az tanıyorsun.

Doğru, yine de onu daha iyi tanımak istiyordu. Hiç kimse ona kendini onun gibi hissettirmemişti. Komik ve hoş. Kahraman ve asil, her ne kadar tek yaptığı onun üzerine kanını akıtmak ve kucağında uyumak olsa da. Bu ne kadar aptalcaydı?

Bir şekilde kalbindeki acıyı hafifletmiş ve her şeyi daha iyi hale getirmişti. Ağlamak istediğinde bile onu gülümsetmişti. Böyle bir mucizeyi nasıl bırakabilirdi?

Tanrılar ona merhamet etsin, sahip olduğu her şeyle onu istiyordu.

Bu kadar iyi bir kadına ne sunabilirsin ki? Sen yaralı, değersiz bir fahişesin. Bugün elinde tuttuğu şeyi bilse dehşete düşerdi.

Onun hakkındaki gerçeği bilseydi bu kadar nazik olur muydu? Yoksa dudağını kıvrıp kaçır mıydı? Ama onun kim ya da ne olduğunu bilmiyordu. Ona göre o sadece normal bir adamdı.

Ve ona göre, o mükemmeldi.

Onu tekrar görebilmek için saniyeleri sayan Styxx, arabadan indikten sonra yavaşça sarayın merdivenlerini tırmandı.

Kahretsin, acıttı.

Gerçekten bu kadar çok kişiye ihtiyaçları var mıydı?

Muhafızlar sarayın kapısını açtı. Styxx odasına çıkan merdivenlere henüz ulaşmıştı ki babasının sesi onu durdurdu.

"Sana ne oldu?"

Babasının yaklaşmasıyla durakladı ve yorgun bir nefes verdi. Babası onun bu dağınık haline çok kızacaktı. "Atımdan düştüm."

"Eğitmenleriniz ne derslerinize ne de eğitiminize katılmadığınızı söyledi."

Hayır, lanet olsun. Gerçekten mi? Adam onun acısını gerçekten göremiyordu. Pislik içindeydi, her tarafı yara bere, kesik, kan, çamur ve kir içindeydi.... Babası hâlâ onu azarlıyordu.

"Düştüm baba. Çok daha erken dönecektim ama atımı bulmam gerekiyordu. Lütfen hepinize karşı olan düşüncesizliğim için beni affedin."

Evime kanlar içinde dönerken...

Babasının bakışları uyarırcasına keskinleşti. "Ses tonuna dikkat et evlat. Şimdi senin için doktoru çağırayım mı?"

Styxx başını iki yana salladı. "Yaşayacağım," dedi acı acı. Artık bilge kadının doğumunda söylediği şeyin gerçek olduğunu biliyordu. Ancak önce Acheron ölürse ölebilirdi. Kardeşi yaşadığı sürece o da yaşayacaktı. Ya da belki ikisi de ölümsüzdü. Her iki durumda da, artık ölümden korkmasına gerek yoktu.

Thanatos onun için asla gelmeyecekti.

Belki kafam kesilirse...

Peki ya bu teoriyi test etmek istiyor muydu? Kafasını elinde taşıyarak dolaşmak oldukça grotesk olabilirdi.... Tanrıların sapkınlığı göz önüne alındığında, her şey mümkündü.

Yine de Bethany'yi düşündükçe, bu kasvetli kâbusun içinde yaşamak artık umurunda değildi. Onunla böyle bir gün daha geçirebilecekse, hayır.

Sadece, daha tercihen, bunun için uyanık olacaktı.

Styxx'in kanamasının sebepsiz olmadığını nihayet anlayan babasının kaşları gerildi. "İyi olduğuna emin misin?"

"Peki, baba." Styxx bir adım attı ve sonra durakladı. "Majesteleri? Sizden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Kaşları daha da çatıldı. "Evet. Tabii ki."

Styxx babasının bunu duyduğunda bu kadar anlayışlı olacağından şüpheliydi. Ama kendisi için daha fazla aşağılanma anlamına gelse bile denemek zorundaydı. "Lütfen Acheron'u eve getirebilir miyiz?"

Öfke babasının gözlerini kararttı. "Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun. O senin korunman için gönderildi. Neden geri dönmesini istiyorsun?"

Çünkü o benim kardeşim.

Ve ona yapılanları düşünmeye dayanamıyordu. Acheron ne derse desin ya da ne düşünürse düşünsün, onu Atlantis'te bırakmak istemiyordu. Estes'le birlikte değil.

"Bizden uzaktayken zarar görebileceği ve dolayısıyla bana zarar verebileceği sizi endişelendirmiyor mu?"

"Estes onu koruyor. Orada onun için hiçbir tehlike yok."

Bu kadar zeki olmana rağmen çok aptalsın.

Babası neden Estes'in kötü alışkanlıklarını görmezden geliyordu da başkalarınınkini görmüyordu? Styxx birinin onu böyle sevdiğini hayal bile edemezdi. Yaptığı gaddarlıklar ne olursa olsun onu asla yargılamayacak ya da ondan nefret etmeyecek biri.

Ve şu anda bunların hiçbirinin önemi yok...

"Lütfen, Peder. Hayatım boyunca senden başka bir şey istemedim."

"Ve bu sana asla vermeyeceğim tek şey. Anladın mı? Şimdi temizlen. Pisliğin ve kokun beni rahatsız ediyor. Bir kadın gibi kokuyorsun."

Evet, hatırladı. Bethany'nin kokusunun uyandırdığı anı karşısında gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. Yapabilseydi, onun kokusunu sonsuza dek üzerinde taşırdı.

Styxx babasının yanından geçmeye başladı ama babası kolunu sıkıca kavradı. Styxx'e sert ve öfkeli bir bakış atarken bakışlarını daralttı.

"Benden sır sakladığını biliyorum evlat. Hep sakladın."

Çünkü ne zaman çocukken bunları sana anlatmaya çalışsam, beni tokatlardın.

Şimdi bu sırlar babasına ondan nefret etmek ve ona kızmak için gerçek bir neden verecekti.

"Ve bugün hakkında sana inanmıyorum. Bence bulunduğun yerde daha fazlası var."

Styx yüz hatlarını boş tuttu, gözleri kapalıydı. "Açıkça görebileceğiniz gibi baba, düştüm ve ağır yaralandım." Yalan söylediği tek şey eve dönme niyeti idi.

"Gözümün önünden kaybol." Onu itti.

Memnuniyetle. Styx elinden geldiğince üst kata çıktı.

Odasına doğru dönerken, üst koridordaki kız kardeşi ve annesinin yaklaştığını görünce yavaşladı. Onu gördükleri anda kahkahaları kesildi.

Başını saygıyla onlara doğru eğdi. "Anne. Ryssa."

Annesinin kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Ne oldu sana böyle?"

Bir an için annelik kaygısı sezebileceğini düşündü. Ama dudağının onu alaya alan ek kıvrımı bunun ya var olmadığını ya da geçici olduğunu gösteriyordu.

"Atıldım."

"Neyden?" Annesi acı acı güldü. "Bir fahişenin yatağından mı? Leş gibi kokuyorsun. Saatlerdir onun içinde yuvarlanıyor olmalısın."

"O bir fahişe değil," diye hırladı kendini durduramadan.

"Erkekler," diye alay etti annesi Ryssa'ya. "Sevgileri konusunda her zaman kararsızdırlar. Dua et kızım, kalbini asla birine teslim etme. Sen onları bedeninde ağırladığın sürece bu onların umurunda bile olmaz." Nefret dolu gözlerini ona çevirdi. "Gelecekte, eve dönmeden önce kendine çeki düzen vermeni öneririm. Sen bu diyarın bir prensisin. Fahişelerini geride bıraktığında senden bir parça edep ve kıyafet beklemenin çok fazla olduğunu sanmıyorum."

Styx çenesinin titrediğini hissetti. "Biliyorum anne. Tüm ailemi rahatsız ediyorum. Davranışlarım ya da konuşmalarım değilse de kıyafetim ve hepsinden önemlisi, seni ve Ryssa'yı en çok rahatsız eden şey penisim."

Nefeslerini sertçe içlerine çektiler.

"Xerxes!" diye bağırdı annesi.

"Beni kırbaçlat. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Hakkımızda hiçbir şey bilmediğin halde Ryssa'yla erkekler hakkında konuşuyorsun. Öğrenmek için hiç zahmet etmedin. Bizler basit yaratıklarız, gerçekten. Sadece bize karşı nazik olmalısın." Babasının yaklaşma sesini duyunca başını eğdi.

"Sen mi aradın?" diye sordu babası.

Styxx onun yerine cevap verdi. "Size gerçekleri söyleyerek onu ve Ryssa'yı nasıl gücendirdiğimi anlatacak baba. Hanımların önünde nasıl uygunsuz bir dil kullandığımı. Dövülmeden önce mi yoksa dövüldükten sonra mı yıkanmamı istersiniz?"

Babası kaşlarını çatı. "Eskisi gibi değilsin. Seni ne değiştirdi?"

Styxx onu boğan acıyı yuttu. Tecavüze uğramış, fahişelik yapmış, dövülmüş ve bunun için tehdit edilmiş, babasının ikizini soğuğa terk ettiğini görmüştü. Kardeşi ona yardım etmeye çalıştığı için onu lanetlemiş ve sonra da ölemeyeceğini öğrenmişti. Tüm bunlar onu nasıl değiştirmemişti?

"Hayat beni değiştirdi, Majesteleri. Sadece size ve halkıma hizmet etmek için yaşıyorum. Başka bir amacım yok."

Babası sertleşti. "Bana ukalalık mı ediyorsun?" "Hayır, efendim. Bana sizi nasıl memnun edeceğimi söyleyin, ben de öyle yapayım." "Küstahlığı cezalandırılmalı baba. Alay ediyor ve bize hakaret ediyor."

"Gözlerimin içine bak, evlat. Benimle alay mı ediyorsun?"

Styxx onun bakışlarını irkilmeden karşıladı. "Hayır, efendim. Neden yapayım ki?"

"Peki annenize ve kız kardeşinize ne söylediniz?"

"Ben sadece Matisera'nın bizim hakkımızda hiçbir şey bilmezken Ryssa'ya erkekler hakkında bir şeyler öğretmesindeki ironiye dikkat çektim. Ve onları en çok rahatsız eden yanımin penisim olduğunu."

Annesi öfkeyle eliyle onu işaret etti. "Bize nasıl davrandığını görüyorsun."

Babası ilk kez güldü. "Doğru söylüyor. Bunun için onu cezalandırmayacağım."

Annesinin gözleri parladı ve bir adım öne çıkıp Styxx'in yüzünün zaten morarmış olduğu yere bir tokat attı.

Styxx dudaklarındaki kesikler yeniden açılırken kan tadı aldı.

"Seni doğurduğum güne ağlıyorum." Ryssa'nın peşinden gitmeden önce babasına alaycı bir bakış fırlattı.

"Boş ver onları, evlat. Kadınlar sadece iki işe yarar. Yatakta ve pazarlık aracı olarak. Bunun dışında onlardan uzak dursan iyi edersin. Bu arada, sen dışarıdayken bir başka fahişene daha ödeme yaptım."

"Affedersiniz?"

"Hizmetçi kadınlardan biri, senin olduğunu iddia ettiği bir kızla bana geldi. Korkma, onları senin için ayarladım ve seni rahatsız etmek için geri dönmeyecekler."

Styxx dişlerini sıktı. "O benim değil."

Babası güldü. "Tabii ki öyle. Merak etme. Kızgın değilim. Olur böyle şeyler. Sahip olduğum tüm piçleri sıralamaya başlayamam bile. İşin püf noktası onları yeterince uzağa göndermek, böylece ne siz ne de oğullarınız kazara piç kızlarınızdan biriyle yatmazsınız."

Styxx, babasının son derece rahatsız edici bulduğu bir konudaki kayıtsızlığına inanamayarak başını salladı. Ve babasının, o henüz bakireyken tanımadığı bir kadına para vermiş olması gerçeği...

Estes ve birlikte seyahat ettiği hayvanlardan sonra teknik olarak değil. Yine de son birkaç yıldır hizmetkârlar ve diğerleri kendisini ona atarken bile, henüz bir kadınla yatmamıştı. Herhangi bir kadınla. Birini bile öpmemişti. Tecrübesizliği yüzünden kendini utandırmaktan çok korkuyordu.

Ve şimdi... damgasını ortaya çıkarabilecek biriyle birlikte olmak istemiyordu.

Kendisi de tacize uğradıktan sonra, onu geri çevirme yetkisi olmayan biriyle yatmak istemediğini söylemeye gerek bile yok. İsteyeceği son şey, kendisiyle birlikte olmak istemeyen biriyle seks yapmaktı.

Babası omzuna hafifçe vurdu. "Git temizlen ve huzur içinde dinlen. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Styx odasına gidip kapıyı kapatmadan önce hafifçe eğildi. Canını en çok neyin yaktığını bilmiyordu. Öz annesinin yapmadığı şeyler yüzünden onu hor görmesi mi yoksa babasının gurur duyduğu tek şeyin yapmadığı bir şey olması mı?

Acı içinde tıslayarak, ayakları yanmaya başladığında hızla yatağına oturdu. Acheron orada sopayla dövülüyordu. Bunu biliyordu. Kendi ayaklarına hiç vurulmamış olsa da, bu hissi tanıyacak kadar kalçasına sopa yemişti.

Lanet olsun sana, Estes.

En azından bu sefer yalnızdı, böylece acıyla başa çıkabilir ve hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmak zorunda kalmazdı. Otururken ayaklarını yere aynı hizada bastırdı. Hareket ettikçe zambak ve okalıptüs kokusu alıyordu.

Bethany.

Gözlerini kapadı ve onun güzel yüzünün ve nazik dokunuşunun görüntüsünü çağırdı. Ona şarkı söylerkenki sesini. Hayatında ilk kez ne istediğini tam olarak biliyordu.

Ve onun mükemmel kadınının en güzel isimleri vardı.

* * *

"Ne yapıyorsun?"

Bethany arkasından gelen Archon'un sesiyle durakladı. İnsan derisinden sıyrılıp Atlantis tanrılarının kralına dik dik bakmak için döndü. Boyu bir metreden biraz uzun olan Archon, panteonunun her üyesinin önünde eğilmesi gerektiğini düşünüyordu.

Ama Bethany'de kimsenin önünde korkak davranmak yoktu. Muhteşem bir altın tanrı-kral bile olsa. "Bana hitap ederken sana yeni bir ses tonu öneriyorum Archon.... daha az baslı bir ses tonu."

"Apostolos'u arıyor olmanız gerekiyordu!"

Kayıp Atlantisli tanrı-çocuk Archon, aptalca bir şekilde kraliçesi Apollymi-tüm dünyaların büyük yok edicisi ile baba olmuştu.

Bethany Apollymi'nin hakkını teslim etmek zorundaydı. Tanrı-Kraliçe'nin çocuğunu saklayabilmesi ve onu tüm birleşik güçlerinden koruyabilmesi son derece etkileyiciydi. Başka hiç kimse bunu başaramazdı.

"Onu arıyordum, Archon. Yunanistan'da, senin gibi önerdi."

"Ve?"

"Ve ne? Apollymi hâlâ hapiste ve ben burada yalnızım. Açıkçası, Yüce Kral Tanrı, oğlunuz bende değil ve ben dışarıdayken onu öldürmedim."

Archon'un gözleri öfkeyle parladı. "Ses tonuna dikkat etmesi gereken kişi sensin."

Bethany onun öfkesiyle alay etti. "Beni tehdit etme. En son bu panteondan bir tanrıçaya karşı geldiğinde ne olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Senin için pek de iyi olmadı, değil mi? Şu anda isteyeceğin son şey sana karşı karınla aynı safta yer almam."

Çenesinde bir tik şiddetle çalıştı. "Güçlerini serbest bırakmasına ve ikisinin bize saldırmasına ancak beş yıl var. Senin için de iyi gitmeyecek bir şey... Onu dışarıda hissedebiliyorum. Hayatta ve iyi olduğunu biliyorum."

"O zaman sen," parmak ucunu onun iri göğsüne bastırdı, "onu bul. Babası olarak bu senin için kolay olmalı."

Hışımına gitmeden önce ona hırladı.

Gözlerini devirerek cebinden Hector'un chiton'unun küçük bir parçasını çıkardı ve kumaşın yumuşaklığına gülümsedi. Kokusunun tekrar içini ısıtabilmesi için onu burnuna götürdü.

Sıradan bir çocuğa bu kadar vurulması ne kadar aptalcaydı, özellikle de insan sevgililer edinen tanrılarla her zaman alay ettiği için. Onların çekiciliğini hiç anlamamıştı. Onlar zayıf, acınası ve mızımız yaratıklardı.

Ama Hector öyle değildi. Her tarafını kanatırken bile komik ve tatlıydı. Nazik. Düşünceli.

Kıymetli.

"Bet'anya? İyi misin?"

Atlantisli neşe tanrıçası, tanrıların evlerini yaptıkları Atlantis cennet diyarı Katateros'taki ana salonlarının fuayesinde ona katılırken Chara'nın bakışlarıyla karşılaştı. Alev kırmızısı saçları ve kaymaktaşı rengindeki teniyle kesinlikle göz alıcıydı. Uzun boylu ve şehvetli olan Chara sürekli gülümsüyor ve kahkahalar atıyordu.

Bethany diğer tanrıça görmeden önce bezi cebine geri koydu. "Ben iyiyim. Neden sordunuz?"

"Gülümsüyorsun. Bu beni korkutuyor."

Bethany buna güldü ve bu da Chara'nın ondan bir adım geri çekilmesine neden oldu.

"Şimdi dehşete düştüm. Gazap ve sefalet tanrıçası mutluysen... bu başkaları için iyiye işaret olamaz."

Doğru, ama Bethany'nin elinde değildi. O Karanlık, Kaos, Ölüm ve Gözyaşlarından doğmuştu. Böyle bir anlayış ve yetiştirilme tarzıyla neşeli olmak zordu.

Ama Hector'u düşünmek bile kalbini hafifletiyordu.

Ne kadar gülünç durumdayım?

"Sen hiç..." Bethany tereddüt etti, aklından geçenleri başkalarının bilmesini isteyip istemediğinden emin değildi.

"Hiç ne yaptım mı?"

Bethany kimsenin onları duymadığından emin olmak için büyük, beyaz mermer odanın etrafına baktı. "Bir insanla mı birlikte oldun?" diye fısıldadı.

Chara parlak bir sırıtışla göz kırptı. "Birçok, birçok kez. Çok eğlenceli olabiliyorlar."

"Öyle görünüyor."

Bu onun kırmızı kaşlarından birinin alnına doğru fırlamasına neden oldu. "Anladığım kadarıyla seni memnun eden özel birini bulmuşsun?"

Bethany kesinlikle hissetmediği bir soğukkanlılıkla omuz silkti. "Bu aptalca, değil mi? Çok geçmeden yaşanıp ölecek.

time...."

"Olmak zorunda değil. Onu bu durumdan kurtarabilirsin."

"Neden yapayım ki? Karasevda bir ya da iki nefesten fazla sürmez. Bir dahaki görüşmemizde ondan sıkılacağıma eminim. Eğer tekrar karşılaşırsak."

"Agapa'nın bunu söylediğini duymasına izin verme. Onun duygularını incitirsin."

Bethany homurdandı. "Aşk tanrıçası tohumlarını alıp en rahatsız edici yere koyabilir. Onun zehrinin içimde kök salmasını istemiyorum. Asla."

Chara gülererek burnunu kırıştırdı. "İşte benim tanıdığım ve sevdiğim Bet'anya bu. Her zaman kötümser."

"Her zaman gerçekçiyimdir. Bir ara sen de denemelisin."

"Hayır, teşekkür ederim." Chara parmak uçlarında doğruldu. "Hayal kurmayı ve dünyanın güzelliğini ve tüm olasılıklarını görmeyi tercih ederim."

"Buruşur ve ölür. Her şey ölür."

"Ama biz değiliz," diye hatırlattı Chara ona. "Biz ebediyiz." "Sadece sınırlamalarla."

Chara ellerini havaya kaldırdı. "Bu dövüşü kabul ediyorum. Kutsal Huysuzluğu'nun geri döndüğünü görmek güzel. Seni çok özledim."

Bethany huysuz ve aksi biriydi. Her zaman böyleydi. Ama kısa bir öğleden sonra, neşeli olmuştu. Ve gülmüştü ...

"Hastalanıyor olmalıyım."

Ve ölümlü bir hiçle vakit kaybetmektense yapacak daha iyi işleri vardı. Yıkım tanrıçası serbest kalıp hepsini yok etmeden önce bulması gereken kayıp bir tanrı vardı. Odaklanması gereken şey sadece ve sadece buydu.

25 Haziran, MÖ 9532

Styx, Bethany'nin olacağını söylediği küçük açıklığa geri dönerken nefesini tuttu. Babasından ve öğretmenlerinden uzaklaşması saatler almıştı. Dünden sonra babası onu çok daha yakından izlemeye başlamıştı ve o da gizlice kaçmak zorunda kalmıştı.

Çok mu uzun sürdü? Çoktan gitmiş miydi?

Bu düşünceyle duygusal olarak harap olmuş bir halde ağaçların arasına daldı ve ondan hiçbir iz göremeyince yüzünü buruşturdu. Lanet olsun! Onlar yüzünden onu kaçırmıştı.

Birden, ağaçların arasında uzaklaşan bir şeyin belli belirsiz adımlarını duydu.

"Bethany?" diye seslendi.

Gürültü anında kesildi. "Hector?"

Rahatlama o kadar hızlı ve öfkeyle doldu ki neredeyse dengesini kaybediyordu. Sesine doğru koştu ve onu sadece birkaç metre ötede, sık ağaçların arasında buldu. Açık yeşil bir elbise giymiş, saçları bukleler halinde güzel bir çağlayan oluşturacak şekilde toplanmış, bir kolunda bir sepet, diğer elinde ise sırtığı vardı.

"Ben buradayım." Nerede olduğunu bulabilmesi için atını bırakıp kızın omzuna dokundu.

Anında gülümsedi. "Fikrini değiştirdiğini sanmıştım."

"Hayır. Asla. Çok özür dilerim. Daha erken kaçamadım."

Adam onun elini tutup öptüğünde Bethany ürperdi. Adamın sıcak, erkeksi kokusu kafasını doldurdu ve kalbinin çarpmasına neden oldu. Korkutucu, beklenmedik bir sarılma dürtüsü

içinden geçti ve kendini tutmaya zorlamak zorunda kaldı. "Sana şarapla birlikte biraz kuzu eti ve peynir getirdim."

"Peynire bayılırım. En sevdiklerimden biridir." Direği ondan aldıktan sonra eline bir şey sıkıştırdı. "Sana çiçek getirdim."

Parmaklarını küçük buketin üzerinde gezdirdi. Yaprakların yumuşaklığı karşısında gülümsemesi genişledi. "Gelincikler mi?"

"Gerçekten de öyleler."

"Teşekkür ederim." Ayağa kalkarak adamın yanağına iffetli bir öpücük kondurdu.

Styx gözlerini kapadı ve dudaklarının teninde yarattığı hissin tadını çıkardı. Elini onun saçlarına daldırmak ve zaman durana kadar onu orada, kendisine doğru tutmak için yanıp tutuşuyordu. "Çok geç kaldığım için özür dilerim. Gitmen gerekiyorsa..."

"Bilmiyorum. Pek sayılmaz." Dereye doğru geri dönmeye başladı.

"Dur, senin için taşıyayım." Styxx onun kolundan sepeti aldı.

Yürürlerken elindeki sepetten bir battaniye çıkardı. Yerine vardıklarında battaniyeyi yere serdi. Hiçbir şey göremediği halde bu kadar rahat ve zarif hareket etmesi onu şaşırtmıştı. Tanıştıklarında tam olarak nerede olduğunu nasıl da hatırlıyordu.

"Size kişisel bir şey sorabilir miyim?"

Durakladı. "Duruma göre değişir. Ne kadar kişisel konuşuyoruz?"

Direği bir ağaca yasladı. "Bu... boş ver. Bundan bahsetmemeliydim."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Şimdi merakımı tamamen uyandırdın. Ne oldu?"

"Ben... um..." Gergin bir şekilde yanağını kaşdı ve tanrılara, aptallığıyla onu gücendirmediyini umdu. "Kör mü doğdun?"

Eşyalarını sepetten çıkarırken hafifçe güldü. "Sen ve ben tamamen farklı tanımlara sahibiz"

"kişisel" kelimesini. Hayır, ben kör doğmadım. Doğuştan görme yetisine sahibim."

"Bu yüzden mi bu kadar kolay hareket ediyorsun?"

"Hayır. Yaşlı olmadığım için kolayca hareket ediyorum."

Gülme sırası ondaydı. "Kastettiğim bu değildi."

"Ne demek istediğinizi anladım ve hayır, çünkü bir şeylerin nerede olduğunu bilmemi sağlayan aşırı gelişmiş duyularım var ve bu yüzden ilerlerken mırıldanma veya ses çıkarma eğilimindeyim. Ne zaman bir şeye yaklaşısam, ses ondan yankılanarak bana yolumun üzerinde olduğunu bildiriyor."

"Gerçekten mi?"

Battaniyenin üzerine uzanırken başını salladı. "Peki ya sen? Görme yeteneğinle mi doğdun?"

Tekrar güldü. "Gerçekten de öyleydim. Gerçi hiç hatırlamıyorum. Ve bazen olması gerektiği kadar iyi çalışmıyor." Sepeti kızın yanına bıraktı ve battaniyenin diğer tarafına oturarak ışığın kızın sıcak, koyu renkli balı andıran tenini kesişini seyretmeye başladı. "Saçını değiştirmişsin."

"Kıvırdım."

"Hoşuma gitti... gerçi düz hali de güzeldi," diye hemen ekledi.

Kadının tatlı, güzel gülümsemesi onu anında sertleştirdi. "Benim zavallı Hector'um. Kadınların yanında pek rahat değilsin, değil mi?"

"Biraz bile değil, ama seninle konuşmanın diğerlerinden çok daha kolay olduğunu söylemeliyim."

"Nasıl yani?"

Bir kere benimle alay etmiyorsun.... "Sanırım bunun seninle beceriksizliğimin doruğunda tanışmış olmamla ilgisi var. Senin gözünde yukarıdan başka gidecek yerim yok." Styxx bu sözler karşısında irkilerek boğazını temizledi. Aptallığı ve sakarlığı hakkında çok fazla şey söylemişti. Gerekemediği halde bunu ona hatırlatmaya gerek yoktu. "Hava güzel, değil mi?"

Ona dudak büktü. "Konuyu değiştiriyorsun. Nedenini merak ediyorum."

Kadının asıl sorusunu yanıtlamadan önce yorgunca iç çekti. "Kadınlar beni kullanmak ya da yargılamak isterler."

"Seni nasıl kullanacağım?"

Bir tutam ot kopardı ve parmak uçlarında gezdirdi. "Beni ağır bir cüzdan olarak görüyorlar."

"Öyle misin?"

"Hayır. İnsan olduğumdan oldukça eminim. En azından çoğu gün. Sabahları her zaman değil. Günün erken saatlerinde bir çantadan ziyade daha çok bir ayıyım."

Gölüşü en tatlı şarap gibi adamın üzerine döküldü ve onun üzerinde de aynı sarhoş edici etkiyi yarattı. "Ama paran var mı?"

Bu onu ayıltmayı başarmıştı. Sonuçta o da diğerleri gibi miydi? "Neden soruyorsun?"

"Çünkü varlıklı insanlardan hoşlanmıyorum. Kibirli olma eğilimindedirler ve her sorunun daha fazla kaynak aktararak çözülebileceğine inanırlar."

Bu hem babası hem de amcası için doğru olsa da, onun felsefesi bu değildi. "Dürüst olmak gerekirse leydim. Hiçbir kişisel servetim yok." Babasının ona hatırlatmakta çok acele ettiği gibi... Her şey babasına aitti. Bindiği at bile. "Ben oldukça değersizim."

"Kesinlikle değersiz değilsin."

"Ve buna karşılık sana kör olduğunu hatırlatmak isterim." Bu sözler dudaklarından dökülürken Styxx bir kez daha irkildi. Tanrım, nasıl bu kadar aptal ve duyarsız olabilmişti? "Bethany, öyle demek istemedim-"

"Şşş." Parmaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Gerçekler beni rahatsız etmez, Hector. Ben körüm. Bunu inkâr edemem. Ama bu yüzden çalışan gözlere sahip olanlardan çok daha net görüyorum."

Ekmeği aldı ve içinden küçük bir parça koparıp ona uzattı. "Al, tatlım. Belki bu ağızdaki ayak tadını giderir?"

Gülümseyerek ondan almaya başladı, sonra kendini durduramadan öne eğildi ve elinden yedi.

Bethany, adam ekmeği dişlerinin arasına alırken dudaklarının parmaklarına değdiğini hissedince ürperdi. Adamın hazırladığı iki kadehe şarap doldurup karıştırdığını duydu. En nazik dokunuşlarla elini tuttu ve kadehin üzerine koydu. Parmağını kadehin kenarından geçirirken gülümsemekten kendini alamadı. Adam kadehi ancak yarısına kadar doldurmuştu.

"Beni kesinlikle sarhoş etmeye çalışmıyorsun."

"Başkalarından faydalanmaya inanmıyorum."

"O zaman nadir bulunan bir adamsın."

"Sadece dürüst biri."

Onun tatlı alçakgönüllülüğü kadının içini ısıttı. "Dediğim gibi, siz çok nadir bulunan birisiniz."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu o zengin ve derin sesiyle. Bu erkeksi sesin tınısını bütün gün dinleyebilirdi....

"Deneyimlerim bana çoğu kişinin daha iyi bir el elde etmek için yalan söyleyeceğini ya da hile yapacağını öğretti. Bu yüzden sosyal etkileşim yerine yalnızlığı tercih ediyorum."

Bir yudum aldı ve fincanını kenara koydu. "Ve yalnız olmaktan nefret ediyorum, yine de sonsuza dek bana dayatılmış gibi görünüyor."

Onun ses tonunda duyduğu acı karşısında kaşlarını çatı. "Neden yalnız olmaktan nefret ediyorsun?"

"Yalnızlık."

"Etrafınız insanlarla çevrili olsa da yine de yalnız olabilirsiniz."

"Ve bu iyi öğrendiğim bir ders. Yine de kalabalığın dikkatini dağıtmak, vicdana işkence etmekten ve kalbi kırbaçlamaktan başka bir amaca hizmet etmeyen anılarla baş başa kalmaktan iyidir."

Adamın bilgeliği onu şaşırtmıştı. Yaşından çok daha büyük görünüyordu.

"Böyle pişmanlıklar yaşayacak kadar büyük değilsin."

"Acının yaşa saygısı yoktur leydim. Bazen Algea'nın genç kurbanların peşinden gitmekten hoşlandığını düşünüyorum."

Kin." Styxx duraksadı, çünkü kadının alnında şaşkın bir ifade belirmişti. "Beni affedin leydim. Bu kadar hüzünlü olmak istemezdim. Güzel gülümsemenizi lekeledim ve niyetim kesinlikle bu değildi. Dediğim gibi, yalnız çok fazla zaman geçiriyorum. Bu da beni tüm sosyal zarafetlerden yoksun bırakıyor."

Başını iki yana salladı. "Samimi sohbetinizi ve içten yorumlarınızı canlandırıcı buluyorum. Kurnazlığa hiç tahammülüm yok ve pençelerini çift anlamlı sözlerin ve zekice uygulanmış repliklerin ardına gizleyen kurnaz söz ustalarına daha da az tahammülüm var. O yüzden bana dürüstlüğünü göster, Hector. İşte bu yüzden hiç kimseyi beklemediğim halde bugün seni bekledim."

Bunu nasıl yaptı? Ona öyle hissettirdi ki ...

İnsan. Değerli. Ve bu onun için çok zahmetsizdi. Diğerleri onu alçaltırken, o ona uçabileceğini hissettirdi.

"Daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyorsun Bethany." Şimdiye kadar gördüğü en şirin tavırla çenesini içeri çekti. "Öyle olmadığını umuyorum. Eşsiz olduğum için kendimle gurur duyuyorum.

bu dünya."

Daha da sertleşti ve ondan bir öpücük çalacak cesarete sahip olmayı diledi. "Öyle de yapmalısın."

Elindeki ekmek parçasını yuttu. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben, ne?"

Öne doğru eğildi ve burnunu kırıştırdı. "Neyle gurur duyuyorsun?"

Aptallık. Kendisinde bolca bulunan bir şeydi bu, ama kendini ona bu kadar çabuk açıklamak istemiyordu. "Hiçbir şey."

"Ben ciddiylim, Hector."

Bakışlarını ondan kaçırdı. "Ben de öyle."

Kokusu adamın başını tekrar döndürene kadar ona yaklaştı. "Üstün olduğun hiçbir şey yok mu? Gerçekten mi?"

Kendini durduramadan gerçek ortaya döküldü. "Babamı ve kesinlikle kız kardeşimi kızdırmak. Sadece bir odaya girerek onu gülümseyen bir güzelden intikamcı bir cadaloza dönüştürebilirim. Bu konudaki güçlerim gerçekten hayranlık uyandırıcı. Ama ikisiyle de gurur duymuyorum. Ve

gördüğünüz gibi

ilk elden, atlarla olan becerim sosyal zarafetimden bile daha eksiktir."

"İyi olduğun bir şey olmalı. Eminim bana aileni kızdırmaktan başka bir şey söyleyebilirsin."

"Başarılı olduğum diğer tek şey, acıyı metanet kisvesi altında saklamaktır."

Bethany onun içindeki azabı duyunca dondu kaldı. Kalbi onun için parçalanırken eline dokunmak için uzandı ama bulamadı.

"Özür dilerim leydim. İsteyerek yapmadım... Gitmeliyim." Adam uzaklaşıyordu, kadın onun geri çekilişini duyabiliyordu.

"Hector? Lütfen, gitme. Benimle kal."

Styx daha önce hiç kimsenin ona söylemediği sözlerin tadını çıkardı. Bir kere bile. Aksine, insanlar onu sürekli uzaklaştırıyordu. Kendini durduramadan kızın yanına geri döndü.

Onu hissetmek için ellerini kaldırdı. "Hâlâ burada mısınız?"

Elini onun elinin içine koydu ve kendisini yanına çekmesine izin verdi. Elini yanağına götürme dürtüsü o kadar güçlüydü ki, buna uymamak için kendini nasıl tuttuğundan emin değildi. "Ben buradayım."

Kadının yüzündeki gülümseme onu çarptı. "Sadece havadan mı konuşsak?"

"Hangi konu sizi memnun ederse."

Çenesini ve dudaklarını parmaklamak için uzandı. "Görmeden zor olan tek şey, bazen ruh hallerini yargılamaktır. Yüz ifadeni göremediğim için şu anda seninkini de anlayamıyorum. Bunu saklamakta çok iyisin."

"Ruh halim, sadece seninle oturmaktan mutlu ve memnun olduğum yönünde, Bethany." Kızın yanağındaki bir tutam saç geriye doğru taradı. "Benimle konuşmana bile gerek yok."

"Ama sizi tanımak isterim."

Bu sözler onun içini parçaladı. "Gerçekten bilinecek bir şey yok. Çalışıyorum. Ders çalışıyorum ve bazen uyuyorum."

"Zevk için ne yaparsınız?"

Hiçbir şey yok. Bir tanesi hariç.

"Ağızımdan ayak tadını çıkarabilmem için bana güzel gülümsemeler, şarap ve ekmek sunan harika bir kızın olduğu bu dereye gidiyorum."

Başını ona doğru salladı. "Peki ya benden önce?"

"Senden önce yoktu, Bethany. Hiçbir şekilde zevk almadım."

Bethany bu sözler karşısında tereddüt etti. Adamın sesindeki samimiyeti duymuştu. Ama ciddi miydi? "Hiç mi?"

Samimi ifadesini hissedebilmesi için elini yüzüne götürdü. "Yok."

Kendini durduramadan onu kollarının arasına aldı ve ona sıkıca sarıldı. Onun kokusunu içine çekerken güçlü kolları onu sıcaklıkla sardı. Ona sanki tarif edilemeyecek kadar değerliymiş gibi sarıldı. Sanki onu seviyormuş gibi...

Ama o daha iyi biliyordu. Aslında, her konuda yalan söylüyor olabilirdi. Tecrübelerine göre çoğu erkek böyle yapardı.

Kollarını onun etrafında sıkarken ve başını ellerinin arasına alırken çenesinin gerildiğini hissetti. Saçlarında derin bir nefes aldı ve sonra onu serbest bıraktı.

"Hiçbir erkeğin seninle evlenmediğine inanamıyorum." "Evlenmek istediğimi kim söyledi?"

"Değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Herhangi bir şey için kimseye hesap vermeyi reddediyorum. Hayatım bana ait, bedenim de öyle. Hiç kimse bana emir veremez. Seni gücendirdim mi?"

"Azıcık bile değil. Ruhunuza değer veriyorum ve umarım hep öyle kalırsınız."

Kaşlarını çattı. "Neden böyle söylüyorsun?"

Geçmişinde çalkalanırken Styxx sessizliğe gömüldü. Hayatının bir döneminde onun inancına sahip olmuş olabilirdi ama kendini yorgun, kırbaçlanmış bir köpek gibi hissetmediği bir zamanı hatırlayamıyordu. "Hayatın aramızdaki en güçlüleri bile kırmanın bir yolu vardır."

Bethany onun alttan alta çektiği acıyı duyunca nefesi kesildi. "En güçlü metaller en zor şartlar altında dövülür."

Şartlar çok ağır, lordum. Kızgın kömürlerin derinliklerine gömülür ve şekil alana kadar dövülür. Sonra en güçlü, en ölümcül silah haline gelir. Mutlak güzellikte ve güçte bir şey."

Ama sadece doğru el tarafından kullanıldığında. Galen'in sözleri ona fısıldadı ve sonunda yaşlı adamın savaşma nedenleri hakkında ne demek istediğini anladı.

Yalnızca bu kadının güvenliği için savaşacaktı.

"Çok şaşırtıcı bir bakış açınız var leydim." "Ve siz değil misiniz?"

"Benimki çok daha kasvetli. Sorumluluk ve beklentilerle dolu. Ama bu dünyayı benim gözlerimden görmektense sizin gözlerinizden görmeyi tercih ederim."

"Ama benim gözlerim kör."

"Yine de dediğin gibi, diğerlerinden çok daha fazlasını görüyorlar.... Benim güzel Bethany'm. Seni bir günden çok daha uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissediyorum ve nedenini bilmiyorum."

Bethany sessizliğe gömüldü. O da aynı şeyi hissediyordu ve bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Diğerleri hiç seslenmezken o neden ona seslenmişti?

Onu en çok şaşırtan şey, adamın ona elini uzatmaması ya da onu öpmeye çalışmamasıydı. Onun alanına ve bedenine çok saygılıydı.

Hector'u tanıdığı hiçbir erkeğe benzemiyordu.

İçini çekti. "Geç oluyor ve karanlıkta tek başına dışarı çıkmayı istemiyorum. Gitmene izin vermeliyim."

Adamın sadece bu buluşmadan bahsetmediğine dair bir his vardı içinde. "Beni tekrar ziyaret edecek misin?"

"Bu sizi memnun eder mi?" "Memnun eder."

"O zaman ben de geleyim." Ayağa kalktı ve onun ayağa kalkmasına yardım etti.

Sepetini toplamak için eğildiğinde onunla kafa kafaya çarpıştı. "Ow!" dediler aynı anda.

Styx gülerek kendini düzeltti ve bir kez daha kafasının içindeki tüm seslerin sustuğunu fark etti. Hiç duymamıştı

onunla birlikteyken.

Neden?

"Umarım sizi sarsmamışımdır leydim."

Başını ovuşturdu. "Henüz değil, ama korkarım deniyor olabilirsin." Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek yanağını onunkine bastırdı. "Bir sonraki buluşmamıza kadar."

Gözlerini kapadı ve onun bedeninin kendi bedeninin yanında oluşunun ve nefesinin boynuna vuruşunun tadını çıkardı. "Kalp atışlarını geri sayıyor olacağım."

Styx sepeti ve sırtığı ona verdi ve ormanın içinde gözden kayboluşunu izledi. Kız tamamen gözden kaybolana kadar yerinden kıpırdamadı.

Onunla sonsuza dek birlikte kalmaktan daha çok istediği bir şey yoktu. Ama bu imkânsız bir hayaldi. Babasını Acheron'u veraset sırasına geri döndürmeye ikna etmesi daha olasıydı.

Ve yine de...

O, asla sahip olmaya layık olamayacağınızı bildiğiniz bir şeyle size işkence etmek için gönderilen tanrıların bir başka numarasıdır.

Bu doğrudur. Yoksa neden burada olsun ki?

26 Temmuz, MÖ 9532

"Styxx! Buraya gel, seninle konuşmam gereken çok önemli bir konu var."

Sinirli bir nefes verme dürtüsüne direnen Styxx merdivenleri döndü ve babasının çalışma odasına yöneldi.

Ben de tam bunu bekliyordum. Seni nasıl hayal kırıklığına uğrattığıma dair bir ders daha.

Odaya girdi ve kapıyı a r k a s ı n d a n kapattı. "Evet, baba?"

"Oturun."

Şimdi ne yaptım ben?

Styxx, babası kendi sandalyesine oturup rahatsız edici bir yoğunlukla ona bakarken ona uydu. Evet, bu iş onun için kötü gidecekti.

Babası doğru kelimeleri arıyormuş gibi sakalını sıvazladı. "Bana sıkıntılı bir mesele geldi."

Kan yüzünü terk etti. Benim bir fahişe olduğumu biliyor.... Aşırı tepki verme. Kendini sakinleştir.

"Peki bu nedir, Peder?"

"Sen hiç piç doğurmadın."

Rahatlamış bir nefes onu öyle aniden terk etti ki hafifçe başı döndü. Bu nasıl kötü bir şey olabilirdi ki?

"Parasını ödediğim son fahişenin senin olmadığını öğrendim ve bu yüzden gidip diğerlerini araştırdım, ancak hiçbirinin seninle de yatmadığını öğrendim."

Eğer babası onu dinlemiş olsaydı, bunu çok daha erken öğrenebilirdi. "Nasıl öğrendin baba?"

"Hiçbirinin yaralarınız hakkında bilgisi yoktu."

Bu işe yarar. Hiçbiri bir sevgiliden saklanamaz.

Styxx iç çekti. Zavallı babası. Gurur duyduğu tek şey Styxx'in sahip olmadığı piç çocuklarıydı. "Bunun nasıl bir sorun olduğunu anlamıyorum."

"Şimdiye kadar dokunduğunuz hiçbir kadın bulamamak beni rahatsız ediyor."

Bu yorumla öfkesi patlayan Styxx ayağa kalktı. "Bu benim yapmak istediğim bir tartışma değil."

"Otur!"

En akıllıca hareket tarzını tartıştı. En akıllıca olması gerekmiyordu ama onu en çok onurlu kılacak olan buydu. Ne yazık ki bu, yapmak istediği son hareketti.

Sandalyesine geri oturdu.

Babası onun yanında durmak için hareket etti. Çenesini kavrayarak Styxx'i bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Sen Ganymede misin?"

Styxx bu suçlama karşısında yüzünü buruşturdu. Sadece öyle olmadığı için değil, amcası ve diğerleri onu öyleymiş gibi kullandıkları için. "Hayır!"

"Eğer öyleysen sorun değil. Bir kadının yumuşak kılıfını tercih etsem de, günümde bir ya da iki değerli kıcı mızrakladığım biliniyor."

Styxx kusmak istemesine neden olan bir düşünce karşısında irkildi. Kimsenin ebeveynleri hakkında bilmek istemediği şeyler vardı ve bu kesinlikle listesinin başındaydı.

Ama babası devam ederken ona hiç acımadı. "Gerçekten, Styxx, bunda utanılacak bir şey yok. Estes her zaman erkekleri tercih etmiştir ve bu beni hiç rahatsız etmedi."

Styxx şaşkın bir sessizlik içinde otururken nefret damarlarında yoğun bir şekilde akıyordu. Onun nasıl biri olduğunu biliyordun ve beni onunla serbest mi bıraktın? Ne tür bir baba böyle bir şey yapar?

Çenesi gevşedi.

"Ama ağabeyim zaman zaman kadınlarla birlikte olur. Bana Atlantis'te senin eğitimi gördüğünü söylediğinde, onların kullandığı kadın fahişeler olduğunu düşünmüştüm."

Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyordu. "Atlantis'te geçirdiğim zaman hakkında sana neler anlattı?"

"Estes'e kızma. Ben sadece senin yaşındaki çoğu erkek gibi davranmadığına dair endişelerimi dile getirdim... sana zevk alman için gönderdiğim kadınları pas geçtin. Ve rahiplerin sana zarar vermiş olabileceğinden endişelendiğimi söyledim."

Styxx babasını yumruklamak isteyerek yüzünü ovuşturdu. Evet, ona zarar vermişlerdi ama kastettiği şekilde değil. Tanrılar... bu saçmalığa daha ne kadar katlanmak zorunda kalacaktı? "Estes bana bir sevgilinle ilk kez birlikte olduğunda yara izlerin yüzünden oldukça utangaç olduğunu, ama bir kez başladığında onları unuttuğunu söyledi. Performans yeteneğin konusunda endişelenmemem gerektiğini söyledi. Seni erekte olurken gördüğünü söyledi. Ancak ... hizmetçilerin onları kullandığın konusunda yalan söylediğini öğrendiğimde ... endişelendim.

Nasıl olur da

varisi olmayan kral?"

Babası onunla bu şekilde konuşurken nasıl olur da burada oturup dehşetten, utançtan ve aşağılanmışlıktan ölmezdi?

Dünyanın harikaları da onu şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

"Bu yüzden sana bir metres ayarlamayı kendime görev edindim."

Styxx ona bön bön baktı. "Ben bir metres istemiyorum, baba." "O zaman bir tsoulus. Erkek ya da dişi. Seçim senin."

"Bunu kesinlikle istemiyorum!" diye homurdandı daha fazla acı ona çarparken.

Bu, ona ters ters bakan babasının öfkesini alevlendirdi. "O zaman bana neler olduğunu açıkla? Neden benim oğlum da kızım kadar iffetli? Bu içler acısı."

İçler acısı.

Belki de bunu beni rahiplerin ve tanrıların tarafından hırpalanmaya terk etmeden önce düşünmeliydiniz. Ya da daha iyisi...

Sapık kardeşin.

Styx x yavaşça ayağa kalktı ve babasına ikisinin de unutamayacağı ya da affedemeyeceği bir şey yaptırmadan önce öfkesini bastırdı. "Sevişmek için yardımına ihtiyacım yok baba. Gerçekten."

Konuşmak için ağzını açtığı anda, Styx x tenini koklayabilmesi için kolunu babasının yüzüne doğru uzattı. "Benim bir kadını m var. Bu seni ilgilendirmez."

Babası, Bethany'nin zambak ve okalıptüs kokan eşsiz kadın kokusunu alınca rahatlayarak gülümsedi. "Aşık mı oldun?"

Styx x başını salladı. "Beni bulamadığı anda kaybolduğum yer."

"Olimpos tanrılarına şükürler olsun!" Babası onu kucakladı. "O asil mi?"

"Hayır."

"O zaman neden onu-"

"Bu beni ilgilendirir, baba. Bu işe karışmazsan ve ondan uzak durursan sevinirim... lütfen. O iyi, terbiyeli bir kadın ve onu hiçbir şekilde utandırmak istemem."

"Bir prensin metresi olmak insanı nasıl utandırabilir?" Gerçekten nasıl?

Kendisini doğuran adamdan gerçekten nefret ettiği zamanlar olmuştu.

"Onu yalnız bırakmak istiyorum. Ciddiyim baba."

Babası teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Peki. Şunu söylemek dışında senin işlerine karışmayacağım... Bir noktada bir prensesle evlenmen ve ondan bir varis doğurman gerekecek."

"Biliyorum. Ama henüz kral değilim."

"Hayır, değilsin." Babası onu kolundan alkışladı. "Çok iyi o zaman. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Styx x başını ona doğru eğdikten sonra odasına yöneldi. Babası sevdiği kadını henüz öpmediğini öğrenirse gerçekten çok kızardı. Bugüne kadar yaptıkları tek şey oturmak ve ara sıra sarılmaktı.

Ama bu, kendisine o kadar az şey verilmiş bir adam için fazlasıyla yeterliydi ki aldığı her şeyi hatırlıyordu.

18 Ağustos, MÖ 9532

Bethany, Hector ona felsefe dersini okurken gülümsedi ve onun sıcak, kaslı kollarının sessiz çemberine yaslandı. Çenesi başının üstünde dururken, ellerini karnına yaslanmış olan Hector'un ön koluna dolamıştı. Vücudu çok sert ve yırtıktı ama aynı zamanda son derece rahattı. Öğleden sonralarını onunla böyle geçirmeyi seviyordu. Ödevlerini yüksek sesle okur ve sonra günlerce fikirleri tartışırlardı. Hayatı boyunca ondan daha zeki ya da düşünceli biriyle tanışmamıştı. Daha nazik ve alçakgönüllü biriyle.

Şu anda bile ereksiyonu kadının sırtına baskı yapıyordu ama bu konuda tek kelime etmedi. Hiç söylemedi. Ona eşlik etmenin verdiği zevkten başka bir şey için de baskı yapmadı.

Ona sarılmaktan ve saatlerce hiçbir şey konuşmamaktan memnundu. Onun gibi bir adamı daha önce hiç tanımamıştı. Uzanarak parmaklarını onun çenesine dayadı, böylece oradaki sert kasların çalıştığını hissederken, adam onu nektardan daha iyi yatıştıran o derin boğuk sesiyle konuştu.

Kadın elini dudaklarına götürdüğünde, adamın ereksiyonu tepki olarak sarsıldı. Yine de, parmaklarına nazik, eğlenceli nipsler arasında ona okudu.

Birkaç dakika sonra durakladı ve elindeki parşömeni kenara bıraktı. Arkalarındaki ağaca yaslandı ve büyük eliyle kızın yanağını kavradı.

"Bethany?"

"Evet?"

Tereddüt ederken alt dudağını ısırды. Kalp atışlarının kürek kemiğine çarparak hızlandığını hissetti. Eğer yapmazsa

daha iyi bilseydi, onun bir şeyden korktuğunu düşünürdü. Ama onun Hector'u her zaman korkusuz ve açık sözlüydü.

Hector tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Seni öpmemin bir sakıncası var mı?"

Gülümsemesi genişledi. "Hayır, tatlım. Haftalardır bunu yapmanı istiyordum."

Yine de tereddüt
etti. "Sorun
nedir?"

Sertçe yutkundu. "Daha önce hiç bir kadını öpmedim. O yüzden lütfen beceriksizliğimle işi berbat edersem alınmayın ya da hakkımda kötü düşünmeyin."

Zavallı tatlı Hector'u. Bazen çok utangaçtı... ama her zaman çok içten ve dürüsttü. Onu da memnun etmek isteyerek dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekti.

Styx, kızın dili şakacı bir şekilde onunkine değerken zevkle hırladı. Hayatında daha önce hiç bu kadar güzel bir şey tatmamıştı. En tatlı kahkahasını atarak dudaklarını ısırdı ve ardından onu sersemletecek ve nefessiz bırakacak kadar yakıcı bir öpücük verdi. Bethany şimdiye kadar tattığı en tatlı ağız keşfederken ellerini onun yumuşak buklelerine **daldırdı**. Hiç öpüşmediğini iddia eden bir adam için bu konuda olağanüstü biriydi.

Bütün gün onu içine çekebilirdi.

Ve sonunda geri çekildiğinde, başparmağını sanki tadını çıkarıyormuş gibi alt dudağına koydu.

"Hayal ettiğimden çok daha iyiydi. Teşekkür ederim." Önce kızın burnunun ucunu, sonra da alnını öptü.

Gözlerini kapatarak tekrar Hector'un kollarına sarıldı ve onun kendisine sarılmasına izin verdi. "Neden bana karşı bu kadar çekingensin, Hector?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Çoğu erkek sadece bir öpücükle yetinmezdi. Bunun için bu kadar uzun süre de beklemezlerdi. Sen neden farklısın?"

"Öpücükleriniz için gelmedim leydim. Benim için çok şey ifade eden sizin şefkatli arkadaşlığınız... gerçi şimdi sizden bir öpücük aldım..." Dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdu.

Güldü ve sonra onu çok daha derin bir şekilde öptü. Mmm... onun tadı ve uzun, sert vücudunun uzunluğu... O kadar delicesine nefisti ki. Hayatında hiçbir erkeği bu adamı istediği kadar istememişti.

İnsan ya da değil.

Kendisini memnun ettiği kadar onu da memnun etmek isteyen kadın, adamın elini kendi elinin içine aldı ve göğsüne götürdü.

Styx, yumuşak ketenin arasından onu hissettiğinde nefesini sertçe içine çekti ve vücudu acı noktasına kadar sertleşti. Yavaşça elini göğsünün kıvrımlarında gezdirdi, ardından başparmağını gergin meme ucunun üzerinde gezdirdi. Vücudu alev alev yanıyordu, kendini onun derinliklerine o kadar çok sokmak istiyordu ki şimdiden tadını alabiliyordu.

Ama onu asla böyle onurlandırmazdı. Birine dokunduğu için onu asla ağlatmazdı. Özellikle de Bethany'sini.

Estes uyuşturucuyu vücudundan attığında ve kendisini ne kadar kötü ve kaba bir şekilde kullandıklarını ilk fark ettiğinde neler hissettiğini hatırlayınca istemsizce irkildi.

Sanki hiçbir şey değilmiş gibi.

Bethany kaşlarını çatarak geri çekildi. "Sorun ne, Hector?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Az önce aklınızdan kötü bir şey geçmiş gibi sarsıldınız. Sizi rahatsız eden nedir lordum?"

İç çekerek başını onunkine yasladı. "Korkunç derecede yaralıyım, Bethany."

"Kolundaki hariç, senin üzerinde hiç hissetmedim."

Babasının ona verdiği kesiği düşünmek istemeyerek elini tuttu ve her zaman chiton ve chlamys ile örttüğü derisine götürdü.

Bethany adamın kaburgalarını kaplayan büzülmüş eti hissedince duraksadı. Yara izleri gerçekten derin ve çok sayıdaydı. "Ne oldu?"

"Yandım."

"Oh, Hector..."

"Ve daha fazlası da var. Daha özel yerlerde."

Adamın kollarında dönerek bacaklarının arasına diz çöktü. "Umurumda olmadığını biliyorsun."

"Ama ben biliyorum."

Elini öptü ve ona acı tatlı bir gülümseme sundu. "O zaman bana daha fazla güvenene kadar sabırla bekleyeceğim. Ama şunu bil ki seni asla ama asla incitmem."

Styxx ona hayretle baktı. Hayatında ona bunu söyleyen tek kişiydi ama ona güvenmeye cesaret edebilir miydi? İkizi de dâhil olmak üzere hayatındaki herkes ona ihanet etmişti. Güven her zaman derin bir acı anlamına gelirdi....

En çok da Bethany'ninki acıtacaktı.

Yine de ona karşı hissettiklerine engel olamıyordu. Onun için ne kadar önemliydi. Tüm dünyada önemli olan tek şey oydu. Yüzünü ellerinin arasına alarak onu öptü. "Seni seviyorum, Bethany."

"Ve seni seviyorum."

"O zaman benimle kaç."

Kaşlarını çatarak geri çekildi. "Ne?"

"Şimdi. Bugün. Buradan gidelim ve-"

"Hector, bunu yapamam. Burada yapmam gereken şeyler var. Sen de öyle. Baban ne derdi?" "Umurumda değil."

"Evet, biliyorsun. Seni bundan daha iyi tanıyorum. Sen sorumluluk sahibi bir adamsın. Sende sevdiğim şeylerden biri de bu. Her zaman başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyarsın."

Evet, ama bu sefer tamamen bencil olmak istiyordu. Hayatı boyunca hiçbir şeyi bu kadını istediği gibi istememişti. Onun için sahip olduğu her şeyden ve daha fazlasından vazgeçebilirdi.

"Senin için her şeyden vazgeçebilirim, Beth."

Yanağını onunkine bastırdı. "Ama zamanla fikrini değiştirebilirsin."

"Hayır, yapmayacağım."

"Bugün bunu kastettiğini biliyorum. Ancak zaman ve koşullar en iyi niyetlerimizle alay edebilir ve ben bu riski almak istemiyorum."

İç çekerek başını onun göğüslerine yasladı ve kendisini orada kucaklamasına izin verdi. Kalbi kulağında yavaşça atarken nefesi tenine çarpıyordu. Kadının kokusu onu güneşten daha fazla ısıtıyordu. Dürüst olmak gerekirse, onun kollarının çemberinden hiç ayrılmak istemedi. Hoş karşılandığını hissettiği tek yer orasıydı.

Çok sevdim.

Bethany ona gülümsedi. Hector onu şaşırtmayı asla başaramamıştı.

Her şeyi geride bırakıp onunla birlikte olabilmeyi dileyerek kollarını ona sımsıkı doladı. Ne kadar harika olurdu?

Ama diğer tanrılar onun için gelecek ve onu görevlerinden alıkoyduğu için öldüreceklerdi.

Birkaç saniye sonra, elini kaldırarak karşı karşıya olduğu göğsüne dokundurdu. Kadının tam bir şok yaşamasına rağmen, başparmağını peplosunun kumaşına soktu ve kenara çekti, böylece çıplak meme ucunun üzerine, sıkıca büzülene kadar soğuk hava üfleyebildi.

Ona hiç benzemiyordu....

Kaşlarını çattı. "Hector? Ne yapıyorsun?"

"Umarım seni gücendirmemişimdir. Bana tokat atmadığınıza ya da saçımı çekmediğinize göre, sanırım buna iznim var?"

Ona gülümsedi. "İznin var."

Styxx'in kalbi onun yemyeşil, mükemmel çıplak göğsünü görünce çarpmaya başladı. Ağzı sulanarak başını hareket ettirdi, böylece gergin tepenin tadına bakabildi. Dilini areolanın etrafında yuvarladıktan sonra onu nazikçe emerken inanılmaz tadı karşısında inledi.

Adam diğer göğsünü tatmak için hareket ederken Bethany onun başını okşadı. Vücudu o kadar ateşli ve muhtaçtı ki bir tanrıça olarak kendine ihanet etmemek için elinden gelen tek şey buydu. Onu içinde o kadar çok istiyordu ki bu kesinlikle acı vericiydi.

Arkasına yaslanarak onu da yanına çekti ve göğüslerine tam olarak erişebilmesi için elbisesini tutan iğneleri serbest bıraktı. Sonra elini onun sertleşmiş ereksiyonuna değdirdi.

Styx için kötü bir anı geçerken donakaldı....

"Hector?"

Estes'in ona yaptıklarını değil, onun tatlı sesinin kendisini şimdiki zamanda tutmasına izin verdi. "Buradayım aşkım." Karnına bir öpücük kondurduktan sonra elbisesini aşağı, kalçalarının üzerine doğru itti, ta ki tamamen çıplak kalana kadar.

Onun süssüz, kusursuz güzelliği karşısında boğazı kurudu. Onun aksine, vücudunun hiçbir yerinde yara izi yoktu.

Kaşlarını çatarak kendini örtmek için uzandı.

"Hector?"

Ondan geride oturduğunu fark edince zihinsel olarak kendini silkeledi. "Ben buradayım, kıymetlim." Elini tuttu ve vücudunu onunkinin üzerine koyarken yüzüne götürdü. "Ne kadar güzel olduğun beni geçici olarak şaşırttı."

"O zaman beni korkuttuğun için affedildin. Kaçıp beni ormanda çırılçıplak bırakacağını düşünmüştüm."

"Bunu sana asla yapmam." Onu yanında hissedebilmesi için tenini onunkine değdirmemeye özen gösterdi.

Kadın chitonunu çıkarmak için uzandığında, adam onun elini yakaladı.

"Bir sorun mu var?"

Kasıklarındaki damgayı hissetse bile, üzerinde "fahişe" yazdığını bilmesine imkân yoktu.

Ama yine de oradaydı. Geçmişinin acımasızlığıyla onunla alay ediyordu. Bu olaydan ve rahiplerden kalan yara izleri yüzünden kasık kılları seyrekti. O kadar azdı ki damga kolayca görülebiliyordu ve aslında hiç örtülmemişti.

Başını öne eğdi ve dişlerini sıktı. "Daha ileri gitmeden önce..." Elini kalçalarındaki ve uyluklarındaki yara izlerine götürdü.

Bethany ona ne yapıldığını hissettiğinde nefesini sertçe içine çekti. Yan tarafına dokunduğunda, bunun bir yangından kaynaklandığını düşünmüştü. Ama bunlar... bir sopanın dış hatlarını hissedebiliyordu. Uyluklarının iç kısmında, testis torbasına kadar uzanan derin yaralar bırakmıştı. Yara izlerinden dolayı çok az ya da hiç kıl kalmayan yerler vardı. Ama yüreğini burkan şey, bunların sayıca çokluğuuydu. Defalarca işkence görmüştü.

"Neden biri sana bunu yapsın ki?"

"Tanrı Dionysos tarafından ele geçirildiğimi düşündüler.

Ve rahipler içimdeki şeytani cinleri yakmaya çalıştılar."

Yaptıkları şey yüzünden kalbi kırılmış bir halde elini onun yanağına koydu. "Zavallı bebeğim. Seni bu şekilde incittikleri için çok üzgünüm."

"Lütfen kimseye söyleme."

"Ben asla bu kadar zalim olmam."

Sonra onu öptü. O kadar yavaş ve şefkatliydi ki nefesi kesildi. Kadın onun chitonunu çıkarmak için uzandığında, adam geri çekildi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Görölmekten hoşlanmıyorum." "Seni göremiyorum, Hector."

"Bu doğru değil. Hayatımda bunu yapan tek kişi sensin." Bu sefer kadın onu soyarken o hiç kıpırdamadan durdu.

"İyi misin?" diye sordu.

Elini yanağına götördü ve başıyla onayladıktan sonra parmaklarını ve avucunu ısırđı. Bethany saf bir zevkle iç çekti. Daha önce hiç kimse onunla böyle sevişmemişti. Hiç acelesi yoktu. Aksine, sadece bedenlerini değil, ruhlarının bir parçasını da gerçekten keşfediyor ve paylaşıyorlardı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı boğazına doğru, eli kalçasında ve uyluğunda gezinirken.

Onun için bacaklarını ayırdı.

Styx onun bu konuda kendisinden biraz daha deneyimli olduğunu fark edince tereddüt etti... ve çok daha az utangaçtı. "Beth? Başka erkeklerle birlikte oldun, değil mi?"

Onun altında kaskatı kesildi. "Evet, ama ben bir fahişe değilim." Samimiyetini görebilmesini dileyerek yüzünü avuçladı.

"Sana asla öyle demem. İma etmeye çalıştığım şey bu değildi. Ben sadece... tecrübesizliğimle yanlışlıkla seni incitmek istemiyorum. Ya da seni hayal kırıklığına uğratmak."

Bethany gözlerinin arkasının yaşla dolduğunu hissetti. Onu hayal kırıklığına uğratmak konusunda her zaman çok endişeliydi. Ailesinden nadiren bahsetse de, her zaman var olan bu endişe, ona karşı ne kadar sert olmaları gerektiğini bilmesini sağlıyordu.

Her şey hakkında.

"Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın, Hector." Adamın elini kendi elinin içine aldı ve vücudunun ortasına götürdü.

Styx kadın ne kadar ıslak ve sıcak olduğunu hissettiğinde nefes alamıyordu. Ama eli onunkinin içindeydi.

Estes'i hatırlayınca irkildi. "Sorun nedir, akribos?"

Cevap veremeyen Styxx'in geri çekilmekten başka çaresi yoktu. Kendisine çarpan ve onu güçsüz bırakıp titreten acı dolu anılarla başa çıkamıyordu.

Lanet olsun, sizi piçler! Neden ona yaptıklarını bir kalp atışı için bile unutamıyordu? Neden mi?

Ben değersizim.

Bethany her şeyi bir araya getirene kadar onun hareketlerine kaşlarını çattı. Onu öpmek ya da ona dokunmak konusundaki isteksizliği. Ona zarar verme korkusu ...

Vücudunun son derece özel bölgelerinde bulunan yara izleri. Taşaklarına kadar.

Yanmaktan çok daha kötü bir şey yaşamıştı.

Biri ona tecavüz etmiş ve işkence etmişti.

O anda, tanrı güçlerinin arttığını hissetti. O öfke ve intikam tanrıçasıydı. Haksızlığa uğrayanların intikamını almak onun işiydi.

O Yunanlı.

Önemli değildi. Böylesine nazik ve sevecen bir adama

bunu japanın kalbini istiyordu.

Boğazını temizleyerek, chitonunu almak için ona doğru uzandı. "Özür dilerim. Bu bir hataydı. Yapmamalıydım..."

Bethany onu durdurmak için elini dudaklarına götürdü. "Kötü iblislerini mutlu olanlarla değiştirmeme izin ver."

"Yapabilir misin bilmiyorum."

"Denememe izin verecek misin?"

Styxx onu kendine doğru çekti ve kendinden tiksime ve nefret ruhunu paramparça ederken ona sıkıca sarıldı. "Üzgünüm Beth. Sen bir erkeği hak ediyorsun, değil-"

"Sen bir erkeksin," diyerek onun sözünü kesti. "Tanıdığım herkesten daha erkeksin. Başkalarını incitmek ya da küçümsemek erkeklik değildir. Saygı ve nezaket daha fazla cesaret gerektirir çünkü insanlar bunlardan faydalanır. Hangi korkuların peşini bırakmadığını bilmiyorum ama onların senin en güzel yanını yok etmesine izin vermediğini biliyorum. Sende bir aslanın kalbi var. Korkusuz. Söyle bana, bundan daha erkekçe ne olabilir?"

Styxx onun elinin yanağında hissettiği duygunun tadını çıkardı. Onun ateşli ve harika sözlerine rağmen kendini çok zayıf ve zavallı hissediyordu. Kalbimi verdiğim kadınla bile sevişemiyorum.

Tüm niyet ve amaçları için onu kısırlaştırmışlardı.

Onun çenesini kemirdi. "Sana zarar veren hayvanları unut. Sadece seni kalbinin her zerresiyle seven kadını düşün ve bu, Hector, daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı bir parçam. Yakınından bile geçmedi. Onu tutan tek kişi sensin. Tutacak olan tek kişi."

Kadın göğsünden aşağıya doğru öpücükler kondurup tatlı dilini yaralı göğüs ucunda gezdirirken nefesini sertçe içine çekti. Ona gülümsemek için geri çekildi ve sonra yere uzanması için onu dürttü. Adam buna mecbur kaldı. Üstüne çıktı ve ellerini kendi ellerinin arasına alıp göğüslerine götürdü. Büyük ve iyi şekillendirilmişlerdi, ellerinden taşıyorlardı. Hafifçe öne doğru eğilerek adamın karnından aşağı doğru kaydılar ve kalçalarına yaslandılar.

Bunu yaptığı anda vücudu patladı ve eskisinden daha da sertleşti. Daha geniş gülümseyerek ona şarkı söylemeye

başladı.

Onun tatlı kontraltosunun sesi ve kollarındaki çıplak görüntüsü arasında her şeyi unutmuştu. Onu incitecek bir geçmiş yoktu. Endişelenecek bir gelecek de yoktu.

Sadece Bethany.

Kendini kollarının üzerine kaldırdı ve onu nefessiz bırakan duygusal bir dalgayla bacaklarını onunkilerin arasına kaydırđı. Hâlâ şarkı söyleyerek karnından aşağı, onun nefret ettiği yara izlerine doğru öpücükler kondurdu. Ama kadın onları okşarken, adam da artık onları görmüyordu. Ellerini adamın kalçalarının birleştii yerdeki saçların arasından geçirdi ve sonra onunla nazikçe oynadı.

Zevk onu yere sererken nefesini sertçe içine çekti. Hınzır bir sırıtışla onu tamamen ağzına aldı. Bir an için istemediği bir anıyı hatırladı. Ama orada kalmayı reddetti. Bunun yerine, kadının mırıldanmaya devam ederken onunla oynamasını izledi.

Eli titreyerek yanağını okşamak için uzandı ve parmaklarının arkasını kalbini sıkıştıracak kadar yumuşak bir tene değdirdi.

Bethany onun tuzlu tadının tadını çıkarırken, adam elini yavaşça saçlarının arasına daldırdı. Adamın unutmak için mücadele ettiğini biliyordu. Geriliyor ve sonra rahatlıyordu. Yine de cesurca onun yanında kaldı. O anda, bu kadar lanetli ve hâlâ bu kadar verici olan adamın yüzünü görebilmeyi diledi.

Ama görünüşü onun için önemli değildi. Bu noktada, onun üç başlı bir kurbağa olması bile umurunda değildi. Kalbi onun elindeydi ve insan formundaki gözleri kadar kördü.

Sadece onu yatıştırmak isteyen kadın, son bir kez yaladıktan sonra vücuduna yaslanmak için adamın uzun boyuna doğru süründü.

Styx onun yumuşak kıvrımlarının tenine ne kadar iyi geldiğini görünce iç çekti. Başını kavrayarak onu derinden öptü ve sonra onunla birlikte yuvarlandı. Bacaklarını açtı, böylece öpüşürken vücudu kalçalarının arasında uzanıyordu.

Bunu bilmiyordu ama onun hayatını kurtarmıştı. En karanlık anda, başka bir şey istemediği bir anda.

Ölümden sonra kız ortaya çıkmış ve ona her sabah kalkması için bir sebep vermişti. Şimdi, sadece paylaştıkları zaman için yaşıyordu. Bu, diğer her şeyi katlanılabilir kılıyordu. Sadece onun tatlı gülümsemesini görebileceğini bilmek. Onun değerli sesini duyabilmek...

Dudaklarını öptü, sonra dikkatlice içine girdi. Aynı anda inlediler. Tam bir dakika boyunca, kızın bedenini saran sıcaklık onu bunalttığı için nefes alamadı. O kadar iyi hissettiriyordu ki ürperdi. Bu, gerçek mutluluğu tattığı ilk mükemmel andı.

Onun için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kalbinin sadece onun için attığı derinliği kelimeler asla ifade edemezdi.

Styx kızın ela altın gözlerine bakarken saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve kızın kendisini ne kadar mutlu ettiğini görmesini diledi. "Seni seviyorum, Bethany."

Ona gülümsedi. "Ve ben, sen."

Onun çenesini ısırarak yavaşça kalçalarına doğru sallanmaya başladı.

Bethany sırtını dikleştirerek onu daha derine çekti. İçindeki kalın dolgunluk karşısında inledi. Adam kesinlikle çok büyüktü ama yine de çok nazikti. Ellerini adamın kaslı sırtında ve belinde gezdirdi, sonra da onun mükemmelliğini bozmaya cüret eden her kimse onu avlamak ve zalimliklerinin bedelini ödetmek istemesine neden olan yara izlerine gitti. Ama şu anda onları düşünmek istemiyordu.

Tek istediği Hector'u ve ona duyduğu aşkı hissetmektir. Başını kaldırarak onu dudaklarından hafifçe öptü. "Saçın ne renk?"

Durakladı ve sonra hafif bir kahkaha attı. "Sormak için garip bir zaman leydim."

"Biliyorum. Ama içimdeki adamı merak ediyorum."

"Ben sarışınım," diye fısıldadı kulağına, vuruşlarını derinleştirirken.

"Peki ya gözlerin?"

"Mavi."

Ellerini onun saçlarına daldırdı ve tenini okşayan o güzel sarı bukleleri hayal etti. Sonra mavi gözlerinin üstündeki kaşlarını, keskin elmacık kemiklerini ve çenesini izledi. Hector'u yakışıklıydı. Bunu biliyordu.

Styx x dudağını ısırırken, kız da onu okşayarak karşıladı. Her yeri yanıyormuş gibi hissediyordu ama yine de garip bir şekilde sakindi. Bethany ellerini Styx x'in yüzünden göğsüne ve oradan da daha aşağılara doğru kaydırdı.

Elini birleştikleri yere koyduğunda ve içine girip çıkarken ona dokunduğunda nefesi kesildi. Aldığı zevk o kadar yoğun ki homurdanmaya başladı. Kadının zarif ellerini kullanışını her zaman sevmişti ama hiçbir zaman şu anki kadar sevmemişti. En çok da onun ürkek ya da çekingen olmamasını seviyordu. Kendisinin her parçasını ona veriyordu.

Sırtını kamburlaştırarak ona sarılırken ve kollarında titrerken haykırdı. Adam ondan aldığı işaretle daha hızlı ve daha sert hareket etti. Kadın daha yüksek sesle şarkı söyledi ve güldü.

Onu memnun ettiği ve kendini utandırmadığı için rahatlamıştı, vücudunun devrilmeye başladığını hissetti. Ama onun tamamen tatmin olduğundan emin olana kadar bunu bastırdı. Ancak o zaman kendini onun derinliklerine gömdü ve kendi salınımı geldiğinde hırladı. Duyuları enfes bir zevkle çalkalandı.

Tam bir dakika boyunca, her parçası sevinç çığlıkları atarken nefes alamadı ya da düşünemedi. Sonra çok yavaş bir şekilde soldu.

Tükenmiş, doymuş ve hırıltılı bir şekilde nefes alırken, kendini aşağıya bıraktı ve kadının onu bedeniyle sarışının tadını çıkardı. Kalbi o kadar şiddetli çarpıyordu ki, göğsünün içinde kalmasına şaşırdı. İkisini de ince bir ter tabakası kaplamıştı.

Erkeklerin kadınları için öldürmelerine şaşmamalı. Şimdi bu sahiplenme duygusunu tamamen anlıyordu. Onu her türlü tehdit ve zarardan uzak tutma ihtiyacını. Aklına gelen hiçbir şey onun tam huzuruyla rekabet edemezdi.

ve onun kollarında kendini sessiz hissetti. Onu asla terk etmek istemedi.

"Bu inanılmazdı," diye kulağına nefes verdi.

"Evet, öyleydin." Gülümsemesi adamın nefesini keserken, elini kaldırarak parmaklarını ısırdı ve adamın tüylerini daha da diken diken etti.

Styxx onu hiç terk etmeyen kolyeyi görünce başını eğdi. Bu onun tek mücevheriydi. Küçük gümüş, garip şekilli disk siyah saçlarından çözülene kadar ince deri kordonu nazikçe çekti. Bir yay ve ok izlenimi veriyordu ve sanki daha büyük bir muskanın yarısıymış gibi görünüyordu. "Her zaman taktığın bu şey de ne?"

Elini kendi eliyle örtmek için uzandı ve ona dokunduktan sonra gülümsedi. "Babam bunu bana küçük bir kızken vermişti, böylece nereye gidersem gideyim sevildiğimi hissedebilecektim."

Buna değer vermesine şaşmamalı. Aldığı neredeyse her hediye sonunda ondan alınmış ya da ceza olarak yok edilmişti. Bu yüzden kendisine hiçbir şey verilmesinden hoşlanmıyordu.

"Bu sembol ne anlama geliyor?"

"Bu benim av tanrıçası için kişisel amblemim."

Styxx başparmağını bileziğin üzerinde gezdirirken, annesine onu bıçaklamadan önce verdiği bileziği hatırladı. Av tanrıçası Artemis'in kadınların ve çocukların koruyucusu olduğu söylenirdi... O gün annesini ona tercih etmiş olmalıydı.

Diski normalde düştüğü yere, göğüslerinin arasına yerleştirdi. "Umarım seni her zaman korur, Beth."

"Yapacak."

Onlardan nefret ettiği kadar kendisinden nefret eden tanrıları düşünmek istemeyen adam, işaret parmağını alt dudağında gezdirerek sonsuza dek onunla kalabilmeyi diledi. Onun sıcak bedenine sarılmış yatarken kimsenin onu istemediği bir yere geri dönmeyi düşünmek çok zordu.

Ama ne yazık ki geç oluyordu ve karanlıkta eve yürümek istemiyordu. Eğer bir şey olursa

ona hiç bir Şey olmadı...

Bu onu ıldırtabilirdi. Ona zarar geleceğini dűŐünmek bile içini öfkeyle dolduruyordu.

"Senden uzaklaŐmaktan ne kadar nefret etsem de, yakında hava kararacak." Ayağa kalkarak onu kollarının arasına aldı.

Adam onu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi dereye taşırken Bethany'nin gözleri büyüdü. Boyu nedeniyle, çoğu erkeğin üzerinde yükselmeye alışkındı, onların ona kıyasla küçük hissettirmelerine değil. Ve çocukluğundan beri kimse onu taŐınamıŐtı.

Doğrusu, bu hissi seviyordu.

Yıkabilmesi için onu suyun içine bıraktı. "Beth?"

Durakladı. "Evet?"

"Hafta sonunda seni görmek için elimden geleni yapacağım ama gelemeyebilirim. Babamın genellikle amcam için verdiği yıllık bir ziyafet var ve eğer katılmazsam çok kızar."

Doęruldu, ellerini kalçalarına koydu ve doęru yönde olduęunu umduęu bir bakıŐ attı. "Demek bu kadar, ha? Benimle yatıyorsun ve sonra beni terk ediyorsun." Ona dudak bűktü.

"Asla!" İnkârının yoğunluğu onu Şoke etti.

Duyduğu acıyı dindirmek için ona uzandı. "Sana takılıyorum, akribos. Sorun değil. Bir dahaki sefere görüşürüz."

Onu kendine doğru çekti ve sanki bırakmaya dayanamıyormuŐ gibi sarıldı. "Senin için ölürüm ya da öldürürüm, Beth. Sadece senin için."

Ona sıkıca sarıldı. "Biliyorum tatlım. Ben de seni seviyorum."

Adam onu öptü ve sonra kadın banyosuna devam ederken giyinmeye gitti.

Kız sözlerini bitirdiğinde, adam onun için her Őeyi hazırlamıŐtı. Onun dűŐüncelilięine gülümsedi. "Benden uzaklaŐmak için gerçekten sabırsızlanıyorsun, ha?"

Bu sefer adam bunu kadının kastettiği gibi anladı. "Ne diyebilirim ki leydim? Çok ağır bir yüksünüz. Ne kadar çabuk gidersem o kadar iyi."

Gölerek sepetini ve sırtığını ondan aldı.

Yüzünü iki elinin arasına aldı ve onu dudaklarından hafifçe öptü. "Güvende ol, kalbim."

"Sen de." Bethany gülmeden önce birkaç saniye daha bekledi. "Hector? Gitmeme izin vermezsen gidemem."

"Özür dilerim." Onu serbest bırakmak için kendini zorladı. "Sonra görüşürüz leydim. Ama asla bana uyacak kadar erken değil."

"İyi geceler, benim güzel prensim. Seni tekrar hissedene kadar."

Kadının veda sözleri adamın nefesini kesmişti. Gerçeğe ne kadar yakın olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yine de Styxx onun ormanın içinde kayboluşunu izleyene kadar kıpırdamadı. Ancak o zaman kendini atının arkasına attı ve eve doğru döndü.

Onu korkutmak istemediği şey, savaşın yakında çıkacağını bildiği gerçeğiydi. Babası ve danışmanları haftalardır buna hazırlanıyorlardı. Tüm müttefikleri güneye doğru yürüyüş için toplanıyordu.

Ve geldiğinde, onunla savaşmak zorunda kalabilirdi.

Korkmasa da Bethany'sini göremeyeceği günleri iple çekmiyordu.

Onu bekleyecek miydi, yoksa gider gitmez unutulacak mıydı?

19 Ağustos, MÖ 9532

Katateros'taki tapınağının dışında duraklayan Bethany, Archon'u Apollo ile birlikte görünce şok oldu ve kafası karıştı.

Kutsal topraklarında bir Yunan tanrısı mı?

Yasaklanmıştı. Tabii ki Archon tarafından yasaklanmıştı, ama yine de...

Bir Yunan tanrısı neden burada olsun ki? Bu, içlerinden birinin çay içmek için Olimpos Dağı'na gitmesi kadar şok ediciydi. Normalde Apollo ile ne zaman bir işleri olsa, Atlantis'teki tapınaklarından birinde yaparlardı.

Merakla, neler olup bittiğini görmek için onlara doğru yürüdü. Onun gibi Apollo'nun da birden fazla panteondan doğduğu söylenirdi. Annesinin kimliği hakkında birçok çelişkili hikâye vardı ve Yunan tanrısı bunların hiçbirini kabul etmemişti. Tüm bunların gizeminden hoşlanıyordu.

Hikâyelerden biri onu babasının ailesinden kuzeni yapıyordu. Ama onda gerçekten Mısırlı kanı olduğunu düşünmüyordu. Eğer varsa bile, bunu algılayabilmeliydi. Yunanlıdan şimdiye kadar hissettiği tek şey, halkının onu nasıl iyiliksever bulduğunu merak etmesine neden olan gaddar bir zalimlikti.

Belli ki Yunanlı insanların onu sık sık görmesine izin vermiyordu, yoksa daha iyi bilirlerdi.

Apollon Archon'a, "Bu konudaki hislerimi gayet iyi biliyorsun," dedi. "Eğer Yunanistan'a saldırmak istiyorsan, sana tam desteğim var."

Archon, Apollo'nun daha fazla bir şey söylemesini engellemek için elini kaldırdı. "Oraya kim gidiyor?"

Gölgelerin arasından çıktı.

Her iki tanrı da rahat bir nefes aldı, bu da onu daha da meraklandırdı. Bir şeyler planladıkları apaçık ortadayken neden onun varlığını hoş karşılamışlardı?

Bethany, Archon'un yanında durmak için hareket etti. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Archon cevap vermeden önce Apollo'ya baktı. "Savaş."

Bu her zaman en sevdiği konulardan biri olmuştur. İnsanlar hiçbir zaman hayatları için savaştıkları zamankinden daha dürüst olmamışlardır. Korkaklar ortaya çıkar ve en beklenmedik yerlerden kahramanlar fıskırırdı.

Apollon kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben de tam amcana, her zaman olduğu gibi Yunanistan'la yaklaşan çatışmada Atlantis'i sonuna kadar destekleyeceğimi söylüyordum. Zeus Apollitlerimin öldürülmesini emrettiğinde halkınızın benimkileri nasıl karşıladığını unutmadım. Bu her zaman sadık kalacağım ve saygı duyacağım bir borçtur."

Apollitler, Apollon'un babasıyla insanoğlu üzerine yaşadığı bir anlaşmazlıktan sonra yarattığı ırktı. İnsanlardan daha uzun ve güçlü olan ve gelişmiş psişik yeteneklere sahip olan Apollitler, Yunan kardeşlerine boyun eğdirmeye çabucak karar vermişlerdi. Zeus'un gücendiği bir şeydi bu. Apollon'a "çocuklarını" öldürmesini emretmiş ve Apollon bunu kararlılıkla reddetmişti.

Onlar için üzülen Atlantis'liler, Atlantis için "örnek" vatandaşlar haline gelen Apollitlere kapılarını açmışlardı. Sonuç olarak, Yunanistan ve Atlantis arasındaki ilişkiler o zamandan beri gergindi. Ve bu durum Apollon'un her iki panteona ve ulusa da bağlılık duymasına neden oldu.

Şimdiye kadar Yunanlılara karşı hep onların tarafını tutmuştu ama Bethany yine de ona güvenmiyordu. Onun tek gerçek sadakatinin Apollo'ya olduğundan.... başka kimseye olmadığından şüpheleniyordu.

Onda her zaman tüylerini diken diken eden bir şey vardı. Doğuştan gelen bir tiksinti.

"Bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de bunu gerçekleştirmek için elimden geleni yapacağım," diye güvence verdi Apollon. "Şimdi özlenmeden ve diğer Olimposlular nereye gittiğimi merak etmeden dönsem iyi olur." Ortadan kayboldu.

Bethany bakışlarını amcasına dikti. "Yunanistan'la neredeyse hiç ateşkes yapmadık. Bunun devam etmesini istediğini sanıyordum."

"Bu Apollymi'nin saflarına bir bebek saklamasından önceydi. Artık savaşacak yaşa gelmiş olmalı. Öldürdüğümüz Yunan askerleri arasında olacağını umuyorum, özellikle de tüm Yunanistan'a saldırırsak. Öncelikli hedeflerimiz asiller ve soylular olacak. Hepsi savaşta ya da fetih sırasında ölürse kimse bunu yadırgamayacaktır."

Sinsi ...

Bethany kaşlarını çatarak ondan hissettiği duyguları anlamlandırmaya çalıştı. "Apostolos senin oğlun, Archon."
_"

"O benim oğlum değil. Sorun da bu zaten."

Bu hırıltılı sözler karşısında dondu kaldı. "Ne demek istiyorsun?" Sesini alçalttı. "Apollymi'nin ilk çocuğunun fiyaskosundan sonra hepimiz onunla evlenmeme ve onu mutlu tutmama karar verdik. Bildiğiniz gibi ben kısır değilim, o da değil. Onun gebe kalmasını bilerek engelledim. Ve gerçek şu ki

Onun piçinin babasının kim olduğunu bilmiyorum..."

Hay aksi. İnanmaz bir şekilde baktı. "Gerçekten babasının kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Hayır. Büyük ihtimalle Charonte'lerinden biri ya da başka bir tanrı olabilir." Charontes'ler Apollymi'nin iblis ordusuydu. Ahlaki açıdan belirsiz olsalar da, tanrıların güçlerine sahip mutlak ölüm makineleriydiler. Bunlardan birini Apollymi'nin güçleriyle ve onun ordusuyla karıştırmak...

Evet, bu çok kötü bir şey olurdu.

"Neden diğerlerine söylemedin?"

Archon'un burun delikleri alevlendi. "Hiç kimse onun benim olmadığını bilemez. Korkudan neler yapabileceklerini hayal edebiliyor musunuz?"

Haklıydı. Tanrıların bile paniklediği bilinir. Ve bu durum oldukça paniğe değerdi.

Sadakati bilinmeyen haydut bir tanrı ve komuta etmesi gereken ahlaki açıdan belirsiz iblislerden oluşan bir ordu...
Korkutucu

şey, bu.

Archon'un gözleri karararak kırmızıya döndü. "Onun neslinden gelen tüm Yunan prenslerini katletmemiz gerekse bile umurumda değil, oğlu güçleri açığa çıkmadan önce ölmeli."

Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, adam haklıydı. "O zaman bu savaşa seninle birlikte destek vereceğim."

"Teşekkür ederim. Sizin sağduyunuza güvenebilir miyim?" "Elbette."

Başını ona doğru eğen Archon tapınağına döndü.

Bethany bakışlarını, insanlığın doğuşundan önce Atlantis tanrılarının evi olan Katateros'un nefes kesici manzarası üzerinde gezdirdi.

En eski tanrılar arasında sayılan Apollymi, şimdiye kadar sadece bir kişinin başarıyla savaşabildiği muazzam bir güçtü; o da uzun zaman önce ortadan kaybolmuş bir tanrıçaydı.

Ve bunca yüzyıldan sonra Bethany nihayet Apollymi'nin mizacını ve motivasyonunu anlamıştı. Birincisi, bir zamanlar sevdiği ama onu başka sevgililerle aldatmış olan kocası için. İkincisi, iki oğlunu kaybettiği için. Hector'a kadar Bethany aşk hakkında gerçek bir bilgiye sahip olmamıştı. Eğer başka bir kadına dokunursa...

Onu durduğu yerde deşecekti.

Bununla birlikte, onunla bir bebek sahibi olmaktan daha tatlı bir hediye düşünemiyordu. Daha önce hiç bebek istememiş olması garipti. Çocukları hep mızımız ve iğrenç bulmuştu. İğrenç. İnsan olana kadar kilit altında tutulması gereken küçük zorbalar.

Ama şimdi...

Kucağına alıp seveceği küçük sarışın bir bebeği olsun isterdi. Babasının kıvrak zekâsına ve yumuşak buklelerine sahip bir bebek. Ve eğer bir tanesine sahip olacak kadar şanslı olursa, onu tehdit eden herkesi yok ederdi.

Tıpkı Apollymi gibi.

Dürüst olmak gerekirse, tanrıçanın oğlunu öldürme düşüncesi ona pek iyi gelmemişti. Hiçbir zaman da olmadı. Ama bazen çok kişi için tek kişinin feda edilmesi gerekirdi.

Yoksa öyle miydi?

Belki, sadece belki de hepsi için başka bir çıkış yolu vardı.

20 Ağustos, MÖ 9532

Amcası arkadaşlarıyla birlikte sarayın kapısından içeri girerken Styxx babasının arkasında durdu. Amcasının maiyetini ve bunun kendisi için ne anlama geldiğini görünce kanı dondu.

Panik, soğuk ve acımasız, onu kavradı ve kaçıp kendini odasına atmamak için her şeyini verdi. Sadece babasının kapıyı kıracağını ve bunun için onu döveceğini bilmesi onu olduğu yerde tuttu.

Estes atından indi ve babasını kucaklamak için koştu. "Xerxes! Seni tekrar görmek çok güzel."

"Ve sen, kardeşim. Her zamanki gibi bir zevk."

Estes, Styxx'i kollarının arasına almak için üç basamak çıktı. "En sevdiğim aygırım nasılmış bakalım?" diye kulağına fısıldadı. "Binmeye hazır mısın?"

Styxx onu itip uzaklaştıracaktı ama Estes onu çok sıkı tuttu.

Onu yanaklarından öpen Estes, babasının yanına dönebilmek için geri çekildi.

Styxx amcasıyla birlikte yolculuk eden adamlara bakmayı reddetti. Yüzlerini ya da bakışlarını kararttığından emin olduğu açlıklarını görmek istemiyordu. Amcası onları tanıştırdığında da dikkat etmedi.

Babası kolunu amcasının omuzlarına attı. "Burada olmana ne kadar sevindiğimi anlatamam. Normalden bile daha çok."

"Nasıl yani?"

"Sabah Teselya'ya gitmem gerekiyor ve Styxx'i bu kadar uzun süre yalnız bırakmak istemedim."

Styxx bunun üzerine tökezledi.

Babası ona kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

Yok artık. Gerçekten.

Styxx babasına ters ters baktı. "Neden bana bundan bahsetmedin?"

"Sadece iki gün önce öğrendim ve seni endişelendirmek istemedim." Styxx iradesi dışında amcasına baktı. Estes'in gözlerindeki şehvet dolu ışık midesini bulandırdı. "Bana ihtiyacın olduğu sürece burada kalmaktan mutluluk duyarım kardeşim."

Tabii ki yaparsın, seni hasta piç.

Babası onları içeri götürürken Styxx geri çekildi, başı panikle dönüyordu. Neden geçen hafta Ryssa ve annesiyle birlikte yazlık saraya gitmemişti?

Çünkü ondan nefret ediyorlardı ve seyahatini ve onlarla kalışını çekilmez hale getireceklerdi. Dönene kadar Bethany'yi göremeyeceğinden bahsetmiyorum bile.

Ama bu ...

Birden midesi bulandı. Midesi korku içinde kasıldı. Estes'i ondan uzak tutacak kimse yoktu. Hiç kimse.

Gece ya da gündüz...

Kalbi küt küt atarken, babasıyla konuşmak için yalnız kalmasını bekledi.

"Baba?"

İç çekerek, yüzünde büyük bir tedirginlikle Styxx'e döndü. "Ne?"

"Lütfen sizinle Teselya'ya gelebilir miyim?"

Babası kaşlarını çattı. "Deli misin sen? Didymos'un başkentte karar verecek birine ihtiyacı var, özellikle de savaş yaklaşırken."

"Estes burada. Bensiz de yapabilir. Lütfen baba." Babası hâlâ ona ters ters bakıyordu. "Varis o değil. Varis sensin. Savaşın eşiğindeyiz. Herhangi bir nedenle uzakta olmam gerekirse halkımızın güçlü bir liderliğe sahip olduklarını bilmeleri gerekir."

Styxx gerçek korku onu sardığında nefes alamıyordu. Burada Estes'le kalamazdı. Tek başına...

"Lütfen, baba."

"Neyin var senin?"

Estes'in tehditleri kafasında çınlıyordu ve amcasının bunların hepsini yerine getireceğinden hiç şüphesi yoktu. Styxx'i Atlantis'e sürüklemekten ve onu sapkın oyunları ve kişisel çıkarları için kullanmaktan çekinmeyecekti.

Styxx korkularından babasına tek kelime bile edemiyordu. Eğer yaptıysa...

Bir şekilde, Ryssa gibi, babası buna sebep olduğu için onu suçlayacaktı. O da Acheron gibi kapı dışarı edilecek ve geçimini sağlamak için fahişelik yapmaya zorlanacaktı.

Hiç kimsem yok....

Başka seçeneği olmadığı için geri adım attı. "Hiçbir şey, Majesteleri." "O halde hazırlık yapmam için beni rahat bırakın."

Styxx selam verdikten sonra odasına yöneldi ve babası dönene kadar kendini içeri kilitlemeyi planladı.

Kapıyı kilitledi ve arkasını döndüğünde yalnız olmadığını fark etti. Kahretsin.

Estes kabul odasında oturuyordu. "Selamlar, güzel yeğenim."

"Burada ne yapıyorsun?"

Estes aç bakışlarını Styxx'in kasıklarına indirdi. "Ne istediğimi bildiğine eminim."

Styxx kapıya doğru yöneldi ama Estes bir adamın hareket edebileceğini düşünemeyeceği kadar hızlı bir şekilde önünü kesti.

Estes alaycı bir sırıtışla kapıya yaslandı. "Babanı çağırırım mı?"

Nefes almakta zorlanan Styxx ona ters ters baktı. "Beni neden Didymoslulara sattın?"

Bu, piçin içindeki ukalalığın bir kısmını yok etti. "Ne?"

"Bana söylediğinin aksine, onları konuşurken duydum. Babamın senatörlerinden ikisi. Bana ne yaptığınızı kaç vatandaşımız daha biliyor?"

Amcasının gözlerindeki o şeytani, müstehcen ışık geri döndü. "Bunun cevaplanmasını istediğini sanmıyorum. Aklının iyiliği için. Ama merak etme. Babana söylemezler. O öldürür.

onlar için." Estes onu kollarının arasına aldı. "Şimdi bana düzgün bir karşılama yap, yeğenim." Onu öpmek için hamle yaptı.

Styxx onu itti. "Bırak beni." Yatak odasına doğru koşmaya çalıştı ama Estes ona çelme takarak yere düşürdü.

Daha ayağa kalkamadan Estes onu kolunu omurgasına doğru acı içinde bükmüş ve bileğini omuzlarının arasına sıkıştırmıştı. "Şşş, küçük sincap." Styxx'in kulak memesini ısırdı ve kulağına doğru nefes aldı. "Kardeşine tapıyor olsam da, senin ondan daha üstün olduğun bazı şeyler var." Styxx'in ağzına bir şey soktu ve çenesini kapalı tuttu. "Yut."

Styxx tükürmek için **elinden** geleni yaptı ama işe yaramadı. İstemesine rağmen, Estes zorla boğazından aşağı indirdi.

Estes gülerek onun boynunu öptü. "İşte böyle, benim küçük aygırım. Babanın dönüşünü beklerken önümüzdeki haftalarda çok eğleneceğiz. Ama endişelenme. Sana karşı nazik olacağım ve bunların hiçbirini hatırlamayacaksın."

Oda kontrolden çıkmaya başladı.

Styxx Bethany'yi düşünürken gözlerini kapattı. Eğer haftalarca ortaya çıkmasaydı, Bethany hala onun için orada olur muydu?

Yoksa onun uzun süreli yokluğu kızın da ondan nefret etmesine mi neden olacaktı?

17 Eylöl, MÖ 9532

Amcası onunla işini bitirip "attan inerken" Styxx gözünün kenarından tek bir damla yaş süzöldüğünü hissetti. Son çarpık oyunları olarak, onu kolları açık ve ayak bilekleri masanın ayaklarına sabitlenmiş halde bir masaya yüzüstü bağlamışlardı. Ama en kötüsü Estes'in ağzını tıkamak için kullandığı sahte dizgindi. Ona "binerken" kullandıkları bir dizgin.

Amcasının arkadaşları gülererek ve "yetenekleri" için onu tebrik ederek Estes'i alkışladılar ve ona bir kylix şarap uzattılar. Estes bir yudum içtikten sonra bir avuç zeytin aldı ve Styxx'in utanç dolu bakışlarıyla karşılaşmak için masanın yanına diz çöktü.

Cık cık etti. "Üzgünüm, küçük Phallas. Aklının başında olduğunu fark etmemiştim ve burada sana bunu yapmayacağıma söz vermiştim, değil mi?" Styxx'in yüzündeki saçları geriye doğru taradı.

Öfke ve dehşet içinde böğüren Styxx kurtulmaya çalıştı. Amcasının boğazını o kadar çok istiyordu ki, tadını alabiliyordu.

Estes güldü ve geri çekildi.

Styxx onu durduramadan bakışları odayı taradı ve içeride altı adamdan daha fazlası olduğunu gördü. Aşağılanmışlık hissiyle gözlerini kapattı. Didimoslu soylulardan oluşan bir partinin eğlence merkeziydi....

Lanet olsun sana, Estes!

Ve lanet olsun bana.

Estes Styxx'in başını masaya bastırdı ve alnından öptü. "Şşş, sincap. Kendine zarar vermeden önce sakınleş." Styxx'in başının yanındaki küçük sandığı açtı ve karıştırdı. "Bu seni tekrar sessiz ve uyumlu yapacaktır."

Styxx yüzünü buruşturdu. Uyuşturulmaktan çok yorulmuştu, özellikle de kendi isteği dışında.

Estes onun görüş alanından çıktı, böylece diğerleri ona bir sonraki sürüş için teklif verirken ilacı mümkün olan en kaba şekilde yerleştirebildi. Amcası ilacın etkisini gösterdiğinden emin olmak için ilacı içinde tutarken, Xan Estes'le yalnız konuşmak için öne çıktı. "Prensesin gelecek hafta döneceğini duydum."

"Gerçekten de öyle."

"Onunla bir gece için ne kadar istiyorsun?"

Estes tsked. "Bunu yapamam. Evlilik yatağına saf bir şekilde gitmeli. Yoksa kardeşim ikimizin de hayatını alır."

"Bir kadının vücudunda birden fazla delik vardır. Ona bekaret kemeri tak ve fiyatını söyle. Onu istiyorum, Estes."

"Tatlı yeğenim kadar değerli ve masraflı olacak."

"Öyle olacağını biliyordum. Yapacak mısın?"

"Öyle yapacağım."

Styxx bu sözler ona çarparken savaşılmaya çalıştı ama başı ve oda dönmeye başladığında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gözlerini kapatarak bir nefes verdi ve uyuşturucunun onu bu zalimlikten çok uzaklara götürmesine izin verdi.

* * *

Biri ellerini masadan çözerken Styxx kendine geldi. Dizgin hoyratça ağzından çekilince inledi ve karşısında amcasını gördü.

Estes bacaklarını serbest bıraktı. "Ayağa kalk."

Styxx denedi ama uzun süredir bağlı olduğu için kolları ve bacakları uyuşmuştu. Tüm vücudu kaskatı kesilmiş ve ağrıyordu. Kaç saat ya da kaç gün geçtiğinden emin değildi. Estes ve şifalı otları yüzünden bunu asla bilemezdi.

Amcası etrafına Atlantisli bir formesta çekti. "Kız kardeşin ve annen erken döndüler." Styxx'e elinin tersiyle vurdu. "Onları karşılayacak kadar kendinde olmanı istiyorum."

Styxx odaklanmaya çalışırken dudaklarının kenarındaki kanı yaladı.

Estes hırlayarak onu yakaladı ve banyo odasına sürükledi. Onu havuzun kenarına attı, ardından canlandırmak için Styxx'in kafasını suya daldırdı.

Styxx, düşünceleri nihayet tekrar kendi başına düşünmesine yetecek kadar berraklaştığında öksürdü.

"Annen ve kız kardeşin birkaç dakika önce limana yanaştılar. Eve dönüyorlar. Yıkan, giyin ve benimle aşağıda buluş. Acele et." Estes başını bir kez daha daldırdı, sonra kalkıp gitti.

Nefes almakta zorlanan Styxx öksürerek ciğerlerindeki suyu boşalttı, ardından Estes ve diğerlerinin pis kokusunu üzerinden atmak için havuza girdi. Bunu yaparken de Xan'ın Ryssa'ya yaptığı teklifi hatırladı.

Estes'in kabulü.

Yüce Tanrım, bunu Ryssa'ya yapacaklardı. Bu onu anında ayılttı. Ryssa ondan nefret etse de kız kardeşine tecavüz etmelerine izin veremezdi. Sadece utanç bile onu öldürebilirdi. Bu kadar iğrenç bir şeyden sağ çıkacak kadar güçlü değildi.

Ya da daha kötüsü, babalarına anlatırdı ve babası da bu yüzden onu kovardı. Mahvolmuş bir prenses kral için değersiz olurdu ve babasının ona bunu yapmayacağını düşünecek kadar aptaldı.

Styxx kendini havuzdan çıkardı ve hızla giyindi. Tıraş bıçağına uzandığında, yansımasını görünce dondu kaldı. Gözleri çökmüş ve şişmişti. İlaçlar yüzünden kırmızı ve kan çanağı gibiydi. Kendini zar zor tanıyordu. Kilo kaybetmişti ve aşırı derecede solgundu. Bilekleri morarmış ve kendini kurtarmak için savaştığı yerden kesilmişti ve ağzının etrafında dizgin nedeniyle küçük kesikler vardı. Dudakları bile çatlamış ve kanıyordu.

Usturasını eline alarak, ne annesinin ne de Ryssa'nın onları dağınık bir şekilde karşılayarak yaptığı saygısızlığı azarlamaması için hızla kendine çeki düzen verdi. En kısa sürede

aşağı indiğinde Estes ve ekibinin kraliyet elçisini karşılamak için beklediğini gördü.

Estes onu görünce gülümsedi. "Tazeyken ve dik dururken ne kadar yakışıklı olduğunu unutuyorum."

Styxx onu yakaladı ve duvara geri itti. "Kız kardeşime dokunursan, seni piç kurusu, bağırsaklarında yıkanırım."

Amcası güldü. "Ryssa beni hiç ilgilendirmiyor. Hiçbir zaman da olmadı. Ben sadece güzel erkeklere imrenirim."

"Onu satarsın ve-"

Estes adamın boğazını öyle bir sıktı ki, anında hareketsiz kaldı. "İktidarsız tehditlerini kendine sakla. Kraliyet kaşlarını çatarak korkutabileceğin hizmetkârlarından biri değilim, evlat. Senin görebileceğinden çok daha fazla savaşın gazisiyim. Ve senden daha büyük ve daha sert adamlarla yemek yedim. Bu yüzden bir an bile ayılıp beni korkutabileceğini düşünme. Beni bir daha tehdit edersen, sana ne olacağını gerçekten umursadığım bu günlere dönmen için tanrılara dua edersin. Anladın mı?" Styxx'in neredeyse bilincini kaybedeceği kadar sıktı.

Sonra onu geri itti ve serbest bıraktı.

Kan kafasına geri dönerken ve Styxx'in yıldızları görebileceği kadar kötü bir acıyla kafatasını delerken nefes nefese, piç kurusuna dik dik baktı. Bunu durdurmak zorundayım. Estes'in onu ve Acheron'u taciz etmesi yeterince kötüydü.

"O senin kız kardeşin, evlat. Ne olursa olsun onu koruyacaksın." Babasının sözleri kafasında çınladı.

Yapmayı asla başaramadığı tek şey buydu. Ve babasının affedilemez bulacağı tek şeydi.

Müziyenler dışarıda çalmaya başladı. Estes kapıların açılması için başıyla işaret etti ve onları karşılamak için dışarı çıktı. Estes'in tutuşu yüzünden boğazı hâlâ yanan Styxx onu takip etti, sonra da annesi ve kız kardeşinin arabadan inmesine yardım edebilmek için merdivenlerden indi.

Annesi onu görür görmez dudağını büktü. "Korkunç görünüyorsun. Hangi fahişeyi geri çektiğini bilmiyorum

Ama en azından annene yaklaşmadan önce yıkanabilirdin." Elini tutmayı reddetti. Onun yerine kaba bir şekilde yanından geçip gitti ve kraliçenin oğluna ihtiyacı olmadığını herkese gösterdi.

Ama o buna alışkındı. Elini Ryssa'ya uzattı.

Annesi gibi o da ona dokunmayı reddetti. Aşağı indi ve onu küçümseyen bakışlarıyla taradı. "Ne yaptın sen? Babamın gittiği her gün içki içip fahişelik mi yaptın? Durumunuz çok kötü."

Sana tecavüz etmelerine izin vermeliyim, sürtük, ve bunu yüzüne vurmaliyim. Bakalım dizginlenip bir at gibi sürülmeyi nasıl karşılayacaksın.

Ryssa merdivenlere yöneldi.

Styxx onu durdurdu. "Konuşmamız gerek."

Kolunu adamın elinden çekip aldı. "Ne düşünürsen düşün, henüz kral değilsin. Bana hükmedemezsin."

"Ryssa-"

"Fahişene ve şarabına geri dön kardeşim. Ya da daha iyisi, tanrıların hatırı için, baban seni görmeden ve tahtına ne kadar zavallı bir israfın miras kaldığını öğrenmeden önce biraz uyu ve ayıl."

Annelerinin aksine, Ryssa Estes'i görmezden geldi ve saraya doğru ilerlemeye devam etti.

Estes gülerek Styxx'i sırtından alkışlamak için hareket etti. "Çok kaba davrandılar, değil mi?" Styxx'e fısıldamak için eğildi. "Söyle bakalım yeğenim. Kız kardeşine tecavüz edilmesini ve haddinin bildirilmesini izlemem için bana para ödemeye hazır mısın?"

Bir parçası bunu görmeyi o kadar çok istiyordu ki bu onu korkutuyordu. Hak edecek hiçbir şey yapmadığı halde Ryssa'nın ve annesinin eleştirilerinden o kadar bıkmıştı ki.

Ryssa'nın çok yakından tanıdığı alçalmayı tatması ona iyi gelecekti. Ama bakışları Xan'a çevrilip Atlantisli'nin dev cüssesini gördüğünde, o piçin kız kardeşini parçalayacağını biliyordu. Tıpkı Styxx'e yaptığı gibi.

Ondan ne kadar nefret ederse etsin, bunun olmasına izin veremezdi. Bunu durdurmak zorundaydı.
Ama nasıl?

19 Eylöl, MÖ 9532

Kraliçe döndüğünden beri Estes, Styxx'i eskisi gibi uyuşturmaya cesaret edememişti. Bu hem bir lanet hem de bir lütuftu. Ve şu anda Styxx, Estes'in kız kardeşinin odasının yanındaki odasında kendi isteği dışında tutulurken ara sıra annesiyle Ryssa'nın gülüşmelerini duyarak geçirdiği son birkaç korkunç saatin hiçbirini hatırlamak istemiyordu.

Şansı yaver giderse, bir daha asla bu kadar aşağılanmak zorunda kalmayacaktı.

Styxx sonunda ipi morarmış ve kanayan bileğinden kurtardı. Bunu başarması saatlerini almıştı.

Kaba, kalın ipleri çekiştirebilmek için elini zorlamaktan eli yandı. Olabildiğince hızlı bir şekilde diğer elini de çözdü. Normalde Estes onu zincirler ya da ellerini birbirinden ayırırdı. Bu gece, düşünmek istemediği nedenlerden ötürü, Estes onları birbirine bağlamış ve Styxx'i yatağa sabitlemek için başının üzerine uzatmıştı.

Sonra piç kurusu onları ayırmaya fırsat bulamadan bayılmıştı.

Yüzünü buruşturan Styxx ağzındaki tıkaçı çıkarırken, Estes onun yanında mışıl mışıl uyuyordu. Estes derin bir iç çekerek yuvarlandı ve kalçasını Styxx'inkinin üzerine attı. Eli, Styxx'in vücudunda onu tiksindiren bir yeri aradı. Amcasını uyandırmamak için dikkat ederek, ayak bileklerini serbest bırakıp yataktan kayabilecek kadar kendini çözdü.

Seçeneklerini düşünürken kalbi hızla çarpıyordu. Babasına zamanında haber vermesinin hiçbir yolu yoktu. Söylese bile, Estes'in bunu çarpıtarak babasının ona asla inanmamasını sağlayacağına inancı tamdı. Annesinin hiçbir değeri kalmayacaktı. Ryssa son derece aptaldı.

Estes'i tutuklamaya kalkarsa her şey ortaya çıkacaktı. Ve amcasının onu tekrar hapse attıracağından ve sonra da alınıp satılmak üzere Atlantis'e götüreceğinden hiç şüphesi yoktu.

Elindeki tek gerçek seçenek midelerini bulandırmıştı.

Ama tüm bunları durdurmanın tek yolu buydu. Kardeşini ve kız kardeşini korumanın tek yoluydu.

Kendisi.

Sen acınası bir korkaksın. Kendi küçümsemesi, kafasının içindeki tanrıların seslerini susturmak için yükseldi. Gerçek bir erkek bunu çoktan yapardı.

Yine de o kadar kolay değildi. Daha önce hiç kimseyi incitmemişti. Kasıtlı olarak değil.

Bunu yapmak zorundayım. Amcası ona başka seçenek bırakmamıştı. Eğer yapmazsa, Ryssa da tecavüze uğrayacaktı.

Bunun olmasına izin verirsem, kendimle nasıl yaşayabilirim?

Aynı şekilde vicdaniyla ve Estes ile diğerlerinin ona yaşattığı aşağılanmayla yaşıyordu.

Her seferinde bir kalp atışı.

Ama ne olursa olsun, Ryssa'nın zarar görmesine izin veremezdi. Durdurabilecekken değil.

Ve Acheron Atlantis'i asla terk etmeyecekti. Estes yaşadığı sürece değil ...

Styx titreyen elleri ve yüreğindeki dehşetle yastığını yatağa doğru çekti. Yastığı göğsüne bastırarak amcasının çıplak bedenine baktı.

Tanrılar, yapmak üzere olduğum şey için beni affetsin.

Fikrini değiştirmeden ya da kaçmadan önce, Styxx yastığı Estes'in yüzüne çarpmak için kendini zorladı. Estes boğuk bir böğürtü çıkararak Styxx'i yakaladı ve onunla savaşmaya çalıştı. Styxx vücudunu Estes'in vücuduna doladı ve Galen'in ona öğrettiği tüm numaraları kullanarak Estes kollarında gevşeyene kadar onu tutmaya ve gevşetmemeye çalıştı.

O zaman bile, bunun bir numara olmasından korkarak bekledi. Eğer amcasının tek bir nefesi bile kalmış olsaydı, bunun için Styxx'i öldürürdü.

Sonunda nabzını yoklamak için uzandığında elleri buzdan daha soğuktu.

Hiçbir şey.

O öldü.

Onu ben

öldürdüm.

Boğazında safra yükselirken gözleri yaşlarla doldu. Bir can almıştı. Hem de herhangi bir canı değil. Amcasınınkini.

Babasının sevgili küçük kardeşi.

Styxx yastığı geri çekerek Estes'in donuk, açık gözlerini ortaya çıkardı. İronik bir şekilde, Styxx geçen yılı onu taciz ederek geçiren sadist piçi görmedi... çocukken ona iyi davranmış olan amcasını gördü. Ona hediyeler getiren ve yardım etmeye çalışan amcasını.

Yaptığı şeyle ve başına gelenlerle başa çıkamayan Styxx, lazımlığa koştu ve midesini boşalttı.

Babam öğrenirse beni öldürür.

Cinayet işlemişti. Soğukkanlı. Vahşice. İdamlık bir suç.

Başka seçeneğin yoktu.

Ama şimdi öyle görünmüyordu. Bu tür bir kesinlikte değil. Öz amcamı öldürdüm. Etimden ve kanımdan.

Dehşete kapılan Styxx duvara yaslandı ve gözlerinin neden kurduğunu anlamaya çalıştı. Tekrar yatağa baktı ve çözdüğü ipleri görünce nefesi kesildi. Diğerlerinin Estes'in yatağında yalnız olmadığını anlamasını sağlayacaklardı.

Daha da panikleyerek ayağa kalktı ve onları ve bu gece burada olduğunu gösteren her türlü kanıtı hızla topladı. İkinci kylix. Ağızındaki tıkaç. Amcasının onun üzerinde kullandığı "oyuncaklar". Sonra Estes'in gözlerini kapattı ve yatağı düzene soktu.

Dehşet içinde ve midesi bulanarak amcasının odasından gizlice çıkıp kendi odasına gitti ve orada topladığı her şeyi, kendisine ihanet edecek hiçbir şey kalmayana kadar yaktı.

Kylix'i masanın üzerine koydu ve kendini, tüylerini diken diken eden bir yatakta yatmaya zorladı. İçinde suçluluk ve korku, utanç ve dehşet birbirine karışmış, bildiği tüm kederleri bastırmıştı. Ve tek yapabildiği, birinin Estes'in cesedini bulmasını beklemektir.

Ve onu kesinlikle kellesine mal olacak bir suçla sulayın.

* * *

Estes'in maiyetinden biri onu yatağında bulduğunda kuşluk vaktiydi. Dışarıdaki kargaşayı dinleyen Styxx, korku onu sımsıkı sarmış ve amcasını öldürdüğü gibi boğmakla tehdit ederken yastığına sarıldı.

"Styxx!" diye bağırdı annesi kapıyı ardına kadar açarken. "Gel! Amcan  ld ."

Nasıl tepki vereceğini düşünürken tam bir dakika boyunca hareket edemedi. Neyin kabul edilebilir olacağını.

Ve ne onu mahkum ettirmezdi.

O daha karar veremedi, annesi üzerindeki örtüyü ve yastığı çekip aldı. "Beni duydun mu?"

Gözlerini henüz kapatmamış olmasına rağmen uyuyormuş gibi yaparak kaşlarını çattı. "Ne?"

"Estes  ld . Uykusunda ölmüş gibi görünüyor. Kalk ve giyin, seni değersiz köpek! Sana ihtiyacımız var."

Kesik kesik bir nefes aldı ve yıkanmak ve giyinmek için ayağa kalktı.

Ailesine katıldığında, annesi Estes'in yanında yere diz çökmüş, hissetmediğini bildiği bir kederle ağlıyordu. Bakışları annelerinin yanında diz çökmüş olan Ryssa'ya kaydı. Gözlerinde yaşlar vardı ama Estes için olmadıklarını biliyordu. Aklında Acheron vardı.

Xan ona Atlantisli prensin ne yaptığını bildiğini ama kanıt olmadan bu iddiayı ortaya atmaya cesaret edemediğini söyleyen şüpheli bir bakış fırlattı.

"Nerelerdeydin?" Babasının en eski danışmanı Phanes sordu.

Styx x cevap veremeden, tüm gözler arkasındaki kapıya yönelirken havanın odadan çıktığını hissetti.

Styx x döndüğünde babasının sert bir bakışla kardeşinin soğuk ve çıplak bedeninin başında dikilen herkesi gördüğünü fark etti. Babası tek kelime etmeden yatağa doğru koştu ve Estes'in omzuna dokundu. Acıyla irkildi.

"Bizi yalnız bırakın!" diye kükredi babası.

Ryssa annelerinin ayağa kalkmasına yardım etti ve aceleyle geri çekildiler.

Styx x onları takip etmek için harekete geçtiğinde babası onu durdurdu. "Sen değil, oğlum. Kalmanı istiyorum."

Diğerlerinin arkasından kapıyı kapatıp babasının yanına dönerken korku kalbini delip geçti.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum baba. Ben de yeni öğrendim." Gözyaşları kralın yüzünden aşağı akarken

Styx x ve onu kollarının arasına alıp sarıldı. Şiddetli hıçkırıklar babasının tüm vücudunu sarstı. Şaşkına dönen Styx x, babası göğsüne yaslanıp ağlarken kırıdayamadı. Babası hayatında hiçbir şey için bu kadar duygusallık göstermemişti.

Ama babasını en derinden yaralayan şey, sevgili kardeşiyle paylaştığı çocukluğuna dair düşünceleriydi. Elinde tuttuğu oğlunun öldürdüğü adamı ne kadar çok sevdiği.

Styx x kaskatı kesildi. Öfke içinde kabardı, babasını uzaklaştırmasını ve ona kardeşinin gerçekte nasıl biri olduğunu anlatmasını istiyordu. Estes'in ona ve Acheron'a yaptıklarını ve Ryssa'ya yapmayı planladıklarını. Ama babasının ona asla inanmayacağını biliyordu. Ryssa'nın Styx x'in iyi bir şey yapabileceğine asla inanmayacağı gibi, babası da Estes'in kötü bir şey yapabileceğine asla inanmayacaktı.

Ve Styx x'i onu öldürdüğü için asla affetmeyecekti.

Birkaç dakika sonra babası kendini toparladı ve doğruldu. Gözyaşlarını sildi ve boğazını temizledi. "Ona resmi bir cenaze töreni düzenleyeceğiz. Sonra da Atlantis'teki işlerini halletmemiz gerekecek."

Styxx başını ona doğru eğdi. "Bekleyen savaştan ne haber?"

Babası tekrar amcasına baktı ve başını öne eğdi. "Haklısın oğlum. Bu işi aceleye getirmeliyiz. Estes'i bu gece mahzenimize gömeceğiz ve ilk iş Atlantis'e doğru yola çıkacağız. Kız kardeşin ve annen ceset hazırlıklarına nezaret etsinler."

Styxx razı olmadan önce tereddüt etti. "Özür dilerim, baba." Kral Styxx'in başını aşağı çekti ve alnından öptü. "Hafifçe topla."

"Affedersiniz?"

"Atlantis'e yalnız gitmek istemiyorum. Bunu yapmak için benimle gelmene ihtiyacım var. Sen benim gücüm olacaksın."

Korkusu ve pişmanlığı soğuk bir öfkeye dönüştü. Babasının iyiliği için Didymos tahtında bir kral olmadan bırakılabilirdi.

Ama babasıyla birlikte gitmesi gerektiğinde...

Hades'te bunun olmasına imkân yoktu.

Benim ihtiyaçlarımı bir kez olsun düşünseydin, seni piç kurusu, kardeşin hâlâ hayatta olurdu. Styxx bağlı olduğu yatağa baktı ve babasına gerçeği söylemek istedi. Öz kardeşinin iki oğlunu da fahişeye dönüştürdüğünü öğrendiğinde babasının yüzünü görmek istiyordu.

Yapma. Gerçek onun için iyi olmayacaktı. Babası onu hiçbir zaman Estes'i sevdiği gibi sevmemişti ve sevmeyecekti de.

Styxx ön kolundaki yara izine baktı ve değiştiremeyeceği bir gerçeği kabul etti. Selam vererek babasının yanından ayrıldı ve diğerlerine cenaze törenini haber vermeye, ardından da eşyalarını toplamaya gitti.

Odasına ulaştığında Xan içeride onu bekliyordu.

Dev Atlantisli bacaklarını açmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. Vücudunun her hücresinden öfke akıyordu. "Onu sen öldürdün, değil mi?"

Doğduğundan beri aldığı eğitimle Styxx kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Yedi santim daha uzun olan Xan, Styxx'in üzerinde kule gibi yükseldi ve devasa cüssesiyle onu korkutmak için elinden geleni yaptı. "Dün gece Estes'le birlikte o daracık kışını siktim. Ayrıldığımda kendinden geçmiş ve yatağa bağlanmıştın." Xan, Styxx'in elini tuttu ve Styxx'in görmesi için morarmış, kabuk bağlamış bileğini tuttu. "Estes bu sabah kalkana kadar seni serbest bırakmazdı ve yine de seni tekrar becermek için içeri girdiğimde orada değildin."

"Gecenin bir yarısı uyandım ve onu yanımda ölü buldum. Panikledim."

"Sana inanmıyorum."

"Konuyu babama götürelim ve gerçeği o mu söylesin? Ama ona özgür olamadığım gerçeğini nasıl bildiğini itiraf etmen gerekecek."

Xan dudağını büktü. "Bundan paçayı sıyırdığını sanıyorsun. Ama tanrılar ne yaptığını biliyor. Onu soğukkanlılıkla öldürdün. Panteonunuzdaki Furies'in kendi ailesini öldürenlerin başına özel bir gazap gönderdiğini duydum."

"O zaman onları kollarımı açarak karşılıyorum." Styxx ona ters ters baktı. "Ve amcamı öldüren ben değilim. Kız kardeşimi aç bırakmaya karar verdiğin anda öldürdün."

Xan onu duvara öyle bir çarptı ki nefesi kesildi. "Estes'i özleyeceğim. O iyi bir arkadaştı. Ama en çok da seni ve kardeşini, o güzel küçük ağızlarınıza boşalana kadar sikimi emerken ve her damlamı yutarken izlemeyi özleyeceğim."

Styxx saldırmak için hamle yaptı ama piç kurusu onu kasıgından dizledi ve acısıyla baş başa bıraktı. Hem fiziksel hem de zihinsel.

* * *

Bethany sepetini toplarken içini çekti. Yine. Hector'u son gördüğünden beri tam bir ay geçmişti.

İnançsız piç kurusu, diye geçirdi içinden. Erkeklerle istediklerini verin, yeterince hızlı gidemezler.

Hepsinden nasıl da nefret ediyordu.

Sıradan bir ölümlünün onu incitmesine nasıl izin verdiğini düşünmemeye çalışarak tam eve ışınlanmak üzereydi ki yakınlarda bir hışırtı duydu.

"Beth?"

İlk başta bunun kendi açısından bir hüsnükuruntu olabileceğini düşündü.

Ta ki onun tekrar seslendiğini duyana kadar. "Hector?"

Birdenbire onun yanında belirdi ve onu yavaşça kendine doğru çekti. Onu o kadar sıkı tutuyordu ki, yüzünü boynunun kıvrımlarına gömerken zar zor nefes alabiliyordu. Tüm vücudu o kadar çok titriyordu ki bu onu korkuttu.

"Bir sorun mu var?"

"Sonunda tekrar seninle birlikte olduğum için değil." Kollarını onun etrafında sıktı. "Burada olamadığım için çok üzgünüm. İnan bana, gelmeye çalıştım. Seninle olmaktan başka hiçbir şey düşünmedim. Gece gündüz."

Bu sözler ve çaresiz ses tonundaki gerçek, kadının gözlerini yaşarttı. "Beni tamamen unuttuğunu sanmıştım."

"Soluduğum havayı nasıl unutabilirim? Beni yalnız sen ayakta tutuyorsun."

Eskisinden çok daha zayıftı ve vücudunda ne olduğunu anlayamadığı kesikler ve şişlikler vardı.

"Hasta mıydın?"

"Tatlı sesindeki endişeye ne kadar değer verdiğimi bilemezsin." Elini yanağına bastırdı ve avucunu öptü.

"Nasılsın?"

"Seni özlüyorum ve bunun için kendime kızıyorum." "Gerçekten mi?"

Kadın kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Kendime kızgın olduğum gerçeğine mi seviniyorsun?"

"Hayır. Asla. Kendine asla kızmamalısın. Beni gerçekten özledin mi?"

"Tabii ki."

Onun elini tekrar öptü. "Senin için ne kadar acı çektiğimin yanında çok küçük bir şey, söz veriyorum."

"Şüpheli."

"Gerçek."

Ve hâlâ kontrolsüzce titriyordu. "Neden böyle titriyorsun?"

"Senin güzelliğin. Güçlü varlığıyla beni her zaman titretiyor."

Bu iltifat içini ısıtmış olsa da alay etti. "Siz her zaman tatlı dilli bir efendisiniz."

"Hayır. Sizin önünüzde çaresizim leydim. Her zaman." Adam kadının önünde diz çöktü ve başını karnına koydu.

Öncekinden daha da endişeli olan Bethany onu orada tuttu. "Senin için endişeleniyorum. Korkunç bir şey olduğunu biliyorum."

"Ve gerçekten de korkunçtu. Sizi görmem engellendi, değerli leydim."

Onun aptallığı karşısında gözlerini devirdi. "Seni korkunç, sefil, düşüncesiz yaratık. İhmaline kızmak isterken seni affetmeme neden oluyorsun." Ona gülümseyerek elini yumuşak saçlarının arasından geçirdi.

"Nefrete dönüşmediği sürece öfkene katlanacağım. Benden nefret ettiğini düşünseydim asla yaşayamazdım."

"Gördün mü, işte hepsi gidiyor. Artık içimde öfkeden eser yok. Lanet olsun sana, Hector. Kokuyorsun!"

Gülümsemesini hissedebilmesi için elini yüzüne bastırdı. "Bana küfretmeni nasıl da özlemişim."

"Ve seni sevmeyi ne kadar özlemişim, seni sinir bozucu adam." Elini kalbine götürdü, böylece onun için attığını hissedebilecekti. "Bunu önlemek için yapmaya çalıştığım her şeye rağmen, sadece senin bana zarar verebileceğin bir parçama girdin. Anlıyor musun, Hector? Ve ben öfkesi hayal bile edilemeyecek intikamcı bir kadıyım. Bunu sana karşı kullanmama izin verme. İkimizin de iyiliği için."

"İçimde nefes olduğu sürece, sana kasten zarar verecek hiçbir şey yapmayacağım, Beth." Ayağa kalktı

ve ona o güne kadar tanıdığı en tatlı öpücüğünü verdi. "Ne yazık ki önümüzdeki birkaç hafta boyunca seyahat etmek zorundayım. Ama döner dönmez buraya geri geleceğim. Yemin ederim."

"Sen daha iyisin."

Onu kollarına çekti ve içine çekti. "Bir gün sana neler olduğunu anlatacağım. Ama şimdilik..." Onu öptü. "Seni tekrar görene kadar kalp atışlarımı geri sayıyor olacağım."

Bethany ona sarıldı ve öpücüğünün masumiyetinin ona hayat vermesine izin verdi. "Seni şimdiden özledim."

"Seni özlediğim kadar değil."

Styx onu bırakıp atına doğru dönmek için kendini zorladı. Bir an onun sepetini ve sırtığını almasını izledi ve yaptıklarını bilseydi onu hâlâ sevip sevmeyeceğini merak etti. Öz amcasına karşı ne kadar acımasız olduğunu.

Ondan çok daha iyisini hak ediyordu. Başka kimse sevmezken onun neden kendisini sevdiğini anlayamıyordu.

Lütfen benden nefret etme, Bethany.

Gerçekten de bundan daha kötü bir işkence cehennemi olamazdı.

26 Eylül, MÖ 9532

Styxx, babası ve Ryssa amcasının Atlantis'teki evine yaklaşırken geride durdu. Buraya son gelişinde başına gelenleri hatırladıkça, istenmeyen anılar ona acımasızca saldırıyordu. Ve hala en acı verici olanı sahip olmadığı anılardı. Ona yapılan her şeyi asla tam olarak bilemeyecekti.

Keşke yakıp kül edebilseydik....

Berbat yerle ilgili hiçbir şey değişmemişti. Tıpkı Styxx'in hatırladığı gibiydi. Her korkunç taşına kadar.

Lenas, amcasının uşağı, onlara bakmak için kapıyı açtı.

Babası hizmetçinin küstahlığı karşısında sertleşti. "Acheron'u almaya geldim. Beni ona göster."

Lenas onları içeri almak için kapıyı daha geniş açtı. Styxx'in vücuduna ateşli bakışlar fırlattı.

Birbirlerine çok benziyorlar... İnanılmaz. Acaba yatakta da o kadar iyi mi?

Styxx ürperdi. Estes Acheron'u sadece arkadaşları ve müşterileriyle değil, personeliyle de paylaşmıştı. Koridorda ilerlerken zihninde garip görüntüler belirdi.

Anılar mıydı?

O kadar hızlı gelip gidiyorlardı ki, zihninin neyi görmesini ya da bilmesini istediğinden emin olamıyordu.

Bu düşünceleri bir kenara itmeye çalışan Styxx, seslerin fazlasıyla tanıdık olduğu bir odaya yaklaştıklarında yavaşladı. Lenas, Acheron'un iki müşterisiyle birlikte çalıştığı yatak odasının kapısını açmadan önce ona bilmiş bir bakış attı.

"Hades aşkına, bu da ne böyle?" diye kükredi babası.

Gözleri dehşetle irileşen Ryssa ağzını kapattı ve arkasını döndü.

Styxx onları karşılayan manzara karşısında nefes alamadı. Tamamen çıplak olan Acheron bir kadının bacaklarının arasına gömülmüştü, bir adam ise Acheron'un çömelleme pozisyonundan kendi zevki için faydalanıyordu.

Adam vahşi bir küfür savurarak Acheron'dan uzaklaştı. "Bunun anlamı ne?" diye sordu aynı derecede buyurgan bir havayla. "Bizi bölmeye nasıl cüret edersin!"

Babasının hoşuna gitmeyecek bir ses tonu vardı ve Styxx bunu kullanan aptalın kendisi olmadığına son derece memnundu.

Acheron sırt üstü dönmeden önce kadının vücudunu son bir kez şakacı bir şekilde yaladı. Yatakta utanmadan cırılçıplak yatıyor ve sırtıyordu.

"Prens Ydorus," dedi Acheron babalarına hitap eden öfkeli adama. "Didymos Kralı Xerxes ile tanışın."

Bu, prensin kabadayılığını biraz azalttı ama fazla değil.

"Bizi yalnız bırakın," diye buyurdu babaları.

Kırılan prens giysilerini ve arkadaşını topladı ve kralın emrettiği şeyi yaptı.

Akıllıca bir hareket, dostum.

Styxx'in çok aşına olduğu hastalıklı gri bir tene sahip olan Acheron ağzını çarşafa sildi. Yüz hatları zayıftı, boynunda, kollarında, bileklerinde ve ayak bileklerinde o lanet altın bantlar vardı.

Dudaklarını müstehcen bir şekilde yalayan Acheron, dilini kaplayan erotik sfairi'yi kasıtlı olarak parlattı. Styxx bu aptallık için kardeşine hak verdi. Özellikle de Acheron dirseklerinin üzerine uzanıp bacaklarını açarak babalarına ne olduğunu gösterdiğinde.

"Peki sizi buraya getiren nedir Majesteleri?" Acheron sordu, sesi alaycı ve soğuktu. "Siz de mi benimle vakit geçirmek istiyorsunuz?"

Styxx babasının içinden bir kılıç gibi geçtiğini bildiği öfkeli ve meydan okuyan teklif karşısında irkildi. Acheron'un neyi harekete geçirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Styxx'in vardı. Sadece bunu nasıl durduracağını bilmiyordu.

Daha da kötüsü, Acheron'un bulunduğu yerde bulunduğu zamanların anılarıydı. Estes'in onlara yaptırdıklarını babasının yüzüne vurmak isteyen o nefret ve öfkeyi çok iyi anlıyordu. Kralın, kendi iradeleri dışında onlara dayatılan gerçekle yüzleşmesini sağlamak için. Acheron'un değişken duyguları kendi duygularını da harekete geçirmiş ve onu ham ve duygusal olarak kanayan bir halde bırakmıştı.

"Ayağa kalk," diye hırladı babaları. "Üstünü ört."

Acheron'un ağzının bir köşesi alaycı bir ifadeye büründü. Dizlerini büktü ve Styxx'in Ryssa'nın göremediğine memnun olduğu, cinsel açıdan davetkâr bir pozisyon aldı. "Neden? İnsanlar beni çıplak görmek için saatte beş yüz altın ödüyor. Bedava bakabildiğin için onur duymalısın."

Kardeşim, dur!

Ama Styxx unuttuğu detaylar aklına geldikçe kelimeleri çıkaramıyordu. Birden bu odada olduğunu hatırladı.

Acheron'lu ve Acheron'suz.

"İlk şans için dört bin sola! Kim Yunan tanrısallığını ve kraliyetini tatmak ister?"

"Buna ne dersiniz, Majesteleri? Sikimi ne kadar arzuladığını söyle.... küçük bir orospu gibi bunun için bana yalvar."

Styxx her şeyi bir kenara bırakıp odaklanmaya çalışırken irkildi. Ama bu imkânsızdı. Burada durup ikisinin de başına asla gelmemesi gereken bir dehşeti yeniden yaşamaktan başka bir şey yapmak istiyordu.

Babaları Acheron'u kabaca kolundan tutup yataktan çekti.

Acheron onun elini kendi eliyle kapattı ve ona baktı. "Eğer beni çürütmek istiyorsan saati bin altın."

Kanını akıtmak için bin beş yüz dolar... Styxx, Estes'in fiyat listesini ararken irkildi.

Kral, Acheron'a öyle sert bir ters yumruk attı ki, Acheron yere düştü ve çırılçıplak sırt üstü yere serildi.

Styxx kafatasında acı patlarken nefesi kesildi. Bu o kadar sert bir darbeydi ki birkaç saniye boyunca doğru düzgün göremedi.

Acheron gülerек dudaklarındaki kanı yaladı ve ardından damgalı elinin tersiyle sildi. "Kanımı akıtmak için bin beş yüz dolar."

Acheron daha önceki anısını doğrulayınca Styxx geri çekildi.

Babası dudaklarını büktü. "İğrençsin."

Styxx'in midesi bulandı. Acheron'la aynı bilezikleri taktığını öğrenirse babası da onun hakkında böyle düşünecekti. Yerde kanlar içinde yatan kendisini gördü, kardeşini değil. Babası satıldığını öğrenirse başına gelecek olan tam olarak buydu.

Styxx'in sikinin yanında taşıdığı damgayı görseydi. Ve eğer Styxx'in amcasını öldürdüğünü öğrenirse... Babası onu kendisi değerdi. Tıpkı annesinin yaptığı gibi. onu yaptı.

Acheron alaycı bir sırıtışla yan tarafına yuvarlandı ve kendini yerden kaldırdı. "Dikkatli ol baba, gerçekten duygularımı incitebilirsin." Gururlu, sinsi bir aslan gibi babalarının etrafında dolaştı ve ona yukarıdan aşağıya baktı. "Bekle, unuttum. Fahişelerin duyguları yoktur. Rencide edebileceğin bir haysiyetimiz yok."

"Ben senin baban değilim."

Styxx babasının ikiz kardeşini kınamasının şiddeti karşısında irkildi ve babasının Styxx'in kolunu kestiğinde ne kadar acı çektiğini ve çelişkiye düştüğünü hatırladı.

"Evet, hikayeyi iyi biliyorum. Yıllar önce bana dayak attılar. Sen benim babam değilsin, Estes de amcam değil. Herkesin beni zavallı bir kimsesiz olarak görmesi onun itibarını kurtarır.

sokaklarda bulup barınak verdi. Evsiz bir dilenciye, değersiz bir piçi satmakta sorun yok. Ama aristokrasi kan bağı olan akrabalarını satanları hoş karşılamaz."

Styx bu doğru olmasını ne kadar isterdi. Babaları onu yine tersledi.

Styx yüzündeki kanı kimse görmeden sildi. Ama babası ve Ryssa Acheron'a o kadar odaklanmışlardı ki, onun durumuna aldırış etmediler. Bu küçük merhamet için tanrılara şükürler olsun.

Acheron, dudaklarıyla birlikte burnunun da kanıyor olmasından etkilenmeden güldü. "Eğer gerçekten canımı yakmak istiyorsan, kırbaçları çağırırım. Ama yüzüme vurmaya devam edersen Estes'i inanılmaz derecede kızdıracaksın. Kimsenin güzelliğimi bozmasından hoşlanmaz."

"Estes öldü!" diye kükredi babaları.

Styx bu sözlerdeki katıksız öfke karşısında irkildi.

Acheron olduğu yerde dondu kaldı ve duyduklarına inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Estes öldü mü?" diye içi boş bir şekilde tekrarladı.

Kral onunla alay etti. "Evet. Keşke onun yerinde sen olsaydın."

Acheron derin bir nefes aldı ve gözlerindeki rahatlama elle tutulur gibiydi. Düşünceleri Styx'in kafasında çınladı. Her şey bitti. Sonunda bitti. Sapkın piç öldü ve ben özgürüm....

Acheron ilk kez onun bakışlarıyla karşılaştı. Styx kendi utancının, kendinden nefret edişinin ve mutlak rahatlamaşının, aynı yüze yerleşmiş o dönen gümüş gözlere yansıdığını gördü.

Estes'in gelecekteki eylemlerinden kurtulmuş olsalar da, geçmişte kendilerine yapılanları hiçbir şey silemezdi.

Biliyorum kardeşim. Ve çok üzgünüm.

Acheron'un rahatlamaşısı babalarını öfkelendirdi.

"Onun için gözyaşı dökmemeye nasıl cüret edersin? O seni korudu ve kolladı."

Acheron alay ederek kuru bakışlarını krala çevirdi. "İnanın bana, barınağı ve ilgisi için ona iyi ödeme yaptım.

Her gece beni yatağına götürdüğünde. Her gün beni bedelini ödeyene sattığında."

"Yalan söylüyorsun!"

Bu sözler Styxx'in nefesini kesti ve onu şaşkınlık içinde bıraktı. Seni lanet olası pislik! Gözünün önündeki şeyi nasıl inkâr edebilirsin? Acheron buna tanıklık etmişken ona nasıl yalancı diyebildi?

O anda, Styxx ilk kez Estes'i öldürdüğü için gerçekten memnundu. Tek pişmanlığı daha şiddetli ve acı verici bir son olmamasıydı.

Acheron krala ters ters baktı. "Ben bir fahişeyim baba, yalancı değil."

Keder, öfke ve nefretten doğan bir feryatla kral kardeşine saldırdı. Karşılık vermeye ya da kendini korumaya zahmet etmeyen Acheron'a öfkeyle vurdu ve tekmeledi.

Styxx babasının saldırısının şiddeti altında nefes almakta zorlanırken, kendi vücudu da her darbeye tepki veriyordu. Ayakta kalabilmek için tek yapabildiği buydu. Eğer hemen bir şeyler yapmazsa, hepsi ikizlerin gerçek yüzünü öğrenecekti.

Böyle bir şey olursa Tanrı ikisinin de yardımcısı olsun.

Acı içinde kıvranarak babasını kardeşinden uzaklaştırdı. "Lütfen baba," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, kendi acısını göstermemek için mücadele ederken. "Sakin ol. İhtiyacın olan son şey kalbini yormak. Senin de Estes gibi öldüğünü görmek istemiyorum."

Beklendiği gibi, Estes'in daha genç olduğunu ve uykusunda geçirdiği bir nöbet sonucu öldüğünü hatırlatması babasını sakinleştirdi ve Styxx'e babasının ona verdiği zararı bastırma şansı verdi. Babası ikizine ters ters bakarken o yüzündeki kanı tekrar sildi.

Ryssa, Acheron'un yanına gitmişti.

"Yapma," dedi Acheron onu iterek. Ağzındaki kanı yere tükürdü ve kıpkırmızı bir sıçrama halinde yere düştü.

"Defol," diye hırladı babası ona. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Bu sözler Styxx'e yumruklarından bile daha sert çarptı. Acheron buna güldü ve Styxx'in bakışlarını irkilmeden karşıladı. "Oldukça zor, değil mi?"

Kral ona doğru yürümeye başladı ama Styxx aralarına girdi. Onları ayırmalı ve bu işi çözmeliydi.

Her nasılsa.

"Muhafızlar," diye seslendi, babaları sakinleşene kadar kardeşini güvenli bir yere çekmelerini istiyordu.

Anında ortaya çıktılar.

Acheron, Styxx'e elle tutulur bir nefretle baktı. Kafanın içinde beni duyduğunu biliyorum kardeşim. Tıpkı biz çocukken her zaman yaptığın gibi ve değerli babanın seni ne kadar sevdiğini, bizi bu kadar kolay dışarı atabildiğini görmeni istiyorum.

Bana dürüstçe söyle Styxx, geceleri babamın sikini ve taşaklarını emip yalıyor musun? Seni bu kadar sevebilmesi ve beni inkar edebilmesi için testislerinde boğulmalı ve onu sert ve kuru bir şekilde emmelisin.

Acheron'un kötücül düşünceleri ona sertçe çarptığında karanlık ve ölümcül öfke gözlerini kör etti. Acheron canının ne kadar yandığını bildiği halde bunu yüzüne vurmaya nasıl cüret ederdi! Bu zalimliğin de ötesindeydi. Acheron'un Styxx'in vücudunu yağladığı ve Estes'in onu sattığı adamlar için hazırladığı anı daha da acımasızdı.

Benim dünyama hoş geldin, kardeşim....

Styxx'e yapılanlardan dolayı Acheron'da hiçbir pişmanlık yoktu, hatta Acheron Styxx'in rahipler tarafından bırakılan korkunç yara izlerini gördüğünde bile. Kardeşi onlarla da alay etmişti.

Bir dahaki sefere onlarla mastürbasyon yapmadan önce markaların soğumasını beklemelisiniz.

O anda, Styxx kendi kardeşini öldürmek istedi. İkiz ya da değil.

Styxx onun yerine çenesini Acheron'a doğru salladı. "Bu çöpü ait olduğu yere, sokağa atın."

Acheron kendini ayağa kaldırdı. "Onların yardımına ihtiyacım yok. Kapıdan kendi başıma çıkabilirim."

Styxx, Acheron'un ona duyduğu nefretin aynısıyla ona baktı. Hâlâ yapabiliyorken yapsan iyi olur.

Ryssa başını salladı. "Giysilere ve paraya ihtiyacın var."

Onların Baba kıvrılmış onun dudak. "O hak ediyor Hiçbir şey.

Küçümsememizden başka bir şey yok."

Acheron'un hırpalanmış yüzü tamamen soğukkanlıydı. "O halde bana gösterdiğin şeylerin bolluğundan dolayı gerçekten zenginim." Tüm çıplak ihtişamıyla kapıya doğru yürüdü ve son bir kez sırtlamak için durakladı. "Benden neden bu kadar nefret ettiğinizi anlamam uzun zaman aldı Majesteleri." Acheron, Styxx ile bakışlarını kilitledi. "Ama o zaman gerçekten nefret ettiğin ben değilim, değil mi? Asıl nefret ettiğin şey kendi oğlunu sikmeyi ne kadar çok istediğin."

Sözlerindeki vahşet Styxx'in kalbini parçaladığında babaları öfkeyle böğürdü. O anda Styxx amcasının ahlaksızlığının tüm derinliğini anladı. Acheron'la aralarına kalıcı bir kama sokmuştu.

Bundan sonra hiçbir şeyin iyileştiremeyeceği bir şey. Styxx yüzüne inen bu tokadı asla unutmayacaktı.

Acheron da öyle.

Acheron başını dik tutarak odadan çıktı.

Ryssa kınamasının tüm ağırlığıyla ikisini de taradı. "Nasıl yapabildin? Sana Estes'in onunla ne yaptığını söyledim ve sen bunu inkâr ettin. Bunun için onu nasıl suçlarsın?"

Babaları başını salladı. "Bunu Estes yapmadı. Acheron kendisi yaptı. Estes bana kendini nasıl gösterdiğini ve vücudunu nasıl sergilediğini anlattı. Herkesi nasıl baştan çıkardığını. Doğduğunda söyledikleri gibi o bir yok edici. Etrafındaki herkesi mahvedene kadar rahat etmeyecek."

"O sadece kafası karışık bir çocuk, baba. Bir aileye ihtiyacı var."

Sözleri Styxx'i kesip geçti. Peki ben neyim, sevgili kardeşim? O da en az babaları kadar kör ve bencildi. Nasıl oluyor da Acheron'u bu kadar net görürken onu hiç göremiyordu?

Ama sonra kardeşinin ayrılık yorumlarının acımasızlığı göz önüne alındığında, kardeşinin eylemde olduğu kadar düşüncede de masum olmaktan uzak olduğunu biliyordu.

O anda Styxx hepsinden nefret etti. Babasından. Annesi. Ryssa ve Acheron.

Ama en çok da kendinden nefret ediyordu.

27 Eylül, MÖ 9532

"Beni iğrendiriyorsun, Styxx! Ne tür bir adam, bu terimi gevşek kullanıyorum, burada öylece oturup kendi ikiz kardeşinin dünyaya tek başına atılmasına izin verebilir? Para ya da giysi olmadan? Canavar olan Acheron değil, sensin! Keşke amcamın sattığı kişi sen olsaydın. Bunca yıl parası olan herkese teslim edilen bir fahişe olmaya zorlanan sen olmalıydın! Ama hayır, kardeşin başıboş bırakılırken sen burada bencil bir rahatlık içinde oturuyor ve hiçbir şey söylemiyorsun! Hiçbir şey! Senden nefret ediyorum, Styxx. Umarım bir gün yaptıklarının cezasını çekersin!"

Styxx, Ryssa'nın ona karşı bağırıp çağıran ve onu cezalandırmak için Olimpos'taki tüm tanrıların gazabını çağıran tiz sesini duymazdan geldi. Acheron'u uğurladıktan sonra döndüğünden beri bunu sürekli yapıyordu.

Onun hakaretleri olmasa bile, kendi duyguları çalkantı içindeydi. Babasının, varisinin de fahişelik yaptığını öğrenmesi durumunda nasıl tepki vereceği konusunda artık hiçbir şüphesi yoktu.

O iğrenç bir katamit. Estes'in tercihini biliyordu ve bunu kendi lehine kullandı. O hasta canavarın aklının nasıl çalıştığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunların hiçbiri Estes'in suçu değildi. Acheron'un kurbanı oldu. Eminim o piç onun yatağına girip yalvarmıştır.

Ryssa'nın şu anda Styxx'e karşı yaptığı gibi, babaları da gece boyunca Acheron'a karşı atıp tutmuştu. Styxx ikisinden de huzur bulamamıştı. Ve ikisi de her konuştuklarında bir parçasının daha öldüğünü bilmiyordu.

Gerçekten, sadece her şeyden kaçmak istiyordu.

Ama kraliyet unvanını öğrenene kadar ona aç gözlerle bakan yabancılara bir bakış, onu

babasının tarafında. Acheron'un aç olduğunu biliyordu ama kardeşinin taciz edilmediğini ya da dövülmediğini de biliyordu.

En azından henüz değil.

Seni kurtarmaya çalıştığımda neden benimle birlikte gitmedin, Acheron?

Sadece bir kez mi?

Ama o zaman Bethany ve ...

"Kahretsin!" Ryssa kaval kemiğine sert bir tekme atınca Styxx küfretti.

"Beni dinlemiyorsun bile, değil mi, seni küçük domuz!"

"O narin dudaklarından dökülen her değerli kelimeyi duyuyorum.

dudaklar, tatlı kardeşim."

Onu tekrar tekmeledi.

Tıslayarak kıza baktı ve bacaklarını kızın ulaşamayacağı şekilde hareket ettirdi. Tanrılara şükür daha uzun boylu değildi.

"Neden kardeşim olarak seninle sıkışıp kaldım?"

Rıhtıma vardıklarında Styxx cevap vermedi ve tekerlekli çöp arabasından indi. Ona yardım etmek için elini uzattı. Kadın adamın yüzüne tükürdü ve elini görmezden geldi.

Dişlerini gıcırdatarak yanağını sildi.

Rampaya yaklaştıklarında, hain bir alaycılıkla ona döndü. "Keşke ona yardım etmeye çalıştığımda zavallı Acheron'a yaptıkları gibi seni de güvertenin altına sürükleyip yol boyunca tecavüz etselerdi."

Bu ağırları açıklıyor...

"Ve eğer bu kadar aptal olmasaydın, Ryssa, bu olmayacaktı. Ne tür bir aptal işaretli bir köleyi yolcu gemisine bindirmeye çalışır? Bu kadar çocuksu olmak için çok yaşlısın."

Öfkeyle dönmeden önce ona bir tokat attı ve onu peşinden sürükledi.

Babası ona ulaştığında sırtını sıvazladı. "Seni rahatsız ettiğini biliyorum evlat, ama onun ruhuna hayranlık ve saygı duymalısın."

Ah... Ryssa'nın saygısızlığı sevimli ve coşkuluydu, Styxx'inki ise asla hoş görülemezdi.

Kaşlarını nefretle çatan Styxx, babası devam ederken durdu. Babasının karmaşık ve keyfi çifte standartlarını asla anlayamayacaktı. Ve dürüst olmak gerekirse, denemekten yorulmuştu.

Güvertenin tepesinde Styxx durdu ve Atlantis'e baktı. Her şeye rağmen kardeşinin iyi olmasını diledi ve Acheron'un yaklaşan savaş patlak vermeden önce Yunanistan'a varmış olmasını umdu.

Ama ne olursa olsun...

"Tanrılar sana bir yerlerde huzur versin, küçük kardeşim."

Kendisine pislikmiş gibi bakan Ryssa'ya bakarak, tanrıların ona bir şey bahşetmeye niyetleri olmadığını bilerek iç geçirdi.

6 Ekim, MÖ 9532

Styx, bulundukları yerde Bethany'yi gördüğünde Troian'ı durdurmak için dizginledi. Günün sıcaklığına rağmen, boynundan ayak bileğine kadar her yerini gizleyen tuhaf beyaz bir giysiyle kaplıydı. Yine de o hareket ettikçe, hafif şingirdayan çan sesleri duyuyordu. Battaniyenin üzerine küçük bir davulla birlikte çiçekler yerleştirmişti. Sandaletleri, bir sürahi şarabın ve küçük bir tabak peynir ile gevrek, yassı ekmeğin yanına bırakılmıştı.

Şaşkın ve meraklı bir şekilde bineğinden indi ve atını otlaması için bıraktı. "Beth?"

Ona doğru dönerken dudaklarında güzel, içten bir gülümseme kıvrıldı. "Hector?"

"Buradayım aşkım." Heybesini battaniyenin yanına bıraktı ve kızın omzuna hafifçe dokundu.

Parmak uçlarında yükselerek adamın dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdu. Kadının kokusu adama çarptı ve duyuları kadının nazik tavırları ve sıcak karşılamasıyla sarsılırken vücudunu anında sertleştirdi.

"Sopan nerede?" diye sordu. Normalde onu göletin yanında tutardı.

Sertleşmiş sikini okşamak için uzandığında alaycı bir ışık gözlerini parlattı. "Tam burada, öyle görünüyor."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. Ona her dokunduğunda olduğu gibi, doğru düzgün düşünemiyordu.

Geri adım attı. "Bugün biraz farklı bir şey yapabileceğimizi düşündüm."

"Leydim nasıl isterse."

Dudağını baştan çıkarıcı bir şekilde ısırды. "Herhangi bir enstrüman çalabiliyor musun?"

"Maalesef hayır. Babam onların tamamen zaman kaybı ve kabalık olduğunu düşünüyor. Neden?"

Battaniyeye uzandı ve onu yanına oturması için çekti. "Nedeni bir sürpriz." Davula uzandı ve kucağına yerleştirdi. Ellerini kendi ellerinin arasına alarak ona temel bir ritmi nasıl tutacağını gösterdi.

Annesinin çabalarını eleştirmesini beklerken küçük yuvarlak davulla kendini tuhaf ve mahcup hissediyordu. Çocukken flüt, lir ve davul çalmayı denemiş ve her birinin sırayla babası, kız kardeşi ya da annesi tarafından yakıldığını, tanrıların ona kesinlikle hiçbir yetenek vermediği bir şeye kalkıştığı için bile beceriksiz ve aptal olduğunu söylediklerini görmüştü.

Ama Bethany tek kelime etmedi. Sadece gülümsedi ve onu öptükten sonra ayağa kalktı.

Adam hızını yavaşlattığında, "Durma," dedi.

Styxx kızın ona öğrettiği şeye geri döndü. Kaşlarını çatarak, kızın sepetinden parmak zilleri çıkarıp eline yerleştirmesini izledi. Sonra, bir sistrum çıkardı. Styxx ne istediğini sormadan, boynundaki kurdeleyi gevşetti ve dış giysisini yere bıraktı.

Boğazı aniden kuruyan Styxx, onu daha önce hiç görmediği kadar şeffaf beyaz bir kıyafet içinde görünce donakaldı. Küçük üst kısmı inciler ve parlak gümüş disklerle süslenmişti. Kadının dolgun göğüslerini kavrayıp yukarı kaldırıyor ve aç bakışları için kabarıklıklarını açıkta bırakıyordu. Üst kısım göğüslerinin hemen altında duruyor ve karnını tamamen çıplak bırakıyordu. Bunun bir önemi yoktu. Malzeme o kadar şeffaftı ki, göğüslerinin tüm hatlarını ve hızlı bir tat için onu aç bırakan büzülmüş meme uçlarını kolayca görebiliyordu. Üst kısmın ortasından üç sıra inci düşüyor ve tanrıça Hathor için Mısır sembolleri çizdiği karnının mükemmelliğine sürtünüyordu.

Gümüş kolluklar pazularını çevreliyordu. Onlara ve eteğinin kenarına sabitlenmiş iki sıra minik çan

Geldiğinde duyduğu şingırdama sesini çıkarıyordu. Halhal olarak ek çanlar takıyordu.

Geniş, dolgun eteğinin her iki yanında, üzerine çok sayıda beyaz tül bağlanmış kalın boncuklu gümüş kemere kadar uzanan yırtmaçlar vardı. Üst kısmı gibi bu etek de vücudunun tüm hatlarını ve kalçalarının birleştiğı yerdeki koyu renk saçları görebileceğı kadar şeffaftı.

"Oynamayı bıraktınız lordum."

Cevap olarak esprili bir şeyler söylemek istedi ama beyni tamamen durmuş gibiydi. Çenesi çalışıyordu ama kızın güzelliğı onu tamamen hissiz bırakırken hiç ses çıkmıyordu. Tanrılara şükürler olsun ki onun ne kadar aptal olduğunu göremiyordu. Aksi takdirde ondan olabildiğince uzağı kaçıyor olurdu. Üzerine salya akıtmadığından o kadar da emin değildi.

"Hector? Hâlâ benimle misin?"

"Buradayım leydim. Zarafetinizin büyüklüğü karşısında tamamen şaşkına döndüm. Güzelliğiniz beni şimdilik işe yaramaz hale getirdi."

Kadın ona gülümsedi. "Oynamaya devam et aşkım. Senin için bir ikramım var."

"Şu anda tadını çıkardığım şeyden daha tatlı bir şey hayal edemiyorum."

"Oynamaya devam et."

Bunu nasıl başardığından emin değildi ama itaat etti. Ve o bunu yaparken, kadın hayatında gördüğü en erotik dansa başladı. Kolunun her zarif hareketinde ya da kalçalarının sallanışında çanları, zilleri ve sistrumları çalışıyor ve vücudu cızırdıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Eğer Mısırlılar kızlarını böyle eğitiyorlarsa, içlerinden herhangi birinin yatak odalarından çıkmayı nasıl başardığını merak ediyordu. Bu kadar büyük ailelere sahip olmalarına şaşmamalı....

Dans ederken peçelerini serbest bıraktı. Kalçaları ve omuzları mükemmel bir eşzamanlılık içinde hareket ederken, onun yanına çöktü ve yaptıkları müzikle aynı anda dalgalanmaya devam etti. Adam tamamen büyülenmişti.

Ta ki eşarbinin bir ucunu onun bileğine bağlayıp hafifçe çekiştirene kadar.

Tamamen içgüdüsel olarak tepki veren Styxx ayağa fırladı ve davulu yuvarlanmaya bıraktı. Üzerindeki zayıf atkıyı parçalanana kadar yırttı.

Bethany, Hector'un kesik kesik nefes alışını duyup paniklemiş öfkesini hissedince donakaldı. "Hector?" Onu bulması bir anını aldı. Bir ağacın yanında volta atıyor ve kontrolsüzce titriyordu. "İyi misin?"

Hiç konuşmadı. Sanki saldırıya uğramayı bekliyormuş gibi vahşi bir panik içinde yürüyordu.

"Hector? Kıymetlim... Konuş benimle. Neler olduğunu anlat bana?"

Styxx sakinleşmeye çalıştı. Ama korkunç anılar ona saldırdıkça bu çok zordu. "Hiçbir şeye bağlı olmayı sevmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, etrafımda duvarlar ya da kapılar olmasını bile sevmiyorum." Acı acı güldü. "En soğuk gecelerde bile bir pencereyi açık tutuyorum, sırf ihtiyacım olduğunda bir çıkış yolum olduğunu bileyim diye."

Bethany onun geçmişindeki gerçek dehşeti fark ettiğinde gözlerinin yaşardığını hissetti. İşkence etmek için onu bağlamışlardı ve muhtemelen ona tecavüz ettiklerinde de. "Çok özür dilerim, Hector. Hiç düşünmemiştim."

Onu kendine doğru çekti ve yakınında tuttu. "Özür dileme, Beth. Benim için çok çaba sarf ettin... bu günü özel kılmak için ve ben bunu mahvettim. Üzgün olan benim."

Elini onun yumuşak saçlarına daldırdı ve yanağını onunkine bastırdı. "Acın için benden asla özür dileme. Sana yapılan şey yanlıştı ve senin hatan değildi. Sen tanıdığım en muhteşem kalbe sahipsin. Dünyanın sana yaptıklarına rağmen, hala sessiz bir asalet ve mizahla devam ediyorsun. Senin bu yönünü seviyorum. Sen gerçek bir savaşçısın, ruhunun özüne kadar cesursun."

Styxx boğazında onu boğan acı yumrusunu yuttu. Tuhaf, kendini cesur hissetmiyordu. Daha çok köşeye sinmiş, korkmuş bir fare gibi hissediyordu. O asla

Bethany gibi harika bir kadının onunla birlikte olmaya nasıl dayanabildiğini anlayamıyordu.

Eli titreyerek yırtık peçeyi yerden aldı ve ona geri verdi. Bir dahaki sefere pazara gittiğinde ona yeni bir tane alacaktı. "Aşırı tepki vermemeye çalışacağım."

Onun parmaklarını sıktı. "Acınıza saygı duyuyorum lordum. Bunu bir daha yapmayacağım. Söz veriyorum. Yapabileceğimiz bir sürü başka şey var."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Ne gibi?"

Kemerini gevşetti ve eteğini doğrudan ayaklarına gönderdi. Belden aşağısı tamamen çıplak olan kadın gülümseyerek adamın önünde diz çöktü ve chiton'unun eteklerini kaldırarak adamı da kendisi gibi açıkta bıraktı. Onun tam bir şok yaşamasına ve büyük bir zevk almasına rağmen, yavaşça onu ağzına aldı.

Ona olan sevgisini gerçekten hissettiğinde yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Sadece Bethany onu asla yargılamamış ya da ona zarar vermemişti. Tüm dünyada, sadece o ona kendini insan ve erkek gibi hissettirmişti. Normal. Nefret edilecek bir prens ya da küçümsenecek bir çocuk görmemişti. Onun hareketlerine asla niyet etmediği fikirler ve kelimeler katmamıştı.

Bethany onu olduğu gibi kabul etti. Yara izleri ve her şeyiyle. Geçmişini ona karşı kullanmadı. Onun sözlerini yüzüne vurmadı. Tek yaptığı onu kalbiyle ve nadir bulunan iyiliğiyle sevmekti.

"Seni seviyorum Beth," diye fısıldadı.

Onu yalamak için geri çekildi ve sonra yüzüne gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

O anda neredeyse ona kim olduğu gerçeğini söyleyecekti. Ama kalbindeki korku dudaklarını birbirine kenetledi. Prens olmak ona hiçbir zaman iyi hizmet etmemişti. Sefil varoluşunda sahip olduğu tek mutluluk ve kabul, onunla geçirdiği bu öğleden sonralarıydı. Eğer onları kaybedecek olursa ...

Tekrar Dionysion'a hapsolmayı tercih ederdi.

Beni asla bırakma, Beth.

Çünkü eğer yaparsa, neye dönüşeceğinden korkuyordu.
Ama kalbinin derinliklerinde bunun uzun sürmeyeceğini
biliyordu. Hiçbir şey sürmedi.

Kötü değil...

Özellikle de iyi olanları.

14 Ekim, MÖ 9532

"Aklında bir şey olduğunu biliyorum, tatlım. Neymiş o?"

Styx, Bethany'nin çıplak bedenini kendi bedenine yaslarken iç çekti. Onunla geçirdiği bu değerli birkaç dakika için çok minnettardı. Bethany yüzükoyun yatmış, başını onun göğsüne yaslamış, Styx ise bazen birbirleri için bir şeyler bıraktıkları eski bir ağaca yaslanmıştı. Ağaç kabuğu sırtını ısıırıyordu ama onun üzerinde olmasından o kadar memnundu ki umursamadı ya da itiraz etmedi.

Onun için her dans ettiğinde taktığı gümüş kollukların üzerindeki deniz kabuğu şeklindeki minik zillerle oynarken düşünceleri ona bu haberi vermenin bir yolunu arıyordu. Yaptığı şehvetli Mısır danslarını düşünmek bile onu yeniden sertleştirdi.

Gözlerini kapatarak, bunu ona söylemenin kolay bir yolu olmadığına karar verdi. "Yarın ayrılmak zorundayım leydim. Ve ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

Nefes nefese, anında ayağa fırladı ve yüz ifadesini hissetmeye çalışırken neredeyse kasıklarına diz çöküyordu.

Ne kadar ciddi olduğunu anlaması için avucunu yanağına ve ağzına dayadı.

"Neden?"

"Atlantis güneydeki bir krallığa saldırdı. Kral Xerxes onlara yardım etmek ve üzerlerine yürümek için bir birlik topluyor."

"Ama sen bir tüccarın oğlusun!"

"Benim yaşımdaki ve üstündeki tüm özgür erkeklerin gitmesini istiyor." Kadının onu aramamasını umduğu kısmi bir yalan. Yasa, ordularının sekiz-on yaşından büyük tüm özgür erkeklerden ve sekiz-on yaşından büyük bekâr soylulardan oluşmasını şart koşuyordu.

bir ve yirmi. Onun yaşımda birinin gönderilmesi duyulmamış bir şeydi. Ama Galen'in meydan okuyan itirazlarına rağmen babası Styxx'in savaşa gitmesinde ısrar etmişti.

"Tek kelime daha etme Galen, yoksa seni kırbaçlatırım... Gidiyor. Belki de bu onu sonunda bir erkek yapar!" Styxx babasının bir gece önceki nefret dolu sözlerini hatırlayarak dişlerini sıktı.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sana izin vermeyeceğim." "Başka seçeneğim yok."

"Herhangi bir eğitimin var mı, Hector?"

"Biraz." Aslında adamlarının çoğundan çok daha fazlasına sahipti. Çoğu yılın sadece iki haftasında eğitim görüyordu. Geri kalanlar ise dönüşümlü olarak kışlada kalıyor ve her ay birkaç gün Galen'in seçtiği eğitmenlerle antrenman yapıyordu.

Gözleri yaşlarla doldu. "Savaş acımasızdır. Bu... gidemezsin. Yapamazsınız! Bunu kesinlikle yasaklıyorum."

Bu sözler kalbini hem hafifletti hem de sızlattı. "Seni terk etmek istemiyorum, Akribos. İnan bana. Ama bir adamın çağrıldığında hoplon ve xiphos'u reddetmesi vatana ihanettir. Gitmezsem hapse atılırım."

Ve bundan nefret ediyordu. Bethany birlikte geçirdikleri zamandan beri onun daha fazla nefret ettiği bir şey olmadığını biliyordu. Ellerini şakacı bir şekilde bağlamasından bile hoşlanmıyordu. Onun Hector'u hiçbir esaret oyununa dayanamazdı. Bileğindeki zayıf bir atkıya bile.

Gerçekten hapsedilmek onu öldürebilirdi.

İnsanı için dehşete düşerek uzandı ve babasının onu yerleştirdiği günden beri üzerinden hiç çıkarmadığı kolyeyi çıkardı. Gözlerini kapadı ve kolyeye koruyucu bir güç aşıladı. Adamın elini tutarak deri kordonu bileğine doladı ve kolyeyi sabitledi; kolyenin vambrace'inin onu örteceğini ve savaşta kazara düşmeyeceğini biliyordu. "O zaman bunu al ve hiçbir şey için çıkarma."

"Neden?"

"Beni her zaman koruduğu gibi seni de koruyacaktır." "Beth-

"Sana söz veriyorum, Hector. Bunu taktığın sürece, hiçbir kılıç ya da ok seni kesemeyecek. Tanrılar tarafından dövölmüş olanlar bile. Lütfen, onu hiçbir şey için çıkarma."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Pekâlâ. Sana dönene kadar onu koyduğun yerde tutacağım."

Zilleri şingirdayarak kendini onun üzerine bıraktı.

Styxx onun sıcak gözyaşlarını teninde hissetti. Tam bir dakika boyunca nefes alamadı. Daha önce hiç kimse onun için tek bir damla gözyaşı dökmemişti. Kendi ikizi bile. Neme dokundu ve hayretler içinde kaldı.

"Ağlama, Beth. Ben buna değmem."

"Benim için öylesin ve bana dönebilmen için tanrıların bu işi çabucak bitirmesini sağlayacağım. Kalbimi de yanında götürüyorsun... Lütfen, lütfen dikkatli ol."

"Döneceğim ve dönüşüme kadar kalp atışlarımı geri sayıyor olacağım."

Ve hayatında ilk kez eve dönmek için yaşamak istiyordu. Sonunda bir nedeni vardı.

15 Ekim, MÖ 9532

Siyah ve bronz zırhını giymiş olan Styxx, miğferini kolunun altına almış bir halde merdivenlerden ön kapıya doğru yürüyordu. Vambrace'i tarafından gizlenen Bethany'nin kolyesi hâlâ sol bileğine, onun yerleştirdiği yere sarılıydı.

Babası, annesi ve kız kardeşi onu uğurlamak için toplanmışlardı... En azından teoride.

Sarhoş olan annesi ona ters ters baktı. "Atlantisliler seni ilk gününde öyle hızlı bağırsaklarını deşsinler ki hiç acı hissetmeyesin."

Onu duyabilecek kadar yakın olan hizmetkârlar nefeslerini sertçe içlerine çektiler.

Styxx hiç tepki vermedi. "Teşekkür ederim, Matisera. Senden daha tatlı bir veda sözü dileyemezdim."

Ryssa'nın ifadesi de bir o kadar soğuktu. "Ölmeyeceğini biliyorum. Her zaman yaptığın gibi diğerlerinin arkasına saklanacağından ya da onları kalkan olarak kullanabilmek için önüne yığacağından eminim."

"Tanrılar benim yokluğumda seni iyi niyetinle kutsamaya devam etsin, tatlı kardeşim."

Ona dudak büktü. "Umarım atın seni savaşın ortasında düşmanlarımızın tam kalbine fırlatır."

"Boş ver onları." Babası onu hafifçe kucakladı. "Onurunla dön oğlum."

Styxx gözlerini devirmemek için mücadele etmek zorunda kaldı. Babası bir gece önce bunu ona öğretmişti. "Ne yaparsan yap evlat, beni diğer kralların ve generallerin yanında utandırmaya cüret etme. Buna izin vermeyeceğim."

Ἡ Τάχ Ἡ Επί Τάς - ya kalkanınla ya da onun üzerinde.

Bu düşünceyle Styxx mühür yüzüğünü parmağından kaydırđı ve yaptıklarına kaşlarını çatan babasına uzattı.

"Kim olduğumu bilmiyorlarsa ve ellerinde beni tuttuklarına dair bir kanıt yoksa beni fide olarak alamazlar."

"Styxx-"

Kralını susturmak için elini kaldırdı. "Sende kalsın baba. Ben istemiyorum." Aricles'in evi lanetliydi ve aldığı her nefesi kendisine çok gören insanları hatırlatan hiçbir şeyi yanında istemiyordu. Eğer ölüme gidiyorsa, yanında sadece Bethany'nin simgesini istiyordu. Bırakın onun yüzü ve anısı kalbindeyken ölsün, onlarınkiyle değil.

Styxx arkasına bakmadan "ailesini" terk etti ve Galen'in Troian'la birlikte beklediğı yere doğru merdivenlerden indi. Galen'in surat ifadesinden, Styxx akıl hocasının da en az kendisi kadar cömert vedalaşmalarından heyecan duyduğunu anlayabiliyordu.

"İyi misiniz, Majesteleri?"

Styxx miğferini kafasına indirdi ve ruh hali kadar siyah olan aygırının sırtına çıktı. Eski eğitmeninin elinden hoplonunu aldı ve binmek için sırtına kaydırđı. "Peki, Galen. Sorduğun için teşekkür ederim."

Galen kaşlarını çatarak kraliyet ailesine bakarken, Styxx onlara dönüp bakma zahmetine girmeden atını mahmuzladı. Hepsinin onun iyiliğı konusunda nerede durduğunu biliyordu.

Tanrı'nın izniyle, hepsi onu bir daha görmeme dileklerine kavuşacaktı.

25 Ekim, MÖ 9532

Styx uzun bir nefes verdi. Yarın savaşta olacaktı. Son birkaç saattir Galen'le birlikte adamlarını toparlamak, birleştirmek ve savaş için onlara ilham vermek üzere yapacağı konuşma üzerinde çalışıyordu.

Mesajı vermek için cepheye doğru at sürerken, Didimos ordusunun düşmanca düşünceleri hızlı ateş eden oklar gibi üzerine saldırdı.

O değersiz quim'i savaşa kadar takip etmek zorunda mıyız? Ciddi misin?

Kral, dümende bir erkeğe ihtiyacımız varken bir çocuğu gönderdiğimiz için bize hakaret ediyor.

Didymos ne zaman böyle bir şaka oldu? Diğer Yunanlılar bizimle alay ediyor, neden etmesinler ki? Hâlâ annesinin memesini emiyor olması gereken sakalsız bir çocuk tarafından yönetiliyoruz.

Ama asıl acı veren, onların düşüncelerinin kendisinininkileri yansıtmasıydı. En azından cinsel içerikli olmayanlar.

Kahretsin, Estes onu kendisine kin beslemek isteyen tüm askerlere satarak bir servet kazanabilirdi. Yarın onun arkasında olacaklarını bilmek son derece rahatsız ediciydi....

Ağır silahlı.

Styx Troian'ı dizginleyerek Galen yanında at üzerindeyken onlara hitap edebilmesini sağladı. Onların açık ve bariz küçümseme ve aşağılamalarıyla karşılaşınca midesi bulandı. Buna alışkın olmasına rağmen, nedense bugün daha çok canı yanmıştı.

Çünkü onlardan sizin için ölmelerini isteyeceksiniz ve onlar da bunun için sizden nefret edecekler.

Titreyen ellerindeki parşömene ve özenle kaleme aldıkları kelimelere baktı. Bunu okuyamam. Onlara göre bu samimiyetsizlik olurdu. Yeterince sinirlenmişlerdi. Şansı yaver giderse, kendileriyle alay ettiğini düşünüp saldıracaklardı.

Onların gerçek endişelerini ele almak daha iyi.

Şu kraliyet quim'ine bak. Konuşamayacak kadar korkmuş. Bu korkmuş küçük kız bizi savaşa nasıl götürecekt?

Gelecekteki kralımız bu mu olacak?

Tanrılar bize yardım etsin. Trakya ordusuna iltica etmek için çok mu geç?

Styx çenesini kaldırarak kendini onlarla yüzleşmeye zorladı. Boğazını temizledikten sonra elindeki parşömeni topladı. Lütfen sesimin titremesine izin verme.

"Hepinizin ne düşündüğünü biliyorum...."

Ne zavallı bir quim bizi yönetiyor?

Bunlar kötüydü, ama Styxx kafasında diğerlerinden daha yüksek sesle çınlayan bir düşünceyle dişlerini sıktı -Biz değersiz çocuğunu arkada kalıp ölmemizi izlemesi için gönderen bir kral için savaşmaya geldik.... En azından bizden onun için ölmemizi istemeden önce o tatlı küçük kıcını bizimle paylaşabilirdin.

Düşmanlık ve eleştiriler Styxx konuşamayacak hale gelene kadar arttı. Onlar haklıydı. Burada işi yoktu. Belki de babasının planı buydu. Onu kendi halkı tarafından öldürtmek.

"Yeter!" Galen kükredi.

Styxx ancak o zaman onların sadece düşmanlıklarını düşünmediklerini, birçoğunun bağırdıklarını da fark etti.

Saygı duydukları yaşlı emektar onlara ters ters baktı.

"Hepiniz kendinizden utanmalısınız. Sizler onunla alay edip alay ederken bile prensin kendisi buraya hizmetiniz için şahsen teşekkür etmeye geldi. Tüm Yunan süvarilerinden daha cesur olan bir savaşçıyı aşağıladınız. Başka bir strategos olsa bu küstahlık için seni döverdi. Onun vahşi yetenekleri ya da gerçek soyluluğu hakkında hiçbir şey bilmezken, onu bu kadar aşağılayıp hakaret ettiğinizi görmeyeceğim.

Karakterim. Phthia ile savaşımızdan sonra bir daha hiçbir kral ya da dava için savaşta kan dökmeyeceğime yemin ettim. Hiçbir sancak için de savaşmayacaktım. Yine de bugün buradayım. Neden?"

Galen elini Styxx'in omzuna koydu. "Çünkü genç yaşına rağmen strategosumuzun bilgeliğini ve cesaretini gördüm. Ve onun sancağı altında savaşmak benim için bir onurdur. Prenslerimiz yaşında kaç kişi tek kelime itiraz etmeden ordusuyla birlikte savaşa gelir? Prens Styxx şu anda evinde, kucağında bir fahişe ve elinde şarapla olabilirdi. Bunun yerine, babası için savaşırken sizlerle birlikte olmak için kendi rahatını ve güvenliğini bir kenara bıraktı. O sizin küçümsemelerinizi değıl, saygınızı hak ediyor."

"Fark etmez. Nasıl olsa yarın savaşta ölmüş olacak."

"Ya da Atlantisli bir kahraman tarafından kıcımdan becerilirken bir başkasının testislerinde boğıuluyor."

Prenslerini ilk kimin becereceğine dair bahis oynamaya başladıklarında orduları kahkahalara boğıldu.

Galen askerlere doğıru yola çıktı.

Styxx onu yanında tuttu. "Kıyılarımızda düşmanlarımız varken birbirimizle savaşmamıza gerek yok."

Çenesinde öfkeyle gümleyen bir tikle Galen onu selamladı ve atını geriye doğıru diz çöktürdü.

Styxx adamlarına baktı ve konuşmaya başladı, sonra söyleyebileceğı hiçbir şeyin hakarete dönüşmeyeceğini ya da alınmayacaklarını fark etti. Ondaki nefret etmeyi kafalarına koymuşlardı ve annesi ile kız kardeşinde olduğu gibi onları kazanmanın bir yolu yoktu. Kutsanmış ailesinden öğrendiğı tek şey, ne zaman boş vereceğı ve kaybedilmiş bir dava için uğraşmayacağıydı.

İç çekerek Galen'in omzuna vurdu, sonra da çadırına dönebilmek için atını dizginledi.

"Bu doğıru... beğığine geri dön evlat ve bırak erkekler işlerini yapsın!"

Başını dik tutan Styxx onların kahkahalarını duymazdan geldi. En azından strateji toplantısı kadar kötü değil.

Askerleri sert olsa da, sadece varlığıyla bile hakarete uğrayan ve tek bir kelime bile konuşmaya cesaret edemeyen soylu komutanlar, dilleriyle onu babasının hizmetindeki tüm azarcılardan daha sert kırbaçlamışlardı. Dünkü acımasız hakaretleri yüzünden derisi hâlâ hamdı ve kanıyordu. Onu neredeyse toplantıdan kovacaklardı.

Öyle olsun.

Eğer şanslıysa, hepsi haklı çıkacak ve yarın savaşta biri kafasını kesecekti.

26 Ekim, MÖ 9532

En zengin Yunan şehirlerinden biri olan Halikarnas'taki Yunan kolonisine saldırmaya hazırlanan Atlantis ordusuna katıldıklarında, Atlantisli savaş tanrısı Misos, Bethany'ye, "Şu zavallı piçlere bak," diye alay etti. Atlantisli, insan kardeşlerine neden Atlantis kıyılarını terk etmeleri gerektiğini göstermek istiyorlardı.

Ama bundan da öte, savaşacak kadar aptal olan her Yunan prensini katletmek için buradaydılar.

Bethany beyaz kanatlı atını büyük büyükbabasının yanında dizginledi. Annesi, hüzün tanrıçası Symfora, bugün burada ölecek adamları bekleyerek savaş alanında yürümeye başlamıştı bile. "Şampiyonunu seçtin mi Tattas?" diye sordu Misos'a.

Savaş Tanrısı ona gülümsedi. "Zerilus." Atlantis ordusunun lideri. Neredeyse iki metre boyundaydı, o kadar iriydi ki kudretli baltasını bir sallayışta sağlam bir ağacı devirebileceği söylenirdi. "Ya sen kıymetlim? Senin seçtiğin kim?"

Hector. Ama ailesinin, kalbinin düşman kampında ve alçakgönüllü bir piyade askeriyle birlikte olduğunu bilmesine asla izin veremezdi.

Bu yüzden ona zarar verme olasılığı en düşük olan Atlantisliyi seçti. "Xan."

"Atlantisli prens... gerçekten de iyi bir seçim."

"Şimdi müsaade edersen Tattas, Yunan saflarına geçip işimi yapacağım."

Güldü. "Yunan tanrılarından biri sizi görürse bize seslendiğinizden emin olun. Bu dövüş ne kadar erken başlarsak

daha iyi."

Kılıcıyla onu selamlayan Bethany, kanatlı atı Herita'yı onlardan uzaklaştırdı ve Yunan kampına doğru uçu. Aslında her zamanki mutsuzluğunu ve hoşnutsuzluğunu kalplerinde uyandırmak için değil, daha ziyade bileğinde madalyonunu taşıyan bir tüccarın oğlunu bulmak için.

Neredesin, Hector?

Dürüst olmak gerekirse, sayıları onu etkilemişti. Yunanlılar çok kısa bir süre içinde büyük bir ordu toplamışlardı. Yaklaşan savaşa hazırlanan adamların yüzlerini daha iyi görebilmek için altın miğferini çıkardı.

Sağında Didymos bayrağı vardı. Doğruca onların kampına yöneldi. Askerlerin arasından bakmak için kampın arka tarafına doğru ilerlerken, parlak kırmızı bir ışık dikkatini dağıttı.

Athena ...

O sürtüğün varlığını burada hissedebiliyordu. Onları tüm Akdeniz'de efsaneleşmiş bir kin maçıydı. Yüzyıllar önce Bethany'nin Athena'nın seçtiği kişiyi savaş sırasında kalbinden mızraklamasıyla başlamıştı.

Bugün öldüreceğim favoriniz kim?

Bethany atını yere bıraktıktan sonra eyerden kaydı. Yanlarından geçerken rastgele Yunan askerlerine dokundu ve onların hemen acı dolu bir korku ve zihinsel ıstırapla kenetlenmelerini sağladı. Onlar onun Hektor'u değildi. Yeterince uzun değillerdi. Bu yüzden düşüp düşmemeleri umurunda değildi.

Bir çadırın etrafından dolandı ve meşhur Didimos prensi Styxx'i görünce donakaldı. Adını sayısız kez duymuş olsa da onu daha önce hiç görmemişti.

Kibirli sümüklü. Pahalı siyah zırhına bürünmüş, parlak kırmızı bir klamis giymiş ve olağanüstü siyah bir aygırın sırtına sertçe tünemiş olan adamı gördüğünde ilk düşüncesi bu oldu. Kraliyet gururu vücudunun her gözeneginden akıyordu. Yine de hafif esintiyle muhteşem bir görüntü çiziyordu.

Ona alışılmışın dışında, çocuksu bir görünüm veren asi sarı buklelerini karıştırdı. Koyu kahverengi kaşları, berraklık ve canlılık açısından Ege Denizi'yle boy ölçüşecek kadar mavi olan zeki gözlerinin üzerine düşüyordu.

Sert ifadesi elmacık kemiklerini keskin ve iyi yontulmuş hale getiriyordu. Tam bir sakal için çok gençti, çenesinin ve üst dudağının etrafında en hafifinden koyu kahverengi tozlar vardı.

Gerçekten de muhteşem güzellikte bir şeydi. "Aspisiniz, genç prens."

Bethany, Athena'nın bir asker kılığında, Yunan tanrıçasının onunla birlikte savaşa girmeye niyetli olduğundan habersiz olan şampiyonuna kırmızı kalkanı tuttuğunu görünce bakışları daraldı.

Seçiminiz bu mu yani? Gerçekten mi? Hiç savaş deneyimi olmayan kibirli bir prens mi?

Bu kadar acınası olmasaydı gülerdi.

Prens başını Athena'ya doğru eğdi ve üzerinde siyah bir Anka kuşu ile defne yapraklarından oluşan bir Yunan tacı ve "Savunuyorum" yazan kalkanı aldı. Hoplonun ağırlığı kolundaki kasların daha da çıkmasına ve belirginleşmesine neden oldu. Tanrıçaya onu gülümseten bir şey söyledi.

Athena ona siyah miğferini uzattı.

Prens bir eliyle başının üzerinden aşağı kaydırıp ve sonra xiphos'una uzandı. Onu öldürmek zorunda kalması ne yazık. Onunki gibi bir güzellik insan dünyasında çok nadir bulunurdu.

Keşke Athena başka birini seçseydi.

Bethany israfa iç geçirerek yayını gösterdi ve bir ok yerleştirdi. Prensın kalbine nişan aldı.

Kadın okunu fırlattığı anda, adam atını ileri doğru sürdü.

Lanet olsun! Ok, aygırın yanlarından uçarak geçti ve bir çadır direğine çarptı.

O anda Athena dönüp ona ters ters baktı.

Bethany Yunan tanrıçasına kaba bir hareket yaptı. Atını çağırarak Herita'nın sırtına atladı ve

Yunan tanrıçası ateşine karşılık veremedi uçuş gitti.

Savaş başlıyordu.

Kalbi ağırlaşan Bethany, Hector'un güvende olduğunu umarak Yunanlılara baktı.

"Eee?" Bethany sahanın kendi tarafına dönerken Diafonia sordu. "Onları sen mi karıştırdın?"

"Normalde olduğu kadar değil. Athena'nın şampiyonunu yakaladım ve neredeyse onu ele geçiriyordum. Ama sürtük beni gördü."

Nifak tanrıçası onun omzunu okşadı. "Korkma, tatlı kuzen. Gün daha yeni başlıyor. Bu gece ölen Yunanlıların kanıyla kana kana içeceğiz." Diafonia kanatlarını açtı ve yanında kardeşi Pali olduğu halde askerlerin üzerine atladı. O ve kardeşi Strife, öfkelerini kışkırtmak ve karışıklık yaratmak için her zaman düşmanlarının arasında koşarlardı.

Bethany böyle zamanlarda Apollymi'yi gerçekten özlüyordu. Yıkım tanrıçası savaşta her zaman onun en iyi müttefiki olmuştu.

Neyse. Savaşmaları gereken bir savaş ve öldürmesi gereken bir Didimos prensi vardı. "Hazır ol, Hades. Athena'nın en yeni evcil hayvanını kapını çalması için göndermek üzereyim."

Xan'ın yanına uçtu ve gün boyunca o Yunan'dan sonra Yunan'ı katlederken kolunu güçlü tuttu.

Sonunda Didymos'un genç prensini tekrar görene kadar.

Savaş sırasında bir noktada atından inmiş ve adamlarının yanında yaya olarak savaşıyordu, Athena ise ortalıkta yoktu.

Bethany onun acımasız sanatının zarafetini ve güzelliğini izlerken durakladı. Birileri prensi iyi eğitmişti. Genç yaşında bile tecrübeli bir gazi gibi dövüşüyordu. Korkusuzdu. Saldırılarında ya da bloklarında hiç tereddüt yoktu. Her düşmanını ürkmeden ve yorulmadan karşıladı. Gerçekten de her rakibiyle birlikte güç kazanıyor gibi görünüyordu.

İnanılmazdı. Kan onu ıslattı, zırhından ve derisinden damlıyordu ve hala zarif bir dansla savaşmaya devam ediyordu.

mutlak ürkütücü.

"Styxx!" Xan'ın beklenmedik feryadı onu ürküttü. Prensini Athena'nın şampiyonunu tanıdığından haberi yoktu. Ve ses tonundaki öfkeye bakılırsa, pek de dost canlısı değillerdi.

Xan prene doğru koştu ve aralarına giren adamları yararak ilerledi.

Çığlıklar, haykırışlar ve çarpışan metallerin sesi kulaklarında yankılanırken, Styxx kılıcını dövüştüğü adamın ortasına sapladı ve görüş alanına büyük bir gölge düştüğünde ancak toparlanabilmişti. Tam bir balta kafasına doğru gelirken başını kaldırdı. Kase şeklindeki kalkanını kaldırdığında, tüm kolunu uyuşturan ve onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlayan vahşi darbe karşısında nefesi kesildi. Balta, aspisinden fırlayan bir tahta parçasını yere düşürdü.

Baltayı başka bir vuruş için geri çektikten sonra, en yeni saldırganı hayal kırıklığı içinde çığlık attı. Dev, Styxx'in kalkanını sarsarak onu yana doğru fırlattı. Styxx bir şekilde hoplonu tutmayı başardı ama bu hareket kolunu omzundan koparmış gibi hissettirdi.

Styxx saldırıyla birlikte yuvarlandı ve Xan'la yüzleşmek için ayaklarının üzerine düştü. Bir an için, Styxx'in kulağına gülüp onunla alay eden piçin ellerini vücudunda hissettiğinde nefes alamadı.

Xan gözlerini kıstı. "Sana bir borcum var, küçük quim. Estes'in hayatına karşılık senin hayatın."

Galen'in ona öğrettiği gibi, Styxx hakarete karşılık vermemek için çenesini sıktı. "Düşmanın aklına girmesine asla izin verme evlat. Duyguların seni öldürtecek."

Bu öfke, ego ya da korkuyla ilgili değildi. Bu bir savaştı. Soğuktu. Acımasız.

Final.

Bir hata yaparsa bir uzvunu kaybedebilir. Ya da kafasını.

Onu hayatta ve tek parça halinde tutacak tek şey odaklanma ve beceriydi. Ölemeyeceğini bilse de, kopmuş vücut parçalarıyla yaşamak istemiyordu.

Xan baltasını tekrar savurdu. Bu darbelerin gücünü ve onlara karşı uzun süre dayanamayacağını bilen Styxx hoplonunu bıraktı ve kendinden çok daha iri olan adama doğru atıldı, omzunu Xan'ın karnına sapladı ve balta elinden kayıp Styxx'in arkasında zararsız bir şekilde yere düşerken devi geriye doğru sendelemeye zorladı.

Xan düşerken Atlantisli prens onu yakaladı ve Styxx'i üzerine çekti. "Eğer sikimi emmek istiyorsan, evlat, tek yapman gereken sormaktı."

Styxx ondan kurtulmak için çabaladı ama Xan devasa uzuvlarını vücuduna doladı ve onu sıkıca tuttu. Çığlık atmamak için çırpınırken paniklemiş anılar ona saldırdı.

"Sanırım seni öldürmek yerine yakalayacağım, küçük prens ve sonra o dar kışını yıpratıp seni eğlenmesi için bir gübre tüccarına satana kadar benim kişisel tsoulus'um olabilirsin."

Styxx'i dehşete düşüren Xan elini aşağı kaydırarak onu zırhının üzerinden kavradı ve okşadı.

"Güzel küçük fahişelerini savaşa göndermek için sarkık Yunanlılara bırakın."

Öfke Styxx'in görüşünü bulanıklaştırdı. İçinde derinlerde bir şey paramparça oldu ve serbest kaldı. Styxx, hayatı boyunca duyduğu utançtan doğan bir savaş çığlığıyla Xan'ın kollarında iki büklüm oldu ve kopisini devin böğrüne sapladı.

Onu serbest bırakan Xan haykırdı.

Ama Styxx, Xan artık hareket edemez hale gelene kadar onu tekrar tekrar bıçaklayarak rahat bırakmadı. Kalbi hızla çarpan ve uzuvları titreyen Styxx, piçin üzerinden kalktı ve Xan'ın solgun tenini ve donuk gözlerini gördü.

"Acheron için," diye nefes aldı. Ve kendisi için.

Az önce öldürdüğü Yunanlıya dönen Bethany, seçtiği Atlantislinin yerde ölü olarak yattığını görünce donakaldı. Varlığının çekirdeğine kadar şoke olmuş bir halde izlerken ağzı açık kaldı.

Yunan prensi kalkanını alır ve bir sonraki rakibine geçer.

Az önce ne olmuştu? Şampiyonu daha önce hiç yenilmemişti. Hiç yenilmemişti. Bu yüzden başkalarıyla dövüşmek için birkaç dakikalığına geri dönmüştü.

Athena, Bethany'nin yanında belirdiğinde, "Zor bir mola, yaşlı kız," dedi. "Şimdi neden bu kadar genç bir asker seçtiğimi biliyorsun. O korkusuz ve cesur. Yorulmak bilmez."

Bethany tanrıçayı yumruklamak için döndü ama Athena çoktan gitmişti.

Tamam, kaltak... Sana gücünü göstereceğim.

O sadece sefalet ve gazap tanrıçası değildi. O Atlantis'in av tanrıçasıydı.

Bethany yayını gösterdi ve Styxx'in peşinden gitti. Bu savaş bitmeden önce onun kanıyla yıkanacaktı. Adamın kafasına nişan aldı ve okunu fırlattı.

Tam kafatasını yaracakken, sanki üzerine geldiğini biliyormuş gibi kalkanını kaldırdı ve onu engelledi.

Hayır...

Bu nasıl mümkün olabilir?

Tekrar denedi. Bu sefer oku savuşturdu ve bir sonrakini kılıcıyla ikiye böldü.

Athena'dan çok daha güçlü biri bunu koruyordu. Eski bir güçtü ...

Chthonian mı?

Daha iyi bilmeseydi, kaynağının ilkel olduğunu söyleyebilirdi. Ama ilkel bir gücün kendini genç bir insan prens için harcamasına imkân yoktu. Bu kadar güzel biri için bile.

Atını çağırarak, Styxx'in peşine düşmek ve kokuşmuş varlığına son vermek için büyük büyükbabasıyla aynı safta yer aldı.

Misos'un parlayan yeşil gözleri onun aniden ortaya çıkmasının şaşkınlığıyla genişledi. "Ne yapıyorsun sen?"

Styxx'i işaret etti. "Bunun ölmesini istiyorum."

"O Athena'nın olmalı."

"Yakala onu, Tattas!"

Ona gülümsedi. "Senin için her şeyi yaparım, kıymetlim."

Prens Zerilus kuzeni Xan'ın ölü yattığını ve Styxx'in cesedinden uzaklaştığını görünce böğürdü. İntikam almaya kararlı olan dev Atlantisli, doğruca Didimoslu prene yöneldi.

Styxx, dövüştüğü Atlantisli de dahil olmak üzere etrafındaki adamlar geri çekilirken kötü bir şey olacağını biliyordu. Neredeyse Styxx'ten kaçacaktı.

Bu iyi bir şey olamaz.

Arkasını döndüğünde, dağ gibi bir adamın üzerine hücum ettiğini gördü.

Lanet olsun.

Birden kendini yeniden on iki yaşındaymış gibi hissetti ve Galen onu darbelerle dövüyordu, o ise çaresiz bir şekilde yerde yatıyor, darbelere karşı koyamıyordu.

Dev bir mızrak fırlattı. Styxx yoldan döndü ama mızrak vücudunun o kadar yakınından geçti ki pazısını sıyırdı. Hoplonunu daha yeni kaldırmıştı ki, dağ ona öyle bir kılıç indirdi ki, kolunu kırdığını sandı. Hayır, kırılmadı.

Paramparça.

Tıslayan Styxx yuvarlanarak uzaklaştı ve kolunun hâlâ çalıştığından emin olmak için kontrol etti.

Yaptı, ama bundan mutlu değildi.

Dev saldırdı. Styxx kenara çekildi ve xiphosunu rakibinin uzattığı koluna indirdi. Rakibi yuvarlandı ve darbeye kendi kılıcıyla karşılık verdi.

Dönen Styxx geri adım attı. Dev zor nefes alıyordu, güçlkle. Bu onun hayatta kalmasının anahtarıydı. Adam delicesine büyük olsa da, çok daha yaşlıydı ve yoruluyordu. Styxx menzilden uzak durabilir ve rakibini biraz daha yıpratabilirse, onu alt edebilirdi.

Ama sadece tek bir şansı vardı. Eğer ıskalarsa... O ölümsüzlük iddiasını tekrar test etmiş olacaktı.

Styxx başını eğerek içeri daldı, sonra geri çekildi ve adamın aşırı uzanarak hızla peşinden gelmesini sağladı. O sırada

Bunu yaptığında, ikisinin etrafındaki tüm erkeklerin onları izleyebilmek için dövüşmeyi bıraktıklarını fark etti.

Harika. Aşağılanmam ve muhtemel ölümüm için bir seyirci. Tam da arzuladığım şey ...

Ne yaparsan yap yaşlı adam, beni herkesin önünde yere atma ve öldürmeden önce beni hisset.

Kafasını kaybetmekten başka en büyük korkusu, birilerinin Xan'ın onu ellediğini görmüş olabileceğiydi.

Dev onu kıl payı ıskalayan bir hamle yapınca Styxx sırtını kamburlaştırdı. Sonra xiphosunu kaldırdı. Dev geri adım attı ve daha küçük yuvarlak kalkanını Styxx'in morarmış tarafına çarptı. Daha fazla acı patladı ve görüşü karardı.

Kulakları öyle uğulduyordu ki göğsünde çarpan kalbinden başka bir şey duyamıyordu.

Dev gülerek kılıcını doğrudan göğsüne sapladı. Styxx darbeyi savuşturmaya çalışmak yerine kolunu kaldırdı ve kılıcın dirseği ile yan tarafı arasından geçmesine izin verdi. Devi yerinde tutmak için kolunu askerin ön koluna sıkıştırdı ve kendi xiphos'unu yere bıraktı. Styxx hızlı bir hamleyle kopisini belinden çekip çıkardı ve bronz zırhının bağcıklarının arasından devin böğrüne sapladı.

Dev vahşi bir tıslamayla tökezledi ve başını Styxx'in vuruş menziline soktu. Canavar onu geri itemedi, Styxx kopisi boynuna sapladı.

Dev bir meşe gibi düştü ve Styxx'i de beraberinde sürükledi. Birkaç saniye boyunca kimse hareket etmedi. Ta ki Styxx nefesini tutup devin bedeninden yuvarlanana kadar.

Yunan birlikleri arasında yüksek sesli, şiddetli bir tezahürat yükseldi.

Ağzı açık kalan ve kafası karışan Atlantisli donup kaldılar.

Bu dövüşün yakınlığından hâlâ sarsılmış olan Styxx, xiphos'unu ve hoplonunu geri aldı ve bir sonraki saldırganını bekledi. Ama artık kimse onu alt etmeye istekli görünmüyordu. Aksine, Atlantisli ondan korkmuş gibi kaçıyorlardı.

Birdenbire sesler yükseldi. "Atlantisliler geri çekiliyor!"

Sersemlemiş olan Styxx, haykırış safları arasında hızla ilerlerken başını kaldırdı ve Yunan savaş arabacıları ve süvarileri, hoplitleri ve okçuları kovalamak için hızla geçtiler. Atlantisli birlikler gemilerine doğru koşuyor ve geri çekiliyorlardı. Buna inanamıyordu. Bildiği kadarıyla daha önce hiçbir Atlantis ordusu savaştan geri çekilmemişti.

Peşlerinden koşmaya başladı ama denemeyecek kadar yorgun ve ağırlıydı. Gerçekten de tek istediği bir ay ya da daha fazla uyumaktı.

Galen ona katıldığında güldü ve sırtına öyle sert vurdu ki, Styxx darbenin etkisiyle sendeledi. "Hayatta kaldın, evlat. Hem de tek parça halinde. Aferin sana! İyi. Senin için. Senin için."

"Um... teşekkürler. Kendime olan güvenimi artırdın, ihtiyar." Styxx Galen'e homurdandı ve sonra başının ne kadar kötü ağrıdığını fark ederek yüzünü buruşturdu. Tanrıların sesleri savaş sırasında çok acımasızdı ve özellikle bir tanesi onun peşindeydi.

"Galen? Bet'anya Agriosa'yı hiç duydun mu?"

"Atlantisli sefalet ve gazap tanrıçası mı? Evet, genç prens. Herhangi bir şey için çağırmak isteyeceğin biri değil. Bir kere rotasını belirledi mi, acımasızdır. Neden?"

"Bazı askerlerin onun adını andığını duydum ve merak ettim."

"Yaşlı bir savaş köpeğinin tavsiyesini dinle, evlat. Onun adını bile ağzına alma."

Styxx başını sallayarak kampın kendi bölümüne doğru ilerledi ve etrafındaki korkunç manzaraları, sesleri ve kokuları görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Her tarafta insanlar ölmüş ya da ölmek üzereydi. Onların çığlıkları ve iniltileri kafasının içindeki seslerden bile daha kötüydü. Yer kanla ve düşünmek istemediği diğer şeylerle doluydu.

Bu nedenle, üzerinde o kadar çok kan vardı ki, zırhının her parçasından ve hatta

burun. Gerçi bu onun burnu da olabilirdi. Dürüstçe söyleyemezdi.

Tarlayı yürüyerek geçerken, duyduğu tüm seslerin zonklayan kafasının içinden gelmediğini fark etti. Etrafındaki adamlar onun adını haykırıyordu.

Ruhunun derinliklerine kadar şok olmuş bir halde, endişe içinde yavaşladı. Neden beni böyle çağırıyorlar?

Yanlış bir şey mi yapmıştı?

Solundan bir haberci koşarak yanına geldi. Eğilerek selam verdi. "Prens Styxx? Majesteleri Kral Kreon sizi hemen görmek istiyor... hiç tereddüt etmeden."

Ama kirliydi. Kan, ter ve kir içindeydi.

Babası, huzurunda böyle görünmeye cüret ederse onu ya da herhangi bir askeri kırbaçlatırdı.

Ona göz kırpan Galen'e baktı ve ardından kalkanını, kılıçlarını ve miğferini aldı. "Çağrıldınız lordum. Belli ki kralın sizi hemen görmesi gerekiyor."

Neyle karşılaşacağından emin olmayan ve son derece endişeli olan Styxx, haberciyi takip ederek Halikarnas Kralı Kreon'un soylular ve her birlik ve şehir devletinin seçkin komutanlarıyla dolu yemyeşil çadırında beklediği en büyük ordugâha giderken yüzünü ve kollarını elinden geldiğince klamisine sildi.

Harika. Onu bekleyen yeni aşağılanma için tam bir seyirci kitlesi. Kahretsin... Bir önceki buluşmalarındaki hakaretleri tekrar tekrar kafasının içinde duydu.

Xerxes, savaşmamız gereken bir savaş varken izlememiz için veledini mi gönderiyor? Aklından ne geçiyor?

Hemşiren ve memen nerede, evlat?

Şarabını içtikten sonra geçirmeli miyiz?

Şarap mı? Süt demek istiyorsun. O ballı yanaklar daha sert bir şey için fazla yumuşak.

Zavallı Galen. Dün, tüm Yunanistan'ın en güçlü ordusunu yönetiyordu. Şimdi Xerxes'in bebeği için pana değiştirmek zorunda kaldı.

Piçlerden biri kulağına bile fiske vurmuştu. "Tam düşündüğüm gibi... üzerindeki plasentayı hala görebilirsiniz!"

Artan paniğine rağmen başını dik tutan Styxx, kralın tahtına ulaşana kadar kendisini aşağılayan piçlerin yanından geçerek merkeze doğru yürüdü. Tek dizinin üzerine çöktü ve onu selamladı. "Majesteleri."

"Kalk, Prens Styxx."

Ayağa kalktı. Bir asker duruşu alarak ellerini arkasında kavuşturdu ve kralın boş vaktini bekledi. Lütfen bana o piçi öldürmeden önce Xan'ın sikimi tuttuğunu görmediğini söyle...

Yoksa bundan daha kötü bir şey miydi?

"Gözcülerim ve generallerim bana bu günkü zaferi kılıç kolunuza ve cesaretinizin sizi yılmadan savaşırken gören herkese verdiği ilhama borçlu olduğumuzu söylediler."

Ha?

Şaşkın ve öncekinden daha da gergin olan Styxx çadırda toplanmış olan adamlara baktı. Savaştan birkaç saat önce onunla alay eden ve hakaret eden adamlar, bir gün önce ona açıkça tükürdüklerinde gösterdikleri sertlik bir yana.

Ve ona şans dilemek için değil.

O anki düşünceleri onu o kadar bunalttı ki hiçbirini seçemedi. Birkaçı gözlerini kaçırdı, onun bakışlarıyla karşılaşmak bile istemedi. "Herkesin kazandığı bir savaştı Majesteleri. Ben herkesten daha fazla savaşmadım."

Kral tahtından indi ve ona yaklaştı. "Evet ama Atlantis ordusunun en yüksek iki komutanını ve en büyük kahramanlarını tek başına alaşağı eden sensin. Geri çekilmelerinin tek sebebi sensin."

Kafası daha da karışan Styxx bakışlarını indirdi, bir şeyi nasıl berbat ettiğini ve hepsini nasıl utandırdığını duymayı bekliyordu.

Kreon kaşlarını çatarak onun önünde durdu. "Baban en kibirli ve kabadayı adamlar arasında sayılır.

Biliyorum. Bugünkü savaşta babanızın ordusuna liderlik edeceğinizi ilk öğrendiğimde, bu konuda söyleyecek birkaç şeyim vardı ve hiçbir ikiniz için de övgü dolu değildi. Dürüst olmak gerekirse, babanızın benimle alay ettiğini düşünmüştüm, her zamanki gibi. Ama görünen o ki tanrılar benim kibrimi alçaltmaya çalışmış. Sen ve Didymos bugün yardımımıza geldiğiniz için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam genç prens. Seni eve, hem sana hem de babana hediyelerle göndereceğim. Şimdi gel bakalım. Sana kendi özel banyomu ve en sevdiğim köle kızımın hizmetlerini sunuyorum."

Tam bir dakika boyunca Styxx o kadar afallamıştı ki cevap veremedi. Sonunda sesini buldu. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Cömertliğiniz karşısında gerçekten alçakgönüllüyüm ve banyonuza katılmaktan çok mutlu olsam da, kölenizi saygıyla reddediyorum. Söylediğiniz her şeye ve daha fazlasına sahip olduğuna emin olsam da, Didymos'ta beni bekleyen bir leydim var ve onun bana olan inancını zedeleyecek hiçbir şey yapmam... Umarım anlayışla karşılırsınız."

Kral gülümsedi ve başını salladı. "Babanızın yetiştirdiği varisi kıskanıyorum. Ve sizi tanımak bir onurdur, Prens Styxx. Şimdi bu akşamki zaferinizin ve gelecek şenliklerin tadını çıkarın."

* * *

Yunan adasından çekilmek zorunda kaldıklarında Bethany kana susamıştı. Hâlâ Prens Styxx'in boğazını kesmek istiyordu ama tanrıça güçleriyle başka bir panteonun topraklarında bulunamazdı. Savaşmadıkları sürece olmazdı.

Lanet olsun!

"Nasıl yenilebiliriz?" Misos hırladı. "Biz hiç yenilmedi!"

Pali tiksintiyle omuz silkti. "Yunan şampiyonunu gördün mü? Didymoslu Styxx'i? Bu piçi daha önce duyan var mı?"

"Gençti," dedi Bethany. "Onu savaş başlamadan hemen önce gördüm. Ve neredeyse onu yakalıyordum... Ahh!" Kaçırması ona acı veriyordu.

Tekrar tekrar.

Lanet Yunan köpeği!

Misos kalkanını yere attı. "O bir yarı tanrı mı? Yoksa Chthonian mı?"

Bethany başını salladı. "O standart insan ekipmanlarına sahip bir insandı. Kardeşlerimizi nasıl parçalayabildi? Onların psişik güçleri var... Yunanlıları bir bahçedeki sebzeler gibi kesip biçmeleri gerekirdi."

Diafonia ellerini siyah saçlarında gezdirdi. "Nasıl bir ölümsüz gibi dövüştü?"

"Belki de biri tarafından eğitilmiştir?" Pali önerdi.

Bethany dişlerini sıktı. "Athena onun yanında savaştı."

Misos alay etti. "Bu bizi geçmişte durdurmadı."

Hayır, öyle olmadı. Bethany yeni şampiyonlarını zihninde canlandırırken iç çekti. "Bu sadece bir savaş. Şanslıydı."

Misos bakışlarını hepsinin üzerinde gezdirdi. "O zaman genç prensin şansının tükendiğini görelim."

Askerlerinin geri çekilişini izlemek üzere dağılmaya başladıklarında Apollon da onlara katıldı. "Hades aşkına, az önce ne oldu?"

Pali ona alaycı bir bakış attı. "Kıçımıza tekmeyi yedik. Ne yapıyordun? Uyukluyor muydun?"

Apollo onlara ters ters baktı. "Şamarlanmış küçük kızlar gibi kıyılarından sürülürsek Yunanistan'ı nasıl alacağız?"

"Biz mi?" Misos, Apollon'un altın sarısı formuna alaycı bir bakış fırlattı. "Biz sana dahil değiliz Yunanlı."

"Halkım savaştığı ve öldüğü sürece öyle. Özellikle de torunumu! Xan'ı hangisi öldürdü?"

"Prens Styxx," diye hep bir ağızdan bağırıyorlar.

Pali homurdandı. "Sen de mi sağırsın? Halkının o küçük piçin adını haykırdığını nasıl fark etmedin?"

Apollon'un gözleri ani bir tanıma ile parladı. "O küçük pislik Didimos prensi ve varisi miydi?"

"Nerelerdeydin?" Diafonia sordu. "Belli ki savaş için burada değildin."

"Tabii ki hayır. Zeus ya da Athena'nın beni düşmanlarımızın yanında görmesine izin veremezdim. Sadece geri çekildiğinizi duyduktan sonra geldim. Ve bu haberin beni şok ettiğini söylemeliyim."

Misos kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Eğer biraz intikam almak istiyorsan, prensini gelecekteki savaş planlarımızdan çıkarabilirsin."

Apollo hınzırca gülümsedi. "Merak etme ihtiyar. Onunla ben ilgileneceğim."

26 Ekim, MÖ 9532

Styxx uyumaya çalışmak için çadırına dönerken iç çekti. Ama dürüst olmak gerekirse, başı o kadar ağrıyordu ki tek bir baş sallamayı bile başarabileceğinden emin değildi. Dışarıda adamları ve Yunan ordularının geri kalanı hararetle kutlama yapıyordu. Styxx onlara katılmayı düşündü ama tekrar alay edilme ya da reddedilme riskini almak istemedi. Ne yardım edebileceği ne de değiştirebileceği şeyler yüzünden yargılanmaktan bıkmıştı.

Styxx'in banyosundan sonra Kreon ona giydiği ince ipek stola ve yün klozeti ve Styxx'in uçarı babasını bile memnun edecek kadar hazine hediye etmişti.

Styxx kendisi için sadece bir şey almıştı. Bethany'yi tekrar gördüğünde ona vermek istediği küçük bir altın yüzük. Yanlışlıkla kaybetmemek için serçe parmağına takmıştı.

Normalde ona verdiği kolyeden ve ara sıra taktığı bilezik ya da kolluklardan başka bir şey takmazken, bunun diğer mücevherleri sevmediğinden mi yoksa onlara parası yetmediğinden mi kaynaklandığından emin değildi. Ama yüzüğe gülümsediğini umuyordu.

Sadece hediye için beni bıçaklamayın.

Kendine bir kylix şarap doldurdu. Göz ucuyla bir şeyin parladığını gördü. Başını salladığında çadırının içinde altın sarısı güzel bir adam gördü. Teninde Styxx'in sadece iki kişide gördüğü bir parıltı vardı....

Kanı dondu. "Sen
bir tanrı mısın?"

Adam sıırttı. "Bana mı soruyorsun... yoksa beni hatırlıyor musun?"

Styxx'in midesi korkuyla sıkıştı. Hayır... olamazdı ol.

Bunca zaman sonra olmaz.

Şarap kadehi, tanrının dişleri gibi elinden kaydı. uzadı. Styxx kaçmaya çalıştı ama bir şekilde tanrı onu hareketsiz tuttu.

"Ölümsüz olduğunuzda zamanın bu kadar hızlı ilerlemesi garip. Küçük prensimin bu kadar vahşi ve yakışıklı bir savaşçıya dönüşüp psişik bir orduyu alt edebileceğini ve en güçlü iki kahramanını öldürebileceğini hiç düşünmemiştim... ki bunlardan biri yarı tanrıydı."

Dionysion'daki halinden tamamen farklı bir şekle bürünen tanrı aralarındaki mesafeyi kapattı ve Styxx'e soğuk, şeytani bir gülümseme verdi. "Saçların ve yırtık kaslarınla çok daha güzel ve nefis görünüyorsun."

Styxx'in başını tuttu ve onu kendi tarafına doğru çekti. "Bugün ailemden birini öldürdün, küçük prens. Bu geçmesine izin veremeyeceğim ve vermeyeceğim bir şey. Bu sefer pazarlık olmayacak. Ve sana merhamet göstermeyeceğim."

Olimposlu Styxx'i masaya doğru sürükledi ve Styxx'in kendisini ve onu ensesinden tutan tanrıyı görebileceği bir aynaya bakması için onu masaya doğru fırlattı. Styxx'e güçlü bir öfkeyle bakarken Olimposlu'nun çenesinde bir tik oluştu. Stola'yı Styxx'in karşısına dikilene kadar acımasızca yukarı çekti.

Aynanın yansımasında Styxx ile bakışlarını kilitledi. "Bugün ordumun ırzına geçtiğin gibi, ben de senin her parçanın ırzına geçeceğim. Ve seni şiddetle aldığımı her hissettiğinde, prens, hangimizin tanrı, hangimizin zavallı bir insan artığından başka bir şey olmadığını hatırlamanı istiyorum."

27 Ekim, MÖ 9532

"Majesteleri, adamlar istiyor-" Galen'in sesi, çadırının zemininde yatan Styxx'i görünce kesildi.

Styxx hareket edemiyordu. Zar zor nefes alabiliyordu. Her parçası un ufak olmuş gibi hissediyordu. Nasıl görünmesi gerektiğini sadece hayal edebiliyordu. Tamamen çıplak, çürükler ve kanla kaplı koluna baktı. Her tarafının böyle görüldüğüne şüphe yoktu.

Yüzü hariç. Tanrı yüzünün zarar görmemesi için büyük özen göstermişti....

"Styxx?" Galen onu dikkatle sırt üstü yatırırken nefes aldı.

Nefes almakta zorlanırken eski öğretmenin bakışlarıyla karşılaştı. "Söylemeyin... lütfen."

Yaşlı adam onu nazikçe kucağına çekip peleriniyle örterken ve babasının kolunu kestiği geceden beri kimsenin yapmadığı gibi ona sarılırken Galen'in gözleri yaşlarla doldu.

Bok gibi görünüyor olmalıyım. Galen'in herhangi bir hassas duyguya sahip olduğunu bile bilmiyordu.

Galen Styxx'in başını göğsüne yasladı ve onu bir çocuk gibi salladı. "Sana asla ihanet etmem, prensim."

Styxx ancak o zaman rahatladı. Kimse bilmediği sürece, kendisine yapılan diğer her şeyle yaşadığı gibi bununla da yaşamanın bir yolunu bulabilirdi.

"Seni asla korumasız bırakmamalıydım. Diğerleriyle kalıp zaferini kutlayacağını düşünmüştüm ama seni daha iyi tanımalıydım." Galen onun alına babacan bir öpücük kondurdu. "Adamlardan duyduğuma göre

Bir tanrının torununu öldürdüler ve ben onların intikamını daha önce gördüm. Sizi uyarmalıydım lordum. Çok özür dilerim."

Styxx onun kolunu okşadı. "Sorun değil... Bana öğretilir." Galen ona acı bir gülümseme verdi. "Sen en iyi öğrencisin

Şimdiye kadar sahip olduğum." Ve seni oğlum gibi seviyorum, oğlum....

Galen'in düşüncelerini duyan Styxx'in dudakları titredi. "Gitmemiz gerektiğini biliyorum. Eminim çadırı toplamaya hazırdırlar."

"Bu halinizle ata binemezsiniz, Majesteleri."

"Sadece yıkanmak için biraz suya ihtiyacım var. Yolculuğu ben hallederim."

"Styxx-"

"Galen... Onları da seni de burada tutmayacağım. Hadi eve gidelim." Ama gerçekten dönmek istediği yer evi değildi.

Yine de şu anda arzuladığı tek şey tek ve engelsiz bir nefesti.

3 Kasım, MÖ 9532

"Bethany?"

Uzun zamandır duymayı beklediği derin ve boğuk sesi nihayet duyduğunda kalbi hızlandı. "Hector?"

Onun yanına, battaniyesinin üzerine oturdu ve başını omzuna koydu, sonra da kollarını ona doladı.

Nefes alış verişinden büyük bir acı içinde olduğunu anlamıştı. "Yaralandın mı?"

Elini bileğine koydu, böylece kolyesini orada hissedebilecekti. "Kesik değil ama nefes alamayacak kadar morarmış. Tabii ki, diğerlerinden önce ata binip mümkün olan en kısa sürede seni görmek için gizlice buraya gelmem de yardımcı olmadı."

Onu kendine doğru çekti. "Gerçekten yaptın mı?"

Başını salladı. "Gece ve gündüz. Şimdiye kadar hiç yorulmamıştım."

Onun alnını öptü ve teninin kokusunun tadını çıkardı. "Başın ağrıyor mu?"

"Atım tarafından tekmelenmiş gibiyim."

"O zaman kucağıma uzan ve yardım edip edemeyeceğime bir bakayım." "Zaten ettin."

Adam sözünü dinlerken ona gülümsedi ama acısını ve nefes alış verişinin şiddetini duyunca gülümsemesi kayboldu. O kadar çok acıyordu ki, titremeye başlamıştı. "Kazandığını duydum," dedi, dikkatini dağıtmaya çalışarak.

"Yaptık."

Elini saçlarının arasında gezdirirken kafasında birkaç büyük şişlik hissetti. Onlara dokunmamaya dikkat ederek, elinden geldiğince şakaklarına ve kafa derisine masaj yaptı. "Korktun mu?"

Artık daha rahat nefes alıyordu. "Taş kesildim. Ama bunu sadece sana itiraf edebilirim."

Başının arkasında, bir yere çarpmış gibi hissettiği bir kesiğe dokunurken durakladı. "Prens Styxx'in savaşın kahramanı olduğunu duydum. Onu gördünüz mü?"

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Yaptım."
"Ve?"

"Prensle bu kadar ilgilenmeni kıskanmalı mıyım? Paranın senin için önemli olmadığını sanıyordum."

"Öyle değil. Sadece tatlı Hector'umu kollarımdan çekip almaya cüret eden bu adam hakkında bilgi edinmek istedim."

"Mmm... Kavga etmekle o kadar meşguldüm ki ona dikkat edemedim."

"Haraç almadığı, bunun yerine haracı adamları arasında paylaştırdığı gerçekten doğru mu?"

Adamın çıkardığı hafif bir ses onun hızla uykuya daldığını haber veriyordu.

Eğilerek burnunu onunkine sürttü ve nefesinin teninde bıraktığı hissin tadını çıkardı. Yenilmiş olmaları onu üzse de, Hector'unun geri dönmesine ve bir bütün olmasına minnettardı. Bu, harap olmuş egosunu yatıştırmak için uzun bir yol kat etti. Yine de...

Ödeşmesi gereken bir kini vardı ve bunu unutmayacaktı. Öyle ya da böyle, Styxx savaş alanında onlara yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Ve o kibirli küçük pisliğe son darbeyi indiren de onun eli olacaktı.

10 Kasım, MÖ 9532

Bethany, Hector onu ağzına alana kadar karnından aşağıya doğru kavurucu bir izi kemirirken güldü. Kalçalarını kaldırarak elini Hector'un yumuşak saçlarına gömdü ve Hector'un dili, nefessiz ve güçsüz kalana kadar üzerinde dans etti. Sadece birkaç dakika içinde vücudu saf bir mutluluğa dönüştü. Kendinden geçerek haykırdı ve onun usta dokunuşuyla sarhoş olana kadar dili üzerinde gezinmeye devam etti.

Kimseyin onun gibi bir dili....
bedeni de yoktu.

Yavaşça, metodik bir şekilde onu öptü, dudaklarına yapışmadan önce göğüslerinin tadını çıkarmak için zaman ayırdı. Adamın ereksiyonunun ucunun kendisine doğru bastırıldığını ve girmek için yalvardığını hissetti.

Onu tekrar vücudunun içine almak için yanıp tutuşan kadın kalçalarını oynattı. Öpücüğünü derinleştirdi ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi, sonra ona merhamet etti ve kendini içeri kaydırды. Zevkle iç çekerek, serbest elini birleştikleri yere doğru götürdü, böylece kalçalarına doğru itilirken onun horozunu hissedebiliyordu.

Styx onun elini üzerinde hissedince nefesini içine çekti. Tatlı Bethany onu hatırlamak istemediği tüm kâbuslardan uzaklaştırmıştı. Apollo'nun saldırısının dehşetinden. "Bunu yapmana bayılıyorum."

Gülümseyerek onu öptü.

Günler önce eve dönmesi gerekiyordu ama Bethany'yle birlikte şehrin dışında, kimsenin kim olduğunu bilmediği küçük bir pansiyonda kalıyordu. Aslında buradan ayrılmak gibi bir isteği de yoktu.

Onu terk etmek için.

Kalçalarını kaldırdı, böylece adam vücudunun daha da derinlerine girdi. "Hâlâ bu kadar aç olduğuna inanamıyorum."

"Sen söz konusu olduğunda asla doymuyorum, akribos." Dudaklarının üzerinde dans eden parmaklarını ısırdı.

Boğazının derinliklerinde inledi.

Styxx vuruşlarını hızlandırırken yüzünü onun boynuna gömdü. Deneyimlerinden biliyordu ki, o sesi çıkardığında ve kollarını ona doladığında orgazmın eşiğindeydi.

Bir an sonra, onun tatlı çığlığı kulaklarını doldurdu. Kalçalarını onunkilere doğru yuvarladı ve kadın gülüp onu tutkuyla öpene kadar doruk noktasına ulaştı.

Kendinden geçmesi için gereken tek şey onun dudaklarıydı. Boğazında hırıltılar çıkararak kendini derinlere gömdü ve ona sıkıca sarıldı. Sadece onunla huzur bulması çok garipti. Dünyanın geri kalanı yansa umurunda olmazdı. Onun elini yanağında hissettiği sürece umurunda olmazdı.

Sanki onu hep tanıyormuş gibi hissediyordu. Sanki sadece onu tüm benliğiyle sevmek için doğmuştu.

Memnuniyetle iç çekti. "Oh, bana neler yapıyorsun, benim tatlı prensim."

Bu sevecenlik karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Keşke bana böyle hitap etmeseydin."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

Çok fazla insan bu unvanı onunla alay etmek için kullanmıştı. Ve şimdi... Apollo'nun iğrenç sesinin bunu kulağına söylediğini duydu. Tüyleri diken diken oldu.

Bethany'nin o piçin kendisine bıraktığı "harika" hatırayı göremediği için çok minnettardı. Kürek kemiklerinin arasında bir güneş sembolü vardı ve bunu gören herkes güneş tanrısının ona tecavüz ettiğini anlayacaktı. Bunu her düşündüğünde çığlık atmak ve kılıcını o piçin karnına saplamak istiyordu.

"Ben bir prens değilim, Beth. Ben sadece bir erkeğim."

"Ama sen benim için bundan çok daha fazlasısın."

Gözlerini kapatarak bu sözlerin tadını çıkardı ve kızın ellerinin terli sırtında gezinmesinin verdiği hissin tadını çıkardı. "Baban büyük ihtimalle yokluğun yüzünden seni öldürecek."

"Eminim seninki de memnun olmayacaktır."

"Hayır... yapmayacak." Dişleriyle kulak memesini okşadı. "Hâlâ benimle kaçmanı diliyorum, Beth. Sana ne istersen veririm."

"Ama sorumluluklarınızdan ya da sorunlarınızdan kaçamazsınız. Onlar her zaman sizi takip eder."

"Yapmak zorunda değiller."

"Lütfen Hector, sana veremeyeceğim bir şey isteyerek bu haftayı mahvetme."

Onu terk etmeyi ve kalbinin her atışında nefret ettiği bir hayata geri dönmeyi her düşündüğünde göğsünde hissettiği acıyla dişlerini sıktı. "Pekâlâ. Seni bu konuda bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Biri kapılarına vurmuş. "Prens geri döndü!" Bunu duyurmak için tüm kapılara vurarak koridorda koştular.

Styx kaşlarını çatı ve bunun ordularının eve döndüğü anlamına geldiğini anlayınca hırladı.

O değil.

Bethany onun alnının çizgisini takip etti. "Onur ödülünü almak için onlarla birlikte yürümen gerekirdi."

Evet, yapmalıydı. Babası Styxx'in diğerleriyle birlikte olmadığını öğrendiğinde çok kızacaktı. "Bunu yapmak için seni terk etmem gerekir. Gerçekten istediğin bu mu?"

Şakacı bir şekilde dudağını ısırıldı. "Hayır, ben seni şu anki halinle seviyorum."

"Ben de öyle."

Ama onu terk ettiğinde.... ödemesi gereken kötü kokulu bir Tartarus olacaktı.

11 Kasım, MÖ 9532

Styx ön kapıdan saraya girdiğinde saat gece yarısını biraz geçiyordu. Merdivenleri çıkıp babasıyla karşılaşana kadar evde özgür olduğunu düşünüyordu.

Babasının yüzündeki ifade hiç de hoş değildi. Babası ona öyle sert bir ters vurdu ki dişleri kırıldı.

"Beni herkesin önünde utandırmaya ve küçük düşürmeye kararlısınız, değil mi?"

Dudakları çoktan şişmiş olan Styx elinin tersiyle kanı sildi. "Nasıl yani, baba?"

"Bir kralın teklifini geri çevirdiniz, kraliyet hazinesini izinsiz olarak halka dağıttınız ve ardından kenti sizi evinde karşılamaktan mahrum bıraktınız ve şüpheli onurunuza düzenlenen kutlama ziyafetine katılmayarak soylulara ve eşlerine hakaret ettiniz."

Babasının yaptığı suçların listesi epey kabarıktı.

"Kendin için ne söyleyeceksin, evlat?"

Styx hâlâ kanayan dudaklarını yaladı. "Kral Kreon'un sana verdiği hediyelerle fazlasıyla cömert olduğunu sanıyordum, baba. O kadar ki, ordusuna yaptığım hizmetler karşılığında bana şahsen verdiği azıcık şeyi bile kaçırmazdın. Annemin içkisi ve Ryssa'nın elbiseleri için hazineye para vermektense, ailelerini terk edip bizim için hayatlarını tehlikeye atan adamlara gitmesinin daha iyi olacağını düşündüm. Bencilliğim için beni bağışlayın. Soylular ve eşlerine gelince, sen rezervleri açtığında beni özlediklerinden şüpheliyim. Dürüst olmak gerekirse, eve döndüğümde annem ve kız kardeşimin sarayın merdivenlerinde beni aşağılamasını ya da gözlerindeki öfkeyi görmek istemedim."

kazandığım haraçtan payıma düşeni çarçur ettim. Bu nedenle, kendimi daha fazla kamuoyu önünde utançtan kurtarmaya çalışırken size hakaret ettiğim için lütfen beni affedin."

"Küstahlığın yüzünden seni kırbaçlatmalıyım."

"Peki. Azarlayanı uyandırmak ister misin yoksa ben mi uyandırayım?" Styxx onun yanından geçmeye başladı ama babası kolundan tutup onu durdurdu.

Çenesinde öfkeyle atan bir tik, babasının şaşkın ifadesiyle karşılaştı.

"Seni anlamıyorum evlat. Sana bir prensin sahip olabileceği ya da isteyebileceği her şeyi verdim ve bu senin için yeterli değil. Huysuzsun. Düşüncesiz... Belki de Acheron'u tutmalı ve Estes'in onun yerine sana fahişelik yapmasına izin vermeliydim."

Bu sözler ona Apollo'nun yumruklarından biri gibi çarptı. "Biliyor muydun?"

"Hayır... çok fazla detay yok. Ama şüphelerim vardı."

Styxx soğuk ve sert vahşetin etkisiyle nefes alamaz hale geldi. "Nasıl olur da şüphelenir ve hiçbir şey yapmazsın?"

"Bunu seni korumak ve onu kontrol etmek için yaptım." Styxx homurdandı.

"Beni korumak mı?"

"Senin hayatın onunkine bağlı."

Yani? "Peki ya şimdi? Nerede olduğunu bilmiyorsun..." Styxx'in sesi, acımasız bir farkındalık yüzüne tokat gibi çarpınca kesildi. "Acheron'un nerede olduğunu biliyorsun."

"Elbette biliyorum. Hayatı seninkine bağlıyken onu bir an bile serbest bırakacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

Styxx yaşlı piçi dövme dürtüsüne yenik düşmeden önce gözlerini ondan kaçırdı. "Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum baba."

Kral ona doğru uzandı.

Styxx geri adım atarak onun ulaşamayacağı bir yere gitti.

"Dokunma bana."

İkizimin alınıp satılmasına nasıl izin verirsiniz?"

Babasının yüzündeki pişmanlık eksikliği onu tamamen dehşete düşürmüştü. "Mükemmel bir intikamdı. Tanrılar kraliçemi fahişeleştirdi. Benim de onları fahişeleştirmem en

doğrusu."

Styx bu nasıl karşılayacaktı? Tek yumurta ikizi olan Acheron'un sefalet içinde yaşaması ve her gün kullanılması normal miydi?

Bu yüzden mi şimdi Apollo tarafından işkence görüyordu? Tanrılar, kralın içlerinden birine yaptıklarından dolayı kendi intikamlarını mı alıyorlardı? Ve Styx de onların maşası mıydı?

"Peki ya ben?"

Babası kaşlarını çatı. "Peki ya sen?"

Styx babasının düşüncelerinden kralın Estes'in onu kullandığından haberi olmadığını biliyordu ve Apollo'nun saldırılarından da kesinlikle haberi yoktu. "Estes sana Acheron'u taciz ettiğini söyledi mi?"

Babası onu boğazından yakaladı ve geri itti. "Kardeşim asla böyle bir şey yapmadı. Bu o piçin söylediği bir yalan. Ben daha iyi biliyorum."

Hayır, yapmadı. Styx elini geri çekti. "Kardeşim nerede?"

"Bize zarar veremeyeceği bir yerde."

O anda Styx babasını, amcasını öldürdüğünden daha kolay öldürebilirdi. "Nerede?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından.

"Bir güveç."

"Adını öğrenmek istiyorum."

"Neden?" Babası bakışlarını ona dikti. "Onu da mı becermek istiyorsun?"

Styx soğudu. Hayır... kesinlikle hayır. "Çok mu?"

Babası ona bir tokat daha attı. "Ben o pisliğe hiç dokunmadım. Ama başka neden onun nerede olduğunu bilmek isteyesiniz ki?"

Çünkü kardeşimi gerçekten önemsiyor ve seviyor olabilirim.

Yine de bunu yüksek sesle söylememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu yüzden babasına kalpsiz piçin anlayabileceği tek cevabı verdi. "Oraya gidip de kardeşim sanılma riskini kesinlikle almak istemem, değil mi?"

Beklendiği gibi, bu sefil canavarı yatıştırdı. "Catera'nın."

"Teşekkür ederim." Styx merdivenlere yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Nihayetinde Tartarus'a, eminim. Şimdilik...
dışarı." "Styxx!"

Saraydan çıkıp şehrin merkezine doğru ilerlerken babasının bağırışlarını duymazdan geldi. Bu noktada, babasının ona ne yaptığı gerçekten umurunda değildi. Ne fark ederdi ki?

* * *

"Eğer istediğin bir fahişeyse-"

Styxx sert bir hırıltıyla adamın sözünü kesti. "Sana söyledim, ben Catera'yı görmek istiyorum. Şimdi!"

"Müşterilerle görüşmüyor."

Styxx küçük adamı tekrar gölgelerin arasına itti ve kapüşonunu indirdi. "Ben bir müşteri değilim ve bu genelevin yakılıp yıkılmasını ve içindeki herkesin tutuklanıp idam edilmesini istemiyorsanız, sahibini derhal bana getirmenizi ve kimseye kim olduğumu söylememenizi öneririm."

Uymak için koştu.

Styxx kimliğini tamamen gizlediğinden emin olmak için tekrar başını örttü. Etrafta yapılan pazarlıkları dinlerken kanı donmuştu. Daha da kötüsü.... onun için pazarlık yapan insanların kısa süreli anılarıydı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Omzunun üzerinden baktığında kına kırmızısı saçlı, ufak tefek, yaşlı bir kadın gördü. "Catera?"

"Evet?"

"Seninle yalnız konuşmam gerek."

İnkâr edercesine başını salladı. "Artık bunu yapmıyorum." "Seninle yatmak istemiyorum, kadın," diye hırladı Styxx. "Sana bu genelevin hangi şartlar altında işletileceğini bildirmek için buradayım. faaliyetlerine devam etmesine izin verilmiştir."

İri yarı bir adamın onlara katılması için ince bir işaret yaptı.

Styxx bununla alay etti. Sanki yaşadığı onca şeyden sonra gözünü korkutacakmış gibi. "Eğer onun ve senin hayatına değer veriyorsan, benimle hemen şimdi özel olarak görüşeceksin."

Adamın yaklaşmasını engellemek için elini kaldırdı. Birkaç saniye düşündükten sonra başını salladı. "Beni takip edin." Genelevin arka tarafındaki küçük bir odaya doğru ilerledi.

Kapı kapandığı anda Styxx kapüşonunu indirdi.

Adamın önünde dizlerinin üzerine çökerken yüzündeki tüm renk kayboldu. "Majesteleri, lütfen affedin-"

"Sorun yok," diyerek onun sözünü kesti. "Şimdi kalk."

Hemen ayağa kalktı. "Sizin için ne yapabilirim, Majesteleri?"

"Anladığım kadarıyla burada ... bana benzeyen bir çalışanınız var."

"Acheron."

Rahatlaması mı yoksa dehşete mi düşmesi gerektiğinden emin değildi. "Doğru o zaman?"

"Öyle." Alnında korku ve endişe vardı.

"Sakin ol, kadın. Sadece ona iyi bakıldığından emin olmak istiyorum." Kaşlarını çatı. "Anlamıyorum."

Styxx hayatında ilk kez rütbesinin ve konumunun avantajını sonuna kadar kullandı. "Anlamak sana düşmez. Sadece itaat etmek." Çantasını çıkardı ve açtı. "Onu fazla çalıştırmanı istemiyorum. Haftanın yarısını istediği gibi geçirecek ve sen de ona sağlayabileceğin her şeyin en iyisini sağlayacağından emin olacaksın, hastalandığında bakımı da dahil." Çantasını onun masasının üzerine koydu. "Buna uyduğun sürece her ay sana para göndereceğim. Ona kötü davrandığına dair bir haber bana ulaşırsa, bundan bizzat seni sorumlu tutarım ve bunun sonuçları ne hoş ne de eğlenceli olur."

Gözleri açgözlülükle parlıyordu. "Evet, Majesteleri. Başka bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Sadece ona iyi bak."

Kadın çantasını açtı ve gözleri büyüdü, sonra gülümsedi. "Memnuniyetle." Çantayı kapatıp masasına koymadan önce tereddüt etti. "Açıkça konuşabilir miyim, Majesteleri?"

"Eğer mecbursan."

Bakışlarını adamın vücudunda gezdirdi. "İlk başta, birbirinize bu kadar çok benziyor olmanız oldukça şaşırtıcı. Ama ikiniz birbirinize hiç benzemiyorsunuz."

Keşke gerçek bu olsaydı. Birbirlerine tahmin edilenden çok daha fazla benziyorlardı. Ancak, farklı oldukları önemli bir konu vardı.

"İnanın bana, biliyorum madam. Karşı karşıya gelindiğinde ölümcül bir piç olan benim." Ve bununla birlikte, kapüşonunu kaldırdı ve gitti.

10 Aralık, MÖ 9532

Bu bir savaşı. Açık ve tam ölçekli. Babası haberi sadece bir saat önce almıştı ve Didymos, tüm Yunan şehir devletleriyle birlikte asker topluyordu. Hemen gitmeleri gerekiyordu.

Styx bulundukları yerde Bethany'den hiçbir iz bulamayınca içini çekti. "Beth?" diye seslendi, onun geldiğini bilmediğinde bazen yaptığı gibi etrafta dolaşıyor olmasını umuyordu.

Cevap gelmedi.

Lanet olsun.

Şafakta gitmiş olacaktı. Tek istediği onu son bir kez görmek ve neler olduğunu anlatmaktı. Ama o zaman öğrenecekti. Herkes Atlantislilerin saldırılarını hızlandırdığının ve tüm Yunanistan'ı fethetmeye kararlı olduklarının farkındaydı. Bulabildikleri her kraliyet ailesini katletmeyi planlıyorlardı.

Ama önemseydiği ailesi değildi.

"Senin için savaşacağım, Bethany'm." Ve onu tek başına güvende tutmak için Yunanistan'ın Atlantis kontrolünden uzak kalmasını sağlayacaktı. Geri kalanların Tartarus'a gitmesi umurunda bile değildi.

Onun için getirdiği yüzüğe baktı. Halikarnas'tan döndüğünde ona vermesi gereken bir yüzüktü ama Apollon tarafından lekelenmişti ve bekleyip, yüzüğü almasını izlemenin sevincini lekeleyecek kadar acımasız bir şey olmadığında ona vermek istemişti.

Kızın onu bulup bulamayacağından emin olamayınca, buluştukları ağacın dibine sakladı ve kızın onu neden bekleyemediğini anlayacağını umdu.

Kim bilir ne kadar süre onu bir daha göremeyeceği için kalbi kırık bir şekilde atına bindi ve oradan ayrıldı.

* * *

Bethany çığlık atmak istedi. Hector'un geleceğini umarak saatlerdir burada bekliyordu. Apollo'nun kendi halkına karşı yürüttüğü ve Atlantislileri suçladığı vahşi saldırı göz önüne alındığında, Hector'u tekrar savaşa göndereceklerini biliyordu ve gitmeden önce onu görmek istiyordu.

Bu sefer onu işaretleyecekti, böylece hangi asker olduğunu bilecekti.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde yere uzandı ve elini başının üzerine attı. Arkasındaki ağaca çarpınca yüzünü buruşturdu. Sonra keskin kenarlı bir şeye sürtündü. Kaşlarını çatarak arkasını döndü ve Hector'un ara sıra onun için bir şeyler bıraktığı ağaçtaki küçük budak deliğini okşadı.

Hayır...

Buraya geldiğini ve onu özlediğini fark ettiğinde gözleri yaşlarla doldu. Acı içinde, küçük kutuyu eline aldı ve içinde bir yüzük bulmak için açtı.

Onun gönderip göndermediğinden emin olmak için çaresiz bir şekilde yüzüğü Katateros'taki tapınağına götürdü. Dudağını ısırarak kutusundan çıkardı ve kanatlı bir at ile süslenmiş güzel bir altın yüzük gördü - ona gerçekten bir ata sahip olduğunu söylemeden hoşlandığını söylediği bir şey. Yüzüğün iç kısmında ise ΔΙΚΟΣ ΣΑΣ yazıyordu. Saygılarımla.

Oradaydı ve onu özlemişti. Onu bir daha asla göremeyeceğini anladığında acı onu parçaladı. Lütfen kolyemi yanında taşımayı unutma. Lütfen.

Ya yapmadıysa?

Hayır, bunu düşünemezdi. Düşünemezdi. Eğer ona bir şey olursa ...

Kalosis'in kendisini tüm Yunanlıların üzerine yağıdıracaktı. Archon bir daha asla Apollymi'nin çocuğundan korkmak zorunda kalmayacaktı. Bu dünyayı parçalayacak kişi o olacaktı.

Ama onu nasıl bulacaktı?

Açık savaş olduğu için Yunan birlikleri birleştirilecek ve bölünecekti. Didimoslu alayların bir kısmı güneyde olabilir. Bazıları kuzeyde. Ya da Hektor'un alayında yeterince adam kaybedilirse, başka bir şehir devletinden bir alaya atanabilirdi. Hangi alaya atanacağını bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

"Seni bulacağım, Hector."

Nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ama onun güvende ve tam olduğundan emin olana kadar rahat etmeyecekti.

En önemlisi, korunmuş.

23 Mayıs, MÖ 9531

Atlantisli haberci tanrı Hephaistion, Katateros'taki tanrıların ana salonunun kapılarını iterek açtı. "Stygian Omada sahillerimizde!"

Bethany, etrafındaki tanrılar harekete geçmeye çalışırken Hektor'un buluşma noktasındaki ağaca saklaması için bir ulak tuttuğu değerli mektuptan başını kaldırdı. Toplantıya katılmayan tanrılara haber vermek için yanından geçmeye başlayan Hephaistion'un kolunu tuttu ve onu durdurdu. "Ne oldu?"

"Az önce Ena sahiline indiler. Onları şimdi durdurmaz ve Yunanistan'a geri çevirmezsek, anakaraya ulaşabilir ve şehri ele geçirebilirler."

Çok sevdiği ülkesinde bir Yunanlı olduğu düşüncesi bile onu kıpkırmızı yapmıştı. Bu ne cüret! "Güçlerini kim yönetiyor?"

"Didymos'lu Styxx."

Oh, anladım ...

Athena'nın köpeğine Στύγιος ομάδα -Stygian Omada- adını vermişlerdi. Öfkeden gözleri kamaşan Bethany zırhını ortaya çıkardı, atını ve yayını çağırdı. Bu kez o piç kurusuna dersini verecekti. Yunanistan'da, Atlantis ordusuyla at sürerken bile güçleri sınırlıydı ama burada, kendi topraklarında ...

Prens Styxx o gün onun tüm ısırığını hissedecek ve taptığı tanrılara evde kalmış olmayı dileyecekti.

* * *

Savaşta bitkin düşmüş olan Styxx, ordusunun kumsaldan içeri doğru ilerleyişini izlerken yüzündeki kanı sildi.

inmişlerdi. Şiddetli bir savaş olmasına rağmen, en dış adalarının güvenliğini sağlamakla görevli Atlantisli muhafızları geride bırakmışlardı. Atlantisli muhafızların çoğu sahilde katledilmiş olarak yatıyordu. Ancak küçük bir grup insanlarını uyarmak için iç bölgelere kaçmıştı.

Komutanlarına "Güçlendirin!" diye seslendi. Bir sonraki saldırı geldiğinde hazır olmaları gerekiyordu. Atlantislilerin her adımda sağlam ve acımasız bir mücadele vermeden ilerlemelerine izin vermelerine imkân yoktu.

Yan tarafı tekrar kanamaya başlayınca Styxx irkildi. Kahretsin... Bethany'nin simgesi onu sadece silahlardan koruyordu. Kırık ağaç direklerden ve aptallıktan değil. Çünkü çatışma sırasında bir tanesine takılıp düşmüştü. Her nasılsa, zırhının bağcıklarının arasından geçerek onu kaburgalarının arasından kesmiş ve bıçaklamıştı.

Ve Yunan ateşi gibi yandı.

Acıyı görmezden gelmeye çalışarak atını almaya gitti, sonra kuzeyde, çok da uzak olmayan köylerden birinde ateşler görünce durakladı. İlk başta oradaki insanların anakaraya sinyal gönderiyor olabileceğini düşündü. Ta ki önündeki kuma yerleştirilmiş Yunan bayraklarını görene kadar.

Kahretsin...

Emirlere karşı, adamları baskın yapıyordu.

"Galen!" diye bağırdı ikinci komutanına. "Dekarmatoli'me ihtiyacım var. Çabuk." Dekarmatoli, eski hocasının kendi elleriyle seçtiği ve Styxx'in her zaman güvende olmasını sağlamakla görevlendirdiği on adamdı. Halikarnas'ta Apollon'la olanlardan sonra Galen onu psikopat bir ana tavuk gibi korumuştı.

Ama şu anda Styxx'in bu isyanı başlamadan bastırmak için sadık adamlara ihtiyacı olacaktı.

Troian'ın sırtına atladı ve atını olabildiğince hızlı bir şekilde bölgeye doğru mahmuzladı.

Bethany, takipçilerinin Atlantis tanrılarına kurtarılmaları için umutsuzca yalvardıkları küçük Enean köyüne girdiğinde öfkeliydi. Tanrıların geri kalanı güçlerinin büyük kısmına yardım etmeye gitmişken, o da gelip burada yaşayanları kontrol etmeyi kabul etmişti.

Köy yaralı Atlantisli askerleri kabul etmişti... küçük mezralarının ortasındaki büyük büyükbabasının heykelinin dibinde Yunanlılar tarafından katledilen yaralı adamları.

Hepsini doğrudan sevgili Hades'lerine fırlatmak için elini kaldırdı.

"Dur!"

O derin, sert, emredici ses tonu hepsini dondurdu. Onu bile.

Merakla, Didimoslu prensin abanoz atının sırtından atlayıp, yere düşmüş cesetlerin ve yağmalanan Yunanlıların arasından hiçbir destek almadan öfkeyle ilerleyişini görünce kaşlarını çatı.

Deli miydi?

Buradaki Yunanlılar Didymoslu değillerdi. Ve genç prene ne sevgi ne de saygı duyarlardı. Yüzlerindeki alaycı ifade de bunu kanıtlıyordu.

Mavi gözleri öfke dolu olan Styxx, genç ve güzel bir kızı evinden alıp sokağa sürükleyen iki askere doğru yöneldi. Niyetlerinin ne olduğu yırtık elbisesinden belliydi.

"Bırakın onu!" Styxx talep etti.

İri yarı asker emirlere uymak yerine kolunu kızın beline doladı. "O bir ganimet, Majesteleri." Unvanıyla alay etti.

"O bir kız, mal değil. Şimdi onu serbest bırakın yoksa pişman olursunuz."

"Ne? Adamlarına beni kırbaçlatacak mısın?" Güldü. "Ben bir Trakyalıyım. Didimos tacına boyun eğmeyiz ve adamlarınızdan korkmayız."

Yanındaki Trakyalılar onu desteklemek için tezahürat yaptılar.

Prens yılmadan, etrafındaki her kılıcın farkında olan ama hiçbirinden korkmayan vahşi bir yırtıcı gibi ona yaklaştı. "O zaman benden korkmayı öğrenmenin zamanı geldi."

Styxx'in cesur sözlerine hepsi güldü.

Daha yakından görmek ve dehşete düşmüş kızın herhangi bir şekilde zarar görmediğinden emin olmak isteyen Bethany kendini kızın bedenine doğru fırlattı. Askerin acımasız tutuşu yüzünden kolları yanıyordu.

Yüzünü onun boynuna gömdü. "Atlantisli bir fahişeye göre çok güzel kokuyor. Eminim sizin için bir tane bulabiliriz, prens. Şimdi kendi adamlarının yanına dön ve bunu kasık kılı için yeterince yaşlı olan bizlere bırak."

Styxx'in göksel bakışları kolunu uzatırken hiç değişmedi. Bir an sonra asker onu bıraktı ve gözlerinin arasına yerleştirilmiş küçük bir fırlatma bıçağıyla ölü olarak geriye düştü.

Bethany'nin çenesi gördüğü manzara karşısında gevşedi. Styxx kendi adamlarından birini mi öldürmüştü? Halkını korumak için mi?

Kılıcını çeken prens, kızla kendisiyle birlikte buraya gelen adamların arasına girdi. "Annene git, kızım. Çabuk."

Onun kusursuz Atlantisliliği karşısında şaşkına dönen kadın itaat etti ve sonra onun düşmanlarını kendi ordusundan korumak için tek başına ayakta durmasını büyük bir hayranlıkla izledi.

Yunanlılar ona saldırdı.

Öfkeli Trakyalıların geri kalanına karşı kendisiyle birlikte duracak takviye kuvvetleri gelmeden önce altı askerlerini öldürdü. Adamları onları çabucak bastırdı ve geri püskürttü.

Styxx öldürdüğü ilk adamın yanında duranı yakaladı. "Trakyalılarınıza buraya karılarına, kız kardeşlerine ve kızlarına tecavüz etmek için gelmediğimizi söyleyin. Bizim savaşımız Atlantis kraliçesi, askerleri ve onların tanrılarıyla, kadınları ya da çocuklarıyla değil. Emirlerime karşı gelen her Yunanlı hadım edilecek ve halkına karşı işledikleri suçlar için Atlantis tanrısı Dikastis'e kurban olarak sunulacak."

"Kadınlarımıza karşı bu kadar nazik olacaklarını düşünüyor musunuz?"

Styxx onu itti. "İşte bu yüzden Atlantis topraklarındayız, anavatanlarımıza ulaşmadan önce onlarla savaşıyoruz. Ailelerimizi Atlantis köleliğinden korumak için buradayız ve onlarınkini katlederek ve aşağılayarak masumlarımızı utandırmayacağım. Şimdi git ve adamlarını uyar."

Prens Beytanya'ya ve kızın annesi ve kız kardeşleriyle birlikte saklandığı küçük kulübeye döndü.

Prens, kızın şaşkın bakışları arasında kulübenin hemen dışında yere düşmüş bir oyuncak bebeği aldı, sonra da kapının girişinde, kızın muhtemelen on yaşından büyük olmayan küçük kız kardeşinin yanında yere diz çöktü.

Annesinin eteğine yapışan bebeği ona uzattı. "Sorun yok küçüğüm," dedi yine kusursuz Atlantisçe'siyle. "Sana ya da ailene zarar vermek için burada değiliz. Sana söz veriyorum."

Onay için annesine baktı.

Gözleri faltaşı gibi açılmış olan anne, bebeği adamın elinden kaptı ve kızlarını korumak için geri çekildi.

Styxx ayağa kalkmadan önce onları selamladı. "Köylülerinize burada, meydanda toplanmalarını söyleyin, hepinizin korunmak üzere şehir surlarınıza götürülmesini bizzat sağlayacağım. Yürüyemeyecek ya da seyahat edemeyecek durumda olan varsa bize haber versin, onu taşıyalım."

Ona şüpheyile baktı. "Bu bir Yunan numarası mı?"

"Hayatım üzerine yemin ederim ki öyle değil. Lütfen iyi anne, kızlarının iyiliği için acele et. Emirlerime karşı gelmeyi tercih ederlerse ordumun diğer Yunanlıları ne kadar tutabileceğini bilmiyorum. Seni güvenli bir yere götürmeliyiz."

Niyetini adamlarına iletmeye gitti, onlar da sanki bu emirler olağanmış ve kendisinden bekleniyormuş gibi davrandılar. Tökezleyip kendini atına kaptırana kadar Bethany onun ağır yaralı olduğunu fark etmedi. Sol bacağından aşağı kan damlıyordu.

Yine de bunu kimsenin bilmesine izin vermedi, çünkü hemen sildi ve atına bindi.

Sözüne sadık kalarak halkının toplanmasına ve güvenli bir yere götürülmesine yardım etti. Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti. Düşmanının kadınlarını ve çocuklarını korumak için kendi adamlarını öldüren bir Yunanlı ...

Bu duyulmamış bir şeydi, özellikle de son birkaç aydır düşmanlarıyla savaşırken onlara hiç merhamet göstermeyen bir prensten. Styxx hakkında herkesin bildiği tek şey savaş alanında acımasız olduğuydu. Ordusu tek başına Atlantisli tarafından yenilgiye uğratılmamıştı. Yunan kuvvetlerinin geri kalanından tamamen farklı yeni taktikler kullanan Styxx, halkına karşı kötü niyetli ve başarılı bir kampanya yürütmüştü.

Şu anda insanlara merhamet gösteriyor olsa da, onlar gittikten sonra terk edilmiş evlerin erzak için aranmasını ve ardından yakılmasını emredeceğini biliyordu. Bu da onun bilindiği başka bir şeydi.

Onu öncekinden daha da çok merak ederek atının yanında durdu. Hâlâ kurtardığı kızın kılığındaydı ve başını kaldırıp halkının götürülmesini denetleyen prensi izledi.

Kendisini Halikarnas'ta ilk gördüğünde onu rahatsız etmiş olan aynı sert ve kibirli duruşuyla duruyordu.

Yoksa kibir miydi? Şimdi daha yakın olduğu için o mavi gözlerin içindeki azabı ve acıyı görebiliyordu. Temkinli bir teslimiyet ve yorgunluk onu çok daha yaşlı gösteriyordu. Ve daha savunmasız.

"Ekselansları?"

Duyguları buharlaşarak yüzünde soğukkanlı bir ifadeye dönüştü ve ona baktı. "Evet?"

Elini siyah ve bronz greave'inin üzerine koydu ve tam olarak neresinden yaralandığını not etti. "Yardımanız için teşekkür ederim."

Başını saygıyla ona doğru eğdi.

Cesurca elini kaldırarak, greave'in bağcıklarının arasından çıkan sert baldır kaslarını okşadı. "Senin için

nezaket, size hizmetlerimi sunmak isterim."

Atını ondan uzaklaştırdı. "Teklifinizi takdir etmeme ve gerçekten gurur duymama rağmen reddetmek zorundayım."

Kafası karışmış bir halde
uzaklaşmaya başladı.

"Elea?" diye seslendi.

Annesinin neredeyse bir saat önce kullandığı kızın adını hatırlamasına şaşırان kız duraklayarak ona baktı. "Ekselansları?"

"Hiç kimsenin, özellikle de kendinizin, herhangi bir amaç için bedeninizi takas etmesine izin vermeyin. Geçici ve anlık faydalar, ruhunuza olan ebedi maliyete değmez." Öne doğru eğilerek pahalı bir broşu nazikçe ona doğru fırlattı.

Onu eline aldı ve kalkarıyla aynı anka kuşu amblemini taşıdığını gördü. Bu onun Stygian Omada'sının rozetiydi.

Başka bir şey söylemeden atını döndürdü, böylece hasta bir kadını ve küçük torununu daha içerdeki surlarla çevrili şehre bizzat taşıyabilecekti.

Onun beklenmedik bilgeliği ve nazik yardımseverliği karşısında şaşkına dönerek, güvenli bir yere doğru yaptıkları yürüyüşte onlara katılmaya gitti. Bir yanı hâlâ bunun bir tür hile olmasını bekliyordu.

Yürürlerken adamlarını taradı, Hector'u arıyordu. Ama bunların hepsi süvari idi. Aralarında bir tane bile piyade yoktu. Soyluları ve en iyi eğitimli askerlerini kullanması da halkı için beklenmedik bir onurdu.

-köylüleri değil- onları korumak için.

Onu izlerken prenste ona aşkını hatırlatan bir şeyler vardı ama Hector yaralanmayacaktı. Eğer onun tılsımını takıyorsa, ki onu son gördüğünde de takmıştı. Çıkaracağını düşünmek için hiçbir neden yoktu. Ayrıca prens Hector'dan biraz daha yaşlı görünüyordu. Kesinlikle daha sert ve kendinden emindi. Hector utangaç ve çekingendi. Bir kavgaya asla bu kadar pervasızca atılmazdı.

Hayır, Styxx onu ateşe veren adam değildi.

Ama şimdi Athena'nın bu prensi neden evcil hayvanı olarak seçtiğini nihayet anlıyordu. Diğerleri onurluyken o onurluydu.

değildi. Ve etrafındaki herkese saygılı davranırdı... sanki önemlilermiş gibi.

Düşmanlarını bile.

Yine de bu iyilik hiçbir şeyi değıştirmedi. Savaşdaydılar ve kadın, kıyılarına gelip askerlerini öldürmeye cüret ettiğı için sonunda onu yok edecekti. Bugünkü merhameti, kadın takipçileriyle ilgilenirken ona küçük bir erteleme kazandırmıştı.

Ancak yarın, sahip olduğı her şeyle onun peşinde olacaktı.

Şehrin surlarına girerken, Styxx'in yaşlı kadını nazikçe Agapa'nın, bu istilacılar tarafından evsiz bırakılanları kabul etmek için kurulmuş olan tapınağına taşımalarını izledi. Onun bakımını genç bir rahibe devretti ama rahip yaşlı kadını gülümseten bir şey söylemeden ve torununu nazikçe kaldırıp yanına oturtmadan önce değil.

Dürüst olmak gerekirse, Atlantislilerden hiçbirinin askerlerine saldırmaması onu şaşırtmıştı. Savaşı şimdi bitirmenin kolay bir yolu olabilirdi.

Ama onun halkı Yunanlılar kadar hain değildi. Hiçbir zaman da olmamışlar. Bunun yerine, Styxx ve adamlarının iyi niyetlerine saygı duydular ve köylüleri bırakıp olaysız bir şekilde ayrılmasına izin verdiler.

Sabah olduğunda yine savaşa gireceklerdi.

Bu düşünce aklının bir köşesindeyken, kızın bedenini terk etti ve büyük büyükbabasını bulmak için buradan bir sokak ötedeki tapınağına gitti.

Atlantisliler onun adını anıyor ve kurbanlar veriyorlardı. Buna ihtiyaçları olduğundan değil. Misos ne olursa olsun onlarla birlikte olacaktı.

Halkı tarafından görülmeyen büyük büyükbabası, onun yaklaşmasıyla kaşlarını kaldırdı. "Ne haberler getirdin?"

"Yunan prensi sol tarafından yaralandı, üç kaburgası kırıldı. O koluyla hoplonunu zar zor tutabilecek."

"İyi iş. Yarın onun öldüğünü göreceğiz ve kokuşmuş Yunanlıları kuyruklarının arasına sıkıştırılmış olarak evlerine göndereceğiz.

bacaklarını."

24 Mayıs, MÖ 9531

Saat gece yarısını geçiyordu ve Styxx her zamanki gibi uyuyamıyordu. Çocukken kafasının içindeki sesler onu dinlenmekten alıkoymuştu. Şimdi ise vicdanı ve son anıları onu acımasızca dövüyordu. Adamlarını ve halkını korumak için savaşın onu yapmak zorunda bıraktığı her şeyden nefret ediyordu.

Her şeyi.

Ağrıyan başını ellerinin arasına aldı ve Bethany'sinin yanında olmayı diledi. Onun tatlı dokunuşunu ve kokusunu düşünmek, nasıl olduğunu merak ederken dudaklarına nadir bir gülümseme getirdi. Buluştukları yere gönderdiği mektubu bulup bulmadığını. Ve bu gece rüyalarında Morpheus tarafından kucaklanıp kucaklanmadığını.

"Majesteleri?"

Gözlerini açtığında Galen'in çadırına girdiğini gördü. "Evet?"

"Trakyalıların kızgın olduğunu ama şimdilik itaat ettiklerini öğrendim."

Styxx derin bir iç çekti. "Bana gerçeği söyle. Onları en çok rahatsız eden ne, Efendi Galen? Buldukları her kadına tecavüz edemeyecekleri gerçeği mi, yoksa bir çocuğun emirlerini yerine getirmesi mi?"

Galen homurdandı. "Emektar saflarımızda hiç çocuk göremiyorum."

Styxx kyx'ile onu alaycı bir şekilde selamladı. "İkimiz de savaşa adam götürmekle işim olmadığını biliyoruz. Trakyalılar bugün haklıydı. Bunun için yeterli tecrübem yok."

Galen alay ederek Styxx'in yanındaki sandalyeye oturdu ve daha önce içtiği şarabı yeniden aldı. "Başka hiçbir komutan bizi bu kadar az kayıpla buraya kadar **getiremezdi**. Geçmişinize bir bakın lordum.

Bana şimdiye kadar herhangi bir yabancı ülkeden istilacı bir orduyla Atlantis topraklarına ulaşan tek adamı söyleyin?" Galen durakladı. "Sadece bir tane var. Aricles Hanedanı'ndan Styxx. Didymos Prensi."

Belki ama kandan bıkmıştı ve genç yaşlı demeden insanların parçalara ayrılmasını izlemekten midesi bulanıyordu, peki ne için? Güç için mi? Para mı? Zafer mi?

Son geçiş için Charon'a ödeme yapmak üzere sadece tek bir obolosa ihtiyacınız varken ne işe yarardı?

İyi ya da kötü verdiği her karar birilerinin katledilmesiyle sonuçlanıyordu. Birinin annesini, karısını ya da tanrılardan birini çağırmasıyla... Birinin evini ve eşyalarını külden başka bir şey kalmayana kadar yakmalarıyla. Bir ömür boyu biriktirilecek anılar ve birikimler, yok edilecek birkaç dakikalık savaş.

Styxx bir elini gözlerinin üzerinde gezdirerek onu seslerden daha fazla rahat bırakmayan görüntüleri kovmaya çalıştı. Bethany ile birkaç dakika geçirebilmek için her şeyini verebilirdi, böylece Bethany kâbuslarını öpüp yok edebilir ve ona bakabileceği güzel bir şey verebilirdi.

Tutunacak güzel bir şey.

Galen öne doğru eğildi. "Sizin tarafınız nasıl lordum?" "Başım gibi. Zonkluyor."

Yaşlı adamın bakışları Styxx'in fincanının üzerindeki eline kaydı. "Hâlâ bir mühür yüzüğü takmıyor musun?"

Styxx çıplak parmaklarına baktı ve omuz silkti. "Ne amaçla? Eğer düşersem, fidye ödemeye değmem. Sancağım altında savaştan diğer askerler düşmanlarımız tarafından kılıçtan geçirilecek ya da pazarlanacakken neden evime döneyim? Onları güvende tutmayı başaramadığımı bilerek huzur içinde yaşamaktansa, ölüm ya da kölelik içinde onlara katılmam daha iyi." Kendisi için biraz daha şarap doldurduktan sonra testiye, daha fazla içmeyi reddeden Galen'e uzattı.

İç geçiren Styxx, yaşlı adamın daha önce çaldığı Galen'in flütüyle oynadı. "Söyle bana Galen, geceleri nasıl uyuyorsun? Bildiğim savaşlara kıyasla hiçbir şey görmedim.

savaştınız ve liderlik ettiniz. Lütfen bana vicdanımla nasıl barışacağımı söyleyin."

Yaşlı adamın nefesi kesik kesik kesildi. "Zor, lordum. Yalan söylemeyeceğim. Ve bu işten çok geç uzaklaştım."

"Nasıl yani?"

Galen, Styxx'in masasındaki zeytin tabağına uzandı ve bir avuç aldı. "Babam küçük bir çiftliği olan basit bir çiftçiydi. Orada çalışmaktan hayal bile edemeyeceğin kadar nefret ederdim. Her gün, ne yapmam ya da kimi öldürmem gerekirse gereksin, domuz pisliğinden ve sabandan kaçacağıma yemin ederdim. Sonra bir gün, bir ordunun arka tarlamızdan geçtiğini gördüm. Güneş zırhlarını parlatıyordu ve gururlu tanrılar gibi görünüyorlardı. Kendimi durduramadan onlara doğru koştum ve saflarına katıldım. Ama hiçbir şey, sonbaharda yaptığımız katliamlar ya da bir kasap salonu bile beni bir askerin hayatının gerçek dehşetine ve soğuk vahşetine hazırlamamıştı."

Yutkundu. "Yine de benim için, küçümsediğim o küçük çiftlikten çok daha tercih edilebilirdi. Şan ve şöhret, özellikle de zenginlik ve kadınlar uzun süre dikkatimi dağıttı. Ve sonra bir gün, ordum başka bir taşra arazisinden geçerken, tanrıların yarattığı en güzel kadını gördüm. Güzel gülümsemesi beni çocukluğumdaki zırhtan bile daha fazla büyüledi ve ben de hemen o anda durup onunla konuştum."

Galen karısının anısının tadını çıkarmak için durakladı. "Bana iki iyi oğul ve iki güzel kız verdi. Ve ben savaştayken, hummaya yakalanan en küçük kızımızı ve ağaçtan düşüp boynunu kıran oğlumuzu toprağa verdi. Onu yokluğumda bunlarla baş etmesi için yalnız bıraktığım için kendimden hala ve her zaman nefret ediyorum." Yaşlı gri gözlerinde akmamış yaşlar parlıyordu. "En büyük oğlum beni savaşta takip etti ve ben çok gurur duydum." Sesi baba sevgisinin ağırlığıyla çatlıyordu. "Philip'im savaş alanında bir aslandı. Uzun boylu, güçlü, saygılı ve görkemliydi. Ona bakar ve tanrılara bana verdikleri lütuf için şükrederdim.

Böyle muhteşem bir çocuk. Babalarından aldığım onca evlat varken ben kim oluyordum da bunu hak ediyordum?"

Sertçe yutkunarak gözlerini ovuşturdu ve boğazını temizledi. "Ve sonra tüm babaların korktuğu gün geldi. Savaşta kayıp düştüğümde onu hâlâ görebiliyorum. Orada yatarken, Atropos'un makası tarafından ipliğimin kesilme zamanının geldiğini düşünüyordum. Philip haykırarak hayatımı kurtarmak için bana doğru koştu. Ve tam bana ulaştığında, kafası bir düşman baltasının tek darbesiyle uçtu." Gözleri öfkeyle yanarken eliyle ağzını sildi. "Tanrılara dua ediyorum, genç prens, bu dünyada gerçekten gurur duyduğun tek şeyin bir parçasını bulmaya çalışırken cesetleri karıştırmanın dehşetini asla bilmemen için. Daha büyük bir kabus yok ve uyanıkken bile beni takip etmeye devam eden bir kabus."

Galen anlaşılmaz bir güçle derin bir nefes aldı ve duygularını yatıştırdı. "Philip'im olmamamız gereken bir savaşta öldükten sonra xiphos'umu ikiye böldüm ve bir daha asla Ares'in çağrısına boyun eğmeyeceğime yemin ettim. Onunla da Athena'yla da işim bitmişti. Böylece çocukken çok nefret ettiğim o çiftliğe çekildim ve hayatımın en güzel yıllarını tatlı Thia'mla geçirdim. Son çocuğumuzun en güzel kadın olarak büyümesini izledim ve değerli Antigone'uma ve onun çocuklarına verecek daha çok şeyim olmasını diledim. Sonra bir gün, başka bir asker kapıma geldi ve kralın savaş için çocuğuna öğretmenlik yapmamı istediğini söyledi. Yüzüne güldüm. Ama teklif ettiği büyük paraya değil."

Fincanını selamlamak için kaldıran Galen sırıttı. "Bunu nasıl es geçebilirdim ki? Ayrıca bana, oğlumun hayatına mal olan gereksiz savaşa girmemi emreden adamın şımarık oğlunu alt etme fırsatı verdi."

Styx şarabını içerken homurdandı. "Hüneriniz için sizi takdir ediyorum, Usta Öğretici. Hava ne zaman soğuğa dönse, ince derslerinizden bazılarını hâlâ kemiklerimde ve özellikle de bileğimde hissedebiliyorum."

Galen ona kötü niyetli bir bakış fırlattı. "Sizi ilk gördüğüm anda, Majesteleri, sizden tutkuyla nefret ettim. Baban uğruna savaşırken giydiğim zırhlardan ya da Philip'imın ölümü ya da yaşamı umurunda bile olmayan bir kralın hizmetinde katledilirken giydiği zırhlardan çok daha ince, çocuk boyunda bir zırhın içinde, belime ancak ulaşacak şekilde duruyordun. Beni ruhumun derinliklerine kadar rahatsız eden buyurgan bir kibirle başını dik tutuyordun. Ve o güzel, şımarık suratına yumruğumu indirmek istedim."

"Hatırladığım kadarıyla öyle yapmıştın. Sonra kışıma bir tekme attın ve beni şımarık yüzümle bir at pisliği yığınının içine yuvarladın."

Galen bu anıyı hatırlayınca kıkırdadı. "Ve sen bu konuda kimseye tek kelime etmedin. Ayağa kalktın, eğitim kılıcını aldın ve sanki gelincik yatağına düşmüşsün gibi benimle yüzleştin. Bu sırada üstünden bok damlıyordu."

"Aptalca bir şekilde benden hoşlandığını düşündüm ve hoşlanmadığın takdirde ne yapacağından korktum."

Galen başını salladı. "Seni bundan daha iyi tanıyorum evlat. Ama nefretimi bir kenara bırakıp, küçümseyici bir kibir zannettiğim şeyin, senin yanışını izlemeye kararlı olanlara karşı güçlü durmaya ve sana pahalıya mal olsa bile başkaları için doğru olanı yapmaya çalışan hastalıklı bir meydan okuma olduğunu görmem biraz zaman aldı. O zamanlar bile bir erkeğin kalbine sahip olan bu çocuk, bana hor görmeye başladığım bir taca saygı duymayı öğretti. Bir daha asla savunmayacağıma yemin ettiğim bir taca. İhanetim için beni affet genç prens, ama babandan hâlâ nefret ediyorum ve hep edeceğim. Hiçbir şeyi umursamıyor ve onun için savaşanları düşünmüyor. Ama sen... her düşmana karşı seninle birlikte olmak benim için bir onurdur ve her zaman öyle kalacaktır. Savaşta geri çekilip başkalarına senin için ölmelerini emretmezsin. Bize önderlik ediyorsun ve defalarca adamlarını korumak için çok daha büyük ve güçlü rakiplere karşı kendini ortaya attığını gördüm. Yaralı askerleri, alçaktan ve yüksekte, hiç düşünmeden güvenli bir yere taşıdığınızı gördüm."

Kendi iyiliğiniz için, bugün kendiniz ağır yaralıyken bile."

"Ve kurtaramadıklarımın yüzlerini görüyorum. Benim elimde ölürken gözlerimin içine bakanların yüzleri. Ben kimim ki onların celladı olarak durayım?"

"Sen en ünlü Aricles Hanedanı'ndan Styxx'sin, Didymos'un prensi ve varisisin. Ve bir gün kral olacaksın. Krallığı, tanrı olmadığının farkında olan, kendisine hizmet eden ve halkını koruyanların değerini ve fedakârlığını bilen bir adamdan daha iyi kim yönetebilir?"

"Kendimi bir prens gibi hissetmiyorum, Galen." Yorgun bir fahişe gibi hissediyordu.

"Ve bu, Majesteleri, sizi babanızın tacını giymeye en layık kılan şeydir."

Styxx acı acı güldü. "Keşke kendimi senin gözlerinden görebilseydim." Onun gözleri sadece kendi kusurlarını ve eksikliklerini görüyordu.

Şaşkınlık içinde Galen onu yanakları birbirine değene kadar öne çekti ve babacan bir kucaklamayla sarıldı. Sonra Galen başını öptü ve onu serbest bıraktı. Şarabını Styxx'in masasına bıraktı ve flütünü aldı. "Uyumaya çalışmalısınız, Majesteleri. Sabah ışığı kılıçlarımıza daha çok savaş getirecek."

Ve vicdanını rahatsız edecek daha fazla hayalet gölge...

24 Mayıs, MÖ 9531

Etrafındaki insanlara görünmeyen Bethany, Hektor'u aramak için Yunan kampında ilerledi. Sürekli onun adını duyuyordu ama her seferinde başka bir askeri çağırıyorlardı. Görünüşe göre, bu Yunanlılar arasında son derece popüler bir isimdi.

Hayal kırıklığına uğramış ve kızgın bir halde kendini Prens Styxx'in dört adam tarafından korunan çadırının dışında bulunca durakladı.

Gerçekten mi? Yunanlılar ondan bu kadar mı nefret ediyordu?

Tiksintiyle etrafına bakınıp açıkta uyuyan ve onun için savaşı adamlara baktı, o ise onları masraflarını ve emeklerini karşılayarak evden konfor getirmek için kullanıyordu. Ve o yük atlarından biri de muhtemelen sevgili Hector'uydu. Onun kendini beğenmişliğine duyduğu öfkeyle çadıra girdi ve dondu kaldı.

Burası genç bir prens için hayal ettiği yemyeşil bir ortam değildi. Çadır, bir strateji masası, haritalar, bir avuç katlanır sandalye, küçük bir lavabo, silah mankeni ve yerde duran sade bir asker paleti dışında boştu.

Bir yastığı bile yoktu....

Siyah zırhını çoktan giymiş olan Styxx, eldivenlerini bağlıyordu. Tek başına.

Hizmetçileri neredeydi?

Saçları aylar önce onu Athena'yla dövüşürken ilk gördüğünde olduğundan çok daha kısaydı. O kadar kısa kesmişti ki, kalın sarı buklelerinden hiçbir iz kalmamıştı. Ve artık sinekkaydı tıraş olmamıştı. Dün taktığı kask yüzünden, yontulmuş yanaklarının, üst dudağının ve çenesinin koyu renkli saçlarla kaplı olduğunu görememişti.

Bıyıkları. Yağ, kan, ter, deri ve at kokuyordu. Hector'un hoş erkeksi kokusundan çok farklıydı.

Kendini silahlandırırken, bu prensin içinde korku yoktu. Sadece kalbinin sınırlarını zorlayan sessiz bir azap vardı. Gözleri içsel bir kargaşa ve çok az ölümlünün sahip olduğu ham bir zekâyla gölgelenmişti. Genç yaşından çok daha bilge görünüyordu.

Doğrulurken yüzünü buruşturdu ve elini yaralı tarafına götürdü. Uzun bir nefes vermeden önce birkaç hızlı, düzensiz nefes aldı ve acısını bastırdı. Kılıçlarına uzandı ve onları kuşandı. Yaptığı her hamlede ağır bir şekilde tanımlanmış pazuları ve omuzları dalgalanıyordu.

Neden beni bu kadar etkiliyorsun? Bunu anlayamıyordu, özellikle de kalbi masum, tatlı bir çocuk tarafından çoktan ele geçirilmişken. Hiç mantıklı gelmiyordu. Belki de prens ve Hector aynı boyda oldukları içindi. Sesleri de benziyordu...

İkisi de sarışındı ve zayıf, yırtık vücutları vardı.

Karşılaştırma onu tekrar tokatlarken Bethany nefesini içine çekti. Sen benim Hector'um musun?

Olabilir mi?

Hayır. Bu mümkün değildi. Prens neden kör bir balıkçı kadınla vakit geçirmek için bir tüccarın oğluymuş gibi davransın ki? Styxx'in mevkisindeki bir adam, iyi doğduğunu ona hemen söylerdi. Ve asla halktan birine onunla kaçması için yalvarmaya tenezzül etmezdi. İçinde yaşadığı dünyanın sahibiyken neden yapsın ki?

Didymos kralının varisini ne kadar sevdiğini ve ona ne kadar değer verdiğini herkes biliyordu. Zırhının ve atının olağanüstü kalitesi de bunu gösteriyordu.

Hiçbir rahip bu adamın vücuduna ya da güzelliğine kızgın damgalarla zarar vermeyi göze alamazdı.

Bu güçlü, vahşi canavarın atından düşüp ormanda tek başına tökezleyerek balık tutma yerini bulacak kadar sakar olmayacağından bahsetmiyorum bile. Onun Hector'u

Tereddütlü ve tatlı. Çekingen ve emin değil. Prens hareketlerinde belirsizlik yoktu. Bu, rolüne ve yerine güvenen bir adamdı.

Vahşi.

Kimse ona tecavüz etmeye cesaret edemezdi.

Ve Styxx asla aşâğılık bir köylü kızını öpmeyi teklif etmeye tenezzül etmezdi. Eğer isterse alırdı ve bu hareketinden dolayı onu cezalandırmaya cüret ederdi. Dün genç bir Atlantisli kadın kılığına girdiğinde kızın teklifini reddetmiş olsa da, öylesine güçlü bir cinsel çekiciliğe ve hünere sahipti ki, Agapa'nın etki alanının fiziksel yönü konusunda iyi eğitildiği belliydi. Büyük olasılıkla kız onun zevklerine göre yeterince güzel değildi.

Ya da daha büyük bir olasılıkla, onun dokunamayacağı kadar aşâğıdaydı.

Styxx onun varlığından habersiz, sıkı olduklarından emin olmak için vambraklarının bağcıklarını çekiştirdi. Omuzlarını yuvarlayarak miğferine ve kalkanına uzandı, sonra da çadırdan çıktı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Bethany omzunun üzerinden baktığında Athena'nın onu izlediğini gördü. "Bir sonraki kurbanımı kontrol ediyorum."

Athena güldü. "Şampiyonumu yenemeyeceksin. Onun çelikten çekirdeği senin anlayamayacağın türden. Onda bir Titan'ın kalbi ve bir filozofun akli var."

"Tüm ölümlüler eninde sonunda düşer." "Bazı ölümsüzler gibi."

Bethany ona ters ters baktı. "Ordunuzu kıyılarımıza getirdiniz. Daha fazla yaklaşmanıza izin vereceğimizi gerçekten düşünüyor musunuz?"

Athena'nın yüzündeki alaycı gülümseme onda kaltağın saçlarını kökünden koparma isteği uyandırdı. "Buraya kadar gelmemize izin vermedin. Her adımda bizimle savaşarak bunu başardığımıza inanıyorum. Ve ilerlemeye devam edeceğiz. Yunanlılar benim seçtiğim prensi severler. Onu her yerde takip edecekler."

"O zaman bırakın hepsi onu Cennet Tarlaları'na kadar takip etsin."

27 Temmuz, MÖ 9531

Styx Agriosan'ın bahçesinde durakladı; Atlantisli sefalet, gazap ve av tanrıçası Bet'anya Agriosa'nın kutsal tapınağı. Adalet tanrıları Dikastis'in sağ kolu olduğu söylenirdi. Ve Atlantislilerin haksızlığa uğradıklarında dua ettikleri tanrıçaydı. Adaleti ve intikamı sağlayan kişiydi. Ona olan inançlarının kanıtı, sunağını ve bahçelerini dolduran sayısız katadesmo - lanet taşları, tabletler ve kurşun levhalar - idi. Her katadesmos, çağırının tanrıçadan kendisine zarar verdiğini düşündüğü kişiye karşı yapmasını istediği özel eylemi içeriyordu.

Atlantis dilinde son derece canlı ayrıntılarla özetlenen sert lanetler, Ryssa'nın Didymos'taki evinde onun için kaç tane katadesmoi yazdırıldığını merak etmesine neden oldu.

Bu kadar büyük bir sayı hakkında spekülasyon yapmak istemediğinden, Bet'anya'nın Didymos'taki Athena'ninkini hatırlatan büyük bir açık hava avlu havuzunun ucundaki heykeline kaşlarını çatarak baktı. Atlantisli tanrıça uzun ve inceydi, koşarken mükemmel vücudunun hatlarını belli eden şeffaf bir peplos giymişti. Bir elinde kanatlı bir atla süslenmiş bir kalkan, diğer elinde ise omzunun üzerinden fırlatacakmış gibi eğilmiş bir mızrak tutuyordu. Güzel yüz hatlarını ortaya çıkarmak için başına geçirdiği Atlantis miğferinin altından bir tutam düzensiz bukle dökülüyordu. Havuzun diğer ucunda, tanrıçayla karşı karşıya duran vahşi bir erkek asker heykeli vardı.

Sadece sol omzundan düşen bir chlamys giymiş, Styxx'in giydiğine çok benzeyen bir miğferin içinde gururlu ve meydan okuyan bir şekilde duruyordu. Uzun saçları sağ omzunun hemen yanından dökülüyordu.

Omuzu. Sağ elinde bir xiphos, sol elinde ise bir sadak dolusu ok tutuyordu.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, Majesteleri?" diye sordu bir rahibe endişeyle.

Styxx hafifçe döndüğünde göğsünün ortasına ancak ulaşabilen ufak tefek kadını gördü. Kadına hafif bir selam verdi. "Bağışlayın beni rahibe, ne tanrıçanıza ne de size saygısızlık etmek istemedim. Tapınağın kapısı açıktı ve ben de şehrin koruyucusunu merak ediyordum."

Ordusu iki gün önce Atlantis şehri Bettias'ı bozguna uğratmıştı ve anakaraya doğru ilerlemeden önce şehri ele geçirmek için takviye bekliyorlardı. İşgal başladığından beri, yaralı Atlantisli askerleri yan taraftaki Atlantisli şifa tanrısına ait tapınağa getiriyorlardı. Styxx kısa bir süre önce son yaralıların da rahiplere teslim edilmesine nezaret etmiş ve kamplarına doğru geri dönerken bu tapınağı görmüştü.

Bilinmeyen bir nedenden ötürü, ona doğru çekilmişti. "Tanrılarımızı tanıyor musun?" diye sordu.

"Sınırlı bilgim var ama gerçek bir anlayışım yok. Buradaki iki heykel gibi. Şehrin adını aldığı tanrıça olduğunu varsayıyorum ama askerin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bilmediğini kabul eden ve bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi davranmayan kişi bilge bir adamdır." Rahibe gülümsedi. "Onları yüce bir kalp kırıklığı hikâyesi, Majesteleri. Bet'anya'nın gazap ve intikam tanrıçası olmasının nedeni de budur. Dikastis panteonumuza kutsanmadan önce, Bathymaas adalet ve düzenin orijinal tanrıçasıydı. Kaos'un kızı olarak, babasını dengelemek ve onu iyiliğin tarafında tutmak için ışık güçlerinden doğmuştur. Chthonianların ilk savaşı sırasında Bathymaas, Ēperon adı verilen yedi savaşçıdan oluşan bir ekip kurdu."

"ὑπερασπίζω'da olduğu gibi mi?" diye sordu. Ēperaspizo Yunanca'da "haklı çıkarmak" ya da "savunmak" anlamına geliyordu.

Başını salladı. "Ėperon iki insan, iki Apollit, iki Atlantisli ve onları eğitip yöneten bir iblisten oluşuyordu. Onlarınki, yeryüzündeki zeki türleri tüm tehditlerden korumakla görevli kutsal bir gruptu. Bathymaas tarafından elle seçilen her biri cesaret, güç, dürüstlük ve namusun timsaliydi. Türlerinin en iyileri. Ve Chthonian savaşı sırasında masumları savunmak için savaştılar."

Styxx erkek heykelini inceledi. "Onları yöneten iblis o muydu?"

Rahibe başını salladı. "O savaşın en büyük kahramanıydı. Yılmaz ve cesurdu. Hiçbir ordunun onu yenemeyeceği ve hiçbir kahramanın onu öldüremeyeceği söylenirdi. Tüm güçlerin en karanlığı olan kolektif Mavromino bile. Ve hizmet ettiği tanrıçayı onurlandırmak için bekaret yemini etti. Kalbi ve ruhu sadece Bathymaas'a aitti."

Kaşlarını çatan Styxx'in hikâyesi kafasını karıştırmıştı. "Kalp kırıklığının nereden geldiğini anlamıyorum."

Rahibe kesesinden bir avuç ot çıkardı ve onları tanrıçanın ayaklarının dibindeki alevlerin içine bıraktı. "Bakire tanrıçamız yasak olmasına ve bir erkeği cinsel olarak tanıması halinde ağır bir şekilde cezalandırılacağı önceden bildirilmiş olmasına rağmen kahramanına aşık oldu.... Tek düşünebildiği onun kendisi için ne kadar önemli olduğuydu. Bir gün bir düşman bunu keşfedene kadar ilişkilerini gizli tuttular. Kıskanç ve öfkeli düşmanları iki sevgilinin yaptıklarını herkese yaydı. Leydisinin onurunu korumak için, kahramanımız hainle dövüşmek için meydan okudu. Fakat Bathymaas'ı kendisi için isteyen kıskanç bir tanrı, savaşma ve tanrıçanın itibarını iade etme şansı bulamadan, onu kandırarak sevgilisinin kalbine kurşundan bir ok atmasını sağladı. Tanrıçasının kollarında öldü, ona on bin yaşam sürse bile ona döneceğine ve değerli Bathymaas'ı dışında kimseyi sevmeyeceğine yemin etti."

Styx acıyla irkildi. Bu duyguyu çok iyi anlıyordu ve aynısını kendi hanımı için de yapardı.

"Öldüğünde," diye devam etti rahibe, "onun kalbini de mezara götürdü. Işıktan doğan bir tanrıça olan o, karanlığı her şeyiyle kucakladı ve kahramanını ondan alan tanrının peşine düştü. İşte o an, acımasız intikamın ilk doğduğu andı. Yine de tanrıyı öldüremezdi, dünyayı yok etmeden olmazdı. Diğer tanrılar onu bu konuda uyarmış olsa da umursamadı. Adalet yerini bulana ve nefret ettiği tanrının kanıyla yıkanana kadar durmayı reddetti."

"Dünya hala burada olduğuna göre, onu durdurduklarını varsayıyorum."

Başını salladı. "Başka çareleri kalmayan diğer tanrılar onu öldürmek için bir araya geldiler. Onu köşeye sıkıştırdıkları çölün derinliklerine kadar kovaladılar ama canını alamadan önce, ilkel bir tanrı olan babası onları durdurdu. Kırık kalbinin bir yarısını -kahramanına ait olan yarısını- çıkarmış ve onu Bet'anya olarak yeniden doğurtmuş, bu da Sefalet Evi anlamına geliyormuş. Aricles'inin yeniden doğacağı ve kalbini tekrar bütünleştireceği güne kadar bir karanlık tanrıçası olacağı söylenir."

Styx tanıdık ve beklenmedik isim karşısında kaşlarını çattı. "Aricles mi?"

Rahibe başını ona doğru eğdi. "O sizin kraliyet soyunuzu kuran prensin kardeşıydı. O öldükten sonra, küçük kardeşi onu onurlandırmak için onun adını aldı."

Bu onu daha da şaşırttı. "Ve böylece Atlantis tanrıçanızın tapınağında bir Yunan kahramanını onurlandırırıyorsunuz?"

Gözleri öfkeyle parladı. "Atlantis hiçbir zaman herhangi bir Yunanı onurlandırdı."

Ama eğer bu doğruysa... "Bana Atlantisli olduğumu mu söylüyorsun?"

"Didymos bir zamanlar bizim en dış adamızdı."

Garip... bunu daha önce hiç duymamıştı ve buna inanıp inanmayacağından emin değildi.

"Benden şüphe ediyorsanız, Majesteleri, şehrin başkent binasında bunu gösteren haritalar hala mevcut."

Büyüleyici. "Biz ne zaman Yunan olduk?"

"On iki yüz yıl önce, kral bir Yunan prensesiyle evlendi. Kral öldüğünde varisi henüz bir bebektir ve kraliçe, çocuk taht için yeterli yaşa gelene kadar kardeşini yönetmeye davet etti. Kardeşi hemen Atleantean tapınaklarını sizin tanrılarınıza dönüştürmeye başladı ve çocuk onlarla ve onların yöntemleriyle büyüdü, kendini Yunan sanıyordu. Annesi ona asla aksini söylemedi. Didymos o zamandan beri Yunanistan'a ait."

Styx bu inkâr etmeye başladı ama düşündükçe daha mantıklı gelmeye başladı. Didymos fiziksel olarak Atlantis'e Yunanistan'dan daha yakındı -bu yüzden onu stratejik olarak elde tutmak bu kadar önemliydi. Bu aynı zamanda Didymos tapınaklarının neden Atlantis tapınaklarıyla Yunan tapınaklarından daha fazla ortak noktası olduğunu da açıklıyordu. "O zaman ben yarı Apollit miyim?"

"Hayır. Senin soyun saf Atlantisli. En eski evlerimizden birinden. Ama ne yazık ki artık kanın kirlenmiş. İçinde çok az Atlantisli kalmış."

Buna inanması gerektiğinden hâlâ emin olmayan Styx konuşmayı bir önceki konuya döndürdü. "Yani tanrıça şimdi oturup Aricles'ini mi bekliyor?"

"Ne yazık ki onu hiç tanımıyor. Babası onun yasını tutmasını engellemek için kalbiyle birlikte Aricles'in anısını da silmiş. Önceki varlığı ve rolü hakkında hiçbir bilgisi yok."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Babası onu Keder'den yeniden doğurdu ve ona Bathymaas'ın soyundan geldiği ve bazı güçleri paylaştıkları söylendi. Ama kahramanı geri dönene kadar gerçeği asla öğrenemeyecek. Dünya bunu kaldıramaz."

Styx hikâyeye kaşlarını çatı. "Tanrıçanın bilmediği bir şeyi sen nasıl biliyorsun?"

"Çünkü olay olduğunda ben de oradaydım ve onu bağlamaya yardım eden yaratıklardan biriydim."

Rahibe uzun boylu, güçlü bir iblise dönüşürken Styxx geri adım attı.

"Agriosa'nın tapınağını kirletmeye nasıl cüret edersin, Yunan domuzu! Aricles Hanesi'nden doğmuş olabilirsin ama o değilsin! Sen Atlantis havasını solumaya uygun olmayan bir insan köpeğinden başka bir şey değilsin." İblis onu geri itti. "Ve tanrıçamızın senin başına koyduğu ve benim de tahsil etmek istediğim büyük bir ödül var."

İblis saldırmadan önce Styxx'in kılıcını çekecek zamanı bile olmamıştı. Canavar ona asit tükürdü. Eğilerek iblisi bıçakladı ve dönerek uzaklaştı.

Zırhının arkasını yakaladı. Styxx, bir şey iblisi bahçe duvarına doğru fırlatmadan önce Apollo işaretinin ısındığını hissetti. İblis yerde bir yığın haline geldi. Gülerek yüzündeki kanı sildi. "Seni koruyan tanrılara dikkat et, köpek. Bir gün hepsi sana sırtını dönecek ve gerçekte nasıl bir haşarat olduğunu gösterecekler." Kötü kokulu bir bulutun içinde kayboldu.

Styxx bahçeyi taradı, tapınaktan geri geri çıkıp sokağa dönerken başka saldırganlar aradı.

Yani, Agriosa'nın başına ödül konmuştu. Mükemmel, sadece mükemmel.

Apollo'ya gelince... Styxx işaretin onu iblisten koruduğu için minnettardı ama dürüst olmak gerekirse, o gecenin dehşetini yaşamaktansa bağırsaklarının deşilmesini tercih ederdi. Hâlâ panik atakları ve geçmişe dönüşleri vardı. Ve Apollo'nun eninde sonunda ona sırtını döneceğinden hiç şüphesi yoktu. Tanrı, sahip olduğu her sevgiliye sırtını dönmüştü.

Sadece burada ölmeme izin verme. Tek başıma. Kendisi ve kardeşi için sefaletten başka bir şey barındırmayan bu lanet olası ülkede değil.

Eğer ölmesi gerekiyorsa, saygıdeğer atası gibi olmak ve sevdiği kadının kollarında ölmek istiyordu.

Onun güzel ela altın gözlerini sonsuzluğa kadar yanında taşıdı.

Ama içten içe onu öldürenin Apollo olacağından korkuyordu ve o piçin soğuk bakışları sonsuza dek zihnine kazınmıştı.

8 Ağustos, MÖ 9530

Bir yıl sonra

Styxx, dışarıda yüksek sesli bir tantana duyunca harita masasından başını kaldırdı. Bu da ne...?

Babasının bir savaş kampını ziyaret etmeye tenezzül etmeyeceğini biliyordu, özellikle de yabancı topraklardaki bir kampı. Ve kesinlikle bunca zaman sonra değil. Merakla, gürültüyü araştırmak için dışarı çıktı ve çadırının etrafında toplanan adamlarının beklenmedik görüntüsü karşısında dondu kaldı.

İsyan mı ediyorlardı?

Son derece rahatsız edici olan ortak kokuları dışında ...

Bu konuda atının arka tarafına da rakip olacaktı. Hem temiz kalıp hem de savaşmanın bir yolu yoktu.

Onlardan bir tezahürat daha yükseldi.

"Mutlu Yıllar, Prens Styxx!" diye hep bir ağızdan bağırdılar ve sonra tekrar tezahürat yaptılar.

Kaşları daha da çatıldı. "Teşekkür ederim ama bugün benim doğum günüm değil."

Süvari birliklerinden birini yöneten bir hipparchus olan Gaius öne çıkarken, "Biliyoruz," dedi. "Ama bunun haftalar önce olduğunu ve bu konuda hiçbir şey söylemediğinizi öğrendik."

Styxx bakışlarını kampındaki adamların üzerinde gezdirdi. "Biz savaşırken doğum günü gelip geçen tek kişi ben değilim."

Adamları onun önünde diz çöktüler.

Tamamen şaşkındı, onların bu ani saygısızlıklarına nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Doğrusu, bu onu tedirgin etmişti.

Gaius ayağa kalktı ve katlanmış, parlak kırmızı bir pelerin getirip ellerine tutuşturdu. "Çok fazla değil, Majesteleri, ama davranış kurallarınızı ihlal etmeden elde edebildiğimiz tek şey bu. Dün geçtiğimiz kasabadan satın almak için birlikte gittik."

Düşünceli tavırları karşısında hayrete düşen Styxx onu sefkatle tuttu. "Teşekkür ederim. Hepinize teşekkür ederim. Bu gerçekten de şimdiye kadar aldığım en asil hediye ve onu bu şekilde saklayacağım."

Gaius onu selamladı. "Bizim için yaptığınız fedakârlıkları ve kendi memur maaşınızdan bize fazladan ödeme yaptığınızı ve kendiniz için neredeyse hiçbir şey almadığınızı biliyoruz Majesteleri. Her ne kadar saklamaya çalışsanız da, ihtiyacımız olduğunda bize ilaç ve malzeme almak için kişisel eşyalarınızı sattığınızı ve geri kalanımız yoksun kalmasın diye yetersiz olduklarında bunları kendiniz için reddettiğinizi gördük. Bizim için yaptığınız her şey en iyi şekilde not edildi ve derinden takdir edildi. Hiçbir prens ya da kral yoktur ki son iki yıl boyunca birkaç gün rahat etmek için evine gitmeden yanımızda kalsın. İşte bu yüzden size saygı duyuyor ve sizi takip ediyoruz."

"Bu ve kazandığımız zaferlerin zaferi," diye bağırdı adamlardan biri kalabalıktan.

Kahkahalar yükseldi.

Onların nezaketinden bunalan Styxx yutkundu. "Tanrılar bizi zaferle kutsamaya devam etsin."

"Tanrılar bizi korusun" diye tekrarladılar ve ardından onun adını zikretmeye başladılar.

Teker teker gelip önünde eğildiler.

Varlığının derinliklerine kadar alçakgönüllü olan Styxx, sabırla durdu ve ordusunun her bir üyesiyle konuştu.

Ona en son yaklaşan Galen oldu. "İyi misin?" "Omzum beni öldürüyor," dedi nefesinin altında.

bir yandan da giden adamlarına gülümsüyordu. "Gerçekten bir sandalye kullanabilirim."

Galen gülerek çadırın kapağını onun için açtı. "Gelin ve oturun, Majesteleri."

Styx x itaat etti ve pelerinini dikkatlice masasının üzerine koydu. Bir iniltiyi bastırarak oturdu ve iç çekti. Günün erken saatlerindeki savaşta, zırhının kol deliğinden kendisine saplanan kırık bir tahta mızrağa tekme atmıştı.

Bir dahaki sefere Bethany ona koruma için bir jeton verdiğinde, ahşap nesneler içerdiğinden emin olacaktı.

Ve sakarlık.

"Onlara doğum günümün geçtiğini mi söyledin?" Styx x sordu.

Galen omuz silkti. "Üç gün önce Gaius'a laf arasında bahsetmiştim. Bunu yapacaklarını hiç düşünmemiştim."

Styx x kendisi için çok şey ifade eden bu beklenmedik hediye karşısında gözlerinin yaşardığını hissetti. Ama Galen'in onu yaşlı bir kadın gibi ağlarken görmesine izin verecek değildi. "Umarım ona yaşımı söylememişsindir."

"Ben aptal değilim, Majesteleri. Genç olduğunuzu bilseler de, saygıdeğer muzaffer liderlerinin gerçekte ne kadar acemi olduğunu öğrenmelerine gerek yok. Bu onları çığlık çığlığa eve gönderebilir."

Gerçekten de olabilir.

On ve sekiz. Zar zor. Yine de kendini yaşlı hissediyordu.

Konuyu değiştiren Styx x bir kadeh şarap içti. "Sen
duydum itibaren senin Antigone?"

Onlar alındı Günün erken saatlerinde bir haberci gelmişti ve Galen'e kızından en az bir mektup ya da hediye gelmemesi nadir görülen bir durumdu. Galen zırhının altından bir deniz kabuğu kolye çıkardı ve Styx x'in yanına oturarak ona uzattı. "Bunu o ve torunum gönderdi. Hepsi iyi ve benim kırılmış yüzümü tekrar görmek için sabırsızlanıyorlar. Peki ya senin aile?"

"Her şey yolunda," diye tahmin etti Styx x. Yine de dürüst olmak gerekirse, bundan emin değildi. Kimse, hatta babası bile onunla iletişime geçmemişti. Didymos istila edilmiş ya da başlarına bir şey gelmiş olsaydı, ailesinin haber göndereceğini varsayıyordu.

Ama gün geçtikçe, ona gelen mesajlar diğer askeri komutanlardan ve krallardan geliyordu ve sağlık dilekleriyle değil, savaşla ilgiliydi. Yine de

Dürüst olmak gerekirse, Bethany'nin körlüğüne rağmen gerçek adını bilseydi ona bir şeyler göndereceğini düşünmek hoşuna gidiyordu. Bildiği kadarıyla bunu defalarca denemişti.

En azından öyle umuyor ve öyle davranıyordu.

Onun yokluğunda başka bir adam bulmuş olabileceği korkusunu düşünmek istemeyen Styxx, çenesini haritalarının yayıldığı masaya doğru salladı. "İlerleyişimizi gözden geçiriyordum. Dört gün içinde Atlantis'in anakara kıyısına varmış oluruz."

"Haberciden teknelerin hazırlandığını duydum. Adamlarımız Apollymi'nin başkent tepesindeki salonunda dans etmek için sabırsızlanıyor."

Son aylarda, Styxx Atlantis'in başkentine doğru ilerlerken, dış adalardan altısını ele geçirmişler ve daha fazla Yunan kuvveti gönderilip buraları işgal edene kadar ellerinde tutmuşlardı. Güçlü düşmanlarına karşı herhangi bir başarı elde edebilen tek kişi oydu. Haberciler aracılığıyla duyduklarına göre, Yunan kuvvetlerinin geri kalanı evlerindeki düşmanları tarafından yok ediliyordu.

Ama Styxx ve ordusu Atlantis'in başkentine ulaşabilir ve oradaki saraya girebilirse, diğer orduların aldığı kayıplara rağmen bu savaşı kazanacaklardı. Bunu bekleyemezdi.

"Atlantis'in başkentine hiç gittiniz mi, Majesteleri?"

Styxx kardeşini en son gördüğü zamanı ve ikisinin de birbirlerine söylediği incitici şeyleri düşünmemeye çalıştı. "Gördüm."

"Söyledikleri kadar gelişmiş mi?"

Başka bir şey o daha ziyade değil var
yönlendirme dikkatini çekti. "Öyle."

Galen onun bakışlarıyla harita üzerinde buluştu. "Bunu gerçekten kazanabileceğimizi düşünüyor musunuz, Majesteleri?"

"Evet, I yap." Ve Styxx tamamen amaçlanan
için ram intikamını bir dizi aristokrat
Atlantislinin boğazından aşağı indirdi.

Hem onun için hem de Acheron için.

10 Ağustos, MÖ 9530

Bethany, halkının üstün yeteneklerine rağmen Stygian Omada'nın Atlantis savunmasının bir hattını daha yarmasını izlemek için geri çekildi. Kardeşleri Yunan topraklarında savaşı kazanırken ve kraliyet evlerini yok ederken, Styxx evlerinde onların canına okuyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Sanki zihinlerini okuyabiliyordu. Kullandıkları her taktiğe, yaşının çok ötesinde bir beceriyle karşılık veriyordu. Daha önce hiçbirinin görmediği manevraları tekrar tekrar kullandı. Bir şekilde, halkının zaferi garantilemek için her zaman güvendiği Yunan savaşının tüm zayıflıklarını yok etmişti.

O piç yenilmezdi.

Ve son birkaç savaşta, onun inanılmaz zorlukların üstesinden gelmesini ve mezara konması gerekirken zaferle çıkmasını izlerken, gerçek kimliği hakkında bir farkındalık yaşamıştı.

Mantıklı olan tek şey buydu.

Gerçekten ne kadar ironik. Archon'un bulmak için krallığını paramparça ettiği çocuk.... bir Yunan ordusuyla eve dönüyordu.

Didymoslu Styxx, Apollymi'nin gizli oğluydu. Bunun için hayatını ortaya koyabilirdi.

Bethany atını sağa sola sürerek Styxx'in Atlantisliileri geri püskürtmekle meşgul olduğu savaştan uzaklaştı ve diğer tanrılar güçlerini birleştirip burayı Apollymi'nin hapisanesi haline getirene kadar büyük büyükbabasının yönettiği diyara gitti.

En azından Apostolos ölene kadar.

Karanlık ve kasvetli bir yer olan Kalosis kimsenin aklına tatil yeri olarak gelmiyordu. Tabii gerçekten korkunç ölüm motiflerinden hoşlanmıyorlarsa. İronik bir şekilde, Bethany'nin çocukluğunun çoğunu geçirdiği ve en sevdiği yerlerden biri burasıydı.

Bu da onun kişiliği hakkında çok şey söylüyordu.

Bethany cehennem diyarının merkezindeki karanlık saraya doğru ilerlerken kendisini şüpheyle izleyen Charonte iblislerini görmezden geldi. Zar zor giyinen Charonte'ler, derileri genellikle sadece iki, ama bazen daha fazla renkten oluşan tehlikeli bir şeytani ırktı. Boynuzlarının rengiyle uyumlu kanatları vardı ve gözleri her zaman ürkütücüydü.

"Apollymi nerede?" diye sordu ona en yakın olan mavi erkek iblis.

"Arka avluda," dedi kendilerine özgü şarkılı aksanlarıyla.

Asitsiz bir rüzgârın dalgalandırdığı perdelerin bulunduğu karanlık, yansıtıcı koridora yöneldi.

Bethany yüksek siyah mermer duvarlı bir avluya açılan büyük cam kapıları iterek açtı.

Apollymi, duvardan geriye doğru uzanan çeşmenin önünde oturuyordu. Dökümlü siyah bir elbise giymiş olan yıkım tanrıçası ölümcül olduğu kadar nefes kesiciydi de. Uzun, beyaz saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü ve dönen gümüş gözleri diğerlerinden çok daha fazlasını görüyordu.

Archon ondan korkmakta haklıydı. Merhamet ve şefkatten yoksundu.

"Neden buradasın?" Apollymi hırladı.

"Tüm zamanların en çok merak edilen sırrını öğrendim ve bununla başa çıkmak için yardımınızı istiyorum."

Apollymi sırttı. "Bulduğun bu sır nedir?" "Oğlunuz bir orduyu başkentimize doğru yönlendiriyor."

Apollymi'nin sırtışı kaşlarını kaldırıp masum bir ifadeye dönüştü. "Oğlum mu?"

"Didymos Prensi Styxx. O Apostolos, değil mi?"

Apollymi yüksek sesle güldü ve göletine geri döndü. "İyi denemeydi. Yanlış, ama yaratıcılığın için sana puan veriyorum."

Bethany ona bir an bile inanmadı. "O olduğunu biliyorum."

"O zaman neden beni diğerlerine ele vermedin?"

"Çünkü son zamanlarda senin fedakarlığını anlamaya başladım."

Bu kez Apollymi'nin kahkahası acımasızdı. "Cidden bana sefalet ve gazap tanrıçasının aşık olduğunu mu söylüyorsun? Gerçekten buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Neden olmasın? Eğer mutlak yıkım tanrıçası sevebiliyorsa... ben neden sevemeyeyim?"

"Oh, Bet... sen saf ve aptalsın. Ve eğer gerçekten aşık olsaydın, bunu hepimiz bilirdik." Apollymi elini siyah suda gezdirdi. "Oğlum yakında eve dönecek ama bu panteonu yok etmek için yabancı bir orduya ihtiyacı olmayacak. Şimdi gidin ve hepinizden ne kadar nefret ettiğimi hatırlamadan önce beni terk edin."

"Tamam, gideceğim. Ama bilmeni isterim ki tanrılar bir araya geldi ve Styxx ana kıyıya adımını attığı anda onu öldürecekler. Hep birlikte."

"Beni zerre kadar ilgilendirmiyor."

Bethany bundan pek emin değildi. Apollymi doğruyu söylüyor gibi görünse de, Bethany Styxx'in adından ilk bahsettiğinde gözlerinde hafif bir parlama olmuştu.

Prens tanrıça için bir şey ifade ediyordu. Ama eğer oğlu değilse, onun için neydi?

11 Ağustos, MÖ 9530

Atlantis tanrıları beyaz mermer salonlarında bir araya gelmiş, halklarından hiçbirinin bastıramadığı ya da geri çeviremediği Yunan ordusunun ilerleyişini tartışıyorlardı.

"Nasıl?" Archon kürsüsünün önünde duran tanrılara doğru homurdandı. "Daha iyi silahlanmış durumdayız. Daha yüksek teknolojiye sahibiz. Askerlerimizin psişik yetenekleri var ve yine de bu cılız, kokuşmuş insan ve ordusu bize üstünlük sağlayıp toplu kığımızı tekmeleyebiliyor. Tanrı aşkına, biri bana nasıl olduğunu söyleyebilir mi?"

Birbirlerine gergin ve iğrenmiş bakışlarla baktılar.

"Onu bir tanrı koruyor," dedi Bethany, Archon'un önünde durana kadar kalabalığın arasından ilerleyerek. "Kim olduğunu bilmiyorum ama çok güçlü bir tanrı. Ne zaman ona ateş etmeye çalışsam, sanki görebiliyormuş gibi saptırıyor... ki bunun imkânsız olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Apollymi?" Archon doğrudan ilk varsayımına giderek sordu.

Adalet tanrıları Dikastis başını salladı. "Olamaz. Oğlunun Atlantis'te bizim haberimiz olmadan bir orduya liderlik ediyor olması mümkün değil. Güçlerini kullanıyor ama onlar bizim değil. Eğer öyle olsaydı hepimiz hissederdik."

"Belki de ordularımızdan çok daha iyi eğitilmiş ve zekidir."

Hepsi dönüp deniz tanrısı Ydor'a baktı. Uzun boylu ve siyah saçlı olan bu adam grubun geri kalanından ayrı duruyordu.

"Ne?" diye sordu masumca. "Bana hiçbirinizin böyle bir şey düşünmediğini söyleyin. Bu çocuğu gördünüz mü? Savaş alanında tam bir canavar. Eline kılıç aldığı anda içinde alev alev yanan bir öfke açığa çıkıyor. Hiç bu kadar korkusuz bir ölümlü görmemiştim. Sanki bize meydan okuyor."

onu öldürmek ve ölmek istiyor.... O kesinlikle bu düşünce yapısına sahip bir tanrı değil."

Archon dikkatini Bethany'ye geri verdi. "Onun Athena'nın şampiyonu olduğunu mu söylemiştin?"

Başını salladı. "Ama onu savaşta koruyan Athena değil. Daha yaşlı bir tanrı. Eminim geri kalanınız da bunu hissetmiştir."

Misos da onunla aynı fikirdeydi. "O haklı kardeşim. Ona kendi elimle vurmaya çalıştım ve baltamı kırdı."

Yüzü kıpkırmızı olan Archon öfkeyle kükredi. "O zaman bu küçük serseri prensi nasıl durduracağız?"

"Apollo." Konuşmak için öne çıkan Epithymia bakışlarını toplanan tanrıların üzerinde gezdirdi. "Bunu söylemek beni ne kadar üzse de, o Yunanlı piç bizim tek umudumuz."

Archon onun teklifiyle alay edercesine homurdandı. "Bu tahtı istiyor." Kelimeyi kolçağa attığı bir tokatla noktaladı. "Neden bize yardım etmek için en iyi komutanını durdursun ki?"

"Çünkü Yunanlılar Atlantis'i alırsa, bizim bölgemizi paylaşmak zorunda kalacak. Şu anda olduğu gibi... Olimpos panteonunda Zeus'a bağlı olarak burada hüküm süren başka bir tanrı olacak." Epithymia tüm gruba hitap etti. "Dediğiniz gibi, onun hırsları bundan daha büyük. Senin tahtına oturmak istiyor ve bunu hepimiz biliyoruz. Yunan panteonunu burada bizden daha fazla istemiyor. Onları fethetmemizi istiyor, bu yüzden Yunanistan'da kazanıyoruz."

Tahtına geri oturan Archon, onun sözlerini düşünürken sakalını sıvazladı. "Bu mantıklı ve onun hırsları konusunda haklısın. Ama o insanla başa çıkmak için neden onun yardımına ihtiyacımız olduğu gerçeğini ona söyleyemeyiz. Bizimle alay eder. Peki onu davamıza nasıl ikna edebiliriz?"

Epithymia ona alaycı bir bakış attı. "Şehvetini ona karşı kullan. Ölçülü bir tanrı olan Apollon'un şehvet düşkünlüğü iyi bilinir ve belgelenmiştir. O her şeyi çivileyebilir. Hayvansal, bitkisel, mineral."

Archon düşünceli bir şekilde başını salladı. "Didymos prensesinin tüm Yunan kadınları arasında en güzeli olduğu söylenir. Prens kız kardeşini ona karşı kullanabiliriz. Onu Apollon'a bağlarsak Kral Xerxes oğlunu ve ordusunu tören için geri çağırır.... Apollon'un kadınla birlikte olmak için taraf değiştirdiğini düşünmelerini sağlarız."

Epithymia gülümsedi. "Apollo'ya ateşkesi gelecekte Yunanistan'a daha büyük bir saldırı için konumumuzu sağlamlaştırmak amacıyla kullanmak istediğimizi söyleyeceğiz. Ama bunun için zamana ihtiyacımız var."

Misos gülerek, "Bunu satın alacak kadar aptal," dedi.

"Bet'anya?" Archon onu bakışlarıyla kıştırdı. "Sen Yunanlı ile pazarlık yap."

Ciddi miydi?

Ağzı açık kalmış, inanamamıştı. "Hermes'e mi benziyorum yoksa"- Archon'un sağında duran güzel tanrıyı işaret etti-"Hephaestion'a mı? Ben bir haberci tanrı değilim."

"Hayır, ama siz Apollo'ya karşı bizden daha güçlüsünüz. Çağırabileceğiniz iki panteonunuz var. Ve o bizi hiçe sayarken, babandan korkuyor... ve senden."

Oh, doğru, bunu yüzüne vur. Sanki yardım edebilirmiş gibi? Ama tartışmanın nafile olduğunu biliyordu. Archon bu konuda hıyarın tekiydi.

Bethany teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Peki. Tam olarak ne söylememi istiyorsun?"

"Eğer bize bu konuda yardım ederse, Olimpos'un tanrılarını yerle bir edeceğiz ve tüm Yunanistan'ı ona ve Apollitlerine bırakacağız."

Ve bu kesinlikle tanrıya ve onun devasa egosuna hitap edecektir.

Bethany içini çekti. "Pekâlâ. Gidip onunla görüşeceğim. Ama hizmetim için istediğim bir şey var."

Archon kaşlarını kaldırdı. "Ve bu?"

Bethany tereddüt etti. Ancak bu noktada, aşkı için kendisiyle alay etmeleri artık umurunda değildi. Tüm çabalarına rağmen, ona aşık olan tek kişiyi bulamamıştı.

hayatı onun için önemliydi. Ve bunu yapıp onu tehlikeye atmaya hiç niyeti yoktu. "Didymos'tan Hektor adında bir Yunan askeri. Savaşta tanrı ya da başka biri tarafından zarar görmeyecek."

Başını ona doğru eğdi. "Anlaştık. Şimdi git ve bu Yunan piçini sırtımızdan ve topraklarımızdan çıkaralım."

* * *

Bethany, Apollo'nun Delphian tapınağının dışında volta atıyordu. Adanın mimarisini ve güzelliğini takdir edebilse de, bu yerden ve burayı ana üs olarak benimseyen tanrıdan nefret ediyordu.

"Babam birazdan sizinle olacak."

Strykerius'u incelemek için durakladı. Apollo gibi o da uzun boylu ve altın sarısıydı, Styxx'inkilere rakip olacak kadar canlı mavi gözleri vardı. İki prens de muhtemelen aynı yaşıydı. Gerçi dürüst olmak gerekirse Styxx çok daha yaşlı ve dünyevi görünüyordu. "Yarı Atlantisli misin?" Ondaki kokuyu alabiliyordu. Olimpos tanrısının aksine, Apollo'nun oğlu onların güçlerinin çoğuna sahipti.

"Annemden, kraliçeden."

Bethany, Archon ve diğerlerinin Strykerius olduğunu iddia ettiği bebeği öldürdüklerini hatırlayınca kaşlarını çatı. "Oğlunun doğumda öldüğünü sanıyordum?"

"Strykerius!" Apollo havladı ve çocuğun karşılık olarak sıçramasına neden oldu. "İçeri gir ve bizi yalnız bırak."

Tüm bu olanlarda son derece tuhaf bir şeyler vardı ama bunun için endişelenecek zamanı yoktu. Kazanması gereken aptal bir tanrı vardı.

"Senin için ne yapabilirim, küçük kuzen?"

Apollo'nun, kendisini Mısırlı tanrıça İsis'in doğurduğu söylentileri üzerine oynadığı oyuna dudak büktü. Ama Bethany aldanmamıştı. Teyzesi Zeus tarafından hamile bırakılmaktan çok daha iyi bir zevke sahipti. Evrende bu birliktelik için yeterince nektar ya da şarap yoktu.

"Şartları görüşmek için gönderildim."

Apollo sırtıttı. "Bir Yunan prensi tarafından kışınıza tekmeyi yemekten bıktınız mı?"

Ona ters ters baktı. "Peki. Buna ihtiyacım yok. Sen her zaman yaptığın gibi Zeus'un tahtını ikinci kez ele geçirirken ben de Mısır'a dönüp mutlu mesut yaşayabilirim." Gitmeye başladı.

"Bekle!"

Bethany yüzünü ona döndü. "Evet?"

"Bana tam olarak ne soruyorsun?"

"Biz ordumuzu güçlendirirken ve bu savaşı daha sonra yenilemek için pozisyon alırken, halkınız ve panteonunuz için bir Yunan prensesini oyalamanızı istiyorlar. Yunanistan'ı alacağız ve güzel ailenizi devireceğiz, sonra da keyfini çıkarmanız için size teslim edeceğiz."

"Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü Atlantisliler, Yunanlıların aksine, hiçbir zaman savaş arzulamadılar. Barış içinde yaşamayı tercih ederiz. Yunanistan'ın tek bir tanrısı varsa, o da -ya da bu durumda siz- gözlerinizi kıyılarımıza çeviremeyecek kadar meşgul olacaksınız. Böylece Yunanlılar Apollitlerinizin malı olabilir, oğlunuzun tahtı olur, Olimpos'u siz yönetirsiniz ve biz de yalnız kalırız."

"Peki hangi prensesi tavlamamı istiyorsun?"

"Didymos'taki."

Yüzüne tam teşekkürlü bir gülümseme yayıldı. "Didymos? Gerçekten mi? Onların prensini prenseslerine tercih ederim."

Bethany kayıtsızca omuz silkti. "İkisini de alabilirsin, umurumda değil. Ama ben olsam prensi pazarlık için kullanmazdım. Yunanlılar bile oğullarını erkek tanrılarına fahişe olarak sunmaktan hoşlanmazlar."

Apollo güldü. "Çok akıllısın Bet'anya. Ve sen de haklısın.... Bu arada Archon'a bu koz için teşekkür ettiğimi söyle. Minnettarım ve bunu unutmayacağım."

Başını ona doğru eğdi. "Prensinle iyi eğlenceler. Sadece o piçi kıyılarımızdan uzaklaştırın."

"Merak etmeyin. İkisini de memnuniyetle yaparım."

15 Ağustos, MÖ 9530

Styxx, yanında Galen olduğu halde, adamlarının kendilerini Atlantis anakarasının kıyılarına götürecek olan gemilere binmelerini acımasız bir kararlılıkla izledi.

Birkaç saat içinde yelken açacaklardı. Gece karanlığında kıyıya varacaklardı ve yarın Atlantis'in sahibi olacaklardı ve her Atlantisli onun Stygian Omada'sına boyun eğecekti....

"Prens Styxx!"

Bir haberci koşar adım kampa girerken duyduğu keskin çığlıkla döndü. Çocuk atını dizginledi ve atından atladı. Styxx'e doğru koşup diz çöktü ve rulo haline getirilmiş bir parşömeni ona doğru uzattı.

Bu bok iyi olamaz....

Çocuğun yüz ifadesi ya da acelesi göz önüne alındığında değil. Korkudan atına ulaşın bindiğinden daha sert binen Styxx parşömeni aldı ve üzerinde müttefikleri olan en büyük şehir devletlerinin altı kraliyet mührünü gördü. Bu mühürler arasında babasınıninki de vardı. Son yirmi bir aydır babası ona hiçbir şey göndermemişti. Ve hiçbir şey bu kadar resmi değildi.

Styxx gününün mahvolmak üzere olduğunu ruhunda hissedebiliyordu.

Parşömeni yırtarak açtı ve okudu. Ve her kelimedede çenesi daha da düştü. Hayır... Bu kadar uzağa geldikten ve bu kadar yaklaştıktan sonra olmazdı.

Sizi aptal orospu çocukları.

"Bir şey mi oldu lordum?" Gaius sordu.

Styxx çenesini kapattı. "Yunanistan'a geri çağırıyoruz." Her kelimeyi büyük bir kızgınlıkla telaffuz etti.

"Ne?" Galen kükredi.

Styxx ona parşömeni uzattı. "Tüm kralların oybirliği var. Bizi Yunanistan'a geri istiyorlar. Derhal yürürlüğe girecek. Gelecekteki tüm seferlerden vazgeçmeliyiz. Devam edersek, bizi vatana ihanetle suçlayacaklar."

Styxx yeni emirleri komutanlarına iletmeye giderken Galen geride kaldı ve öfkeyle homurdandı.

Buna hâlâ inanamıyordu ama tüm Yunan kralları ateşkes kararına katıldıkları için başka seçeneği yoktu. Eğer devam ederse, tüm ordusunun katledildiğini göreceklerdi.

Adamları da bu habere ne ondan ne de Galen'dan daha fazla sevinmişti.

Kralların durma kararı kadar yankılanan tek bir şikayetleri vardı... Yunan kuvvetlerinin geri kalanı beceriksiz ezikler olduğu için bizim cezalandırılmamız adil değil.

Styxx adamlarıyla aynı fikirdeydi ama bunu yüksek sesle söyleyemiyordu. "Bizler askeriz ve emirlere itaat ederiz."

Olimpos Dağı'nın en yüksek noktasına kadar koktuklarında bile.

Styxx teselli olarak, "Ama en azından artık hepiniz evlerinize, ailelerinizin yanına gideceksiniz," dedi.

Bu onların asık suratlı saflarına bir tezahürat gönderdi. Doğrusu, Styxx Bethany'ye dönmek için sabırsızlanıyordu. Onun elini yüzünde en son hissettiğinden bu yana neredeyse iki yıl geçmişti. Onu yanında karşılayan altın yeşili tatlı gözlerini görmeyeli neredeyse iki yıl olmuştu.

Umarım onun uzun yokluğunda sevecek başka birini bulmamıştır.

Çadırına döndüğünde sırtındaki güneş izinin yanana kadar ısındığını hissetti. Styxx dondu kaldı.

Apollo burada mıydı? Ya da başka bir iblis, belki? Yoksa işaret bunu neden yapsın ki? Etrafına bakınırken korkusunu bir kenara itti. Eve gidiyorlardı. Neden şimdi saldırırsınlar ki?

Ama o zaman tanrılar yaptıkları her şeyi neden yaptılar?

"Siz piçlerden nefret ediyorum," diye hırladı nefesinin altında tanrılara. "Tek yaptığınız hayatımı mahvetmek oldu. Keşke her biriniz gitmiş olsaydınız."

Ve Styxx yaşadığı sürece bir daha asla başka bir tanrıyı bedenen görmek zorunda kalmamayı umuyordu.

31 Ağustos, MÖ 9530

Galen atını dizginledi ve gülümsedi. "Şu nefis zeytin kokulu havayı koklayın lordum... Yunanistan'a geri döndük."

Styxx, Galen'in alışılmadık coşkusu karşısında homurdandı. "Sanırım savaş beynini uyuşturmuş olabilir. Bana da farklı kokmuyor."

"Tabii ki öyle!"

Styxx alay etti, "Yanılıyor olabilirim ama rüzgarın sınırlarımızda durduğunu sanmıyorum."

Galen ona ters ters baktı. "Saygın bir savaş kahramanından böyle bir vatanseverlik. Utanmalısın."

Başını sallayan Styxx, bakışlarını iyi savaşmış ve hepsine ve çeşitli şehir devletlerine onur kazandırmış askerlerin üzerinde gezdirdi. Ama yine de içinde daha önce olmayan bir karanlık vardı. Savaş onu değiştirmişti. Estes ne kadar kötüyse ve sapkın amcası ne kadar gaddarlık yaptıysa, Styxx insanlığın çok daha kötü bir yüzünü görmüş ve neden savaştığını merak etmişti. İnsanlığın kurtarılmaya değer nesi vardı?

Onlar için savaşmıyorsun. Yalnızca Beth ve onun hayatı için savaşıyorsun.

"Majesteleri?"

Gaius karşı tarafına geçerken ona doğru baktı. "Evet?"

"Buradan çok uzakta olmayan bir pansiyon var. Acaba bu gece oraya yakın bir yerde kamp kurabilir miyiz?"

"Biz mi?" Styxx tekrar ordusuna baktı.

Gaius ona şehvet dolu bir sırıtış attı. "Orada kadınlar var Majesteleri ve bazılarımız için uzun zaman oldu."

Styx, Galen ile eğlenen bir bakış alışverişinde bulundu. "Eğer hepinizin istediği buysa. Ben kimim ki sizi reddedeyim?"

Gaius diğerlerine haber vermeye gitmeden önce mutluluk içinde bağırdı.

Galen iç çekti. "Yeniden o kadar genç olmak için." "O kadar da yaşlı değilsin."

"Yeterince yaşlı..." Galen atını ileri doğru itti. "Ee, Majesteleri, diğerleri kadınlarıyla eğlenirken biz bu gece sizin çadırınızda mı eğleneceğiz?"

Styx bu küstah soru karşısında kaşlarını kaldırdı. "Adamlara katılmayacağımı nereden biliyorsun?"

Galen onun meydan okuması karşısında homurdandı. "Çünkü eve belirli bir kadına gitmek isteyen bir adamın bakışını bilirim ve başka hiçbir şey bunu yapamaz. Onun için iki yıldan daha uzun bir süre geçmiş olsa bile."

Styx, Galen'in kendisini herkesten daha iyi tanıdığı gerçeği karşısında bir gülümsemeyi bastırdı. Bir yanı bu kadar şeffaf olmaktan nefret ediyordu ama bir yanı da en azından bir kişinin onu sandıkları gibi değil, olduğu gibi gördüğünü bilmekten memnundu. "Zar o zaman."

Galen güldü. "Sonunda seni bir konuda tekrar yenmek için sabırsızlanıyorum."

* * *

Saatler sonra Styx çadırında oturmuş güzel Bethany'sini düşünürken adamları kamp ile pansiyonun bulunduğu kasaba arasında bölünmüştü. Eğlence sesleri yüksek ve kakofonikti. Kafasının içindeki seslere karışıyorlardı, öyle ki doğru düzgün düşünemez hale gelmişti. Sayıları çok fazlaydı.

Tek başına masasının üzerinde zar atarak Galen'in kendisine katılmasını bekledi. Bethany'nin kolyesini çıkarmış ve elinin ulaşabileceği bir yere bırakmıştı. Gülümseyerek kolyeyi aldı ve başparmağını küçük gümüş bir diske damgalanmış yay ve ok işaretinin üzerinde gezdirdi. Onun yaşındaki pek çok kadın

Kadınların ve çocukların azılı koruyucusu olduğu söylenen tanrıça Artemis'e. Ve tanrıçanın sevgilisini her zaman tüm zararlardan koruması için dua etti.

Bethany eve dönmek istemesinin tek nedeniydi ve dört gözle beklediği tek şey oydu. "Yakında, aşkım. Ve bu sefer, sana sonsuza dek tutunacağım." Gözlerini kapatarak onun güzel yüzünü hayal etti. Onun için tekrar dans ettiğini hayal ederken vücudu anında sertleşti.

Son iki yıldır şiddetle dizginlediği tüm ihtiyaçlarıyla onunla sevişirken onu yakınında tutmasını.

Ani bir vuruş oldu.

Onunla bir süre daha rüyalarında kalabilmeyi dileyen Styxx, kolyesini yere bıraktı ve şarabına uzandı. "Girin."

Daha önce hiç görmediği Atinalı bir asker, benzer giyimli adamlardan oluşan küçük bir grubun başında içeri girdi. "Prens Styxx?"

"Evet?"

"Her an gelebileceğinizi duyduk ve ordunuza hoş geldiniz demek istedik."

"Teşekkür ederim." Styxx dışarıdaki seslerin çok daha sessizleştiğini fark edince başını eğdi.

Çadırın diğer tarafında, paletin yanlarında duran silahlarına ve zırhına göz atarken içinden kötü bir his geçti. O anda, dekartatoli'lerinden birinin bu adamlara çadırına kadar eşlik etmesi gerektiği ama etmediği aklına geldi.

Styxx bakışlarını onlara dikti. "Peki sizin için ne yapabilirim?"

"Kısacası, Majesteleri... ölebilirsiniz." Lider öne doğru sıçradı.

Styxx sandalyeden yuvarlandı. İlk askerin solar pleksusuna sert bir yumruk atarak onu geriye savurdu. İkincisinin yanından geçerken, üçüncüsü onu alt edemedi böğrüne bir hançer sapladı. Styxx acı içinde tısladı ve sonra

onu geri tekmeledi. Ama artık çok geçti. İlki iyileşmiş ve onu sırtından bıçaklamıştı.

Kulakları nefretlerinden ve çektiği acıdan uğulduyordu. Onlar üzerine bıçak yağdırırken Styxx yere yığıldı. Sıcak kan derisini kaplayana kadar aktı.

Liderleri onu sırt üstü yatırdı ve kanlı bedenini küçümseyici bir alaycılıkla taradı. "Savaşta galip gelemeyen komutanlardan bir eve dönüş hediyesi, prens." Asker hançerini Styxx'in kılıç tutan elini yere sabitlemek için kullandı.

Gölüşerek onu orada ölüme terk ettiler.

Nefes almakta zorlanan Styxx, avucuna gömülü Trakya hançerine baktı ve kendi kanında boğuldu. O ve adamlarının yaşadığı onca şeyden, düşmanlara karşı hayatta kaldıkları onca saldırı ve savaştan sonra, onları kendi kıyılarında yok eden kendi müttefikleriydi.

Ve zafer ya da aile için değil.

Küçük kıskançlık için.

3 Eylöl, MÖ 9530

"Dikkatli olun, Majesteleri, yavaş için."

Biri başını kaldırıp ağzına yavaşça su dökerken Styxx inledi. Sonra o kişi başını geriye yatırdı, böylece Galen'in endişeli, kırılmış yüzünü görebildi. Elbette onunla ilgilenen Galen'di. Başka kim zahmet ederdi ki?

Eski öğretmeninin sol yanağında derin bir kesik vardı ama onun dışında sağlam görünüyordu.

Styxx gözlerini kısarak ağır perdelerin arasından gelen ışığın acısına ve parlaklığına baktı. "Adamlar mı?"

"Yaklaşık yarısı

kurtuldu." Yarısı mı?

Yarım ...

Kaybettiklerinin zihinsel acısıyla yüzünü buruşturdu. Bu haber onu korkakların kendisine sapladığı hançerlerden çok daha fazla yaralamıştı. "Sorumluları yakaladınız mı?"

"Yeterli sayıda değiller. Sana saldıran adamlardan birini yakalamayı başardım. Kanını kuruttum ve hain dilinden bazı bilgiler aldım."

"Ve?"

"Onlar paralı askerlerdi. Onlara ödeme yapmak için kullanılan sikkeler Didymos da dahil olmak üzere tüm Yunan şehir devletlerinden geliyordu. Onların birincil hedefi sizdiniz. Adamlarımız sadece bir ikramiyeydi." Galen onun yaralanmamış eline bir şey sıkıştırdı ve sonra geri çekti.

"Devam edin," diye bağırdı Galen.

Styxx'in yatağı kaldırıldı ve ileri taşındı. Galen onu eve götürölmek üzere bir sedyenin içine yerleştirmişti. Acı içinde yüzünü buruşturarak elini açtığında Bethany'nin kolyesini buldu.

Avuç içi. Tanrılara şükür, Galen onu saklamıştı. Onun için önemli olacağını bilmek akıl hocasına kalmıştı.

Onu kalbine doğru tuttu ve gözlerini kapadı, sonra pusuya düşürölüp öldürölün adamlarını düşündü. Gardını gevşek bıraktığı için öfke onu tüketti. Neden daha uyanık olmamıştı? Silahlanmamıştı? Neden onlara fahişelik yapma özgürlüğü vermişti?

Çünkü sonunda güvende olmaları gereken yere, evlerine varmışlardı. Bunlar, korumak için savaştıkları ve kanlarını döktükleri insanlardı.

Keder ve ıstırap öfkesini bir kenara itti. Kimseye güvenilemezdi. Amcası ve babası ona bunu öğretmiş olmalıydı.

Kendi annesi.

Bethany de bir gün ona sırtını dönecek miydi? Bu düşünce onu sertçe tekmeledi ama bu canavarların sevdiği tek kadına olan inancını yok etmesine izin vermeyi reddetti.

Styxx çöp arabasının çerçevesine vurdu. Birkaç saniye sonra dışarıdaki adamlar onu yere bıraktı.

Acıya rağmen doğrulup oturdu. Ayağa kalkmaya başladığında Galen yanında belirdi.

Galen ona kaşlarını çatı. "Ne yapıyorsun sen?" "Taşınmayı hak etmiyorum."

"Highness-"

"Gardımı düşürdüm ve adamlarım bunun için öldü. Onlarla birlikte ölmem gerekirken burada yatıp şımartılmayacağım."

"Styxx!" Galen tersledi ama Styxx dinlemeyi reddederek kendini ayağa kaldırdı ve çöplükten çıkarken tökezlememek için elinden geleni yaptı.

"Atım!" Styxx bağırdı.

Galen onu kollarına çekti ve kendine yakın tuttu. "Taşıdığın acıyı biliyorum, ἀγαπημένο μου γιός," diye fısıldadı Styxx'in kulağına. Sevgili oğlum...

Bu tek sevgi ifadesi Styxx'in boğazını düğümledi ve gözlerini yaşarttı. Hayatında ilk kez biri ona bu şekilde hitap etmişti.

"Ben de taşıdım," diye devam etti Galen, "ama şimdi ölmek onları geri getirmeyecek."

Ben ölmeyeceğim. Bunu acı bir kesinlikle biliyordu. Ve yaralı ve kederli adamların sırtında taşınmayacaktı.

Genç bir kalkan taşıyıcısı Troian'ı ona getirdi ve atı yanında tuttu.

Styx, Galen'i bir baba gibi kucakladıktan sonra geri çekildi. "Adamlarım daha iyisini hak ediyor." Kendisine atını getiren çocuğa teşekkür ettikten sonra, yardımsız bir şekilde yavaşça eyere tırmanırken çöp taşıyıcılarının ve askerlerinin yüzlerindeki şaşkın bakışları görmezden geldi.

Acıyı görmezden gelerek atını tekmeledi ve birliklerinin önüne doğru sürdü, sonra da onlarla yüzleşmek için döndü. Bakışlarını teker teker, neşeyle geri dönmüş olması gereken adamların yüz ifadeleri üzerinde gezdirdi. Ve onları tararken, Gaius'un hayatta kalanlar arasında olmadığını fark etti.

Bağırsakları sıkıştı.

Bir şeyler söylemek istedi ama tıpkı halkını güvende tutmakta başarısız olduğu gibi kelimeler de onu hayal kırıklığına uğrattı.

Birdenbire adamları onun adını söylemeye ve onun için tezahürat yapmaya başladılar, sonra da tek bir birlik olarak diz çöktüler.

Styx bunu anlayamadı. Kendi topraklarında katledildikten sonra bu onuru kesinlikle hak etmemiştir.

"İyi adamlar," dedi boğazı düğümlenerek. "Didymos'tan ayrılırken her birinizden yapmanızı istediğim fedakârlığı asla unutmayaçağım dair hepinize söz vermiştim. Güvenliğiniz konusunda asla kaprisli ya da dikkatsiz davranmayaçağım dair ve hepinizi hayal kırıklığına uğrattım. Bunun için affınıza sığınıyorum."

Danışmanlarından biri olan Tersus atını ileri sürdü. "Majesteleri, bizi yüzüstü bırakmadınız. Saldırıya uğradığımızda zafer sarhoşuyduk. Aramızdaki tek ayık adam sizdiniz. Müstakbel kralımızı korumak bizim görevimizdi. Sizin

Babam, neredeyse ölümüne neden olan ihmalimiz yüzünden bizi kırbaçlatacak."

"Olanlar yüzünden kimse cezalandırılmayacak," diye güvence verdi Styxx ona. "Bu konuda size söz veriyorum. Hepiniz yeterince acı çektiniz." Adamlarının önünde eğildi. "Şimdi evlerimize, ailelerimizin yanına dönelim ve bir daha asla kılıçlarımızı kaldırmak zorunda kalmamak için dua edelim."

3 Eylöl, MÖ 9530

Styx bitkin ve ağırlı bir halde çadırındaki paletinin üzerinde yatıyordu. Doktor sargılarını kontrol etmeyi yeni bitirmiş ve onu gece boyunca dinlenmesi için bırakmıştı. Ama rahatlayamıyor ya da uyuyamıyordu. Tekrar tekrar, saldırıya uğradığı, savaştığı ve hatırlamak istemediği binlerce başka şeyle ilgili görüntüler ona işkence ediyordu.

Nefes alamıyordu. Bir yanı deli gibi kaçmak, gecenin karanlığında çığlık atmak istiyordu. Ama bu, ona hayatları pahasına güvenen adamlara nasıl görünürdü?

Titreyerek ve çırpınarak kendini yukarı itti ve masasına doğru tökezledi. Fincanına şarap doldurdu ve hepsini bir yudumda içtikten sonra biraz daha içmek için uzandı.

Dışarıda adamlarının öfkesini duydu. Bu saldırı için kralları suçluyorlardı. Bu kadar çabuk geri çağırılmamış olsalardı, bu gece Atlantis'te bir zaferi kutluyor olacaktı, evlerinde yenilgiye uğramak yerine.

Kendi insanlarından.

Ve hala hiçbirini neden geri çağırıldıklarını bilmiyordu....

Katledilmediği sürece.

Kesinlikle hayır. Ama Galen'in de dediği gibi, savaşlar yaşlı adamların kendi solmuş güçleriyle övünürken oğullarını onların yerine ölmeye göndermelerinden başka bir şey değildi. Ve uğruna ölmeye değer pek çok siyasi fikir olsa da, hiçbirini uğruna ölmeye değmezdi.

Gerçi Styxx artık ikincisine katılmıyordu.

Kızgın ve iğrenmiş bir halde, savaşta öldürdüğü adamların görüntüleri gözünün önünden geçerken yaralı kılıç eline baktı.

Hayır, Galen'e kesinlikle katılmıyordu. Uğruna ölebileceği siyasi davalar vardı ama bir daha asla bir dava uğruna adam öldürmeyecekti. Başka birinden de bunu yapmasını istemezdi. Hayat bunun için çok değerliydi.

Sadece Bethany ve Galen'i korumak için kılıç kaldırırdı. Başka kimseyi değil. Ve kesinlikle başka hiçbir şey.

"Neden bu kadar üzgünsün, genç prens? Eve dönüyorsun. Heyecanlanmalısın."

Styxx en nefret ettiği ses karşısında buz kesti. Başını kaldırıp masasının diğer tarafında Apollo'yu gördüğünde nefes alış veriş daha da yoğunlaştı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Buraya muzaffer Didimos prensini karşılamaya geldim. Yapmam gereken bu değil mi?"

Sırtındaki işaret ısınıp derisini yakarken Styxx tısladı. Ayağa fırladığında Apollo'nun tam önünde cisimlendiğini gördü. Tanrı yüzüne dokunmak için uzandı.

Geri çekildi, ulaşamayacağı bir yere. "Böyle yapma, prens."

Styxx bir an için muhafızlarını çağırmayı düşündü ama Apollo'nun onlara ne yapabileceği belli olmazdı. On kişiden ikisi zaten kendi topraklarında katledilmişti. Diğerleri zar zor hayatta kalabilmişti.

Adamlarından birini daha feda edemezdi. "Beni yalnız bırakmanı istiyorum."

Apollo güldü. "Böyle bir şey olmayacak. Gördün mü... şimdi eve gidiyorsun çünkü baban ve diğer Yunan kralları kız kardeşini bana bakire bir kurban olarak sunmayı planlıyorlar."

Acıdan ve içkiden başı dönüyordu ama Apollo'nun az önce söylediklerini yanlış anladığından emindi. "Ne?"

Tanrı sırtarak başını salladı. "Bu doğru. Atlantis'le olan savaşın sona ermesini ve topraklarının rahat bırakılmasını istiyorlar. için

Beni mutlu etmek ve Atlantis üzerinde Yunanistan'a olan iyiliğimin devamını sağlamak için Ryssa benim kutsal metresim olacak."

Harika. Bu kadar korkunç olmasaydı gülerdi. Kız kardeşini tecavüzden kurtarmak için amcasını öldürmüştü, ama babası onu en nefret ettiği yaratıkla evlendirmişti.

Neden zahmet ettim ki?

Apollo ortadan kayboldu ve Styxx'in hemen arkasında yeniden ortaya çıktı. Kollarını beline dolayarak Styxx'i kendine doğru çekti ve Styxx'in saçlarının kokusunu içine çekmek için eğildi.

Styxx iğrenerek kurtulmaya çalıştı ama Apollo onu sıkıca tuttu. "Bil diye söylüyorum, gerçekten istediğim kişi Ryssa değil." Styxx'in boynuna sokulurken dişleri uzadı. "Çok daha sağlam ve doyurucu birini arzuluyorum."

"Bırakın beni!"

Apollo dişlerini Styxx'in şahdamarının üzerinde gezdirdi ve canını acıtacak ama deriyi kırmayacak kadar basınç uyguladı. "Bana istediğimi vereceksin prens," diye fısıldadı. "Adamlarının senin için ne kadar önemli olduğunu gördüm, özellikle de seni şımartan o yaşlı adamın. Bu yüzden bana ve kendine karşı dürüst ol. Neye daha çok değer veriyorsun? Kendi değerli kıçın mı yoksa onlarınki mi?"

Neden olduğu korkunç acıya rağmen, Styxx ona karşı daha da sert mücadele etti. "Senin için fahişelik yapmayacağım! Senin döküntülerine ne olduğu hakkında çok fazla hikâye duydum."

Apollo elini Styxx'in sırtında kendi işaretini Styxx'in derisine yaktığı yerde ve saldırganlarından birinin o nefret edilen güneş sembolünün ortasına bir hançer sapladığı yarada gezdirirken güldü. "Bu, beni inkâr edenlerin başına geleceklerle kıyaslanamaz bile. Dionysion'dayken sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Er ya da geç, tüm insanlar bir şey için fahişelik yapacaktır. Eğer beni kabul etmezseniz, ordunuzun geri kalanının, başladıkları işi bitirmek isteyen ve hala peşinizde olan düşmanlarınız tarafından yok edildiğini göreceğim... değerli krallığınızı

toz haline getirildi, sevdiğin o yaşlı adam katledildi ve kız kardeşin eğitilip pazarda bir tsoulus olarak satıldı."

Olimposlu elini Styxx'in bir tsoulus olarak damgalandığı yere indirdi ve parmaklarını işarete bastırarak Styxx'e damgayı en son birlikte olduklarında gördüğünü söyledi.

"Ve hepsinin hayatını yok ettikten sonra, seni Olimpos'a götüreceğim ve Prens Ganymede ile birlikte hepimize hizmet etmeni sağlayacağım. Yani temel tercihin, seni arzuladığım her zaman ve her yerde sadece benim için fahişelik yapman ve kimsenin bizden haberdar olmaması ya da Olimpos'taki her tanrı için eğilmen ve sonsuza kadar Yunan yazarların kaderini binlerce yıl boyunca başkaları için ibret verici bir hikaye olarak anlatmasını dinlemen."

Styxx seçenekler karşısında dişlerini sıktı. "Üçüncü seçeneğim ne?"

"Bir tane bile yok ve eğer kendini öldürmeye çalışırsan... şöyle diyelim, sakın yapma." Apollo başının arkasını öptü ve onu kucakladı. "Peki senin kararın ne küçük prens? Ve unutma, her iki durumda da ben kazanacağım."

9 Eylöl, MÖ 9530

Adamlarının aksine, Styxx saray kapılarından geçip "ailesinin" onu evde karşılamak için beklediğı merdivenlere yaklaşırken hiçbir sevinç hissetmedi. Dürüst olmak gerekirse, burayla ilgili hiçbir şeyi özlememişti.

Ne kadar üzücü, babası, annesi ve kız kardeşiyle yüzleşmektense savaşta olmayı tercih ederdi.

Atını dizginledi, gelecek acı için kendini hazırladı ve sonra yavaşça attan indi. Yaralarının çoğı iyileşmiş olsa da, daha derin olanlardan bazıları kalmıştı ve kralını karşılamak için merdivenlerden yukarı çıkarken hepsi ona acı veriyordu.

Babası onu kucakladı. "Evine hoş geldin."

Styxx, babalarının arkasında duran Ryssa'yı görmeden önce başını eğdi.

"Kardeşim." Ona reverans yaptı.

Ses tonu ve bakışları yüzünden donmadığına şaşırın adam, ona kısa bir selam verdi. "Kardeşim."

Babası tam bıçaklandığı yerden sırtını sıvazladıktan sonra sarayın kapısına yöneldi.

Nefesini tutamayan Styxx, katıksız acı onu parçaladığında donup kaldı. Tam bir dakika boyunca, o kadar kötü acıyordu ki yıldızları görebiliyordu. Daha da kötüsü, omurgasından aşağı sızan taze, ılık kanı hissedebiliyordu.

Bir yarayı yeniden açtığının farkında olmayan babası, kapıya ulaşana kadar Styxx'in yanında olmadığını bilmiyordu. Derin bir kaş çatmayla geri döndü.

Nefes almakta zorlanan Styxx kendini devam etmeye zorladı. Bakışları kararırken alnından ter boşandı ve merdivenlerde bayılacağından korktu.

Babası bakışlarını dağılmakta olan ordunun üzerinde gezdirdi. "Geri dönenlerin sayısı umduğum kadar fazla değil."

Styxx babasına ters ters baktı ama saraya girerken hiçbir şey söylemedi. "Annem nerede?"

"Onu sürgüne gönderdim ve geçen bahar kendini öldürdü."

Duygusuz ifşaat karşısında ağzı açık kalan Styxx babasına döndü. "Ve bana haber göndermedin mi?"

"Ne amaçla? O ölmüştü. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Nedenini bilmiyordu ama keder onu derinden sarsmıştı. Aralarındaki çalkantılı ilişki düşünüldüğünde tahmin edebileceğinden çok daha sertti. Yine de Aara onun annesiydi ve ölmüş olması onu üzüyordu. Ryssa'nın soğuk bakışlarıyla karşılaştı ama bunun bir paravan olduğunu biliyordu. O ve anneleri çok yakınlardı ve bu ölüm onu derinden yaralamış olmalıydı.

"En derin taziyelerimi sunarım, Ryssa."

"Samimiyetsizliğinizle onun anısına tükürmeyin. Dönüşünde ordusunun yarısı katledilen büyük bir savaş kahramanına yakışmıyor."

"Ryssa!"

Babalarına masumca göz kırptı. "Ne? Ona beceriksiz diyen ve ordunuzu asla ona emanet etmemeniz gerektiğini söyleyenler sizin kendi danışmanlarınız."

Ve adamları.... kendisine saldırılmasına izin verdiği için babasının onları kırbaçlayacağından korkmuşlardı.

Styxx acı bir kahkaha attı. "Beni seven ailemin sevgi dolu bağrına sarılmak yüreğimi ısıtıyor. Tanrılara şükürler olsun ki böyle bir sevgiye geri dönmek için hayatta kaldım." Merdivenlere doğru yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye tersledi babası. "Ziyafet salonunda senin için soylularla dolu bir karşılama partisi düzenliyorum."

Styxx bir saniye önce durduğu yere baktı. Kanı yerde küçük kırmızı bir su birikintisi oluşturmuş ve yeri işaretlemişti. Görüşü daha da kararırken alnındaki teri sildi. "Lütfen sana yaptığım hakaret için beni affet."

ve onlara, Majesteleri. Ama Atlantisliilere karşı herhangi bir savaş kazanan tek Yunan komutan olduğum halde Didymos'u nasıl yüzüstü bıraktığımı ve kralımı nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı dinlemektense tek başıma kanımı akıtmayı tercih ederim... üstelik bunu Yunan kaynakları ya da savaş için takviye kuvvetleri olmadan kendi topraklarında yaptım."

Ryssa'nın nefesi kesildi. "Eğer seninle böyle konuşsaydım, baba, beni kırbaçlatırdın."

Styx acı acı gülerek merdivenleri çıkmaya devam etti ve ardında kanlı ayak izleri bıraktı. "Lütfen tatlı kardeşim, tüm şımarık kaltak hayatın boyunca birinin sana el kaldırdığı tek bir an söyle bana?"

"Yaptın!"

"Yıllar yıllar önce, senin yarı boyundayken. Ve bunun bedelini çok ağır ödedim." Merdivenlerin başında dönüp onlara baktı. "Şimdi beni bağışlayın sevgili ailem, ama bayılmadan önce uzanmam ve beni hor görmesi sadece orospu kızınıninkini aşan bir annenin yasını tutmam gerekiyor."

Sana ne oldu, evlat?

Babasının şaşkın düşüncesi karşısında alaycı bir şekilde homurdandı. Babasının bilmemesi ve öğrenmek istememesi ne kadar acınası bir durumdu.

İçi ve dışı ağrıyan Styxx odasına gitti ve yataktan bir yastık aldı. O kadar uzun zamandır yerde uyuyordu ki, artık yatağın nasıl bir his olduğundan emin değildi.

Zırhını çıkarma zahmetine katlanmadan yere çöktü ve dinlenmek için uzandı.

Ah, güzel ev. Ondan ne kadar nefret ediyordu.

13 Eylöl, MÖ 9530

Bethany bir gün daha, bir daha asla gelmeyeceğinden emin olduğu bir ziyareti beklerken parmağındaki yüzükle oynuyordu. Hector'u ölmüştü. Bunu biliyordu.

Savaşlarından değilse bile, Prens Styxx'in Stygian Omada'sını neredeyse tamamen yok eden eve dönüş katliamından. Ailesi Yunan köpeklerinin ihanetine gülüp sevinirken, bu haber ona bir darbe gibi çarpmıştı.

Hector ölmüş olmalıydı, yoksa şimdiye kadar ona gelirdi.

Midesi bulandı ve hiç olmadığı kadar üzüldü, ayağa kalkmaya başladı, sonra yakınında ani bir varlık hissetti Onu. "Oraya kim gidiyor?"

Birkaç kalp atışı boyunca hiçbir şey duymadı.

Sonra derin, alçak bir fısıltı ona cevap verdi. "Unutulduğundan ya da yerinin değiştirildiğinden korkan yorgun bir asker."

Gözyaşları gözlerine doldu ve onu boğdu. "Hector'um unutulmadı ve asla yeri doldurulamaz."

Ancak o zaman onun yanında diz çöktü ve onu kendine doğru çekti. Eskisinden çok daha zayıftı ama aynı zamanda çok daha yırtık pırtıktı. Kasları eskisinden bile daha büyük ve sertti. Adam onu kollarında sallarken kadın da başını ellerinin arasına aldı. Saçları onu terk ettiğı zamankinden daha kısaydı ama şimdi sakalları vardı.

"Sadece geri dönüp sana tekrar sarılabilme şansı için yaşadım."

Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. "Yokluğunda bana yaşattığın acılar için senden nefret ediyorum. Seni canavar! Öldüğün ve yandığın korkusu..."

Kadın sırtına dokunduğunda nefesini sertçe içine çekti.

"Hector?"

"Döndüm ama tek parça halinde değil." Uzaklaştı ve dikkatlice onun yanında yere oturdu.

"Ne oldu? Tılsımımı neden çıkardın?"

"Yunanistan'a vardığımızda, aptalca bir şekilde onunla oynamak için çıkardım. Kendi müttefiklerimiz tarafından saldırıya uğramak üzere olduğumuzu bilmiyordum. Ama korkmayın..." Tekrar yerine oturduğunu göstermek için elini bileğinin üzerine koydu.

"Yaralandın mı?"

"Kesinlikle kendi sırtımı bıçaklamadım. Yine de, üstün beceriksizliğim göz önüne alındığında, bunu yapmanın bir yolunu bulamamış olmama şaşırdım."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sadece sırtın mı?"

"Ne yazık ki hayır. Sırtıma, elime, yanıma ve önüme yirmi dört, sol yanağıma da bir bıçak darbesi aldım, sadece iyi olduğumdan ve aşağılandığımdan emin olmak için."

Onun yüzüne dokundu.

"O yanak değil, tatlım. O beni bu kadar rahatsız etmezdi."

Ciddiyetine rağmen güldü. Bu onun tuhaf oturma şeklini açıklıyordu ama... "Komik değilsiniz.... Sizi rahatlatmak için bir şey yapabilir miyim?"

Elini dudaklarına götürdü ve parmaklarını ısırmadan önce tenini içine çekti, sonra sol yanağı yukarıda olacak şekilde yan yattı. "Seni burada gördüğüm an beni rahatlattın. Yemin ederim yokluğumda daha da güzelleşmişsin."

Yüzü ona dönük bir şekilde uzandı. "Acı çekmene neden olmaktan korktuğum için sana dokunmaya korkuyorum."

Elini kalbinin üzerine koydu ve orada tuttu, böylece hızlı atışını chitonunun içinden hissedebiliyordu. "Bana zarar versen bile, bundan zevk alacağım."

"Çok mazoşistsin."

"Gerçekten de öyleyim." İç çekerek başını yanındaki koluna yasladı, ardından yüzündeki ifadeyi hissedebilmesi için elini sakallı yanağına götürdü. "Ne oldu?"

Beni en çok üzen şey, bunca uzun ve zorlu aydan sonra seninle her gece hayal ettiğim gibi sevişememek."

Parmaklarının etrafına dolanan bukleleriyle oynamak için elini hareket ettirdi. Saçları gittiği zamankinden daha kısaydı ama yine de onu kızdıracak kadar uzundu. "Sesinizin Prens Styxx'inkine çok benzediğini söyleyen oldu mu hiç?"

"Peki onun sesini ne zaman duydunuz leydim?"

"Birkaç kez insan içine çıktığında. Ama sen onun gibi değilsin."

"Nasıl bu kadar farklıyız?"

Onun burnunu öptü. "Sen tatlı ve değerlisin. Ve vücudunda tek bir kibirli kemik bile yok."

"Belki de prens sandığınız kadar kötü biri değildir."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Onu mu savunuyorsun?"

"Geçen aylar boyunca onun için acı çektim ve kan döktüm. Şu anda onu savunmamak için asil bir piç olmam gerekir."

Yüzünü ona çevirdi. "Senin değersiz prensin hakkındaki fikirlerim yüzünden tartışmayalım. Şu anda düşünmek istediğim tek erkek sensin." Onu dudaklarından hafifçe öptü. "Seni çok özledim."

Kız boynunu yalayıp okşarken Styxx gözlerini kapattı. Sırf bunun için bile geri gelmeye değerdi.

Ama bu düşünce dudaklarına bir gülümseme getirse bile, korku midesini ağrıttı. Prens hakkında konuşurken sesinde, ailesinin ona karşı duyduğu küçümsemenin aynısını duymuştu. Onun gerçekte kim olduğunu öğrenirse nasıl tepki verirdi?

Neredeyse üç yıldır ona yalan söylediği gerçeğini boş verin.

O da herkes gibi senden nefret ederdi. Daha da kötüsü, onu asla affetmezdi. Onun kendisiyle alay ettiğini düşünecek ve Ryssa gibi onu hiç düşünmediği, yapmadığı ya da niyetlenmediği korkunç şeylerle suçlayacaktı. Ve eğer Apollo'nun onu zorladığı sefil, aşağılayıcı pazarlığı öğrenirse...

Kalbinin içinde korku ve nefret birbirine karışırken kusmak istedi.

Neden her şeyimi kabul edecek birini bulamıyorum? Bunu yapan tek kişi Galen'dı. Sadece o Styxx'in kalbini gördü ve onun gerçek niyetini ve hareketlerini anladı.

"Neden bu kadar üzgünsün? Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır." Bu hem yalan hem de gerçektir. Onun yanında sözlerini sansürlemesini istemiyordu. Kasıklarına tekme atıp kanlar içinde bıraksalar bile. "Ben seni terk eden çocuk değilim, Beth. Korkarım savaş beni değiştirdi."

"Nasıl yani?"

"Tanımlaması zor şekillerde. Neredeyse iki yılımı bileklerime kadar kan ve ceset parçaları içinde geçirdim. Son nefeslerini verirken yaşlı adamların ve genç çocukların ellerini tuttum. Çok genç olan, henüz tıraş olacak yaşta bile olmayan çocukların kesildiğini ve tedavi edemediğimiz hastalıklara yakalandığını gördüm. Ölülerimizi yaktık, gece gündüz, kokusu boğazıma ve burnuma kalıcı olarak yerleşene kadar. Savaşın o kadar yoğun olduğu günler vardı ki, düşman okları ve mızrakları güneşi görmemizi engelliyordu."

Bethany'nin kalbi onun sesinde duyduğu acıyla sıkıştı. Bahsettiği savaşların her birini ve dehşetlerini biliyordu. Ama bunları ilk kez gerçekten savaşan adamların gözünden görüyordu. Yaşayıp yaşamayacaklarını ya da vücutlarının bir parçasını kaybedip kaybetmeyeceklerini bilmeyen adamlar.

Geride kalan ailelerin korkusunu ve bir daha asla göremeyecekleri sevdiklerini beklemenin ne kadar zor olduğunu daha önce hiç anlamamıştı. Bu anıları ondan alabilmeyi dilerken gözlerinden yaşlar süzüldü. "Buna nasıl dayandın?"

"Seni düşünürdüm. Burada olduğunu, geri dönmem için bana güvendiğini bilmek... dönmezsem ağlayacağını bilmek... Kalbimde olmasaydın bazı savaşların üstesinden gelebileceğimden emin değilim." Elini çenesinin çizgisine sürttü. "Kesinlikle eve bu kadar hızlı dönmezdim."

Onun esprisine gülümsedi ve sonra onu öptü. "Bir daha asla sensiz olmak istemiyorum."

"Umarım yapmazsınız. Şehir devletlerinin uzun sürecekle yeni bir ateşkes için bir araya geldiğini duydum."

Bethany'nin midesi onun sözleri karşısında büzüştü. Bu ateşkesin ne kadar geçici olacağını biliyordu. "Bana söz ver, eğer bir şey olursa ve tekrar savaşmak zorunda kalırsak, savaşmayacaksın."

"Bunu yapamam,
Beth." "Neden
yapamazsın?"

Styx dişlerini sıkarak ona gerçek kimliğini açığa çıkarmayacak bir sebep bulmaya çalıştı. "Yanımda savaşan ve beni koruyan, korumak için kanımı akıttığım adamların öleceğini bilerek nasıl evde kalabilirim? Savaşın anılarıyla yaşamak ne kadar zor olsa da, bir korkak olarak kendimle asla yüzleşemem."

Onun sözlerini iyi karşılamadı, ama onlara karşı da konuşmadı.

Styx öne doğru eğilerek dudaklarını ısırdı ve diğerlerinden daha çok özlediği bu tadın keyfini çıkardı. "Savaş hakkında konuşmaktan ve düşünmekten yoruldum. Bana nasıl olduğunu anlat. Amcan hâlâ seni rahatsız ediyor mu? Annen sonunda Epi Teyzeni öldürdü mü? Annen nasıl? Büyükbaban kılıcını kardeşinden geri alabildi mi?"

Bethany onun sözleri karşısında şaşkına döndü. "Tüm bunları hatırladığına inanamıyorum."

"Seninle ilgili unuttuğum hiçbir şey yok."

Bethany sırt üstü yattı ve onu kendine doğru çekti. Acısı arttıkça gerildi ama birkaç dakika sonra Bethany ona geniş ailesiyle ilgili kısmi hikâyeler anlatırken rahatladı. Birkaç dakika boyunca o kadar hareketsizdi ki kadın onun uykuya daldığını düşündü. Ta ki adamın yavaşça peplosunun yan tarafına doğru ilerlediğini fark edene kadar.

"Ne yapıyorsun?"

Ağırlığını hafifçe kaydırđı ve elini kızın kalçasının derisinde gezdirdi. "Hayal ettiğim şey

seni son gördüğümünden beri her gece yapıyorum."

Dokunmak için anında zonklayan parçasını arayan elinin sıcaklığıyla üzerine ürperti yayıldı. Dizlerini bükerek kalçalarını ayırdı.

Styxx, kızın şimdiden ne kadar ıslak olduğunu görünce nefesini sertçe içine çekti. Vücudu karşı çıksa da peplosunu kenara itti ve onu aç bakışlarına açtı.

Adam onunla oynarken inledi. Başparmağını vücudunun derinliklerine batırdı. Dudağını ısırarak, birkaç dakika boyunca parmaklarını sürerken, adam elini kemirdi ve yüzündeki zevki izledi.

"Seni özledim Beth," diye nefes aldı ve başını eğerek onun tadına baktı.

Adamın dili parmaklarının yerini aldığında Bethany haykırdı. Bacaklarının arasına uzanarak elini adamın saçlarına daldırdı ve onun kendisini yalayıp okşamasının tadını çıkardı. Adam bıyıklarını onun zevkini arttırmak için kullandı ve bıyıklarını yarığından aşağıya doğru sürükleyerek tüm vücudunu ürpertti.

"Benim için gel, Bethany. Senin zevkini tatmalıyım."

Bu sözler onu uçurumun kenarına gönderdi. Başını arkaya atarak, serbest bırakılması onu parçaladığında çığlık attı. Yine de durmadı. Yaladı, alay etti ve vücudundaki son küçük zevk parçasını da emdi.

Nefes nefese ve güçsüz bir halde parmaklarını adamın yanağına koydu. "Sanırım beni sen öldürdün, Hector."

"Gitmek için çok daha kötü yollar düşünebilirim."

Buna güldü, sonra ayağa kalktı ve onu bulana kadar yeri okşadı.

Styxx, kız onun vücudundan aşağı kayarken kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

"İyiliğinize karşılık veriyorum lordum."

Kadın chiton'unun eteklerini kaldırıp sertleşmiş sikini sıcak ve yumuşak ellerine bıraktığında kaşlarını kaldırdı. Estes ve Apollo sağ olsun, kural olarak okşanmaktan ya da avuçlanmaktan hoşlanmazdı.

Ama onun elini vücudunda görmek... Başını eğip onu bütünüyle yutmasını izlemek için gözlerini açık tuttu.

Nefesini içine çekerek, onun dilinin girdap gibi dönüp kendisini saf bir mutlulukla kızdırdığını hissederek ürperdi. Kalbinin derinliklerinde bunun sürmesini istiyordu ama onunla birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Çok geçmeden homurdandı ve kendini bıraktı.

Harika...

Bakireyken daha iyiydi. İçini büyük bir utanç kapladı. "Üzgünüm, aşkım."

Onu yalayarak temizledikten sonra gülümsedi. "Benim için dünyalara bedel olan bir şey için neden özür diliyorsun?"

"Nasıl yani?"

"Ne kadar acı çektiğini ve az önce ne kadar çabuk geldiğini düşünürsek... Gittiğinden beri başka bir kadının yanında olmadığını biliyorum."

"Kesinlikle yapmadım." Kadının yüzünü avucunun içine aldı. "Senin için bıraktığım yüzüğü buldun mu?"

Yerinde görmesi için elini havaya kaldırdı.

Mutluluk içinde gülümsedi. "Yazıtı size okuyan oldu mu?"

"Saygılarımla."

Styxx başparmağıyla kızın dudaklarının çizgisini takip etti. "Hiçbir şeye kolay kolay söz vermem, Beth. Ve seni incitecek bir şeyi isteyerek yapmadan önce ölürüm. Sen birlikte olacağım tek kadınsın. Asla. Şerefim üzerine."

Onun sözlerine gülümsedi ve sonra ayağa kalktı. Adamın şaşkınlığı ve zevki karşısında peplosunu çıkardı ve çırılçıplak, tekrar adamın yanına uzandı. Adamın yaralanmamış elini tutarak avucunu öptü ve çıplak göğüslerinin arasından kalbinin üzerine koydu. "Seni seviyorum."

Ruhunun derinliklerine dokunarak eğildi ve önce onun göğsünü, sonra da yanağını okşadı. "Ben de seni seviyorum. Her zaman da seveceğim. Ve hor gördüğüm tanrılara bizi bir daha asla ayırmamaları için dua ediyorum."

"Hor gördüğünüz tanrılar mı?"

Küfürleriyle onu gücendirmemek için öfkesini bastırmak zorundaydı. Onun aksine, o sadık bir takipçiydi. "Onları sevdiğini biliyorum Beth. Ama ben sevmiyorum. Çok uzun zamandır bana karşı çok acımasızlar."

"Bazen-"

Dudaklarını kendi dudaklarıyla kapattı. "Lütfen onları savunma. Savunamazsın. Ama... eğer seni yanımda tutarlarsa, bir gün onları affedebilir ve onlarla tekrar barışabilirim."

"Sana onları nasıl seveceğini öğreteceğim."

Kadının sözleri karşısında gözleri doldu. Onun yeteneklerinden şüphe duymuyordu. Onu dönüştürebilecek biri varsa, o da oydu. Ne de olsa, onu nazik kalbi ve dokunuşuyla evcilleştirmemiş olsaydı, aşkın hiçbir türünü bilemezdi.

Bunun için, kendisini lanetleyen piçleri affetmeye hazırdı.

Sadece onu benden alma....

Bu, dönmekte olduğu savaştan çok daha büyük bir savaşı başlatacaktı.

31 Ekim, MÖ 9530

Styxx, ikisi de açık, halka açık spor salonundan çıkarken Acheron'la yüz yüze geldiğinde donup kaldı. Kardeşi koyu gri bir chiton ve mavi bir pelerin giymişti - görüldüğü takdirde Acheron'un dayak yemesine neden olacak bir şey. Tüm fahişelerin kamusal alanda bulundukları zaman özel bir kırmızı chiton giymeleri gerekiyordu.

Ama Styxx asla söylemezdi.

Acheron'un son karşılaşmalarında görüldüğünden çok daha sağlıklı görünmesine sevinmişti. Ve her ikisinin de bugün burada, olmadıkları biri gibi davranarak aynı şeyi yapıyor olmalarındaki ironi gözünden kaçmamıştı.

Ne de olsa onlar ikizdi.

Bir an için Acheron'un onunla konuşacağını düşündü.

Yapmadı. Bunun yerine, pelerinini yüzüne doğru indirdi ve amfi tiyatrodan dışarı çıktı.

Styxx'in bir parçası onun peşinden gitmek istedi ama ne faydası vardı ki? Gerçekten mi? Zaman ve acı onları ayırdı.

İkisi de birbirlerine affedilemeyecek şeyler söylemiş ve yapmışlardı.

Ve yine de...

Kardeşini özledi. Hem de çok. Birlikte oynadıkları ve güldükleri o çalıntı dostluk anlarını. Dünyanın bu kadar soğuk ve sert olmadığı o zamanlara geri dönebilmek için her şeyini verebilirdi. Şu anda olduğu kişi olmadığı zamanlara.

Gerçi artık ne olduğundan pek emin değildi.

Kaybolmaktan başka.

Askerleri ona efsanevi bir kahraman gibi davrandı. Babası ve senato ise ona aşırı şımartılmış bir çocuk gibi davrandı.

şaplak atılması gerektiğini söyledi. Kız kardeşi ona eziyet etmek için gönderilmiş bir iblis gibiydi. Ve kalbinin derinliklerinde.... kendisinin bir katil olduğunu biliyordu.

Ve bir fahişe.

Kardeşi gibi.

Sadece Bethany ona kendini asil ve değerli hissettiriyordu. Ama eğer kimliğiyle ilgili gerçeği ya da Apollo'nun ona zorla kabul ettirdiği şeyi öğrenirse bu durum anında değişecekti. O zaman kendini korumak için söylediği yalan yüzünden ondan sonsuza dek nefret edecekti.

Yalnız Galen ona oğlu gibi davranıyordu. Ama eski akıl hocasını döndüklerinden beri görmemişti. Galen daha atından inmeden Styxx onu ailesinin yanına göndermiş, kasabaya dönmeyi düşünmeden önce en az üç ay onların yanında kalmasını emretmişti.

Doğrusu Styxx, Galen'in kızını ve torunlarını kıskanıyordu. Galen tarafından bu şekilde el üstünde tutulmanın ne kadar nadir bir hediye olduğunu bilmelerini ve yaşlı adamın sevgisini asla hafife almamalarını umuyordu.

"Ekselansları?"

Styxx tanıdık bir ses duyunca durakladı. Kaşlarını çatarak kalabalığın içinde Dorus'u görmek için döndü.

Asilzade doğruca ona yöneldi ve sert bir selam verdi. Dorus, Styxx'in her zamanki muhafızlarını arar gibi etrafına bakındı ama onları her zamanki yerlerinde bulamayınca bir şey söylemedi. Her geçişinin babasına rapor edilmesinden ve düşüncelerinin onunla ilgili her şeyi aşağılamasından bıkan Styxx, bir süre yalnız kalmak için saraydan kaçmıştı.

"Döndüğünüzden beri sizi görmedim, Majesteleri. Evinize hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim,
Dorus."

"Zaferlerinizle ilgili harika şeyler duydum. Babam geri çağırıldığınızda Atlantis anakarasına doğru gittiğinizi söyledi."

"Öyleydik."

"Bu kadar çok savaşta zafer kazanmak inanılmaz olmalı. Heyecan verici."

Daha çok kanlı ve korkunç. Ürkütücü. Zalim. Aklına binlerce sıfat geldi ama hiçbir i yi de ğildi.

Ama Dorus gerçe ği duymak istemedi ği gibi Styxx de hatırlamak istemiyordu. "Seni senatoya seçtiklerini duydum. Tebrik ederim."

"Onlar yaptı. Yirmi bir yaşındayım ve en genç üyelerden biriyim."

Styxx, Dorus ve onun yaşındaki di ğer soylulardan çok kopuk hissediyordu. Kralın aksine, babaları onları en az i ki yıl daha savaşa göndermeyecekti. Bu nedenle, tüm deneyimleri onlarınkinden ve onların inandıklarından o kadar farklıydı ki, herhangi biriyle sohbet etmek zordu.

Ama en azından Dorus denedi. Hepsinden iyisi, Styxx onun düşüncelerini hiç duymadı. Ve bunun için, sonsuza dek minnettardı.

Dorus, Galen ve Bethany, etrafta oldukları zaman onu bombardımana tutmayan tek kişilerdi. Arada bir bir şeylere kulak misafiri olabiliyordu ama genel olarak düşünceleri mutlu bir şekilde gizli ve sessizdi.

"Catera'nın yakınında yeni bir genelev açıldığını biliyor muydunuz? İthal ettikleri en egzotik güzelliklerden bazılarına sahipler...."

Son derece i ğrenç buldu ğu bir şey karşısında yüzünü buruşturmamak için kendini zorlayan Styxx elini kaldırdı. "İlgilenmiyorum."

Dorus güldü. "Anlıyorum. Bir prens asla seks için para ödemek zorunda de ğildir. Sanırım her kadın senin olabilir."

Evet.

Herkesin sandı ğı gibi bir hayat yaşasaydım.... gerçekten mutlu olabilirdi.

Bu konuşmayı daha fazla kaldıramayan Styxx başını öne eğdi. "Kusura bakma Dorus, vermem gereken bir randevu var. Umarım sakıncası yoktur."

Styx yanından geçerken, teninde garip bir his hissetti. Sadece savaş alanında hissettiği bir şey... sanki güçlü bir şey onu izliyormuş gibi. Yavaşlayarak bunun kaynağını bulmak için etrafına bakındı. Ama orada hiçbir şey yoktu. Bunu aklından çıkararak saraya geri döndü.

* * *

"Styx ile ne yapıyorsun?"

Apollon, akort ettiği lirden başını kaldırıp baktı ve Athena şakağında, bir kobra yuvasından daha fazla zehirle ona doğru ilerliyordu. "O asabi kaltağı görmedim, neden?"

"Tanrıça değil, seni moron. Didymos Prensi."

Apollo bir nota tıngırdattı. "Babasının, oğluna Nefret Nehri'nin adını vermene izin verirken ne düşündüğünü hiç merak ettin mi? Hiçbirimizin onu geçmeyi aklından bile geçirmeyeceği kadar zalim bir Titan sürtüğü için mi?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Omuz silkti. "nemli olmayan şeyler hakkında konuştuğumuzu sanıyordum."

Athena ellerini kalçalarına koyarak o n u n önünde durdu. "Ben ciddiym, Apollo. O benim şampiyonum. Sen neden _."

"Onu becermek mi?"

Athena liri onun elinden kaptı ve kafasına vurmamak için sertçe kavramak zorunda kaldı. "Beni zorlama kardeşim. Senden o kadar da hoşlanmıyorum ve ikiz kardeşinin aksine senden korkmuyorum."

"Prensle ne yaptığım ya da yapmadığım seni ilgilendirmez. Hem seni neden ilgilendirsin ki?"

Çünkü şımartılması ve sevilmesi gereken masum bir çocuğa yapılanlara dayanamıyorum. Sen ve senin Atlantisli komplocuların onun hayatını mahvettiği için sahip olduğu sert varoluşun içine atılmadı.

Ne yazık ki bunu söyleyemedi. "Seçebileceğin bir sürü ölümlü var. Benimkini rahat bırak."

"Kıskanç mı?"

"O benim sadık bir takipçim ve sen tek başına onu hepimize karşı kışkırtıyorsun."

Apollo koltuğuna yaslandı. "Onu çok iyi kontrol ediyorum."

Onun acımasız ikili iması karşısında irkildi.

"İlişkimiz hakkında endişelenmene gerek yok, sevgili kardeşim."

Athena öfkeyle dişlerini sıktı. "Sana katlanamadığı apaçık ortadayken onu neden rahat bırakamadığını anlamıyorum."

Apollon dudaklarını sadistçe bükerek, "Bakire giysilerini çıkar," dedi, "ve bunu çabucak anlayacaksın. O çok tatlı bir kış parçası."

Dudağını büktü. "Beni hasta ediyorsun."

Onun sözleriyle alay etti. "Ve beni sıkıyorsun. Şimdi bana enstrümanımı ver ve git."

Athena onu "güneşin" parlamadığı bir yere itmek istedi. Ama bunun bir yararı olmazdı. Apollo hıyarın tekiydi. "Bir kehanet tanrısına göre sen tam bir aptalsın. Ona izin vermezsen ona ne yapmak üzere olduğunu göremiyor musun?"

"Onun güçlü olmasını istedin."

Aptal kardeşine hırladı. "Bu şekilde değil, ben yapmadım. Ve sen de onu rahat bırakacaksın Apollo. Ciddiyim!" Ona son bir kez daha ters ters bakarak döndü ve hışımla tapınaktan çıktı.

Apollon başını salladı ve güldü. "Beni tehdit etmemiş olsaydın, gözlerimi başka birine çevirebilirdim. Ama... tatlı Athena, kimse beni tehdit edemez. Ve bunu kesinlikle bir parça insan çöpu için yapmazlar."

18 Ocak, MÖ 9529

Styxx, babasıyla birlikte Atlantis ateşkesini görüşmek üzere senatörler ve elçilerle buluşmaya giderken ağrıyan başını ovuşturdu. Sadece bu bile beyninin ağrması için yeterli bir sebep olabilirdi ama Ryssa onları takip ediyor, sevgili babasının kendisini kurbanlık keçi olarak sunmasından dolayı sızlanıyordu. Bencil cadalozun gerçek aşağılanmanın nasıl bir his olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Baba, lütfen..."

Kahretsin, eğer onun zehirli sesini kontrol altına alabilselerdi, düşmanlarına karşı kullanabilecekleri müthiş bir savaş silahına sahip olurlardı.

"Yeter, Ryssa." Sonunda yaşlı piç onun sözünü kesti. "Karar verildi. Apollo'ya sunulacaksın. Atlantisliye karşı bu savaşı kazanabilmemiz için ona ihtiyacımız var. Onları kayırmaya ve onlara yardım etmeye devam ettiği sürece, asla bir şansımız olmayacak. Eğer onun sevgilisi olursan, halkımıza daha iyi gözle bakacak ve belki de bizim davamıza yönelecektir."

"Bu hiç adil değil!"

Çünkü hayat her zaman adaletle ilgiliydi. Oh, kız kardeşi kadar saf olmak.

Tam avluya yaklaştıkları sırada, konuşmaları duvarın diğer tarafında onları bekleyen senatörlerin sesleriyle kesildi.

"Tıpkı Styxx'e benziyor."

Styxx midesi düğümlenirken anında donakaldı. Belli ki senatörlerden bazıları Acheron'u Catera'nın genelevinde keşfetmişti.

Bu iyi olamaz.

Konuşan kişi, Senatör Barax, babasının uzun süredir arkadaşı ve en iyi danışmanlarından biriydi.

Ryssa Styxx'e sırtırken babası onun yanında durakladı. Kesinlikle kına yakıyordu.

"Sen ne diyorsun?" Krontes sordu. O da kralın dostu ve danışmanıydı.

Barax boğazının derinliklerinden güldü. "Bu doğru. İkiz doğmuş olsalardı birbirlerine bu kadar benzeyemezlerdi. Aralarındaki tek fark göz renkleri."

Acheron gideli on yıl olmasına rağmen kardeşini nasıl hatırlamazlardı? Bu düşünce onu konularından bile daha fazla kızdırdı.

"Gözleri ürkütücü," diye katıldı babasının en eski arkadaşı Senatör Peles. "Bir tanrının oğlu olduğu anlaşılıyor ama hangisi olduğunu söylemiyor."

"Ve güveçte olduğunu mu söylüyorsun?" Krontes sordu.

"Evet," dedi Peles. "Sana söylüyorum Krontes, onu ziyaret etmelisin. Styxx'miş gibi davranmak o kraliyet hıyarıyla başa çıkmamda bana çok yardımcı oldu. Acheron'la dizlerinin üzerinde bir saat geçir ve Styxx'i bir daha gördüğünde yepyeni bir bakış açısına sahip olacaksın."

Gülüştüler.

"Dün geceki ziyafetimizde olmalıydın," diye devam etti Barax. "Ona kraliyet giysileri giydirdik ve kıızışmış bir fahişe gibi dolaştırdık."

Korku, öfke ve nefret onu boğmak için yükselirken Styxx'in midesi bulandı. Her ne kadar üçü onu Estes'ten satın almamış olsa da, Styxx senato üyelerinin bunu yaptığını biliyordu.

Emin olduğu üyeler de kraliyet aygırına bindiklerine dair aynı hikâyeleri anlatmışlardı.

Styxx durduğu yerde ölmek istedi.

Öfkeyle hırlayan babası, varisine iftira attıkları için onları tutuklatmak üzere duvarın etrafından dolandı. Styxx'in senato üyeleri tarafından Acheron kadar aşağılandığını bilseydi ne derdi acaba?

Ryssa onu alaycı bir ifadeyle süzdü. "Sen olmalıydın Acheron yerine kullandılar. Bunu hak ediyorsun."

Ona ters ters baktı. "Umarım bu laneti Apollo değerli beline tecavüz ettiğinde düşünürsün, kardeşim."

Adama tokat attı ve hışımla uzaklaştı.

Gözlerini kapatan Styxx duvara yaslandı ve kalbindeki acıyla mücadele etti. Sadece kendisi için değil, hâlâ alınıp satılmakta olan Acheron için de.

Babasının varlığını hissetti ve gözlerini açtığında onu yanında dururken buldu. "Bu. Bitiyor."

Nasıl bitiyor?

Hepsi için kötü olması dışında. "Ne yapmak niyetindesiniz baba?"

"En başta yapmam gereken şeyi." Gitmek için döndü.

Styxx onu durdurdu. "Baba? Ne planlıyorsun?" "O piçin tutuklanmasını ve bir yere kapatılmasını beni utandıramaz."

Hapishane.

Styxx, Acheron'un bu şekilde acı çektiği düşüncesiyle başını salladı. Ama babası merhamete dayalı her türlü savunmayı reddedecekti. Bu yüzden babasının önemseyeceğini bildiği bir şeyi kullandı.

Kralın egosu.

"Yapamazsınız. Senatörlerin varisinizle övünmesi yerine, bunu halktan insanlar yapacak. İstedğin bu mu?"

Babası ona ters ters baktı.

"Acheron'u eve getir baba. Vakit geldi."

"Bir methusai gibi konuşuyorsun."

Kalpsiz bir piç olmaktansa yaşlı bir kadın olmayı tercih ederim.

Styxx tartışmak istiyordu ama bu ifadeyi biliyordu. Babası bu konuda kararını vermişti ve bu noktada hiçbir mantığa kulak asmayacaktı.

Her zaman olduğu gibi, babasının çılgın nefretinin sonuçlarıyla başa çıkmanın bir yolunu bulmalı ve bir yandan kendi kışını ateş hattından uzak tutmaya çalışırken bir yandan da kralın attığı adımları değiştirmek için elinden geleni yapmalıydı.

20 Ocak, MÖ 9529

Styx atını dizginleyerek durdurdu ve Bethany'yi kucağına aldı. Yüzünü onun ensesine gömmek için eğilerek losyonunun tatlı okaliptüs kokusunu içine çekti ve gülümsedi. Kadının kokusu onu taş gibi sertleştirmiş ve başının Estes'in bir zamanlar üzerinde kullandığı ilaçlardan bile daha fazla dönmesine neden olmuştu.

Elini onun yanağına koydu. "Burada mıyız?"

Onu nazikçe sıktı. "Öyleyiz, aşkım. Sana gözlerini kapatmanı söyledim ama..."

Omzuna yaslandı ve temiz traşlı yanağından öptü. İfadelerini hissetmesini engellediği için sakalı umurunda olmadığından, ona veda etmişti. "Hiç komik değilsin."

"Ve yine de bana mizahımı sevdiğini söylüyorsun. Neyin var senin kadın?"

"Sana aşık olduğum gerçeği. Bu her şeyi açıklıyor."

Onun nazik alayına güldü ve sonra attan indi.

Ellerini kızın beline koyarak onu yanına çekti. Büyük bir köpek vahşice havlamaya başladı.

Sese kaşlarını çattı. "Neredeyiz biz?"

"Derede verdiğim talimatlara dikkat etmedin mi?"

"Öyleydim ve nerede olduğumuzu biliyorum, ama nerede olduğumuzu değil.

Ya da neden burada olduğumuzu."

Atını otlaması için bıraktı ve onu yönlendirmek için elinden tuttu. "Çok özel bir yerdeyiz."

"Peki bu ne olabilir?"

Elini küçük taş kulübenin ahşap kapısına dayadı.

Köpek daha da yüksek sesle havlayınca kaşları daha da çatıldı. "Bu da ne böyle?"

"Sus, Skylos!" dedi köpeğe, sonra sesini yumuşatarak Bethany ile konuştu. "Bunu senin için aldım. Hava kötü olduğunda kaçabileceğin bir yer."

Kadın kaskatı kesildi. "Hector-"

"Beth, bunun hiçbir şartı yok." Ne kadar samimi olduğunu hissedebilmesi için iki elini de yüzüne götürdü. "Burası senin, açık ve net. Eşyalarını burada tutabilirsin ve artık onları taşımak zorunda değilsin. Tepenin hemen aşağısında balıklarla dolu büyük bir göl var. Satın almadan önce emin oldum."

"Anlamıyorum..."

Dehşet onu mahmuzlarken avuçlarını öptü. Eve döndüğünden beri, birinin ona zarar verdiğini düşünerek işkence görüyordu. Başka bir adamın onun yerine rastlaması ve onu orada ilk bulduğunda olduğu gibi yaralanmaması. Ya da daha kötüsü, Apollo'nun ondan intikam almak için ona zarar vermesi. "Bıçağın olduğunu biliyorum ama yanında olmadığım zamanlarda senin için endişeleniyorum. Sürekli. Yalnız kalabileceğin daha güvenli bir yerin olsa kendimi daha iyi hissederdim."

Bethany onun düşünceli nezaketi karşısında gözlerinden yaşlar süzülürken gülümsedi. Yine de ona takılmadan edemedi. "Sanırım benden çok kendini düşünüyordun. Dizlerindeki ot yanıkları ya da kışındaki rastgele, azgın uzuvlar için endişelenmene gerek kalmayacak."

Güldü. "Beni çok iyi tanıyorsun. Ama itiraf etmeliyim ki ağaçla geçirdiğim o samimi anları özleyeceğim. Sanırım dallarıyla son karşılaşmamdan sonra evlenebiliriz... en azından nişanlanabiliriz."

Kapıyı açtığında onun çarpık mizah anlayışına inledi. Açtığı anda kocaman bir köpek onu parçaladı.

"Yere yat!" Hector onu çekerek tersledi. "Beth, Skylos'la tanış. Henüz adı konmadı. Ama bir at büyüklüğünde ve seni güvende tutmak için burada. Bir kadını var

Her sabah senin için onu beslemeye gelir. Ya da eve giderken onu da yanında götürebilirsin... ki ben bunu tercih ederim. Her zaman bir koruyucun olmasını tercih ederim."

Ses tonunun altında yatan korkuyu duydu. Onun için gerçekten korkuyordu. Eğilerek, yüzünü yalayan köpeğin kulaklarını okşadı. "Rengi ne?"

"Siyah."

"Selam oğlum." Onun tüylü başını öptü. "Sanırım sana ... Dynatos diyeceğim."

"Dynatos o zaman," diye kabul etti Hector, sonra onu içeri aldı ve her şeyin yerini bulabilmesi ve incinmemesi için nazikçe etrafta dolaştırdı.

Ön kapı, içinde bir masa, iki sandalye ve yemek pişirip hazırlamak için bir yer bulunan bir odaya açılıyordu. Sağ tarafta bir yatak, sandık ve ateşin önünde iki sandalye daha bulunan bir oda vardı.

Küçük olmasına rağmen çok rahattı.

Yine de... "Bunu senden alamam, Hector. Bu çok fazla."

"Evet, alabilirsin. Bunu almanı istiyorum."

"Hector-"

"Beth..." Onu önüne doğru çekti ve boynuna sokuldu. "Lütfen bunu al ve güvenliğin konusunda içim biraz rahat etsin."

Sık sık kalbini kırıyordu. Savaşta başına her ne geldiyse, onun bir parçasına gerçekten zarar vermişti. Daha önce kızının güvenliği onu hep endişelendirmiş olsa da, şimdi bunu takıntı haline getirmişti. Ona sürekli bir saldırganı etkisiz hale getirmenin yeni yollarını öğretiyordu - onun numaralarına ihtiyacı olduğundan değil, ama bunu ona söyleyemezdi. Ne zaman uykuya dalsa, çıldırmış ve öfkeli bir şekilde uyanmasına neden olan korkunç kâbuslar görüyordu.

Şimdi bile onun kollarında titriyordu.

Ona minnettar bir gülümseme sunarak yanağından öptü. "Pekâlâ, Hector. Teşekkür ederim."

Styx ona sarılırken gözlerini kapattı ve sadece teninin kokusunun onu rahatlatmasına izin verdi. Bunun içinde hiçbir şey yoktu

Dünyaya ondan daha çok değer verirdi. Onu mutlu etmek ya da güvende tutmak için yapmayacağı şey yoktu.

"Peki," diye kulağına fısıldadı. "Önce neyi test etmeliyiz? Gölü mü yoksa yatağı mı?"

Şakacı bir şekilde homurdandı. "Gizli bir amacın olduğunu biliyordum."

"Hey, sana önce gölü seçme şansını verdim."

"Umm-hmmm ... ama bunu kastetmediğini biliyorum." "Mükemmel bir centilmen oldum."

"Beni dürttüğün kısım öyle demiyor." Kollarını çevirdi ve onu öptü. "Sanırım sana merhamet etmeliyim." Elini onun ereksiyonunu okşamak için indirmeden önce çenesini ısırarak onu daha da sertleştirdi. "Ama hayır. Balık tutmayı tercih ederim." Gülererek yanından geçti.

Dynatos onun peşinden koşarken Styxx yüksek sesle inledi. "Çok soğuksunuz leydim! Zalim. Kalpsiz!" Ön kapıda ona yetişti.

Kapıyı açmasını beklerken, kızın dönüp tahtaya sırtını yaslamasıyla şaşırdı. Kadın ellerini onun chitonuna gömdü ve onu kollarının arasına çekerek öyle sıcak bir öpücük kondurdu ki, adamın başı döndü.

Sonra onun önünde dizlerinin üzerine çöktü ve chitonunun eteğini kaldırdı.

Styxx elini onun üzerinde gezdirirken nefes alamıyordu ve onu ağzına aldığı anda dik durabilmek için tek yapabildiği buydu. "Seni seviyorum Bethany," diye nefes aldı elini onun yumuşak saçlarına daldırırken.

Onun alt tarafını yaladı. "Ben de seni seviyorum."

Bacakları titreyen Styxx, Dynatos beklenmedik bir şekilde arkasından gelip sırtına çarptığında tamamen dikkati dağılmıştı. Bethany'yi devirmeden önce kendini kapıya zor attı. "Lanet olsun, köpek!"

Gülerek geri çekildi. "Hediyeyle ilgili bir sorun mu yaşıyorsun, tatlım?"

Styxx dağ gibi canavarı geri itmeye çalıştı. "Hiç de değil."

Bethany, Hector'un köpeği yolundan çekmeye çalışırken çıkardığı homurtuları duyunca daha çok güldü. "Bunun bir ayı değil de köpek olduğuna emin misin?"

"Ağırlığına bakılırsa, at olduğunu düşünüyorum."

Köpeğin zıpladığını ve yaladığını duyabiliyordu. "Vahşi görünmüyor."

"Senin olmadığında olabilir." Kapı açıldı ve sonra kapandı.

Hector aniden onu kucağına alıp yatak odasına koştı ve yatağa yatırdı. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

Dynatos kapıya doğru havladı, sonra da çarptı. "Sanırım dikkatim dağıldı."

Hector başını onun göğsünün ortasına koydu ve iç çekti. "Yemin ederim lanetliyim."

Tekrar gülerek adamın dudaklarını kendi dudaklarına götürdü. "Eğer yapabilirsen onu görmezden gelebilirim."

Kadının elbisesinin eteğini kaldırdı ve elini kadının üzerinde gezdirdi. "Onu kesinlikle görmezden gelebilirim... Ve bir ev yangını..." Dudaklarıyla onun göğsünü okşadı. "Dünyanın sonu..."

Bacaklarını daha da araladı ve elini uyluklarının birleştii yere götürürken kulağına fısıldadı. "O zaman içeri gelin lordum ve gönlünüzce oynayın."

22 Ocak, MÖ 9529

"Acheron nereye götürüldü?" Styxx babasının çalışma odasına girerken sordu.

Kral kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Benimle bu tonda konuşmaya nasıl cüret edersin, evlat?"

Krala vurmanın cezası ölümdür.

Böyle anları gerçekten umursamıyordu. Özellikle de sırtı, bilekleri, yüzü ve yanları, kardeşinin acımasızca dövüldüğünü anlamasını sağlayacak şekilde yandığı için. Ama yaşlı piçi kızdırmak ona istediğini vermeyecekti.

Bu onu kızdırsa da sesini yumuşattı. "Nerede o, baba?"

"Alt katta. Onu evde istediğini söylemiştin. Öyle de oldu." Zindanda mı? Burası sahip oldukları tek "alt kat".

"Kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun." Styxx, Acheron'u hemen serbest bırakma niyetiyle döndü.

"Oğlan mı?"

Babasına doğru dönerken çenesinde şiddetli bir tik başladı. Kardeşini özgürlüğüne kavuşturmak dışında şu anda yapmak istediği tek şey, bu krallık için savaşta yüzlerce can almış olan bu adamın içinde bir çocuk kalmadığı gerçeğini babasına iyice öğretmektir. "Majesteleri?"

"Kendi iradeni benimkinin üzerine koymayı düşünmeden önce. Ya da bir an için ordum senin takip etmek istedikleri büyük bir savaş kahramanı olduğuna inandığı için elinde bir koz olduğunu düşünmeden önce... tekrar düşün. Senin küçük kör Mısırlı fahişen hakkında her şeyi ve ikinizin nerede buluştuğunu biliyorum. Hatta biliyorum.

ona yaşayacak bir yer aldınız. Onun sağlığı ve refahının devamı için öfkeni dizginlemeyi öğrenmeni öneririm."

Styxx, Bethany'ye yönelttiği tehdit karşısında donakaldı. "Buna cüret edemezsin."

Babası kaşlarını kaldırdı. "Ben kralım. Bunu hatırlasan iyi edersin. Ben istediğimi yaparım, sen de beni memnun edeni yaparsın, yoksa sana gücümün sınırlarını gösteririm. Varissiz kalmaktan nefret etsem de, hâlâ bir başkasına babalık edebilecek yaştaym. Şimdi... nereye gidiyordun?"

Yapma. Öldürme. Onu.

"Binicilik."

"İyi seçim. Güzel hanımınıza en iyi dileklerimi iletin."

Styxx'in öz babasını öldürmemesi için her şeyini vermesi gerekiyordu. Ama sonsuza dek hapiste kalmasının ona ne faydası olacaktı? Ya da kafasının kesilmesi ...

Er ya da geç, o piç kendi kendine ölecekti. Ama yeterince erken değil.

Styxx odanın dışında durup babasının muhafızlarına baktı. Kral nereye giderse onlar da yanındaydı. İşemeye bile. Geceleri, sevişirken bile yatağının başında dururlardı. Olmadıkları tek yer kralın çalışma odasıydı ama o odaya da onların durduğu kapılar dışında giriş çıkış yoktu. Babasını öldürürse, bunu bileceklerdi.

Hepsine lanet olsun.

Ona ne olduğu umurunda olmasa da, Bethany'nin hayatını ya da mutluluğunu asla riske atmazdı. Hiçbir şey için.

"Öldürölüyorlar."

Düşünceleri Bethany'ye o kadar odaklanmıştı ki, Ryssa'nın onunla konuştuğunu fark etmesi birkaç kalp atışını aldı. "Pardon?"

"Sana hakaret eden senatörler mi? Babam bu yüzden arkadaşlarını ölüme gönderiyor.

değerli varisini karalamak için. Bilmiyorsan, bilmen gerektiğini düşündüm."

Kimse ona bundan bahsetmemişti. "Bunun seni heyecanlandıracağını düşünmeliydim."

"Seni bu kadar eğlendirmek için mi? Pek sayılmaz."

Kadının alaycı tavrının ardından adamın ruh hali karardı. "Ama senin sevgili Acheron'unu mahvettiler. Onların ölümünü isteyen kişinin sen olmamasına şaşırdım."

Ona ters ters baktı. "Senin yüzünden ona kötü davrandılar. Senden bu kadar nefret etmeselerdi, ona asla dokunmazlardı."

Ben sana ne yaptım, Ryssa? Gerçekten mi?

"Peki onlardan bu kadar nefret etmemi gerektirecek ne yaptığımı düşünüyorsunuz?"

"Sen bencil bir zorbasın. Herkese senden aşağıdaymış gibi bakıyorsun ve onlarla bir hiçmişler gibi konuşuyorsun."

O da anneleri gibi deli miydi? "Nadiren konuşurum. Herhangi biriyle. Sevgili kardeşim."

İnkâr edercesine başını salladı. "Seni anlamıyorum, Styxx. Babamın dinlediği tek kişi sensin. Bize yardım edebilirsin ama yine de reddediyorsun."

"Peki bunu nasıl biliyorsun?"

"Kendi itirafınızla. Hiçbir şey söylemiyorsun. Acheron hakkında hiç konuşmadın. Tıpkı beni Apollo'ya teklif etme konusunda babamla konuşmayı reddettiğin gibi."

Onu Apollo'ya sunmak... Bunun gerçeğini öğrenmek için ölebilirdi.

Ya da daha kötüsü.

Kına yakar ve gülerdi.

Yine de onun iddia ettiği kadar özverili olmadığını biliyordu. "Söyle bana. Seni en çok ne rahatsız ediyor, tatlı kardeşim? Acheron'un durumu mu yoksa kendi-"

Ona tokat attı.

Styxx bakışlarını ona dikti. "Darbelerinden bıkmaya başladım, Ryssa."

"O zaman eşek gibi davranmayı bırak."

Kaltaklık yapmayı bırakırsan yapabilirim.

Dudaklarındaki kanı sildi. "Bil diye söylüyorum, baban beni de seni dinlediği kadar dinlemiyor."

"Sen bir yalancısın. Ben daha iyi biliyorum. Sen ne istersen, o verir."

Doğru...

"İkimizi karıştırıyorsun, tatlı kardeşim. Onun üzerine titrediği sensin."

"Hayır. Bilmiyorum. O ve diğerleri bana kurban edileceğimi söylediğinde nasıl kayıtsızca oturduğunu gördüm. Sesinizi yükseltebilirdiniz ama yükseltmediğinizi biliyorum. Bir kere bile!"

"Haklısın. Yapmadım."

"Neden yapmadın?"

Dürüst olmak gerekirse, fark etmezdi. Bunu yöneten Apollo'ydu ve eğer Styxx bunu durdurmaya çalışırsa, Bethany müdahalesinin bedelini ödeyecekti. Styxx Ryssa'yı korumak için zaten bir adam öldürmüştü. Aldığı her nefesi kendisine çok gören bir sürtük için kalbini ellerinde tutan tek ve biricik insana zarar verecek değildi.

Ama Ryssa Bethany'yi umursamazdı. Hem de hiç. Bu yüzden onun gerçekten dinleyebileceği tek şeyi kullandı. Onu varlığının özüne kadar hasta etmesine rağmen Apollo'ya boyun eğmesinin ana nedenlerinden birini.

"Atlantislilerin parçalara ayırdığını izlediğim adamların yüzleri yüzünden. Eğer seni Apollo'ya bağlayarak bir askerin hayatını kurtarabilirsek, ben varım."

"Yani benim, kız kardeşinin, bir fahişe olarak kullanılacak olmam seni hiç rahatsız etmiyor mu?"

Evet, öyleydi. Ama onun değerli bekareti, gördüğü dehşetin yanında hiçbir şeydi. O ve Acheron'un yaşadığı dehşetlerle. Er ya da geç birine verilecekti. Ve Apollo'ya eş olmayacak olsa da, onu bir gübre tüccarına satmayacaklardı.

Ayrıca, Apollo ile olan kaderi onunkinden çok daha nazikti. En azından o bir kadındı. Olimposlu her geldiğinde

kusmak ve küfretmek istedi. Yeteneklerinin her parçasıyla savaşmak için.

Ama yapamazdı. Adamlarının, ülkesinin, ailesinin, Galen ve Bethany'nin iyiliği için, ne hissettiğine bakmaksızın Apollo'nun kaprislerine boyun eğmek zorundaydı.

Onların ortak kışları ya da onun tek başına ...

"Bir şey söyle, seni bencil piç! Bekle, biliyorum, konuşmuyorsun, değil mi? Kimse için değil." Dudağını kıvırdı. "Bağlanması ve merhamet dilenene kadar tecavüz edilmesi gereken sensin."

Duymaktan ve yaşamaktan bıktığı bir dileğe öfkelenmişti. "Bir bebek gibi mızmızlanmak yerine, sevgili kardeşim, sana hepimizin yapmak zorunda kaldığı şeyi yapmanı öneririm. Kıyafetlerini çıkar, dizlerinin üzerine çök ve onun sikini nereye sokmayı uygun görürse oraya sok."

Çığlık attı ve babalarına doğru yöneldi.

Styx ahıra doğru ilerlerken gözlerini devirdi.

* * *

Bethany oltasında hafif bir çekilme hissedince hafifçe mırıldandı. Daha oltasını çekemedi bir atın hızla yaklaştığını duydu. Hector'un burada olmaması gerekiyordu. Geldiğinde onu ürkütmemek için normalde ziyaretlerini önceden haber verirdi.

Ayağa kalkıp kaçmak zorunda kalma ihtimaline karşı ayaklarını altına çekerek bıçağına uzanırken Dynatos ayağa kalktı ve alçak sesle hırladı.

"Beth, benim." Ne de olsa Hector gelmişti.

Rahatlamış bir nefes verdi ve Dynatos tekrar yanına uzanırken onun kocaman başını okşadı. "Bugün hiç boş vaktin olmayacağını söylemiştin."

"Bilmiyorum... ama iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu." Kaşlarını çattı. "Neyin var?"

"Hiçbir şey."

"Ben daha iyi biliyorum. Bunu sesinizde duyuyorum. Seni rahatsız eden ne?"

Hector onun arkasına oturdu ve uzun bacaklarını vücudunun her iki yanına uzattı. Kollarını beline dolayarak onu kendine yakın tuttu ve başını onunkine yasladı. "Bir daha asla sormayacağıma söz verdiğimi biliyorum ama lütfen benimle koş."

"Tatlım, yapamam."

Kollarını onun etrafında sıktı. "Sana bir şey olursa ölürüm."

"Hiçbir şey olmayacak. Neden bu kadar endişeleniyorsun?"

"Çünkü insanlığın en kötüsünü gördüm. Erkeklerin güzel bir kadını yalnız bulduklarında neler yapabileceklerini. Ve sana zarar veren herkesi öldürebilirim ama senin zarar görmeni istemiyorum. Nokta. Ne kadar uğraşırsan uğraş, o anları asla geri getiremezsin ya da ruhunun her parçasını sonsuza dek parçalayan kalıcı hasarı geri alamazsın." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Hayatım boyunca benim için önemli olan tek bir şey vardı ve o da kollarımda oturuyordu. Seni koruyamama düşüncesine dayanamıyorum... senin bana ihtiyacın olması ve benim senin yanında olamamam düşüncesine."

Bethany'nin kalbi onun sesinde duyduğu acıyla sızladı. Arkasına yaslanarak onun başını okşadı. Onunla birlikte koşabilmeyi ne kadar isterdi. Ama bunu yapmak için tanrılığından vazgeçmesi gerekecekti.

Ve gözleri. Sonsuza kadar.

Hayır, sonsuza kadar değil. Son derece sınırlı bir insan hayatı için. Onun korktuğu kadar çaresiz olacağı bir hayat. Bunu yapamazdı. Ölümlü bir adam için değil, bu adam kadar sevdiği biri için bile.

"Ben de seni seviyorum, Hector. Ve bunu kan bağımlı olmayan bir adama hiç söylememiştim. Ama seninle gidemem."

"O zaman bana bir söz ver."

"Ne?"

Kolyesini bileğinden çıkardı ve tekrar boynuna taktı. "Bunu çıkarmayacaksın ve eğer birisi

sana zarar vermeye çalışırsa, onları öldüreceksin."

"Kolyemi almanı tercih ederim."

"Ve seni koruyacak hiçbir şey yokken buna katlanamam."

"Hector-"

"Bundan vazgeçmeyeceğim, Beth. Tartışmaya bile kalkma."

Styx kollarını onun etrafında sıktı. Kötü bir şey yaklaşıyordu. Sahip olduğu tüm içgüdülerle bunu hissedebiliyordu. Ama ne olduğunu bilmiyordu.

Kendisi için, bunu daha az önemseyemezdi. Kendi güvenliği için duyduğu korku onu uzun zaman önce terk etmişti. Korkuları artık sadece bir kadından ibaretti.

Son zamanlarda çok fazla insan onu tehdit etmişti. Eğer gitmezse başka seçeneği yoktu. Onu korumak zorundaydı.

Ne pahasına olursa olsun.

23 Ocak, MÖ 9529

Styx, Acheron'un konulduğu hücrenin dışında dururken yüzünü buruşturdu. Daha da kötüsü, kardeşinin düşüncelerindeki korku ve ıstırapı duydu. Haklı olarak tüm ailelerini lanetleyen öfkeyi.

En önemlisi de, tek yaptığı ona yardım etmeye çalışmak olduğu halde Acheron'un kendisine karşı beslediği yersiz nefret ve düşmanlığı duydu.

Siktir et....

Kardeşi söz konusu olduğunda elinin kolunun bağlı olduğunu bilen ve Bethany'nin güvenliğine daha çok değer verdiği için suçluluk duyan Styx, müstahkem kapının dibindeki küçük deliği açtı ve getirdiği sepeti içeri kaydırды. Ekmek, şarap, peynir ve Acheron'un çocukken çok sevdiği şekerli incirler. Onunla konuşmaya çalışmadı. Buna gerek yoktu. Bunun yerine Acheron'un yiyecekleri getirenin Ryssa olduğunu düşünmesine izin verdi.

Ne de olsa ikizine ne söyleyebilirdi ki?

Üzgünüm, kardeşim. Sana yardım edemez miyim?

Seni severken, başka birini daha mı çok seviyorum?

Bu pek hoşuna gitmeyecekti ve o da bunu anlıyordu. Acheron'un yerinde olsaydı, o da ondan nefret ederdi.

Kalbi sıkışan adam elini kapıya koydu ve aciz bir hayal kırıklığıyla dişlerini sıktı. Ama canını en çok acıtan şey, o odada Acheron kadar kolaylıkla kendisinin de olabileceğini bilmektir.

Belki de öyle olmalı.

Onu Acheron'un kaderinden kurtaran tek şey gözleriydi. O kadar gülünçtü ki, canı bu kadar yanmasa gülecekti.

Bir gün Acheron, kral olduğumda seni  zg r bırakacağım. O zaman bir daha kimse sana zarar veremeyecek. Her parçamla yemin ederim. Bunu telafi edeceğim.

Ne yazık ki kardeşi için bugün o gün değildi.

22 Ekim, MÖ 9529

Styxk korkunç bir mide bulantısıyla uyandı. Tekrar. Günlerdir kendini iyi hissetmiyordu ve nedenini biliyordu. Acheron yemek yemeyi bırakmıştı. Hücreye yiyecek damlatıyor olmasına rağmen, kardeşi yavaş bir intiharı seçmişti.

Geçen hafta semptomlar kötüleştikçe Styxx babasına söylemeyi düşünmüş ama sonra vazgeçmişti.

Bunu Acheron'dan alamazdı. Kardeşi çektiği acılara bir son vermek istiyordu. En azından buna izin verebilirdi. Cehennem gibi acısa bile.

Bu yüzden kimseye tek kelime etmemişti. Bethany'ye bile. Bunun yerine, Acheron'un onları öldürmesinin uzun sürmeyeceğini bildiği için dünün büyük bir kısmını onunla geçirmişti.

Başını sallayarak puslu sisi dağıtmaya çalıştı. Faydasızdı.

Styxk yemeği görmezden gelerek şarabına uzandı. Ne kadar yediği önemli değildi, yine de aç olacaktı ve midesi acımasızca kemirmeye devam edecekti... Acheron ne zaman aç kalsa hep yaptığı gibi.

"Styxk? Dinliyor musun?"

Gözlerini kırıştırarak babasının soğuk bakışlarıyla karşılaştı.

"Majesteleri?"

Ryssa dudaklarını çirkin bir surata dönüştürdü. "Tek kelime bile duymadı baba. Her zamanki gibi bizi görmezden geliyor."

"Kız kardeşini Apollo'ya sunmak için sarı ve altın rengi giydirme konusunda ne düşündüğünü sordum."

"Elbette." Şarap elinden kaydı. "Styxk?"

Babasını duydu ama cevap veremedi. Dizleri büküldü. Yere sertçe çarptı.

Babası ve rahip ona doğru koştular. Onunla konuşuyorlardı ama o ne onları anlayabiliyor ne de cevap verebiliyordu. Kendi elini bile oynatamayacak kadar güçsüzdü.

Onu kaldırıp yatağına götürürken babasının yüzündeki tüm renk silinmişti. Styxx bir an için neredeyse babasının onu sevdiğini düşünebilirdi. Ama o daha iyi biliyordu. Hiç kimse babasının yaptığı şeyleri yapıp da çocuğuna değer veremezdi. Bu mümkün değildi.

Piç kurusu ona asla "oğlum" bile demezdi, başka biriyle onun hakkında konuşmadığı sürece. Babası onun için bir kez bile herhangi bir sevgi ifadesi kullanmamıştı. Ryssa'nın aksine, değerli yavru kedisi ...

Styxx acı anılar kafasının içinde çalkalanırken yavaşça gözlerini kırptırdı.

Ryssa öne çıkıp yatağına oturdu ve elini tuttu. Ona tokat atmak dışında, o zamandan beri ona dokunmaya tenezzül etmemişti...

Hiç.

Kesinlikle ölüyorum.

Kafasında düşünceler ve sesler birbirine karıştı ama onları bir kenara iterek Bethany'nin dün ona aldığı altın kolyeyi verirkenki halini gözünün önüne getirdi. Yüzü uzun bir yağmurun ardından gelen güneş gibi dünyasını aydınlatmıştı.

Ve sonra güzel sesiyle şarkı söyleyip davulunu çalarak, kalçalarının ve kollarının her zarif hareketinde hafifçe şingirdayan zilleriyle onun için dans etti. Gerçekten de bundan daha güzel bir şey olamazdı.

Şu anda onun kollarında olmayı, o tatlı, tiz kontralto sesiyle mırıldanmasını dinlemeyi ne kadar çok isterdi. Ama onun yüzünü bir daha asla göremeyecek, tenindeki nazik dokunuşunu asla hissedemeyecekti.

Onun için kaybolduğu düşüncesiyle acı çekerek gözlerini kapattı ve kendini nefret ettiği tanrılara teslim etti.

29 Ekim, MÖ 9529

Styx x irkilerek uyandı. Yüzünü buruşturarak nefes almakta zorlanırken, odasının etrafına baktı ve yakındaki bir sandalyede uyuklayan Galen dışında kendisini yalnız buldu.

Tanrım, çok susamıştı.

Yatağının yanındaki masanın üzerinde duran toprak bardağa uzandı ama yanlışlıkla onu devirdi.

Galen anında uyandı. "Majesteleri?"

Styx x daha fazla acı çekerken nefesini sertçe içine çekti.

Galen onun iyi olduğundan emin olmak için yatağa doğru koştu. "Kimıldama. Son derece hastaydın."

Styx x neler olduğunu anlamaya çalıştı. "Neden buradasın?"

"Sence neden? Ölmek üzere olduğunu duydum."

Ve Galen.... onunla birlikte olmak için kızını terk etmişti.

Styx x kuru ve boğuk boğazının arasından konuşmadan önce öksürdü. "Antigone ile geçirdiğiniz zamanı böldüğüm için özür dilerim."

"Pardon? Bunu bilerek yapmadığından oldukça eminim." Galen oturmasına yardım ettikten sonra ona biraz şarap doldurdu. Yudumlayabilmesi için kadehi Styx x'in dudaklarına doğru tuttu.

"Nasıl hissediyorsun?"

Styx x cevap vermeden önce yutkundu. "Arabanla üzerimden geçtiğin gibi."

Gri gözleri sinirlenen yaşlı adam içini çekti. "Bunu unutmama asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

Styx x gülümsedi ve sonra yüzünü buruşturdu. "Ne zamandır hastayım?" "Bir haftadır."

Bir hafta mı? Galen'in dağınık haline kaşlarını çattı. "Buraya ne zaman geldin?"

"Beş gün önce."

Bu Galen'in ortaya çıkış şeklini açıklıyordu. Hemen gelmiş ve sert bir şekilde ata binmişti.

Styx Galen'in elini tuttu ve sıktı. "Teşekkür ederim."

Galen saygıyla başını eğdi. "Adamlarının hepsi de toplandı ve senin sağlığını ilgili haberleri bekliyorlar. Sanırım onların sana olan sadakatini ve sevgisini görmek babanı korkuttu."

Çok güzel. Tam da uğraşmak istediği şey. "Bir iyilik isteyebilir miyim, Galen?"

"Herhangi bir şey."

Styx daha fazla acı çekerken kıvrandı. "Kasabanın kenarında küçük bir kulübe var... küçük bir çiftliğin parçası."

"Senin kadının mı?"

Başını salladı. "Adı Bethany. Lütfen ona hasta olduğumu ama onu düşündüğümü söyleyin. Ve seyahat edebilecek duruma gelir gelmez onu göreceğimi."

"Onu sana getirmemi ister misin?"

"Hayır!" Çatlamış dudaklarını yaladı ve kimsenin duymaması için sesini alçalttı. "O bilmiyor, Galen."

"Neyi biliyorsun?"

"Prens olduğumu. Ben... ona yalan söyledim. Beni bir tüccarın oğlu ve sizin piyadeniz sanıyor. Lütfen ona aksini söylemeyin."

Galen onun sözleri karşısında ağzı açık kaldı. "Nasıl bilmez?" "O kör."

"Ve ona hiç gerçeği söylemedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Adımın Hector olduğunu sanıyor." Galen güldü ve onun omzuna hafifçe vurdu. "Onu köleniz ya da metresiniz olması için sarayınıza zorla getirmeyen tanıdığım tek prens sizsiniz."

"Olduğu yerde mutlu."

Galen, Styxx'in süslü odalarına göz gezdirdi. "Mücevherlerle süslü bir sarayda daha mutlu olacağını düşünmüyor musun?"

Styxx alay etti. "Bundan daha iyisini biliyorsun. Para onun için hiçbir şey ifade etmiyor ve dürüst olmak gerekirse, burada olmaktansa onunla birlikte kulübesinde olmayı tercih ederim."

Galen ona gülümsedi. "Biz domuz çiftçileri birbirimize destek olmalıyız, değil mi?"

"Gerçekten."

"Siz dinlenin Majesteleri, ben sizin için gerekenleri yapacağım."

* * *

Bethany bir atın yaklaştığını duyunca ayağa kalktı. Sesinden Hector'un atı olmadığını anladı. Dynatos hırlamak ve havlamak için ayağa kalktı.

Eli bıçağının üzerinde, başını eğmiş, ziyaretçisinin dost mu düşman mı olduğunu görmek için bekliyordu. Emin olana kadar Dynatos'un yakasını tuttu.

Çok ağır adımlarla yürüyen biri tereddütle ona yaklaştı. "Sen Bethany misin?"

"Öyle mi?"

"Galen. Prens Styxx'in en iyi strategosuyum."

Didymos ordusunun lideri neden burada olsun ki?

Tabii...

"Hector?" Onun ölümünün acısıyla tökezledi.

Dynatos onun etrafında dönerek onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Şşş, leydim." Köpeğini görmezden gelen Galen, onu sert ve kaslı vücuduna doğru çekti. "Hector'unuz yaşıyor ama çok hasta. Size haber vermemi istedi."

Gözlerini kapatarak rahat bir nefes aldı ve Galen'in elini okşadı. "Teşekkür ederim, Efendi Galen."

"Titriyorsun," dedi onu serbest bırakırken.

"Beni korkuttun. Hector'umu kaybettiğimi sandım." "Yani onu seviyorsun?"

Nefes alıp verirken başını salladı. "Kendi hayatımdan daha fazla."

"Güzel, çünkü o kendini tamamen size adanmış durumda leydim. Tüm seyahatlerimizde ve savaşlarımızda, evde güvenini ve kalbini asla kırmak istemeyeceği bir hanımefendi olduğunu söyleyerek sayısız kadını geri çevirdiğini gördüm."

Bu sözler dudaklarına bir gülümseme getirdi. "Gerçekten mi?"

"Evet. Diğer erkekler, evli ve nişanlılar, yiyip içerken, o kendini ayık ve sadık tuttu. Ve nedenini anlayabiliyorum. Senin muhteşem güzelliğinden bahsetti ama güzel sözleri bile senin hakkını veremedi."

Gülümsedi. "Tekrar teşekkür ederim."

"Ayrıca mümkün olan en kısa sürede size geleceğini bilmenizi istedi."

Hector'un düşüncesi karşısında gözleri doldu. Hasta bile olsa onu düşünüyordu. "Lütfen ona en iyi dileklerimi ilet ve onu görene kadar bir daha nefes almayacağımı söyle...." Yutkundu ve sonra Hector'un ne zaman uzun süre ayrı kalsalar söylediği sözleri kullandı. "O dönene kadar kalbimin atışlarını geri sayıyor olacağımı söyle."

"Öyle yapacağım. Gitmeden önce, sana birini getirmem gerekiyor mu yoksa-"

"Artık onun iyi olduğunu bildiğime göre, iyi olacağım Efendi Galen. Teşekkür ederim."

Onun elini okşadı. "Bu arada bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen bana gelmekten çekinmeyin. Ben saray kışlasında yaşıyorum."

"Minnettarım ama iyi olacağım."

"Pekâlâ. Size iyi günler dilerim leydim."

Bethany o gidene kadar kıpırdamadı. Ama adam uzaklaşırken kaşlarını çattı. Prensın ordusunun böylesine yüksek rütbeli bir mensubu neden sıradan bir piyade askerinin ayak işlerini yapsındı ki?

31 Ekim, MÖ 9529

Hâlâ zayıf ve acı içinde olan Styxx, Ryssa'nın odasının kapısında durakladı. Babası ve kız kardeşi aşağıda rahipler ve danışmanlarla birlikte onun Apollo'yla birleşmesi için planlar yapıyordu.

Galen ve ara sıra yiyecek ve içecek getiren hizmetkârlar dışında Styxx iyileşmesi için yalnız bırakılmıştı. Bilincinin yerine geldiği ilk günlerde adamları odasının içinde sürekli bir iyi dilek hattı oluşturmuş olsalar da, sonunda hem Galen hem de kendisi onları evlerine, ailelerinin yanına dönmeye ikna etmişti. Orada geçirecekleri zaman kışlada geçirecekleri zamandan çok daha iyiydi.

Bugün ilk kez yatağından yarımsız çıkabilecek kadar güçlüydü. Ve doğruca kardeşini görmeye gelmişti.

Ryssa, Acheron'un kendi odasına getirilmesini ve yatağına yatırılmasını emretmişti, böylece onun bakımını bizzat üstlenebilecek ve onunla ilgilenebilecekti. Styxx onun kardeşi için gösterdiği ilgiye minnettar olsa da, bir yanı da aşırı derecede kıskançtı. Onunla bu şekilde ilgilenmeden önce kırbaçlandığını ve yakılarak öldürüldüğünü görecekti. Aslında, Acheron'un tehlikede olduğu ve Styxx'in olmadığı belirlendikten sonra, Styxx onu o zamandan beri görmemişti. Uyanık olduğu her saniyeyi Acheron'la geçirmiş ve Styxx'in iyileşmesiyle ilgili tek bir soru bile sormamıştı.

Elbette, Styxx savaştan eve döndüğünde de böyleydi. Bir kez bile onun sağlığı ya da yaraları hakkında soru sormamıştı. Gözünün önünde açıkça kanadıklarında bile.

Neyse o.

Kız kardeşi onu asla sevmeyecekti. Bu gerçeği uzun zaman önce kabul etmişti.

Styxx kardeşini gördüğünde sessizce lanetledi. Babalarının "nazik" emirleri uyarınca Acheron, Ryssa'nın yatağına kartal şeklinde bağlanmıştı. Styxx birine böyle davranıldığını görmekten nefret ediyordu... Estes'in bir zamanlar ona yaptığı gibi bağlanmıştı.

Bunun kardeşine yaşattığı kâbusları ancak hayal edebilirdi.

Acheron da en az Styxx kadar solgun ve zayıf görünüyordu. hissettim.

B a y ı l m a m a k için yavaş ve kolay nefes alıyor, Styxx kardeşinin yanında durana kadar zemin boyunca ilerledi.

Acheron ona asık suratlı bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

Styxx onu suçlayamazdı. Kelimeler onu da hayal kırıklığına uğratmıştı. Kardeşler, onları ayıran onca şeyden sonra birbirlerine ne söyleyebilirlerdi ki? Birlikte ve ayrı yaşadıkları onca kâbustan sonra?

Ama onu etkileyen tek şey Acheron'un teninin ne kadar yara almamış olduğuydu. Avucundaki köle damgası dışında, Styxx'inkinin aksine vücudu tertemizdi. Kardeşinin maruz kaldığını bildiği kötü muameleden eser yoktu. Ve her kırbacı kendisi de hissetmişti.

"Neden bana bakıyorsun?" Acheron sonunda hırladı. "Sen de mi beni becermek istiyorsun?"

Estes'in zalimliği içini parçaladığında yüzünü buruşturdu. "Atlantis'e gittiğime dair hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Fetih ordunuzu onların kıyılarına götürdünüz. Aferin sana kahraman."

Styxx zehirli hırıltıyı duymazdan geldi. "Hayır... ondan önce." "Geldiğinde, beni dövdüğünde ve beni tekrar fahişelik yapmam için sokağa mı attı? Evet kardeşim, çok net hatırlıyorum."

Hayır, Acheron Styxx'in onunla geçirdiği altı haftanın hiçbirini hatırlamıyordu. Güzel, ama yine de...

Acheron'un onun için ne yapmaya çalıştığını bilmesini istiyordu. Styxx'in kardeşini kurtarmak için kendi hayatını ve özgürlüğünü tehlikeye atacak kadar onu sevdiğini bilmek. Ama neden zahmet etmişti ki? Kardeşi ondan nefret etmek istiyordu ve belki de Acheron'un bu odaklanmaya ihtiyacı vardı. Belki de cehaleti, Styxx'in onu kurtarmaya çalıştığını ve başarısız olduğunu bilmekten daha nazikti. Acheron'un aklını kendi acısından uzak tutuyordu.

Nefretle başa çıkmak suçluluk ya da pişmanlıktan çok daha kolaydı. Ve değiştirilemeyen anılar. Styxx bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Acheron'un dönen gümüş bakışları onu yaktı. "Senden nefret ediyorum, seni lanet olası velet."

"Biliyorum," diye nefes aldı Styxx, bakışlarını başka yöne çevirerek. "Neden ölmeme izin vermedin?"

Styxx onun suçlamasına acı acı güldü. "Denedim. İnanın bana, ikimizi de kurtarmak için hiçbir şey yapmadım."

"Yalancı!"

Ben Tartarus'ta yaşarken senin rahat içinde yaşamam hiç adil değil! Neden sen? Seni benden daha iyi yapan ne? Sökmek istediğim bir çift göz.

Acheron'un düşünceleri vicdanını ve kalbini kamçıladı.

"Benim hayatım da kolay olmadı, biliyorsun."

"Beni affedin, Majesteleri. Bu sabah aşçı tostunuzu mu yaktı? Ya da banyo suyunuz çok mu soğuktu? Uşağınız doğru giysiyi bırakmayı mı unuttu?"

Kardeşi onun hayatını ve Styxx'in sorunlarının ne olduğunu önemsizleştirirken Styxx kendi nefretinin alevlenmesiyle kaskatı kesildi. Acheron da tıpkı diğerleri gibiydi. Aptallıktan başka bir şeye dayanmayan varsayımlarda bulunuyordu. "Benim acımla alay etmeye nasıl cüret edersin? Ama senin için, babam-" Onu ruhunun derinliklerine kadar kesen bir gerçeği itiraf etmeden hemen önce kendini yakaladı.

"Baban ne?"

Beni severdi.

Bunun yerine, Acheron yüzünden kral her zaman şüpheli ve soğuk olmuştu. Styxx'in onun olduğundan asla emin olamamıştı. Babaları Ryssa'nın üzerine titrerken, Styxx'e baktığında gözlerinde her zaman bir çekince vardı.

Ve ne zaman yalnız kalsalar kalbinde hep bir çekince olurdu. Bu yüzden babası ona asla oğlum demezdi.

"Bize ihanet eden sensin, Acheron. Ben değil."

"Ve sanırım bunun için iyi para ödedim. Ne de olsa yatağa çırılçıplak bağlanmış olan benim ve altın süslemeli bir klamise sarılmış olan da sensin. Herkesin önünde eğildiği ve her isteğini yerine getirmeye çalıştığı kişi sensin."

Evet, onun hayatı böyleydi.... Asla.

Styxx yorgunca iç çekti. Hayır, ikisi de bunun bedelini ödemişti. Hem de çok. Ama Acheron gerçeğe asla inanmazdı, Ryssa'nın inandığından daha fazla ve Ryssa bunun bir kısmına tanıklık etmişti. Yine de babalarının tercih ettiği kişinin o olduğunu düşünüyordu.

İnsanlar kendi gerçekliklerini yaratırlar. Praxis yıllar önce ona bunu öğretmişti. Yüz kişi aynı olaya tanıklık edebilir ve bu olayı iki yüz üç farklı şekilde anlatabilir.

"Her şey zaman içinde değişen duygularımızın süzgecinden geçer genç prens. Kral olarak senin görevin, her konunun iki tarafını da dinlemek ve karşıt hesapların arasında bir yerde yatan gerçeği bulmaya çalışmak olacaktır."

Babasıyla birlikte oturup soyluların ve vatandaşların birbirlerine karşı verdikleri ifadeleri dinlerken bunun doğruluğunu defalarca görmüştü. Yanlış anlaşılan en ince hareket ...

Ses tonu.

Bunların hepsi savaşa yol açabilir. Kardeşler arasında bile.

Hayır, özellikle kardeşler arasında.

Gözyaşları onu boğarken Styxx gözlerini kaçırdı. İkiz kardeşini tekrar istiyordu. Elini tutan ve dünyalarındaki dehşet ve nefrete karşı onunla birlikte duran kardeşini. Odasına gizlice girip ayaklarını onunkilere dayayarak sırt üstü yatan kardeşini. Odalarını ayıran duvardaki küçük delikten ona elmalar yuvarlayan Acheron...

Ama o kardeş sonsuza dek gitmişti. Bir zamanlar tanıdığı Acheron'dan eser kalmamıştı. Ve belki de içinde genç Styxx de kalmamıştı. Savaş ve hayat onu tamamen değiştirmişti. Belki de Acheron bir zamanlar nasıl olduklarını unutmakta haklıydı. Eğer hatırlamıyorsan, kaybından dolayı kederlenemezsin.

Acheron onu alaycı bir tavırla süzdü. "Peki ben ne zaman bok çukuruma geri götürüleceğim, Majesteleri?"

"Ben nereden bileyim? Ben benimkini hiç terk etmem."

Styxx, Acheron'un ona attığı sert bakışın derisinde bir kabarcık oluşturmamasına şaşırdı.

"Şimdi kim kimin acısıyla alay ediyor?"

"Acınla hiç alay etmedim, Acheron. Sadece kendine acımanla."

"Peki ya seninki?"

"Sanırım ikimiz de bencil piçleriz. Bir bütünün iki parçası."

"Ben sizin bir parçanız değilim. Kardeşim yok ve ailem de yok."

Styxx'in çenesinde bir tik başladı, çünkü bu sözler onu diğerlerinden daha kötü parçaladı. "O savaş çizgisini çekmeden önce iyi düşün Acheron."

"Onu çizen ben değilim. Atlantis'e geri dönmeme izin verdiğinde sen çizdin."

Seni piç! Acheron bunu yüzüne vurmaya cüret edebilir miydi? "Seni kurtarmaya çalıştım," diye hırladı Styxx.

"Sana bir teklif sundum ve sen benimle gelmeyi reddettin."

"Hayır. Sen kahramanlık yapmak istedin. Beni kurtarmak istedin, sanki sonsuza dek asillere minnettar kalacak bir kaltakmışım gibi.

prensi ödüllendirdi. Bana gerçekten yardım etmek isteseydin, babana karşı çıkar ve beni Estes'e geri götürmelerine izin vermezdin."

Tabii ki. Çünkü babası onu çok iyi dinlerdi. Acheron da sanrılarıyla Ryssa kadar kötüydü. "O zaman senin için ayağa kalkmış olsaydım, seni temin ederim, seninle aynı kaderi paylaşırdım."

"Yapmalıydın, seni korkak."

Styxx kardeşinin bozulmamış, yara almamış bedenine bakarken bu onun öfkesini alevlendirdi. Babası sanki hiç doğmamış gibi hayatına devam ederken, sahip olmadığı iblisleri kovmaya çalışan rahipler tarafından aylarca harap edilmemiş bir beden. Üzerinde iki dilde "fahişe" damgası olmayan ve ona göz diken ve bunun için ondan nefret eden bir tanrı tarafından işaretlenmemiş bir beden...

Hayatı için savaşırken üzerinden uçan kafaların, beyinlerin, bağırsakların ve uzuvların dehşetini hiç görmemiş bir beden. Ya da dizanteri ve vahşi savaş yaralarından ölürken evde anneleriyle birlikte olması gereken çocukların ellerini tutmamış bir beden.

Açlıktan.

Evet... kimsesiz olmak berbattı.

Styxx de bunu en az Acheron kadar iyi biliyordu. Ancak Styxx'in maruz kaldığı zulüm Acheron'unkinin çok ötesindeydi. Kardeşi onun zihninde ve kalbinde yaşayan dehşeti hiç görmemişti. Gözleri açıkken bile peşini bırakmayan kâbusları.

Acheron'un çenesini kavradı ve kendine verdiği acıyı görmezden geldi. "Kâbuslarını biliyorum kardeşim. Benimkileri bilmediğin için tanrılara minnettar olmalısın."

Acheron'un küçümseyen bakışları buz gibi oldu. "Bir kez olsun seni yere yatırıp o kibirli boğazından sikilmeni görmek için her şeyi verirdim."

Bu sözler ve Styxx'in onları gömülü tutmaya çalıştığı yerden çağrıştırdıkları acımasız anılar onu parçaladı. Acheron'u öldürmek istiyordu. Eğer üzerinde bir silah olsaydı.

muhtemelen onu kesip açardı. Onun yerine, sahip olduğu şeyle saldırdı.

Onun sözleri.

"Ve bacaklarından kan akana ve yürüyemeyene kadar kışının sikilmesini görmek için para verirdim."

Acheron ona güldü. "Bu olay olduğunda orada olmaman çok kötü."

Styxx tüm gücüyle onun kaburgalarına yumruk attı ve darbe ciğerlerindeki nefesi çalarken lanet okudu. "Keşke tanrılar ölmene izin verseydi."

Acheron ona tükürdü.

Yanağındaki tükürüğü silen Styxx başını kaldırdı ve gitmek için döndü.

Kapıya ulaştığında, Acheron'un son zalimlik hareketi onu her darbeden daha sert tokatladı. "Ve onlar beni becerirken, Styxx, kanayana kadar dövüyormuş gibi yaptıkları senin kışındı.... İçimde oldukları süre boyunca ya da ağzıma boşalana kadar yaraklarını her emdiğimde.... Estes de dahil olmak üzere senin adını sayıkladılar ve hakaret ettiler. Senden nefret ettiğimi düşünüyorsan Styxx, başkalarının senin her nefesini ne kadar kıskandığını bilmiyorsun!"

9 Kasım, MÖ 9529

Yorgun ve halsiz olan Styxx kulübedeki yatağa uzandı. Geri dönmeden önce biraz dinlenmem gerek.... Bethany'yi bulmaya gelmişti ama o bugün burada değildi. Hayal kırıklığı kalbini bıçakladı ve içini acıyla doldurdu. Tek istediği onu önemseyen birinin sıcak elini teninde hissetmekti.

Bunca yıl aptalca bir şekilde kardeşinin evde olmasının her şeyi daha iyi yapacağını düşünmüş olması ne tuhaftı. Oysa her şey çok daha kötüydü.

Ryssa bunu ona olan nefretini körüklemek için kullandı. Hizmetçiler ve soylular da öyle.

Ve babası...

Kral onun bakışlarıyla zar zor buluşabildi ve buluştuğunda da oradaki küçümseme ruhunu yaktı. Babası artık Styxx'i kendisini kandıran bir tanrının piçinden başka bir şey olarak görmüyordu.

Galen'i yanımda tutmalıydım. Ama yaşlı adamı evine, kızının yanına göndermişti.

Tamamen yalnız olan Styxx günlerdir içiyor, hepsini, alaylarını ve kınamalarını unutmaya çalışıyordu. Acheron'un sözlerini ve kardeşinin onun için "iyi" dileklerini unutmaya çalışıyordu. Ama faydası yoktu. Hiçbir şekilde kaçıışı yoktu.

Kulübenin kapısı açıldı.

Styxx hançerini kaptı ve gözlerini yaşartan güzel bir ses duyduğunda ayağa kalkmaya başladı.

"Hector?"

"Buraya, akribos."

Dynatos koşarak ve havlayarak yatak odasına girdi. Köpek üzerine atlayıp yatağın etrafında zıpladıktan sonra yere atlayıp tekrar geri döndüğünde Styxx homurdandı. Devasa köpeğın başını okşayarak yatağı yaslandı.

Bethany yatak odasının kapısını biraz daha iterek açtı. Cansızlığına rağmen tenini parlatan gri bir peplos giymiş, adamın nefesini kesmişti. "Neredesin sen?"

"Yatakta."

Dynatos yanına döndüğünde kaşlarını sansürcü bir şekilde kaldırdı. "Oldukça küstahsın, değil mi?"

Tekrar gülümsemek çok iyi hissettirdi. Ondan nefret etmeyen birinin yanında olmak. "Gerçekten de öyle, ama başıboş bir hizmetçinin gelip beni baştan çıkaracağını umuyordum."

Onun yanına oturdu ve duvara ters bir bakış attı. "Başıboş bir hizmetçi mi?"

"Mmm." Elini tuttu ve avucunu öptü. "Müsait olan birini tanıyor olabilir misin?"

Şakacılığı gitmişti, kaşlarını çattı ve elini hızla dudaklarından alına doğru kaldırdı. Sonra nefesi kesildi. "Ateşler içinde yanıyorsun."

"Bu kadar kötü hissetmeme şaşmamalı."

Onun yanaklarını ellerinin arasına aldı. "Hector... bu çok yüksek. Neden yatakta değilsin?"

"Yatağımdayım."

"Hayır... yatağın. Hâlâ bu kadar hastayken buraya gelmemeliydin."

"Seni görmek istedim." Yine de çok öfkeliydi.

Styxx, kızın tepkisi ona bir darbe gibi çarpınca dişlerini sıktı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kimseyi memnun edemiyordu. "Beni gördüğüne sevinirsin sanmıştım."

"Evet, sağlıklı mıydın? Ama lanet olsun, Hector. Lanet olsun!"

Her küfredişinde bir yanı buruşuyordu. Başka bir şey yapmayı tercih ettiğı apaçık ortadayken buraya gelip onu rahatsız etmemeliydi. Eğer bir şey biliyorsa

insanların hasta olduklarında başkalarıyla ilgilenmekten hoşlanmamalarıydı.

Ona yüklenmekle hata etmişti. "Özür dilerim. Ben gidiyorum." Kalkmak için yuvarlandı.

Onu yatağa geri itti. "Sakin kımıldamaya kalkma." Ona hırladı. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Ne yapmak?"

"Hayatımı
riske atmayı!"

Belki de ateşi vardı ama şimdi kafası tamamen karışmıştı. "Hayatını riske atmıyorum, Beth. Bulaşıcı değilim."

"Evet, beni öldürüyorsun. Aldığın her nefesin benimkine bağlı olduğunu anlamıyor musun? Şimdi elbiselerini çıkar."

Gülümsemekten kendini alamadı. "İşte benim kızım."

"Hayır. Bunun için değil. Cildini soğutmam gerekiyor."

"Peki... ama lütfen bana bağırma keser misin? Ben Bir süreliğine doydum diyebilirim." Chiton'unu çıkardı ve hemen titremeye başladı.

Bethany onu battaniyeyle örttükten sonra köpeği yanına uzanması ve onu sıcak tutması için ikna etti. "Sana kim bağırıyor?"

"Herkes. Adımın 'Kahretsin' ya da 'Pislik' olarak değiştirildiğini düşünmeye başladım."

Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Sana bağırmıyorum, Hector. Senin için korkuyorum. Arada büyük bir fark var."

"Pekâlâ. Ama kafamın içinden bu farkı duymak zor."

Bethany onun alnına bir öpücük kondurduktan sonra su ve bir bez getirmeye gitti, böylece vücut ısını düşürmek için onu yıkayabilecekti.

Başı zonklayan Styxx, boş boş köpeğin başını okşarken daha da titredi.

Geri dönerek kâsesini yatağın yanındaki küçük masanın üzerine koydu ve bezini ıslattı. Adamın yanağını süngerle temizlerken, çenesi ve çenesi boyunca uzanan bıyıkları parmakladı. "Bir süredir tıraş olmuyorsun."

Ona kasıtsız olarak yaptığı bu hakareten dolayı içi sıkıştı. "Seni kırmak istememiştim. I-"

"Alınmadım, tatlım. Sadece şaşırdım ve endişelendim. Sen böyle yapmazdın ve bu bana gerçekten ne kadar hasta olduğunu gösteriyor. Bu kadar hastayken buraya geldiğine inanamıyorum. Biri seni evde tutmalı ve sana bundan daha iyi bakmalıydı. İlgisizliğiniz yüzünden onları eşek sudan gelinceye kadar dövebilirdim."

Styx onun elini dudaklarına götürdü ve teninin yumuşaklığının ve değerli kokusunun tadını çıkardı. Sonra avucunu öptü. Tanrım, ondan nefret etmeyen biriyle birlikte olmak çok iyi hissettiriyordu.

"Bu arada, haberciniz beni şaşırttı." "Galen?"

Başını salladı.

"Nasıl yani?"

Bethany bezi adamın göğsünde gezdirirken tüyleri diken diken oldu. "Bu kadar yüksek rütbeli bir subayın bir piyadenin ayak işlerini yapmakla uğraşması bana garip geldi."

Styx, Galen'in alışkanlıktan dolayı rütbe verdiğini fark edince yüzünü buruşturdu. Kahretsin...

"Garip," diye itiraf etti. "Beni de şaşırtan nedenlerden dolayı, yaşlı akbaba benden hoşlandı. Hastalandığımda, beni kontrol etmek için izinden döndü ve size haber vermek için güvendiğim tek kişi oydu. Kabul ettiği için çok şanslıyım." İşte, bunların hepsi dürüst gerçeklerdi.

Bezi sıkarak çıkardı. "Başkalarının sende benim gördüğüm büyüklüğü görmesini yadırgamıyorum."

"Sen ve Galen nadir insanlarsınız. Çoğu insan bana pek ihtiyaç duymaz."

"Bu onların kaybı." Bileği adamın sertleşmiş sikine değince onu yıkarken durakladı. Sağ kaşı kuzeye doğru fırladı.

"Niyetinin beni serinletmek olduğunu biliyorum, akribos, ama yumuşak dokunuşun vücudumda tam tersi bir etki yaratıyor."

Başını iki yana salladı. "Bunun için yeterince iyi değilsin."

"Biliyorum ve bugün buraya gelmemin asıl nedeni bu değil. Sadece bir süreliğine beni önemseyen biriyle birlikte olmaya ihtiyacım vardı."

Sesindeki samimiyet Bethany'nin midesini bulandırdı. "Ailen seni seviyor."

"Hayır, yok. Bazen öyleymiş gibi davranıyorum ama daha iyisini biliyorum. Sen ve Galen bu dünyada sahip olduğum tek şeysiniz. Ve beni hiç incitmeyen tek kişi sensin."

Bilmeden açığa vurduğu acı karşısında gözleri yaşardı. "Seni asla incitmem."

"İşte bu yüzden ateşler içinde olmama rağmen geldim. İki haftadır mecbur oldukları için benimle ilgilenen insanlarla birlikteydim. Bu, sizin için önemli olduğu için size bakan biriyle birlikte olmaktan çok farklı."

"Hector-"

Onu susturmak için bir parmağını dudaklarına götürdü. "Senin acımanı istemiyorum, Beth. İçimi ısıtan o ateşi istiyorum. Senin hakaretlerin ve alayların için yaşıyorum."

"Onları kastetmedim."

"Biliyorum. İnan bana, senin iyi niyetli sataşmalarınla beni kanatmak için yaptığın iğnelemeler arasındaki farkı anlayabiliyorum." Onu kendine doğru çekti. "Sadece bir süre sana sarılmama izin ver ve sonra seni rahat bırakayım."

Giysisini bir kenara bıraktı ve gözlerini kapadı, Hector'un ateşli bedeninin sıcaklığının tadını çıkardı. Hector onun kalbini kırmıştı ama yine de o kadar sessiz bir güce sahipti ki onu şaşırtmaktan asla vazgeçmemişti. Onun hayatından paylaştığı parçaları anlamıyordu. Ailesi ona bakarken nasıl bu kadar umursamaz olabiliyordu?

Kalbi çok nazik ve tatlıydı. Başkalarını memnun etmek ve onlarla ilgilenmek için çok çabalardı. Neden biri ona karşı kaba olsun ki? Ama vücudundaki yaralar ve sözlerinin ihanet ettiği içsel yaralar ona etrafındaki insanların ne kadar dikkatsiz ve kalpsiz olduğunu anlatıyordu.

Ve bu yüzden onlardan nefret ediyordu.

Yolculuğa uygun olmadığı apaçık ortadayken ona gelmiş olması ve kimsenin onu durdurmamış olması her şeyi anlatıyordu. Onu bu durumda nasıl yalnız bırakmış olabilirlerdi? Bir kalp atışı için bile mi?

Elini adamın karnındaki kaslı dalgalanmaların üzerinde gezdirdi. Adamın teninden gelen sıcaklık yakıcıydı. "Yemek yedin mi?"

"Mmm."

Kaşlarını çattı ve adamın verdiği kararsız cevap karşısında gülümsedi. "Uyanık mısın?"

"Uyandım," diye mırıldandı.

Bethany onun göbeğinden kasıklarına kadar uzanan kıllarla oynadı.

"Bunu yapmaya devam edersen, dinlenmeyeceğim."

Elini adamın boyunda gezdirdi. Adam nefesini sertçe içine çekti. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Her şey yolunda. Şu anda beni ateşe verseniz bile şikayet etmem."

Dışarıda Apostolos'u araması gerektiğini bildiğinden, onun sert karnına bir öpücük kondurdu. Onu bu kadar sakinleştirmesi çok garipti. Onunla birlikteyken başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu.

Küçük bir çocukken bir keresinde annesine, annesinin neden babası olarak bir Mısır tanrısını seçtiğini sorduğunu hatırlıyordu.

"Tanrılar sıkıcı yaratıklardır, Bet. Çoğu, kendilerinden zayıf olanlara karşı kullanmaktan asla çekinmedikleri güçlere sahip şımarık çocuklardan başka bir şey değildir. Ve baban zaman zaman çocuksu olabilse de, onun için bir tehlike var. Gücünün farkında ve onunla çok vahşi. Dahası, zayıf olanları avlamıyor, sadece daha güçlü olanlara saldırıyor. Beni ona çeken ve kızının annesi olmayı kabul etmemin nedeni buydu. Gücü ve bunu bir kez bile bana karşı kullanmamış olması. Baban evcil hayvan olarak bir aslana sahip olmak gibi. Biliyorsun ki o, doğası gereği ve tek becerisi şiddet olan bir yaratık.

ve yine de yanınıza uzanıp sadece sizin dokunuşunuz için mırıldanıyor. Bundan daha iç gıcıklayıcı bir şey olamaz.

"Ama bundan daha fazlası babanızın bana hissettirdikleriydi. İçimde daha önce hiç yaşamamış bir şeyi uyandırdı. Ruhuma hayat üfledi ve onu tanıdığım için daha iyi bir insan oldum. Bu yüzden, birlikte olmamıza izin verilmese de, seni ondan bir parça olarak saklamak ve sevmek istedim. Ve bu kararımdan bir kez bile pişman olmadım. Archon sana ulaşmasına izin vermediği için baban neredeyse panteonumuzu yok edecekken bile. Baban bağlılığını hafife almaz ya da dikkatsizce vermez. Size böyle birinden, başkalarına doğal olarak güvenmeyen birinden bir parça verildiğinde, bu, sevgilerinde kaprisli olanlardan geldiğinden daha özeldir. Her şeyde olduğu gibi, nadirlik onu daha da değerli kılar."

Hector kimseye güvenmezdi. Kendi ailesine bile. Ve kalbini, bedenini ya da aşkını asla başka bir kadına vermemişti.

Sadece o.

Ve insan yaşlarında genç olmasına rağmen, herhangi bir antik çağın çok ötesinde bir olgunluğa ve anlayışa sahipti.

Hepsinden önemlisi, onunla birlikteyken kendini güzel ve güçlü hissediyordu. Bir tanrıçanın sahip olması gereken şeyler ama yine de ...

Adam onun dünyasına girip onu güldürene kadar bunları hiç hissetmemişti.

Onu bu yüzden seviyordu ve onunla birlikte olmak için Archon ve diğerlerinin öfkesini göze almasının nedeni de buydu.

O buna değerdi.

Ama aklının bir köşesinde, ona kimliği hakkında yalan söylediğini öğrenirse nasıl tepki vereceği korkusu vardı. Tanrılardan ve onların insan hayatına müdahalelerinden nefret ederdi.

Bir gün o da ondan nefret etmeyi öğrenecek miydi?

15 Kasım, MÖ 9529

Acheron aşağıdaki avluda vahşice dövülürken Styxx nefes alamıyordu. Yatağında kıvranırken, acıdan ağlamamak için klamisinin bir kısmını ağzına götürdü. Ellerini battaniyesinin içine soktu ve daha fazla darbe aldıkça sırtını kamburlaştırdı.

Acheron yenildiğinde her zaman canı yanardı ama şimdi... Fiziksel yakınlıkları canını daha da yakıyordu.

Bu küçük gerçeği unutmuştu.

Kardeşinin bunu hak etmek için ne yaptığını hayal bile edemiyordu.

Elbette biliyorsun...

Babası bir şekilde utanmıştı. İlk kez böyle dayak yiyorlardı. Ve bu kadar uzun süre.

Lanet olsun, Acheron.

Styxx'in ateş hattından nasıl uzak duracağını anlaması yıllarını almıştı. Tam da babasının gazabından nasıl kaçınacağını öğrenmişken, aptal kardeşi çıkageldi.

Sonunda durdu.

Nefes nefese ve halsiz olan Styxx, her yeri ağrıyarak yatağa uzandı. Ama asıl yanan sırtı oldu. Tanrılara şükürler olsun ki ağrılar başladığında insan içine çıkmamıştı yoksa iblisleri kovdurmak için yine tapınağın yolunu tutacaktı.

Babası kapıyı fırlatıp açtığında ellerinin titremesini zar zor durdurabilmişti. Styxx doğrulmaya çalıştı ama acısı hâlâ çok fazlaydı.

"Hasta mısın?"

"Midem kötü," diye yalan söyledi, bunun alnındaki teri ve tenindeki solgunluğu açıklayacağını umuyordu. "Bir şeye mi ihtiyacınız vardı baba?"

"O piçi bu öğleden sonra meydanda buldum. Görünüşe göre özgürlüğü için muhafızlarına kazık atmış. İhanetleri nedeniyle sabah idam edilecekler ve o da dayak yemiş. Onu odasının dışında görürseniz, derhal tutuklatmanızı istiyorum."

Styxx babasının Acheron'a karşı beslediği saçma öfke karşısında iç çekti. "Neden zahmet ediyorsun baba? Sadece ona özgürlüğünü ver."

"Gerçekten istediğin bu mu?"

"Evet. Neden olmasın?"

"O senin yüzünü taşıyor. Yaptığı her şey size yansır."

"Bu konuda o kadar endişeli değilim."

Styxx bunun söylenmesi gereken yanlış bir şey olduğunu çok geç fark etti. Babası hışımına yere atladı ve onu öfkeli bir yumrukla yakaladı.

"Seninle bir fahişe olarak alay etmelerini mi istiyorsun? Nasıl bir kral olurdun? Kimse sana saygı duymazdı. Seni dinlemeyeceklerinden eminim."

Yine de bazıları onu becermek için para ödemişti bile...

"Umursamayı öğrensen iyi olur evlat. Zihinlerinde koridorun sonundaki fahişe sensin."

Yapmayın... söylemeyin....

Ama kendini durduramadı.

"Belki de bunu kardeşine onu eğittirmeden ve fahişe olarak satmadan önce düşünmeliydin."

Babası ona öyle sert bir ters vurdu ki, yataktan düştü.

Styxx nefes nefese yere düştü ve sarsılan hislerini toparlamaya çalıştı. Bunu yapamadan, babası kaburgalarına birkaç kez sertçe tekme attı.

"Bu ne cüret! Böyle küstahça bir iftira için seni kırbaçlatmalıyım!"

Styxx yuvarlandı ve babasına baktı. Ama ilk kez onunla alay etmedi.

"Eğer bir fahişe olarak tanınmak istiyorsan, belki de ikinizi de bir güvecin içine koymalıydım. İstedğin bu mu?"

Pek sayılmaz.

Babası onu yine tekmeledi. Beni iğrendiriyorsun. Sen benim oğlum değilsin. Olamazsın da.

"Kalk o yerden. Sen geleceğin kralısın, yalvaran bir köylü değilsin."

Vücudu protesto çığlıkları atan Styxx kendini ayağa kaldırdı ve babasıyla yüzleşti.

Kral onu küçümseyen bir bakışla süzdü. "Varis olarak seni seçtiğime inanamıyorum."

"O zaman belki de yeni kraliçeyi elde etmeyi ve daha fazla oğul sahibi olmayı düşünmelisin."

"Neden? Büyüyüp benim için senin kadar büyük bir hayal kırıklığı olsunlar diye mi?"

"Ne diyebilirim ki? Yaptığım her işte her zaman elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum."

"O zaman başarırsın. Çünkü sen gerçekten de hayatımın en büyük hatasıdır. Doğduğun zaman kafanı ezmeli ve seni yetiştirme zahmetinden ve masrafından kendimi kurtarmalıydım."

Babası hışımla odasından çıkarken Styxx başka bir şey söylemedi. Gerçekten, bundan sonra söylenecek ne vardı ki?

Babasının kafasını ezmiş olmasını dilemesi dışında, çok.

20 Kasım, MÖ 9529

Styxx kız kardeşinin bakışlarındaki zehri omurgasını kesen bir kılıç gibi hissetti. Onlar antrenman yaparken Galen'den gözlerini ayırdığında, Ryssa'yı tribünde babalarıyla birlikte gördü; daha önce onları izlemeye gelmiş ve Styxx'in yeterince sıkı çalışmadığından şikâyet etmişti.

"Atlantis'e karşı nasıl bir savaş kahramanı olabilirsin? Ne? Seninle savaşmaları için sadece genç kızlarını mı gönderdiler? Yemin ederim, sokakta savaştan ve senden daha fazla enerji ve canlılık gösteren köylüler gördüm.

"Eğer bir kadın gibi vuracaksan, sana bir peplos giydirmeliyiz. En azından o zaman güzel yüzün ve vücudun seni öldürmelerini engelleyebilir.... Ya da belki de seni Boeotia'nın Kutsal Bandosu'na katmalıyız ve sana savaşta kadınsı kıçını korumaya istekli bir erkek arkadaş atamalarını sağlamalıyız.

"Bu acınası gösteriyi gördükten sonra seni savaşa gönderdiğim için utanıyorum. Zırhını söktürmeli ya da onu nasıl kullanacağını bilen ve onu utandırmayan birine vermeliyim!"

Şikâyetleri o kadar şiddetli ve kötüydü ki, Galen sonunda babasına Styxx'in daha üç hafta önce neredeyse ölmek üzere olduğunu ve sadece birkaç gündür yatağından çıkamadığını hatırlatmak için yanına gitmişti. Egzersizin amacı esnekliğini kaybetmesini önlemek ve hasar görmüş kaslarını yeniden inşa etmektir. Savaşa hazırlanmak değil.

Ancak o zaman babası ona hakaret etmeyi bırakmış ve huzur içinde antrenman yapmalarına izin vermişti.

Styxx, Ryssa'nın çılgık atmasını izlerken kaşlarını çatı. Onların hızlı konuşmalarını duyamıyordu ama

kızgın bir şekilde ona doğru işaret ettiğinde, bunun kendisi ve Acheron hakkında olduğundan emindi.

Galen, Styxx'in dikkatinin dağıldığını fark edince kılıcını indirdi. "Bir kez olsun kral olmadığımı sevindim."

Styxx güldü. "Hiçbir fikrin yok. Son derece tatsız olduğunu bilecek kadar dilinin ucuna geldim. Bence zırh kullanması gereken kişi o."

"Kızgınlığının nedeni sen misin?"

"Kim bilir. Elbise için ona yanlış malzeme teslim edilmiş olabilir."

Galen kıkırdadı ve çenesini tekrar onlara doğru salladı. "Baban onu yatıştırmış olmalı. Şu anda yeterince memnun görünüyor."

"Uzun sürmeyecek. Asla sürmez." Galen'in elinden şarap tulumunu aldı ve susuzluğunu giderdi.

"Styxx!"

Babasının feryadı karşısında irkildi. Kaltak onu şimdi ne için suçlamıştı? Şarap tasını Galen'e geri vererek oraya yöneldi.

"Baba?"

"Tavsiyemi dinle... Eğer bir kızın olursa, onu doğduğu gün evlendir."

"Anladığım kadarıyla Ryssa'nın ziyareti hoş geçmemiş."

"Piç kurusu serbest bırakılıyor ve kendi odasına taşıyor. Bilmek istersiniz diye düşündüm."

Piç kurusu. Acheron. Babası kardeşinden ne zaman böyle bahsetse, bu onun da yüzüne inen bir tokattı ve babasının ikisi hakkındaki gerçek düşüncelerine ihanet ediyordu.

Styxx, kendisinin başarısız olduğu yerde Ryssa'nın başarılı olmasına sevinmişti ama babasının gerçek düşüncelerini bilmesine izin vermemesi gerektiğini de biliyordu.

"Bunun beni nasıl etkilediğini anlamıyorum."

"Olmamalı, ama bunu bilmeni istedim." Ve böylece babası onu terk etti.

En azından kardeşi sonunda evlerinde yeniden yerini alacaktı. Bir zamanlar bu habere çok sevinirdi.

şimdi...

Styxx'in hissettiği tek şey üzüntü oldu. Acheron'un kendi odası olacağı için değil, artık bir kardeşi olmadığı için. Sarayda ölmesini ve yanmasını isteyen bir kişi daha vardı.

Hayır, diye düşündü acı acı. Acheron önce ona tecavüz edilmesini istemişti.

5 Aralık, MÖ 9529

Bethany, Hector'un kollarını vücuduna dolayarak uyurken sırtına doğru kıvrıldığını hissedince gülümsedi. Bethany'nin başı Hector'un sert pazularına yaslanmış, yüzü saçlarının arasına öyle gömülmüştü ki Hector'un nefesini ensesinde hissedebiliyordu. Onunla o kadar uzun saatler boyunca sevişmişti ki, daha sonra hareket edip edemeyeceğinden hâlâ emin değildi.

Ne bu yataktan ne de ondan bir daha ayrılmak istediğinden değil.

Hayatı boyunca hiçbir şey onu ölümlüsünden daha mutlu etmemişti. Ve Yunanlılarla olan savaş, Prens Styxxx'in kafasını duvara mızraklayamadan sona ermiş olsa da, dürüst olmak gerekirse umurunda değildi. Hector'la huzur içinde geçireceği son birkaç ay karşılığında hiçbir şeyi, hatta prensin boğazını bile kabul etmezdi.

Hiçbir şey onun uzun, sert vücuduyla kozalandığı bu tembel öğleden sonralarıyla kıyaslanamazdı. Ona ne kadar taptığı dışındaki tüm düşünceleri uzaklaştıran dudaklarının tadına bakmak. Onun çocuğuna sahip olmayı ne kadar çok istediğini....

Sakin oraya gitme.

Elinde değildi. Hector'la birlikte oldukça, onun hayatında kalıcı olmasını daha çok istiyordu. Daha da kötüsü, bir aile olarak sadece üçünün olduğu bir geleceğin hayalini kurmaya bile başlamıştı.

Bu ne kadar aptalca? O bir tanrıçaydı, bir çiftçinin kızı değil.

Ve hala o rüyalar ona işkence ediyordu.

Dynatos sızlanmaya ve kapıyı tirmalamaya başladı. Son birkaç saattir o kadar sessizdi ki, kadın onun odada onlarla birlikte olduğunu unutmuştu.

Onunla ilgilenmek için harekete geçtiği anda, Hector bir sıçrayışla uyandı.

"Beth?" Onun adını sevgili bir dua gibi soludu. "Dyna çıkmak istiyor."

Geri çekilmeden önce saçlarından nahoş bir ses çıkardı. "Onu dışarı çıkaracağım. Sen sıcak olan yatakta kal."

Onun bu düşüncesi karşısında gülümsedi. "Emin misin?"

Ondan uzaklaşırken nefesinin altından homurdandı. "Evet."

Onun bastırılmış kızgınlığına gülerek yorganı daha yukarı çekti. "Sesin öyle gelmiyor."

"Evimi sıcak tutun ve söz veriyorum bizi rahatsız ettiği için köpeğinizi öldürmeyeceğim."

Adamın köpeği dışarı salmasını dinledi ve yatağa dönmeden önce ateşi harladı. Yastıkları üst üste yığdı ve onlara yaslandı. "Uyuyakaldığım için özür dilerim. Seninle geçirdiğim değerli zamanın bir kalp atışını bile boşa harcamaktan nefret ediyorum."

Elini adamın karnındaki keskin çıkıntılara sürtebilmek için kendini adamın göğsüne bıraktı. Elini aşağıya indirip onu okşarken teninin kokusu onu tekrar içinde arzulamasına neden oldu. "Benim için sakıncası yok." Dürüst olmak gerekirse, onun kendisine bu kadar güvenmesine bayılıyordu. Onun ne kadar nadir uyuduğunu biliyordu.

Memnun bir şekilde içini çekerken elini kızın saçlarında gezdirdi. "Geç oldu. Hava karardı bile... Gece benimle kalabilir misin?"

Bethany tereddüt etti. Geceleri nadiren birlikte geçirirlerdi. Gerçi son zamanlarda, günleri çok daha kısa olduğu için bunu çok daha sık yapıyorlardı.

Yine de Apostolos'u arıyor olması gerekiyordu. "Ne kadar geç?"

"Emin değilim ama ay oldukça yüksekti."

"Babanla başın belaya girmeyecek mi?"

Cevabında hiç tereddüt etmedi. "Seninle daha fazla zaman geçirmek için binlerce öfkeli babaya bile göğüs gererim, Beth'im."

"O zaman kalacağım."

Styxx rahatlayarak gülümsedi. Onun geç saatlere kadar tek başına seyahat etmesinden hiç hoşlanmazdı. Koruyucusu Dynatos olsa bile. Beth'ine zarar gelmemesi için dünyaya güvenmiyordu.

Yanağını parmaklayarak, tenine değen nefesinin tadını çıkardı. Savaşırken en çok arzuladığı şey buydu. Elinde tutmak için elinden geleni yaptığı şey. Sadece onunla sevişebilmek değil, onun uzuvları kendisinininkilere dolandığında hissettiği yakınlık. Birlikte tek ve bütün bir kalp oluşturdıkları hissi. Duygusal yakınlık, fiziksel yakınlık kadar, hatta ondan da fazla önem taşıyordu. Onunla her konuda konuşabildiği ve kendisini yargılamadığı gerçeği.

Yalnızca kendisinin onu sevdiğini ve ona kucak açtığını Hayat.

Ondan uzaklaştı ve kolyeyi çözdü.

Babası ona vermişti. "Ne yapıyorsun?"

Bileğine tekrar doladı. "Bunu takmanı istiyorum."

"Beth-"

Onun itirazını bir öpücükle durdurdu. "İçimde kötü bir his var, Hector. Ve nedenini bilmiyorum. Beni koruyacak Dynatos var. Seni hiçbir şaysız bırakmak istemiyorum. O yüzden lütfen... Al onu. Ben yokken seni korumasına izin ver."

"Sadece sizi mutlu etmek için leydim ve siz yanımda değilken bana sizi hatırlattığı için." Kaç kez alışkanlıktan onu okşamaya başladığını ve kaybolduğunu görünce yıkıldığını sayamıyordu. Savaşta geçirdiği süre boyunca onu rahatlatan tek şey bu olmuştu. İşler ne kadar kötü olursa olsun, kolyesine bakar ve anında kendini daha iyi hissedirdi. O kadar uzun zamandır hayatındaydı ki, onun bir parçası haline gelmişti.

Onun gibi.

Gölümsedi. "Seni seviyorum."

"Ve ben, sen." Onu nazikçe öptü ve teninin tatlı kokusunu içine çekti. "Evlen benimle Beth," diye nefes aldı kendini durduramadan.

Keskin bir kaş çatmayla geri çekildi. "Hector-"

"Seni boğmayacağım. Yemin ederim. Ama sana ihtiyacım var Bethany. Sen yanımda olmadığında, bir gölge olarak var oluyorum. Bir insanın sadece gölgesi."

"Yapamayacağımı biliyorsun, Hector."

Styxix dişlerini sıktı. Onun gibi o da içinden atamadığı kötü bir his vardı ve bu sadece kız kardeşinin onu rahat bırakmayı reddeden bir tanrıya bağlanmak üzere olmasından kaynaklanmıyordu. Bethany'nin daha uzun süre onunla birlikte olamayacağını hissediyordu. Bir şey onları ayıracaktı.

Sadece ne olduğunu bilmiyordu.

"Keşke gitmek zorunda olmasaydın," diye fısıldadı. Ona daha önce önümüzdeki birkaç hafta boyunca babasıyla seyahat edeceğini söylemişti. "Seni çok özleyeceğim."

"Seni özleyeceğim kadar değil. Ama elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Styxix elini bırakıp onu hafifçe avucunun içine alırken içini çekti. Onu terk etmek zorunda kalmaktan ne kadar nefret etse de, onun kendisini terk etmesi çok daha acı vericiydi. En azından gittiğinde, ne olursa olsun geri döneceğini biliyordu.

Onunla ...

Sadece onun geri döneceğini umabilirdi. "Seni tekrar görene kadar kalp atışlarını sayacağım."

"Ve sayımınızı mümkün olduğunca kısa tutacağım. Söz veriyorum."

Gözlerini kapatarak, onun parmaklarının kendisini okşamasının da en az o değerli sözler kadar tadını çıkardı.

En azından bu gece onunla birlikteydi. Yarını düşünmeyecekti. Yarın gelecekti.

Tek umudu, ona geçmişte olduğundan çok daha iyi davranılmasıydı.

Ve Bethany ona döneceğine dair verdiği sözü tuttu.

9 Aralık, MÖ 9529

Styxx babasının sağ tarafında durmuş, saraya doğru ilerlerken görülen başka bir kraliyet maiyetini bekliyordu. Styxx tam da bunun için ölüyordu, iki gün içinde Ryssa'nın saygısızlığına daha fazla tanık olacaktı.

Geçen hafta boyunca Yunanistan'ın dört bir yanından ileri gelenler gelmişti ve prens olarak Styxx'in hepsiyle tanışması bekleniyordu. Ve bu harika anları, Apollo'nun gece yarısı yatağına yaptığı ziyaretler kadar iple çekiyordu.

Bu arada, babasının özel sözleri ve hakaretleri kulaklarında çınlıyor, bu anları daha da "tatlı" hale getiriyordu. Babası Acheron'u gördükçe Styxx'ten daha da nefret ediyordu. Ve bugünlerde adamı yatıştırmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Babası ondan nefret etmeye kesinlikle kararlıydı.

Doğrusu, artık umurunda değildi. Bu günleri sadece savaşın bitmek bilmeyen ayları gibi değerlendiriyordu. Duygularını derinlere gömdü ve onları mümkün olduğunca mekanik bir şekilde atlattı, yakında Bethany ile birlikte olacağı ve onun acıyı silip yerine hissetmeye değer duygular koyacağı sözünü verdi.

Ancak Styxx son misafirlerinin pankartlarını görünce kendini biraz daha iyi hissetmekten alamadı.

Halicarnassus Kralı Kreon. Styxx onu Atlantislileri Kreon'un krallığından püskürtmek için savaştığından beri görmemişti. Adam ona ve askerlerine karşı nazik davranmıştı ve o da bunu takdir etmişti.

Maiyet durur durmaz, Halikarnas kralı ve maiyeti arabalarını bırakıp sarayın merdivenlerinden yukarı çıktılar.

Kreon babasına başıyla onay verdikten sonra Styxx'e döndü ve onu bir baba şefkatiyle kucaklamadan önce kocaman gülümsedi. "Sizi tekrar görmek çok güzel, Majesteleri. Zeus adına yemin ederim, sanırım boyunuz daha da uzamış. Gerçekten de çok formda görünüyorsun."

Styxx gülümsedi. "Ve siz, Majesteleri. Umarım güvenli bir yolculuk geçirmişsinizdir?"

"Daha iyi olabilirdi. Daha kötü de olabilirdi. Birazdan hatırlatın, sizin için hediyeler getirdim genç prens."

Styxx hiç de memnun olmayan babasına baktı. "Minnettarım efendim. Teşekkür ederim."

Kreon onu sırtından alkışladı. Sonra babasına döndü. "Oğlun sana ait kıskandığım tek şey, Xerxes. Umarım tanrılar sana verilen bu hediyein kıymetini bilir."

O küçük pislik ve onun ağzıyla yaşamak zorunda değilsin. Ya da tembel suratsızlığına katlanmak.

Styxx babasının sessiz hakaretleri karşısında sertleşti.

Krallar merdivenlerden çıkarken o da onları takip etti ama geride durdu. Saray artık çok kalabalıktı. Sesler dayanabileceğinden fazlaydı ve onları bastırmanın bir yolu yoktu.

Odasına odaklandığından, kız kardeşiyle karşılaşana kadar kimseye dikkat etmedi.

Kelimenin tam anlamıyla.

Ryssa nefretle baktı. Bunu bilerek yaptın, değil mi, seni dev sersem!

Styxx, kızgın düşüncelerinin çarpan başına eklediği acıyla yüzünü buruşturdu. "Bu bir kazaydı, tatlı kardeşim. Beni affet."

"Acheron haklı. Sen bir pisliksin."

İç çekti. "Yokluğumda kardeşlerimin benim hakkımda ne kadar güzel konuştuklarını bilmek kalbime iyi geliyor."

"Bunun komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayatta eğlenceli bulduğum çok az şey var, Ryssa. Ve sizi temin ederim ki, bu çok az şeyin hiçbirinin ailemle bir ilgisi yok."

Onu ölümcül bir alaycılıkla taradı. "Korkmalısın, Styxx."

Oh, bu iyi olmalı. "Of?"

"Eğer Apollo'yu memnun edersem, senden çok daha fazla güce sahip olurum. Ve o veba tanrısı olduğu için, hayatını çekilmez hale getirebilirim. Seni unutamayacağın yerlerinden yaralama yeteneğine sahip olacağım."

Styxx onun boş tehdidine acı acı güldü. Çok şanslı olmalıydı ama Apollo şu anki oyuncağını kırmak üzere değildi. Tanrılar biliyordu, Styxx aylardır tanrıyı geri püskürtmeye çalışıyordu.

Ama Ryssa'nın sözlerinde onu gerçekten rahatsız eden şey bu değildi. Onu en çok rahatsız eden Ryssa'nın kör aptallığıydı. "Sevgili kardeşim, hayatım boyunca üzerimde bu güce sahip oldun ve bunu kullanmaktan bir kez bile çekinmedin."

11 Aralık, MÖ 9529

Midesi çalkalanan Styxx, kız kardeşi tanrıya sunulurken Apollo'nun tapınağından ayrıldı. Ryssa ne düşünürse düşünsün, bunu görmeye dayanamıyordu. Kaltak bu kadar ve daha fazlasını hak etmediğinden değil.

Ama onu asıl iğrendiren, Apollo'nun tören boyunca ona sırtarak ve eğlenerek bakmasıydı. Tanrı, Olimposlu'nun gerçekten arzuladığı prenses olmadığı halde herkesin Ryssa'yı kendisine bağlamayı bu kadar büyütmesinin komik olduğunu düşünüyordu.

Styxx zihninde Apollo'yu görünce irkildi, daha başlamadan onu yakalamış ve تنها özel alandaki tapınak duvarına doğru itmişti.

"Bu gece kız kardeşinle birlikte olabilirim prens, ama onu öperken aklımda senin dudakların olacak. Sert, kaslı vücudunuzu arzulayacağım..."

Styxx'i daha kötü bir anıya sahip olmaktan kurtaran tek şey babasının kusursuz zamanlaması olmuştu. Onlara rastladığında babasının şaşkın bakışlarını hâlâ görebiliyordu ve bakışlarını, iki elini Styxx'in altın süslemeli beyaz chiton'unun içine sokmuş, bacağını Styxx'in kalçalarının arasına sokmuş ve başını eğerek Styxx'in kulağına fısıldayan Apollo'dan çekmişti. Apollo'nun yakınlığı karşısında irkilen Styxx, başını tanrıdan çevirmiş ve ellerini yanındaki duvara dayamıştı.

Apollo, Styxx'in kulağına alçak sesle, özel bir kahkaha atarak, gizlice kendini Styxx'in kalçasına sürttü, böylece tanrının onun için ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordu. Sonra Styxx'i serbest bıraktı ve hiçbir şey olmamış gibi çekip gitti.

Kendini duvardan uzaklaştıran Styxx, babasının öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

"Apollo'yu gücendirdin mi, evlat?"

Hayır, o piç beni rahatsız ediyor.

"Hayır, baba." Sesinin kararlılığı onu şaşırtmıştı.

Gözleri öfkeyle kararan kral, Styxx'e özel olarak hırlayabilmek için aralarındaki mesafeyi kapattı. "Bunu benim için mahvedecek bir şey yaparsan, yemin ederim seni evlatlıktan reddederim ve fahişe kardeşinle sokaklarda görürüm. Trajedinin ne olduğunu bildiğini sanıyorsun evlat... hayal bile edemezsin. Ve Kreon'un ya da diğer kralların seni krallıklarına kabul edeceklerine bir an bile inanma. Seni dışarı atarsam, hiçbiri seninle konuşmaya cesaret edemez. Asla."

Babasının kıskançlığı onu şaşkına çevirmişti. Önemli olduğundan değil. Bu noktada gerçekten daha az umursayamazdı. "Sana söz veriyorum baba, Apollo bana kızgın değil."

Sonra babasına saldırmak ve onu incitmek isteyen yanı dayanamayıp ekledi: "Beni kucaklıyordu. Senin gördüğün de buydu. Sadece gelecekte benimle daha fazla zaman geçirmeyi ne kadar çok istediğini söylüyordu."

"Güzel. Bu şekilde kalmasını sağla."

Babası hışımla çekip giderken gözlerinin arkası yaşlarla dolmuştu. Ama canını en çok acıtan şey, babasının oğlunu ve kızını Apollo'ya halkının iyiliği ya da barış için satması değildi.

Bunu diğer krallara karşı övünmek için yapıyordu, böylece Didimos'un tanrılar tarafından en çok tercih edilen şehir devleti olduğunu iddia edebilecekti.

Bununla daha fazla başa çıkamayan Styxx, Atlantis'ten gelen otlar ve ilaçlar konusunda uzmanlaşmış küçük bir eczaneye yöneldi. Bitkilerin ona yaptıklarından nefret etmesine ve onlara dokunmayacağına yemin etmesine rağmen

Yine her şeyi kafasından atmak için bir şeye ihtiyacı vardı. Sadece kısa bir süreliğine.

Amcamı bu bok için öldürdüğüme inanamıyorum.

Ama belki de tanrılar ona bunu bu yüzden yapmıştı. Yaptıklarının karşılığıydı. Önlemek için Estes'i öldürdüğü her şey yine de olmuştu ama şimdi çok daha kötüydüler. Ryssa hâlâ fahişelik yapıyordu ve Styxx'in yılın bir haftasında alıkonulup tecavüze uğraması yerine, artık tanrı ne zaman ereksiyon olsa Apollo'nun merhametine kalıyordu.

Sadece Acheron'un durumu düzelmişti.

Başı zonklayan Styxx pazar yerinden geçerek dükkâna doğru yürüdü.

Şu anda tek istediği Bethany ile birlikte olmaktı. Kalbindeki acıyı dindirecek ve kraliyet hayatının her parçasından ne kadar nefret ettiğini birkaç dakikalığına unutmasını sağlayacaktı. Ama Bethany bir haftadan önce dönmeyecekti. Ailesi seyahatleydi ve onu gülümsemesinin parlaklığından mahrum bırakacaktı. Dürüst olmak gerekirse, onunla birlikte olmamaya dayanamıyordu.

Ama en azından Dynatos'u gittiği her yere yanında götürüyordu. Dynatos'un onu her zaman koruyacağını bildiğinden, Styxx'in nefes alabilmesi için devasa köpeği ona yakın tutuyordu.

"Lütfen efendim... somunun yarısını alamaz mıyım?"

Styxx fırıncının önünden geçerken bir kızın sesiyle durakladı.

"Yürü git! Burada bir dilenci istemiyorum. Bozuk para ya da hiçbir şey. Ben yarım somun satmam."

"Ama yeterince yok. Lütfen. Bu annem için. O hasta ve açlıktan ölüyor...."

Genç kızın vücudunu tarayan adamın yüzündeki şehvet dolu ifade Styxx'in midesini bulandırdı. "Madeni para dışında bir şeyle ödemek istersen, bir anlaşma yapabiliriz kızım."

Dehşete kapılarak sendeledi ve dönmeye başladı, sonra gözlerini kapattı.

Kızın ailesini beslemek için ne yapmak üzere olduğunu gören Styxx'in bakışları öfkeyle karardı.

Standa doğru geri adım attığında, Styxx onun önünü kesti. Gözlerinin içine bakabilmesi için önünde tek dizinin üzerine çöktü. "İhtiyacın olanı al ve parasını ben ödeyeceğim."

O genç, kahverengi gözlerdeki şüphe kalbini parçaladı.

"Peki size ne ile ödeme yapmamı istiyorsunuz lordum?"

Bu sözler ve gerçekte sorduğu şey, bu kadar genç bir çocuğa bunu yapan Kader'e iyice sinirlenmesine neden oldu. "Hiçbir şey. Yemin ederim." Ona bir sepet uzattı. "Aileni beslemek için neye ihtiyacın varsa al."

Kız uzaklaşmaya başladığında, Styxx boynunda bir altın parıltısı yakaladı. Onu durdurup yırtık pırtık bir ipi çekti ve ucuna bağlı büyük bir altın yüzük buldu.

Bir asker yüzüğü.

"Lütfen onu alma," diye fısıldadı. "Babamdan bana kalan tek şey bu."

Kendisinininki kadar iyi tanıdığı işaretleri gördüğünde tanıma duygusu bir yumruk gibi karnına çarptı. Birçok savaşta yanında ve arkasında durmuş olan bir kalkanı süslüyorlardı. "Gaius mu? Philoctes'in oğlu mu? O senin baban mıydı?"

"Onu tanıyor muydunuz lordum?"

Gaius'u ve pelerinle yaptığı iyiliği hatırlayınca öfke ve keder neredeyse gözlerini yaşartacaktı. "Sen Helen olmalısın."

Parlak bir gülümseme sonunda onu olduğu gibi genç bir kız olarak gösterdi. "Babamı tanıyormuşsun!"

Styxx onun gülümsemesine karşılık verdi. "Evet, öyle yaptım. Bana senden, kardeşlerinden, küçük kız kardeşinden ve annenden ve hepinizi ne kadar çok sevdiğinden bahsetti." Yüzüğü onun eline yerleştirdi. "Ve benim için harika bir dosttu. Şimdi eşyalarını topla Helen. Neye ihtiyacın varsa ya da ne istiyorsan. Bedelinden korkma. Şimdi ya da sonra."

Gözleri yaşlarla doldu. "Teşekkür ederim lordum."

Onu alnından öptü ve kadın hızla alışveriş yaparken ayağa kalktı.

Fırıncı onun sepetini doldurmasını izlerken alay etti. "O kadar da güzel değil lordum."

Nadiren taktığı altın defne tacını ortaya çıkarmak için pelerininini indiren Styxx, adama doğru asil bir kaşını kaldırdı.

Fırıncı dizlerinin üzerine çöktü. "Majesteleri... beni affedin. Muhafızlarınız olmadan sizi tanıyamadım."

Helen dondu kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen Prens Styxx misin?"

"Öyleyim."

Eğildi, sonra reverans yaptı, sonra tekrar eğildi.

Styxx güldü. "Bana boyun eğmek zorunda değilsin Helen. Dediğim gibi, baban benim için iyi bir dosttu ve seni ve senin gibileri ailemden biri olarak görüyorum."

Bu onun kafasını daha da karıştırdı.

Aralarındaki mesafeyi kapatarak siyah saçlarını kızın yanağından geriye doğru taradı. "Beni kuzenin gibi düşün."

"Kuzenimden pek hoşlanmıyorum. Kokuyor ve beni aşağılıyor."

"O zaman beni seni koklamayan ya da aşağılamayan kuzenin olarak düşün."

Başını sallayarak hızlıca alışverişini bitirdi.

Styxx fırıncıya sinirli bir bakış attı. "Faturasını saraydaki kâtibime gönderin ve gelecekte onun ya da annesinin ihtiyaç duyduğu ya da istediği her şey bana fatura edilecek. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Majesteleri."

Sepeti ondan alan Styxx elini ona doğru uzattı. Kız dudağını ısırды ve tereddüt etti. Sonra elini yüzüne sildi ve onun elinin içine yerleştirdi.

Kadın onu evine götürürken, bir meyve tezgahının önünden geçerken kadının yavaşladığını fark etti.

"Biraz elma ya da incir ister misin?"

Yine dudağını ısırды. "Alabilir miyim?"

Styxx onun elini bıraktı. "Kesinlikle."

Bir sevinç ılığı atarak hızla tek bir elma aldı ve gülümseyerek kucakladı. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Onun değerli, masum başını kendi tarafına çekti. Daha fazlasını istemek aklına bile gelmedi. Onun için bir çuval aldı ve sonra yollarına devam ettiler.

Küçük, harap evine yaklaştıklarında, sokakta oynamakta olan kardeşleri koşarak yanlarına geldi.

"Biraz ekmek aldın mı?" diye sordu küçük kardeş.

Yaşlı olan Styxx'e şüpheyile baktı. "Neden burada kız kardeşimle birliktesiniz lordum?"

"O bir prens," diye fısıldadı Helen yüksek sesle. "Ona saygı göster, Iason."

Styxx, Iason'un boyuna daha yakın olabilmek için tek dizinin üzerine çöktü. Dokuz yaşındaki çocuk, bir gün babasının devasa cüssesine eşit olacağının işaretlerini veriyordu. "Seni korumaya çalıştığı için kardeşini suçlama Helen. Bu onun işi ve baban bunu görmekten gurur duyardı." Iason'a bir elma uzattı. "Gaius bir dosttu ve ben de annenin nasıl olduğunu görmek için buradayım."

"O çok hasta, Majesteleri." Philoctes, Styxx'e çocukluklarındaki Acheron'u hatırlatan bir açlıkla ekmeğe baktı.

Ona bir somun uzattı.

Yedi yaşındayken Iason'un yarısı kadardı. "Teşekkür ederim!" Onu alıp kaçtı.

Helen yetersiz evlerinin kapısını açtı. Styxx onu içeri kadar takip etti, Iason da hemen arkasındaydı. Seyrek olmasına rağmen içerisi aydınlık ve temizdi. Ama hiç yiyecek yoktu ve sadece bir duvarda asılı duran bir avuç baharat vardı.

Styxx sepeti ve elmaları odanın ortasındaki masanın üzerine koydu. Helen bir somun aldı ve onu annesinin yanında yürümeye başlayan bir çocukla küçük bir yatakta yattığı odaya götürdü.

Solgun ve terlemiş olan Danae yanındaki küçük kızla oynamaya çalışıyordu ama çocuklarla ilgilenmek yerine dinlenmesi gerektiği belliydi. "Sen aldın mı..." Styxx'in süslü festival kıyafetlerine bakarken boğuk sesi kesildi. Kendini yukarı itmeye çalıştı.

"Lütfen yapma," dedi nazikçe. "Buraya seni strese sokmak için gelmedim, güzel Danae. Helen'e pazarda rastladım ve Gaius'un ailesinin nasıl olduğunu görmek istedim."

Birkaç dakika öksürdü.

Styxx kalkmasına yardım etti ve büyü geçene kadar onu tuttu. Ateşi küçük, çelimsiz bedeninden yayılıyordu. "Doktoru gördün mü?"

"Hayır, lordum." Kadının nefes alış veriş o kadar zordu ki adamın yüreğini burktu. "Bunun için paramız yok."

"Kafam karıştı. Gaius'un emekli maaşı yeterli değil mi?"

Danae kaşlarını çatı. "Emekliliği askıya alındı lordum. Paramız Helen ve benim kazandıklarımızdan geliyor."

"Askıya mı alındı? Anlamıyorum. O savaşta öldü."

Gözleri yaşlarla doldu. "Bir genelevde öldü. Bir fahişenin kollarında öldürüldü. Emekli maaşı için başvurmaya gittiğimde kralın adamı bunu herkese duyurdu. Bu nedenle, hak kazanamıyoruz."

Bu sözlerin ve eylemlerin acımasızlığı onu öfkeyle yaktı. "Olay olduğunda ben de oradaydım leydim. Kocanız benim en iyi askerlerimden biriydi ve bir fahişeye birlikte değildi." Muhtemelen doğru değildi ama dul eşinin inkâr edilemez bir gerçek dışında bir şey bilmesine gerek yoktu. "Gaius seni ve çocuklarını çok severdi. Hepinizin adını ve yaşını bu sayede biliyorum... hatta annenizin adını taşıyan küçük Elpis'i bile. Gaius benim arkamda, benim ve Didymos için birçok savaşa katıldıktan sonra öldü. Kocanız büyük bir kahramandı ve ben şahsen onun emekli maaşının yeniden bağlanmasını ve ona ve size ödenmesi gereken her türlü ikramiyeyi almanızı sağlayacağım."

"Siz kimsiniz lordum?"

"O Prens Styxx, anne," diye fısıldadı Helen.

Gözleri büyüdü. "Ekselansları..." Ayağa kalkmaya çalıştı ama Styxx onu yatağa yasladı.

"Şşş... kendini strese sokma." Helen'e baktı. "Annen iyileşene kadar sana yardım edebilecek biri var mı?"

"Ona yardım ediyorum, Majesteleri."

"Ve takdire şayan bir iş çıkardın. Ama sen sadece bir kızsın ve genç omuzlarına bu kadar yük bindirmek yerine oynamalısın." Danae'nin başını okşadı ve ona bir gülümseme sundu. "Gaius'un ailesine bu şekilde davranıldığını görmeyeceğim." Ayağa kalkarak onu kollarının arasına aldı.

"Majesteleri?" diye soluk soluğa kaldı.

Onu göğsüne yasladı. "Helen, kız kardeşini taşıyıp kardeşlerini getirebilir misin?"

"Evet, Majesteleri."

"Güzel. Beni takip edin."

Bizi cezalandırdığını görecek....

Kadının korku dolu düşünceleri ona bir darbe gibi çarptı. "Danae, lütfen bana inan. Onurum ve tacım üzerine, sana zarar vermeyeceğim ve başka kimsenin de vermesine izin vermeyeceğim."

Rahatlamıştı ama yine de kara gözlerinde şüphe vardı. Adam onu kasabadan geçirip askeri kışlaya götürürken başka bir itirazda bulunmadı.

"Ekselansları?" Galen onların binaya girdiğini görünce koridorda donakaldı.

"Danae, Gaius'un karısı ve çocukları. İyileşene kadar bakılmaları için onları Gaius'un kamarasına götürüyorum."

Galen bir adım attı ve Elpis'i taşımak için kız kardeşinin kollarından aldı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Onunla ilgilenmesi için özel doktorumu çağırın. Ona ve çocuklara bakmaları için bir grup hanımefendi göndereceğim."

Styxx onu yatağa yatırırken Danae şaşkınlıkla onlara baktı ve Gaius'un askeri odasının büyüklüğünü ve ihtişamını fark etti. Galen onun için ateş yakmaya ve su getirmeye koyulurken o da yürümeye başlayan çocuğu aldı.

Gözleri öncekinden daha da geniş olan Danae, duyguları onu ele geçirirken ağzını açıp kapattı.

Çocuklar etrafta koşuşturuyor, bağılıyor ve zavallı annelerini üzerken kutlama yapıyorlardı. Ta ki babalarının mızrağını bulana kadar.

Styxx onu tam duvardan çekerken yakaladı. Yavaşça Iason'un elinden aldı. "Silahları ortaya çıkarmak için ikiniz de büyüyene kadar bekleyelim." Silahı yerine koymaya başladığında yan tarafına sıcak bir şey yayıldı. Kaşlarını çatarak bir kolunda tuttuğu yürümeye başlayan çocuğa baktı. Kız ona gülümsedi ve ıslak elini yanağına götürdü. "Galen... Bu sızdırıyor."

Galen güldü.

Danae dehşet içinde haykırdı. "Çok özür dilerim, Majesteleri! I-" "Bah," diye alay etti Galen, onun sözünü keserek. "En kötüsü değil

"O çocuğun üzerinde bir şey var, değil mi genç prens?"

"Kesinlikle olmaz. Ama..." Elpis'i Galen'e geri verdi. "Korkarım ki bu evcilik konusunda hiç tecrübem yok. Bırakın bu kadar küçük bir insana pana takmayı, hiç pana görmedim bile."

Kız ellerini Galen'in sakalına gömüp bacaklarını mutlulukla tekmelerken ciyakladı.

Galen'in sırtışı genişledi. "Öte yandan ben, bunları uygulama konusunda fazlasıyla deneyim sahibiyim ve bu işi sizin için halledeceğim."

Styxx mızrağı duvara geri verdi ve zavallı Danae'nin çocuklarının yaptıkları karşısında dehşetten neredeyse ölmek üzere olduğunu gördü. "Madam, gerçekten. Sorun değil. Ben de bir çocuktum ve ailem ve hemşirelerim çabalasa da, korkarım ev eğitiminde ve görgü kurallarında başarısız oldum."

Gözleri yaşlarla doldu. "Teşekkür ederim Majesteleri, ama hiç bu kadar terbiyesiz olmadığınızı sanmıyorum."

"İnanın bana, öyleydim. Bunu kanıtlamak için hâlâ darp izlerim var." Styxx çocuklara döndü. Annelerinin dinlenebilmesi için onları dışarı çıkarması gerekiyordu. "Bilin bakalım sizin için burada ne var?"

"Ne?" diye sordular hep bir ağızdan.

"İçinde koşup oynayabileceğiniz dev bir arena." Helen annesine yardım ederken onları dışarı çıkardı.

Büyükliğini gördükleri anda çocuklar havalandılar ve bir kovalamaca oyununa başladılar. Styxx onların çılgınca oynayıp güreşmelerini izlerken durakladı. Ama gördüğü iki koyu saçlı kardeş değildi. O ve Acheron'du.

Şimdi bile, dikkatsizce kaçıp koşarlarken birbirlerine eşlik eden kahkahalarının sesini hatırlayabiliyordu. Acheron'un onu yere serdiğini gördü.

Önce seni iğneleyeceğim!

Hah! Ryssa gibi vuruyorsun....

Kardeşler... Sonsuza dek ve daima.

Keder boğazını sıktı. Acheron ona aşağılama ve nefretten başka bir şeyle baksa her şeyini verirdi. Ama onu kim suçlayabilirdi ki?

O da Acheron'dan nefret ediyordu.

Hiçbir şey onları yeniden bir araya getiremezdi. Kendi sert sözleri ve başkalarının eylemleriyle kopan bağlar onarılamazdı. Bunun için artık çok geçti. Pişmanlıkla iç çekerek geri döndüğünde Danae'yi uyurken, Helen'i de yerde Elpis'le gıdıklama oynarken buldu. Gözlerinden kendi kızını ve torunlarını düşündüğü anlaşılan Galen'in yanına gitti. "Çocukları bahçeye koydum."

"Akıllıca bir seçim lordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Galen'i koridora doğru çekti. "Pusu sırasında öldürülenlere emekli maaşı vermediklerini biliyor muydun?"

Galen'in çenesi düştü. "Ne?"

Styxx başını salladı. "Onları bu yüzden buraya getirdim. Hiç paraları yok."

"Hiçbir fikrim yoktu lordum. Bilmediğimi biliyorsunuz."

Styxx dişlerini sıktı. "Ben de öyle... Kontrol etmeliydim. Ama sanmıştım ki-"

"Kendini suçlayamazsın."

Ama o biliyordu. Onların komutanıydı. Adamlarının ve ailelerinin bakımını sağlamak onun göreviydi. "Muhasebeyi sen yapar mısın? Herkesin hakkını aldığından emin olmak istiyorum."

"Kesinlikle, Majesteleri. Bununla bizzat ilgileneceğim."

"Teşekkür ederim." Styxx saraya doğru geri dönmeye başladı ama Galen onu durdurdu. Yaşlı adamın bakışları Elpis'in Styxx'in chiton'unu kirlettiği yere kaydı. Styxx, Galen'in ne demek istediğini anlamadan önce, yaşlı adam onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı.

Bir süre sonra Galen geri çekildi ve Styxx'in yanaklarının her birini öptü. Styxx'in yüzünü sert, nasırlı avuçlarının içine aldı ve ona sert bir bakış attı. Sonra Styxx'in yanağını neredeyse bir tokat gibi hissettirecek kadar kuvvetle okşadı.

Ama o daha iyi biliyordu.

"Ben de seni seviyorum, Galen."

"Aşk mı? Bah! Yaşlı bir kadın gibi konuşuyorsun. Sana ve kılıcıma güvenmeden defol git buradan evlat."

Styxx ona güldü. "Evet, efendim."

Seni seviyorum, evlat. Tahmin edemeyeceğin kadar çok.

Styxx, Galen'in içini ısıtan düşüncelerine gülümsedi ve saraydan yardım gönderene kadar kadınlara göz kulak olması için onu yalnız bıraktı.

Kilerin önünden geçerken Styxx geri döndü ve bir tabak meyve toplamak için içeri yöneldi. Tabağı, iki çocuğun hâlâ birbirlerini sevgi dolu kardeşlerin yaptığı eşsiz şekilde öldürmeye çalıştığı arenaya taşıdı.

"Hey, çocuklar?"

Ona doğru döndüler. Tabağı görmeleri için havaya kaldırdı, sonra da küçük ahşap bir bankın üzerine koydu. Hooop, koşarak geldiler.

Açlıktan ölmek üzere olan çekirgeler gibi inişlerine gülen Styxx, kendisi için bir elma aldı ve onları atıştırmalıklarıyla baş başa bıraktı. Elmayı ısırdı ve dişleriyle tuttuktan sonra

Normalde tek başına dolaştığında yaptığı gibi kimliğini gizlemek için pelerinini yukarı çekti.

Elmayı eline aldı ve çiğnedi ama kışladan çıkıp "eve" doğru giderken gülümsemesi soldu.

* * *

Bethany prensi tepeye, Didymosian sarayına doğru takip ederken kaşlarını çatı. Archon onu bugün buraya Apollo'nun planlarıyla işbirliğini denetlemesi için göndermişti. Ama Yunan tanrısı prensi tapınağın duvarına fırlattığı ve o acı dolu mavi gözlerdeki utanç ve kargaşayı gördüğü andan itibaren, o gözlerin peşini bırakmamıştı.

Daha da kötüsü, Apollo'ya kendisiyle hiçbir şey yapmak istemediği belli olan bir adamı elde edebileceğini söylediği için duyduğu suçluluktan. Kralın oğluna söylediği soğuk sözleri ve Styxx'in babasının kendisine pek değer vermeyen bencil bir pislik olduğu gerçeğini metanetle kabullenişini duyduğunda bu suçluluk üç katına çıkmıştı.

Kız kardeşinin tanrıya sunuluşunu izleyen adamın yüzündeki sempatik acıyı asla unutamayacaktı. Sefalet o kadar güçlüydü ki, sonunda daha fazla tanık olmamak için arkadan sıvıştığında hasta olacağından korkmuştu.

Bu derece merhamet onu şaşırtmıştı.

Yine de onu asıl şaşırtan, prensin ölen askerinin ailesine karşı davranışlarıydı. Hangi prens hasta bir halk mensubunu şehirden geçirmeye tenezzül ederdi ki?

Ve küçük kızın onu ıslattığını her düşündüğünde gülümsedi. Prens için aşağılayıcı olduğu için değil, onun nezaketinden dolayı.

Hayır, nezaket değil.

Onun insanlığı.

Galen'in Styxx'e karşı gayri resmi ve gevşek tavrından bahsetmiyorum bile.

doğa. Tıpkı Styxx'in, hem yaşayan hem de ölü olan adamlarına adil davranılmadığı gerçeğinden duyduğu endişe gibi. Ve endişelendiği adamların arasında onun kalbini tutan kişi de vardı.

Seni çok yanlış değerlendirmişim....

Ama en acısı, Styxx'e bilmeden haksızlık etmiş olmasıydı. Bunun onu nasıl etkileyeceğini düşünmeden onu Apollo'ya sunmuş olmasıydı.

Ben tam bir orospuyum....

Telafi etmek isteyerek onu takip etti ve onu eve yaklaştıran her adımda ruh halinin nasıl karardığını fark etti. Adam sarayın kapısından içeri girdiğinde, solgun gözlerindeki acı o kadar yoğundu ki nefesi kesildi.

Saray duvarlarının içinde gözlerini kapattı ve kadın onun tüm tavrının değiştiğini izledi. Duygularını gömdü ve başını dik tuttu. Başındaki örtüyü indirdi ve adamın ham, erkeksi güzelliği onu daha önce olduğundan çok daha fazla etkiledi.

Oyun oynarken iki çocuğa bir tabak meyve götüren ve yeni yürümeye başlayan bir çocuk pahalı kıyafetlerini kirletirken kaba bir şey söylemeyen nazik, tatlı adam gitmişti. Şimdi, yine sert bir omurgası ve temkinli bakışları olan kibirli bir prensi.

Bu, savaşta gördüğü adamdı.

Yüz hatları kesinlikle mükemmeldi. Kusursuz. Soğuk ve duygusuz. Başındaki örtü sarı dalgalarını altın tacının ve yüzünün etrafına dolamış, ona sevimli bir çocuksu görünüm kazandırmıştı.

Ve o vücut...

Kalbi Hector'a ait olsa da prensin hakkını vermek zorundaydı. Arka koridordan geçip bir kapıyı çalarken iyi bir erkek örneğiydi.

Genç bir hizmetçi açtı. Yüzü sanki prensin onu aramasına alışkınmış gibi beklentiyle **aydınlandı**. "Evet,

Ekselansları? Sizin için bir şey yapabilir miyim?" Ama yüz ifadesi ona bir şey yapmayı tercih ettiğini gösteriyordu.

Sanki kadının ilgisi onu rahatsız etmiş gibi geri adım attı. "Kışlaya üç kadın atamanızı istiyorum. Orada çocuklarıyla birlikte hasta bir kadın var ve iyileşene kadar yardıma ihtiyacı var."

Kız hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. "Prenses Ryssa böyle bir şey yapmamızı onaylamayacaktır ve görevlerimizi değiştirme yetkisine sahip tek kişi o."

Reddetmesi Bethany'yi hazırlıksız yakaladı.

Ama görünüşe göre prens buna alışkındı. "Aranızda bir kahramanın dul eşine yardım edecek tek bir namuslu kadın yok mu?"

Hestia cesurca öne çıktı ve elini onun göğsüne koydu. "Karşılığında ne alacağınıza bağlı, Majesteleri."

Yüz ifadesi buz gibi oldu. Tek kelime etmeden döndü ve başka bir koridora yöneldi. Sonra sanki yapacağı işi daha iyi düşünmüş gibi durakladı.

Pelerinini çekti ve şehre geri dönmek üzere saraydan ayrıldı.

Şimdi daha da meraklı olan Bethany onu pazardan çok uzak olmayan küçük bir eve kadar takip etti. Kapıyı çaldı ve birkaç dakika sonra iri yarı bir adam kapıyı açtı.

Styx köylüye elini uzatırken dostça bir ses tonuyla "Darian," dedi.

Darian gülümseyerek prensin kolunu sıktı. "Majesteleri... yine savaşa mı çağırılıyoruz?"

"Hayır. Şansımız varsa, hepsi geride kaldı. Ama ... bir iyilik isteyeceğim."

"Sizin için, lordum, her şeyi yaparım. Bunu biliyorsunuz." Kapısını daha geniş açtı. "İçeri gelmek ister misiniz?"

Styx'in reddetmesini bekliyordu, onun yerine başını salladı. "Ailenizle tanışmaktan onur duyarım."

Kendini görünmez kılarak adamların peşinden kadın ve çocuklarla dolu küçük ama rahat eve girdi.

"Gia! Prens Styxx ile tanışın, beni üç kez düşman kılıcından kurtaran adam."

Styxx onun iltifatına sinirlendi. "Bundan emin değilim ama sizinle tanışmak bir zevk Gia. Darian bana sık sık ne kadar güzel olduğunu söylerdi ve görüyorum ki hiç de abartmamış."

Prensinin karşısında tamamen suskun ve telaşlıydı.

"Çocuklar!" Darian seslendi. "Gelin ve babanızı taşıyan ve beni kurtarmak için bütün bir orduyu geri çekerken, beni güvende olmam için muhteşem atına bindiren adamlarla tanışın."

Styxx ellerini havaya kaldırdı. "Bunu kesinlikle ben yapmadım." "Bütün bir orduyu geride tutmamış olabilir ama beni güvenli bir yere taşıdı ve kendisi savaşmak için geride kalırken beni atına bindirdi."

"Bunu yapmış olabilirim." Styxx mahcup bir şekilde sırttı. "Ama sadece hepinize dönmeyi ne kadar çok istediğini bildiğim için."

Darian onu sırtından alkışladı. "Peki Majesteleri, bu onuru neye borçluyuz?"

"Gaius'un ailesinin ihtiyacı var."

Darian'ın yüzündeki mizah ifadesi kayboldu. "Nasıl yani?"

"Dul eşi çok hasta. Onu ve çocuklarını Galen'e götürdüm ve her zaman refakatçi ve hemşire olarak iş arayan birkaç kız kardeşiniz olduğundan bahsettiğinizi hatırladım."

"Hemen gönderiyorum." "Teşekkür ederim." Styxx çantasını çıkardı.

"Hayır, paraya gerek yok. Biz kendi başımızın çaresine bakarız." Styxx keseyi onun eline sıkıştırdı. "Evet, biz **hallederiz,**

Darian. Lütfen bunu hizmetleri için alın."

Darian tereddüt etti önce o
başını salladı. "Teşekkür ederim
Majesteleri."

"Teşekkür ederim, kardeşim." Styxx onu kucakladı.
"Kışlada, Gaius'un odasındalar. Ve kalmayı çok isterim,

Ama kız kardeşimin ziyafetine yetişsem iyi olur, böylece yokluğumla ne onu ne de babamı gücendirmiş olurum."

"Prenses ve krala en iyi dileklerimizi iletin."

"Yapacağım ve eğer bir şeye ihtiyacınız olursa bana ya da Galen'e hemen haber verin."

Darian selam vermeye başladı ve ardından Styxx'i kardeşçe kucakladı.

Styxx kapıdan çıkmadan önce ona karşılık verdi. O çıkmaya başladığında, Darian'ın altı yaşlarında görünen en küçük kızı koşarak Styxx'in yanına geldi. "Majesteleri?"

Styxx onun yanında diz çöktü. "Evet, Eleni?"

Bethany, Gaius'un çocuklarını isimleriyle selamladığında olduğu gibi, onun adını bilmesine de şaşırmıştı.

"Babamı eve getirdiğin için teşekkür ederim." Ona doğru eğildi ve sıkıca sarıldı.

Styxx sarılmaya karşılık verdi ve onu başından hafifçe öptü. "Benim için zevkti, akribos."

Bunu söyleme şekli Bethany'nin tüylerini diken diken etti. O şefkatli ses tonunu biliyordu.

Bu kelimeler.

Hayır...

Bu mümkün değil.

Kalbi korkuyla çarparak, o gittikten sonra onu takip etti ve aşına olduğu bitkileri almaya gitti. Bir prens neden Nyx Root ve Onero'yu istesin ki? İkisi de güçlüydü... birlikte ölümcül olabilirlerdi.

Styxx saraya dönerken başka kimseyle konuşmadı, nerede hizmetkarlar vardı Şimdi acele etmek hakkında misafir beklentisi içindeydi. Prens merdivenlerden çıkıp odasına doğru ilerlerken hiçbiri ona dikkat etmedi.

Bitkileri yatağının yanındaki küçük bir sandığa koydu, ardından tacını çıkarıp onların üzerine yerleştirdi. Chlamys'ini çözdü ve yeni bir chiton almak için harekete geçti.

Bethany, giydiğini çıkarıp en kötü şüphelerini doğrulayana kadar bunun hakkında hiçbir şey düşünmedi.

Styx, Hector'du.

Sersemlemiş bir halde ağzını kapatırken bakışları adamın çıplak vücudunu gördü. Her hatlarını bildiği bir vücut. Kusursuz bir kraliyet fiziği olması gereken bedeni gölgeleyen her bir korkunç yara izi.

Nefes nefese kalmıştı ama bakışlarını kaçıramıyordu. Daha sonra, ona söylediği yalanlar yüzünden öfkelenenecekti ama şu anda, yalanların ona ne kadar zarar verdiğini gördükçe ağlamak istiyordu. Bu yaraları hissetmek bir şeydi. Onları görmek ve başkaları tarafından ne kadar kötü istismar edildiğini ve incitildiğini bilmek başka bir şeydi.

Altın kelepçesini çıkarıp, onu son gördüğünde bileğine hâlâ sarılı olan ucuz görünümlü tılsımını ortaya çıkardığında, gözleri yaşardı. Sadece tam koyduğu yerde olduğu için değil, onu dudaklarına götürüp amblemine şefkatli bir öpücük kondurduğu için de.

Gözleri hüzünlü ve acılı, sevgi dolu parmaklarıyla kolyesini okşadı. "Seni özlüyorum Beth," diye fısıldadı. "Lütfen yakında bana geri dön."

Onun odasında cisimlenmeye başladı, sonra kendini tuttu. Ne yapıyorsun?

Yalan söylediğini öğrenince çok kızacaktı... Yalan mı?

Ona da yalan söylemişti. Onu elinde tutmasının hiçbir yolu yoktu. ona karşı.

Onunla yüzleşmek için harekete geçti, sonra arkasını döndüğünde durdu ve sırtında Apollo'nun işaretini gördü. Sadece üzerinde değil... tamamında.

Midesi altüst oldu.

Tanrılar insanları hafifçe ya da keyfi olarak işaretlemezdi. Sembollerini bir insan bedenine yerleştirmeleri, şiddetli bir sahiplenme işaretiydi. Bir tanrının, bir başkası tarafından işaretlenmiş bir insana dokunması bir savaş eylemiydi.

Ve Apollo gözle görülür bir şekilde Styx'i sahiplenmişti.

Eğer bu geçici ittifakı bozar ya da Apollo ile yaptıkları anlaşmayı tehdit ederse Atlantis tanrıları onu öldürecek. Olimposlu, tüm Yunan tanrılarını çağırıp hem ona hem de Styxx'e saldırmak için her türlü hakka sahipti.

Ve Styxx, Apollo tarafından sahiplenildikten sonra başka bir tanrının ona dokunmasına izin verdiği için en çok acı çeken kişi olacaktı. Diğerleri onun gerçek kimliğini bilmemesini umursamayacaktı. Bu bir inanç ihlaliydi....

Ne yaptım ben?

Ama sonra anladı. Piyon için ne anlama geleceğini hesaba katmadan bir insanın hayatıyla duygusuzca oynamıştı. Üstelik kullandığı piyonun kendi kalbi olduğunu bilmeden, hatta bir an bile düşünmeden.

Anılar içini yakarken yüzünü buruşturdu. Savaşta kaç kez Styxx'in kafasına nişan almıştı? Onu öldürememesine şaşmamalıydı. Kendi tılsımı darbelerini saptırmıştı. Hissettiği o ilkel güçler babasındı... Styxx/Hector'u güvende tutmak için başvurduğu güçlerin ta kendisiydi.

Dondu ve başını eğdi. "Bethany?"

Adının dudaklarındaki tanıdık sesi içini parçaladı.

Onu.

Styxx elini saçlarının arasında gezdirdi. "Yemin ederim gideceğim delice. Yanımda olmadığını bilsem bile onu hissediyorum."

Buradayım, aşkım.

Elini onun omzuna dokunmak için uzattı ama Apollo'nun güneş amblemini görünce sert bir tokat yedi.

Savaş.

Yetersiz bir insan ...

Birkaç yıl içinde ölecek olan bir insan için halkına bunu nasıl yapabilirdi? Bir hayat diğer binlercesine değmezdi.

Onun bile değil.

Bu oyuna başladığında bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Eninde sonunda çekip gitmesi ve onu ölümlü hayatına terk etmesi gerekecekti.

Şimdi bunu bitirmenin tam zamanıydı. İkisi de lanetli bir ilişkinin içine daha fazla girmeden önce.

Ayrıca, Apollymi'nin oğlunu bulmak için zamanları kritik derecede azalıyordu. Apollo Yunan panteonunun yerini almaya hazırlanırken o da buna odaklanmalı ve diğerlerine yardım etmeliydi.

Ona son kez bakarken gözleri yaşardı. Bu sefer gidecek ve arkasına bakmayacaktı.

"Elveda Hektor," diye nefes aldı ve ait olduğu yere, Katateros'a döndü.

13 Aralık, MÖ 9529

Styxx tahtta babasının yanına oturmuş, adamı öldüresiye dövmek istiyordu. Son iki gündür sırtı acımasızca zonkluyordu ve tüm bunların sebebi Acheron'un Ryssa'yı Apollo'nun tapınağına, onun emriyle bağlanma törenine götürmeye cüret etmesiydi. Kıymetlisi Acheron için her zaman çok endişeleniyordu ama yine de aptalı sürekli tehlikeye atıyordu.

Ve ona bencil demeye cüret etti.

Aptal Kuna. Kendisi dışında kimseyi umursamayan biriydi.

Dişlerini gıcırdatan Styxx, acısı arttıkça yüzünü buruşturdu ve alnındaki nemli teri sildi. Tam izin isteyerek babasını kızdırmak üzereydi ki kapılar açıldı ve muhafızlar Acheron'u da yanlarında odaya sürüklediler.

Acheron'u babalarının tahtının önünde diz çökmeye zorladıklarında Styxx bir laneti ısırdı.

Şimdi ne yaptın? Burnunu karıştırırken mi yakalandın?

Acheron'un solundaki muhafız kararlı bir ifadeyle, "Talimatlarınız doğrultusunda, odasından çıkmadı efendim," dedi. "Bundan emin olduk."

Acheron, Styxx'e sanki aniden buraya gelmesinin suçlusu oymuş gibi öldürücü bir bakış fırlattı.

O gümüş gözlerini bana dikme. Kardeşim, elimden gelse seni bir çırpıda serbest bırakırdım.

Kral, Acheron'a bakarak dudağını büktü. "Daha önce meydanda değildin, değil mi Teritos?"

Styxx'in çenesi "sümüklü böcek" anlamına gelen bu hakaret karşısında karıncalandı.

Kardeşinin hakkını teslim etmek gerekirse, Acheron babasına korkusuz ve kötü niyetli bir bakış attı. Bu, özellikle intihara meyilli hissettiğinde babalarına attığı bilinen bir bakış olarak iyi bildiğı bir bakıştı.

Babamın bana ters vurmasına şaşmamalı.

Acheron'u alkışlamamak için kendini zor tuttu.

"Neden meydanda olayım ki baba?" Acheron cesurca sordu.

Styxx böyle bir yorumun ardından geleceğini bildiğı şey karşısında irkildi. Bu, kendi sözlü aptallıkları için her zaman aldığı cezanın aynısıydı.

"Küstahlığı için otuz altı kırbaç, sonra onu odasına geri götürün."

Khalash! Kral tutarlı değilse hiçbir şeydi.

Muhafızlar onu saçlarından tutup küçük bir avluya açılan çift kapıdan geçirirken Acheron gözlerini kapadı.

Sağ ol, kardeşim. İlk kırbaç Acheron'un sırtına inerken Styxx neredeyse yüksek sesle nefes alıyordu. Alnında daha fazla ter birikti ve kendini kıpırdamadan durmaya ve tepki vermemeye zorladı.

Bethany'yi düşün. Düşün ...

Bir başka şiddetli kırbaç darbesi onu parçaladı.

Styxx tahtının kollarını parmak eklemleri dışarı çıkana kadar kavradı. Karnı şişti.

"İyi misiniz, Majesteleri?"

Konuşan danışmana ters ters baktı. Fark ettiğın için sana lanet olsun Xoran. Başını ona doğru eğdi. "Bu bir savaş yarası."

Babası ilk kez gerçekten endişeli görünüyordu. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

İkizimi dövmeyi kesmeni istiyorum, seni aptal.

Styxx soğukkanlılığını korumaya çalışırken kısa nefesler alıyordu. İhtiyacı olan son şey daha fazla acıydı.

zaten sahip olduklarına ekledi. "Bir tanesine çok minnettar olurum. Ama buna gerek yok."

Babası bir sonraki vakayı işaret etmek için elini kaldırdı, sonra durakladı. "Buna öğle yemeğinden sonra devam edelim."

Tanrılara şükürler olsun.

Alnını silen Styxx bakışlarını babasına dikti. Yani o piç merhamet edebilirdi. Bu bir ilkti.

"Teşekkür ederim, baba." Styxx, kral, danışmanları ve muhafızları odayı terk edene kadar yerinden kıpırdamadı.

Bir iniltiyi daha bastırırken, dışarıdan kardeşini dövüklerini duyabiliyordu. Başını ellerinin arasına gömdü ve ikisine de yardım etmek için yapabileceği bir şey olmasını diledi.

Babanı öldür.

Yasak düşünce onu kesince yüzünü buruşturdu. Bunu nasıl yapabilirdi? Ölümünü ve daha fazlasını gerçekten hak etmiş olan Estes'i öldürmenin suçluluğu hâlâ onu rahatsız ediyordu. Babası tam bir piç olmasına rağmen, çoğunlukla en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapardı. Doğru ya da yanlış. Ve Styxx, moronun düşüncelerini duyabildiği için bunu kesinlikle biliyordu.

Hayır, adam onu ne kadar kızdırsa da onu asla öldüremezdi.

Bu boku durdurmanın başka bir yolu olmalıydı ve onu bulması gerekiyordu.

Hızlı.

26 Aralık, MÖ 9529

"Beth?" Styxx yazlık araziye ararken seslendi. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Ama ondan hiçbir iz yoktu.

Onun için aldığı hoş geldin kolyesi hâlâ masanın üzerindeki kutusunda duruyordu. Dokunulmamıştı. Direği ve diğer her şey gibi.

Kalbi kırılmış bir halde Troian'ı döndürdü ve ilk buluşmaya başladıkları yere, dereye gitti.

O da orada değildi. Ağaçta onu bekleyen hiçbir şey yoktu. Sanki hiç var olmamış gibiydi.

Nerede olabilir?

"Bethany!" diye daha da yüksek sesle bağırdı gözyaşları onu boğarken.

Neden babasının adını vermesinde ısrar etmemişti?

Sen onu onaylamazdın, Hector.

Ona ailesi hakkında daha fazla şey anlatmak konusunda çok isteksiz olduğu için, mahremiyetine saygı göstermişti. Ve şimdi...

Onu bulmasının hiçbir yolu yoktu.

Neredesin? Bir şey olmuş olabilir mi? Hasta mıydı? Ona ihtiyacı var mıydı?

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken acı dolu keder onu boğdu. Bugün onunla buluşacağına söz vermişti ve sözünden asla dönmezdi. Ona karşı değil. Hiçbir zaman.

Belki de gecikmişti. Belki de sebepsiz yere panikliyordu. Daha öğleden önceydi.

Hala gösterebilir.

Kendini sakinleşmeye zorlayarak ateş yakmak ve beklemek için kulübeye geri döndü. O burada olacaktı. Gelecektir.

Yine de saatler geçtikçe ve gökyüzü karardıkça içini daha fazla korku kapladı. Faydasız olduğunu bildiği halde, geceyi kulübelerinde onu bekleyerek geçirdi. Ama öğlen olduğunda ondan hâlâ bir iz yoktu ve bir şeylerin ters gittiğini anladı.

Sadece ne olduğunu bilmiyordu.

28 Aralık, MÖ 9529

Midesi bulanık ve kalbi kırılan Styxx saraya girdi ve kral onun dağınık halini görünce babasının küçümseyen bakışlarını görmezden geldi. İki gündür ne yemek yemiş ne de tıraş olmuştu. Bethany'nin kulübelerine gelmesini beklerken bile.

"Hasta mısın?"

Evet, ama babası asla anlamayacaktı. "Ben iyiyim, baba."

"Utanç verici görünüyorsun."

Styxx tepki bile vermedi. Umurunda bile değildi. Sevdiği tek şey gitmişti ve onu bulmasının hiçbir yolu yoktu.

Yatak odasının kapısını itip açtığı anda ve Apollo'yu kabul odasında gördüğünde gözlerinin arkası yaşlarla doldu. Ah, çok güzel. Günü daha iyi olabilir miydi?

Apollon onu alaycı bir tavırla süzdü. "Nerelerdeydin sen?" Styxx içini çekti. "Beni aradığını bilmiyordum."

Tanrı onun arkasında cisimlendi ve güçlü bir yumrukla çenesini kavradı. Apollo'nun öfkeli bakışlarını görene kadar Styxx'in başını geriye çekti. "Anlaşmamızı ihlal mi ediyorsun?"

İçini umutsuz bir çaresizlik kapladı. Artık ne fark ederdi ki? Sanki tüm yaşam gücü bedeninden sökülüp alınmış gibi hissediyordu. Boş bir kabuktan başka bir şey değildi. "Hayır."

Apollo onun boynuna sokuldu ve dişleriyle derisini sıyırdı. Sonra yumruğuyla Styxx'in sırtına vurarak onu öne doğru savurdu. "Kendini yıka ve bana dön. Miyavlayan kız kardeşinden ve onun mızımız sesinden bıktım. Ve sakın

Uzun. Eğer gelip seni almak zorunda kalırsam, bundan hiç memnun olmayacaksın."

Sanki bunlar onu mutlu etmiş gibi?

Styxx tanrıya müstehcen bir el hareketi yapma dürtüsüne direndi. Yapmak isteyeceği son şey, piçin bunun bir davet olduğunu düşünmesiydi.

Tek kelime etmeden yıkanmaya gitti ve bitirdikten sonra olacakları düşünmemek için elinden geleni yaptı.

Styxx, Acheron ve Ryssa'nın odasında birlikte güldüklerini duyunca havuzda durakladı. İkiisi bunu hep yapardı. Çocukken onlara katılmaya çalışırdı ama Ryssa buna asla izin vermezdi.

Oynayacak başka insanların var. Bizi rahat bırak, seni küçük velet.

Ancak öğretmenleri oyun oynamasına hiç izin vermemişti ve diğer çocuklar da çok korkuyordu. Bu yüzden arkadaş edinmek için dolaşırdı.

Başını suyun altına daldırdı ve kardeşlerini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Yine de onların kahkahaları ve sohbetleri kalbine saplanmaya devam etti. Babasının kan bağından şüphe etmesini anlıyordu ama Ryssa onun da en az Acheron kadar kendisiyle akraba olduğunu biliyordu.

Ve Acheron ile ...

Onlar tam kan kardeşlerdi.

Ve yine de onu en iyi ihtimalle görmezden geldiler, en kötü ihtimalle de reddettiler. Hayatında tek istediği bir yere ait olduğunu hissetmekti.

Birine ait olduğunu.

Kimse ona sahip olamazdı. Bethany ile mutluluğu bulduğu o kısa zaman hariç. Bileğindeki kolyeye bakarken gözleri yaşlarla doldu. Lütfen beni burada yalnız bırakma, Beth. Bunu sensiz atlatamam.

Ya gerçekten ondan gittiyse? Sonsuza dek mi?

"Styxx!" Apollo'nun hırıltısı Styxx'in sırtındaki izi yakarken düşüncelerini böldü.

Styxx hırıltılı bir nefesle gözyaşlarını ellerinin topuklarıyla sildi ve en iyi yaptığı şeyi yapmak için sudan çıktı.

Cehenneme dayan.

27 Ocak, MÖ 9528

"Neyin var senin?" Styxx, Acheron'u sarhoş ve çıplak bir halde Acheron'un odasının zemininde bulduğunda hırladı.

Acheron onunla alay ederek, vücudunun altında tuttuğu şarap tulumunu kaptı ve ondan içti. "Defol git, seni quim! Senden nefret ediyorum! Keşke ölmüş olsaydık...." Sesi hıçkırıklarla kesildi.

Acheron'un acısı ona ulaştı ve ona bağırdığı için kendini kötü hissetmesine neden oldu.

Styxx ikizinin yanında diz çöktü ve şarap tulumunu aldı. "Acheron... beni dinle. En az iki gündür bir şey yemediğini biliyorum." Ortak açlık sancıları bunu kanıtlıyordu. Hestia'nın daha önce kardeşi için bıraktığı ekmeği aldı ve Acheron'a uzattı. "Sen de biraz almalısın. Anlıyor musun?"

"Siktir git... seni değersiz fahişe!"

İliklerine kadar işleyen bu hakaret karşısında irkilen Styxx, Acheron'un ağzına bir parça ekmek koymaya çalıştı ama Acheron onu o kadar sert ısırdı ki kanadı.

Styxx küfretti ve elini çekti. İkizine ters ters baktı, onu öldürmek istiyordu. "Babam seni yine dövdürtecek ya da bağlatıp zorla besleyecek. İstediyin bu mu?"

Acheron'un dönen gümüş gözlerinden yaşlar süzüldü. "Hayır. Arzularım beni terk etti. Beni tokatladı." Styxx'e ters ters baktı. "Beni dövdü. Çünkü ben sen değilim! Eğer bir prens olsaydım ve bir fahişe olmasaydım... Ama ikisisin de. Öylesin. Öyle olduğunu biliyorum. Öyle değilsin ama öylesin. Ben gördüm. Seni gördüler. O..."

Acheron o kadar sarhoştı ki, hiçbir şey anlamıyordu. Düşünceleri bile hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Styxx, Acheron'un deli saçmalarını çözmeye çalışırken elinin topuğunu gözüne bastırdı. O kadar hızlı ve anlamsızdılar ki beynini ağrıtıyorlardı.

Hıçkıra hıçkıra ağlayan Acheron yerde bir top gibi kıvrıldı.

Styxx'in boğazı kardeşinin çektiği acıyı görünce sıkıldı ve ona katılma ihtiyacı duydu. Kendisi gibi, kardeşi de olan bir şey yüzünden mutlak bir sefalet içindeydi. Ama ne olmuştu?

Acheron'un güvenmek isteyeceği son kişinin kendisi olduğunu biliyordu. Onun için gidip Ryssa'yı getirecekti ama o Apollo'yla birlikteydi.

Sahip olduğu tek
şey benim. Tanrı
ikimize de yardım
etsin.

"Adelphos," diye fısıldadı elini Acheron'un koluna koyarak. "Lütfen, sana yardım etmeye çalışıyorum."

Acheron ona yumruk attı. "Bırakın
beni!" Geri kalanımız için fahişeyi
içeri alın.... Onu bu taraftan geçirin....

Styxx, Acheron'un karmakarışık zihninden kendisine haykırılan bu cümleler karşısında irkildi. Kardeşinin bu kadar üzgün olmasına şaşmamalıydı. Aynı flashbackler ve kâbuslar onun da peşini bırakmıyordu. Daha da kötüsü, Acheron'un anıları Xan'ın Styxx'e ilk kez tecavüz ettikten sonra Estes'e söylediklerine benziyordu. Ne yaparsa yapsın, ona tecavüz edip sonra da gülüp eğlenenlerin alayları ona işkence etmek için geri dönecekti.

Başını Acheron'un omzuna koydu ve onu rahatlatmaya çalıştı. "Şşş, kardeşim. Acını biliyorum."

"Benim acım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun! Kim sizi ne zaman reddetti, Majesteleri?"

Sen ve Ryssa ikiniz de. Sürekli.

Babaları ve anneleri gibi.

Ve şimdi de onun değerli Bethany'si.

Ama bu onun acısıyla ilgili değildi. Günlerdir yaptığı gibi, daha sonra kendini aptal gibi içebilirdi. Şu anda kardeşinin ona ihtiyacı vardı.

"Acheron-"

Styxx'in bile tepki veremeyeceği kadar hızlı bir şekilde, kardeşi onun üzerinde döndü ve boğazını öyle sıkı bir yumrukla sıktı ki eziyordu. Acheron onunla birlikte yuvarlandı ve onu şaşırtıcı ve hayal bile edilemeyecek bir güçle yere yapıştırdı.

"Acheron," diye öksürdü ve hırıltılı bir sesle ağabeyinin, Apollo'nun ona sık sık yaptıklarını hatırlatan demir pençesini boğazından çıkarmaya çalıştı.

Ve kardeşine bakarken, Acheron'un gözleri parlak, yakıcı bir kan kırmızısına dönuştü. Teni ebruli bir maviye dönüşürken saçları koyulaştı. Dudakları siyaha döndü.

"Benim acımı bildiğini söylüyorsun," diye hırladı Acheron, Apollo'nun onu istemeden de olsa midesini bulandıran yerlerinden ısırıldığını hissettiğinde Styxx'in öfkesinin artmasına neden olan bir dizi dişini göstererek. "Benim acım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Hiç kimse seni kirletmedi, prens. Seni asla yere yatırıp, tatmak ya da hissetmektense ölmeyi tercih edeceğin bir alet için yalvartmadı."

Bu sözler üzerine Styxx'in gözleri öfke ve acıyla karardı. Daha da kötüsü, Acheron'un Atlantis'te ona söylediklerini duymuştu.

"Bana kraliyet deliğimizin sıkıca doldurulmasının nasıl bir his olduğunu anlatın, Majesteleri. Seni ters çevirene kadar bekle, daha da iyi olacak.

"Acıma hoş geldin kardeşim...."

Diğerleri ona tecavüz ederken Acheron'un alaycı kahkahaları kafasında çınlıyordu.

Kükreyen Styxx, Acheron'un mavi kolunu olabildiğince sert bir şekilde yumruklayarak tutuşunu kırdı. Styxx kendi kolu acıdığı için haykırdı. Ama umurunda değildi. Kendisine ait çok fazla anı kardeşininkilerle karışmıştı.

Ve hepsi de acımasızdı.

Acheron'un şeytani formunu tekmeledi ve ayağa yuvarlandı. Acheron'un insan görünümüne döndüğünü görünce içini dehşet kapladı. Kardeşi şimdi yan yatmış, nefes nefese ve halsizdi.

"Neyiz biz?" Styxx nefes aldı.

Acheron'un gözleri hâlâ kırmızıydı. "Lanet olsun." Sonra histerik bir şekilde gülmeye başladı.

Olanlardan dolayı sarsılan ve dehşete düşen Styxx onu orada bıraktı ve kendi odasına yöneldi. Elllerine baktı ve onları ters çevirdi. Teni de maviye mi dönüşecekti? Gözleri ve dudakları da öyle mi olacaktı?

Ryssa Acheron'un alternatif formunu biliyor muydu? Bu yüzden mi ona karşı bu kadar korumacıydı?

Ve onu engellemek için yatak odasının kapısına yaslanırken, babalarının bunu görmesi halinde ne yapacağını hayal edebiliyordu.

İkisi de Dionysion'a hapsedilecekti. Sonsuza dek.

Ellerini saçlarının arasında gezdiren Styxx, o kâbusa geri dönme düşüncesinin bile akıl sağlığının bir kısmını kaybettirdiğini hissetti.

Ve bu sefer araya girecek Estes olmayacaktı.

Çünkü onu ben öldürdüm.

28 Ocak, MÖ 9528

Tamamen sarhoş ve Atlantis otlarıyla kafayı bulmuş olan Styxx, gece bitmek bilmeden devam ederken babası, Apollo ve kız kardeşiyle birlikte ziyafet salonunda oturuyordu. Apollo'nun ne söylediğinden pek emin olmasa da gülüyormuş gibi yapıyordu. Bunun bir önemi yoktu. Apollo sohbet etmek için burada değildi, sadece ona yaltaklanmalarını istiyordu ve Styxx görmezden gelinmeye alışık olduğu için babasının işaretlerini takip etti.

Ve çok içti.

O kadar ki, muhtemelen bir gün önce aşırı derecede sarhoş olmuştu. Hâlâ bilincinin nasıl yerinde olduğundan emin değildi. Bu noktada, en son ne zaman ayık olduğunu bile hatırlayamıyordu.

Ki bu iyiydi. Çünkü ne zaman ayılsa, akli kaçınmak istediği yerlere gidiyordu. Ve hayatındaki diğer herkes gibi Bethany'nin de onu terk ettiği gerçeğine odaklanıyordu.

Başı dönen Styxx kırmızı kilden yapılmış kylix'ini doldurması için bir hizmetkâra uzattı. Kendisi Apollo'nun solunda otururken Ryssa sağında, babası da kız kardeşinin diğer tarafında oturuyordu, Apollo da böyle olmasını istemişti.

Bu şekilde, tanrı Ryssa'ya doğru eğilip kralla konuşabilirken, Styxx'i gözlerinin önünde gizlice okşayabiliyordu. Gerçi Styxx sonunda bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmuştu. Apollo onu her okşadığında bir fincan dolusu daha içiyordu.

Bu bir oyun haline geliyordu ve onu daha da sarhoş ediyordu, daha da hızlı.

"Bu doğru değil mi, Styxx?"

Kaşlarını çatarak Apollo'ya göz kırptı. "Ne?"

Apollon güldü ve bir dilim peynir aldı. "Korkarım varisini sıkıyoruz, Xerxes." Bir ısırık aldı.

"Styxx? Kafan nerede, evlat? Dikkat et! Bir tanrıyla birliktesin! Ona hakkını ver."

Styxx babasının yorumu üzerine dudaklarının hırıltısını gizlemek için fincanını kaldırdı.

Apollo, aralarındaki çarpık ilişki için kralın onayını almış olmanın memnuniyetiyle sırtarak, bitirmesi için peyniri Styxx'e uzattı.

Bu oyundan nefret ediyordu. Yalnız olsalar Apollo'nun elini kenara iterdi ama Tanrı biliyordu ki bunu babasının önünde yapmaya cesaret edemezdi. Styxx yüzünü buruşturarak ağzını açtı ve Apollo'nun peyniri dilinin üzerine koymasına izin verdi.

Apollon Styxx'in çenesini okşadı. "Sana övgülerimi sunuyorum Xerxes. İki güzel çocuk yapmışsın."

Apollo Ryssa'nın yanağını öperken Apollo'nun eli vücudunda biraz fazla güneye kayınca Styxx sarsıldı.

"İzninizle," dedi Ryssa. "Hemen döneceğim."

Styxx, Hestia ile bir köşede buluşmaya gidişini izledi. Babası onun hareketleriyle dikkatini dağıtırken, Apollo Styxx'in elini tuttu ve sertleşmiş sikine götürdü.

Yüzünü buruşturan Styxx, elini sandalyesine geri götürdü ve Styxx'e bu gece tanrı onun için geldiğinde intikam alacağını vaat eden şehvet düşkünü bir gülüş atan Olimposlu'ya ters ters baktı.

"Bilmiyorum, Majesteleri." Hestia'nın yüksek sesle fısıldaması Apollon'un kaşlarını çatmasına neden oldu. "Onu günlerdir görmedim. Yemek bırakıyorum ve döndüğümde dokunulmamış oluyor. Kimse onun yatağında uyumadı."

"Ne?" Babasının kükremesi hepsinin sıçramasına neden oldu. "Muhafızlar! Beni takip edin." Hışım la dışarı çıktı ve Ryssa'nın odasına doğru yöneldi.

Ryssa protesto çığlıkları atarak onun peşinden koştu.

Styxx, babasının gidip kardeşinin ağzını burnunu kırmak üzere olduğunu fark edince inledi. Bunun önüne geçmesi gerekiyordu, Apollo onu takip ederken peşlerinden gitti.

elini Styxx'in vücudunun dokunulmasını istemediği yerlerine soktu.

Apollo yakalanmaya mı çalışıyordu?

Ama o zaman Apollo'nun umurunda mıydı? Babası bu yüzden ondan nefret etmezdi. Öte yandan Styxx bu kadar şanslı olamazdı. Babası ya aralarındaki çarpık ilişki yüzünden onu dövecek ya da Olimposlu için bir hediye gibi paketleyecekti.

Her iki durumda da Styxx mahvolurdu. Birden fazla şekilde.

"Neler oluyor?" Apollo kasıklarını Styxx'in kalçasına bastırarak kulağına sordu.

Boğazının derinliklerinden tiksinti dolu bir ses çıkararak Apollo'dan uzaklaştı. "Bu Acheron," dedi sarhoş zihni daha iyi düşünemedi.

Apollo, Styxx'in çok iyi tanıdığı gözlerinde spekülatif bir ışıkla meraklı bir kaşını kaldırdı. Başka bir prens mi var? Apollo'nun düşüncesi onu neredeyse ayıltıyordu. O bir kalp atışında, Styxx geleceğini gördü ve bu mide bulandırıcıydı.

Biliyor musun Estes, onu Atlantis'e getirmelisin. Onunla ve kardeşiyle aynı anda dövüşmen için sana bir servet öderim.

Hayır, daha da iyisi, ikisinin birbirlerine girmelerini izlemek.

Evet, Apollo açgözlülüğüyle tam uyumlu seti isterdi....

Ve babası bunu kabul edecek kadar hasta ve açgözlüydü. Styxx bu düşünceyle neredeyse kusacaktı. Ama bunun olmasını nasıl engelleyebilirdi?

Tanrı'nın egosu.

Styxx'in ünlü bir prens olması ve Apollo'nun onun üzerinde güç sahibi olması piçi cezbetmişti. Acheron'u aralarındaki iğrenç ilişkiden uzak tutmanın tek yolu.... ikizini Olimposlular için korkunç hale getirmekti.

Acheron'u Apollo'nun arzusunun altına sok.

"O eskiden tsoulus olan değersiz bir köle." Apollo'nun ilgisini çekmiş gibi görünmesi Styxx'in içini burktu ve Acheron'un taşımadığı damgayı taşıdığını hatırladı. Apollo'nun daha önce birçok kez gördüğü ve ısırdığı bir damga.

"Maalesef onun hayatı benimkine bağlı, bu yüzden onu sağlıklı tutmak zorundayız. Gerçi ben kendimi iyi hissediyorum, o yüzden bunu sadece ilgi çekmek için yaptığından eminim. Tanrılar onun buradaki varlığını bir gün bile unutmamıza izin vermesin." Apollo aklını kaçırmış gibi kaşlarını çatarken Styxx ağzını kapattı.

Siktir, ne dedim ben?

Bunların herhangi biri mantıklı mıydı?

Öyle olsun ya da olmasın, Ryssa'nın Styxx'e acımasızca dudak bükmesine neden olmayı başarmıştı.

Bunu daha sonra ödeyeceğim. Ama bunu tek başına ödediği sürece, onun için sorun yoktu. Sadece kardeşi ve Apollo ile üçlü bir ilişki yaşamak istemiyordu. Onun ikili ilişkisi yeterince mutsuzdu.

Babası Acheron'un odasının kapısını açıp Ryssa'yı da arkasına alarak hışımla içeri girerken, Apollo da Styxx'i yakalamaya devam etti.

Öfkesi kabaran Apollon'a ters ters baktı. "Dur!" dedi sert bir fısıltıyla.

Apollo ona dişlerini gösterdi ve sonra dudaklarını yaladı. "Bunun bedelini daha sonra ödeyeceğini biliyorsun," diye fısıldadı.

"İyi," dedi Styxx nefesinin altından.

"Sana ona güvenilemeyeceğini söylemiştim." Öfkelenen babası, balkona doğru koşarken onu görmezden gelen Ryssa'ya döndü.

Olimposlu sonunda Styxx'i yalnız bırakarak herkesi bu kadar perişan eden şeyin ne olduğunu araştırmaya gitti.

Kendisinin ve Acheron'un üzerinde patlamak üzere olan şeyden emin olamayan Styxx, kargaşaya doğru yaklaştı.

Dışarıda yağmur yağarken şimşekler çaktı. Acheron dizlerini bükmüş ve kollarını kavuşturmuş bir halde balkonda oturuyordu. Tamamen çıplaktı, yağmurun ve dondurucu soğğun farkında değilmiş gibi boşluğa bakıyordu. Saçları

saçlarına yapışmıştı.

Başı ve en az iki günlük sakalları yanaklarının tozunu alıyordu.

Ryssa, kendisini yağmurdan koruyan tentenin altında kalmaya özen göstererek yavaşça ona yaklaştı. "Acheron?"

Cevap vermedi. En azından sözlü olarak. Ama zihinsel olarak en az Styxx kadar bitik durumdaydı.

Styxx hangi düşüncelerin kendisine, hangilerinin Acheron'a ait olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarını çatı. İronik bir şekilde, düşünceler örtüşüyordu ve bilmese kardeşinin de kalbinin kırıldığına yemin edebilirdi. Bethany'nin onu terk ettiği gibi bir kadın da Acheron'u terk etmişti. Ama bu olamazdı. Acheron'un bir kadını yoktu.

Bunlar benim
düşüncelerim. Öyle
değil mi?

Kahretsin, bu gece cidden boku yedim....

Daha da kötüsü, Styxx'in parçalanmış duyguları Acheron'unkilerle tehlikeli bir düzeyde karışıyordu.

Ryssa, Acheron'un yanında diz çöktü. "Küçük kardeşim?" Sesindeki şefkat Styxx'i öfkeliendirdi ve Bethany olmadan kimsenin onu sevmediği gerçeğini yüzüne vurduğu için daha da sinirlendirdi.

Öyle değil.

Acı çektiğinde ve canı yandığında kimsenin umurunda olmuyordu. Balkondaki o olsaydı, burada ona yardım etmek için ıslanacak tek bir kişi bile yoktu. İyi olup olmadığını kontrol edecek kimse yoktu.

Acheron nefret dolu bakışlarını ona doğru çevirdi. "Bırak beni," diye hırladı.

Seni nankör kopros....

Babası da aynı tepkiyi verdi. "Sakın onunla bu şekilde konuşayım deme!"

Acheron, Styxx'in bakışlarıyla karşılaştı. Onu alaycı bir ifadeyle süzdü. "Siktir git, seni piç kurusu."

Styxx'in içinden bir şeyler koptu. Bütün aile Acheron'u kontrol etmeye gelmişti ve kim

son birkaç gündür Apollo tarafından mincıklanıp çiğnenirken ona gelmesini nasıl bekleyebilirdi?

Kimse...

Kimse onu umursamıyordu ve Styxx onların "sevgili" varisiydi.

Boğazından hırıltılar çıkararak Acheron'a saldırdı. Kardeşi ayağa kalktı ve aynı hiddetle Styxx'e doğru koştu.

Styxx onu belinden yakaladı ve tekrar yere çarptı. Ona verdiği acıyı görmezden gelerek, tüm gücüyle Acheron'un peşinden gitti.

"Senden nefret ediyorum!" Acheron yuvarlanıp onun çenesine yumruk atarken kulağına hırladı.

Styxx onu başının üzerinde çevirdi ve ayağa kalktı. Acheron'un kaburgalarına tekme attı ve acı ona da vurunca nefesi kesildi. "Acınacak haldesin."

Ondan uzaklaşan Acheron kendini yukarı itti. Karşılıklı küçümseme ve nefretle yüzleşirken ikisinden de yağmur damlıyordu. Acheron ona doğru tekrar hamle yaptığında, Styxx onu geri püskürttü.

Yağmur yüzünden aşağı akıyor, gözünden, burnundan ve ağzından akan kanla karışıyordu. Ve Acheron hala üzerine geliyordu, tekrar tekrar.

"Muhafızlar, onu alın," diye emretti kral.

Styxx'e doğru gitmeye başladılar ama babası önlerini kesti ve Acheron'u işaret etti.

Kardeşi onlarla dövüşmeye çalıştı ama dövüşten dolayı çok zayıflamıştı. Onu odasına geri götürdüler.

Babaları elini Acheron'un ıslak saçlarına gömüp başını tutarken Styxx kendi yüzündeki kanı sildi, böylece Acheron kralın yüzündeki aşağılayıcı ifadeyi görebilecekti. "Sırtında deri kalmayana kadar dövün onu. Eğer bayılırsa, uyandırın ve tekrar dövün."

Styxx çok tanıdık bir emir karşısında irkildi. Kendi aptallığı yüzünden aynı yara izleri onda da vardı.

Acheron soğuk bir şekilde güldü. "Ben de seni seviyorum, baba."

Piç kurusu ona elinin tersiyle vurdu. "Götürün onu buradan." "Baba mı?" Apollo dik bir bakışla sordu.

Kral alay etti. "Bana öyle diyor ama o benim oğlum değil. Eski kraliçem fahişelik yaptı ve bu iğrenç şeyi doğurdu."

Ryssa'nın yüzünden yaşlar süzüldü. "O sadece bir çocuk, baba."

Kral, Styxx'in pek de eğlenceli bulmadığı bir şeye güldü.

Çileden çıkan Ryssa, muhafızların ve Acheron'un peşinden koştu.

Styxx, Acheron'un dayağının onu acı içinde çığlık atmaya zorlamasından önce fazla zamanı olmadığını farkında olarak odasına yöneldi.

İçlerine girdiği anda Apollo önünde belirdi.

Olimposlu, Styxx'in hasarlı yüz hatlarını görünce yüzünü buruşturdu. "Bu geceki eğlencemi mahvetmenin bir yolunu buldun, değil mi?"

"Özür dilerim."

"Hayır, değilsin. Ama olacaksın." Apollo geldiği gibi hızla gitti.

Üç adımdan fazla atamadan, Styxx sırtının acıyla patlamasıyla haykırdı. O kadar şiddetliydi ki, vücudundaki otları ve alkolü keserek onu yere düşürdü.

Mutlak bir acı içinde kıvranırken, kırbaç üstüne kırbaç yediği için hareket edemiyordu. Islak giysilerinin soğüğundan ve Acheron'un verdiği cezanın acısından tir tir titriyordu.

Ses kesildiğinde Styxx kontrolsüzce titriyordu. Nefes almakta zorlanıyordu, yatağına doğru süründü ama kalkıp içine girmeye çalışamayacak kadar çok acı çekiyordu. Bunun yerine yerden uzanıp battaniyeyi çekti ve kendini battaniyeye sardı.

Çocukluğunu ve ne zaman canı yansa bu şekilde kozalandığını hatırladıkça gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

ađrıyordu. Ancak o zaman, battaniyenin annesi olduđunu ve onu kucaklayıp teselli ettiđini dűşünürdü.

Orada yatarken, kardeşiyle ilgilenen Ryssa'nın boğuk sesini duvarın ardından duydu. "Merak etme, Acheron. Ben seninle ilgileneceğim."

Gözlerini kapatan Styxx, Acheron'muş ve Ryssa burada onunla birlikteymiş gibi davrandı. Ama tıpkı battaniye ona sarılıyormuş gibi davrandığı ve oynamak için arkadaş uydurduğu zamanlarda olduğu gibi, acı gerçeği biliyordu.

Bethany olmadan, tamamen yalnızdı. Ve kimse prensi umursamıyordu.
O bile.

29 Ocak, MÖ 9528

Ağabeyi ve kız kardeşi duvarların arasından gülerken, Styxx aynada tıraş olurken zayıf ve çürük yüz hatlarına baktı. Tam bir Hades gibi görünüyordu. Tüm sinmişliğine rağmen, Acheron vurabiliyordu. Styxx'in sağ gözü tamamen kızarmış ve kaşı yarılmıştı.

Ama ne önemi vardı ki? Ona bakacak kimse yoktu. Nazik ellerini yüzünde gezdirecek ve acısını paylaşacak Bethany de yoktu.

Styxx usturayı çenesine doğru çekerken onunla ilgili hiçbir şey hatırlamamaya çalıştı. Hiç düşünmemeye çalıştı.

Ama yine de o anılar kabarıyor.... çenesinin ortasını parmakladığı ve orada bulduğu şeye kaşlarını çatdığı gün onu zihninde çok net bir şekilde görebiliyordu.

"Nedir bu?"

"Keçi sakalı."

Ona sevimli bir surat ifadesi takınmıştı. "Keçi kısmı doğru. Neden bunu bile bile kendine yapasın ki?"

"Bunu erkeksi ve seksi bulacağını düşünmüştüm."

Adam ona o bıyıklarla neler yapabileceğini gösterene kadar alay etmişti. Sonra da onu saklamasını desteklemişti.

Gözleri yaşlarla doldu ama onları kırıştıtararak uzaklaştırdı. Onunla ilgili pek çok şeyi özlüyordu. Yine de en çok birlikte gülebileceği birini kaybetmek canını yakıyordu.

Bununla daha fazla başa çıkamayacağını anlayınca elini indirdi ve usturayı ön koluna doğru çekti, kimsenin görmemesi için süslü altın kelepçeleriyle kapatabileceğini bildiği bir bölgeyi seçmeye dikkat etti. Acı içinde tısladı ve fiziksel

Orada birkaç uzun kesik atarken çektiği zihinsel ıstırabı gölgede bıraktı. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu.

Bethany'siyle tanıştığından beri değil. Onunlayken, acı verici bir dikkat dağınıklığına ihtiyacı yoktu.

Styxx gençken kendini defalarca kestiği kalçalarındaki ve kollarındaki yara izlerine baktı... duygularını ve düşüncelerini gerçekten acıtan şeyden uzaklaştırmak için her şeyi yapardı. Yara izlerinin çoğu o kadar silik ve inceydi ki, sadece teni yaz güneşi yüzünden karardığında görülebiliyordu.

Ani bir kapı sesi duyuldu. "Ekselansları?"

Usturayı bir kenara bıraktı ve kapıyı açmaya gitti. Gelen babasının kâtiplerinden biriydi.

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, Ekselansları. Majesteleri derhal aşağıda, çalışma odasında kendisine katılmanızı rica ediyor."

"Hemen geliyorum." Styxx kapıyı kapattı ve giyinmeyi bitirdi, ön kolunda açtığı kesikleri süs için taktığı kalın altın kelepçelerle kapattığından emin olduktan sonra babasının ne istediğine bakmaya gitti.

Odaya girer girmez içini bir korku duygusu kapladı.

Bu seni memnun etmeyecek, evlat. Babası önündeki sandalyeyi işaret etti.

Kahretsin.

Herkes onları yalnız bırakmak için geri çekilirken Styxx oturdu.

Çifte bok.

Odanın aceleyle boşaltılmasından daha kötüsü kralın yüzündeki ifadeydi. Geçmişte Styxx için hiç de iyi olmayan kontrollü bir öfke. "Baba?"

"Askerlerin emekli maaşlarına müdahale ettiğinize dair duyduklarım nedir?"

Müdahale mi? O sadece düzgün bir şekilde ödeme yapılmasını sağlamıştı. "Onlara borçlu olunan şeyi alamıyorlardı."

"Emekli maaşları sadece savaşta ölenlere verilir."

"Biliyorum."

"O zaman neden bir genelevde öldürülenlere ödeme yapılmasına izin verdiniz?"

"Onlar-"

"Konuşmuyorsun!" diye kükredi babası. "Sen dinle!"

Cevap vermemi istediğini sanıyordum....

"Var mı sen herhangi bir fikir ve tahliye sen koy üzerinde kaynaklarımız?"

Styxx bakışlarını yerde tuttu. "Öyle mi?"

"Bana konuşmamamı söylemiştin."

Babası onu tersledi. "Yaptığın gibi arkamdan iş çevirdiğin ve böyle bir ciddiyetsizlikle mali kaynaklarımı tükettiğin için seni kırbaçlatmalıyım. Bu ne cüret!" Öfkeyle homurdandı ve Styxx'in sandalyesini tekmeledi. "Kalk ayağa!"

İfadesini boş tutmaya dikkat eden Styxx ayağa kalktı.

"Madem paramı bu kadar pervasızca harcamanın komik olduğunu düşünüyorsun, çiftliğini ve atını satıyorum."

Kendi parasıyla, kendi alınının ve sırtının kanıyla satın aldığı çiftliği... Bethany için.

Styxx acı içinde kıvrılırken dişlerini sıktı. Ama bunu göstermeye cesaret edemedi. O daha iyi biliyordu.

"Askeri rütbeleriniz elinizden alındı. Zırhlarınız, hoplonlarınız ve kılıçlarınız bu sabah satıldı ve eritildi. Dahası, finansal olarak da kesildin. Akıllıca harcama yapacağına güvenemediğim için sana da Ryssa'ya davrandığım gibi davranacağım. Her obolos için bana yalvarman gerekecek ve ancak o zaman ihtiyacını değerli bulursam bir tane alacaksın. Günlük iş yükümlülüklerini artırıyorum ve bu kadar yaygın aptallık için ödediğin her bir kuruşu geri ödeyeceksin. Şimdi kendin için ne söyleyeceksin?"

Yapma....

Sessiz kal.

Ama yapamadı. Çok çığ ve öfkeliydi. Babasına ters ters bakarak altın kelepçeleri çekip çıkardı ve

babasının masasına bıraktı. Sonra fibula ve klamisini, ardından da ayakkabılarını çıkardı.

Kral dudağını büktü. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bu beni cezalandırmakla ilgili, değil mi? Askerlerinizin parasını ödemek için sahip olduğum her şeyi elimden alıyorsunuz. Tamam. Al o zaman. Hepsini sat. Zaten istemiyorum." Styxx ipek chitonunu yere bıraktı. Bakışları babasınınkilere kilitlenmişken, mühür yüzüğünü çekip çıkardı ve kelepçelerin yanına çarptı.

Tamamen çıplaktı ve sahip olduğu azıcık gururla dönüp odadan çıktı. Korkunç derecede yaralı ve işaretli vücuduna bakıp üzerinde spekülasyon yapan herkesi görmezden gelen Styxx, ana kapıdan çıkıp merdivenlerden indi.

Gidecek başka bir yeri olmadığı ve bugün çok fazla yürüyemeyecek kadar hasta olduğu için kışlaya gitti. Neyse ki Didimoslu askerlerden boştu.

Galen onun karargâhına yaklaştığını görür görmez ayağa kalktı. "Aman Tanrım, evlat..." Pelerinini çıkararak Styxx'in etrafına sardı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

Galen kaşlarını çattı ama Styxx'i bir sandalyeye oturturken daha fazla soru sormadı. "Gözüne dikiş atılması gerekirdi."

"Biliyorum. Ama orada bunun için kimse yoktu."

Galen bir kadeh şarap doldurdu ve ona uzattı. Sonra da ona kıyafet getirmeye gitti.

Styxx giyinirken tek kelime etmedi. Ne yazık ki Galen'in ayakkabıları acayip büyük ayaklar için çok küçüktü. "Bu gece seninle kalsam sorun olur mu?"

"Elbette evlat. Nerede olursam olayım başımın üstünde yerin olduğunu biliyorsun."

"Teşekkür ederim, Efendi

Galen." "Ekselansları-"

Styxx onu durdurmak için elini kaldırdı. "Evlatlıktan reddedildim, Galen."

Eski akıl hocası ağzı açık kaldı. "Ne?" diye sordu inanamayarak. "Bu sabah zırhını ve teçhizatını almaya geldiklerinde, giymen için geldiklerini sanmıştım."

Başını iki yana salladı. "Görevden alındım. Kral zırhımı sattı."

"Bu çok çirkin! Neden?"

Styxx ona sebebini söylemeyi reddetti. Galen bu olaydaki rolü nedeniyle kendini suçlu hissedecekti ve Galen'in hiç suçu yoktu. "Önemli değil."

"Bethany'nin yanına gitmelisin."

"O gitti, Galen. Beni terk etti... bir süre önce." Styxx kendisi için gerçekten önemli olan tek şeyi kaybetmiş olmanın acısıyla hıçkırıklarını bastırdı.

Bu ve atı. Troian'ı gerçekten özleyecekti.

Bethany daha çok, ama o atla çok şey yaşamıştı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Ben iyiyim, Efendi Galen."

"İyi değilsin, Styxx. Ben yaşlıyım, aptal değil." "Ben de aptalım ve yaşlı değilim."

Galen ona güldü. "Charybdis tarafından yutulmuş ve geri tükürülmüş gibi görünüyorsun. Benimle gel ve biraz uzanıp dinlen."

Styxx tartışmaya başladı ama dün gece Acheron'la yaptığı dövüşten sonra üşüdüğü için ateşi yükselmiş ve boğazı ağrımişti. Öksürerek Galen'i kamarasına kadar takip etti.

Styxx yatağa uzandı ve Galen yorganı üzerine çekip vücuduna yaklaştırdı. Tuhaftı, hayatında ilk kez biri onun için bunu yapmıştı.

"Uyuyabilirsen uyu. Yakında seni kontrol etmek için döneceğim." "Teşekkür ederim, Galen." Styxx gözlerini kapatarak

ama faydasızdı. Çok fazla ses ve çok fazla kötü anı ona eziyet ediyordu. Ve en kötüsü de saçlarında bir daha asla tanıyamayacağı nazik bir elin anılarıydı.

31 Ocak, MÖ 9528

"Ayağa kalk!"

Biri kafasına vurunca Styxx irkildi. Ateşi o kadar yüksekti ki ilk başta ne olduğuna odaklanamadı. Sonunda görüşü yeterince açıldı ve babasının başında dikildiğini gördü.

"Kalk dedim, seni değersiz köpek!"

Styxx ona uyacak kadar hızlı hareket etmeyince, babası onu ayağa kaldırdı.

"Bir daha böyle bir şey yaparsan seni uyurken öldürtürüm. Anladın mı?"

Hayır. Yapmadı. Kaşlarını çatarak babasından Galen'e baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"O bilmiyor, Majesteleri. İki gündür ateşler içinde yanıyor ve işlemek dışında yatağından çıkmadı."

Styxx, Galen'in babasıyla bu şekilde konuşmasına çok şaşırmıştı. "Neler oluyor?"

Babası dudağını büktü. "Onu temizleyin ve saraya geri götürün."

"Emredersiniz,

Majesteleri." Babası

hışımla çekip gitti.

O gider gitmez Galen Styxx'in yatağına dönmesine yardım etti. "Dinlen, evlat. Hiçbir şey için endişelenme."

"Ama babam dedi ki-"

"Kızgın olmasının tek nedeni son iki gün içinde korkutucu bir ders almış olması."

"Galen, takip edemeyecek kadar hastayım. Lütfen benimle dalga geçme."

Galen gülerek yatağın yanındaki leğenden bir bez aldı ve Styxx'in alnında gezdirdi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Kafam çok karışık... gerçekten iki gün oldu mu?"

"Öyle. Sen burada uyuduktan yaklaşık üç saat sonra, zırhçı teçhizatını babana geri götürdü ve eritmeyi reddetti."

"Ne? Neden?"

Galen, Styxx için şarap doldurdu. "En küçük yeğeni Darian ve oğlu Sandros'tu." Sandros dönüşlerinde ölen adamlardan biriydi. Gaius'un ailesinde olduğu gibi, dul eşi ve çocuklarına emekli maaşı bağlanmamıştı ve Styxx bunu ödemişti. "Zırhı ilk satın aldığımız adamdı ve seni zırha ilk kez bağladığında ne kadar heyecanlandığını hatırlıyordum. Miğfer ya da zırh için henüz paran olmadığını, ama alçakgönüllülükle onları saklayıp ödeme yapmana izin verip vermeyeceğini sormuşsun." Zırhçı reddettiğinde, Galen öne çıkıp Styxx ödemeyi yapana kadar ona borç para vermişti. "Babana, bu kadar çok çalıştığın ve kendi paranla ödediğin bir şeyi yok ederek seni asla onursuzlaştırmayacağını söyledi. Bir kahramanın zırhını eritmenin ya da bir başkasına satmanın doğru olmayacağını söyledi. Ve baban onu başka bir zırhçıya götürdüğünde, sana ait olduğunu öğrenince o da reddetti."

"Neden?"

"Halikarnas'ta bizimle birlikteydi... ve cesaretinizi ve becerinizi ilk elden gördükten sonra, zırhınızı parçalayarak sizi asla onurlandırmayacağını söyledi."

"Hâlâ bende mi?"

Galen başını salladı. "Üçüncü zırhçı onu bana getirdi ve sana sağlam bir şekilde geri verilmesini sağlamak için krala kendi cebinden değerini ödeyeceğini söyledi. Sonra sen uyurken zırhçılardan askerlere ve gazilere, bizim ve şehitlerimizin aileleri için yaptıklarından dolayı her şeyinin elinden alındığı haberi yayıldı. Babanız rütbenizi, zırhınızı, atınızı ve unvanlarınızı almış ve sizi sokaklarda dolaşmanız için çıplak bırakmıştı. Stygian Omada'nın her bir üyesi teker teker gelip silahlarını yere attı ve

Size yapılanları protesto etmek için sarayın önünde çırılçıplak soyundular. Daha da önemlisi, Prens Styxx dışında herhangi bir adamı savaşta takip etmek için ellerine başka bir silah almadan önce Didymos'un düştüğünü göreceklerine yemin ettiler."

Styxx, kendisi için babasının gazabını göze almalarına hayret etti. "Ve ben tüm bunlar boyunca uyudum mu?"

"Gerçekten de öyle."

Açıkçası, Styxx bir saat sonra kalkıp Galen'in kıyafetlerini değil, onun için bırakılan kendi kıyafetlerini giyip dışarı çıkana kadar ona tam olarak inanmamıştı. Arenada ordusu toplanmıştı ve onu gördüklerinde kılıçlarıyla kalkanlarına vurarak onun adını haykırdılar.

Yaptıkları karşısında hayrete ve dehşete düşerek arkasını döndü ve onlara inanamayarak baktı. Oradaki her kalkan, üzerinde onun kişisel amblemiyle yeniden boyanmıştı. Yükselen siyah bir anka kuşu. Bu tam bir dayanışma hareketiydi. Destek ve saygılarının nihai göstergesiydi.

Styxx hayatında ilk kez kendini değerli hissetti. Fazla değil.

Ama babasının ayaklarının altındaki topraktan daha değerli bir şey.

* * *

"Ciddi bir sorunumuz var."

Apollon, Zeus'un korkunç ses tonu karşısında kaşlarını kaldırdı. "Ve bu ne olurdu?"

"Son zamanlarda Didymos'a gittin mi?" "Tabii ki gittim."

"Ayaklanmayı gördün mü?"

Apollo homurdandı. "Ordunun çırılçıplak soyunmasını mı kastediyorsun?"

Evet. Oldukça eğlenceliydi."

"Evet, eğlenceli olmayan şey, bize saygı duymayan o küçük hergelenin, bir orduya liderlik etmesi.

onun için krallarını devirmeye hazırlar. Tapınaklarımızın yakılmasını isterse ne yapacaklarını hayal edebiliyor musunuz?"

Apollon, Zeus'un yersiz korkusu karşısında gözlerini devirdi. "Onu yakaladım."

"Anladığınızı sanmıyorum. Ne kadar tehlikeli olabileceğini takdir ettiğinizi de sanmıyorum. Didymos en zengin şehir devletlerimizden biri ve Atlantis'ten zor kazanıldı. İhtiyacımız olan son şey onu tekrar onlara kaptırmak."

"Didymos'u kaybetmeyeceksin." Ama umarım yakında Zeus ve diğerleri tüm Yunanistan'ı kaybedeceklerdi.

Apollo'nun Atlantislilerle yaptığı anlaşmanın tutması şartıyla.

Apollo herkesin hak ettiği yerde kalmasını sağlamak için ne yapması gerektiğini biliyordu.

Ve Styxx asla unutamayacağı bir saygı dersi aldı.

1 Şubat, MÖ 9528

Styxx, Acheron'la olan dövüşünden dolayı hâlâ son derece hastaydı. En son isteyeceği şey babasının onu çalışma odasına çağırmasıydı, özellikle de buraya son gelişinde olanlar düşünüldüğünde.

Başı ağrıyarak kralın masasının önünde durakladı. "Beni mi çağırıyorsunuz, Majesteleri?"

Babası az önce imzaladığı parşömeni solundaki kâtibe uzattı. O da başka bir tomar açtı ve başını kaldırmadan cevap verdi. "Senin için bir evlilik anlaşması yaptığımı bilmeni istedim."

Sersemleyen Styxx, bu beklenmedik haber onu sert bir şekilde tokatladığında birkaç kalp atışı boyunca donakaldı. "Kime olduğunu sorabilir miyim?"

"Mısırlı bir prenses... adı neydi... Ned... Nef... Nera..." Masasının etrafını araştırdı. "Ah. İşte burada. Nefertari. Kendisi ve bir kraliyet elçisi yaklaşık iki hafta içinde gelecek, böylece onunla tanışabileceksiniz. Eğer onun için kabul edilebilirsen, evlilik gerçekleşecek." Babası ona kötü niyetli bir bakış fırlattı. "Onun için kabul edilebilir olacaksın, anlaşıldı mı?"

Merak etme, ihtiyar. Söz veriyorum üzerine işlemeyeceğim.

"Başka bir şey var mı Majesteleri?" "Hayır. Seninle işim bitti."

Babasının sözlerinin altında yatan öfkeyi ya da bir sonraki düşünceyi kaçırmadı...

Kırbaçlanmanı emretmeden önce gözümün önünden kaybol. İronik bir şekilde, babası Styxx'e Acheron'a kızdığı kadar kızmamıştı. Kral, Apollo'nun bu durumu öğrenmesini hiç istememişti.

Kardeşi hakkında. Ama artık Olimposlu bildiğine göre, babası bundan Styxx'i sorumlu tutuyordu.

Her neyse. Styxx arkasını dönüp gitti ve burnu kanamaya başlayınca yüzünü buruşturdu. Babasının görmesini istemediği için odasına döndü ve kanamanın durmasını beklerken tutmak için bir bez aldı.

Ama dayaktan geriye kalanlardan daha çok canını acıtan şey, kalbinin paramparça olmuş kalıntılarıydı. Bir prensesle evlenmek istemiyordu.

Bethany'yi geri istiyordu.

Buna dayanamayarak onu tekrar aramaya  ıktı. Yine de kolyesinin bulunduğu sandık bıraktığı yerdeydi ve hiçbir yerde ondan bir iz yoktu. Her ne sebeple olursa olsun, ona hiç dönmemişti.

Orijinal yerleri bile hiç bozulmamıştı. Ağacında hiçbir şey bırakılmamıştı. Ondan hiçbir iz kalmamıştı.

Kederli bir halde kulübeye döndü ve içinde kolyenin bulunduğu sandığı açtı. I indekileri g rd ğu anda dünyası başına yıkıldı.

Kolyenin  st nde Kreon'dan aldığı ve ona verdiği yüzük vardı. Onu son g rd ğu nde taktığı ve parmağında şakacı bir şekilde d nd rd ğu yüzük.

Buraya gelmişti.

Ve bu onun veda etme şekliydi.

Öfkeyle k kreyip masayı devirirken gözyaşları yanaklarından aşağı s z ld . Yüzük ve kolyenin bulunduğu sandığı uçurdu.

En azından sonunda ona iyi olduğunu göstermişti. Ona hiçbir şey olmadığını.

Kendi hayatına devam etmiş ve onu kendi hayatıyla baş başa bırakmıştı.

İyi. Artık onu aramaya gerek yoktu. Bitmişti....

Hayatındaki diğer herkes gibi, o da onu istemiyordu. Onun kalbine ya da sevgisine layık değildi.

Ben bir hiçim.

İnanılmaz derecede öfkeli ve incinmiş bir halde kulübeyi yakmayı düşündü. Ama bunu yapmaya cesaret edemedi. Belki kalacak bir yere ihtiyacı olan birileri çıkar. Belki onun yerine burada mutluluğu bulabilirlerdi.

Kalbi kırılmış bir halde etrafına bakındı ve kapıyı kapatma zahmetine girmeden ıktı.

Troian'ın üzerine çıktı ve atı şehre doğru çevirdi. Arkasına bakmadan topuklarını yere vurdu ve mutlu olduğu tek yerden uzaklaştı.

Kimsenin beni sevemeyeceği kadar neyim var benim? Kimsenin beni tutmayacağını mı?

Kesin şunu! Sen bir prenssin. Sen kimsin ki kendin için üzülüyorsun?

Ama kalbinin derinliklerinde gerçeği biliyordu. O bir prens değildi. O sadece yorgun bir fahişeydi ve onunla bir şeyler yapmak isteyen tek kişi midesinin kaldıramayacağı bir tanrıydı. Apollo onu sevdiği için değil, asil bir Yunan kahramanına yalvartıp acı ektirdiğinde sahip olduğu g duygusunu arzuladığı için. İlişkileri tamamen hakimiyet ve gle ilgiliydi.

Acı.

Styxx'in aşağılanması ve Apollo'nun yüksek gne boyun eğmesi. Apollo için bir oyuncağın yeni yürümeye başlayan bir ocuk için olduğundan daha fazla bir şey değildi. Kullanılıp atılacak ya da sahibi bir şeyden hoşnut olmadığında mobilyalara vurulacak bir şey.

Kimse için gerçek bir değerim yok....

Bununla savaşmanın ya da ağlamanın bir faydası yoktu. Bu sadece bir gerçekti.

Daha da kötüsü, bunu değiştiremezdi.

13 Şubat, MÖ 9528

"Evliliğinizi son derece kabullenici davranıyorsunuz. Endişelenmeli miyim?"

Ayık olsaydım olabilirdin, ihtiyar.

Taht odasına doğru yürürlerken Styxx babasının sorusu karşısında omuz silkti. "Bu benim görevim, değil mi? Sen ve Didymos için evlenmek ve üremek. Beni bunun için eğittin."

"Kayıtsızlığınız beni hâlâ şaşırtıyor."

Styxx sırtındaki işaretin acıyacak kadar ısındığını hissedince yavaşladı.

Tanrı önlerinde belirdiğinde babası "Apollon," diye sevinçle selamladı. "Nişan törenleri için bize katılmana sevindim."

"Nişan mı?"

"Styxx, Mısırlı bir prensesle evlenecek."

Apollo, Styxx'e ters bir bakış attı ve gözlerindeki kıskançlık ışığını kaçırmadı. "Gerçekten mi? Duymamıştım."

Styxx bu konuda tek bir kelime bile etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu çünkü bu sadece babasını ya da Olimposlu'yu kızdırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

"Gerçekten de öyle," diye devam etti babası. "Daha erken geldi ve taht odasında kabul edilmek üzere. Bize katılmak ister misiniz?"

"Kesinlikle."

Kral yürüyüşüne devam ederken, Apollo Styxx'in önünü kesti. Yüzündeki ifadeden bu habere en az Styxx kadar sevindiği anlaşıyordu.

"Bunu ne zamandır biliyorsun?"

"Aşağı yukarı iki hafta."

Apollo onun bileğini yakaladı ve onu küçük bir oyuğa çekerek Styxx'i duvara yasladı ve boğazından tuttu. "Sana kimin sahip olduğunu unuttun mu?"

Styxx bakışlarını yerde tuttu. "Tasmamı elinde tutanın kendisi olduğuna inandığı için bu konuyu babamla görüşmeniz gerekecek."

Apollo Styxx'in boğazını sıkıca kavradı. "Bana ukalalık etme, prens. Seni son gördüğüm zamanı ve verdiğim sözü hâlâ unutmuş değilim."

Nasıl unutabilirdi ki? Apollo ona tüm gazabını vaat etmişti. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. "Benden ne istiyorsun?"

Apollo'nun bakışları açlaştı. "Ne istediğimi biliyorsun."
Ölmeyi tercih ederim.

Styxx iç çekerek gitmeye çalıştı ama Apollo onu sırtını zedeleyecek kadar sert bir şekilde tekrar duvara çarptı.

"Yerini öğrenmedin, değil mi?"

"Şu anda benim yerim babamın yanı. Tabii beni dövdürmek istemiyorsanız, o zaman sizin için o kadar da güzel olmayacağım."

Apollo güldü. "Çok enerjiksın. Ama dikkatli ol. En iyi aygırın bile kırılması gerekir."

Kraliyet aygırı olmanın acı hatıraları Styxx'in içini parçalayınca öfkesi alevlendi. "Binicilerini fırlatıp öldürdükleri de biliniyor."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Atlar hakkında konuştuğumuzu sanıyordum."

Apollo Styxx'in çenesini kavradı ve onu ezici, demir bir tutuşla duvara yasladı. "Sakin beni tehdit edebileceğini düşünme, insan."

"Styxx? Neredesin oğlum?"

Apollon kralın sesini duyunca omzunun üzerinden baktı. "Önümüzdeki birkaç saatin tadını çıkarın, prens. Çünkü sizi temin ederim, uzunca bir süre kendinize ayıracağınız son saatler olacak."

"Dört gözle
bekliyorum." "Styxx?"

Apollo onu kendisinden uzaklaştırdı.

Kıyafetlerini düzelteren Styxx, öfkeyle bakan babasının yanına gitti. "Neredeydin sen?"

"Bağışlayın beni, Peder. İlgilenmem gereken bir şey vardı."

Babasının yüzündeki ifadeye bakılırsa ona ters bir yumruk atmak istemişti ama prensesin yüzünde hasar bırakacağı için buna cesaret edememişti. Yine de dürüst olmak gerekirse, Apollo'nun el izinin boynuna gömülmemiş olmasına şaşırmıştı.

Babasını taht odasına kadar takip etti ve babası yerine otururken sandalyesinin önünde durdu. Styxx oturdu ve Apollo'yu bulmak için odayı taradı. Ama tanrı hiçbir yerde görünmüyordu.

Kapılar açılıp tören alayı başladığında bir tantana başladı. Dansçı kızlardan oluşan bir topluluk, kral için hazine sandıkları taşıyan üç grup köleye öncülük etti. Sandıkları teker teker öne getirdiler ve babasının içindekileri görmesi için açtılar. Ama Styxx'in dikkatini çeken şey bu değildi. Kapının girişinde, iki iri Nubyeli erkek, prensesin vücudunun dış hatlarını göstermek için aralarına şeffaf keten gerilmiş sırtıkları tutuyordu. Prenses onları odaya kadar takip ederken bir kraliçenin arabasına sahipti.

Tahtlara ulaştıklarında, adamlar Styxx'ten birkaç yaş büyük, olağanüstü güzellikte bir kadını göstermek için ekranı indirdiler. Koyu teni kusursuzdu. Turkuaz ve altınla süslü siyah bir peruk takıyordu ve gözleri Bethany'nin sık sık kendi gözlerini boyamasına çok benzer şekilde sürmeyle kaplanmıştı. Altın yılan bilezikler kollarına dolanmıştı ve ince keten kılıfı mükemmel bir vücudun hatlarını gösteriyordu.

Ama o Bethany değildi.

Ve vücudu ona hiç tepki vermedi. Kalbini dikkatsizce bir kenara atan kadını her düşündüğünde verdiği gibi değil.

Styxx gülümsemek ve ayağa kalkmak için kendini zorladı. Kalbi kırık ve ağırlı bir şekilde kürsüden inerek onun elini tuttu ve öptü.

Yavaş, baştan çıkarıcı bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. Tanrılara şükür yakışıklısın. O kollardan bir ısırık almayı kesinlikle düşünmezdim....

Kadının ses tonundaki rahatlama onu neredeyse güldürecekti. "Hoş geldiniz, prenses."

Ve tanrılara şükürler olsun ki geri kalanına uyacak derin, erkeksi bir sesin var. Elini tutarak ona hafif bir reverans yaptı. "Ekselansları."

Ailesi öne çıktı ve babasıyla tanıştırıldı; babası da Styxx ve Nefertari'yi ağır bir Mısırlı muhafız eşliğinde bahçeye kadar yürüyebilmeleri için serbest bıraktı.

Kadın yolu gösterirken Styxx ellerini arkasında kavuşturdu.

"Bir savaş kahramanı olduğunuzu duydum, Prens Styxx." "Aslında sadece bir askerim."

"Ah." Bu tek kelimedeki hayal kırıklığını kaçırmak mümkün değildi.

Yürürken aralarında garip bir sessizlik uzadı. Styxx söyleyecek bir şey bulamıyordu. Bethany'yle böyle bir sorunu hiç yaşamamış olması garipti. Hiçbir şey hakkında sonsuza dek konuşabilmişlerdi.

"Yunanistan'a yolculuğunuz iyi geçti mi?" diye sordu. Onu.

Bir zamanlar onun olan bahçeye doğru yürüdü. Annemin en sevdiği.

"Evet." Daha garip bir sessizlik.

Nefertari durdu ve onunla yüzleşti. "Pek konuşmuyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Bu ille de olumsuz bir şey değil.... Yine de bir şeyi aradan çıkarmayı öneriyorum."

"Ve bu?"

Uzandı ve onu öpebilmek için dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekti. Styxx gözlerini kapatarak onun yolundan gitti ama kalbi bu işte değildi. Evet, vücudu ona tepki verdi. Yine de Bethany'sine sarıldığı zamanki gibi değildi. Onun kokusunu içine çekmek için ezici bir ihtiyaç duymuyordu. Kendini ona yaslamak ve sonsuza kadar onunla kalmak için.

O sadece oradaydı.

Nefertari memnun bir gülümsemeyle geri çekildi. "Benim için makbul birisin."

"Babam memnun olacak."

"Memnun değil misiniz, Prens Styxx?"

Hayır. Ama onun duygularını incitmek istemiyordu. "Elbette prenses. Olağanüstü güzelsiniz."

Gözlerini ona dikti. "Mısırlı olmam seni rahatsız ediyor mu?"

"Hiç de değil. Yunan olmam seni rahatsız ediyor mu?"

"Öyle olacağını düşünmüştüm. Ama hayır... ve Mısır dilini inanılmaz derecede iyi konuşuyorsunuz. Aksanınızı ve sesinizi son derece hoş buluyorum."

Tamamen itici olmadığını bilmek güzel. "Hiç Yunanca konuşabiliyor musun?"

"Biraz, ama iyi değil. Öğrenmeme yardım eder misin?"

"Tabii ki." Bu en azından onlara hava durumu dışında konuşacak bir şey verirdi.

İç çekti. "Peki... Styxx. Karınızdan ve kraliçenizden hangi nitelikleri bekliyorsunuz?"

"Belirli bir şey yok."

Bu onu o kadar şaşırttı ki, gerçekten ağzı açık kaldı. "Hiçbir şey mi?"

"Benden hoşlansaydı memnun olurum ama onun dışında hayır. Bir listeniz var mı?"

"Kesinlikle. Bana ve çocuklarıma her zaman nezaket gösterilmesini ve öncelik tanınmasını bekliyorum. Metresleriniz ve muhtemelen başka eşleriniz olacağını kabul etsem de, onları evimizde tutmamalısınız. Onları şehirde ya da istediğiniz yerde ziyaret edebilirsiniz. Ama ilk karın olarak

onları doğrudan görüş alanımda ya da doğurduğum çocukların yakınında bulundurmayacağım. Çocuklarımın Yunanca'nın yanı sıra Mısır dilinde de eğitim görmelerini ve tanrılarına tapınmalarını istiyorum. Tanrılarım için sarayın benim tarafımda bir sunak inşa edilmesini ve kişisel rahiplerime kendi odalarının verilmesini ve benimkine tam ve sınırsız erişim hakkı tanınmasını istiyorum."

Şimdi ağız açık kalma sırası Styxx'teydi.

"Yunanlı hizmetçilere karşı olmasam da," diye devam etti, onun kuşkusunu umursamadan, "Mısırlıların da bende kalmasını isteyeceğim. Geceyi benimle geçirecekseniz sabah bana haber vermenizi bekliyorum. Sarhoş olduğun zaman seninle yatmayacağım ve bana gelmeden önce yıkanacaksın. Evden getirdiğim bir kokum var, bu gibi durumlarda onu sürmen gerekecek. Bana sesini yükseltmeyeceksin ya da özel zamanımı talep etmeyeceksin. Kendi kişisel kullanımım için günde en az iki saate ihtiyacım var. Sabahları olmasını tercih ederim ama gerekirse yer değiştirebilir."

"Bunu çok düşündün, değil mi?"

Ona ters ters baktı. "Benimle alay mı ediyorsun?" "Hayır. Şaka yapıyordum."

"Şakaları sevmem. Mizahı saldırgan buluyorum." Harika. Gülmek yok.

Belki de Acheron'a intihar etmesi için rüşvet verebilir ve böylece ikisi de karşılıklı sefaletten kurtulabilir....

"Not edildi. Başka ne var prenses?"

"Benim için her zaman ayrı bir konut ve oda tutulmasını bekliyorum. Beni herhangi bir şekilde veya herhangi bir nedenle rahatsız etmeniz durumunda odalarımın girmenizi reddetme hakkımı saklı tutacağım. Ve kendinizi benim üzerimde zorlamayacaksınız. Aynı şekilde, hasta veya rahatsız olduğunuzda veya aylık akışım olduğunda sizi kabul etmeyeceğim. Zaman zaman bana vurmak isteyebileceğinizi anlıyorum, ancak elinizden başka bir şey kullanamazsınız. Ve hamilelik sırasında bana hiç dokunmayacaksınız. Doğum yaptıktan sonra, yatağınızdan altı ay uzak kalmam gerekecek. Oğullar için hediye olarak toprak ve

Kızlarım. Doğum günümde şölenler düzenleyecek ve onları kutsal bayramlar ilan edeceksiniz."

"Not alması için bir kâtip çağırayım mı?"

"Sana şakaları sevmediğimi söylemiştim."

"Oldukça ciddiymdim. Emirlerinizden birini unutmak istemem prenses."

"Korkmayın. Onları sizin için not ettirdim ve Yunancaya çevirttim bile." Durup ona baktı. "Şartlarımdan herhangi birini müzakere etmek ister misin?"

Neden zahmet ettin? Belli ki onun için ondan çok daha önemliydim. "Pek sayılmaz."

"O zaman onları kabul ediyorsun?" "Elbette."

Güzel... Kontrol edebileceğim zayıf bir koca istiyordum. Sarkık olduğunu öğrendiğime sevindim. Ona bir gülümseme sundu ve sonra ilerlemeye başladı.

Nefertari'nin onu bir hiçmiş gibi reddetmesi karşısında çenesinde şiddetli bir tik başladı. "Bu arada Nefertari, hakkımdaki düşüncelerinin aksine ben korkak değilim. Pazarlık yapmamamın nedeni zayıf olmam değil. Aksine gerçekten umurumda değil ve senin çocukça şartların tartışmaya değmez. Ve senden bir isteğim var. Çocuklarımız ne olursa olsun, bana karşı hislerin ne olursa olsun, onlara sevgi dolu bir anne olacaksın. Onlardan birini asla tehdit etmeyeceksin ya da el kaldırmayacaksın. Eğer bunu yaparsan, seni kendi ellerimle öldürürüm."

Adam arkasını dönüp saraya doğru ilerlerken kadın ona bakakaldı. Kimseye tek kelime etmeden, yalnız kalmak için odasına döndü.

Kendine bir fincan şarap doldurdu ve bunun için bir paket ot açtı. Kalbi ağırlaştı, koluna baktı ve babasının çocukken ona verdiği yara izini gördü, sonra bakışları Bethany'nin bileğindeki kolyesine gitti. Kolyeyi kesip ateşe atması gerekiyordu ama Bethany'nin ona yaptığı gibi onu da kolayca bir kenara atamazdı.

Ama sonra bu onun kaderi gibi göründü... sadece ona katlanamayan kadınları sevmek.

Nefertari hariç. Aralarında hiçbir zaman aşk olmayacaktı. Sadece kraliyet görevi ve yükümlülüğü.

Ve bitmek bilmeyen mizahsız sefalet günleri.

* * *

Saatler sonra Styxx, teoride ona ve Ryssa'ya iyi dileklerini iletmek için gelmiş olan insan kalabalığından başı dönerken nefes almaya çalıştı. Gerçekte ise buraya Tanrı Apollon'u görmeye, babasının şaraplarını içmeye ve hizmetkârlar tarafından dalga dalga taşınan özenle hazırlanmış ziyafet yemeklerini yemeye gelmişlerdi.

Nefertari onun yanında duruyordu ama ona yönelttiği bakışlar okyanus suyunu dondurabilirdi. Yine de ona hak veriyordu. Duygularını saklamakta en az onun kadar ustaydı. Birlikte, ailelerinin ve konukların onları mutlu bir çift olarak görmelerine izin verebildiler.

Eğer onun düşüncelerini duymasaydı bu yanılsamaya yardımcı olurdu.

Babası ayağa kalktı. Kendini gülümsemeye zorlayan Styxx ayağa kalktı ve Nefertari'nin ayağa kalkmasına yardım ederken Apollo da babasının diğer tarafındaki Ryssa'ya aynısını yaptı.

Kral kylixini konuklarına doğru kaldırdı. "Benimle kutlamaya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bir kral her gün bu kadar kutsanmaz. Hepimiz kadehlerimizi, Tanrı Apollon'un insan eşi olan ve şu anda çocuğunu bekleyen tek kızımın ve Mısırlı prenses Nefertari ile evlenecek olan tek oğlumun şerefine kaldıralım. Tanrılar her ikisini de kutsasın ve topraklarımız sonsuza dek bereketlensin."

Styxx içkisini yudumlarken o kadar güçlü bir kötülük hissetti ki, ona eziyet eden diğer tüm sesleri bastırdı.

Acheron. Kafasını kaldırdığında gölgelerin arasında onlara ters ters bakan ikizini gördü.

Kardeşim, diye düşündü Styxx sessizce, bunun her bir parçasını benim kutsamalarım ve minnettarlığım ile alabilirsin.

Kral eğilip önce Ryssa'yı sonra da Styxx'i öptüğünde Acheron'un öfkesi daha da arttı. "Sevgili çocuklarıma," dedi kalabalığa bir kez daha. "Çok yaşasınlar."

Kalabalıktan kulakları sağır eden bir çığlık yükseldi. Styxx bakışlarını kardeşinden ayırmadı. Acheron'un nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. Acheron ve Ryssa'nın gülüşmelerini odasının duvarlarından duyduğunda hissettiği acının aynısıydı bu.

Kesti ve kanadı. Ama Ryssa'nın farkı, sevginin göstermelik olmamasıydı.

Samimiydi.

14 Şubat, MÖ 9528

Styx x uyandığında saçlarıyla oynayan nazik bir el karşısında gülümsedi. "Bethany?"

"Pek sayılmaz."

Apollo'nun kulağına gelen derin sesiyle irkildi. "Ne yapıyorsun burada?" Apollo'yu itti. "Ew... kız kardeşimin kokusunu alıyorsun."

Apollo elini Styx x'in saçlarına gömdü ve başını geri çekti. "Yaptığın anlaşmayı unutmuşa benziyorsun. Yoksa sevdiğin insanlara ne olduğu artık umurunda değil mi?"

"Anlaşmamızda ailemin önünde beni hırpalaman yoktu."

"Ailen şu anda burada değil."

Apollo kollarını etrafına dolayıp onu Olimposlu'nun göğsüne doğru çekerken Styx x irkildi.

"Hâlâ itaat etmeyi öğrenemedin."

Styx x ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Ben köpek değilim."

Apollo onun kulağına güldü. "Hayır, ama bahse girerim sana yalvarmayı öğretebilirim."

"Öğrenmemeyi tercih ederim."

"O zaman dön ve beniöp."

Styx x, Apollo'nun emrine itaat etmek için elinden gelen her şeyi yaparken dişlerini sıktı. Sadece yaparsan daha kolay olur.

Ama yapamadı. Bu şekilde yaşamaktan çok yorulmuştu. Tehdit edilmekten ve eziyet görmekten bıkmıştı. Herkes tarafından. Bu noktada, artık umurunda değildi. Bethany gitmişti ve onun için önemli olan başka hiçbir şey yoktu. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

"Barış mı?" Apollo, Styxx'i boğazından yatağa sabitleyip yüzünü ona dönerken hırladı. "Sana yaptığım onuru anlamıyor musun? Seni işaretledim!"

Duvara bakan Styxx başını işkencecisinden başka yöne çevirdi. Bu, onsuz da yapabileceği bir onurdu.

Apollo onu tokatladı. "Bana bak."

Dudakları kanayan Styxx, onun öfkeli bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi.

Apollo ona tekrar vurdu. "Küstahlığından bıktım artık. Acının ne olduğunu bildiğini mi sanıyorsun, insan? Bilmiyorsun. Ama öğrenmek üzeresin. Ve bu sefer sana merhamet etmeyeceğim, prens. Senden her şeyini alacağım, gerçekten her şeyini. İşim bittiğinde senden geriye hiçbir şey kalmayacak ve sana söz veriyorum, dizlerinin üzerine çöküp merhametim için bana yalvaracaksın."

Her şeyden ve herkesten bıkmış olan Styxx onun tehdidine güldü. "Peki. Bana en kötüsünü yap ve ben de bundan zevk alayım."

11 Ocak, MÖ 9527

Neredeyse bir yıl sonra

"Bet'anya... bizim için bir bahsi çözmeni istiyoruz."

Bethany, ana tanrıların heykellerinin devasa yuvarlak fuayeyi kapladığı Katateros'un büyük salonuna girerken durakladı. Beyaz mermer zemin ışıltılı parlıyor ve ortasında Apollymi'nin güneş sembolü bulunuyordu. Archon'a Apostolos'tan henüz bir iz bulamadığını bildirmek için yola çıkmıştı.

Ancak taht odasına açılan kapıya varamadan, korku ve panik tanrıları kuzenleri Teros ve Phanen onu durdurdu. "Neyi halledeceğiz?"

"Bu senin amblemin mi yoksa Artemis'in mi?"

Uzun zaman önce Styxx'e verdiği kolyeyi ona uzattıklarında kalbi sıkışmıştı. İlk başta kolyenin bir başkasına ait olduğunu düşünmüştü ama üzerine yaptığı büyüden şüphe duymamıştı. Bir nedenden ötürü son derece zayıflamış olsa da, babasının koruma güçlerinin bir kısmının hâlâ devam ettiğini hissedebiliyordu. "Bunu nereden buldun?"

Teros kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Önce sen cevap ver."

Onun kişisel alanına girdi ve sırayla onlara baktı. "Bunu nereden buldun!" Soru değildi. Bu bir talepti.

Koyu renk gözleri büyüyen Phanen ondan bir adım geri çekildi. "Sakin ol kuzen. Bu aldığımız bir hatıra."

"Nereden?"

"Bir savaş esiri," diye yanıtladı Teros onun yerine.

"Kıçımın mahkûmu." Phanen kardeşinin açıklaması karşısında homurdandı. "O Apollo'nun Atlantis'e bir hediyesiydi. Adeta bir haraç."

Teros'u boğazından yakaladı ve ne kadar ciddi ve öfkeli olduğunu anlamasını sağlayacak şekilde kavradı. "En baştan başla ve bana bunu aldığın adamdan bahset."

"Neden-"

Ölümcül bir bakışla onun sözünü kesti. "Dilinden çıkacak bir sonraki kelime soruma cevap verse iyi olur yoksa son kelimen olur. Ve ikimiz de bunu yapabilecek güçlere sahip olduğumu biliyoruz."

Sonunda hiç çekinmeden cevap vermeden önce zorlukla yutkundu. "Didymoslu Styxx. Hepimize karşı iyi niyetinin bir göstergesi olarak Apollo onu yaklaşık bir yıl önce Archon'a teslim etti."

Kafası bu haberle dolup taştı. Bu olamazdı ...

O daha iyi biliyordu. Eğer Styxx burada ya da Atlantis'te onların diyarında olsaydı, bunu bilirdi.

Öyle değil mi?

"Styxx Didymos'ta," diye ısrar etti.

"Hayır... Apollon'un hizmetkâr ruhlarından biri Didymos'ta, prens kılığına girmiş. Gerçek Styxx geçen yıl sen baban ve teyzenle Mısır'dayken buraya getirildi. Bunun için büyük bir kutlama yapıldı. Bir festival kazı gibi bağlandı ve çırılçıplak salonun ortasına, Archon'un ayaklarının dibine bırakıldı."

Bethany, Styxx için duyduğu korku ve acı her yanını sararken onlardan bir adım geri çekildi. Lütfen yalan söyleyin... lütfen. Hiç de eğlenceli bulmadığı bir konuda kahkahalar atarak gülüşen ve artık sinirlerini bozan kardeşlerine baktı. "Kolyemi nasıl aldınız?"

Teros, Phanen'in göğsüne bir tokat attı. "Sana onun olduğunu söylemiştim."

Phanen onu görmezden geldi. "İki gece önce Styxx'ten onu başka bir gösteri maçı için arenaya götürmeden hemen önce aldık. Onu elinde tutmak için şeytan gibi mücadele etti."

Gerçi. Onu almak için neredeyse kolunu koparmak zorunda kalacaktı. Onu geri verdiğimiz için bize teşekkür edebilirsin, biliyorsun." Çenesini muskaya doğru salladı. "Nasıl almış ki? Savaş sırasında askerlerimizden birinden mi çaldı?"

Ne dediğini anlamaya çalışırken onun sorusunu duymazdan geldi. "Arena mı?"

Teros kaşlarını çattı. "Elde ettiği tek şey bu mu?"

Bethany onu formestasından yakaladı ve daha yakına çekti. "Ne lanet bir arena!"

Teros tekrar konuşmadan önce kardeşler onun dili üzerine bir bakış alışverişinde bulundular. "Atlantis ana amfi tiyatrosu. Haftada üç kez onu halka açık oyunlara ve dövüşlere çıkarıyorlar. Bazen sadece spor olsun diye ona işkence ediyorlar."

Midesinden rahatsız olan Bethany kendini Katateros'tan başkentteki ana arenaya ışınladı. Ana arena sahnesinin altındaki bekletme alanına girmeden önce bir anlığına Apollite hizmetkârı kılığına girdi. Hayvanlar ve gösteriler için kullanılan aksesuarlar burada tutulurdu. Tıpkı halka açık infazlar ya da bazen özgürlüklerini kazanabilecekleri oyunlar için tutulan mahkûmlar gibi.

"Ee, payına düşeni aldın mı?"

Kendisine doğru gelen iki dev savaşçıyı görünce durakladı.

"Hayır, ama onun küçük Yunan kıcını tekmelemeliyim. O bok parçasının bir orduyu yönettiğine inanamıyorum."

"Hatırladığım kadarıyla o orduyu sizinkinin üzerine sürmüş ve yakıp yıkmıştı."

"Kapa çeneni."

Geldikleri koridora doğru ilerlerken Bethany'nin midesi onların acımasızlığı yüzünden çalkalandı. Kimin hakkında konuştuklarını biliyordu ve bu onu binlerce bıçak gibi kesti. Onu buna nasıl terk edebildim?

Yalnız ve korumasız.

Etrafında mahkûmlar ağlayıp merhamet ya da yemek için yalvarırken, bir gardiyan şekilsiz ya da kırık bir kaba su dolduruyordu.

kaselere doldurup kilitli kapıların altındaki küçük oyuklardan içeri soktu.

"Didymos'lu Styxx nerede?"

Muhafız ona kaşlarını çatarak baktı. Ayaklarının dibindeki yere tükürdü, sonra elinin tersiyle ağzını silerken ona şüpheli bir bakış attı. "Bu bilgi için bir ücret var ve bu ücret ona ne yapmak istediğinize bağlı."

"Konuş onunla."

Güldü. "Kimse onunla konuşmuyor kızım. Ben aptal değilim. Ve onun kanını akıtmana izin veremem. Bugün bir dövüşü var ve üzerine para yatırdım."

Tanrı formuna bürünerek küçük gelinciğin üzerinde yükseldi. "Nerede o?" diye hırladı.

Korkuyla geri çekildi. "Affet beni tanrıça. İçinizden birinin onu tekrar istediğini fark etmemiştim. İşte orada." Sağ taraftaki bir kapıyı işaret etti.

Ondan su kovağını alarak kapıya gitti ve açtı. Ancak içeride bulunduğu şey onu olduğu yerde dondurdu ve dehşeti doğrudan kalbine işledi.

Tamamen çıplak ve insanlık dışı derecede pis olan Styxx, bir hayvan gibi zincirlenmişti. Boynunda kalın bir demir tasma ve ona bağlı kocaman bir zincir vardı. Bu zincir el ve ayak bileklerindeki demir kelepçelere bağlıydı. Zincirler ondan, odada ne kadar özgürlüğüne izin verildiğini belirleyen kapının yanındaki bir makara sistemine gidiyordu. Onun herhangi bir şeye bağlı olmaktan ne kadar nefret ettiğini hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

Zayıf, hafif bir eşarp bile.

Kan, kir, kesikler ve çürükler tüm vücudunu kaplamıştı. Gözyaşları onu boğuyordu. Güzel sarı saçları yağlı ve kirliydi, kan ve kirle keçeleşmişti.

Styxx son "ziyaretçisinin" karanlık hücrelerine girdiğini görünce elini kendisini tutan zincirlere sardı. Son ikisinden dolayı hâlâ ham ve kanlıydı, sadece birkaç

Karanlıkta yatıp ona yaptıklarını unutmaya çalışmak için dakikalar.

Ama açgözlü piçler ona bir an bile huzur vermediler.

En azından bu silahsız görünen minyon sarışın bir kadındı. Atlantisli kadınlar erkeklerin gücü ve dayanıklılığından yoksun oldukları için, onların işkencelerini tercih ederdi. Genellikle onu tokatlamak, tırmalamak ya da tükürmekle yetinirlerdi. Sadece silahlı olduklarında gerçekten tehlikeliydiler.

Kapı arkasından kapandığında, onu izleyebilmek ve hangi iğrenç oyunu oynamak istediğini görebilmek için vahşi bir çömelleme pozisyonuna geçti. Acı ve açlıktan başı dönüyordu. Başını sallayarak kendini odaklanmaya ve keskin kalmaya zorladı.

Yapmak zorundaydı.

Bethany, o güzel mavi gözler onunkilere kilitlendiğinde ağlamak istedi. Bir an için onun içindeki deliliği görünce kusacağını sandı. Onu kuduz bir hayvana dönüştürmüşlerdi. Ve daha da kötüsü, Epithymia'nın onu öptüğünü ve bu nedenle ona şimdi gerçekten doğaüstü bir cazibe verdiğini bilmesiydi. Kirli bile olsa, kalbinin hızlanmasına ve arzusunun içini parçalamasına neden oluyordu. Zaten bunu hissetmeyecek de değildi. Ama kuzeninin hastalıklı dokunuşunu biliyordu.

"Styxx?"

Ona hırlayarak geri çekildi ve gölgelerin derinliklerine doğru ilerledi.

Yavaş ve sakın hareket ederek su kovasını ona doğru uzattı. Yine de adam ondan uzaklaştı.

Bethany kitabı onun ulaşabileceği bir yere koydu ve sonra kapıya doğru yürüdü.

Ancak o zaman ona yaklaştı... dövülmüş bir köpek gibi dört ayak üzerinde. O kadar temkinli ve ürkekti ki, bu onun kalbini kırdı. Kovaya doğru ilerlerken sanki canını yakmasını bekliyormuş gibi bakışlarını ondan ayırmadı. Dikkatlice kokladı ve parmaklarını suya daldırarak birkaç damlanın tadına baktı.

Kirlenmediğinden emin olunca uzun bir nefes verdi. Elini avuçlayıp sanki günlerdir su içmemiş gibi bir yudum alırken mavi gözlerini ondan ayırmadı. Hızlı ve öfkeli bir şekilde içerken hiçbir inceliği yoktu.

Koridorda biri öksürdü.

Kovadan uzaklaşıp hücrenin köşesine döndü ve dövüşmeye hazır bir şekilde çömeldi.

Bethany bir somun ekmek gösterdi. Ekmeği ona uzatarak yavaşça ona yaklaştı. Bu kez yüzündeki yırtık pırtık çizikleri ve kesikleri görebilecek kadar yaklaştı. Sakalına bulaşmış kan ve kiri. Kollarında, bacaklarında, göğsünde, karnında ve sırtında silahlardan, dişlerden ve pençelerden kaynaklanan derin ve çirkin iyileşmekte olan yaralar.

Vücudu daha önce ne kadar kötü yaralanmış olursa olsun, şimdi gördüklerinin yanında hiçbir şeydi. Arenada zırh giymesine izin vermiyorlar mıydı?

Vücuduna bakılırsa, rakiplerine karşı tamamen çıplak dövüşmek zorunda ...

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi nazikçe. Onun için bir parça ekmek kopardı. "Al."

Bakışlarındaki şüphe vicdanını parçaladı. Karnının açlıktan guruldadığını duymasına rağmen, onun ekmeğini almayı reddetti.

Neredeyse ona dokunacak kadar yaklaştığında ve zincirlerinin sınırına ulaştığında, gözleri öfkeyle parladı.

"Her şey yolunda." Ekmekten kurtuldu ve görmesi için kolyesini havaya kaldırdı. "Geri istiyor musun?"

Bakışları ona odaklandığı anda, kirli ve şişmiş yanağından aşağı tek bir damla gözyaşı süzüldü.

Ve bu, ondan bir hıçkırık koparmayı başardı. "Kolunu bana ver, ben de sana geri vereyim."

Styx itaat etmeden önce tereddüt etti ve kadının sadece bileğine ulaşabileceği kadar yaklaştı. Hâlâ tam olarak açamadığı yaralı sağ elini uzattı.

Trakyalıların ona saldırıp bir hançerle yere mıhladıkları zamandan.

Ön kolundaki yara, kabuk ve çürükleri görmezden gelerek bileğine sardı ve sabitledi.

Köşesine çekildi ve sıkı bir top gibi oturdu, sağlam elini paha biçilmez bir hazineymiş gibi kolyesinin üzerinde tuttu.

Bu sefer kadın ona yaklaştığında, adam hareket etmedi. Kaskatı kesilmiş bir şekilde oturdu, nefes alış veriş düzensizleşti ve harap olmuş parmaklarıyla kolyesini ovmaya devam etti.

"Sana ne yaptılar?" diye nefes aldı, adamın saçlarını hırpalanmış yüzünden geriye doğru taramak için uzandı. Durumu göz önüne alındığında, muhtemelen ona ne yapmadıkları daha uygun bir soruydu.

Gözlerini kapadı ve sanki onun kendisine tokat atmasını ya da pençe atmasını bekliyormuş gibi kollarını başının üzerinde tuttu. Sağlam elini de kolyesini korumak için üzerine kilitledi.

Ve bu onun kalbini daha da kırdı. Onu rahatlatmak isteyerek çenesinin çizgisini takip etti.

"Yapma." Adamın düzensiz fısıltısı onu şaşırttı. "Ne yapmayayım?"

Gözleri yaşlarla doldu ama bakışlarını kaçıırken hiçbiri düşmedi.

Öfkesi daha da arttı. Onu bu şekilde muamele görmesi için burada bırakmayacaktı. Ayağa kalkarak onu tutan zincirleri havaya uçurdu. Rahatlamak yerine, kendini koruyacak bir şeyler bulmak için çabaladı. Vahşi gözleri, bakışlarıyla odayı aradı.

Bu onu daha da kızdırdı. Apollo ne kadar kötü davranmış olursa olsun, kendi panteonu onu hayal edilebilecek her şeyden daha kötü bir şekilde travmatize etmişti.

Hepsine lanet olsun!

Elini Styxx'e doğru uzattı. "Sana zarar vermeyeceğim. Beni Bethany gönderdi."

Bir an için sakinleşti, sonra acı bakışlarını yeniden doldururken başını salladı. "Yalan söylüyorsun."

"Yemin ederim, değilim. Elimi tut ve seni buradan çıkarayım."

Styx daha iyi biliyordu. Sadece içler acısı şeyler için dışarı çıkmasına izin verilirdi. Herkesin görmesi ve alkışlaması için arenaya çıkmaktansa, özel olarak işkence görmek ve tecavüze uğramak daha iyiydi. Bu yerin dışında hiç iyi bir şey olmamıştı. Tabii içeride de iyi bir şey olmamıştı.

Ama en azından burada bazen yalnız kalabiliyordu. Ona doğru uzandı.

Geri çekildi ve kilitli olduğunu bildiğı kapıya doğru baktı. Ya da daha kötüsü, kilitli değildi ve koridora çıkarsa onu yere atıp kafese koyacaklar, sonra da dövüşmesi için arenaya taşıyacaklardı, ta ki onu dövüp tekrar cezalandırana kadar.

"Elimi tut. Söz veriyorum seni bundan kurtaracağım."

Ama aptal ya da saf değildi; bunu uzun zaman önce öğrenmişti. "Ve nereye gideceğiz?"

"Seni eve göndermeden önce iyileştirebileceğim bir yer."

Saçmalık. Bir daha asla eve dönmeyecekti ve bu noktada artık dönmek de istemiyordu. Eğer babası bunu öğrenirse ...

Hayır. Sadece onu öldürmelerini istiyordu. Yine de bu bile hiçbir tanrının vermek istemediğı bir merhamet istemektir.

Bethany'nin gözleri o gök mavisi gözlerdeki şüpheyile yaşardı. Sana bunu yapmalarına nasıl izin verebildim? Seni sevdiğimi söyleyip de seni kontrol etme zahmetine nasıl girmedim?

Suçluluk duygusu içini parçaladı. "Bana güvenebilirsin."

Onun sözleriyle sanki kendisine acı geliyormuş gibi alay etti. Ama başka çaresi kalmayınca sonunda elini onunkinin içine koydu.

Bethany onu Katateros'taki tapınağına götürdü. Bir formesta çağırarak onun hırpalanmış ve morarmış bedenini sardı.

Tanrıça onu nazikçe, ortasında devasa bir havuz bulunan kapalı bir avluya kadar takip etmeye çağırırken Styxx nefesini tuttu.

"Banyo yapmana yardım etmemi ister misin?"

Başını salladı. Kimsenin ona dokunmasını istemiyordu.

"Pekâlâ. Yemekle birlikte hemen döneceğim."

Midesi korku ve açlıkla düğümlenirken, başka bir numara olmasını bekleyerek etrafına bakındı. Bir şekilde öyle olmalıydı...

Ama buharı tüten su çok davetkâr görünüyordu. En son ne zaman gerçek bir banyo yaptığını ve üzerine kovalar dolusu buz gibi su dökülmediğini hatırlayamıyordu. Ondan uzaklaşmaya başladı ama vücudundaki pisliği biraz olsun temizlemenin cazibesi çok büyüktü.

Her iki durumda da beni becerecekler. En azından bir sonraki şiddetli raunt başlamadan önce biraz rahatlamasına izin verin. Yavaşça ve büyük bir korkuyla, ılık, buharlı tuzlu suya inen merdivenlere doğru ilerledi.

Basamağı test etti, yol vermesini ya da sudan bir şeyin çıkıp ona saldırmasını bekliyordu. Ama hiçbir şey olmadı. Derin bir nefes alarak formestayı bıraktı ve geçici olarak havuza girdi.

Kadın geri döndüğünde daha yeni rahatlamaya başlamıştı.

Styx havuzun en ucuna doğru ilerledi ve onu görüş alanında tutabilmek, omurgasını ve elini fayansa dayayabilmek için geri geri gitti. Her ihtimale karşı.

Bethany, adamın sanki bir saldırı bekliyormuş gibi kendisini izlemeye devam ettiğini görünce gözyaşlarını sildi. Yemek tepsisini adamın uzağına bıraktıktan sonra banyo malzemelerini almaya gitti.

Onlarla birlikte döndüğünde, adamın yemek için aldığı tek şeyin bir elma olduğunu fark etti. Bir tanesini çok dikkatli bir şekilde fırçalamış ve incelemişti. Bir elini havuzun kenarında tutarken diğer elini serbest bırakmak için dişlerinin arasına aldı.

Sabunları, yağları ve losyonları göstermek için kutuları açtı. Sonra tıraş bıçağını ve aynayı alıp ona bıraktı. Beyaz şezlonguna oturmak için geri çekildi.

Ancak o zaman elmasını yemeye devam etti. Tüm bu süre boyunca bakışları sadece zaman zaman rastgele gölgeleri araştırmak için onu terk ediyordu.

Tek elmasını bitirdiğinde çekirdeğini tepsiye koydu ve usturayı aldı.

Büyülenmiş bir halde onun ayna kullanmadan tıraş olmasını izledi. Daha önce bunu yapan bir erkek görmemişti. Ama kendini temizlerken, ona yapılanların kanıtlarını ortaya çıkardı. Taze yara izleri, çürükler ve ona zarar verenlerin peşine düşüp bunu onlara ödetmek istemesine neden olan yerlerdeki yaralar.

Ona bir havlu ve temiz giysiler getirdi.

Kadın ona doğru koşmaya başladığında, adam havuzun karşı tarafına doğru fırladı.

"Sadece bir havlu, pantolon ve bir formesta." Onları yere bıraktı ve tekrar geri çekildi.

Ancak o zaman havuzdan ayrıldı.

O giyinirken Bethany bakışlarını adamın kanayan, morarmış yaralar ve taze yara izleriyle dolu sırtından kaçırdı. O piçler. Ona nasıl böyle işkence edebilmişlerdi?

Bakışlarını ona çevirdiğinde, formestanın arkasındaki amblemi incelerken yüzünde derin bir kaş çatma ifadesi vardı. "Sorun nedir?"

"Bu sen misin?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından. "Evet."

Formestayı bırakıp bir kaçış yolu ararken öfke ve panik gözlerini kararttı.

"Her şey yolunda."

Nefes alış veriş i yoğunlaştı. "Benden nefret ediyorsun. Beni defalarca öldürmeye çalıştın. Başıma ödöl koydun."

"Hayır... Yani, yaptım. Ama ben bilmiyorum." Bu onun kafasını daha da karıştırdı.

"Bethany'nin sana verdiği kolyedeki amblemin aynısı. Şuna bir bak."

Yaptı ve kaşları tekrar çatıldı.

"Ben onun koruyucu tanrıçasıyım. Senin onun Hector'u olduğunu bilmiyordum. Bilseydim, sana asla zarar vermeye çalışmazdım. Sana yemin ederim, Styxx."

Kolyesini okşarken gözleri yaşlarla doldu. "Nasıl olduğunu biliyor musun? İyi mi?"

"Öyle."

Sertçe yutkunarak kolyeyi bıraktı ve formestayı aldı. Adamın hareketleri o kadar yavaş ve acı doluydu ki kadının yüreği burkuldu. Tanıdığı zarif savaşçı ve aşık bu değildi. Bu, ölümün kıyısına kadar dövülmüş ve çok uzun süre bir hayvan gibi tutulmuş biriydi.

"Yiyecek başka bir şey ister misiniz?"

Adamın aç bakışları kadının midesine sempatik bir acıyla kramplar girmesine neden oldu. Ama o başını salladı.

Sonra nedenini anladı. "İlaçlı değil." Ayağa kalktı ve gidip yemekten bir ısırık aldı. Sonra şarabı doldurdu ve onun için tadına baktı.

Yine de kabul etmedi.

"Sorun nedir?" diye sordu.

"Bu numarayı çoktan yuttum. Yeni bir tane düşünmen gerekecek." Ancak o zaman adamın usturayı hâlâ elinde tuttuğunu fark etti ve sanki ona düşman olmasını bekliyormuş gibi dikkatle onu izledi. "Bana da tecavüz edecek misin?"

Onun sorusu karşısında yüzünü buruşturdu. "Hayır."

Gözleri onu ihanet ve yalanlarla suçluyordu. Ama en kötüsü, her gölgeyi araştırmaya devam ederken kristal bakışlarının derinliklerinde gördüğü acı ve yorgunluktu. "Ben aptal değilim. Beni buraya kibarlık olsun diye getirip temizlemediğini biliyorum. Diğerleri nerede?"

"Başka kimse yok."

"Bana yalan söyleme," diye hırladı. "Beni sadece etrafta dolaştıracağın zaman temizliyorsun. Nazikmiş gibi davranmaktansa bu işi halletmeni tercih ederim." Bakışları gölgelere döndü. "Archon ya da Asteros izliyor mu? Ydor?"

Ailesinin en az Yunanlılar kadar ahlaksız olduğunun doğrulanması karşısında irkildi. "Hile ya da ihanet yok, Styxx. Yemin ederim."

Ama ona inanmak üzere değildi ve dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamazdı. Ailesi tarafından terk edilmişti. Tanrıları tarafından.

Ve onu.

Şu anda dinlenmeye ihtiyacı vardı. Yine de ona yaptıklarından sonra rahatlamayacağını biliyordu. Nasıl rahatlayabilirdi ki? Ona hiç kimsenin yaşamaması gereken dehşeti yaşatmışlardı.

Ve Apollo'nun Didymos'ta ne yaptığını öğrenene kadar onu eve gönderemezdi. Styxx'in hapsedilmesini her zaman ihmalkâr olan ailesinden nasıl sakladığını.

Bu yüzden güçlerini kullanarak onu uyuşturana kadar uyuttu. "Usturayı bırak, Styxx."

İtaat etmeden önce tereddüt etti.

"Elimi tut."

Yine karşı koymaya çalıştı ama başaramadı. Sonunda elini onun elinin içine koydu ve kadın onu yatak odasına çekti. Adam onun isteklerine karşı koyamasa da, onun niyetinden korktuğu için paniklediğini hissetti. Formestayı adamın omuzlarından çekti ve onu yatağına yatırdı.

Ona doğru eğildi ve morarmış yanağını öptü. "Huzur içinde uyu, prens. Kimse size zarar vermeyecek."

Nefes alıp verirken zorlanıyordu, ama sonunda gözleri kapandı ve nihayet rahatladı. O uyurken karnının açlıktan guruldadığını duydu.

Elini göğsündeki ve kollarındaki yeni yara izlerinin üzerinde gezdirirken sessiz gözyaşları döküldü. Yaşadığı kâbusu kanıtlayan el izleri, kesikler ve hem taze hem de iyileşmekte olan çürükler üzerinde.

Tek başına.

Apollon'un onu sadece kendisinden değil, halkından da intikam almak isteyen düşmanlarına teslim etmesi için...

O çürümüş piç kurusuna bu kadar soğuk bir şey yaptıran neydi?

Sonunda, tüm bunlar için kendini suçladı. Ondan uzaklaşmış ve hayatına devam etmişti.

Bu tam olarak doğru değildi. Onu her gün her dakika özlüyordu, bu yüzden onu kontrol etmemiştir. Onu tekrar görmekten çok korkuyordu. Çünkü kalbinin derinliklerinde, eğer onu görürse, onu yalnız bırakamayacağını biliyordu.

Ve o haklıydı.

Bu hayatının en zor yılıydı. Her gün daha kolay olacağını düşünerek kalkıyordu ama bunun yerine daha zor oluyordu. Onun dışarıda olduğunu ve ona gidemeyeceğini bilmek...

Tam bir cehennemdi.

Sağduyusuna rağmen kendini yatağa attı ve sevdiği tek adama sarıldı. Ve yaralarına her bakışında, başına bunların gelmesine izin verdiği için kendinden nefret etti.

Onu asla isteyerek böyle bir kadere terk etmezdi. Asla isteyerek hayatından çıkıp gitmezdi...

O bir tanrıçaydı. Onun ne kadar yalnız olduğunu biliyordu ve ne yapmıştı?

Ondan nefret eden bir dünyada onu korumasız bıraktı.

"Çok üzgünüm, Styxx." Ama bu, onun kalpsiz ihmali yüzünden katlandığı ve hayatta kaldığı dehşet hakkında hiçbir şeyi değiştirmede. "Bunu senin için düzelteceğim. Ne pahasına olursa olsun." Yine de nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Apollo onun Styxx'i ele geçirdiğini öğrendiğinde çok öfkelenenecekti. Teknik olarak hâlâ onun sahibiydi.

Ve kendi panteonunun Styxx'in istismarına katıldığını bilmek ...

Onun burada tutulmasına ve eğlence için işkence görmesine izin verdiklerini.

Apollymi'nin tarafını tutması için yeterliydi. Bunun için hepinize lanet olsun! Nasıl bu kadar duygusuz olabilirler?

Kesin olan bir şey vardı ki, Apostolos'u yakalamalarına yardım etmeye hiç niyeti yoktu. Onun umurunda olsa bile hepsi yanabilirdi.

Tek suçu kendi başlattığı bir savaşta kendi halkı için savaşmak olan iyi bir adama yaptıklarından dolayı bunu hak etmişlerdi.

Bethany kollarını ona doladı ve hafızasından her şeyi silebilmeyi diledi. Ama o güçlere sahip değildi.

Ve bir yıldır ilk kez, onun baharatlı, erkeksi kokusu ve uzun, sert vücudunun sıcaklığı onu sakinleştirirken nihayet yeniden mutluydu. Tek istediği, ne zaman uzun bir ayrılık yaşasalar söylediği şeyi duymaktı: "Seni kalbimin her atışında özledim."

Büyük olasılıkla bunu ona bir daha asla söylemeyecekti. Ve onu kim suçlayabilirdi ki? Ona en kötü şekilde ihanet etmişti.

Bunu affedebilecek misiniz?

Hayır, yapmazdı. Hiçbir şey için.

Bu vicdansızca ve acımasızcaydı. Gözlerini kapatarak onun başını okşadı ve elini yanağındaki korkunç çürüğün üzerine koydu. "Bir daha kimse sana zarar veremeyecek, Akribos. Onlara izin vermeyeceğim."

* * *

Styx derin bir nefes aldı ve iç çekti. Rüya görüyor olmalıyım. Açlıktan ölüyor olmasına rağmen çok sıcak ve rahattı. Dahası, vücudunda yumuşak kıvrımlar hissediyor ve her şeyden çok arzuladığı tatlı okalıptüs ve zambak kokusunu alıyordu.

Her şeyin dağılmasını ve kendisini pis deliğine, duvara zincirlenmiş halde geri bırakmasını beklerken akmayan gözyaşları boğazını sıktı.

Yanındaki ceset yuvarlanıp kasıklarına bir diz atana kadar böyle düşünüyordu.

Acı içinde tıslayarak gözlerini açtığında, kendi şokunu yansıtan altın yeşili bir bakışla karşılaştı. Tam bir dakika boyunca, onun yok olmasını beklerken hareket edemedi.

"Beth?"

Bethany içini yakıp kavuran acı dolu özlem karşısında donup kalmıştı. Styxx'in yanında uyuyakalmış olmalıydı... bu da onu gerçek görünümüne döndürürdü.

Ve şakağında oldukları için görme yetisi de vardı.

Gitmeliydim. Ama yapamadı. O mavi gözler onu hareketsiz tutuyordu.

"Merhaba," diye nefes aldı.

Sanki gezegendeki son lezzet oymuş ve bir yıldır ya da daha uzun süredir yemek yememiş gibi ona baktı. Kadın kıpırdayamadan, adam dudaklarını yavaşça onunkilere indirdi.

Bethany onun tadının ne kadar güzel olduğunu görünce inledi. Öpüşmeyi derinleştirirken onu sırt üstü çevirdi ve başını döndürdü. Her zaman olağanüstü b i r öpücüydü ama bu seferki ...

Önceki tüm öpücükleri iffetli görünüyordu.

Styxx, kızın dili onunkiyle dans ederken ve kokusu sarhoş olana kadar kafasını doldururken gözlerini kapattı. Bunun gerçek olmadığını biliyorsun. Bu bir numara....

Ama onun tadını biliyordu. Kokusunu. Ona sarılma şeklini. Bu nasıl bir numara olabilirdi? Yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü ve geçen yılın dehşetinin kaybolmasına izin verdi. Kollarında kendini çok iyi hissediyordu. Ve onu kavradığında, titredi.

"Seni özledim," diye kulağına nefes verdi.

"Kalbimin her atışıyla," diye fısıldadı.

Onu.

Bethany, adam uzun bedenini kaydırırken hıçkırıklara boğuldu.

onunkine karşı. Başını eğerek onun göğsünü emdi. Başını kavrayarak ellerini onun yumuşak altın rengi saçlarına daldırdı.

"Lütfen gerçek ol." Yırtık pırtık yakarışı kadının içini parçaladı.

Suçluluk duygusu onu öyle bir bıçakladı ki nefes alamadı. "Ben ger eim."

Başını onun karnına koydu ve onu kollarının arasına aldı. Sıcak, sessiz gözyaşları tenine düşerken onu yaktı. Ona sanki hayat  zgisiymiş gibi sarıldı. Sanki anlatılamayacak kadar de erliymiş gibi.

Sonra uzanıp kızın elini kendi elinin içine aldı ve yanağına bastırdı. Onun dokunuşunun tadını çıkarırken yüzünde beliren ifade kalbinin onun için kırılmasına neden oldu.

Ta ki adam kendini ondan ayırıp geri çekilene kadar. "Sadece  ld r beni... lütfen."

"Styxx-"

"Sen benim Beth'im değilsin," diye hırladı vahşice.

Yana ından bir damla gözyaşı daha s z ld . Başını geriye atarak acı içinde kükredi. "Beni kırmak istedin, seni lanet olası piç! Tamam! Teslim oluyorum!" diye bağırdı, sonra sesini fısıltıya indirdi. "Teslim oluyorum." Kadına bakarken yüzündeki acı kadının içini parçaladı. "Lütfen, bana bunu yapma. Beth'imi bana karşı kullanmandansa beni d vmeni ya da tecavüz etmeni tercih ederim." Ona doğru uzandı, sonra elini yumruk yaptı.

Yata ı terk ederek yere çöktü ve bir topun içine kıvrıldı. Kollarıyla başını örttü.

Onun yanına diz çöktü ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Styxx... benim."

Ona bakmayı reddetti. "Hayır. Beth'im bana Styxx demiyor... benden nefret etmiyor." Elini kolyesine doladı ve kalbi onunki kadar parçalanmış gibi hıçkırır hıçkırır a ladı. "Lütfen bildiğim tek iyi şeyi lekeleme. Ne istersen yaparım. Sadece onun anısını lekelemeyin. Elimde kalan tek şey o."

"Tamam." Başını öptü ve ondan uzaklaştı. "Sen dinlen, ben daha sonra d nece im."

Kırba lanmış bir köpek gibi yere, köşeye doğru geri çekildi.

Bethany  fkesi üç katına çıkarken yavaşça ayağa kalktı. Zihninde onu eskiden olduğu gibi görüyordu. Gururlu. Sert. Meydan okuyan.

Koruyucu.

Ve şimdi tamamen paramparça olmuştu.

Benim hatam. Bütün bunlar. Onun ne kadar yalnız olduğunu biliyordu. Zavallı kör bir köylü olarak onunla birlikte olmak için sahip olduğu her şeyden, hatta tahttan bile vazgeçmeye ne kadar istekli olduğunu.

Yine de ailesinin, halkının iyiliği için onun gitmesine izin vermişti. Hepsini onun önüne koymuştu ve onlar bunun karşılığını nasıl ödedi?

Sevdiği tek şeye tecavüz etmiş ve onu yok etmişlerdi. Onu parçalara ayırmışlar ve bunu yaparken de gülmüşlerdi.

Archon'un yanına gittiğinde öfke gözlerini kararttı. Kendi tapınağında yalnızdı ve onu öldüreceğini umduğu çocuğu bulmaya çalışırken bir sfora kullanıyordu.

Kendini sakın görünmeye zorlayarak yavaşça ona yaklaştı. "Prens Styxx'in Aeryn'de olduğunu biliyor muydun?"

"Ha?" Ona gerçekten dikkat etmiyordu. "Ne dedin sen?"

"Prens Styxx'in Atlantis kraliçesi tarafından tutulduğunun farkında olup olmadığınızı sordum."

Archon alaycı bir şekilde homurdandı. "Bir kayanın altında mıydın?"

Aylardır en çok ilgi çeken kişi o oldu."

"Bir kayanın altında değil. Apollymi'nin oğlunu arıyorum." Aslında Atlantis'ten uzak durmak ve Styxx'in anavatanını işgal ederken onu öldürmeye çalıştığı onca zamanı düşünmemek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Hayatının en büyük hatasını yapmasını engellediği için babasının güçlerine teşekkür etti.

Archon sonunda tüm dikkatiyle başını kaldırdı. "Ne yazık ki, buraya ilk getirildiği zamanki kadar alingan değil, ama onunla bir tur atmak isterseniz, birkaç kahkaha için hala iyi."

Bu sert sözler karşısında midesine kramplar girdi. "Ona neler yapıldı?"

Archon bunu düşünürken arkasına yaslandı. "Apollo, Athena onu bulana kadar Olimpos'ta dolaştırıyordu.

ve onu durdurdu. Sonra da bizi eğlendirmek için onu buraya getirdi."

Bu sözler ona bir darbe gibi çarptı. "Ne tür bir eğlence?"

"Ona ne yaptığımızı sanıyorsunuz? Ulusumuza bir ordu gönderdi ve vatandaşlarımızı ve ölümlü aile üyelerimizi katletti. Bunun cezasız kalmasına izin veremezdik. Ondan sıkıldığımızda, onu Apollo'nun hediyesi olarak kraliçeye verdik ve o da onu dövüşler ve diğer son derece yaratıcı etkinlikler için arenaya koydu, böylece halkı ve askerleri ona ve diğer Yunanlılara karşı kendi kinlerini çıkarabileceklerdi."

"Didymos'ta kimse onun yokluğunu fark etmedi mi?" "Hayır. Apollo bunun icabına baktı."

Frick ve Frack'in ona söylediklerinden daha fazlasını bilmek istiyor muydu? "Ona dikkat et. Nasıl?"

Archon omuz silkti. "Bilmiyorum. Umurumda da değil. Öyleyse neden onu sorguluyorsunuz?"

"Bugüne kadar burada olduğunu bilmiyordum."

"Fırsatınız olursa öğleden sonraki dövüşe katılmak isteyebilirsiniz. Enkaz halindeyken bile, saldırganlar ona tuzak kurana ya da onu yere sermek için köpekleri veya kedileri serbest bırakana kadar onları oyalamayı başarıyor. Ne yaparsa yapsın kazanamayacağını bildiğinizde izlemek çok daha eğlenceli. Yine de kazanmaya çalışıyor. Gerçekten çok tuhaf. İnsanlar ve Apollitler de onun ne kadar dayanacağını görmek için bahse giriyorlar. Sonunda da işlediği suçların cezasını kalabalığın belirlemesine izin veriyorlar."

"Onu nasıl cezalandıracaksın?"

"Ya dövülmeye mahkum edilir ya da kalabalığın eğlencesi için törenle tecavüze uğrar."

Nefesi ciğerlerini terk etti. Zordu. Archon'a saldırmamak için kendini zor tuttu. "Masum halkımıza zarar vermeyi reddeden bir adam için bunu kabul edilebilir mi buluyorsun? Yunanlılar burada savaşırken Atlantislilerin tecavüze uğramamasını sağlamak için kendi askerlerini kullanan biri için mi?"

Umursamazca omuz silkti. "Onun cezasına karar verecek olanlar halkımızdır. Ben değil. Onlara yaşattığı dehşetten sonra eğlencelerine karışacak değilim."

"Peki sizce bu ceza ne kadar sürmeli?"

"Sahibiyle konuşun. Tekrar söylüyorum, benim için önemli olmayan bir Yunan pislği için müdahale etmiyorum."

Ama o benim için önemli....

Bethany ona kadar saydı ve Archon'u oturduğu yerde patlatma dürtüsüne boyun eğmeden önce kendini gitmeye zorladı.

Bunun yerine, aşırı aptal olduğu bir yıl boyunca neler olduğunu görmek için Didymos'a gitti. Styxx'in bir yıl boyunca evden uzak kalması ve kimsenin bunu fark etmemesi nasıl mümkün olabilirdi?

Evet, her türlü anlaşmayı, sözleşmeyi ve tüzüğü ihlal ediyordu ama bu noktada umurunda değildi. Çok fazla kan istiyordu....

Bethany saraya doğru yürümeye başladı ama sonra kendini durdurdu. Onu özleyecek olan kişi Galen olmalıydı. Styxx'in gittiğini bilen biri varsa o da tek dostu ve akıl hocası olmalıydı. Bu yüzden kışlaya gitti ve yaşlı adamı odasında buldu.

Didimoslu bir asker kılığına girerek içeri girdi. "Prens Styxx nerede?"

Galen yorgun bir şekilde iç çekti. "Bilmiyorum. Onu çok uzun zamandır görmedim."

Aklından geçenleri söylemesi için onu zorlamak üzere güçlerini kullandı. "İyi misiniz Efendi Galen?"

"Pek sayılmaz, ama endişelendiğim ben değilim. Prens, karısı onu terk ettiğinden beri iyi değil."

"Nasıl yani?"

Galen derin bir iç çekti. "Savaşın insanları sık sık değiştirdiğini biliyorum ve sevdiğin birini kaybetmek... ama o benim eğittiğim çocuk değil. Sanki bir şey tarafından ele geçirilmiş gibi. Sanki bir iblis vücudunu kontrol ediyor. Ama nefes alma

bir kelime bile. Onun Dionysion'a geri döndüğünü görmek istemiyorum. Son seferinde ona yaptıklarından sonra olmaz."

O anda, Apollo'nun ne yaptığını tam olarak biliyordu. Sadece nedenini bilmiyordu. Öfkesi daha da artarak Galen'i terk etti ve saraya gitti, orada "Styx "i senato üyelerinden biriyle gülerken buldu. "O" yabancı tanrı güçlerini hemen hissetti ve tüm dikkatini ona çevirdi.

Bethany bir parmağını çarpıttı.

"Prens" koridorda ona katılmak için izin istedi. Diğerlerinin görüş alanından çıkar çıkmaz Bethany, Poena'ya -Yunan intikam ruhuna- döndü ve Olimposlu demonu duvara çarptı. "Neden prens kılığına giriyorsun?"

Poena omuz silkti. "Prens cezalandırılırken Apollo bana bunu yapmamı söyledi."

"Ne için?"

"Kibir."

Kibir mi? Gerçekten mi? Yunan tanrılarına göre bu, bir ölümlünün işleyebileceği en büyük günahı ve Styxx'in ne kadar alçakgönüllü olursa olsun kendini bir tanrı ya da bir tanrının üstünde gördüğünü hayal bile edemiyordu. "Karşı mı?"

"Beni çağıran kişi o olduğu için Apollo olduğunu tahmin ediyorum."

Söylenen her kelimeyle Bethany'nin öfkesi üç katına çıktı. "Peki Apollo nerede olacaktı?"

Poena omuz silkti.

Bethany onu boğazından yakaladı ve tekrar duvara doğru itti. "Onu bana getirin. Burada, kasabadaki tapınağında olacağım. Ve eğer varlığına değer veriyorsan, bir gün daha Styxx gibi davranmayacaksın."

"Affedersiniz?"

"Oh sürtük, lütfen, bana bir tane ver. Şu anda tüm Olimposluları ve Titan'ları çağırma ve hepinizin başına Mısır'dan büyük bir bela açmaya hazırım. Ya da daha iyisi, sizce Yunan halkının tepkisi ne olur?"

Tanrıların, sevdikleri kahramanlardan birinin düşmanları tarafından haksız yere bir yıl boyunca cezalandırılmasına nasıl kayıtsızca izin verdiklerini onlara anlatabilir miyim? Sence bizim panteonumuza kaç kişi kazandırabilirim?"

"Buna cesaret edemezsin."

"Gerçekten, şu anda beni zorlama. Efendinizi bana getirin ve elinizi çabuk tutun." Bethany kendini Apollo'nun şakağına doğru fırlattı... bu bir savaş eylemi olarak yorumlanabilirdi.

Tek başına savaşmak zorunda kalsa bile, başlatmak için can attığı bir savaş.

Tiksintiyle açık alanda dolaştı ve insanların Apollon'a, değersiz hıyarın hiç sahip olmadığı bir yardımseverlik için adak adadığı sunağa bakarak alay etti.

"Burada ne yapıyorsun?"

Bethany dönüp ona baktı. "Beni bekletmediğin için çok memnunum."

Apollo ona ters ters baktı. "Benimle Atlantis'te buluşmalıydın. Burada değil."

"Üzgün olsaydım, özür dilerdim. Bu sadece Styxx'i cehennem çukurunuzdan kurtardığımı bildirmek için yaptığım bir nezaket ziyareti."

Apollo başını salladı. "Bunu yapamazsın. O senin değil."

"Anladığım kadarıyla onu başkasına vermişsiniz." "Onu sana ben vermedim."

"Onu işkence etmesi için kardeşlerimin yanına attın," diye hatırlattı ona. "Bundan sonra onu almaya iznim var."

"Savaş istemiyorsanız, hayır."

"Gerçekten mi?" Apollo'ya alaycı bir tavırla baktı.

"Sıradan bir ölümlü için savaş mı başlatacaksın?"

"Neden olmasın? Onları çok daha ucuza başlattım. Ayrıca, dersini almamış."

"Peki bu ne dersi?"

Apollon'un gözleri öfkeyle parladı. "Tanrıların önünde eğilmek ve bize gereken saygıyı göstermek için."

Acı acı güldü. "Delirdin mi sen? Onu neredeyse öldürüyordun. Ona yaşattığın onca şeyden sonra insan bile sayılmaz."

Apollo'da hiç pişmanlık yoktu. "Yani?" "O bir prens, Apollo. Bir varis. Senden biri."

"Hem o hem de kardeşi bize karşı küstahça davrandılar."

Styxx'in ona hiç bahsetmediği bir şey yüzünden kaşlarını çatı. Hiç. "Kardeşin mi?"

"Evet. Kız kardeşimle yatan küçük fahişe."

"Ve sen de onlarınkiyle yatıyorsun. Sorun nedir?"

Apollo odaya bir güç patlaması gönderdi. O kadar şiddetliydi ki saçlarını geriye savurdu. "Sorun var," diye kükredi. "Onlar eğitilmiş fahişeler!"

"O zaman hıncını kardeşinden çıkar," dedi dişlerini sıkarak.

"Oh inan bana, yaptım. Ama hala onunla işim bitmedi. Acheron'un bana karşı işlediği suçlar için değil."

"Sen kardeşinden intikam alarak kendini eğlendirirken, Styxx'in gitmesine izin ver."

Apollo ona karşı dudağını büktü. "Bu seni ilgilendirmez. Sen neden buradasın ki? Bu pazarlığı yaptığımızda bana Styxx'le ne yaptığının umurunda olmadığını söylemiştin."

Ve bu sözler onu kırık bir cam gibi delip geçti. Aptalca ve düşüncesizce davranmıştı.

Ne yazık ki Apollo'ya gerçeği söyleyemezdi yoksa Styxx'i ona karşı kullanırdı. Bu da Styxx için çok daha kötü bir şey olurdu.

Bu yüzden daha hafif bir neden üzerinde karar kıldı. "Bu onu kıyılarımıza getirmeden önceydi. Artık bu benim işim. Ben intikam tanrıçasıyım ve birinin ne zaman cezalandırılmayı hak ettiğini bilirim. Halkıma karşı onurlu bir şekilde davrandı. Onu Atlantis topraklarında küçük düşürmeyeceğim."

"Tamam, onu eve gönder. Ben onu burada küçük düşüreceğim." Oh evet.... peşinde olduğu şey buydu.

Azıcık bile değil.

Bethany içine düştüğü tuzağa küfretmek istedi. Ama Styxx'in daha fazla incinmesine izin veremezdi. Bundan sonra olmazdı. "Onu yalnız bırakmak istiyorum."

"Yunanistan'da ne yaptığım seni ilgilendirmez."

"Ve Atlantis'teki Apollitlerinize ne yaptığım sizi ilgilendirmez... oh, ve bu listeye Yunanistan'daki Apollitler de dahil... oğlunuz Strykerius ve onun çocukları gibi."

Yanaklarının rengi soldu. "Buna cesaret edemezsin."

"Lütfen, dene beni."

Apollo ona hırladı. "Styxx hâlâ benim." "Ve onu serbest bırakmanı istiyorum."

"Hayır."

"Hayır mı?" diye sordu kuşkuyla.

"Bana üç kez meydan okudu. Açıkça ve pişmanlık duymadan. Bir insanın bunu yapmasına senin tahammül edeceğinden daha fazla izin vermeyeceğim. Bu işe başladığımda ona, bana yalvarana kadar durmayacağımı söyledim. Ki durmadı. Daha üç gün önce yüzüme güldü ve topuklamayı reddetti. Bana çok eğlendiğini ve bana yalvarmak gibi bir niyeti olmadığını söyledi, ben de diyorum ki bırakalım eğlensin." Apollo sanki kendisine gülen oymuş gibi kıza ters ters baktı. "Kokuşmuş bir insanın yapması gerektiği gibi bana yalvarana kadar durmayacağım!"

Bethany ikisinin de inatçılığı karşısında homurdandı. Dilenmek Styxx'in doğasında yoktu ve olmamalıydı da. O bir prens ve kahramandı.

"Onu yeterince cezalandırmadınız mı?"

"Bana ona en kötüsünü yapmamı söyledi. Ona sadece istediğini veriyorum."

O anda, bu kadar inatçı olduğu için Styxx'i boğmak istedi. Ama onun meydan okuması ve gücü, en çok sevdiği özelliklerinin bir parçasıydı.

Sadece bugün değil. Bugün hem Apollo'yu hem de Styxx'i öldürmek istiyordu.

Onu gerçekten kızdıran Yunan tanrısına ters ters baktı. "Sen tam bir pisliksin."

"Ve sen değil misin? Söyle bana Bet'anya, panteonunun seni cezalandırmak için gönderdiği birine ne zaman acıdın?"

"Bilgin olsun diye söylüyorum. Kimsenin emirlerine körü körüne uymam."

"Senin için zorba, ve bu hiçbir şeyi değiştirmez. Onu işaretledim ve işaretli kalacak."

"Güzel. Şimdi oğlunuzu ve torunlarınızı işaretlenmiş olarak düşünün."

Benim tarafımdan." Eve gitmek için döndü. "Ne!" Apollo kükredi.

Ona gülümseyerek karşılık verdi. "Takas etmeye hazır olduğunuzda bana haber verin."

"Neyi harekete geçirdiğine dikkat et, kızım."

"Dikkatli davranması gereken kişi sensin evlat." Bu konuda ne kadar ciddi olduğunu açıkça görebilmesi için aralarındaki mesafeyi kapattı. "Ve babamın kim olduğunu unutma. Isis'in annen olduğunu iddia ediyorsun. Ben daha iyi biliyorum. Set benim babam, tartışmasız ve senin sosis panteonunun aksine, o tanrıları öldürdü ve sakatladı. Ben sadece onun güçlerini miras almadım, aynı zamanda onun taptığı kız çocuğuyum. Onun tek çocuğu. Ben doğduğumda ve Archon bana erişmesine izin vermeyi reddettiğinde, tek başına Atlantisliyle savaşı girdi ve Archon'un kendisi babamın istediği zaman beni ziyaret etmesine izin vermeyi kabul edene kadar onları dövdü. Sorunlarım için babama koşmak gibi bir alışkanlığım olmasa da, bunun için koşacağım. Buna hazır mısın Yunan?"

Apollo'nun gözlerindeki ışık onu duvara yapıştırmak istediğini söylüyordu. "Peki, onu özgür mü bırakmak istiyorsun? Onu dizlerinin üzerine çöktür ve bunun için bana yalvarmasını sağla. Ancak o zaman vereceğim."

"Bana yemin et."

"Styx Nehri üzerine yemin ederim ki, eğer dizlerinin üzerine çöküp benden af dilerse, ona sahip olmaktan vazgeçeceğim."

Başını ona doğru eğdi ve Galen'in kılıcını bilemek için gittiği kışlaya dönmek üzere oradan ayrıldı. Bu

Athena'nın kılığına girmişti.

Hemen onun önünde saygıyla eğildi. "Leydim."

Aldatmacasından nefret eden Bethany onun elini tuttu ve ayağa kaldırdı. "İkimizin de sevdiği ve bize ihtiyacı olan biri var Galen."

"Styxx?"

Başını salladı. "Geçen yıl burada gördüğünüz adam o değildi. Daha ziyade tanrılar tarafından hayatına zarar vermek için gönderilen bir sahtekârdı."

"Biliyordum... Prensimin bu kadar kaba ve sert olmayacağını biliyordum." Burun delikleri alevlendi. "Apollo, seni piç."

"Biliyor musun?"

"Şüphelenmiştim. Styxx'in torununu savaşta öldürdüğünden beri prensin başına bela oldu."

"Ve ondan çok kötü bir intikam aldı. Styxx evde olmadığından ve uçümüzden başka kimse bunu bilmediğinden, onu hemen saraya geri koymak istemiyorum. Yeniden özgür olmaya alışmasına yardımcı olacak güvenebileceğim biriyle bir yerde olması gerekiyor. Ve kendisine yapılanlardan dolayı fiziksel olarak iyileşmesi için zamana ihtiyacı var."

"Prensime için her şeyi yaparım."

Yaşlı adama minnettar kalarak başını ona doğru eğdi. "Onu yarın size getireceğim ama uyarayım, çok değişti."

"Teşekkür ederim, tanrıçam."

Kolunu okşayarak şakağına dönmek üzere oradan ayrıldı.

Yatak odasına girdiğinde, duvarların siyah mermerinde gerçek yansımasını yakaladı. Styxx onu Bethany olarak görmeyi pek iyi karşılamamıştı ve yapmak istediği son şey onu daha fazla incitmekti. Yutkunarak tekrar sarışın bir Apollite'e dönüştü ve kapıyı açtı.

İlk başta onu görmedi. Ancak balkon kapısının açık olduğunu fark edince nereye gittiğini anladı.

Kapıyı biraz daha araladığında onu bir köşede bacaklarını göğsüne çekmiş ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde otururken gördü.

etraflarına sarılmıştı. Onu hiç görmediği kadar savunmasız görünen adam vadiye bakıyordu ve o kadar hareketsizdi ki vahşi bir savaşçı prensten çok bir heykele benziyordu.

"Styx?"

Hiçbir şey söylemedi ama ona doğru baktı. Kadın yavaşça ona doğru yürüdü.

Kıpırdamadan, temkinli bir şekilde onu izledi.

"Senin adına, serbest bırakılman için Apollo ile bir anlaşma yaptım." Onun yanında diz çöktü. "Bunun için ona yalvarmanı istiyor. Dizlerinin üstünde. Bunu yapabilir misin?"

Sanki ona hiç inanmıyormuş gibi acı acı alay etti. "Elbette. Neden olmasın? Artık ne önemi var ki?"

Saçlarını geriye taramak için uzandı.

Onun elini kendi eliyle yakaladı ve kendisine dokunmasını engelledi. Gözlerindeki kendinden nefret ve utanç ruhunu derinden yaktı. "Hizmetlerin için sana ne kadar borçluyum tanrıça? Beni de mi becermek istiyorsun? Alenen mi yoksa özel olarak mı? Yoksa sana kanla ödeme yapmamı mı tercih edersin? Sana ruhumu sunardım ama o zaten lanetli."

Bunların hiçbiri onun istediği şeyler değildi. Özlediği şey. "Peki ya kalbin?"

Bileğine sarılı kolyeye baktı ve yüzünü buruşturdu. "Onu uzun zaman önce verdim ve ezilip kırıldı. Size sunacak başka bir şeyim yok."

"Bana arkadaşlığını verir misin?"

Styx gözlerini kaçırmadan önce yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Bu kelimeyi hiç anlamıyorum."

"Hiç mi?"

Başını iki yana salladı.

"Bana kalbini ele geçiren şu kadından bahset. Seni incittiği için onu affedebilir misin?"

"Önemli değil."

Bu hiç doğru değildi. Bu onun için çok önemliydi.

"Neden?" Kendi içine geri çekildi.

Bethany ona dokunmak istedi ama onun bunu hoş karşılamayacağını biliyordu. Onu kullandıkları gibi değil. "Bana cevap vermeyecek misin?"

"Ne söylememi istiyorsun, Akra?"

"Hanımefendi ve efendi" anlamına gelen Atlantisli terimi duyunca irkildi. Sahipleri için kullandıkları bir köle terimiydi.

"Ben sadece bir fahişe ve köpeğim. Kimse için önemim yok ve duygularım da yok." Adamın duygusuz ses tonu kadının kalbini yerinden söktü.

Benim için önemlisin....

Bakışları adamın tüm vücudunu saran yara izlerine takıldı. Sol tarafını koltuk altından kalçasına kadar kaplayan yara izlerine. Sonra da her zaman öpmeye özen gösterdiği, kalbinin üzerindeki sivri yara izine baktı. Annesinin ona hediyesini götürdüğünde açtığı bıçak yarasına.

Ona kaç kez onu asla incitmeyeceğini söylemişti ama yine de en az onlar kadar ya da daha fazla zarar vermişti. Onu sevecek ve teselli edecek başka kimsesi olmadığını bildiği halde çekip gitmiş ve onu terk etmişti.

Senden af dilemeye hakkım yok.

Çok değerli bir hediyeye karşı çok dikkatsiz davranmıştı. Kalbini.

Ona kendisini sevdiğini ilk kez söylediği anı hatırlayınca yanağından bir damla yaş süzüldü.

Deresinin kenarında otururken, kollarının çemberinde ona yaslanmıştı. Adam onun elini tutmuş ve göğsünün ortasına Mısır'dan kalma bir kalp şekli çizmişti.

"Hector, ne yapıyorsun?"

"Size kalbimi veriyorum leydim, ama lütfen ona karşı nazik olun. Yepyeni ve kullanılmamış."

"Çok aptalsın... Kıymetlisin ama aptalsın."

"Seni güldürdüğüm sürece, sevdiğim kadın için her zaman bir aptal olacağım."

"Beni seviyor musun?"

"Dolunayın geceyi sevmesi gibi. Her zaman etrafta olabilirim, ama sadece senin varlığında parlarım. Ve nereye gidersen git, milyonlarca kilometre uzakta olsam bile seni takip edeceğim." Kalbinin atışını hissetmesi için elini göğsüne götürdü. "Ve bu parçam asla başkasına ait olmayacak. Hediyelerimi kolay kolay vermem ve asla geri almam."

O gün ona bir asır önceymiş gibi geliyordu ve onun için ne kadar kötü olduğunu ancak hayal edebiliyordu.

"Sizin için getirebileceğim bir şey var mı, Majesteleri?"

Sanki soruyu anlamamış gibi kaşlarını çatı. "Sana yemek getirsem yer misin?"

Yine yanıt yok. Bu yüzden ona bir kase elma getirdi ve yanına koydu. Acı tatlı anılar kalbini sızlatırken, onun karşılaştıklarında ne kadar sık elma getirdiğini hatırladı. Elmaları dilimlere ayırmak için hançerini kullanır, sonra da cesurca ona yedirirdi.

"Elmaları neden bu kadar çok seviyorsun?"

Önce cevap vermeyeceğini düşündü, sonra "Taşınması kolay" diye fısıldadı.

"Tek sebep bu mu?"

Yutkundu ama yine de onun bakışlarına karşılık vermedi. "Ben çocukken babam onu ne zaman hayal kırıklığına uğratsam beni akşam yemeği yemeden yatağa gönderirdi. Bu çok sık olurdu. Bu yüzden kardeşim uyumadan önce bana gizlice elma verirdi. Bunlar bana beni seven birinin olmasının nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyor."

Bu sözler onu hıçkırıklara boğdu. "Ama kardeşin hakkında hiç konuşmuyorsun."

Acı acı güldü. "Buna gerek yok. Artık benden nefret ediyor."

"Neden?"

"Acheron, kendisi kötü durumda diye benim de iyi durumda olduğumu sanıyor."

"Kardeşin gerçeği görmüyor mu?"

"İnsanlar kendi gerçekliklerini yaratırlar, tanrıça. Sadece bizim bildiğimiz nedenlerle nefret eder ve severiz."

Onunla ilgili en çok özlediği şey de buydu. Kalbini ve zekasını. Fikirler ve insan doğası hakkında konuşarak sayısız saatler geçirmişlerdi. Felsefe. Onunla birçok dilde konuşabilirdi ve ne zaman Yunanca bir kelimedede zorlansa, Mısırca ya da Atlantisçe bir kelime kullanırdı ve o da bunu ona tercüme ederdi.

"Bana hâlâ fiyatını söylemedin, tanrıça."

Ona et, meyve ve ekmekten oluşan bir tabak ile bir kadeh şarap getirdi. "Benim için ye."

Ne kadar aç olduğunu duyabilmesine rağmen tereddüt etti. Tanrılar aşkına, yemeğine ne yapmışlardı da bir şey almaya bu kadar korkuyordu?

Hüzünlü bir boyun eğiş gölgesi gözlerini kararttı. Bir dilim geyik eti aldı ve yedi. Güvenli olduğundan emin olduktan sonra tüm görgü kurallarını unuttu ve yemeğin geri kalanına daldı. Zarif, ağırbaşlı prensinin kuduz bir hayvan gibi yemek yediğini görünce irkildi.

Ve bütün tabağı temizledi. Bir kırıntı bile kalmamıştı.

"Biraz daha ister misiniz?"

Başını salladı, sonra parmaklarını yaladı.

"Emin misin?"

Birdenbire terbiyesizliğinin farkına vararak peçeteye uzandı ve elleriyle ağzını sildi. Çok yorgun ve yenilmiş görünüyordu. Ona sarılmak ve acısını dindirmek için yanıp tutuşuyordu.

Bir saniye sonra esnediğinde.... garip bir ışık yakalayınca kaşlarını çattı.... "O da ne?"

Kaşlarını çatarak ona karşılık verdi. "Ne?" "Ağzını tekrar aç."

Adam yaptı ve kadının kalbi burkuldu. Birisi dilinin ortasına bir sıra küçük gümüş top delmişti. Gördüğü manzara karşısında gözleri karardı. Atlantis'te seks kölelerine bunu yapmak yaygın bir uygulamaydı.

"Bunu sana kim yaptı?"

Adamın gözlerindeki utanç kendi gözlerinin dolmasına neden oldu. "Apollo beni Olimpos'a götürdüğünde."

Daha önce öpüştüklerinde ve adam göğsünü yaladığında hissetmişti ama o zaman ne olduğunu fark etmemişti. Şimdi bildiğine göre kan istiyordu. "Onları çıkarmamı ister misin?"

"Senin isteğin benim isteğimdir, Akra."

Bethany parmaklarıyla dudaklarına dokundu ve onları eritmek için güçlerini kullandı.

Styxx onun elini tuttu ve bileğini burnuna götürdü. "Benim Beth'im gibi kokuyorsun."

"Ben senin Bethany'nim."

Başını salladı ve onu serbest bıraktı.

İç geçirerek ayağa kalktı ve elini ona uzattı. "Gelin, Majesteleri. Bayılacak gibi görünüyorsunuz."

Ona dokunmadan kalktı ve yatağa kadar onu takip etti. Onu yatağına yatırdı ve mırıldanmaya başladı.

Styxx elini kulağına bastırdı. "Neden benimle alay ediyorsun?"

"Seninle alay etmek mi? Nasıl?"

"Lütfen beni arenaya geri götürün. Artık burada olmak istemiyorum."

Şaşkına dönmüştü. "Yatağımda dinlenmektense bir hayvan gibi zincirlenmeyi mi tercih ediyorsun?"

Başını salladı.

"Neden?"

"Sonsuza dek kaybettiğim şeylerin bana hatırlatılmasını istemiyorum. Sen daha da kötüleştirmeden de yeterince acıyor." Sesindeki yırtık pırtık gözyaşları içini sızlatırken, ona kendisini hatırlatan her şeyin onu daha çok yaraladığını fark etti.

"Pekâlâ. Şarkı söylemeyeceğim. Sizi huzur içinde uyumanız için yalnız bırakacağım." Ama bunu söylemek yapmaktan çok daha kolaydı. Çünkü huzur içinde uyumadı. Aksine, kâbuslar ona işkence ederken bir o yana bir bu yana dönüp durdu. Daha da kötüydüler.

Kulübelerinde uyuduğu her zamankinden daha fazla.

Bu acıyı görmek onun için ne kadar kötü olsa da, onu en derinden yaralayan şey uykusunda kaç kez onu çağırdığı oldu. Buna dayanamayan kadın, o mışıl mışıl uyurken yatağın yanına oturdu ve yürek parçalayan bir "Bethany" mırıldandı.

"Şşş," diye kulağına nefes vererek onu yatıştırmaya çalıştı. Güçlerini kullanarak onu uyandırdı, böylece kollarındakinin kendisi olduğunu görebiliyordu, ama onu itip uzaklaştıracak kadar akli başında değildi.

"Bethany?" Adını bir dua gibi söyledi.

Elini onun yontulmuş yanağına koydu. "Hector'umu özledim."

Gözlerini kapatarak yüzünü saçlarına gömdü ve onu içine çekti. Adam hemen sertleşti. Adamın sikini kalçasında hissettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Onun ne kadar büyük olduğunu unutmuştu.

"Sanırım sen de beni özledin."

Adam ona öyle sıcak bir öpücükle karşılık verdi ki, kadının nefesi kesildi ve güçsüz düştü. Onu memnun etmek için çaresizce çıplak bedenini kemirdi. Sonunda kendi vücudu kadar yakından tanıdığı bir vücudu görmek çok garipti.

Ya da o öyle sanıyordu.

Kaşlarını çatarak elini kasıklarındaki seyrek, kısa tüylerin arasından geçirdi ve onu inanılmaz derecede öfkeliendiren bir damga gördü. Eli titreyerek parmaklarını kölenin işaretinin üzerine koydu ve dişlerini sıktı. Bir fahişe olarak kullanılmış olması yeterince kötüydü, ama onu bir fahişe olarak işaretlemek ...

İnanılmaz derecede zalimceydi.

Bunca yıl önce benden istediğinde neden onunla birlikte gitmedim?

Bu onu çok fazla acı ve aşağılanmadan kurtarabilirdi. Çok fazla sefalet. Şu anda bir yerlerde küçük bir kulübede bir bebekle birlikte olabilirlerdi...

Sadece üçü.

Bunun yerine, görevi ve zorunluluğu seçmiş ve onu bir paspası izlemeye uygun olmayan insanların ellerine bırakmıştı.

Bunu sana nasıl telafi edebilirim?

Bunu telafi edebilecek miydi? Bilmiyordu ama denemeye kararlıydı.

Bethany onu ağzına aldığı anda Styxx hırladı. Başı döndü. Onun değerli okşamasını en son tattığından beri çok uzun zaman geçmişti. Sevgi dolu bir el ona dokunmalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bu gerçek miydi? Öyle hissediyordu ama daha çok bir rüya gibiydi.

Ama bunun gerçek olmasına ihtiyacı vardı. Sadece bir an için. Bir kalp atışı.

Beni bir daha bırakma.

Bethany onu terk etmiş olsa da, onu o kadar çok geri istemişti ki, kolyesini ondan aldıklarında, sanki biri bir uzvunu koparmış gibi hissetmişti. Hiçbir şey onu bu kadar incitmemişti.

Ve ona dokunduğunda, anıları kabardı. Bazıları o kadar acı vericiydi ki onu ruhunun çekirdeğine kadar parçalamakla tehdit ediyorlardı. Ama bir şekilde onun dokunuşu onu şimdiki zamanda toprakladı ve anıların geri çekilmesini sağladı.

Bir an için, Prens Styxx olmadığı o değerli öğleden sonraları dışında her şeyi unuttu. Orada sadece o ve Tartarus'un tam ortasında ona kahkaha attıran güzel bir kadın vardı. Ona gülümsemeyi ve bir şeyleri dört gözle beklemeyi öğreten biri.

Ona umudu ve sevgiyi öğreten biri.

İçinden zevk fışkırırken çenesi titredi. Ağız üzerinde ne kadar iyi hissettirse de, istediği bu değildi.

"Sarıl bana Bethany," diye nefes aldı.

Onun vücudunu öptü ve sonra kendini ona yasladı. Styxx, başını ellerinin arasına alıp onu öpmeden önce nefesini aceleyle dışarı verdi.

Yuvarlanıp bacaklarını davet edercesine açtığında onu altına kıstırdı. Onun elini avucunun içine aldı ve içine doğru kayarken avucunu öptü.

Bethany onun ne kadar iyi hissettirdiğini görünce inledi. Onu en son kucağına aldığından beri sanki sonsuzluk geçmiş gibiydi. Geçen yıl boyunca bunu hatırlamasına izin vermemişti. Çok acı vericiydi.

Ama ona bakarken ve onu içinde hissederken, sanki evrendeki en önemli şeymiş gibi ona tutunurken, nasıl olup da çekip gidecek kadar aptal olabileceğini hatırlamaya çalıştı.

Onu böyle seven biri yerine nasıl başka bir şeyi seçebilirdi ki?

Seni hak etmiyorum.

Adam ona doğru hamle yaparken kendinden geçerek tısladı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağına.

Ona bakmak için kendini yukarı kaldırdı ve yüzünü avuçlarının içine aldı. Seviştiklerinde daha önce hiç görmediği şeyleri görebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

O mavi gözlerdeki şefkat ona karşı. Sevgi ve acı. Onu yaktı. Kendini onun bedeninin derinliklerine gömdü. "Bana dokunduğun güne kadar hayatımda bir kez bile tenimde güneş ışığı hissetmedim," diye kulağına nefes verdi. "Ve Bethany'm olmadan, tamamen karanlıkta yaşıyorum."

Boğazı düğümlendi. "Şairimi çok özledim." Hiç kimse onunla onun gibi konuşmamıştı. Hem çok utangaç ve beceriksiz hem de çok anlamlı ve zarif olabiliyordu. Onda en çok sevdiği şey buydu.

Her zaman beklenmedik biriydi.

O anda vücudu zevkle patladı. Sırtını kamburlaştırarak, adam daha sert ve daha derin ittikçe haykırdı, sonunda ona katılana kadar ona daha fazla zevk verdi. Nefes alış veriş düzensizdi, kollarında titriyordu. "Seni tüm kalbimle seviyorum Beth," diye fısıldadı nazikçe, karnına doğru öpücükler gönderirken.

İç çekerek, başını onun karnına koyarak kalçalarının arasına uzandı. Nefesi, kirpikleri ve bıyıklarıyla birlikte onun tenini gıdıklıyordu.

Birkaç kalp atışından sonra onun mışıl mışıl uyuduğunu fark etti. Gülerek elini onun saçlarında gezdirdi ve kucağında uyuyakaldığı ilk tanıştıkları günü düşündü.

Ama sonra hep onunla birlikte uykuya daldı. Sohbetlerinden onun tek başına iyi uyuyamadığını biliyordu. Yine de ne zaman birlikte olsalar, biraz uyukluyordu. Başka kimseye güvenmezken ona güvenmesi her zaman içini ısıtmıştı.

Sırtındaki Apollo'nun izine ve oradaki diğer tüm yara ve izlere baktığında gülümsemesi kayboldu. Styxx, onu Apollo'nun zalimliğine terk eden bir tanrıça olduğunu öğrenirse ondan nefret ederdi. Onu aşağılamak ve cezalandırmak için elinden geleni yapan panteona ait olduğunu.

Bunun için onu kim suçlayabilir ki? Çekip gitmek yerine onun için savaşmalıydı. Onun için her şeyiyle savaşırdı. Styxx onu asla terk etmezdi. Hiçbir sebep için.

Bunu düşünme.

Yaptığı şeyi değiştiremezdi. Ama bir daha kimsenin ona zarar vermemesini sağlayabilirdi. Ve yapacaktı da. Olimpos ve Katateros'taki tüm tanrılara meydan okumak zorunda kalsa bile. Hiç kimse prensine bir daha elini süremeyecekti.

Lütfen beni affet, Styxx.

Yine de bunca zaman sonra onun hayatına nasıl yeniden gireceğini bilmiyordu. Hangisi daha zalimce olurdu? Uzak kalmak mı yoksa ona geri dönüp, ona en çok ihtiyacı olduğu anda onu nasıl terk ettiğini hatırlatmak mı?

Ona bir daha nasıl güvenebilirdi?

Bu konuda, hiç normal olabilecek miydi? Onun uyumasını izlemek için aşağıya baktı. Bilinci yerinde olmasa bile

onu çaresizce. Orada vardı olmuştur Hayır
suçlama ya da onunla sevişirken çekincesi yoktu.
Bu ona umut verdi.

Elbette o da tam olarak kendine gelememişti. Yine de,
onu tekrar karşılayabileceğine işaret ediyordu.

Ya da kalbinde hak ettiğini bildiği seviyeye kadar onu
lanetlemek.

12 Ocak, MÖ 9527

Öksüren ve halsiz olan Styxx, beyaz mermer bir odadan süzülen parlak güneş ışığıyla uyandı. İlk başta nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, ta ki onu hücrelerinden kurtaran tanrıçayı hatırlayana kadar. Kan kırmızısı perdeli, süslü oymalı ve yaldızlı yataktan kendini yukarı itti.

"Dikkatli ol."

Sarışın tanrıça oturmasına yardım ederken başı döndü. "Neden bu kadar başım dönüyor?" Ona ters ters baktı. "Bana ilaç mı verdin?"

"Hayır, yemin ederim. Ateşin var."

Bu, neden bu kadar soğuk ve sıcak olduğunu açıklıyordu. Etrafına bir formesta sardı ve boynuna sıkıca çekti. "Hadi seni yıkayıp giydirelim, sonra da seni eve götürüyüm."

Arenaya dönme düşüncesi onu acıya boğdu. Ama kendini tuttu. Ondaki istediği eğlence her neyse, onu elde etmiş olmalıydı. Ve söylediklerine rağmen, ona ilaç verdiğinden ve onu kullandığından emindi. Hepsini öyle yaptı.

Savaştığı zamanlar hariç. O ve sonrasında olanlar için her zaman ayıktı. Çünkü bunu unutmamasına izin vermek onlar için çok nazik bir davranış olurdu.

Yorgun ve iğrenmiş bir halde onu havuza kadar takip etti ve hızla yıkandı. Burada gereğinden fazla kalmasına gerek yoktu. Bu noktada nezaket en acımasız işkenceydi çünkü ona insan olduğunu hissettiriyordu. Tanrıların ondan esirgediği şeyleri özlemesini sağlıyordu.

Sıcaklık. Dostluk. Mutluluk.

Saygınlık.

Ona gri bir chiton giydirdi ve sonra elini tuttu. Tartarus'a dönmekten korkan Styxx dişlerini sıktı.

tapınağından ayrılıp bir kışla alanında cisimlendiler. Bir an sonra tanıdık geldi.

Didymos bu
muydu?

"Ekselansları?"

Styxx o tanıdık hırçın sesi duyunca nefes alamadı.
"Galen?" Dizlerinin bağı çözüldü.

Tanrıça onun düşmesini engelledi.

Galen onun diğer kolunu tuttu ve iri omuzlarına attı.
"Sana ne yaptılar evlat?"

Duyguları kabardıkça kelimeler kifayetsiz kaldı ve Styxx gerçekten tekrar evinde olduğunu fark etti. Bu bir rüya ya da halüsinasyon değildi. Gerçekti. Galen'e sarıldı ve tam bir rahatlama ve minnettarlık içinde ağladı.

Galen onu odasına götürdü ve Styxx'in yatağına girmesine yardım etti. Yorganı üzerine çekti. "Ben doktoru çağırayım."

"Yapamazsın."

Galen kaşlarını çatarak tanrıçaya döndü. "O son derece hasta."

"Biliyorum. Ama bütün gün burada olduğunu düşünüyorlar.
zaman. Vücudunda farklı bir hikaye anlatan tüm izleri nasıl açıklayacaksınız?"

Galen eski ve yeni kesikleri ve çürükleri görünce dişlerini sıktı. "Ona ne yapmışlar?" diye tekrarladı.

Bethany, Styxx'i hücrelerinde nasıl bulduğunu hatırlayınca ağlamak istedi. "Bu soruya cevap vermemi istemezsin ve Styxx'in de istemediğini biliyorum. Uzun zamandır kendisinden nefret eden insanların elinde olduğunu söylemek yeterli."

Styxx her ikisini de görmezden geldi, nefes nefese kalmış bir halde beyaz badanalı duvara inanamayarak bakıyordu.

"Onu geri getirdiğin için teşekkür ederim."

Başını Galen'e doğru eğdi. "Lütfen ona yarımsız yürüyebildiğinde şunu yapması gerektiğini hatırlatın..." Olimposlu piçin özgürlüğü için istediği şey karşısında öfkeyle dudağını büktü. "Apollo'ya tazminat ödeyin."

"Yapacağım."

Ve böylece gitmiş oldu.

Styxx odanın etrafına baktı ve kaybolmasını bekledi.

"Gerçekten burada mıyım, Galen?"

"Öylesin."

Bunun bir rüya olmadığına hâlâ inanamayan Styxx, çatlamış dudaklarını yaladı. "Ne zamandır yoktum?"

"Emin değilim. En son hatırladığın şey neydi?"

Nasıl unutabilir ki? "Nişan şöleni. Babam Ryssa'nın hamile olduğunu açıkladı."

Galen nefesini sertçe içine çekerken beti benzi attı.

Bu pek hayra alamet değildi. Styxx yaşlı adama kaşlarını çattı. "Ne?"

"Oğlu neredeyse beş aylık."

Styxx neredeyse tam bir yıl geçtiğini fark ettiğinde nefesi kesildi. Ve yokluğunda gelip geçecek olan, burada bulunamayacağı korkunç bir olay vardı. "Ben evli miyim?"

"Hayır. Acheron ona tecavüz etmeye çalıştıktan sonra Mısırlı prensesi evine gönderdin."

Kaşlarını çatan Styxx, Galen'in ne dediğini anlamaya çalıştı. "Artık nişanlı değil miyim?"

"Hayır, Majesteleri. Aylardır görmedim." Galen yutkundu, gri gözlerine korku gölgesi düşmüştü. "Bunca zamandır neredeydin?"

Styxx onu parçalayan anılar karşısında irkildi. "Atlantis." Bunun ötesinde bir ayrıntı vermedi. Galen'e kafeste tutulduğunu, dövüldüğünü, tsoulus olarak kullanıldığını ve daha da kötüsünü anlatmasına gerek yoktu. Fiziksel durumuna bakılırsa bu çok açık değildi. Her yerinde ne kadar kötü kullanıldığını gösteren ısırik izleri ve el izleri vardı.

İç çekerek her şeyi kabullenmeye çalıştı. En son bu kadar uzun süre ayrı kaldığında annesi ölmüştü. Bu sefer bir doğumu kaçırmıştı. "Oğlu gerçekten beş aylık mı? Adı ne?"

"Apollodorus."

Apollo'nun hediyesi. Bu onu hasta etmeye yetmişti. Yeğenine nasıl olur da en azılı düşmanının adıyla hitap edebilirdi? Özellikle de o düşmanın çocuğun babası olduğunu bilerek?

Ama o ailesi gibi olmayacaktı. Çocuğun babasını asla ona karşı tutmayacaktı. Tüm erkekler arasında, bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. Ne olursa olsun, masum çocuğu sevecek ve koruyacaktı.

Gözlerini kapatarak kaçırdığı olayları gözden geçirmeye devam etti. Ta ki Galen'in söylediği başka bir şeyi hatırlayana kadar. "Bekle... Nefertari'yi eve ben mi gönderdim?"

Galen başını salladı. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Kendin gibi davranmıyordun ama bunun evlilik öncesi gerginlik ve savaş yorgunluğu olduğunu düşünmüştüm. Sahtekârın kalkanını alıp savaştığını gördüğüm anda onun sen olmadığını anlamalıydım. Kalkanı sanki ondan iğreniyormuş gibi tutuyordu."

Styx acı acı güldü. "Şimdi ben de o tiksintiye sahip olursam şaşırma." Çünkü geçen yıl boyunca ne zaman bir tanesine dokunsa, kazansa, kaybetse ya da berabere kalsa, sonuç hep aynı olmuştu.

Dövüşün sonunda alenen aşağılanmak. "Evet, ama onu kışının üstüne devirmeyi başardım."

Bu kesinlikle olmazdı. Özellikle de onunla birlikte ringe attıkları iri Atlantisli dövüşçülerle mücadele ettikten sonra. Yetenekleri hiç bu kadar bilenmiş olmamıştı.

Ya da ölümcül.

Yine de onu korumak için yeterli olmamıştı.

"Başka ne yaptım?" Cevaptan korkuyordu.

Galen dişlerini sıktı. "Dürüstçe mi? Tam bir pislik gibi davrandın. Şey... sen değil. Diğer Styxx. Ve sen... ya da daha doğrusu o, adamlarının çoğunu kızdırdın."

"Nasıl yani?"

"Emekli maaşlarını iptal etti ve yıllık hizmet kotalarını hiçbir ek ödeme yapmadan artırdı. Hepimize hakaret etti ve

herkese karşı kontrolden çıkmış bir velet gibi davranıyor. Baban bile senden bıktı."

Styxx, Apollo'nun hakkını teslim ederdi. Onu mahvedeceği konusunda uyarmıştı ve mahvetti de. Styxx'in itibarı açısından kaybedecek pek bir şeyi yoktu. Ama adamlarının bunun için acı çekmesinden nefret ediyordu. Bu onun öngördüğü bir şey değildi.

Yapacağı ilk şey onlarla ilgilenmekti. Ve Galen.

Ayağa kalkıp üzerine gitmeye çalıştı ama hareket ettiği anda mutlak bir acıyla inledi ve yatağa geri düştü. Yüzünü buruşturarak akıl hocasına baktı. "Ne kadar kötü görünüyorum?"

Galen, Styxx'in çürükler ve kesiklerle dolu kolunu kaldırdı. "Bu senin en az zarar görmüş kısmın. Echidna ve tüm çocuklarıyla savaşmış gibi görünüyorsun. Ve eminim ki Hydra seni bütün olarak yuttu ve arkasından sıçtı."

Styxx yorgun bir nefes verdi. "Hissettiğim gibi göründüğümü bilmek güzel."

Galen güldü. "İşte hatırladığım prens bu. Evine hoş geldin, evlat. Seni çok özledim."

Ama bahse girerim başka kimse yapmamıştır.

"Sahtekâr hâlâ burada mı?" Styxx sordu.

"Bilmiyorum. Saraya gidip kontrol edeceğim ve sonra rapor vereceğim." Galen ayağa kalktıktan sonra tereddüt etti. Göğsüne gitti ve bir ayna çıkardı.

Styxx ondan aldı ve nefesi kesildi. Yüzünün bir tarafı morarmış ve şişmişti. Sol gözü tamamen kırmızı ve mordu, burnu ve dudakları kanla kaplanmıştı. İyileşme yeteneği yüksek olsa bile, görünmesi günler alacaktı. Tabii... "Bir kaza geçirdiğimi söyleyebiliriz."

Galen, Styxx'in chiton'unun üst kısmını aşağı çekerek boğazının etrafındaki mükemmel el izini gösterdi. "Sanırım biri seni boğarak kurtarmaya çalıştı?"

"Babam muhtemelen buna inanırdı."

Galen homurdandı. "Tanrıça haklıydı. Şimdi eve gidersen baban bir doktor çağırır ve eminim görmesini istemediğin başka yaraların da vardır."

"Tamam." Styxx yumuşadı. "Bu hangi ağız?"

"Gamelion."

"Oof..." Evlilik ayı ve Apollo'nun festivali. Onun için çok kötü bir zamanlamaydı. "Festival geçti mi?"

"İki gün önce bitti."

Bu küçük merhamet için tanrılara şükürler olsun. Tabii ikizinin de burada olacağı gerçeğini saymazsak. "Katıldım mı?"

"Sarhoş bir kamp fahişesi gibi."

Styxx bu benzetme olmadan da yapabilirdi. Ama en azından festival ona evde olmaması için kolay bir bahane sunmuştu. "Babama bir Lucius perisi tarafından kaçırıldığımı ve onun inine çekildiğimi söyle."

"Bilin diye söylüyorum, bana Lucius perisi denmesine içerliyorum."

Akıl hocasının esprisi gözünün kenarından bir damla yaş süzülmesine neden olurken, memleket hasreti ve minnettarlığı onu sert bir şekilde tokatladı.

Galen kaşlarını çatı.

Styxx duygularını dizginlemeye zorlarken boğazını temizledi. "Üzgünüm, Galen. Evde olmak güzel... ve güvende. Bu senin kırılmış yüzüne bakmak anlamına gelse bile."

Galen onun elini tuttu. "Geri dönmene sevindim ve bunu babana söyleyeceğim ama eminim sözde tembelliğin seni ona sevdirmeyecektir."

"Bunun için beni dövmesine izin ver. En azından önce beni sikmez." Styxx yaptığı hatayı fark edince nefesini içine çekti. Ama Galen'in gözlerinde yargılama yoktu. "Rahat ol, Ekselansları, elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Styxx, Galen gidene kadar onu izledi. Hâlâ burada olduğuna inanamıyordu. Evini bir daha görebileceğini hiç düşünmemişti.

Majestelerine Atlantis'teki cılız Yunan fahişelere nasıl davrandığımızı gösterelim!

Düşmanca sesler düşüncelerine saldırırken anıdan irkildi. Köpek ve leopar sürüleri tarafından aşağı indirildiği ve tuzaklara itildiği görüntüler içini parçaladı. Ama ne kadar kötü olsalar da, sahip olduğu diğer anılardan çok daha iyiydiler. Ve hiçbir şey halkın eğlencesi için vahşice öldürülürken tezahürat yapan kalabalığın sesini bastıramayacaktı.

Yüksek sesle hırlayarak, tanrılara zamanda geriye gidebilmeyi diledi. Aldığı emirler ya da tepkiler ne olursa olsun, ordusunu Atlantis kraliçesinin kışına doğru yürütür ve Anka kuşu sancağını alnına dikerdi.

17 Ocak, MÖ 9527

"Hazır mısın?"

Styx başını salladı. "Hayır."

Galen güldü. "Bir an için neredeyse öyle olduğunu düşündüm."

Derin bir nefes alan Styx kışladan ayrıldı. Hâlâ aşırı derecede yaralıydı ve kapatabildiği yerlerde kesikler vardı. Ama daha da kötüsü kalbindeki korkuydu. Neyin içine girmek üzere olduğunu bilmesine imkân yoktu.

Apollo ona ve aile ilişkilerine ne kadar zarar vermişti? Galen ona anlatabildiği kadarını anlatmış olsa da, verdiği bilgilerde hâlâ büyük boşluklar vardı.

Saraya yaklaştıklarında Galen onu durdurdu. "Her zaman geri dönebilir ve seni birkaç gün daha dinlendirebiliriz."

Beni kışkırtma.

"Babam zaten tahammül edemeyeceği kadar kızgın olacak. Bunu daha da kötüleştirmeye gerek yok." Dişlerini gıcırdatarak merdivenleri çıkmaya başladı ve her biri için mimara lanet okudu.

Zirveye ulaştığında acıdan titriyordu.

Galen onun arkasında durdu. "İhtiyacın varsa biraz bekle." Styx alnındaki teri sildikten sonra içeri girdi.

Şu anda burada olmak, savaştan döndüğünde olduğundan daha da garipti.

En rahatsız edici kısım ise kimsenin onun evde olmadığını bilmemesiydi. Ben tamamen alakasız biriyim.

Her zaman şüphelenmiş olsa da, gerçeğe yüzleşmek çok daha zordu.

"Hades aşkına neredeydin sen?"

Styxx, Galen'le "Sana söylemiştim," der gibi bir bakış alışverişinde bulundu. "Yatakta, baba."

Kralın bakışları kahkaha atana kadar daha da şiddetlendi. "En azından dürüstsün. Onu iyi sürdüğüne inanıyorum o zaman?"

Babası mavi gözlerinde mizahla ona yaklaşırken Styxx cevap veremeyecek kadar irkilmişti. Sen kimsin ve babama ne yaptın?

Bu da başka bir sahtekâr mıydı?

Styxx tekrar Galen'e baktı. "Hiç şikâyet etmedi."

Galen kaşlarını kaldırdı.

Çok, diye sessizce düzeltti Styxx.

Babası kaşlarını çatarak Styxx'in çenesini avucunun içine aldı ve Styxx'in boynunu inceleyebilmek için yüzünü çevirdi.

Soğuk bir panik onu yakaladı. El izi gitmemiş miydi?

"Isırmış olmalı. Diş izlerini hâlâ görebiliyorum."

Apollo'yu ve onun vahşi beslenmesini hatırlayınca içini bir tiksinti kapladı. Styxx boynunun o tarafını örtmek için klamisini kaldırdı.

Babası koluna vurdu. "Bugün rahat ol. Döneceğini bilmediğim için planlanmış bir şeyim yok. Yarın normal rutinine devam edebilirsin."

Styxx, babasının onun yokluğundan duyduğu memnuniyet karşısında hâlâ şaşkındı ve Galen'i merdivenlere doğru götürdü. "O da neydi öyle?"

Galen omuz silkti.

Koridora ulaştıklarında Styxx durakladı ve odasının aksi yönüne döndü.

"Majesteleri?"

"Yeğenimle tanışmak

istiyorum." "Bunu

yapabileceğine emin misin?"

Ryssa'nın odasına doğru ilerlerken başını salladı. Tam odaya ulaştığında bir hizmetçi kapıyı açarak ona çocuk odasını nereye koyduklarını gösterdi.

Neyle karşılaşacağından emin olamadan, hizmetkârın az önce terk ettiği odaya girdi.

Hemşire başını kaldırdı ve sanki onu görmek bile midesini bulandırıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Styxx onu görmezden geldi ve beyaz, kabarık bir koyun postu battaniyenin üzerinde sırtüstü yatan çocuğu gördü. Birisi üzerine doldurulmuş ve tahta oyuncaklar asmıştı, böylece onları tokatlayabilecekti.

Hayatında gördüğü en sevimli bebeği izlerken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Styxx onun yanında yere çöktü. "Hey, filiz. Saçın nerede?"

Gülüp ona doğru uzanırken Apollodorus'un mavi gözleri parlıyordu.

Hayretler içinde kalan ve minik yaratığa anında aşık olan Styxx elini uzattı ve yeğeni parmağını tutup sıkınca daha da geniş gülümsedi. "Etkileyici bir tutuşun var, filiz. Bir gün acımasız bir asker olacaksın... ya da en azından dizginlerini iyi tutacaksın." Umutsuzca onu kucağına almak ve tutmak istiyordu ama bunu denemekten korkuyordu. Apollodorus çok küçüktü. Ama kesinlikle mükemmel ve değerliydi.

Kapı arkasından açıldı. "Burada ne yapıyorsun?"

Ryssa'nın tiz ve öfkeli sesi karşısında irkildi. "Yeğenimi görmek istedim."

Styxx'i kenara iterek Apollodorus'u kucağına aldı ve nefret ettiği kardeşinden uzaklaştı. "Burada istenmiyorsun. Sana bunu söylemiştim. Oğlumun bir erkek olarak büyümesini istiyorum, senin gibi kokuşmuş bir zorba olarak değil. Onu yozlaştırmadan önce ondan uzak duracaksın."

Styxx onun önünde eğildi. "Seni üzdüğüm için özür dilerim kardeşim.

Beni affedin. Sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Galen'in yüzündeki ifadeden ona bir şey söylemek istediği anlaşılıyordu ama Styxx başını salladı. Buna gerek yoktu.

Styxx kapıyı açtığı anda Acheron'u içeri girerken buldu. Kardeşinin gözleri öfkeyle parlıyordu.

İçeri girmesine izin vermek için geri çekildi.

Acheron yanından geçerken omzunu ve dirseğini ona çarptı. "Lanet olası piç," diye homurdandı nefesinin altında.

Styxx acı acı güldü. "En azından genel bir pislikten rütbemi yükselttim."

Acheron ona döndü.

Ryssa, Acheron saldıramadan önce onun kolunu yakaladı. "Bırak onu, küçük kardeşim. O senin tekrar zarar görmene değmez. O hiçbir şeye değmez." Apollodorus'u Acheron'un kollarına bıraktıktan sonra kapıyı Styxx'in suratına çarptı.

Styxx derin, alaycı bir nefes aldı. "Ah, kutsanmış aile. Hepsini nasıl da özlemişim."

Kendi kederinin ve acısının Galen'in gözlerine yansıdığını gördü. "Bu yanıştı."

Styxx bunu düşünmemeye çalıştı. "Bilge bir adam bir keresinde bana hayatın, tıpkı savaş gibi, ne doğru ne de yanlış olduğunu söylemişti. Sadece öyledir. Ve değıştirmeyeceğın bir felsefe için endişelenmek yerine, elinden geldiğince yaşamaya çalışmalısın."

"O yaşlı piçin taşaklarını tekmelemeliydin." "Evet, ama sen geri tekme atıyorsun ve at."

Galen onu bir baba şefkatiyle kucakladı ve başını öptü. "Hadi seni yatağına yatıralım da iyileşmeni tamamla."

Styxx pelerinini kaldırarak sargılarının arasından sızan ve yan tarafını ıslatan kanı gösterdi. "Kardeşim de sert vurur."

20 Ocak, MÖ 9527

Bethany, Apollo'ya ve onun Styxx'in affedilmesi için verdiği emre dik dik bakarken, "Bu bizim anlaşmamız değildi," diye nefes aldı. Olimposlu tahtında oturmuş sırtıyordu. Kızın yumruğu onun yüzündeki kendini beğenmişliği yok etmek için kaşınıyordu.

Seni inanılmaz piç!

Styxx'in Apollodorian gününde Didymos'taki Apollo tapınağının orta koridorunda çıplak bir şekilde yürümesini izlerken gözyaşlarına boğuldu... şehrin özgür doğmuş tüm üyelerinin koruyucu tanrılarına adak sunmaları gereken gün. Tapınak, Atlantis'te kendisine yapılanların izlerini hâlâ taşıyan prenslerinin vücudunun durumu karşısında utanan ve hayrete düşen vatandaşlarla doluydu.

Her tarafı kesilmiş, yaralanmış ve yara bere içindeydi.

Babasından saklamaya çalışmak buraya kadarmış. Kral, oğlunu kınayan öfkeli gözlerle Apollo'nun yanında durdu. Bu sırada Ryssa, Apollo'nun yanında, kardeşinin herkesin önünde küçük düşürülmesiyle açıkça eğlenerek sırtıyordu.

"Bana söyleyecek bir şeyiniz mi var, Prens Styxx?" Apollo yüksek sesle sordu, tapınaktaki herkesin onun kim olduğunu tam olarak bildiğinden emin olmak için.

Styxx onu hayrete düşüren bir asaletle Apollon'un tahtının önündeki soğuk taş zeminde dizlerinin üzerine çöktü. "Size karşı işlediğim herhangi bir suçtan dolayı affınızı dilemek için buradayım lordum."

Apollo kabaca alay etti. "Sesin pek de pişman olmuşa benzemiyor. Bence bunu tekrarlamalısın, bu sefer daha yüksek sesle. Ve bunu ciddiymişsin gibi söylemeye çalış."

Etraflarındaki insanlar fısıldaşıyor ve el izleri, yaralar, yara izleri ve çürükler hakkında tahminlerde bulunuyorlardı.

Prensın vücuğu. Özellikle de Apollo'nun Styxx'in sırtının ortasına yaktığı devasa güneş sembolü. Bazıları Apollo'nun öfkesinin nedeninin bu olduğunu düşünerek buna güldü.

Açıkça alay etmeleri onu iğrendirdi.

Sonra.... Styxx'in onların alayları ve kahkahaları karşısında irkildiğini ve Atlantis'te yaşadığı dehşeti yeniden yaşıyormuş gibi çenesinin titrediğini gördü. Bir şekilde kendini toparlamayı ve özrünü tekrarlamayı başardı. "Buraya sizi kırdıysam affetmenizi dilemeye geldim lordum."

Apollo içini çekti. "Senden hâlâ uygun bir ton duyamıyorum. Gerçekten de özürden çok küstahlık var."

"Lordum," dedi kral öne çıkarak. "Size karşı ne suç işlediğini sorabilir miyim?"

"Kibir."

Kral, Styxx'e sanki onu bizzat katletmek istiyormuş gibi baktı.

Ryssa gözlerinde en ufak bir merhamet ya da şefkat kırıntısı olmaksızın kardeşine dudak büktü. "Böylesine büyük bir suç elbette herkesin önünde dayak yemeyi hak ediyor, baba. Bir prens bile bir tanrıdan üstün değildir. Bırakalım Styxx diğerlerine örnek olsun ve gerçek tanrısallığa hakaret ettiklerinde ne olacağını gösterson."

Styxx'in nefes alış veriş i düzensizleşti ama kendini savunmak için hiçbir şey söylemedi. Söyleyemezdi. Tek bir kelime ederse bu anlaşma bozulacak ve Apollo ona sahip olmaya devam edecekti.

Kral muhafızlara başıyla işaret etti. Apollo kendini beğenmiş bir memnuniyetle gülümserken, Styxx'i gözaltına almak için ilerlediler.

Babası dudağını büktü. "Yüz kırbaç. Eğer bayılırsa, onu canlandırın."

Bu kalpsiz ve hak edilmemiş cezanın şiddeti karşısında gözleri karardı. Savaş mı istiyorsun domuz, bir tane var....

Bethany Athena kılığına girdi ve muhafızların Styxx'i ele geçirmesini engellemek için ilerledi. En kısa sürede

görüldüğünde, kalabalık arasında toplu bir nefes alma sesi duyuldu.

Apollo'ya ters ters baktı. "Kibir mi diyorsun kardeşim? Lütfen bize Prens'in sana karşı yaptıklarının mahiyetini anlat. Herkes Prens Styxx'in seni nasıl rencide ettiğini tam olarak bilsin."

Bu kesinlikle yüzündeki sırıtmayı yok etti. "Kendini bir tanrı gibi görüyor. Onun kibri ve gururu hepimize hakarettir."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Kendini bir tanrı gibi mi gösterdi?"

Lütfen söyleyin, bu ne zaman oldu?" Apollo'nun bakışı ölümcül bir hal aldı.

"Ah, evet, hatırlıyorum..." Bethany onun yerine devam etti. "Savaş sırasında Atlantisli torununuzu öldürmeye cüret ettiği zamandı. Bu doğru değil mi kardeşim? Eminim sen de benim gibi o günü çok iyi hatırlıyorsundur. Kıyılarımıza senin kan bağınla gelen Atlantisli, sahildeki kumlar Yunan kanından kıpkırmızı olana kadar yüzlerce Yunanlıyı katletmişlerdi. Saldırı o kadar şiddetliydi ki, tüm kıdemli alaylar Atlantislilerden kaçıp sinmişlerdi. Cesur, asil Dorlar bile korkudan geri çekildi. Ama Prens Styxx öyle yapmadı. Bir aslan gibi atını sürdü ve Atlantisli devlerden biri tarafından öldürülmek üzere olan genç bir kalkan taşıyıcısının hayatını kurtarmak için atından atladı."

Bethany bakışlarını orada bulunan ve artık tamamen sessiz olan insanların üzerinde gezdirdi. "Ve bu prens kendi hayatını ve uzuvlarını umursamadan çocuğu kucağına alıp kraliyet atının arkasına bindirdi ve ona güvenli bir yere gitmesini söyledi. Günün geri kalanını yaya olarak savaşarak geçirdi. Bir prens ya da tanrı olarak değil, sadece kahraman bir Yunan askeri olarak."

Apollo'ya geri döndü. "Yaptıkları Atlantis tanrılarını o kadar öfkeli yaptı ki tüm düşmanlıklarını ona yönelttiler. Yine de Prens Styxx yaralı, kanlı ve yorgun bir şekilde halkı için savaşmaya devam etti. Asla geri adım atmadı ya da geri çekilmedi. Kendi torunun baltasını neredeyse prensin kafatasına gömecekken bile. Styxx'in hoplonuna öyle sert

vurdu ki, bir kısmı parçalandı. Ve Xan prensi tutarken

ocuk denecek yařtaki prens onu kaburgalarından bıaklamayı bařardı. Ama řimdi dūřunuyorum da, o gūnū hatırlamıyorsun, deęil mi Apollo? Dvūř sırasında orada bile deęildin, ama o gecenin ilerleyen saatlerinde-

"Yeter!" Apollo kūkredi. fkesinden yūzū kıpkırmızı olmuřtu. Kūkreyerek Styxx'i tekmeledi. "ekin řunu gzūmūn nūnden."

Bethany Styxx'in yanına gitti. Pelerinini çıkarıp onun omuzlarına sardıktan sonra Apollo'yla yūzleřti. "Soruya hiç cevap vermedin kardeşim. Prens Styxx binlerce Yunanlının hayatını kurtardığı ve Atlantislileri kıyılarımızdan sūrdūęū için affedildi mi yoksa sana karşı böylesine korkunç bir kibir gösterdiği için onu cezalandırmaya devam mı edeceksin? Sonunda onu kleliğinizden kurtaracak mısınız?"

"Serbest bırakıldı. řimdi onu gzūmūn nūnden kaldırın!" Styxx'in ayaęa kalkmasına yardım etti.

"Teřekkūr ederim leydim," diye nefes aldı Styxx, gözlerinde akmayan yařlar parıldarken.

Başını sallayarak Galen'in onu elinden almasına ve tapınaktan dışarı çıkarmasına izin verdi.

Kalabalıęın arasından geçerken Didim halkı diz çökerek prenslerinin nūnde eęildi.

Bethany'nin gūlūmsemesi Apollo'ya ve onun yūzūndeki öfkeye bakınca kayboldu. Bunu affetmeyecekti. Tek sorun, onu utandıranın Bet'anya olduęunu bilmemesiydi.

Kahretsin...

Athena bu oyun için beni ldūrecek.

Bununla daha sonra ilgilenecekti. Gözlerini piç kurusuna dikerek gitmek için dndū. Tapınağın kapısına ulaştığında yaşlı bir adam gzūne çarptı. Onu görmezden gelmeye başladı, ta ki tanıma duygusu onu tekmeleyene kadar.

Athena.

Drtlū saçmalık.

Olimposlu tanrıça onu dışarı kadar takip etti.

Dövüş için kendini hazırlayan Bethany onunla yüzleşmek için döndü.

Athena elini kaldırdı ve gülümsedi. "Hayatımda kaç kez kardeşimi herkesin önünde tokatlamak istediğimi bilemezsin. Bu eğlence için teşekkür ederim."

Bethany güldü ve onun elini tuttu. "Bunun için beni boğacaksın sandım."

"Bunun için değil. Ama bir kalp atışı için bile arkadaş olduğumuzu düşünme."

"Biliyorum. Ama ben bir adalet tanrıçasıyım ve bunu hak eden birini parçalara ayırmakta bir sakınca görmesem de, bir Yunanlıya bile haksız yere işkence yapılmasına dayanamam."

Athena başını salladı. "Şimdi bedenimi geri alabilir miyim? Alınma ama yaşlı bir adamı iyi giyemiyorum."

Bethany gerçek formuna geri döndü. "Styxx'i neden şampiyonun olarak seçtiğini şimdi anlıyorum Athena. İyi iş çıkardın."

"Sanırım daha iyiydin."

"Nasıl yani?"

Athena tanrıça bedenine dönüştü. "Benim rozetim altında savaşabilir Bet'anya, ama uğruna ölebileceği tek kişi sensin."

* * *

"Bizi yalnız bırakın."

Galen kralın öfkeli emri karşısında tereddüt etti.

"Her şey yolunda," diye güvence verdi Styxx ona, ama Galen'le aynı kuşkuyu taşıyordu.

Başını saygıyla eğen Galen onu babasıyla yalnız bıraktı.

Tüm varlığı zonklayan ve acı içinde kıvranan Styxx, babası ona yaklaşırken kendini yatağın içinde yukarı çekti.

Kral battaniyeyi üzerinden çekerek tüm çıplak vücudunu ortaya çıkardı. "Bu bir fahişeden değil. Ne oldu sana böyle?"

O bir yalan düşünemedi, bakışları taşıdığı en acımasız ize takılınca babası tısladı. Babası kabaca onu yakaladı, böylece izi inceleyebilecekti. Babasının gözlerinde öfke parlıyordu ve Styxx bir an için bunun kendi adına bir kızgınlık olduğunu düşünecek kadar aptaldı.

"Bunun komik ya da sevimli olduğunu mu sanıyorsun?" diye kükredi babası. "Tanrı aşkına, sen bir prenssin!" Onu tersledi. "Ne tür sapkın oyunlar oynadığını bilmiyorum evlat, ama bugün yaptığın gibi beni herkesin önünde utandırırsan, hangi ordunun seni desteklediği umurumda değil, gururla damgasını taşıdığın tsoulus olarak satıldığını görecekim. Beni anlıyor musun?"

Styxx anıları içinden geçerken cevap veremedi. Aşağılanmasını ve cezalandırılmasını isteyen seslerin uğultusunu duydu.

Siktiğimin Yunan fahişesi! Damgası bile var!

Prince, kışımın kenarı. Sen değersiz bir köpeksin. Taşıdığın markaya bile değmezsin.

Bütün Yunan kahramanları senin gibi zavallı mı?

Atlantisliler tarafından zalimce tutulduğu ve işkence gördüğü süre boyunca tek istediği eve dönmekti.

Bunun için ...

Babası onu tekrar tersledi, sonra da öfkeli bakışlarıyla buluşturmak için saçlarından acıyla tuttu. "Beni anlıyor musun?" diye tekrarladı.

Styxx başını salladı.

Dudağını büken babası saçlarını öyle sert çekti ki, bir avuç koparmamasına şaşırdı. "Apollo'yu üzecek ne yaptın bilmiyorum, ama bunu düzeltmelisin, bu onun kışını yalamak ve kokuşmuş hayatının geri kalanında ona sakso çekmek anlamına gelse bile. Senden ne isterse istesin, eğilmeni ya da dizlerinin üzerine çökmeni ve bu onur için ona teşekkür ederken gülümseyerek yapmanı bekliyorum." Babası yüzüne tükürdükten sonra hışımla odadan çıktı.

Soğuktan titreyen Styxx, tükürüğünü sildi ve geçen yılın dehşeti tekrarlanırken bir topun içine kıvrıldı

aklından geçiyordu. Ama canını en çok acıtan şey, babasının onu Apollo'ya pazarlamakta bir sakınca görmemesiydi.

Olimpos tanrısı memnun ve mutlu olduğu sürece kendi oğlunun bu konuda ne hissettiğinin ne önemi vardı?

"Styxx?"

Galen'e cevap veremedi. Sadece güvenli ve sıcak bir yere gitmek istiyordu. Kimsenin ondan nefret etmediği bir yere.

En çok da Bethany'sini geri istiyordu. Sadece o, içinde yaşadığı nefreti unutmasını sağlayabilmişti.

"Ekselansları? İyi misiniz?"

Hayır. O hiç doğru olmadı. Bu yüzden kimse onu istemedi. Bethany onu neden bu kabusa terk etmişti. Tek başına.

Galen'in yüzündeki kanı sildiğini ve ardından battaniyeyle üzerini örttüğünü hissetti.

Styxx her şeyi görmezden geldi ve Atlantis'te keşfettiği, kafasının içindeki seslerin çığlık attığı ve tüm bunların acısında hastalıklı bir rahatlık bulduğu karanlık yere doğru süründü.

Galen saçlarını alnından geriye doğru taradı. Gördüğü tek şefkatin, savaşta vahşiliğiyle tanınan yaralı bir savaşçıdan gelmesi ne kadar garipti.

Galen'in kalçasına bağlı xiphos'a baktı... Galen'in kullanmaktan nefret ettiği bir kılıç. "Antigone'una geri dönmelisin."

Galen ona kaşlarını çattı. "Ne?"

Styxx yavaşça gözlerini kırptırdı. "Aileler birlikte olmalı," diye fısıldadı. "Her zaman. Hiçbir şey onları ayrı tutmamalı. Ve o senin için çok daha önemliken benimle vakit kaybetmemelisin."

"Sen de benim ailemsin evlat. Ve sen de benim için aynı derecede önemlisin. Bundan da öte, şu anda bana ihtiyacı olan sensin. Tig seni anlıyor ve sana sevgilerini yolluyor."

Galen'in nezaketi onu uyuşmuş kozasından çıkarmayı başardı. Styxx tüm acı onu bıçakladığında hıçkırarak ağladı ve

ondan ayrı düştü.

Yaşlı adam onu kollarının arasına aldı ve tamamen bitkin düşene kadar ağlarken ona sarıldı.

Bitkin bir halde Galen'dan uzaklaştı. "Özür dilerim."

"İnsan olduğun için özür dilemeye cüret etme, Styxx. I Thia'mın yanına gidip gördüğüm ve yaptığım tüm dehşetler için ağlamadığım hiçbir savaş olmadı. O öldükten sonra da fincanlarıma kadar ağladım." Styxx'in yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Sen güçlü bir adamsın. Tartarus'tan geçtin. Ve bugün yaptığın şeyi yapıp da dağılmayacak tek bir insan bile tanımadım. Bu çok sertti, yanlıştı ve sen bunu hak etmedin."

"Belki de yaptım. Tanrıları bu kadar kızdırmak için mutlaka iğrenç bir eylemde bulunmuş olmalıyım."

"Bah," diye alay etti Galen. "Sen sadece başımın belasısın ve ben sana katlanabiliyorsam, onlar da katlanabilir." Alnına babacan bir öpücük kondurdu. "Sen dinlen, ben de sana yiyecek bir şeyler getireyim. şu anda o kadar zayıfsın ki, Aiolos'tan bir darbe yesen uçup gidersin." Kolunu sıvazlayan Galen ayağa kalktı ve yanından ayrıldı.

Styxx'in yüzündeki gülümseme, Apollo'yu odasının köşesinde gördüğü anda kayboldu. "Ne istiyorsun?"

Apollon yüzünü buruşturdu. "İşte yine o ses tonu.... Bunca zaman sonra hala bir tanrının önünde alçakgönüllölükle ilgili dersini öğrenemedin."

Çünkü Styxx'in kokuşmuş köpeğe hiç saygısı yoktu. "Artık bana sahip değilsin. Beni serbest bıraktın."

Apollo güldü ve kendini Styxx'in yatağında buldu. Onu saçlarından yakaladı ve kollarına çekmek için kullandı. "Haklısın. Artık sana sahip değilim. Ama kimse seni hâlâ beceremeyeceğimi ya da seninle sevişemeyeceğimi söylemedi. Hatta baban beni bir daha memnun edemezsen ona haber vermemi söyledi."

16 Şubat, MÖ 9527

Hiçbir şey düşünmemeye çalışan Styxx, Galen'in doğum günü için aldığı el oyması kamış flütün parasını ödedi. Yaşlı adamın bu enstrümana olan hayranlığını hiçbir zaman anlayamamıştı ama Galen çalmayı çok seviyordu ve kışlada Galen'le birlikte kalırken, akıl hocasının flütünü yanlışlıkla Antigone'nin evinde bıraktığını öğrenmişti. Yaşlı adam flütü o kadar özlemişti ki, flütü andıran herhangi bir nesnenin etrafındayken parmakları titriyordu.

Ve en azından Galen hediye için onu bıçaklamaz ya da aşağılamazdı. Hatta takdir bile edebilirdi.

Styxx flütü alıp dönerken, çok uzakta olmayan bir köpeğin havladığını duydu. Devasa bir siyah yarı-at melezi neredeyse onu devirene kadar görmezden geldi. Dev köpek üzerine atladı ve mutlu yalamalarla ona saldırdı.

Tanınırlık ona çarptı. "Dynatos?" Köpek mutlu bir havlama daha attı.

Olamaz. Styxx köpeğin sahibini bulmak için etrafına bakındı. "Dyna? Gel oğlum!"

Bir daha duymayı hiç düşünmediği bir ses karşısında nefes alamadı.

Ben ne yapacağım?

Onunla birlikte olmak istemediğini açıkça belirtmişti....

Hiç.

Birden, kalabalığın içinde onun zarif formunu gördü, ona doğru ilerliyordu. Acı kalbinin ve ruhunun her parçasını parçaladığı için hiç kıpırdayamadı. Uzun beyaz Dorik bir chiton ve kırmızı bir Mısır örtüsü giymiş olan kadın göz kamaştırıcıydı. Hareket edememesi ya da

Nefes al. Uzun siyah saçları başının tepesine kadar toplanmış ve kalın, dolgun bukleler halinde dökülmeye bırakılmıştı. Ela altın rengi badem şeklindeki gözleri sürmeyle çevrelenmiş ve bir kedininkine benzeyecek şekilde sivriltilmişti. Ona aldığı altın bilezikler bileklerinden dirseklerine kadar kollarına dolanmıştı.

Tek yapmak istediği ona dokunmaktı ama kadın onu hiç istemiyordu. Reddedilmekten ve bir kenara atılmaktan bıkmıştı.

"Dynatos?" diye tekrar seslendi. Köpek ona doğru koştu ve sonra Styxx'e saldırdı.

"Ekselansları? Para üstünüzü unuttunuz." Bethany anında donakaldı.

Kahretsin. Yakalandı. Eğer konuşursa, kim olduğunu hemen anlayacaktı. Bu yüzden para üstünü aldı ve tek kelime etmeden gitmeye başladı.

Ama adam ona yaklaştığında, kadın onunla konuştu. "Styxx?"

Etraflarında onları hayranlıkla izleyen insanların bakışlarını görmezden geldi. Sesini gizlemek için kalınlaştırarak, kendini onun öfkesine karşı hazırladı. "Evet?"

Ona doğru uzanırken gözleri yaşlarla doldu.

Kahretsin... kendini durduramıyordu. Kadının elini kendi elinin içine alıp yanağına götürdü ve orada kadının teninin sıcak yumuşaklığının ve çok özlediği zambak ve okaliptüs kokusunun tadını çıkardı. Bu koku onu öylesine şiddetli ve hızlı bir şekilde sertleştirdi ki, onlara bakan herkesin ereksiyonunu gördüğünden emin oldu.

Mutlu bir hıçkırık attı, sonra onu kollarına aldı ve onu hissiz bırakan bir tutkuyla öptü.

Dynatos etraflarında dönüp havlarken Styxx ellerini kızın kırmızı örtüsüne sardı ve onu yakınında tuttu - sanki köpek dikkatleri üzerlerine çekmeden de yeterince gösteri yapmıyorlarmış gibi.

Nefes nefese, geri çekildi ve ellerini onun yüzünde gezdirdi. "Seni çok özledim."

Styxx kaşlarını kaldırdı. "Pazarda karşılaştığın her sokak erkeğini öpüyor musun?"

Gerçekten de pazılarına canını acıtacak kadar sert bir darbe indirdi. "Aslına bakarsan biliyorum. Adın neydi senin?" Tüccara doğru dönmeye ve ona doğru uzanmaya başladı.

Styxx onun koluna girdi ve nazikçe yanında tuttu. Yüzünü avucunun içine aldı ve yanağından öptü. "Sonsuza dek gittiğini sanmıştım."

"Konuşmamız gerekiyor ve insanların bize baktığına dair içimde kötü bir his var."

Onu içine çekebilmek için yüzünü saçlarına gömerken güldü. "Gerçekten de öyleler." İsteksizce geri çekildi ve onu meraklı kalabalığın arasından geçirebilmek için elini dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı.

"Yalnız kaldığımızda söyle."

Styxx tereddüt etti. "Ses tonun neden sfinkterimi sıkıyor?"

"Kaba olma."

"Bana sana karşı her zaman dürüst olmamı söylemiştin, işte böyle."

Öfke kaşlarını kararttı. "Ama bana karşı dürüst değildiniz, değil mi... prens?"

"Hâlâ halkın içindeyiz."

Parmaklarını onun koluna vurarak şiddetli bir öfke içinde olduğunu belli etti. "Henüz yalnız değil miyiz?"

"Hayır."

"Kimseyi duymuyorum."

"Çünkü biz geçerken hepsinin ağzı açık kalıyor. Burası bir tapınak gibi, kıymetlim. Her yerde heykeller var ve konuştuğumuz her kelimeyi dikkatle dinliyorlar."

Yanlarından geçerken yaşlı bir kadın kaşlarını çatı. "Mısırlı prensesi evine gönderdiğini sanıyordum?" diye sordu arkadaşına.

Bethany'ye fısıldayarak, "Bu da bir örnek," dedi. "En azından benim bir prenses olduğumu düşünüyorlar."

"Sen benim için her zaman bir tanrıça oldun."

Bethany eve biraz fazla yakın gelen bir yorum karşısında tökezledi.

Styxx hemen durdu. "Çok mu hızlı yürüyorum?"

"Hayır. Köpek bana çarptı."

Yürümeye devam etti... durmadan.

"Beni nereye götürüyorsun? Asya'ya mı?" diye sordu, adamın durmaya niyeti yokmuş gibi görüldüğünde.

"İnsanlardan uzakta... Didymos, şu ana kadar yoğunluğunu hiç düşünmediğim yoğun bir nüfusa sahip. Kahretsin, burada çok fazla insan var. Ve hepsi bizi gerçekten merak ediyor. Muhtemelen beni kız kardeşim olmayan bir kadınla toplum içinde hiç görmedikleri için ve sen bana tükürmediğin, tokat atmadığın ya da isim takmadığın için Ryssa olmadığını biliyorlar."

"Ne sarışınım ne de Didymoslu."

"Çok geçerli noktalar. Ryssa'nın sarışın olduğunu nereden biliyorsun?" "Senin sarışın olduğunu bildiğim gibi."

"Ryssa'nın sarışın olduğunu sana ben söylemedim." "Başkaları söyledi."

"Ah... Galen!" diye seslenerek onu irkiltti ve askeri kışlaya girdiklerini haber verdi. "Odanızı ödünç alabilir miyim?"

"Elbette. İyi günler, Leydi Bethany."

"Selamlar, Efendi Galen." Daha uzun konuşmak için onu bulmaya çalıştı ama Styxx onu götürmeye devam ederken hiç duraksamadı.

"Kulaklarını kapat, evlat," dedi Galen ve ekledi, "Gitmeden önce çarşaflarımı değiştirmeyi unutma!"

"Na-ha-ha," dedi Styxx gülermiş gibi yaparak. "Çok komiksin. Seni sonra öldüreceğim."

Sonunda Styxx onu bir odaya çekti ve kapıyı çarparak kapattı. Ancak Dynatos kapının diğer tarafında olduğu için hemen içeri girmek için havlamaya ve tırmalamaya başladı.

Styxx kapıyı açıp onu içeri almadan önce boğazından kısık bir sesle hırladı. Sonra kapıyı kapatıp kilitledi. "Pekâlâ. Yalnızız... köpek hariç."

"Tek başına mı?"

"Köpek hariç," diye tekrarladı.

"Güzel." Onun karnına sert bir yumruk attı. "Ah!

Beni silahlanmam konusunda uyarmadın."

"Biraz durup bir hoplon almak isteyebilirsin." "Neden?"

"Sence neden? Prens Styxx."

Sinirli bir nefes verdi. "Sana bu konuda yalan söylememeliydim. Ama tanıştığımız gün seni korkutmak istemedim. Sana kim olduğumu söyleseydim, benimle konuşmazdın."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu savunmacı bir tavırla. "Çünkü hiç kimse bilmez."

Fısıltıyla verdiği cevabın acısı içini parçaladı ama gerçek onu üzerken, onun hakkındaki düşünceleri onu kızdırdı. "Bana pek itibar etmiyorsun, değil mi?"

"Gerçekten mi?" diye hırladı. "Yanılıyor muyum? Gözlerimin içine bak ve söyle..."

Ona doğru ters ters baktı.

"Özür dilerim."

Bethany uzandı ve onu kollarının arasına aldı. "Senden nefret ediyorum."

"Çoğu insan yapar." "Benim yok."

"Az önce öyle olduğunu söyledin." "Çünkü biliyorum."

Onun kulağına iç çekti. "Ruh halini bana göstermen için tabletler ya da kurşun levhalar yapalım mı? Sen değiştirirken ben geride kalmak istemiyorum."

Onu öptü, sonra geri çekildi ve kalçalarını patlattı.

"Ah!" Styxx ondan uzaklaşarak havladı. "Kafam çok karıştı."

"Ben de öyle. Senden nefret etmeyi çok istiyorum ama yine de kalbimi kırıyorsun."

"Terk eden ben değilim." Adamın sesindeki titreme kadının gözyaşlarına boğulmasına neden oldu.

"Ne yapacağımı bilemedim, Styxx. Kim olduğunu öğrendim ve paniğe kapıldım."

"Benimle konuşabilirdin. Tercihen vurmadan."

"Dayağı hak ediyorsun."

"Sana söz veriyorum, senin yokluğunda yeterince dayak yedim."

Bethany, onu hücresinde bulduğunda kanlar içinde ve morarmış bedeninin görüntüsünü hatırlayınca irkildi.

Şu anda onu göremese de, içinde hayal kırıklığı, öfke, kafa karışıklığı ve sevgi birbirine karışırken elleriyle gözlerini kapattı. "Bu buluşmayı zihnimde milyonlarca kez tekrarladım. Kollarına düşüp seni öptüğümü, sonra da bana gerçekte kim olduğunu söylemediğın için sana kılıç çektiğimi gördüm. Ve şimdi duygularım karmakarışık. Ne düşüneceğimi bilmiyorum, düşünmeliyim de ama düşünmüyorum ve düşünmediğim için de nefret ediyorum. Ama senden nefret etmiyorum, Styxx. Senden asla nefret edemem."

Styxx onu kendine doğru çekip alnından öperken, içindeki tüm uçucu duygular birbiriyle savaşıyordu. Ama en baskın olan ve bastıramadığı tek duygu onu ne kadar çok sevdiğiydi.

Onun için ne kadar ölebileceğini.

Onu tekrar gördüğü için ne kadar minnettar olduğunu.

"Ve ben sana kızgın olmak istiyorum, Beth. Tahmin edemeyeceğın şekilde. Hayatım boyunca sevdiğim tek şey sensin. Dört gözle beklediğim tek şey. Ve sen tek bir sebep bile göstermeden beni terk ettin. Bir gün, öylece gittin. Ve gittiğinde beni Tartarus'un en karanlık çukuruna sürgün ettin ve ben bunu hak etmek için sana ne yaptığımı bilmiyordum."

Acı içinde kıvranırken dişlerini sıktı. "Ailen seni seviyor, Beth. Evet, annen seni sinirlendiriyor ve kuzenlerin seni kızdırıyor, ama baban yaşıyor ve nefes alıyor

Gölüşün için. Annen seni tehdit eden herkesi öldürürdü. Ve bunların nasıl hissettirdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Asla da olmadı."

Styx varoluşunun gerçekliğine acı acı güldü. "Yüce tanrılar, asla sıcak bir yemek yiyemiyorum çünkü yemeden önce birinin yemeğini tatması, sonra da ölüp ölmediklerini ya da hastalanıp hastalanmadıklarını görmek için beklemem gerekiyor. Yatağımın her gece zehirli çarşaf lar ya da öldürücü hayvanlar için kontrol edilmesi gerekiyor. Kendi ailemin de beni bir yabancı kadar zehirleme ihtimali var. Anneme bir hediye vermeye gittiğimde beni defalarca bıçakladı. Babam odama daldı ve gecenin bir yarısı kolumu kesti. Öz ağabeyim ve kız kardeşim ne zaman yanlarına gitsem bana hançer gibi bakıyorlar. Ve amcam..."

"Ne?"

"Önemli değil." Kâbuslar ve işkencelerle dolu bir dünyada yaşıyordu. Ondan paylaşmasını istemeye hakkı yoktu. Aslında, bu dünyada yalnız kalmaya alışmıştı. Endişelenecek başka bir şeye ya da onun kaçıp gideceğini ve kendisini yine sebepsiz yere terk edeceğini düşünme cehennemine ihtiyacı yoktu.

Yeterince içmişti. Artık tek istediği huzurdu. Ona zarar vermek isteyenlerden yalnızlık.

"Biliyor musun... aileme geri dön, Beth. Daha fazla incinmeme izin veremem. Benden bu kadar. İnsanlara ulaşmaktan ve bunun için tokat yemekten bıktım. Sana prens olduğumu söylememek dışında, sana karşı acımasızca dürüsttüm. Kalbimde ve ruhumda kimsenin erişemediği yerlere girmene izin verdim. Ve sen de kalbimi oyup boğazıma tıktın. Geçtiğimiz yıl en çok öğrendiğim şey, tam olarak ne kadar önemsiz olduğumdu. Herkes için... Benim için bile."

Styx kendini kapıdan dışarı atmak için döndü ama aptal mandal sıkışmıştı. Hırlayarak tekmeledi.

"Styx..." Bethany kollarını onun beline doladı ve ona yaslandı. "Seni asla incitmek istemedim."

"Ah, Beth..." diye acı dolu bir fısıltıyla nefes aldı, "bana zarar vermedin. İçimi boşalttın... en karanlık anımda, sana en çok ihtiyaç duyduğum anda."

"Biliyorum, Akribos. Ve senden af dilemeye hakkım yok. Senin yerinde olsam kendimi affedebilir miydim emin değilim. Ama seni özledim ve geri dönmeni istiyorum. Sana hayatımda ihtiyacım var."

Kararlılığının zayıfladığını hissederken gözleri yaşlarla doldu. "Sana en başta deneyimsiz kalbime karşı nazik olmanı söylemiştim. Ve senin için her zaman bir aptal olacağımı."

"Yani beni affediyor musun?"

Kadının elini belinden çekerek dudaklarına bastırdı. "Bilmiyorum. Şu anda çok berbat durumdayım. Savaştan eve döndüğümde bile daha kötü. Yemek yiyemiyorum. Uyuyamıyorum. Sürekli o kadar gerçekçi kabuslar görüyorum ki uyanık mıyım yoksa halüsinasyon mu görüyorum bilemiyorum. Etrafımdaki herkese karşı paranoyakça davranıyorum. Geceleri kapımı kilitlemekle kalmıyorum, kapıyı kapatıyorum ama yine de kendimi güvende hissetmiyorum."

Bethany ona verilen zarar karşısında irkildi. Ve hepsi benim suçum.

"Eğer beni affedersen, Styxx, söz veriyorum bir daha asla seni incitecek bir şey yapmayacağım. Lütfen. Sana bir şans daha vermen için yalvarıyorum." Diz çökmeye başladı.

"Hayır..." Yüzünü ona döndü ve onu göğsüne doğru çekti. "Sakın buna cüret etme! Yalvarışlarını duymak istemiyorum. Senin ateşini istiyorum, Beth. Beni ısıtan şey bu."

"Ve bundan sonra seni sıcak ve güvende tutacağım." Onu öpmeden önce bir an gerildi.

Bethany onun dudaklarının tadını aldığı anda eridi. Sonra adam elbisesinin eteğini kaldırıp ellerini etinin üzerinde gezdirince ciyaktı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Galen bize izin verdi.... bir prens olabilirim ama çarşafı nasıl değiştireceğimi biliyorum."

Gülüyordu, adam onu yatağa götürüp sırt üstü yatırırken tek kelime etmedi. Ama kahkahaları

Bir dakika sonra onu açtı ve kesinlikle çiğ bir tutkuyla tadına baktı. Sırtını dikleştirdi ve bacaklarını açarak ona tam erişim sağladı. Dudağını ısırarak elini adamın yumuşak saçlarına daldırmak için uzandı ama adamın saçlarını o kadar kısa kestirdiğini fark etti ki neredeyse Galen kadar kel kalmıştı. Savaşırken olduğundan bile daha kısaydı.

Ona bunu soracaktı ama dili ona çok kötü şeyler yapıyordu. Çok özlediği şeyler.

Styxx onun tadının ne kadar güzel olduğunu görünce homurdandı. Onun için yanıp tutuştuğunu biliyordu ama şu ana kadar ne kadar aç olduğunu bilmiyordu. Sadece ona sarılmak ve asla ayrılmamak istiyordu. Eğer yapabilseydi, hayatının geri kalanını onunla bu şekilde geçirirdi.

Ve bir an sonra boşaldığında, ona merhamet etmesi için yalvarana kadar onu yalamaya ve kızdırmaya devam ederken gülümsedi. Ancak o zaman vücuduna tırmandı ve kendini onun içine kaydırıldı.

Onu şiddetle öptü ve sonra kaşlarını çattı. "Hâlâ giyiniksin."

"Senin içinde olmak için sabırsızlanıyordum."

Gülerek klamisini ve khitonunu çıkardı.

"İkimizin de ayakkabıları var..." Sözleri keskin bir solukla sona ererken, kadın kalçalarını kaldırdı ve bu onu vücudunun daha da derinlerine çekti. "Benden yeteneklerini saklıyormuşsun."

Kulağını ısırdı. "Ama seninkine ulaşamıyorum."

"Gerçekten durup onları çıkarmamı istiyor musun?"

"Hayır."

Styxx kendini yukarı kaldırarak ona baktı ve bir yandan da kalçalarına doğru itti. Ellerini Styxx'in vücudunda gezdirerek tüylerini diken diken etti.

Dudaklarını ısırarak onunla birlikte yuvarlandı ve kadın üzerine çıkana kadar içeride kaldığından emin oldu. Uzandı ve elbisesinin iğnelerini çıkardı, ardından elbisesini üzerinden çekti. Ağzını

Sulanarak göğüslerini avuçlarının arasına aldı, ama kız ona asıldıkça yasak kâbuslar zevkini bastırdı.

Birden nefes alamaz hale geldi. Tam bir panik onu sardı.

"Styxx?" Bethany, Styxx'in altından kayarak çıkarken kaşlarını çattı.

ve onun yanına yuvarlandı. "Tatlım, sorun ne?" Kesinlikle titriyordu.

Elini onun koluna sürttü.

"Dokunma bana," diye hırladı, aralarına daha fazla mesafe koyarak.

Ne olduğunu anladığında gözleri yaşlarla doldu. Fiziksel olarak kısıtlanmaktan ya da herhangi bir şekilde bağlanmaktan hiç hoşlanmamıştı. Seks yaparken acı verici anılarını canlandırmadan tahammül edebileceği sadece birkaç pozisyon vardı.

Kalbi parçalanarak başını kendisine yasladı. "Saçlarına ne oldu bebeğim?"

Cevap vermeden önce zorlukla yutkundu. "İnsanların bunu beni kontrol etmek ve incitmek için kullanmasından bıktım." Gözlerini kapatan Styxx, onu çıplak bedenine sıkıca sarabilmesi için kendisine doğru çekmesine izin verdi. "Özür dilerim Beth. Sana eskisi gibi olmadığımı söylemiştim."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sorun değil. Sen benim için her zaman mükemmelsin."

Bu sözler kalbini parçaladı. "Çok kırıldım, Beth. Bir daha bütün olabilecek miyim bilmiyorum."

"Sen kırık değilsin. Yaralısın ve yaralar iyileşebilir." Nazik bir öpücük kondurmadan önce onun yanağını okşadı. "En güzel kalp, kanarken ve özellikle de binlerce parçaya bölündükten sonra bile sevmeye devam edebilen kalptir. Sen tanıdığım en cesur adamsın."

O anda, ondan kaçtığı için memnun oldu. Eğer kalsaydı, sahtekâr da onunla birlikte olacaktı. Bu asla atlatamayacağı bir darbe olurdu. Başka birinin onunla bu şekilde yattığını bilmek...

Belki de tanrılar ona çok küçük bir merhamet göstermişti. Son bir yılın acısı ve alçakgönüllülüğü üzerine çökerken, gözlerinin kenarlarından sıcak, sessiz yaşların süzüldüğünü hissetti.

Dudaklarıyla onları fırçaladı. "Çok özür dilerim."

"Olma, Styxx. Sen tanıdığım herkesten daha güçlüsün."

Ama kendini güçlü hissetmiyordu. Hırpalanmış ve yenilmiş hissediyordu. Eskiden olduğu şeyin bir kabuğu gibiydi. Elini yan tarafındaki yara izlerinin üzerinde gezdirmesi de buna yardımcı olmamıştı. Yine de onun dokunuşu bir şekilde her şeyi yoluna soktu.

Kimse onu Beth'i gibi sevmeydi. Ona sanki bir eksiği varmış gibi bakmadı. Alay etmek yerine dalga geçti.

Adam onunla birlikte yatarken, kadın ayaklarına ulaşana kadar adamın vücudunu öptü. Sandaletlerini çıkarırken ve bu konuda hiçbir şey söylemezken dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

Sonra elini yanağına koyabilmek için vücuduna doğru sürünerek ona yaslandı. "Seni çok özledim."

Elini dudaklarına götürdü ve parmaklarını ısırdı. "Sana gerçek adımlı söylemediğim için özür dilerim. Sadece herkesin benden olduğum kişi için nefret etmesinden bıktım."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Sadece seni sen olduğun için seviyorum."

Gözlerini kapatarak onun nefesini içine çekti ve dokunuşunun hâlâ pürüzlü ve kanayan kısmını silmesine izin verdi. Ve kadın onu kavradığında, neredeyse kendini yeniden bütün hissetti. Birkaç kalp atışı içinde, onu eskisinden daha da sertleştirdi. Nefesi tenine değerken, parmaklarının onunla alay etmesinin tadını çıkardı.

Sırt üstü yuvarlandı ve onu içine doğru yönlendirdi. Styxx memnuniyetle onu takip etti ve bu sefer ona doğru itmeye başladığında, onu rahatsız eden bir geçmiş yoktu. Sadece ikisi vardı. Styxx onun değerli yüzüne baktı ve dokunuşunun dağınık duygularını yatıştırmasına izin verdi.

"Seni seviyorum Akribos," diye nefes aldı.

Bu sözler, kadının dokunuşunun yumuşaklığıyla birlikte, onu uçurumun kenarına gönderdi. Kendini onun derinliklerine gömdü ve vücudu kendini serbest bırakırken hırladı. Onun üzerine uzandı, nefes nefese ve güçsüzdü ama bir yıldan uzun süredir ilk kez mutluydu.

Bethany onu vücuduyla kucakladı ve ayaklarının altını bacaklarındaki kısa tüylerin üzerinde gezdirdi. Çenesini mıncıklamak üzereyken onun üzerinde mışıl mışıl uyuduğunu fark etti. Alnını onun yanağına dayadı ve iç çekti. "Çok gücenmiş olmalıyım." Başka biri olsaydı, olurdu. Ama onun durumunda, bu iltifatların en üst noktasıydı.

Onu öperken, adamın saçlarını ne kadar kısa kestirdiğini görünce yüzünü buruşturdu. Ama öfkesi bunun için ona değildi. Güzelim saçlarının gitmesini isteyecek kadar onu acımasızca kullanan tüm şerefsizlereydi.

Onun için yanıp tutuşurken kollarını bedenine doladı ve onu kendine yakın tuttu. "Sana söz veriyorum, Styxx. Bunu telafi edeceğim."

Ve verdiği bir söz onu sonsuza dek bağladı. Eğer bu sefer başarısız olursa, bu onun hayatı anlamına gelecekti.

18 Şubat, MÖ 9527

Styxx pelerinini burnuna tuttu ve Bethany'nin kokusunu içine çekti. Onun geri döndüğüne hâlâ inanamıyordu. Uyanmayı ve her şeyin bir rüya olduğunu görmeyi bekliyordu. Bir kez olsun eve gelmeyi umursamadı bile. Sarayın kapısına ulaştığında hâlâ gülümsüyordu ama muhafızlar kapıyı açmadı.

Bunun yerine onu yakalayıp babasının çalışma odasına sürüklediler ve öfkeli krallarının önünde diz çökmeye zorladılar.

"Fath-"

Styxx'e öyle sert bir ters vuruş yaptı ki Styxx'in yüzü acıdan patladı. "Benimle konuşmaya cüret etme, hain!"

Styxx kaşlarını çatarak babasına baktı ve dudaklarındaki kanı sildi.

"Dün gece ne yaptığını biliyorum. Lanet olsun sana!"

Şaşkınlık içindeki Styxx, babasını bu kadar öfkeliendiren şeyin ne olduğunu düşünmeye çalıştı. Bütün geceyi Bethany'yle birlikte kulübelerinde geçirmişti.

Sadece ikisi.

"Ağzınızdan çıkacak bir sonraki kelimeler, suç ortaklarınızın isimleri olsa iyi olur."

Burada bir şey kaçırıyorum....

"Ne-"

Babası ona yine ters vurdu. "Onların isimleri! Şimdi!"

"Kimin?" Styxx iki elini de havaya kaldırdı ve babası ona tekrar vurmak için. "Lütfen baba. Ne sorduğunuzu bilmiyorum. Ne yaptığımı düşünüyorsunuz?"

Kralın gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Bana ihanet ettiniz!"

"Nasıl?"

"Görüldün! Dün gece. Duyduğuma göre Arkadaşlarınla birlikte öl!"

Styxx dehşete düşmüştü. Yaşlı piçi öldürme düşüncesi birçok kez aklına gelmiş olsa da, bunu yüksek sesle söyleyecek kadar aptal değildi. Babası deli miydi?

Arkadaş listesinin sadece iki kişi olduğu gerçeğini boş verin. Galen ve Bethany.

"Ve sen buna inanıyor musun?"

Bu sefer babası ona vurmaya kalktığında, Styxx onu yere düşürdü ve orada sabitledi.

Muhafızlar saldırmak için harekete geçti. Geçtiğimiz yıl arenada Atlantislilerle savaşırken geliştirdiği yetenekleriyle Styxx kendisine ilk ulaşanı yakaladı ve onu yere sermeden önce silahsızlandırdı, ardından ikincisini tekmeleyerek duvara yapıştırdı. Muhafızın kemerinden hançeri çıkardı, onunla döndü ve babasının şok olmuş yüzüne bir santimden daha yakın bir mesafede taşlara gömdü.

Nefes bile alamayan Styxx ayağa kalktı ve babasına ters ters baktı. "Eğer ölmenizi isteseydim, Majesteleri... çoktan ölmüş olurdunuz. Benim elimle. Benim hakkımda pek iyi düşünmediğinizi biliyorum ama ben sizin protostratelates'inizim. Ve ben Atlantis'e bir ordu götüren tek Yunan komutanıyım ve beni geri çağırmamış olsaydınız onları size ve Yunanistan'a haraç vermek için diz çöktürürdüm. Bunu ben yaptım, baba. Tek başına. Taptığın ve tükürdüğüm tanrılara dua et ki iş can almaya geldiğinde benim tüm yeteneklerimle asla yüzleşmeyesin. İnan bana, seni öldürmek için yardıma ihtiyacım yok. Ama senin işe yaramaz tacını da istemiyorum. İsteseydim, ordumu Didymos'un kapılarından geçirip eve döndüğüm gün alırdım."

Styxx geri adım attı ve babası kendini ayağa kaldırırken kollarını vücudunun yanlarına doğru uzattı. "Ama bunu tartışmayacağım. Senden sevgi ya da başka bir şey için yalvarmaktan bıktım. Eğer gerçekten suçlu olduğumu düşünüyorsan

Ben. Seve seve bloğa kadar yürür ve celladın baltası için başımı yere koyarım. Hemen şimdi."

Nefes almakta zorlanan babası yerdeki hançerden Styxx'e ve tekrar geriye baktı. "Sen nasıl...? Bu taş."

Styxx acı acı güldü. "Demir ve bronz miğferlerle kafataslarını kırdım, tek bir darbeye uzuvları kopardım ve bundan çok daha güçlü kalkanları paramparça ettim."

"Ama antrenman halkasında-"

"Sevdiğim ve taptığım eski bir emektara karşı antrenman yapıyordum. Asla zarar vermeyeceğim bir adam." Styxx önce hançeri, sonra da kendini yeni yeni toparlayan devasa muhafızı işaret etti. "Artık Kral Kreon ve diğerlerinin sana karşı neden bu kadar cömert olduğunu biliyorsun. Senden korktukları için değil baba. Savaş alanında benimle karşılaşmaktan korkuyorlar çünkü ben ölümden korkmam ve senden de korkmadığıma eminim. Apollo beni bu kibir yüzünden cezalandırıyor. Senin ya da bir başkası tarafından dövülmekten ve tehdit edilmekten bıktım. Beni öldür ya da serbest bırak. Şimdi karar ver ve bu işi bitir."

İnanamayan babası başını salladı. "Kimsin sen?"

"Çoğu günü bilirsem ne olayım." Styxx derin bir nefes aldı. "Dün geceye gelince, iki gün önce öğleden sonra eve dönene ve bu sabah buraya sürüklenene kadar kadını Bethany ile birlikteydim ve onu uyandırıp senin ya da bir başkasının sorgulamasına izin vermeyeceğim. Bana ya inanırsınız ya da inanmazsınız. Eğer sözümü kabul etmiyorsanız, o zaman benimle işiniz sonsuza dek bitsin." Kendilerine verdiği morlukları ovuştururken ağızları açık kalan muhafızlara baktı. "Peki ne olacak Majesteleri? Yatağa mı gideceğim yoksa ölüme mi?"

"Görüldünüz."

Styxx homurdandı. "Yüzü bana dönük olan tek kişi ben değilim, değil mi?"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Styxx irkildi.

Kahretsin... Bunu neden söyledim?

Babası öfkeyle kükreyerek altı muhafıza Acheron'u taht odasına getirmelerini emretti ve hışımla dışarı çıktı.

Kapılar.

Ben ne yaptım? Doğru düşünemeyecek kadar yorgun olduğundan, babasının Acheron'un olası suçluluğuna nasıl tepki vereceğini düşünmemişti bile.

Lütfen suçlu olun. Lütfen suçlu olun....

Babasının peşinden giderken aklından bir sürü şey geçiyordu. Öfkesi somutlaşan kral, gerçekten tahammül edemediği oğlunun gelişini beklemek üzere tahtına oturdu.

Midesi bulanık Styxx, suçluluk duygusu onu parçalara ayırırken yerine oturdu. Acheron'un gerçekten de krala karşı komplo kurma ihtimali neydi?

Olabilirdi. Babalarından nefret etmek için Styxx'ten bile çok daha büyük bir nedeni vardı.

Ama Acheron'un paniklemiş yüzünü gördüğü ve kardeşinin kafası karışık düşüncelerini duyduğu anda daha iyi anladı.

Siktir et beni....

Az önce masum bir adamı ateşe atmıştı. Acheron zincirlenmişti. Muhafızlar onu babalarının tahtının önünde diz çökmeye zorlarken, Ryssa sevdiği tek kardeşini savunmak için yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde odaya daldı.

Her zaman meydan okuyan Acheron onlara ters ters baktı. "Ben neden buradayım?" Babaları öfke dolu bir feryatla tahtından indi.

"Bana soru soramazsın, hain!" Styxx

öfkeyle dişlerini sıktı.

Sersemlemiş olan Acheron tam bir dakika boyunca gözlerini bile kırpamadı. "Baba!" Ryssa tersledi. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Onun cevabı Acheron'a ters vurmak oldu. "Dün gece neredeydin?"

Styxx yanağında ve gözünde patlayan darbeye tepki vermemek için kendini zorladı.

Acheron acı içinde nefes nefese kaldı. Artemis'le birlikteydin....

Styxx kardeşinin düşüncelerini duyunca dondu kaldı. Üçlü bok. Acheron ve Artemis mi? Apollo'nun kardeşine karşı bu kadar sert olmasına şaşmamalı. Styxx şimdi

Apollo'nun

Tanrı'nın öfkesi ve Apollo'nun geçmişte Styxx'e karşı daha acımasız saldırılarından bazılarının önce gelen tutarsız atıp tutmaları.

Bu, Styxx'in meydan okumasından daha çok, Apollo'yu deliliğe iten şeydi.

Acheron, seni aptal. Apollo'nun "bakire" kız kardeşini mi beceriyorsun? Gerçekten mi? Acheron aklını mı kaçırdı?

Ve bu, Styxx'in kasıklarının hâlâ ağrmasına neden olan kasık ağrısını da açıklıyordu.

Styxx Atlantislilerin gözetiminde, ringdeyken, biri onu iğdiş etmiş gibi hissetmişti. Kelimenin tam anlamıyla. Birinin onu kesip açtığına ve parçaladığına yemin edebilirdi.

Ya Apollo ya da diğerlerinden biri Acheron'u iğdiş etmiş olmalı.

Nasıl bu kadar aptal olabilirsin, kardeşim?

Acheron bakışlarını Styxx'e kilitledi ve oradaki suçlama onu yaktı. "Odamdaydım."

Babası Acheron'a tekrar vurdu. "Yalancı. Seni güveçte benim cinayetimi planlarken gören şahitlerim var."

Acheron'un darbelerini hissettiğinin anlaşılmasından korkan Styxx, dudaklarına bulaşan kanı engellemek için eliyle yüzünü kapattı.

"Ben öyle bir şey yapmadım." Acheron'un sesi korkusundan titriyordu.

Babası muhafızlara dönmeden önce ona bir kez daha vurdu. "Bize gerçeği söylemeye karar verene kadar ona işkence edin."

Acheron, Styxx'in kafasının içinde haykırdığı inkârın aynısını yüksek sesle haykırdı. Kardeşi onu tutan muhafızlarla dövüştü.

"Baba, hayır!" Ryssa ileri doğru hareket etti.

Kral vahşi bir hırıltıyla ona döndü. "Bu sefer onu kurtaramayacaksın. Vatana ihanet etti ve bunun cevapsız kalmasına izin vermeyeceğim."

Styxx boğazından sessizce hırlarken içini büyük bir acı kapladı. Neden çenemi kapalı tutmadım?

Çünkü yorgundu ve enine boyuna düşünmemiştii.

Ne zaman öğreneceğim?

Muhafızlar tarafından tutulan Acheron, nefes nefese Styxx'in bakışlarıyla karşılaştı ve onu tuttu. Üzerinde yürüdüğü toprağa tapan bir adamın ölümünü nasıl planlayabilirsin? Reddettiğin sevginin sadece bir kısmına sahip olmak için değersiz ruhumu satabilirim.

Lanet olsun sana, Styxx. Lanet olsun sana!

Styxx Acheron'un düşünceleri karşısında irkildi. Keşke gerçeği bilseydi....

Ama Acheron buna asla inanmazdı. Herkes gibi o da Styxx'in güzel ve mükemmel bir hayatı olduğunu düşünüyordu. Ama kimse bunu yaşayamazdı.

Hiç kimse. Hiçbir hayat kederden ya da acıdan kurtulamadı. Tanrılar kimseye karşı bu kadar nazik değildi. Hiçbir zaman. Dışarıdan her şey çok güzel görünüyordu. Ama içerideki manzara asla aynı değildi. Tıpkı küçük bir çocukken Styxx'in Acheron'u Atlantis'te Estes'le birlikte yaşadığı için kıskandığı zamanlar gibi.

Evet....

Acheron taht odasından çıkarıldı ve aşağıdaki hapisaneye götürüldü.

Ne yaptın, Styxx?

Ryssa'nın kafasının içindeki sessiz kınaması karşısında irkildi. Acheron gibi o da hainin kendisi olduğuna ve bunun için kardeşine komplo kurduğuna inanıyordu.

Acheron kadar masumum. Ona inanacağından değil, babalarının kardeşine inanacağından daha fazla. Ne kadar berbat bir aileleri vardı.

Ama en büyük endişe bu değildi. Eğer bunu ne o ne de Acheron yaptıysa, birisi babasına yalan söylemişti. Hepsinin ölmesini isteyen biri. Odaya bakarken içini çığ bir öfke doldurdu. Sessizce geride duran senatörlerden biri olmalıydı. Başka hiç kimsenin onun peşinden gelip bu şekilde yalan söylemek için bir nedeni olamazdı.

Apollo hariç. Piç kurusu onunla uğraşmak istediğini söylerken bunu mu kastediyordu?

Styxx, Acheron'un göğsünü kesen ilk kırıbaı hissettiğinde neredeyse tahtından iniyordu. Neyse ki babası

Ryssa'nın öfke nöbeti ile meşguldü.

Hışımla Styxx'in yanına gitti ve ona ters ters baktı. "Senin için Olimpos'taki tüm tanrıların gazabını çağıracağım kardeşim. Ve seni bir kayaya zincirlediklerinde ve hain kalbini söktüklerinde gülmek niyetindeyim."

"Ben de seni seviyorum, kuzu kafa."

Eğer bakışlar ölümcül olsaydı, onun dilediği kadar ölü olurdu. Acheron'a daha fazla darbe indirildikçe vücudu ağrıyordu.

Daha önce hiç olmadığı kadar yaşlı görünen babasına baktı. İşte tam da bu yüzden Styxx babasının tacına göz dikmemiştir. Babası şimdi bile Styxx'in yalan söyleyip söylemediğinden emin değildi.

Kral her zaman şüpheli olurdu.

Ve bunu hafifletmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yorgun ve ağrılı Styxx, bir kırbaça daha indirilirken iniltisini bastırdı. "Baba? Yıkanmak ve üstümü değiştirmek için zamanım var mı?"

Kral başını salladı.

Styxx daha fazla acı hissedince irkildi. Bunu belli etmemeye kararlı bir şekilde, odadan çıkmadan önce babasının yanına gitti. "Bizi suçlayan kim?"

"Bu işin aslını öğrendiğimde sana anlatacağım."

Styxx öfkeyle dişlerini sıktı. Bize, kendi çocuklarına güvenmiyorsun ama bir yalancıya güveniyorsun.

Neden şaşırdı ki?

Çünkü babasından daha iyisini bekliyordu. Her zaman bekledi. Ama babası onu hayal kırıklığına uğratmaktan hiç vazgeçmemiştir.

İyi idi. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Öğrenen Styxx odasına gitti ve her acıdan sonra kendine daha çok lanet okudu. Acheron'u suçlayacak kadar nasıl bu kadar aptal olabilmisti? Ama sonra uykusuz ve hazırlıksız yakalanmıştı.

Seni bundan nasıl kurtarabilirim, kardeşim?

Denemeye kararlı olan Styxx, onları suçlayan kişiyi bulabilmek için yatak odasının kapısına gitti.

Kilitliydi. Bu
da ne...?

Olabildiğince sert vurdu.

Kimse cevap vermedi. Daha da kötüsü, aniden o kadar uykusu gelmişti ki ayakta duramıyordu. Esneyerek bulanık bakışlarını odaklamaya çalıştı. Ama faydasızdı. Bir an ayakta idi, bir an sonra yerde yatıyordu.

* * *

Olimpos tapınağında oturan Apollon, Styxx ve kardeşlerine karşı gösterdikleri muhteşem zalimlikle kendisini memnun eden Poena ve Eris'e başıyla selam verdi. Ama zaten en iyi yaptıkları şey de buydu.

Aileleri parçalıyor.

"İyi iş..." Apollo gülümseyerek şöyle dedi. "Şimdi bitir."

Hemen yola koyuldular.

Dionysos bekledi kadar onlar vardı Tek başına.

"Soru, kardeşim. Didimoslu prenslerden neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Apollo dişlerini sıktı. "Styxx bizi tanıştırdığın günden beri başımın belası oldu. Hangi ölümlü bir tanrının sevgisini geri çevirmeye cesaret edebilir?"

"Zeki biri olmadığı kesin. Peki ya işkence ettiğiniz diğer kişi?"

Apollo tereddüt etti. Çoğunlukla kardeşine güveniyor olsa da, Artemis'in "evcil hayvanı" hakkında kimseye bir şey söylemeyecekti. Kendisini reddettiği için Styxx'in canını yakmak istediği kadar, Artemis'e dokunmaya ve onu kendi pisliğiyle kirletmeye cüret ettiği için Acheron'un kalbini avucunun içine almak istiyordu. Ama ne yazık ki ikizlerden birini öldürmeden diğerini öldüremez ve kız kardeşiyle savaşmaya hazır olmadığı bir savaş başlatamazdı. Ne yazık ki o kaltağın yaşamasına ihtiyacı vardı.... Bu yüzden daha hafif bir açıklamada karar kıldı. "İkincil hasar."

Dionysos bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Çocuğu ikincil hasar için mi iğdiş ettin? Lanet olsun, hatırlat da seni kızdırmayayım."

Apollo ona alaycı bir bakış attı. "Birlikte uyuduğum kişiyi iğdiş edecek değildim. Ondan bunun için çok hoşlanıyorum."

Dionysos başını salladı. "Sert, kardeşim. Çok sert."

"Ceza olarak deliliği gönderen kişi mi söylüyor bunu? Onlara kendi çocuklarını katlettirmedim ya da kendi vücut parçalarını yedirmedim."

"Sizin de söyleyeceğiniz gibi, insanları hizada tutmak bizim ahlaki yükümlülüğümüzdür."

Evet, öyleydi. Ve Didymoslu ikizlerle işi henüz bitmemişti... henüz değil. Acheron kız kardeşini rahat bırakmayı öğrenene ve Styxx Apollo'nun kaprislerine ve varlığına gülümseyerek boyun eğmeyi öğrenene kadar değil.

* * *

Ryssa odasına dönüp ağlayan oğlunu hemşiresine teslim ederken dehşete kapılmıştı. Ne yapacaktı ki?

Babasının aksine, gerçek hainin kim olduğunu biliyordu. Eğer tanıklar uzun boylu, sarışın ve Acheron'a benzeyen birini gördüyse, bu Styxx'ti. Öyle olmak zorundaydı. Acheron'un kralı öldürerek intikamdan başka kazanacağı bir şey yoktu ve o da herhangi bir şey için intikam peşinde koşacak türden biri değildi.

Acheron'un halka açık bir yerde, özellikle de güveçte asla bulunmayacağından bahsetmiyorum bile. Öyle yapmış olsaydı, hala orada yüzüstü yatmış, insanları dövüyor olurdu.

"Ne yaptın Styxx?" diye fısıldadı boğazındaki yumrunun arasından.

Neden kendi babasına karşı komplo kursun ki? Ama sonra anladı. İnsanlık tarihi, daha fazlasını isteyen ve bunu elde etmek için her şeyi yapmaya hazır oğullar ve kardeşler tarafından yazılmıştır.

Kendi babalarını bile öldürürler.

"Artemis'i bulmalıyım." Acheron'u bu delilikten kurtarabilecek başka kimse yoktu.

Ryssa gitmek için kapıya yöneldi ama daha üç adım atmadan kapılar açıldı ve Acheron'u tutuklayan muhafızlar içeri girdi.

"Ekselansları, sorgulanmak üzere götürüleceksiniz."

Bu sözler karşısında kalbi ürperdi. "Sorgulamak mı? Bu olamaz."

Ama öyleydi. Kasları ve korkunç suratlarıyla etrafını sararak onu babasının Styxx'le birlikte beklediği çalışma odasına götürdüler. Ağabeyinden hiç bu kadar nefret etmemişti.

İkisine de toplayabildiği en soğuk bakışı attı. "Nedir bu baba?"

O kadar yıpranmış ve bitkin görünüyordu ki, kadın onun için çok üzüldü. Bu ihanetin en kötüsüydü. Yakışıklı yüz hatları üzüntüyle gerilmişti. "Neden bana ihanet edesin ki kızım?"

Onun sorusu karşısında kaşlarını çattı. "Sana ihanet edecek hiçbir şey yapmadım, Baba.... Ever."

Başını iki yana salladı. "Az önce ortaya çıkan ve dün gece Acheron benim ölümümü planlarken onunla birlikte olduğunu söyleyen bir tanığım var."

Styxx'e öldürücü bir bakış fırlattı. Onlara isim veren kişi o olmalıydı. Başka kimse yoktu. "O zaman Acheron hakkında yalan söyledikleri gibi yalan söylüyorlar. Dün gece Apollo'yla birlikteydim. Onu çağırın ve görün."

Styxx'in yüzü bembeyaz oldu.

Demek ondan da kurtulmayı düşünmüştü. Styxx söz konusu olduğunda babasının aptallığına inanamıyordu. Böylesine bencil bir caniyeye karşı nasıl bu kadar kör olabilirdi?

Ona yaklaşan babasının alnında bir rahatlama ifadesi belirdi. "Yanıldıklarına sevindim, yavrum." Nazik bir elini kızının yüzüne koydu. "Sevgili kızımın bana sırt çevireceği düşüncesi..."

Peki ya sevgili oğlu?

Styxx'in yere baktığını görmek için babasının arkasından baktı. "Acheron masum."

"Hayır, çocuğum. Bu sefer olmaz. Onu orada gören çok fazla şahidim var."

Neden onun gerçeği görmesini sağlayamıyordu?

"Acheron asla güveçte olmaz baba."

"Elbette yapardı. Birinde çalışıyordu. Başka nereye gidebilir ki?"

Orası dışında herhangi bir yer. Kardeşi o yerlerde kapana kısıldığı, yiyecek ve barınak için kendini satmak zorunda kaldığı her dakikadan nefret etmişti. "Lütfen baba. Acheron'a yeterince şey yaptın. Onu rahat bırak."

Başını iki yana salladı. "Etrafımda bir engerek yuvası var ve konuştuğu herkesin adını ortaya çıkarana kadar durmayacağım."

Acheron'a yaşatacakları kâbusu düşündükçe gözleri yaşlarla doldu. Yine. Gereksiz yere. Babası neden gerçeği göremiyordu? "Rahipler Hades'in Tartarus'ta hainler için özel bir köşe ayırdığını söylerler. Eminim biz konuşurken bile gerçek haininizin adı oraya kazınıyordur."

Styx onun bakışlarına karşılık vermeyi reddetti.

Sonra tekrar babasına baktı. "Bunca yıl boyunca Acheron senden sevgiden başka bir şey istemedi baba. Gözlerinde yanan nefretten başka bir şeyle ona baktığın tek bir an. Nazik bir sözden başka bir şey istemedi ve sen her seferinde onu reddettin ve incittin. Sadece seni sevmek isteyen oğlunu paramparça ettin. Telafisi mümkün olmayan bir zarar vermeden önce bırak onu, yalvarırım."

Yine de babası reddetti. "Bana son kez ihanet etti."

"Sana ihanet mi etti?" diye sordu, onun mantığı karşısında dehşete düşmüştü. "Baba, buna inanamazsın. Tek yapmaya çalıştığı gözünüzün önünden uzak durmak. Senin dikkatinden uzak durmak. Ne zaman senin ya da Styxx'in adı geçse sinirleniyor. Bir dakikalığına bu kadar kör olmayı bırakırsan, onun asla isteyerek insanların arasına karışmadığını ve sana asla ihanet etmediğini görürsün."

"O bir fahişeydi!" diye yüzüne karşı kükredi.

"O yemek zorunda olan bir çocuktu, baba. Kendi ailesi tarafından bir kenara atıldı. Onu kötülüklerden koruması gerekenler tarafından ihanete uğradı. O doğduğunda ben de oradaydım,

ve hepinizin ona nasıl sırt çevirdiğinizi hatırlıyorum. Sen hatırlıyor musun? Kolunu kırdığınız zamanı hatırlıyor musunuz? Sadece iki yaşındaydı ve zar zor konuşabiliyordu. Size sarılmak için uzandı ve siz onu öyle güçlü bir şekilde ittiniz ki kolunu bir dal gibi kırdınız. Bağırđında da onu tokatladın ve çekip gittin."

Styxx sonunda mızmız, genizden gelen bir ses tonuyla, "İşte bu yüzden senin cinayetini planlıyor, baba," diye konuştu. "Bir kadının seni yapılması gerekenden alıkoymasına izin verme. Kadınlar bizim en büyük zayıflığımızdır. Suçluluk duygumuzu ve onlara olan sevgimizi avlarlar. Bunu bana kaç kez söyledin? Onları dinleyemezsin. Onlar akıllarıyla değil kalpleriyle düşünürler."

Babasının yüzü taşa döndü. "Bu sefer yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim."

Babasının, sahip olduğu tek gerçek oğluna karşı körlüğü karşısında gözyaşları yüzünden serbestçe akıyordu. "Bu sefer mi? Ne zaman Acheron'un yanına bir şey kalmasına izin verdin?"

Onun mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışırken gözlerindeki yaşları kırptırdı. "Dolabındaki engerek yılanına dikkat et. Her zaman söylediğin başka bir şey değil mi baba?" Styxx'e anlamlı bir bakış fırlattı. "Tüm ihanetlerin temelinde hırs ve kıskançlık vardır. Acheron'un tek hırsı senin gözünün önünden uzak durmak ve eğer kıskançlık duysaydı, bu sana yönelik olmazdı. Ama sen gidersen hayatında çok şey kazanacak başka birini tanıyorum."

Babası onu tersledi. "Ne cüretle kardeşini bu işe bulaştırırsın?"

"Sana söyledim baba. Benden nefret ediyor. O fahişeyle de yatmadıysa hiç şaşırmam."

Ryssa dudaklarındaki kanı sildi. "Bu ailede fahişelerle yattığını bildiğim tek kişı sensin Styxx. Acheron'un senin en sevdiğin güveçte görölüp görölmediğini merak ediyorum...." Ve arkasını dönerek odadan çıktı ve Artemis'i bulmak ve çok geç olmadan ve Acheron ölmeden önce bunu durdurmak için sokağa yöneldi.

* * *

"Bizi yalnız bırakın!"

Acheron babasının sesini, vücudunu sarsan şiddetli ve zonklayıcı ağrılar arasında güçlükle duyabiliyordu. Hiçbir parçası ihlal edilmemiş ya da kötü muameleye maruz kalmamıştı. Göz kırpmak bile acı veriyordu.

Oda boşaldığında, babası soğuk bir taş levhanın üzerinde yattığı yere yaklaştı.

Büyük bir şok geçiren babası ona bir kepçe su getirdi. Acheron, kralın bununla canını daha çok yakacağını düşünerek irkildi.

O içmedi. Babası başını kaldırdı ve içmesine yardım etti. Ama ölmesi halinde kralın sevgili Styxx'ini öldüreceği gerçeğinden dolayı, Acheron zehirli olduğunu düşünecekti.

"Dün gece neredeydin?"

Acheron defalarca sorulan bu soru karşısında gözünün kenarından tek bir damla yaş süzüldüğünü hissetti. Gözyaşının tuzu yanağındaki açık yaraları yakarken, acı içinde kesik kesik bir nefes aldı. "Bana sadece ne söyleyeceğimi söyle, Akri. Daha fazla incinmemi engelleyecek şeyi söyle."

Babası öfkeyle kükreyerek kepçeyi Acheron'un yüzünün yanındaki taşa vurdu. "Görüştüğün adamların isimlerini istiyorum."

Ve senatörlerin isimlerini bilmiyordu. Ona kazık atmadan önce nadiren teklif etmişlerdi.

Ve Artemis onu savunmak için asla konuşmayacaktı. Eğer aralarındaki ilişkiye dair tek bir kelime bile etseydi, Artemis bu işkence seansını arzuluymuş gibi gösterecekti.

Acheron başını salladı. "Kimseyle görüşmedim."

Babası elini Acheron'un saçlarına gömdü ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Bana gerçeği söyle. Lanet olsun sana!"

Acıya kendini kaptıran Acheron, babasının inanacağı bir yalan düşünmeye çabaladı ama tıpkı sorgucuda olduğu gibi,

tek bir gerçeğe geri döndü. "Ben yapmadım. Orada değildim."

"O zaman neredeydiniz? Nerede olduğunuza dair tek bir tanışınız var mı?"

Evet, ama asla ortaya çıkmazdı. Eğer Styxx ve bir prens olsaydı, tanrıça onların ilişkisinden utanmazdı. Ama Artemis asla değersiz bir fahişe için ayağa kalkmazdı. "Sadece söz veriyorum."

Babası öfkeyle kükredi. Ona doğru uzandı ama temas kuramadan olduğu yerde dondu kaldı.

Acheron neler olduğunu anlamaya çalışırken nefesini tuttu. Bir an sonra Artemis yanında belirdi.

Sersemlemiş bir halde ona bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Onu.

"Kız kardeşin bana seni neyle suçladıklarını söyledi.

Yapma.

Endişelenme, baban bunu hatırlamayacak. Kardeşin de öyle."

Acheron onun ne dediğini anlamaya çalışırken yutkundu. "Beni mi koruyorsun?"

Başıyla onayladı. Bir an sonra odasına dönmüş ve iyileşmişti. Acheron yatağına uzandı, kelimelerin ifade edemeyeceği kadar minnettardı. Ama yine de yaşadıklarının acısını silememişti. Styxx'in kendi babasını devirmeyi planladığı gerçeğini gizleyemediği gibi. Onu soluduğu havadan daha çok seven babasını.

Styxx ne kadar bencil olabilirdi ki? Babaları onun üzerine titriyordu... ona istediği her şeyi veriyordu ama yine de yeterli değildi.

Styxx istedi... hayır, her şeyi talep etti.

Ne yapacağım ben?

Artemis onun yanında cisimlendi. Adamın yüzündeki saçları geriye doğru tararken yüzünde kederli bir ifade vardı.

"Ryssa bizi hatırlayacak mı?" diye sordu ona.

"Hayır. Şu andan itibaren seninle benim birbirimizi tanıdığımızı bile hatırlamayacak."

Bu en iyisiydi.

Acheron Artemis'e baktı, yaptığı şey karşısında hayrete düşmüştü. Hayır, onun için ayağa kalkmamıştı ama onu kurtarmıştı. Bu, onu en son onların "şefkatli" bakımına bıraktığı ve iğdiş edildiği zamandan bu yana büyük bir ilerlemeydi. "Benim için geldiğin için teşekkür ederim."

Artemis elini onun yanağına koydu. "Keşke seni buradan götürebilseydim."

Bunu yapabilecek tek kişi oydu. Ama değersiz bir fahişeye yakalanma korkusu çok büyüktü. Ve belki de haklıydı. Onun yüzünden mahvolmanın kendisine ne faydası olacaktı?

O buna değmezdi.

Acheron, içi hâlâ üşüyor olmasına rağmen onu dudaklarından öptü. Gidecek hiçbir yeri yoktu ve burada kendisinden nefret eden insanlarla birlikte olmaktan bıkmıştı.

Çıkmak istiyorum. Ama kendini öldürmeye çalıştığı her seferinde durduruldu.

Aptal kardeşi yüzünden.

Acheron bu düşünce karşısında dondu kaldı. Styxx ...

Göz açıp kapayıncaya kadar içinde bulunduğu çıkmazın en basit cevabı aklına geldi. Neden bunu daha önce hiç düşünmemişti? Öldürmesi gereken kendisi değildi.

Artemis'ten uzaklaşarak onun elini tuttu. "Buraya biri gelmeden önce gitmelisin."

"Yarın görüşürüz."

Eğer istediği gibi davranmazsa. "Yarın."

Acheron onun kayboluşunu izledi ve o gider gitmez hemen olacaklar için planlar yapmaya başladı.

Babası, hayatı Styxx'inkine bağlı olduğu sürece ölmesine izin vermeyi reddetti ve Styxx babasının ölümünü planlıyordu.

Cevap çok basitti.

Eğer Styxx'i öldürürse, babası güvende olacak ve Acheron özgür kalacaktı.

Huzur. Sonunda bu stygian varoluştan huzura kavuşacaktı.

19 Şubat, MÖ 9527

Styx yatmaya hazırlanırken kaşlarını çattı. Bütün gün bir şeyler ters gitmişti. Bethany'den ayrıldığını hatırlıyordu ve sonra ...

Hafızasında önemli bir boşluk vardı. Sadece amcası ona ilaç verdiğinde ya da tanrılardan biri ona hatırlamasını istemediği bir şey yaptığında yaşadığı türden bir boşluktan bu ve onu en çok endişelendiren de buydu. Neden birisi onun hafızasıyla oynamıştı?

Kim kurcalamıştı?

En önemlisi, o kayıp saatler boyunca ne olmuştu?

Çenesi yumruk yemiş gibi ağrıyordu ama sorularına cevap verecek başka bir şeyi yoktu. Kaşlarını çatarak günü bir araya getirmeye çalıştı. Sarayın merdivenlerinden, odasının zemininde yeni giysiler içinde uyuyakalmaya nasıl gelmişti? Bir hizmetçi onu akşam yemeği için uyandırmaya gelmemiş olsaydı, hâlâ orada uyuyor olabilirdi.

Hiç mantıklı gelmedi. Başka hiç kimse bir şeylerin yanlış ya da tuhaf olduğunu fark etmemiş gibiydi. Ve geçmiş yüzünden, hayatının o kayıp saatlerinde neler olduğunu bilmemeye dayanamıyordu.

Yapabileceğin bir şey yok.

Yine de bu onu rahatsız ediyordu. Şarabını bitirip yatağına gitti ve bir kez olsun gece boyunca uyumayı umdu.

Ama o daha iyi biliyordu.

Huzurlu bir uyku çektiği tek zaman Bethany'nin yanındaydı.

Yatağa sürünerek girdi ve iç geçirdi. Onun dönüşüne dört gün daha vardı. Gözlerini kapatarak ona odaklandı ve

diğer her şeyi kapatmak en iyisidir.

* * *

Styxx şiddetli, yakıcı bir acıyla uyandı. Nefes nefese gözlerini açtığında, göğsünden sıcak bir şey fışkırırken yatağından sendeleyerek uzaklaşan bir gölge gördü.

Kan. Uyurken biri onu bıçaklamış.... Öfke onu tüketmişti. Lanet olası korkak! Kimse beni öldürüp yaşayamaz!

Katilini işaretlemeye kararlı olan Styxx, hançeri göğsünden çekip çıkardı ve yatağın üzerinden onun peşinden fırladı. Ama acı o kadar şiddetliydi ki, zorlukla nefes alabiliyordu. Yataktan sendeleyerek kalkarken üzerine kan sıçradı. Hançeri fırlatmak istedi ama bacakları büküldü.

Yere sertçe vurdu. Stygian Omada'nın Atlantis'ten döndüğü ve Trakyalılar tarafından pusuya düşürüldüğü o anı tekrar tekrar yaşadı....

Ben ölüyorum. Bunu biliyordu. Bu da Acheron'un da ölüyor olması gerektiği anlamına geliyordu.

Yara doğrudan kalbine girmiş ve bir atardamarı yırtmıştı. Bu kadar hızlı kan kaybının tek açıklaması buydu. Bethany'sini düşünürken gözleri yaşlarla doldu.

Onu şimdi kaybetmek ne kadar zalimce.

Thanatos'la elinden geldiğince savaştı. Ama sonunda, tüm çabalarına rağmen, son bir nefes verdi ve her şey karardı.

* * *

Styxx keskin ve acı dolu bir iniltiyle uyandı. Kafası tamamen karışmıştı, yerdeki ve vücudundaki kan miktarına kaşlarını çatarak baktı. Yüzünü buruşturarak tam kalbinin üzerindeki yaraya dokundu. Kan hâlâ sızıyordu ama öncekine kıyasla çok azdı.

Suikastçısı başarısız olduğunu öğrendiğinde şok olacaktı. Korkak nabzını kontrol etmiş olmalıydı, çünkü şimdi sırt üstü yatıyordu ve yüzüstü düşmüştü.

En azından Acheron'un ölmediğini biliyordu.

Saldırıdan bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmeyen Styxx, ailesinin geri kalanı için endişeleniyordu. Saldırgan babasının, kız kardeşinin ya da Apollodorus'un peşinden gitmiş olabilirdi. Onların korunduğundan emin olmalıydı.

Göğsündeki acıyı görmezden gelerek kendini yukarı itti ve Gaius ile adamlarının ona verdiği kırmızı pelerini aldı. Kılıcını aldı ve babasının yatak odasına yöneldi.

Koridorda uyuklayan muhafızları atlattı ve kapıları açtı. "Baba?"

Kral sersemlemiş bir halde kendini yatağındaki çıplak genç köle kadından uzaklaştırdı ve ona ters ters baktı. "Bunun anlamı nedir?"

Styxx kanı göstermek için pelerini kenara çekti. "Ben uyurken biri beni öldürmeye çalıştı. Senin için gelmediklerinden emin olmak istedim."

Babasının yüzü bu manzara karşısında soldu. "Yaşıyor musun?"

Besbelli.

Her nasılsa cevap vermeden önce bu alaycılığı geri püskürtmeyi başardı. "Evet."

Styxx yataktan uzaklaştı ve nihayet uyanıp kralın yatak odasında kendisine katılan muhafızlara döndü. "Sen," dedi sağdakine, "hızlı dur ve kralını koru. Sen, arama için diğerlerini uyandır. Her yerde saldırganı arayana kadar sarayı kilitleyin."

Onun emirlerini yerine getirmeye gittiklerinde, Styxx doğruca Ryssa'nın odalarına yöneldi.

Önce Apollodorus'u kontrol etti. Bebek hemşiresiyle birlikte uyuyordu. Diğerleri için alarm çalınırken Styxx yanlarına iki muhafız bıraktı ve sonra Ryssa'nın yatak odasına girdi. Ryssa o kadar hareketsiz ve solgun yatıyordu ki, Styxx paniğe kapıldı. Ölmüş müydü?

Yavaşça koluna dokundu.

Şiddetli bir çığlık atarak uyandı.

Styxx rahat bir nefes aldı, ta ki kadın onu bu kadar kaba bir şekilde uyandırdığı için iki tokat atana kadar.

"Bu saatte burada ne işin var? Odama davetsiz girmeye nasıl cüret edersin! Sen kim olduğunu sanıyorsun? Beni ölümüne korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Yanağı acırken dişlerini sıktı. "Hayır, tatlı kardeşim. Seni öldürmeye çalışmıyordum. Uykumda bıçaklandım ve senin de saldırıya uğramadığından emin olmak istedim."

Adamın üzerindeki kanı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Acheron!" Yataktan fırladı ve kırmızı bir şal kaptı. Acheron için o kadar endişelenmişti ki kapıyı kapatma zahmetine bile girmede.

"Prensesi takip edin," diye emretti Styxx en yakınındaki muhafıza. "Gözünüzün önünden ayrılmasına izin vermeyin."

İyi olup olmadığını bile sormadı.

Her tarafı kan içinde olmasına rağmen. Tek yaptığı güvenliğini sağlamak olduğu halde ona tokat attığı için de özür dilemedi....

Odanın temiz olduğundan emin olmak için hızla ararken bunun acısı derinden hissedildi. İçeriye bir nöbetçi bıraktıktan sonra kardeşini kontrol etmek için harekete geçti. Styxx acı hissetmediği ve hayatta kaldığı için Acheron'un zarar görmediğinden oldukça emindi.

"Ne demek istiyorsun?"

Styxx duraklatılmış olarak o duydu

Acheron'un Soru. İki kardeşine baktı ve

Ryssa'nın yüzünde kardeşi için duyduğu endişe, kendi yanaklarında ise onun tokatları yüzünden oluşan acı onu derinden yaraladı. Ne kadar kızardıkları belli değildi.

Umursadığından değil. Ona karşı tek bir nazik düşüncesi bile olmamıştı.

Acheron bakışlarını Ryssa'nın başının üzerinde birleştirdi. O gümüş gözlerdeki panik kasıklarına inen bir tekme gibi hissettirdi. Muhtemelen bunun için onu suçlayacağımdan korkuyordu. Ama Styxx, Ryssa değildi. Birçok asılsız suçlamayla karşı karşıya kaldığından, kesin kanıtlar olmadan hemen sonuca varmamaya çalışıyordu.

Ancak Didimos'un savunucusu olarak ailesini güvende tutmak onun sorumluluğundaydı.

"Saldırganımı bulun," diye emretti yeni muhafız grubuna, onlara doğru koşarak. "Onu hemen istiyorum. Beni duyuyor musunuz? Onu yakalayana kadar her köşeyi arayın."

"Kimseyi gördün mü?" Ryssa Acheron'a sordu.

Acheron başını salladı. "Odamdaydım."

Styxx uzaklaşmaya başladı, sonra içinden yeni bir tehdit geçince durakladı. Acheron'un savaş eğitimi almadığını unutmaya meyilliydi. Kardeşini herkes öldürebilirdi.

"Muhafızlar!" diye seslendi koridora giren başka bir gruba. Styxx'in kendisini babaları gibi sebepsiz yere tutuklayabileceğini düşünerek korkuyla geri adım atan kardeşine eliyle işaret etti.

Bu korku kalbinin sıkışmasına neden oldu. Sana asla isteyerek zarar vermem, Acheron. Bana karşı söylediğin yalanlar için sana lanet olsun Ryssa.

Kalbi sıkışmış bir halde Acheron'u işaret etti. "Onu koru. Arkasında her zaman birisinin olmasını istiyorum."

Kardeşlerinin onları rahatsız etmesini istemediğini bilen Styxx, sarayın geri kalanını aramaya yardım etmeye gitti.

Merdivenlere ulaşır ulaşmaz Galen'in sanki Cerberus peşindeymiş gibi ana kapıdan içeri daldığını gördü. Styxx'i sahanlıkta görür görmez yüzüne bir rahatlama yayıldı. Galen onun önüne gelene kadar basamakları ikişer ikişer çıktı.

Ellerini Styxx'in omuzlarına koyarak sert bir kaş çatmayla vücudunu taradı. "Tanrı aşkına, evlat! Ayağa kalkmamalısın. Nerenden vuruldun? Senin için doktor nerede?"

Galen'in endişesi karşısında gözyaşlarına boğuldu. Bir saray dolusu insan arasından sadece Galen onun halini hatırını sorma zahmetine katlanmıştı. Yarasını göstermek için pelerininin boynunu indirdi. "Daha kötülerini de yaşadım."

Galen homurdandı. "Hem evet hem hayır. Bunun dikilmesi gerekiyor." Merdivenlerden çıkmakta olan genç bir muhafızı yakaladı.

"Doktoru getirin ve onu Prens Styxx'in odasına gönderin. Çabuk, lanet olsun, çabuk!" Sonra Styxx'in koluna girdi ve onu koridora geri çekti.

"Saldırganı arıyordum." "Onu gördün mü?" Galen sordu.

"Hayır. Pek sayılmaz."

"O zaman aramada iyi değilsin, değil mi?"

"Evet, ama-"

"Aması yok." Galen onu zorla odasına soktu. "Bethany seni böyle bir yarayla ararken görse ikimizin de kışına tekme basardı. Ayrıca her yerin kan içinde. Hadi seni temizleyelim."

Galen onu yüzme havuzuna götürüp yarasını yıkamasına yardım ederken Styxx'in başka seçeneği yoktu.

"Baban nerede?"

"Onu muhafızlarıyla birlikte odasında bıraktım."

Galen boş odaya göz gezdirdi. "Seni kim koruyor?"

Styxx kılıcını Galen'in yanında, yerde durduğu yerden kaldırdı. "Ben."

Galen yaraya bakarak alay etti ve kılıcı Styxx'in yaralı elinden aldı. "Ve söylemeliyim ki bu işi çok iyi yapıyorsun. Kapında neden bir muhafız yoktu?"

Ilık su yarayı yakarken Styxx tısladı. "Etrafımdaki insanları sevmediğimi biliyorsun."

Galen bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Ve yine de benim zavallı kışma tahammül ediyorsun."

"Eğlendiriyorsun."

"Bana hakaret etmeye devam edersen yarayı kendim dikerim. Bundan ne kadar hoşlandığını biliyorum."

Styxx, yaşlı adam savaştan sonra yaralarını dikerken Galen'e küfrettiği onca zamanı hatırlayarak homurdandı. "Ne diyebilirim ki? Hassas dokunuşun beni acıtıyor."

Galen'in sert gülümsemesi, Styxx'in sudan çıkıp yatmasına yardım ederken sert bir bakışa dönüştü. "Seni istemiyorum"

kapınızda en az iki adam olmadan bir daha uyuyamayacaksınız. Rastgele kontroller yapacağım ve kapınızı tekrar korumasız bulursam, geceleri yatağınızın dibinde durmaya başlayacağım. Bütün gece boyunca."

Apollo buna bayılırdı. Styxx'in kapısında kimseyi istememesinin bir nedeni de buydu. Bu ve onların düşüncelerini duyabiliyordu.

Ama Galen haklıydı. Bundan sonra aptal olmayı göze alamazdı.

"Evet, efendim."

Galen odaya, özellikle de çarşafındaki ve yatağın yanındaki zemindeki büyük kan lekesine bakarken homurdandı. "Nerede o lanet olası doktor? Şimdiye kadar kan kaybından ölmüş olabilirdin." Sonra odada yalnız olduklarını fark edince kaşları daha da çatıldı. Baban nerede? Nasıl bir adam kendi oğlu uykusunda öldürülmek üzereyken onu kontrol etme zahmetine katlanmaz? Oğlumu öldürmeyi umursamamasına şaşmamalı. Kendi oğlunu daha az umursayamazdı.

Aptal piç.

Arkasına baktığında Styxx ifadesini boş tutmaya özen gösterdi. "Size bir şey ikram edebilir miyim?" Galen sordu.

"Ben iyiyim."

Doktor geldi. Styxx'e dikiş atılırken Galen burada kaldı ve daha sonra Galen aramaya yardım etmeye gitti.

* * *

Saatler sonra Styxx, Galen'in korkunç tehditlerine rağmen saldırganı aramaya yeniden başladığında, suçlunun kaçtığı belliydi. Lanet olsun. Her şey o kadar hızlı ve beklenmedik bir şekilde gerçekleşmişti ki, kim olduğuna dair en küçük ayrıntıyı bile görememişti.

Styxx odasına dönerken, Acheron'un kendi odasına döndüğünü görünce durakladı. Tek başına. Tamamen giyinik

Pelerin ve ayakkabı giyen Acheron belli ki sarayın dışındaydı.

"Nerelerdeydin?"

Acheron ona ters ters baktı. "Bana sahip değilsin. Sana hiçbir şey borçlu değilim." Piç kurusu.

Styxx öfkesini kontrol altında tuttu. "Hayır, yok. Ama dikkatli olmalısın. Saldırganım senin için gelebilir."

Tanrılara şükür beni görmedin.

Bu beklenmedik düşündüm Tokatlandı onu
daha sert Ryssa'nın sahip olduğundan daha fazla.

"Ben al Bakım o değil olur için
Bana." Acheron merdivenlere yönelirken mırıldandı.

"Acheron?"

Ona bakmak için durakladı.

Styxx ne söyleyeceğinden emin değildi. Onu Acheron'un öldürüp öldürmediğini sormak istiyordu. Kardeşi, Styxx'in o öğleden sonra Bethany'yle ilk karşılaştığında öğrendiği gerçeği keşfetmiş miydi? Acheron yapmadıkça ölemeyeceğini.

Acheron biliyorsa bile, Styxx'in konuşmasını beklerken hiçbir şey belli etmedi.

"İyi uykular."

Acheron kaşlarını çatarak ona baktı ve cevap vermeden yoluna devam etti.

23 Şubat, MÖ 9527

Bethany prensini görmekten başka bir şey istemiyordu. Archon ve diğerlerinin Apostolos'u kimsenin bulamaması ve Apollymi'nin hapisten çıkıp hep birlikte boğazlarını kesmek istemesine sadece birkaç hafta kalmış olması yüzünden öfkelenmelerinden bıkmıştı. Böyle devam ederlerse Mısır'a taşınacak ve hepsiyle işi bitecekti.

Kulübenin kapısını iterek açtı. Dynatos mutlu bir şekilde havlayarak önden koştu. "Styxx?"

"Tam buradayım, tatlım." Onu nazikçe kendine doğru çekti ve yakınında tuttu.

"Ne oldu?" "Hiçbir şey."

"Bana yalan söyleme. Bana dokunduğunda bunu hissedebiliyorum.

Sorun nedir?"

Styxx dişlerini sıktı ve sonra gülümsedi. Duygularını ondan asla saklayamazdı. Onun her duygusunu görmek gibi esrarengiz bir yöntemi vardı, sanki Styxx onun düşüncelerini okuyabildiği gibi Styxx de onunkileri okuyabiliyordu. "Sanırım kardeşim ben uyurken beni öldürmeye çalıştı."

"Ne?!"

"Lütfen kimseye tek kelime bile etmeyin. Elimde kanıt yok ve en son isteyeceğim şey, yanlış olabilecek bir şüphe yüzünden onun incindiğini görmek."

Onun için titreyerek ellerini vücudunda gezdirdi ve bir yara aradı. "Yaralandın mı?"

"Bıçaklandı."

"Nereden?"

Elini tuttu ve dikişlerin olduğu yere götürdü.

Bulunduğu yerde nefesini sertçe içine çekti. "Kalbin mi?"
"Hayır. Kalbim burada." Elini kendi göğsünün üzerine koydu.

"Hiç komik değilsin."

Onu tekrar kollarına çekti ve başını omzuna koydu.
"Sadece bir süre bana sarıl. Lütfen."

Onun mütevazı ve içten isteği gözlerini yaşarttı. Ellerini yavaş yavaş uzayan saçlarına daldırdı ve onu kendine yakın tuttu. Ona ihtiyacı vardı ve yine onun yanında olamamıştı çünkü diğerleriyle birlikteydi. Onu yine hayal kırıklığına uğratmış olması midesini bulandırıyordu. Yine de bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Dakikalar geçtikçe ve adam ondan uzaklaşmadıkça, onun gerçekten ne kadar incindiğini fark etti. Fiziksel olarak değil ama duygusal olarak. Onu kim suçlayabilirdi ki? Eğer haklıysa, kendi ailesi o uyurken onu katletmeye kalkışmıştı. Adamın uyumakta bu kadar zorlanmasına şaşmamalı.

"Galen'e şüphelendiğinizi söylediniz mi?"

"Hayır. Korkuyordum. Dediğim gibi, elimde gerçek bir kanıt yok ve saldırganı da tam olarak göremedim."

Bu da onun bu konuda kimseyle konuşmadığı, aksine sessiz bir azap içinde yaşadığı anlamına geliyordu. "Bu ne zaman oldu?"

"Dört gün önce."

Bu kadar uzun süre yalnız kaldığı için öfkeyle dişlerini sıktı. "Özür dilerim, Styxx."

"Üzülmeni gerektirecek bir şey yok. Beni bıçaklamadın, değil mi?"

Onun saçma sorusuna homurdandı ve duymazdan geldi. "Yaralıydın ve ben burada değildim."

"Ailenle birlikteydin. Anlıyorum."

Bunu ona hep söylerdi, sanki bu yükümlülüğü yerine getirmesi ona duyduğu sevgiden daha önemliymiş gibi. "Sen de benim ailemsin."

"Her şey yolunda Beth. Gerçekten."

Ona tutunurken gözyaşları onu boğdu. O artık onun ailesiydi... bildiğinden çok daha fazla. Doğmamış oğlunun babasıydı ama bunu ona henüz söyleyemiyordu. Daha çok erkendi.

Bunu daha dün fark etmişti. Birkaç haftadır kendini iyi hissetmiyordu ki bu bir tanrıça için son derece olağandışı bir durumdu. Sonra, iki gece önce rüyasında oğullarını görmüştü. Babası gibi sarı saçlı, mavi gözlü ve değerli bir gülümsemeye sahipti ve Yunan miğferi giymişti... asil babasının çok küçük bir versiyonu.

Styxx sekiz hafta önce şakağına girdiğinde ona hamile kalmıştı ve oğulları dört Ekim'de doğacaktı. Styxx'e bunu söylemeyi o kadar çok istiyordu ki, bu ona fiziksel bir acı veriyordu. Ama onun nasıl tepki vereceğinden korkuyordu. Apollo ve diğer tanrılar çok uzun zamandır onun hayatıyla oynamışlardı. Kör insan balıkçı kadınının Apollo'dan çok daha güçlü, iki panteondan bir tanrıça olduğunu öğrendiğinde nasıl tepki verecekti?

Styxx onu hâlâ seviyor olsa da, ona yalan söylediği için yıkılırdı. Ya da daha kötüsü, Apollo'yla savaşmasına yardım etmediği ya da Atlantis'le olan savaşlarında Styxx ve halkına karşı savaştığı için onu suçlayabilirdi.

Amblemini keşfettiğinde tapınağında verdiği tepki göz önüne alındığında ...

Ondan sonsuza dek nefret etmesi mümkündü. Annesinin panteonunun, onu görmezden geldiği ve onlara aldırış etmediği bir yıl boyunca ona yaptıklarından bahsetmiyorum bile. Bunu ona karşı kullanmak için her türlü hakka sahipti. İnkâr edilemez aptallığı daha azını hak etmiyordu.

Ve eninde sonunda ona gerçeği söylemek zorunda kalacaktı, ancak bugün o gün değildi. Bugün ona ve onun ihtiyaçlarına odaklanmak istiyordu.

Birkaç hafta içinde ona bebeklerinden bahsedecekti. Sonra da geri kalanını itiraf edecekti. Sadece oğullarının haberini hoş karşılayacağını umuyordu.

Çocuklar hakkında hiç konuşmamışlardı. Ve kendi çocukluğunun acımasızlığı göz önüne alındığında, onun acısına duyduğu saygıdan dolayı bu konudan uzak durmuştu. Ama o bunu düşünmüş olmalıydı. Didymos'un varisi olarak bir gün çocuk sahibi olması bekleniyordu. Yine de bundan ona hiç bahsetmemiş olması ne kadar garipti.

Ayak parmaklarının üzerinde yükselen Bethany yanağını onunkine bastırdı. "Seni seviyorum, Styxx."

Başını ellerinin arasına aldı. "Seni seviyorum. Her zaman da seveceğim."

Gülümsedi ve onun hakkındaki tüm gerçeği ve dikkatsizliğinin kendisine neler yaptığını öğrendiğinde böyle hissetmeye devam etmesi için dua etti.

10 Mart, MÖ 9527

Apollon, Artemis'i Olimpos tapınağının dışındaki ormanda Acheron'la birlikte görünce donakaldı. İkisi kutsal alanda geyik avlarken gülüşüyorlardı. İçinin derinliklerinde öfke alevlendi. İkiz kız kardeşi nasıl olur da kendini bir piçle aldatırdı?

Bir fahişe, daha az değil.

Bu yeterince kötüydü ama onu buraya getirmeye cüret etmesi öfkesini daha da artırdı. Artemis'in Eris ve Poena'nın, kralın değerli fahişesini ihanetten cezalandırma planına müdahale etmiş olması ona acı veriyor ve çileden çıkarıyordu. Ne zaman arkasını dönse, o piçi kurtarıyordu. Her iki Didimoslu'nun da onun gazabından ve planlarından kaçmaya devam etmesi içini kemiren bir can sıkıntısıydı.

Kimse ona karşı gelmedi. Asla.

Bir kalp atışı daha dayanamayarak kendini Styxx'in babasıyla birlikte haftalık mahkeme oturumlarından çıkmakta olduğu Didymos'a ışınladı. Prens, diyetinde daha fazla lif olması gerektiğini söyleyen asık bir yüz ifadesiyle kralın arkasında yürüyordu.

"Styxx?"

Babası yüzünü ona döndüğünde durakladı ve maiyetindekiler onları yalnız bırakmak için yollarına devam etti. "Efendim?"

"Kız kardeşin sana hâlâ kızgın. Onu yatıştırmak için bir şeyler yapman gerektiğini düşünüyordum."

Styxx'in çenesinde bir tik başladı. "Ne yapmamı isterdin?"

"Belki bir hediye? Senin kadar zeki biri olarak onu memnun edecek bir şey düşünebilirsin herhalde?"

"O zaman hemen kalbimi söktürüp ona teslim edeceğim."

Kral tiksintiyle dudağını büktü. "Arsızlığından bıktım evlat. Kendini frenlesen iyi edersin."

"Beni affedin, Majesteleri." Ama ses tonundan pişmanlıktan başka bir şey olduğu anlaşılıyordu. Bu ses tonu, prens ona karşı her kullandığında Apollo'yu şiddete teşvik eden ses tonuyla aynıydı.

Kral gözlerini daha da kısmıştı. "Yanağınızdan bahsetmişken... Apollo ile tazminatınız nasıl gidiyor?"

Styxx bakışlarını başka yöne çevirirken tik ritmini artırdı.

Prens daha konuşmadan Xerxes Styxx'i yakalayıp duvara çarptı ve kulağına hırladı. "Sana söylediklerimde ciddiymdim evlat. Küstahlığından bıktım ve daha fazla katlanamayacağım. Eğer mecbur kalırsam, onu memnun ettiğinden emin olmak için seni Apollo'nun önünde kendim diz çöktüreceğim. Anladın mı?"

"Evet, Majesteleri."

Kral göğsünün ortasına sert bir darbe indirdikten sonra topuklarının üzerinde dönerek onu terk etti.

Apollo, kral ve maiyetinin ortadan kaybolmasını bekledikten sonra, hâlâ babasının kendisine vurduğu yeri ovmakta olan Styxx'in önünde cisimlendi.

Apollo onu karanlık köşeye hapsederken Styxx küfretti. Tam da berbat günümün ihtiyacı olan şey... "Kız kardeşim odasında." Apollo ona baktı. "Sanırım biliyorsun ki istiyorum."

Tabii ki hayır. Acheron ve sarhoş annesi dışında hiç kimse Ryssa'ya uzun süre tahammül edemezdi.

Styxx en nefret ettiği tanrının etrafından dolaşmaya çalıştı. "Seni eğlendirecek havada değilim." Yanından geçmeye başladığında, Apollo ona öyle sert bir ters yumruk attı ki, Styxx tekrar duvara çarptı.

Dudaklarındaki kanı yalayan Styxx neredeyse misilleme yapacaktı ki kendini tuttu. Apollo'yla savaşabilir ve hatta kazanabilirdi ama tanrı ona, kimsenin haberi olmadan onu hayatından söküp atmanın ne kadar kolay olduğunu göstermişti. Ne kadar kolay

Prens Styxx'in yerine bir sahtekâr koymaktı ve ailesi umurunda olmasa da Bethany umurundaydı.

Sahtekar ona zarar verebilir ya da yatağında onun yerini alabilir. En kötüsü de, sahtekar, onu temelli terk edip bir daha asla geri dönmeyecek kadar ondan nefret etmesine neden olabilir.

Bunlar asla riske atmayacağı şeylerdi. Ne olursa olsun, Apollo'ya boyun eğmek zorundaydı.

Başka seçeneği olmayan Styxx, Atlantis'te yapmak üzere eğitildiği şeye geri döndü.

Hayatta kal.

Kendini susturarak bakışlarını yere indirdi. "Benim iradem senin iraden, Akri."

Apollo'nun dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Daha iyi." Elini Styxx'in boynuna doladı ve onu kollarının arasına aldı. Dişlerini acımasızca Styxx'in şahdamarına geçirdi.

Styxx acı içinde patlarken haykırdı. Ama Apollo'nun merhameti yoktu. Her ne sebeple olursa olsun, Olimposlu bugün öfkeliydi ve Styxx onun seçtiği günah keçisiydi.

Beth'i düşün.

En azından şimdi, her şey bittiğinde onu rahatlatacak kolları olacaktı.

12 Mart, MÖ 9527

Styx kapısının alındığını duydu ama cevap veremeyecek kadar acı içindeydi. Apollo'nun onunla işinin ne zaman bittiğinden ve onu eve ışınladığından emin değildi. Olimpos'ta zaman buradakinden çok farklı ilerliyordu. Dürüst olmak gerekirse, sanki bir aydan daha uzun süredir Apollo'yla birlikteymiş gibi hissediyordu. Olimposlu'yu neyin kızdırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama her neyse, bütün hıncını Styx'ten çıkarmıştı.

Birisi penceredeki perdeleri çekerek sert güneş ışığını odanın içine yaydı. Styx tıslayarak koluyla gözlerini kapatmaya çalıştı, ardından daha fazla acı onu mahvedince inledi.

"Kalk ayağı! Seni değersiz, orospu, piç!" diye homurdandı babası, sonra da üzerine bir kova su fırlattı.

Styx, yorganı morarmış vücudunun üzerinde daha da ağırlaştıran soğukluk karşısında nefesini tuttu. Titriyordu ve canı o kadar yanıyordu ki, bırakın hareket etmeyi, zar zor nefes alabiliyordu.

Babası onu yataktan çekmek için adım attığında, kapı aralığından Galen'in sesini duydu.

"Majesteleri? Bir sorun mu var?"

Artık zalimliğine bir tanık bulmuş olan babası geri çekildi. "Ne yapıyorsunuz burada?"

"Ekselansları ağır yaralandı ve ben de gelip durumunu kontrol e t m e k istedim."

Ancak o zaman babası ona baktı ve vücudunu kaplayan morlukları ve kesikleri gördü. "Ne oldu sana böyle?"

Styx kendi yalanını düşünmeden Galen, "Ahırın çatısından düştü," dedi.

Sonunda babasının gözleri bir nebze de olsa şefkatle doldu. "Dikkatli olmalısın.... sabahını seninle geçireceğim.

randevular sıfırlandı."

Styxx yüzündeki kan ve suyu sildi. "Teşekkür ederim, Majesteleri... yüce nezaketiniz için."

Bu kez babası ses tonundaki alaycılığı fark etti. Bakışları daha sonra cezalandırılacağıнын sözünü veriyordu. Başka bir şey söylemeden hışımla odadan çıktı.

Styxx titreyerek yatağının ıslak olmayan bir kısmını bulmaya çalıştı.

Galen pelerinini omuzlarına sardıktan sonra ıslak çarşafı şilteden sıyırdı. "Kıpırdamadan yat, evlat." Odadan çıkmadan önce çarşafı bir köşeye yığdı.

Birkaç dakika sonra daha fazla battaniyeyle geri geldi.

"Teşekkürler Efendi Galen... her şey için."

Galen başını ona doğru eğdi. "Sanırım kral askerlerin yıllık yükümlülüklerini azalttığınızı ya da daha uzun süre görev yapmak isteyenlerin ücretlerini artırdığınızı öğrendi?"

"Bu saldırı için benim tahminim bu olurdu."

Galen kaşlarını çatarak Styxx'in boynundaki ısırık izlerini ve vücudunu kaplayan morlukları inceledi. "Apollo'nun seni serbest bıraktığını sanıyordum."

"Ben de öyle. Görünüşe göre yanılmışız."

Galen nefesinin altından küfretti. "Dün antrenmanı kaçırdığında ve kimse nerede olduğunu bilmediğinde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım."

"Bugün günlerden ne?"

"Hafta ortası."

Styxx sadece bir buçuk günlüğüne gittiği için rahat bir nefes aldı. Bu sefer. Güzel.

Galen, Styxx'in yaralarını incelemeye devam ederken yorgunca iç çekti. "Yemek yedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Masamın çekmecesinde biraz elma var."

Akıl hocası gidip iki tane aldı ve ona uzattı. "Bunları yiyin majesteleri, birkaç dakika içinde sizin için daha önemli bir şeyle döneceğim."

"Tekrar teşekkürler, Galen."

Galen gitmeden önce onun omzunu hafifçe sıvazladı.

Başka bir iniltiyle arkasına yaslanan Styxx elmasını ısırđı ve Apollo'nun kırdığı dişlere bakarak yüzünü buruşturdu. Piçin hakkını vermeliydi, vurabiliyordu.

Parmaklarıyla dişlerini yokladı ve sonra yüzünü buruşturdu. En azından Apollo sadece ona vurmuş ve kız kardeşini yalnız bırakmıştı. Söyleyebildiği kadarıyla Apollo Ryssa'ya hiç vurmamıştı. Ama Olimposlu'nun şamar oğlanı olmaktan gerçekten yorulmaya başlamıştı.

Tanrıyı zayıflatmanın ve onun kontrolü altından çıkmanın bir yolu olmalıydı.

Ne pahasına olursa olsun, onu bulacak ve o piç kurusuna bağlanıp hırpalanmanın nasıl bir his olduğunu gösterecekti. On bin yılını alsa bile, Apollo'dan öcünü alacaktı.

Öyle ya da böyle.

23 Mart, MÖ 9527

Bethany, Dynatos onu Styxx'in Galen'le birlikte olacağını bildiği eğitim arenasına götürürken yakasından tutmaya devam etti. Alana girdikleri anda kılıç ve kalkanların çarpışma seslerinin yanı sıra adamların birbirlerinin yeteneklerine yönelik iyi huylu hakaretlerini de duydu.

"Yaşlı bir kadın gibi vuruyorsun."

"En azından ben yaşıyım. Senin sebebin ne evlat?"

Dynatos havladı, sonra kızın elinden kurtulup ileri doğru koştu. Kalbi durdu. "Dyna!"

Dynatos'un saldırı seslerini duydu. Galen küfredip tıslarken, Styxx bir köpek kadar yüksek sesle havladı.

"Aşağı, Dyna, aşağı!" Styxx tersledi.

Styxx aniden Dynatos'la birlikte onun yanındaydı. "Köpeğin Galen'in bana vurmasından hoşlanmıyor."

"Galen'in sana vurmasından hoşlanmıyorum."

Dynatos aralarında yürürken Styxx onu dudaklarından hafifçe öptü, bu sırada Styxx sol elini Galen'e tekrar saldırmaması için köpeğin tasmaından sıkıca tuttu.

Elini Styxx'in sıırıslıkla saçlarına daldırdı ve sonra yüzünü buruşturdu. "Ew! Çok terlemişsin."

"Yalnız ve çıplakken terimden şikayet etmiyorsun."

"Yalnız ve çıplakken atının arkası gibi kokmuyorsun."

Styxx güldü. "En azından bana yaşlı kadın demedin."

"İyi günler, Leydi Bethany."

Galen'in yanlarından yaklaştığını duyunca gülümsedi. "Selam, Galen."

"Ksifos ve hoplonunuzu kaldırmamı ister misiniz lordum?"

Styx onları vermek için hareket ettiğinde onu durdurdu. "Aslında ikinizin çalışmasını dinlemeye geldim. Bölmeme izin vermeyin. Dyna'yı sahadan uzak tutacağıma söz veriyorum."

Galen homurdandı. "Styx'in yüzündeki aşk dolu ifadeye bakılırsa, normalden daha da kötü bir rakip olacağını söyleyebilirim."

Styx gülmüş gibi yaptı. "Kadınım karşı beni kahraman gibi gösterdiğin için teşekkürler Galen. En azından ona yalan söyleyip ne kadar korkusuz olduğumu söyleyebilirdin."

"Bir aslan gibi... yavru. Isırmak için küçük bebek dişleriyle hırlıyor."

Onlara ve nazik alaylarına güldü, sonra Styx'i yanağından öptü. "Ne kadar sert olduğunu biliyorum aşkım."

Styx kalkanını Galen'e uzattı ve ona göz kırptı. "Sanırım yorgunluktan düşmeden önce yaşlı adamı biraz dinlendireceğim."

"Onu dinlemeyin. Kurtarmaya çalıştığı şey kendi onuru leydim. Beceriksizliğiyle onu daha fazla utandırmamak için bunları kaldıracağım. İyi günler."

Styx onun elinden tuttu ve soyunma odasına doğru çekti. "Bir sorun mu var?"

"Neden böyle düşündün ki?"

"Buraya hiç gelmiyorsun ve seninle birkaç saat içinde kulübede buluşmam gerekiyordu."

"Doğru... ama bekleyemedim."

"Ne için?" Elini bıraktı ve soyunmaya başladı.

Kollarını uzattı ve bir o yana bir bu yana döndü. "Bende farklı bir şey fark ettin mi?"

Onun şehvetli Mısır danslarından birini hatırlatan oyuncululuğu karşısında vücudu sertleşti. "Seni son gördüğümde daha mı güzelsin?"

Ona gülümsedi. "Seni seviyorum... ama hayır. Tekrar dene."

Styx onu ayırt etmeye çalışırken kaşlarını çatı. Saçları bugün kıvrılmıştı ama bunu sık sık yapıyordu ve başının tepesine topladığında her zaman taktığı süslü altın diademi takmıştı. Normalde takmadığı küpeleri takmıştı ama onları da daha önce görmüştü. Biri gözlerine sürme çekmişti ama yine de sık sık Mısır kozmetikleri kullanırdı. Cildi her zamanki gibi ışı ışıldı. Gözleri her zamanki gibi yeşile çalan altın rengindeydi. Dudakları kınalı ve balmumuyla parlıyordu.

Onun aksine, kadın harika kokuyordu... ama aynı zambak ve okalıptüs kokusuydu.

Hayatı boyunca bir fark görememişti. Sadece... belki biraz kilo almıştı ama Ryssa'dan bir kadının kilo dalgalanmaları hakkında yorum yapmaması gerektiğini biliyordu. Böyle bir aptallığı kaldıracak kadar zırhı yoktu.

Miğferini mankenin üzerine koydu, sonra da eldivenlerinin bağlarını çözmeye gitti. "Yeni elbise mi?"

"Madem bu konuda sorun yaşıyorsun, bir bilmece deneyelim.

Bir ve bir ne zaman üç eder?"

Styx, kadının ona ne söylemeye çalıştığını anladığında dondu kaldı. Kadının verdiği haber demir bir tokmak gibi üzerine inerken tam bir dakika boyunca nefes alamadı.

Kaşlarını çatı. "Hâlâ burada mısın?" "Buradayım."

Korku alnını kırıştırdı. "Mutlu değil misin?"

Elini tuttu ve gülümsemesini hissedebilmesi için yüzüne götürdü, sonra da avucunu öptü. "Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım." Diğer elini de öptü ve önünde diz çöktü.

Kaşlarını çatı. "Ne yapıyorsun?"

Ellerini onun ellerinin arasında tuttu ve güzel yüzüne baktı. "Evlen benimle, Bethany."

"Baban..."

"Babamın ya da bir başkasının ne düşündüğü, ne söylediği ya da ne yaptığı umurumda değil. Benim için önemli olan tek şey sensin. Sen ve

Taşıdığıın bebeği. Evlilik hakkında ne hissettiğini biliyorum ama yemin ederim özgürlüğünü ya da düşüncelerini asla ve asla engellemeyeceğim.... Evlen benimle."

"Styxx-"

"Evlen benimle.... Lütfen."

Dudağını ısırdı ve cevapsız geçen her kalp atışı onun için tam bir işkenceydi. Sonunda onun acısına merhamet etti ve konuştu. "Evet."

Onu kendine doğru çekti ve karnını öptü. Daha da gülümseyerek elini, bebeklerinin güvenle yuvalandığı ve beslendiği karnına doğru uzattı. "Sonunda bana evet dedi, ufaklık. İkinize de teşekkür ederim."

Bethany elini onun terli saçlarında gezdirdi. "Çok aptalsın." Yine de onun başka hiç kimseye karşı böyle olmadığını biliyordu. Onun bu eğlenceli yanını sadece o görebiliyordu.

"Oops, üzgünüm. Bölmek istememiştim."

"Galen, buraya gel!" Styxx ayağa kalktı ve onu nazikçe kendisine doğru çevirdi. "Bethany hamile."

Gri gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Bu... bu inanılmaz. İkinizi de tebrik ederim." Bethany'yi kucaklamak için kollarına çekti ve yanağından öptü. "Ne kadar ilerlediniz?"

"Bana bebeğin Boedromion'da doğacağı söylendi."

"Aynı benim kutsanmış Antigone'um gibi. Bebekler için iyi bir ay. Şimdi siz ikinizi bu harika haberi kutlamanız için yalnız bırakıyorum."

Styxx onu göğsüne doğru çekti ve kollarını etrafına doladı. Boynuna sokulmak için eğildi. "Bu sonunda ailenle tanışacağım anlamına mı geliyor?"

Ona karşı burnunu kırıştırdı. "Muhtemelen hayır."

Onun sözleri karşısında ağızı açık kaldı. "Gerçekten mi? İtiraf et. Benden utanıyorsun, değil mi?"

Yanıt olarak homurdandı. "Evet, Majesteleri. Sizden ve benim statümü utandıran mütevazı kökenlerinizden utanıyorum. Babam sizi tamamen kabul edilemez bulacaktır."

"O zaman neden onlarla tanışamıyorum?"

"Çünkü seni seviyorum ve babamın beni hamile bıraktığın için kafanı duvara vurmasını istemiyorum. Cesur olduğumu biliyorum ama babamla tanışmak aptalca olduğu kadar cesurca da olmaz."

"İçimde normalden daha sağlıklı bir aptallık dozu var. Beni tanıyan herkese sorabilirsiniz, özellikle de Galen'e."

Güldü. "Sevdiğini biliyorum. Bebek doğduğunda seni babamla tanıştıracam. O zaman beni kirletmen dışında odaklanacağı başka bir şey olacak. Ve bunun için senin bağırsaklarını deşme olasılığı azalacak."

Styxx onun yüzünü avuçlarının arasına aldı ve alnından öptü. "Seni ve anneni bu kadar sevdiği için çok mutluyum."

Ama ailesi onu böyle sevmiyordu ve o da bunu biliyordu.

Elini tekrar karnının üzerinde gezdirdi. "Orada küçük bir Bethany olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Peki ya erkek olursa?"

"Ben de onu seveceğim.... Ayağa kalkmalı mısın?"

Onun ses tonundaki samimi endişeye gülümsedi. "Ben hamileyim Styxx, hasta değilim."

Güldü. "Hamile kadınlar ya da bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Korkarım beni her ikisi konusunda da eğitmeniz gerekecek."

"Yeğeninle antrenman yapmadın mı?" Soru ona tokat atmış gibi gerildi.

"Styxx?"

İç çekerek başını salladı. "Ryssa bebeğin yanında olmamı istemiyor."

"Neden?"

"Bu önemli değil. Endişelenmemiz gereken kendi küçük çocuğumuz var." Karnını hafifçe sıktı. "Bizimle evlenecek bir kâtip bulmalıyız."

"Bir Mısır düğününü tercih ederim."

Sanki bekleme düşüncesi ona cazip gelmiyormuş gibi tereddüt etti. Ama yorum yapmadan razı oldu. "Pekâlâ."

"Tartışma yok mu?"

"Şu anda, Beth, benden Ay'ı isteyebilirsin ve ben de onu senin için almanın bir yolunu bulurum, çalmak zorunda kalsam bile."

Apollo'nun arabası dokunman için onu aşağı indirecek."

Elini onun yanağına koydu ve orada hissettiği gülümsemenin tadını çıkardı. "İşleri yoluna koymak ve nefes almanı sağlamak için ailemle birlikte çalışmak için birkaç haftaya ihtiyacım olacak."

Gülümsemesi soldu. "Babam muhtemelen beni mirasından mahrum edecek. Ama biz iyi olacağız. Bizden alamayacağı bir yere koyduğum kendi param var ve söylediklerine ve elime verdiği hasara rağmen hala bir asker olarak çalışabilirim. Her zaman güçlü bir kılıç koluna ihtiyacı olan birileri vardır."

Düşüncelerinin gittiği yere bakarak başını salladı. "Hiç endişelenme. Seni temin ederim ki, baban seni mirasından mahrum ederse, benim babam seni bir evlat gibi karşılayacaktır-"

"Ya da beni öldür."

"Ya da seni öldürür. Ama seni onun mızrak menziline uzak tutmayı başarırsam, babam fakir bir balıkçı değil. Aslında oldukça zengin. Bizi beslemek için savaşmak zorunda kalmayacaksınız ve sizin sahip olduğunuz imkânlara eşit bir hayatımız olacak."

Alay etti. "Sen benimle olduğun sürece nerede ve nasıl yaşadığım umurumda değil."

"Şişman ve huysuz olduğumda nasıl hissedeceğini göreceğiz." "Bastığın yere tapmaya devam edeceğim."

Yeni kayınpederinin Mısır tanrısı Set, kayınvalidesinin ise Atlantis'te ona neşeyle işkence eden tanrılardan biri olduğunu fark ettiğinde de böyle hissetmeye devam etmesi için dua etti.

3 Nisan, MÖ 9527

Styxx koridorda kardeşiyle yüz yüze geldiğinde donakaldı. Acheron Apollodorus'u kollarında tutuyordu ve yeğeninin ıslak saçları ve tenindeki damlacıklardan Acheron'un onu yeni yıkadığı belliydi. Yeğeni Acheron'un kollarında dururken gülüyor ve mutlu bir şekilde zıplıyordu.

Styxx bebeği görüp yakında bu şekilde kucağına alıp yıkayabileceği kendi çocuğunu düşününce dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Çok büyümüş."

Apollodorus Styxx'e uzandı. "Ackee?" Sonra şaşkınlıkla kaşlarını çatarak amcaları arasında bir ileri bir geri baktı.

Acheron bebeği daha sıkı tutarken Styxx'e yorum yapmadan baktı.

Kardeşinin kendisinden ne kadar nefret ettiğini fark ettiğinde acı bir pişmanlık Styxx'in boğazını düğümledi. Ve Acheron ile Ryssa'nın nefreti bir gün Apollodorus'a da bulaşacaktı. Bu onların reddedilmesinden daha fazla acı vermemeliydi ama yine de veriyordu.

Styxx boğazını temizledi. "Ryssa'nın biz çocukken sana verdiği at hâlâ bende... istersen onu Apollodorus'a verebilirsin."

Acheron dudağını büktü. "Sizden hiçbir şey istemiyoruz."

Ryssa odasından çıktı ve onları görünce durakladı. Oğlunu Acheron'dan aldı. "Neler oluyor?"

"Styxx bana bir parçası olmak istemediğim döküntüler teklif ediyordu."

O anda Styxx'in, Acheron'un ondan nefret ettiği kadar kardeşinden nefret etmeye ihtiyacı vardı. Ve yine de...

"Bir zamanlar arkadaştık."

Acheron onunla alay etti. "Sen asla benim arkadaşım olmadın. Benden çaldın ve bana yalan söyledin."

Styx'in onun asılsız suçlamaları karşısında bön bön baktı. "Hayatımda senden çaldığım tek bir an söyle bana."

"Senin tacın, birincisi. Ailemin sevgisi..."

"Ve onları alabilirsin. Lütfen, tanrılar aşkına, istediğin buysa al onları. Bana hiçbir zaman rahatlık ya da neşe getirmedi."

"Bu yüzden mi babamı öldürmeyi planlıyorsun?" Acheron sordu.

Styx'in çenesi tekrar gevşedi. "Sen deli misin? Neden beni böyle bir şeyle suçluyorsun?"

"Çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum. Ona karşı komplo kuruyorsun ve bunun için beni suçlamaya çalışıyorsun."

Styx bu saçma suçlama karşısında başını salladı. "Ne zaman birine karşı komplo kuracak zamanım oldu ki?"

Ryssa homurdandı. "Günlerce ortadan kayboluyorsun ve kimse nerede olduğunu bilmiyor. Bana dürüstçe komplocularınla buluşmadığını söyle." Acheron'a başını salladı. "Sana inanıyorum küçük kardeşim. Bu tam da onun yapacağı türden bir şey."

Styx onlara dehşetle bakıyordu. Bu zehri babasına tekrararlarsa Tanrılar ona yardım etsin. Kral onlara inanabilecek kadar aptaldı. "Ben kimseye komplo kurmadım. Uykusunda bıçaklanan bendim. Babam değil."

Acheron'un beti benzi attı. O biliyor mu?

Styx öfkesini kardeşine yöneltti. "Bunu sen yaptın, değil mi? Beni öldürmeye çalışan sendin."

Ryssa aralarına girdi. "Saçmalama. Acheron böyle bir şey yapmadı. Neden yapsın ki? Eğer sana bir şey olursa, bu onu da öldürür."

Styx kardeşine ters ters bakarken, "Hayır," diye nefes aldı. "Ve Acheron bunu biliyor. O ölürse, ben de ölürüm. Ama benim hayatımın onun hayatı üzerinde hiçbir etkisi yok. Bu doğru değil mi kardeşim?"

Acheron hırslanarak ona doğru koştu ve tökezleyip yere düşmesi için onu geri itti. "Senden nefret ediyorum! Senden

Seni bıçakladığımda ölmeliydin ve ölü kalmalıydın!" "Bu da ne böyle!"

Acheron, kralın kükreme sesiyle gözlerini kocaman açarak geri çekildi. Ryssa, sevdiği kardeşini dayanamadığı kardeşine karşı koruyabilmek için kendini onların arasına koydu.

Onun bağırsaklarını kendisi de deşebilirdi. Öyle hissettirdi.

Babaları Ryssa ve Acheron'dan Styxx'e bakarken "Cevap ver!" diye bağırdı.

"Bir şey yok baba," dedi Styxx, kendini yerden kaldırırken ses tonunu dengeli ve sakin tutmaya özen göstererek. "Sadece kardeşler arasında bir ağız dalaşı."

Ryssa bakışlarını ona dikti. "Styxx'in senin ölümünü planladığını biliyor muydun baba?"

Styxx onun suçlaması karşısında ağzı açık kaldı.

Babası şüpheli bakışlarını Styxx'e çevirdi. "Söylediklerinin kanıtı var mı kızım?"

Sonra Styxx bunu duydu. Zihnindeki spekülasyon, artık onu öldürmek ve sevgili Acheron'una zarar vermemek için tam yetkiye sahip olduğunu söylüyordu.

Styxx giderse babam kardeşimi sevmek ve kabul etmek zorunda kalacak....

"Güvenilir bir kaynaktan geliyor."

Babasının yüzündeki ifade, aptal herifin ona inandığını gösteriyordu. Şok olmuş öfke onu yere yapıştırdı.

Ryssa gerçekten onun öldüğünü görecekti.

Bakışlarını kız kardeşine diken Styxx, tacı başından çekip aldı ve babasının ellerine doğru itti. "Al şunu. Hangi deliğe sokabilirsen sok. Gerçekten umurumda değil. Tüm bunlardan daha önce de vazgeçmiştim ve yine memnuniyetle vazgeçeceğim. Tanrılar biliyor ki prens olmak bana mutlak sefaletten başka bir şey getirmedi."

"Gerçeği biliyoruz, Styxx!" Ryssa hırladı.

Styxx ona karşı dudağını büktü. "Hiçbir şey bilmiyorsun, seni aptal sürtük." Babasını, onu ve Acheron'u

küçümseyerek. "Hiçbirinizin yok ve hepinizle işim bitti."

Sadece Bethany'yi istiyordu. Onlardan uzaklaşarak, bir daha geri dönmek üzere gitmek için merdivenlere yöneldi.

"Muhafızlar!" diye kükredi babası. "Prensi yakalayın."

İlerlediklerinde, Styxx onlara ters ters baktı. "Beni gerçekten yenebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Sadece biri deneyecek kadar aptaldı. Styxx, babası daha gözünü kırpamadan onu silahsızlandırmış ve sırt üstü yere sermişti. Öfkeyle böğürerek muhafızın kılıcını duvara fırlattı ve kılıç taşa saplandı.

Öfkesi üzerine çöken Styxx, ölümcül bakışlarını ağzı açık kalan babasına çevirdi. "Ölmenizi isteseydim, Majesteleri, çoktan benim elimle ölmüş olurdunuz. Ve eğer lanet tacınızı isteseydim.... ordumu yürüttüğümde onu alırdım." Styxx'in sesi, bunu babasına daha önce söylediğine dair derin bir anımsama yaşarken kesildi, ama yine de ...

Anı çok belirsizdi. Gerçeklikten çok bir rüya gibiydi.

Hades adına ne?

Acheron'un iddiaları kafasında çınlarken kardeşiyle bakışlarını kilitledi. Onu öldürmeye çalıştığını biliyorum. Biliyorum! Ve bunun için beni suçladın.

Styxx, Acheron'un ne düşündüğünden emin değildi. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Ve hala şüphe babasının gözlerini karartıyordu. Öyle olsun. Kralın gözünden düşmüş gibi görünmüyordu.

İğrenen Styxx, şimdi perişan halde olan ve kaos yüzünden ağlayan Apollodorus'a baktı. "Çok üzgünüm sevgili yeğenim. Bu rezil ailenin içinde doğmaktan çok daha iyisini hak ediyordun."

"Styxx!" diye kükredi babası ama Styxx onu duymazdan gelerek Acheron'un korku dolu bakışlarıyla karşılaştı.

Artık Acheron'un onun hayatına son vermeye çalıştığından emindi. Kardeşi de onun bildiğini biliyordu. Ama ne fark ederdi ki? Gerçekten mi? Misilleme yapmak için ne yaparsa yapsın

Acheron'a karşı savaşmak ona geri tepecek ve o da cezalandırılacaktı.

Belki de en kötü ceza Acheron'un Ryssa'yı kız kardeş olarak seçmesiydi. Kıskanç, hain kaltak. Umarım sana asla sırtını dönmez kardeşim.

Onların saçmalıklarından bıkan Styxx saraydan çıkıp atına doğru ilerledi. Bugün Beth'le birlikte olmayı ne kadar isterdi. Ondan nefret etmeyen bir çift göz görmeye ihtiyacı vardı. Teninde ondan hiçbir şey esirgemeyen ya da ona kötülük dilemeyen bir el hissetmeye.

Beş gün daha...

Ondan daha uzun süre ayrı kalmıştı. Ama nedense bugün daha çok acıyordu.

Ama yakında. Yakında evleneceklerdi ve hiç kimse onu bir kalp atışı daha ondan uzak kalmaya zorlayamayacaktı. Asla.

* * *

"Nerelerdeydin?"

Styxx sarayın merdivenlerinde babasının sesini duyunca durakladı. "Ata binmeye gittim."

"Geri döneceğinden emin değildim."

Geri dönmek için bir nedeni yoktu ve dürüst olmak gerekirse, neden zahmet ettiğinden hâlâ emin değildi. Bunun dışında tek bildiği buydu.

Styxx merdivenlerde hafifçe dönerek babasına baktı. Yaşlı adam yorgun görünüyordu ve eğer daha iyisini bilmiyorsa üzgündü. "Benden ne istiyorsun baba?"

Gurur duyabileceğim bir oğlum olsun istedim.

Styxx, kralın konuşmasını beklerken babasının düşüncesinin kendisinde yarattığı acıyı gizledi.

"Kız kardeşin bana karşı komplo kurduğuna inanıyor. Böyle düşünmesi için bir sebep var mı?"

"Yaşlı bir pirenin zihinsel kapasitesine sahip ve onun grotesk, akıl almaz aptallığından sorumlu tutulmayı reddediyorum."

Babası aralarındaki mesafeyi kapattı. "Bana her baktığında nefretini hissetmeseydim bu kadar endişelenmezdim."

Sevecek ne vardı ki?

"Ne söylememi istiyorsun baba? Seni sevdiğimi mi? Güzel. Seni seviyorum. Şimdi odama gidebilir miyim?"

"Beni, sana hizmet eden o yaşlı adamı sevdiğin gibi sevmiyorsun. Bana bir kez bile Galen'e baktığın gibi bakmadın."

Styx onun kıskançlığına gülmek istedi... bu çok gülünçtü. "Ve ben hastayken bir kez bile benimle ilgilenmedin. Hatta sağlığımı sormak için beni kontrol bile etmedin. Düşmanlarım beni öldürmek için ellerinden geleni yaparken onlara karşı savaşmak için orada değildin, kendini yaraladın, beni savaş alanından taşıdın ve yaralarımı diktin. Beni çok genç yaşta savaşa gönderdiğinde, yanımda duran ve orada olduğum için kendileriyle alay ettiğini düşünen kendi halkımın hakaretlerine ve alaylarına karşı beni savunan Galen oldu. Hayatımın yarısı ve tüm hafızam boyunca, düştüğümde beni kaldıran tek kişi Galen oldu. O benim tanıdığım tek babadır."

Babası ona tokat atmış gibi başını geriye attı. "Sence benim sahip olduğum şeyi sana verebilir mi?"

"Hayır, ama ben çıplakken, beni örtmek için kendi pelerinini sırtından çıkardı. Ve bana her zaman önemli olan tek şeyi verdi."

"Ve bu?"

"Sevgi, Baba. Elimden gelenin en iyisini yapmadığımda, başarısız olduğumda bile benimle gurur duyuyor ve ona ne zaman ihtiyacım olsa yanımda oluyor. İnsan olduğum için beni yargılamıyor ya da kınamıyor."

"Çünkü cesaret edemiyor."

Styx alay etti. Babası Galen'in korkusuz cüretkârlığı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Bu konuda seninle tartışmak istemiyorum."

Gitmek için döndü.

"Bekle... İthaka Kralı ile kızı için görüşmelere başladığımı bilmelisin. İkiniz için bir buluşma ayarlıyorum."

İç geçiren Styxx arkasını döndü. "Ve sen de onları geri alabilirsin baba. Ben zaten nişanlıyım."

Öfke yanaklarına renk verdi. "Kime?"

Styxx babasının gazabının tüm şiddetine karşı kendini hazırladı. "Benim Bethany'm."

"Bir köylü! Aklını mı kaçırdın sen? Sen benim varisimsin, evlat! O Yunan bile değil!"

"Nefertari de öyle. Ama İthakan prensesini istiyorsan, onu Acheron'la ya da kendinle evlendirmeni öneririm. Ben Bethany'me bağlıyım ve başka bir gelin almayacağım."

"Bunu yasaklıyorum!"

Styxx onu görmezden gelerek merdivenleri çıkmaya devam etti. "İstedğin kadar yasakla. Ne dediğiniz ya da ne yaptığınız umurumda değil. Onu gelinim olarak alacağım."

Önce senin öldüğünü göreceğim!

Styxx babasının tehdidi karşısında irkildi. Devam et ve dene, piç kurusu. Acheron'un sahip olduğu şeyi öğrenmesine izin ver. Kardeşi yaşadığı sürece, ölümden uzak ve özgürdü.

6 Nisan, MÖ 9527

Styxx kuyumcunun kendisine uzattığı yüzüğe bakarak başını salladı. "Çok küçük bir taş."

"İşte bu."

Styxx, Galen'in iri nasırlı pençesinde küçücük görünen Galen'in seçimine baktı. Öyle bile olsa, incelediği taştan çok daha büyüktü ve Bethany'nin narin eline büyük gelecekti. Taş, dükkânın loş ışığında bile pırıl pırıl parlayan derin bir gök mavisiydi. "Bu hangi taş?"

Kuyumcu onaylayarak gülümsedi. "Safir, Majesteleri. Sağlığı simgeler ve kötü düşünce ve dileklere karşı koruduğu düşünülür."

Styxx, Galen'e başıyla onay verdi. "Haklısın. Bu onun için mükemmel." Tekrar tüccara baktı. "Bunu alacağım."

Tüccar yüzüğü kutulamaya giderken Galen güldü. "İki erkeğin evlilik yüzüğü seçmesi, iki kadının kılıç alışverişine benziyor. İkimiz de kendi alanımızın dışındayız. Bir bakmışsın, elbise ve panayır alışverişine çıkmışız."

Styxx homurdandı. İkisi de soruları ve yorumlarıyla tüccarı sonuna kadar eğlendirmişti. "Umalım da bebek erkek olsun. Bu rezaletten sonra bir kız çocuğu için alışveriş yapmayı düşünmek bile istemiyorum."

Galen'in kahkahası derin ve gürdü. "O kadar da kötü değil, gerçekten. Oldukça hoşuma gidiyor ve erkek çocuklarının aksine kız çocukları bıyıklı yanaklarınıza sarılıp öpmekten asla çekinmiyor. Bir kızınız olduğu için söylenecek çok şey var. Oğul sahibi olmak için de söylenecek çok şey var. Her iki durumda da çok memnun kalacağınıza eminim."

O da bundan emindi.

Kuyumcu satın aldığı şeyle geri döndü. Styxx onu dikkatlice taşıdığı kesenin içine soktu.

Dükkândan ayrıldıktan sonra eve doğru yola koyuldu ve yanında Galen olduğu halde durdu. "Bir yüzük yeterli mi?"

"Bethany için mi? Evet, oğlum. O sadece seni istiyor."

Yine de emin değildi. Sokağın sonuna doğru baktı. "Ona karşı hissettiklerimin yanında çok önemsiz görünüyor. Belki de-"

Galen onu dükkâna doğru geri iterek cümlesini yarıda kesti. Sinirlenerek Galen'e bağırarak için ağzını açtığı anda bacağında ıslak ve sıcak bir şey olduğunu fark etti. Parlak kırmızı bir şey.

Kan.

Kalbi hızla çarpan Styxx, yaşlı adam sendelerken Galen'i kendi tarafına doğru çekti. "Galen?" diye haykırdı, Galen nefes almak için çırpınırken onu kollarının arasına aldı.

Birisi uyluk atardamarını kesmişti. Derin ve düzensiz yara her yere kan sıçratıyordu.

Hayır! Hayır!

Buna kim cesaret edebilirdi?

"Biri doktor çağırsın!" Styxx kollarında akıl hocasıyla birlikte yere yığılırken seslendi. "Dayan, Galen." Kanı durdurmak için elinden geleni yaptı. Ama bu imkânsızdı.

Ve ne kadar durdurmaya çalışsa da gelmeye devam etti.

Yaşlı adam gülümseyip kana bulanmış ellerini sıvazlarken Galen'in gri gözleri onunkilere bakıyordu. "İşte böyle olmalı evlat."

"Ne nasıl olmalı?"

Sertçe yutkundu. "Hiç kimse oğlundan daha uzun yaşamamalı. Bir ömürde üç kez yaşamayı boş verin. Bu sefer suikastçının kılıcını gördüğümde, olması gerektiği gibi sona erdi." Styxx'in yanağına dokundu. "Sevgili oğlum zarar görmekten kurtuldu."

Gözyaşları Styxx'i kör ederken hıçkırıklarını bastırdı. "Sakin ölme, Galen! Beni duyuyor musun? Bu bir emirdir! Benim için ölmeyeceksin... lütfen... lütfen, beni bırakma."

Galen dudaklarını yaladı. "Seni kendim doğuracak kadar şanslı olsaydım, seni daha fazla sevemezdim. Seninle birlikte savaşmak benim için büyük bir onurdu, Styxx. Seni evde ve savaşta eğitmek ve korumak. Sen Didymos'un yetiştirdiği en büyük kahramansın. Ve senden daha iyi bir oğul isteyemezdim... yaşlı kalbimi defalarca gururlandırdın ve..."

İzlerken, o gri gözlerdeki ışık azaldı.
Galen onun kollarında gevşedi.

Styxx gözyaşları yüzünden aşağı dökülürken nefes alamıyordu. Aklına gelen her şeyi denedi ama faydası olmadı.

Galen ölmüştü.

Ve bu onun hatasıydı. Onu korumalıydı. Neden dikkat etmemişti? Neden mi?

Bu hiç adil değildi.

"Lanet olsun size, tanrılar! Hepinize lanet olsun!"
Hıçkırarak Galen'i göğsüne bastırdı.

Ben ölemem... Neden müdahale ettin ihtiyar? Neden mi?

Suikastçının bıçağı ona saplanmış olsaydı, canı yanardı.
Ama iyileşirdi. Bu sırrı Galen'e neden hiç söylememişti?

Artık çok geçti.

Ne yaptım ben?

Tanıdığı tek babasını öldürmüştü. Kendisinden tamamen nefret eden Styxx, kalbi parçalara ayrılırken akıl hocasını kollarında salladı.

"Neden, Galen?" diye fısıldadı Galen'in kırılmış yanağına. "Bunu neden benim gibi değersiz bir şey için yaptın?" Ama o biliyordu. Galen onu sevmişti. Hangi aptal sebepten olursa olsun, yaşlı adam sevmişti.

"Majesteleri?"

Styxx başını kaldırdığında başlarında dikilen doktoru gördü. "Çok geç kaldınız." Yine de, adamın onu muayene edebilmesi için Galen'i yere yatırdı.

Birkaç dakika sonra doktor iç çekti. "Özür dilerim, Majesteleri. Getireyim-"

"Hayır. Onunla ben ilgilenirim." Styxx Galen'i kucağına aldı ve saraya kadar taşıdı.

Antreden içeri girdiğinde babası çalışma odasından çıkıp ona kaşlarını çattı. "Bu da ne böyle?"

Styxx onunla konuşmadı. Konuşamazdı. Onun yerine, son hazırlıkları yapmak için Galen'i odasına taşıdı.

* * *

Bethany önünde Dynatos'la saraya doğru koştu. Şu anda bile büyük büyükbabasının Galen'in ölümünü Atlantis tanrılarına duyururken attığı kahkahayı duyuyordu. Prens Prick'i kıl payı kaçırmışlardı ama onunla birlikte at süren yaşlı piçi yakalamışlardı.

Styxx kesinlikle harap olurdu.

Kapılar açıldı ve kadın içeri girdi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Kimseyi incitmemesi ya da korkutmaması için Dynatos'a tutunurken, sağındaki hizmetkârın sesiyle durakladı. "Prens Styxx için geldim. Lütfen beni ona gösterin."

Hizmetçi onu yönlendirmeye başladı, ta ki keskin bir kadın sesi onları durdurana kadar.

"Ne yapıyorsun?"

"Prensin bir ziyaretçisi var."

"Hayır, kabul etmiyor. Prens halktan kişileri özel odalarımızda kabul etmez... sadece belirlenen günlerde taht odasında kabul eder."

Bethany, Ryssa'nın kibirli ses tonu karşısında kaskatı kesildi. Prenses önünde durmak için hareket ettiğinde havanın karıştığını hissetti.

"Ve gelecekte, fahişelerin ön kapıdan girmesine izin vermeyeceğiz. Aslında, binaya hiç alınmayacaklar."

Aynı şekilde karşılık vermemek için kendini zor tutan Bethany kaşlarını kaldırdı. "O zaman nerede yaşamayı planlıyorsun?"

Ryssa nefesini sertçe içine çekti. "Kiminle konuştuğunu biliyor musun?"

"Styxx'in kız kardeşi, sanırım."

"Bu senin için prens olurdu, köylü, ve prenses bana hitap ederken."

Bethany onu geçmeye başladı ama Ryssa onu kolundan yakaladı ve tırnaklarını Bethany'nin derisine geçirdi.

"Beni duymadın mı?"

Dynatos prensese öfkeyle hırlarken Bethany onu geri çekti. "Seni duydum ve umurumda değil. Styxx'in bana ihtiyacı var."

"Küstahlığın yüzünden seni kırbaçlatmadan önce defol. Kardeşimin bir sürü fahişesi var. Hangisi olduğunu bile bilmiyorum ve umurumda da değil. Fahişelerini oğlumla aynı çatı altına getirmesine izin vermeyeceğim... Tanrı Apollo'nun oğlu.... Muhafızlar! Bu pisliği ait olduğu yere, sokağa atın."

Bethany kolunu kurtardı. "İnsanların kendi günahlarını başkalarına yansıtmalarını hep ilginç bulmuştumdur. Canavar olan kardeşin değil. Ve eğer son beş yıl içinde onunla bir kez olsun sohbet etmiş olsaydın, adımı çok iyi bilirdin."

Dynatos havlamaya ve hırlamaya başladı.

Bethany onu sakinleştirmek için elini kürkünün içine soktu. "Sana söz veriyorum, sürtük. Geri döneceğim ve bunun için çok pişman olacaksın."

Ryssa ona doğru koştu ama Dynatos onu uzak tuttu. Bethany başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

* * *

Styxx antrede köpek havlamasına benzeyen bir ses duyunca kaşlarını çattı. Odasından çıkarak kontrol etmeye gitti.

Ryssa büyük bir öfkeyle merdivenlerden çıkıyordu.

"Aşağıda bir köpek sesi mi duydum?"

Kadın, adamın etini kemiklerinden sıyıracak bir alaycılıkla onu süzdü. "Evet, senin Nubyeli fahişen seni görmeye gelmişti ve ben de onu dışarı attım."

Kız kardeşinin yanından koşarak geçip Bethany'yi bulmaya giderken öfke görüşünü bulanıklaştırdı. Kapılardan hızla geçti ve sokaktaki kalabalığı taradı ama ne ondan ne de Dynatos'tan bir iz vardı.

Lanet olsun sana, Ryssa. Seni bencil kaltak.

Yine de Bethany ona gelmişti. Bu bile tek başına her şey demekti.

Öfkeli ve kalbi kırık bir halde içeri döndüğünde Ryssa'yı merdivenlerin başında buldu.

"Gelecekte fahişelerinize sarayda hoş karşılanmadıklarını söyleyin. Ve tanrılar aşkına, yıkan. İğrençsin."

Styxx onun yanından geçerken onu görmezden geldi. "Beni duydun mu?"

Onu yine görmezden gelmeye başladı ama artık canına tak etmişti. "Bethany benim nişanlım, seni aptal kadın. O Nubyeli değil, Mısırlı. Ve onu aşağılamandan bıktım artık. Eğer ona karşı bir kelime daha edersen seni sürgüne gönderirim."

Ona tokat atmaya başladı ama adam bileğini yakaladı. "Bunu ona söylediğimde Apollo'nun bana davranışını nasıl karşılayacağını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, ama bir dahaki sefere beni ellemek için köşeye sıkıştırdığında ona sorarım."

"Onu karalamaya nasıl cüret edersin!"

"Git kendini becer, Ryssa." Kadının kolunu bırakarak Galen'in cesedini hazırladığı yere geri döndü.

Tek başına.

Cenaze töreni için Antigone'ye ve ailesine eşlik etmesi için bir elçi göndermişti bile. Cenazeyi hazırlama görevi normalde kadınlara ve rahiplere ait olsa da, Galen'in yanında ona saygı duymayan ya da onu sevmeyen birini istemiyordu. Ona bu kadarını borçluydu.

Ama burada olmak çok zordu. Bunu yapmak.
Acı ve pişmanlık, nefes alamayana kadar kederine karıştı. Odasının kapısını kapatarak işini bitirmeye gitti.

* * *

"Maahes?" Bethany, kuzeninin Teb'deki altın kaplamalı özenli tapınağına girerken seslendi.

Koyu kahverengi saçları puşi başlığıyla tamamen örtülmüş, parlak yeşil gözleri ıslıl ıslıl parlarken, kız daha adının son hecesini bile tamamlamadan karşısında belirdi. Kızın ne kadar üzgün olduğunu gördüğü anda yüzündeki gülümseme soldu. "Bebeğim, ne oldu?" Boyu 1.80'e varan adam, onu cüceleştiren devasa bir kas duvarıydı ama yine de ona karşı her zaman sevimli bir yavru olmuştu.

Bethany gözyaşlarını içine çekti. "Yunanistan'a gönderilecek bir elçi için ordunuzdaki en büyük, en güçlü, en korkutucu yirmi dört adama ihtiyacım var."

Kozmetik yüzünden kararmış kaşlarını kaldırdı. "Savaşa mı gidiyoruz?" diye sordu umutla.

Mısır'ın savaş tanrısı olarak, genellikle savaş için fazla hevesliydi.

"Hayır," dedi huysuzca, az önce Didymos'ta olanların dehşeti zihninde yeniden canlanırken. Öfkeli, incinmiş, kederli ve utanç içindeydi. "Bir arkadaşım öldü ve kaltak Styxx'i görmeme izin vermiyor. Onu korkutmak ve onlara atılacak bir çöp parçası olmadığımı göstermek istiyorum!"

Maahes onun aceleyle söylediği sözleri anlamlandırmaya çalışırken kaşlarını çatı. "Ne?"

"Hiçbir şey." Kesik kesik bir nefes aldı. "Lütfen... Toplayabileceğiniz en etkileyici elçiye ihtiyacım var, hemen."

"Sevgilim için her şeyi yaparım. Sen de mi fil istiyorsun?"

Kasabaya bunlarla gelmeleri halinde Ryssa'nın yüzünde oluşacak ifadeyi düşününce acı dolu bir kahkaha attı. "Hayır, mavnayla geleceğiz."

"Fillere taşıtabilirim ya da uçurabilirim."

İşte bu yüzden kuzenini çok seviyordu. Maahes her zaman bir mücevherdi.

"Biraz daha inandırıcı bir incelik lütfen."

Onu alnından öptü. "Tamam, bebeğim. Ne kadar erken istiyorsun?"

"Yirmi dakika mı?"

"Tamamdır. Seninle rıhtımda buluşuruz."

"Teşekkür ederim." Bethany onun yanağına bir öpücük kondurduktan sonra teyzesi Ma'at'ın tapınağına gitti. Rahiplere görünmeden, kutsal güney duvarından geçerek rahiplerin hakkında hiçbir şey bilmediği ön odaya girdi. Teyzesi en seçkin eşyalarından bazılarını burada saklıyordu.

"Ma'at Teyze?"

Teyzesi Maahes'ten bile daha hızlı ortaya çıktı. "Kızım, sen hamilesin!"

Bethany irkildi ve teyzesini susturmak için parmağını dudaklarına götürdü. "Babama ya da başka birine söyleme, lütfen?"

"Asla." Maahes ne kadar büyükse o kadar küçük ve narin olan Ma'at burnunu kırıştırdı. "Ben o kadar cesur değilim."

Bethany gülümsedi ve nezaketinden dolayı teyzesine sarıldı. "Biraz yardıma ihtiyacım var. En özenli elbisenizi ve mücevherlerinizi ödünç alabilir miyim?"

Ma'at asil bir kaşını kaldırdı. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Bana çok kaba davranan birine bir şey anlatmak için. Bana bir köylü gibi davrandı ve bana pislik dedi!"

Yeşil gözlerinde öfke parlıyordu. "Bu durumda..."

Teyzesi ona Mısır kıyafetlerini giydirirken Bethany gururla çenesini kaldırdı.

Ma'at kendini görmesi için parlak bronz bir ayna gösterdi. Teyzesi aynanın kenarına yaslanmış, memnuniyet dolu bir gülümsemeyle Bethany'ye bakıyordu. "Çok mu fazla?"

Acısına rağmen Bethany güldü. Ma'at ona düz siyah bir kılıf giydirmiş, kalçalarına altın işlemeli bir muslin eşarp dolamış ve altın mücevherlerle süslü bir kuşakla onu yerinde

tutmuştu. Altın ve turkuaz bantlar

Kollarına altın rengi muslin örtü örtmüştü. Mercan, inci, altın ve turkuazdan yapılmış devasa küpelerle süslü yakası da ona çok yakışıyordu. Ama asıl mükemmel olan başlığıydı. Özenle yontulmuş, arkasında tek bir altın tüyü olan büyük bir altın kuştı. Başlığın kenarları altın boncuklarla süslüydü ve omuzlarına kadar inerek yakasıyla örtüşüyordu. Gözleri yoğun bir şekilde çizgiliydi ve Mısır'ın zenginliği damlıyordu.

Bu durumda kimse ona köylü diyemezdi. "Bu mükemmel."

"Pekala o zaman. Her ne yaramazlık peşindeyseniz, size bol şans dilerim."

"Teşekkür ederim." Teyzesini iki yanağından öptü ve sonra Maahes'in nasıl ilerlediğine bakmaya gitti.

Adamın topladığı küçük orduyu görünce dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. İri ve kaslı olan bu askerler leopar derisinden yapılmış kısa şalvarlar giymiş, yakaları ve halhalleri mücevherlerle süslenmişti. Daha da iyisi, altın koltuğunun yanında yatan sekiz evcil aslanını da yanında getirmişti.

Maahes, tepesinde bir uraeus bulunan aslan başı şeklinde özenle hazırlanmış bir başlık ve maske takardı. Şenditi aslan derisinden yapılmıştı ve altın bir örtü ve kemerle kaplıydı. Tıpkı onunki gibi, ankh yakası devasa boyutlardaydı ve yakutlarla kaplıydı; aynı şekilde altın bileklikleri ve kollukları vardı.

Elbisesi onu şaşırttı. "Geliyor musun?" diye sordu.

"Kesinlikle. Kimse benim kızıma hakaret edemez, yoksa benden dayak yer."

Ona dudak büktü. "Kan dökmek yok."

Alt dudağını şakacı bir şekilde dışarı çıkardı. "Biraz alabilir miyim, lütfen?"

"Maahes..."

Daha da somurttu. "Bir göz küresi mi? Ya da bir testis? Lütfen bana bir şey ver, Bet, evcil hayvanım."

Gülerek ona sarıldı. "Lütfen kendini tut, kuzen. Bu bir barış görevi."

"O P kelimesini benim yanımda söyleme. Bana büyük acı veriyor."

Başını salladı ve mavnadaki yerine oturdu.

Maahes işareti verdi ve Didymos'un hemen önündeki bir alana bırakıldılar, böylece insanların şüphesini çekmeden rıhtımda görkemli bir görünüm sergileyebileceklerdi.

Demirler atılır atılmaz Maahes adamlarına onu taşımaları için depodan özenle hazırlanmış altın mücevherlerle süslü bir çöp arabası getirtti.

Ryssa, sümüklü kaltağın boğulmasını umduğu ağır bir görgü dersi almak üzereydi.

* * *

Biri kapısına vurunca Styxx yerinden sıçradı.

Yine sözünün kesilmesine sinirlenerek kapıyı açtığı anda orada bir muhafız buldu.

"Majesteleri sizi çağırıyor, Ekselansları. Derhal."

Adamın kafasını koparmaya başladı ama kendini tuttu. Bu göreve gönderilmiş olması muhafızın suçu değildi ve Styxx masum bir adamı kralıyla karşı karşıya getirmek istemiyordu. Ancak, Styxx hâlâ pis olduğu için babası da Styxx'in görünüşüne Ryssa ile aynı tepkiyi verecekti.

Ve Galen'in kanıyla kaplı.

Siktir et...

Babası ve Ryssa'nın fuayede beklediği yere kadar muhafızı takip etti.

Beklendiği gibi, babası kan lekeli giysilerine kaşlarını çattı.

"Ne?" Styxx sinirli bir şekilde sordu.

Babası ilk kez bu saygısızlık hakkında yorum yapmadı. "Burada Mısır'dan bir elçimiz var. Rapora bakılırsa, sanırım Nefertari olabilir."

Styxx neler olduğunu anlamaya çalışırken alnını ovuşturdu. "Neden burada olsun ki?"

Babası omuz silkti.

Styxx, Bethany yüzünden kendisine hâlâ kızgın olan Ryssa'ya sinirli bir bakış attıktan sonra tekrar babasına baktı. "Şu anda bununla uğraşmak istemiyorum."

"Asla görevlerinle uğraşmak istemiyorsun," diye alay etti Ryssa.

Babaları sertleştirdi. "Ve daha sonra kız kardeşine söylediklerin yüzünden seninle konuşacağım."

Gerçekten umurumda değil.

Babası ve kız kardeşi sarayın kapısından giren etkileyici elçiyi karşılamak için dışarı çıkarken Styxx kollarını göğsünde kavuşturarak kapı aralığında arkasına yaslandı.

İnsanların ve çöplerin etrafına o kadar çok altın sarılmıştı ki onlara doğrudan bakmak zordu. Toplam yirmi beş erkek ve özenle giydirilmiş bir kadın vardı. Altı iri Nubyeli erkek çöpü yere bıraktı ve aslan gibi giyinmiş bir adam küçük kadının çöpten inmesine yardım etti. Kadının elini dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı ve sekiz iri aslan onlara yol gösterirken kadını merdivenlerden yukarı çıkardı. Çift, babasını kaba bir şekilde atlatana ve Ryssa, Styxx'in kadını sürdüğü ağır göz kalemi ve makyajdan tanıdığını söyledi.

"Bethany?" diye nefes alarak ileri atıldı.

Kendisine eşlik eden adamı bıraktı. "Styxx?"

Ona ulaşarak kollarına çekti. "Benim, akribos."

Maahes ve adamları kimsenin onlara yaklaşmasını engellemek için etraflarını sararken Bethany onu sıkıca kucakladı. Styxx onun kollarında titrerken gözyaşları boynuna döküldü. Onun hissettiğini bildiği kayıp karşısında kalbi paramparça oldu. "Biliyorum, kıymetlim. Galen için çok üzgünüm. Onu ben de çok severdim."

"Affedersiniz?" diye sordu kral. "Nedir bu?"

Maahes boğazının derinliklerinde hırladı. "Hiçbiriniz iş."

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Maahes kaba bir homurtu çıkardı. "Hiçbir fikrim yok. Umurumda da değil."

"Ama bizi önemsiyor olabilirsin."

Styxx, Apollo'nun öfkeli sesini duyunca başını kaldırdı. Kahretsin, bu ses tonunun sadece tanrıya meydan okuduğunda ona özel olduğunu sanıyordu. Olimposlu Athena'nın yanında duruyordu ve ikisi de memnun görünmüyordu.

Apollo, Bethany'ye ve yanındaki adamlara ters ters baktı. "Burada ne yapıyorsun Maahes?"

Aslan maskeli adam kayıtsızca omuz silkti. "Ölen bir Yunan kahramanına saygılarımızı sunmak için barış göreviyle buradayız. Ama eğer bir şeyler başlatmak istiyorsanız..." Apollo'ya doğru bir adım attı. "Akşam yemeğinde Yunan yemeği yemeyeli uzun zaman oldu."

Bethany elini Maahes'in omzuna koydu. "Lütfen, uslu dur."

Apollo ve Athena'ya sorun onlarda dercesine bir işaret yaptı, sonra da içini çekti. "Pekâlâ, Bet, evcil hayvanım. Ama beni öldürüyorsun."

Athena, Bethany'ye hitap etmek için kardeşinin etrafından dolandı. "Gerçekten neden buradasın?"

Bethany elini Styxx'in koluna koydu. "Bugün büyük bir trajedi yaşayan Styxx için. Daha önce gelmeye çalıştım ve Apollo'nun orospusu tarafından çok kaba bir şekilde hakarete uğradım ve saraya girmeme izin verilmedi. Kötü niyetli ve kasıtlı olarak bana yaşattığı utanç yüzünden onun kanını istemediğim için hepiniz çok şanslısınız."

Maahes maskesini kaldırdı ve Bethany'ye doğru eğildi. "Oh, kan bekliyorum. Sana yapılan herhangi bir hakaret için o kaltağın dövülmesini istiyorum."

Bethany onun koluna tekrar dokundu ve başını salladı. "Bugün savaş yok."

Maahes acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Pekala, tatlım. Seni gerçekten ama gerçekten seviyorum. Bugün bunu kanıtliyorum. Bir dahaki sefere bağırsaklarımı de. Daha az acı verici olur."

Apollon ilerlemeye başladı ama Athena onun kolunu yakaladı ve başını salladı.

Athena Maahes ve Bethany'ye başıyla selam verdi. "Lütfen saygılarınızı sunun. Varlığınızdan ve bizden birine saygı göstermenizden büyük onur duyuyoruz." Kardeşine sert bir bakış fırlattı. "Bugün savaş olmayacak. Sadece barış olacak."

Kafası karışan ama halkın önünde daha fazla rezalet çıkarmak istemeyen Styxx, Bethany'yi saraya götürdü. Maahes, adamları ve aslanlar da onları takip etti.

İçeri girip duyma menziline çıkamaz Xerxes Apollo'ya döndü. "Kim o?"

Athena onun yerine cevap verdi. "Maskeli adam Maahes, Katliam Lordu. Mısır'ın savaş tanrısıdır ve annesi Bastet ile teyzesi Ma'at'a hizmet eder. Bet herkes tarafından Teb Prensesi olarak bilinir. Babası, saf kötülüğün ve kaosu bulmuş hali olan Mısır tanrısı Set'tir. Savaş ve fırtınaların getiricisi. Ve Bet onun karanlığındaki ışıktır. Set'in en sevdiği kızı ve tek çocuğu için yapmayacağı şey yoktur. Mısır panteonunun geri kalanının da en az onun kadar sadık ve koruyucu olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Bu Styxx'in Bethany'si mi?" Xerxes bir adım geri çekilen Ryssa'ya ters ters baktı.

"Nereden bilebilirdim ki baba? Köylü gibi giyinmişti."

Apollo onları görmezden geldi. "Ne yapmalıyız, kardeşim?"

"Eminim, güveniyorum. Maahes... o sinsiyi değil, sadece kana susamış. Savaşı her şeyden çok seviyor. Burada kalıp onun olaysız bir şekilde ayrılmasını sağlayacağız."

* * *

Bethany, Styxx'in geldiği sırada ne yaptığını fark edince hıçkırıklarını bastırdı. "Galen konusunda kimse sana yardım etmiyor mu?"

"Hayır."

Kapıyı açtı ve ceset hazırlıklarını devralmak üzere dört adamın içeri girmesini sağladı. Styxx itiraz etmeye başladı ama kadın parmağını onun dudaklarına götürdü.

"Bunun için çok üzgünsün. Gel, aşkım. Seninle ilgilenmeme izin ver."

Onun elini öptü. "Biri seninle ilgilenmeli."

"Şşşt," diye nefes aldı ve sonra fısıldadı, "Maahes bilmiyor ve benden önce babama söylemesi riskini göze alamayız."

Styxx adamlara, giydikleri her parça pahalı kumaş ve mücevherden damlayan zenginliğe ve Bethany'nin üzerindeki özenli kıyafete kaşlarını çatarak baktı. Sandaletleri bile altından yapılmış ve mercan, turkuaz ve incilerle süslenmişti. Babasının varlıklı olduğunu söylediğinde, sahip olduğu imkânları çok hafife almıştı. "Baban tam olarak kim?"

Dudağını ısırdı. "Bu şekilde öğrenmeni istemedim. Lütfen bana kızmayacağına söz ver."

"Sana asla kızgın olamam."

Yine de tereddüt etti. "Bu teoriyi test etmek üzereyiz, aşkım."

Kadının yüzündeki korku ve çekinceyle kaşlarını çattı. O ünlü bir firavun muydu? "Beth... Kızmayacağım. Söz veriyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve yüz ifadesini hissetmek için iki elini onun yüzüne koydu. "Benim babam Tanrı Set'tir."

Oda üzerine kapanırken Styxx tam bir dakika boyunca nefes alamadı. İtiraf etmeliydi ki, bunun olacağını tahmin etmemişti.

Tam da ihtiyacı olan şey. Hayatını mahveden ve ona kızgın olan başka bir tanrı.

Biliyor olmalıydı....

Ona söylemekte ya da tanışmalarına izin vermekte bu kadar çekingen davranmasına şaşmamalı. Bir tanrının kızı.

Oh, ama herhangi bir tanrı değil. Hayal edilebilecek en vahşı, ölümcül, zalim tanrılardan biri.

"Styx?" Kadının sesindeki gözyaşları onu kesti. "Tatlım?"

Onun elini tuttu ve nefes almakta zorlanırken elini tuttu. O kadar çok duygu aynı anda içine hücum etti ki onları tanımlayamadı bile. Öfke, ihanet, korku, kızgınlık...

"Bir dakikaya ihtiyacım var, Beth."

"Lütfen benden nefret etme. Seninle aynı nedenlerden dolayı saklandım ve sana söylemek istemedim çünkü tanrılar hakkında ne hissettiğini.... onlardan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Ve babam gerçekten büyük bir tanesi."

Sevgili kızıyla yatmaya cüret eden ölümlü bir adam bir yana, diğer tanrıların - kendi kardeşlerinin - cinsel organlarını kesmesiyle tanınan biri. Kafasının duvara mızrakla vurulması Styxx'in şu anda en az endişelendiğı şeydi.

Ama onun tepkisinden korkarken yüzünde beliren dehşet, kendisini tam bir pislik gibi hissetmesine neden oldu.

Onu kendine doğru çekti. "Senden nefret etmiyorum, Bethany. Buna gücüm yetmez." Gözyaşları gözlerine doldu ve onu boğdu. "Elimde kalan tek şey sensin."

"İşte bu yüzden buradayım. Yalnız olduğunu biliyordum ve buna dayanamadım. Kız kardeşin beni içeri almadı. Onu atlatmak için aklıma gelen tek yol kuzenimi getirip kapıları açmaya zorlamaktı."

Başını ellerinin arasına aldı ve yanağını onunkine bastırdı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim." Sonra dört aslanın etraflarında döndüğünü ve diğer dördünün de yerde dinlendiğini görünce yarım bir kahkaha attı. "Ve ben burada seni koruması için sana bir köpek aldım... ne kadar aptalım?"

"Hiç de aptal değilsin. Harikaydı ve Dyna'ya bayılıyorum."

Ama onu koruması için bir köpeğe ihtiyacı yoktu. Bir koca için ona ihtiyacı olduğundan daha fazla değil.

Yine de buradaydı, onun için ve evlilikten nefret etmesine rağmen ona bağlanmaya istekliydi. O yapabilirdi

dünyadaki herhangi bir erkeğe sahip olabilirdi. Ama o,
kadının iddia ettiği şanslı piçti.
Onu hiç bu kadar sevmemişti.

8 Nisan, MÖ 9527

Styxx, Galen'in kızının peşinden gönderdiği elçiyi selamlarken Bethany'nin elini bıraktı. Antigone'yle hiç tanışmamış olmasına rağmen, onu tanıyormuş gibi hissediyordu. Koyu renk saçları, Galen'in iddia ettiği kadar güzel bir yüzün arkasına toplanmıştı. Kucağında bir yaşındaki en küçük oğlu, yanında da yaşları üç ile on sekiz arasında değişen iki erkek ve dört kız olmak üzere altı çocuğu daha vardı. Kocasını ise en küçük kızlarını kucağında taşıyordu.

Styxx savaşırken, nasıl olduğunu sormak ve babasının onun iyiliği için kendi sağlığı hakkında yalan söylemediğinden emin olmak için ona kişisel bir mektup yazan tek kişi Antigone'ydi. Styxx onunla daha önce tanışmalıydı. Ama aptalca bir şekilde bolca zamanı olduğunu düşünmüştü. "Antigone?"

Onu gördüğünde gözleri yaşardı. "Prens Styxx?"

Kadın eğilmeye başladığında, adam onu durdurdu. "Sizin önünüzde eğilmesi gereken kişi benim leydim. Öldüğü için çok üzgünüm. Hepinizi çok severdi."

Gözyaşları yüzünden aşağı akarken, onun elini sıktı. "Teşekkür ederim Majesteleri, sizin için de çok üzgünüm. Babam sizi oğlu gibi severdi. Onu tanırım. Bunu söyleyecek biri değildi. Ama durmadan sizden bahsederdi ve onun için ne kadar önemli olduğunuz çok açıktı. Philip'imiz öldüğünde gözlerinde bir ışık söndü ve sen onu yeniden tutuşturana kadar bir daha hiç yanmadı."

Styxx boğazını temizledi. "Benimleyken de senden ve çocuklarından başka bir şey konuşmazdı. Belki de

onun gözlerindeki ışıktınız, ama siz onun kalbi ve ruhuydunuz."

Kadın uzaklaşmaya başladığında, adam onu kraliyet kürsüsüne doğru çekti. "Cenaze töreni için lütfen benimle otur."

"Teşekkür ederim."

Styxx ona ve kocasına çocuklarını taşımalarında yardımcı oldu. Onlara en seçkin koltukları verdi ve Bethany'nin elini tutmasıyla birlikte arkalarına oturdu. Galen'e veda etmek hayatında yaptığı en zor şeydi. Ateşlerin yanışını izlerken öfkesi onu ele geçirdi. Bu hiç adil değildi. Eğer bir insan uykusunda, sevdiği ailesinin yanında, yaşlı bir yaşta ölmeyi hak etmişse, bu Galen'di.

Ve onun yüzünden öldü. Neden saldırganı önce o görmemişti?

Bethany ruh halini hissettiğinde elini Styxx'in yanağına koydu. Onun ne kadar acı çektiğini biliyordu. Güçlü durmasına ve hiçbir şey söylememesine rağmen Galen'i ne kadar çok sevdiğini de. Ama onu asıl kızdıran, ailesinden hiçbirinin onunla birlikte bu törene katılmamış olmasıydı.

Tek bir üye bile. Kendi tacını kurtarmak için Galen'e savaş emri veren kral bile.

Styxx'i bu şekilde nasıl yalnız bırakabilirlerdi? Ama o zaman neden şaşırmıştı? Babası onu daha çocuk denecek yaşta savaşa göndermişti. Ryssa kendinden başka kimseyi sevmiyordu ve Bethany kardeşi hakkında hiçbir şey bilmiyordu, neye benzediğini bile. Gerçi bu noktada Acheron hakkında hiçbir şey bilmek istemiyordu. Kardeşini tek başına acı çekmeye bırakacaksa, hayır. Bu tamamen zalimce bir hareketti.

Tam bir saygısızlık. Sadece Styxx'e değil, bir zamanlar kraliyet hanedanı için bir orduyu yönetmiş ve onlar burada, Styxx ve Galen'in kanı ve teri ile ödenen lüks içinde çürürken hepsini savunmuş olan adama da. Styxx, Yunanlı bir suikastçının hançerle yere sabitlediği sağ elini bugün bile tam olarak kullanamıyordu.

Bu ne cüret.

Tören bittiğinde, Styxx Antigone ve ailesini saraydaki konuk odalarına götürdü. Bethany onunla birlikte odasına gitti ve orada hiç konuşmadan saatlerce bir sandalyede oturdu. Sonra kafesteki bir aslan gibi volta atmaya başladı.

"Aklında ne var, Styxx?" "Hiçbir şey ve her şey."

Elini ona doğru uzattı. "Başın ağrıyor mu? Ovmamı ister misin?"

Elini tutarak ayaklarının dibine çöktü ve başını kucağına koydu, sonra ellerini kısa sarı saçlarında gezdirirken iç geçirdi. "İçimde çok kötü bir his var, Beth."

"Galen yüzünden üzgünsün ve buna hakkın var."

"Hayır, bundan daha fazlası var. Kötü bir şey geliyor. Bunu her parçamla hissedebiliyorum. Karanlık, tehlikeli ve kan istiyor."

Elini onun yanağında ve çenesinde gezdirdi. "İnançlı ol, aşkım."

"Hiç kaldı mı bilmiyorum. Hiç olup olmadığından da emin değilim." Başını kaldırdı ve elini karnına koydu. "Eğer sana ve bebeğe bir şey olursa, hayatta kalabilir miyim bilmiyorum."

"Bize hiçbir şey olmayacak."

Yine de Styxx gördüğü korkunç rüyalarından kurtulamıyordu. Saf kötülüğün onu takip ettiği hissi.

Birisi Galen'i onun yüzünden öldürmüştü ve kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir yabancı ya da aile üyelerinden biri ya da Apollo piçi olabilirdi....

Ama ölümcül darbeyi kimin vurduğu önemli değildi. Suikastçı onun peşindeydi.

Ya ona zarar verme arzusuyla gözlerini Bethany'ye çevirirlerse? Ona zarar verdiğini bilerek nasıl yaşayacaktı?

9 Mayıs, MÖ 9527

Archon paniğe kapılırken Katateros'un üzerine sefaletin kendisi yağdı. Apostolos'un gün doğar doğmaz kapılarını çalmasını bekliyordu.

Neyse ki yanılmıştı. En azından şu ana kadar.

Atlantis tanrıları ana salonlarında toplanmış, Apollymi'nin her an kaçıp kendilerine saldırmasını beklerken Epithymia ona "Sakin ol," dedi. "Çoğunluğa ulaşması bugün değil. İnsanın doğumunun yıldönümüne kadar değil. Onu bulmak için hâlâ birkaç haftamız var."

Archon küfretti. "Küçük bir infaz ertelemesi. Bunun olmasını engellememiz şart!"

Bethany'nin canına tak etmişti. Apostolos'un nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve açıkçası artık umurunda da değildi. Önemli olan tek şey karnındaki bebek ve evlenmeyi her şeyden çok istediği nişanlısıydı. Apollymi'nin hapsedilmesi için buraya gelmemiştir ve alınmasın ama tanrıçaya yaptıklarına bakılırsa öfkesini hak etmişlerdi.

Bırak Apollymi alsın.

Atlantislilerin tartışmalarına dayanamayarak kendini halası Ma'at'ın Teb'deki tapınağına attı.

Ma'at güzel yüzünde sıcak bir gülümsemeyle hemen ona katıldı. "Bu neşeli ziyareti neye borçluyum?"

Bethany gülümsedi ve ona sarıldı. "Senden bir iyilik isteyeceğim." "Senin için her şeyi yaparım, bunu biliyorsun."

Bu kelimeleri test etmek üzereydi. "Beni insan yap."

Ma'at kaşlarını çatarak geri çekildi. "Affedersiniz?"

Bethany karnına dokundu ve orada taşıdığı ve beslediği hayatı düşündü. "Tamamen insan olmak istiyorum. Tanrılıkla birlikte gelen tüm o siyaset ve saçmalıklardan bıktım. Sadece bebeğimi büyütmek ve hayatımı Styxx ile birlikte, tıpkı onun gibi bir insan olarak yaşamak istiyorum."

"Tatlım, uzun uzun düşün. Eğer bunu yaparsak, geri almanın bir yolu yok."

"Biliyorum, Mennie. Ama..." Bethany içinde hafif bir kıpırtı hissedince durakladı. Bu... muydu? Kocaman gülümseyerek teyzesine baktı.

"Ne?"

Gülerek Ma'at'ın elini tuttu ve karnına götürdü. "Az önce oğlumun hareket ettiğini hissettim!"

Ma'at da bunu hissedince gülümsedi. "Oh... O güçlü biri."

"Babası gibi."

Ma'at onun yanağını avuçladı ve sert bir şekilde kaşlarını çattı. "Sen bunu uzun uzun düşün, ben de seni ve bebeğini insan yapacak serumu hazırlayayım. Ama gerçekten, Bet'anya. Bunu iyi düşün. Güçlerin olmadan onları koruyamazsın ve tanrılarla savaşamayanlar için pusuda bekleyen tehlikeleri tüm yaratıklar arasında en iyi sen bilirsin."

Teyzesi haklıydı ama... "Bu güçler kendi lanetleriyle birlikte geliyor. Onlara sahip olduğum sürece bu panteon ile annemin panteonu arasında kalacağım. Sadece kocam ve oğlumla yalnız kalmak ve parçası olmak istemediğim bir dramın içine çekilmemek istiyorum."

Ma'at başını salladı. "Pekâlâ, tatlım. Git bu anı Styxx'inle paylaş."

Bethany ona sıkıca sarıldı ve sonra onu bulmak için ayrıldı.

* * *

"Styxx?"

İçinden küfreden Styxx, babasının aşağı inerken kendisine seslenen sesiyle gerildi.

Ana merdivenler. Yaşlı adam ne istiyordu?

Dürüst olmak gerekirse, Bethany'nin zengin bir prenses ve yarı tanrı olduğunu ve kralın Styxx'in Ganymede ya da kısır olmadığından emin olduğunu bildiği için babası artık çok daha hoşnuttu.

"Baba?" diye sordu çalışma odasına girerken.

Kral masasından başını kaldırdı. "Evlilik planlarınız hakkında bana hiçbir şey söylemediniz."

Bunları yapmak ona düşmezdi. Nişanlısı ne isterse onu yapacaktı. "Bethany Mısır'da ailesiyle birlikte olmak istiyor."

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

Styxx ona donuk bir bakış attı. "İstese tenimi maviye boyar ve kendimi ateşe verirdim baba."

Babası alay etti. "Şimdi saçmaladığının farkındayım. En azından evde küçük bir tören yapmamız gerektiğini düşünüyordum. Herkes varisinin meşru olduğunu bilsin."

"Oğlumun babalığından kimse şüphe etmeyecek." Ben senin gibi zalim bir piç değilim.

"Sence erkek mi?" diye sordu babası umutla.

"Bethany bana öyle olduğunu söylüyor ve ben de onun kararlarına sonuna kadar güveniyorum." Onu sevmenin ve bu çılgın aileyle evlenmeye istekli olmanın akıl sağlığı dışında. Bunu asla anlayamayacaktı.

"Seninle ne kadar gurur duyduğumu anlatamam, Styxx."

O zaman bunu bana önemli olduğunda söylemeliydin. Şimdi, bu sözler onu uyuşturmuştu. Soğuk. Herhangi bir şey için babasının onayını alma yaşını çoktan geçmişti. Dürüst olmak gerekirse, artık umurunda değildi.

Styxx, Beth ve oğullarıyla yeni bir hayata başlıyordu. Onun için başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sadece Galen'in burada olup bunu görmesini diledi.

Ama ailesinin aksine, tamamen kalpsiz ve soğuk değildi.

"Teşekkür ederim, baba."

Babası başını ona doğru eğdi. "Sadece doğum gününü bekle. Harika bir ziyafet planladım."

Tam da istemediği Şey. Hayatında bir kez bile doğum yıldönümünün tadını çıkarmamıştı. Her Şeyi unutmayı tercih ederdi.

İç geçiren Styxx arkasını döndü ve neredeyse koridorda Ryssa'ya çarpıyordu. Kadın ona ters ters baktı.

"Ben Şimdi ne yaptım, kuzu kafa?"

"Her zaman benden üstün olmak zorundasın, değil mi? Kimsenin senden daha iyi bir Şeye sahip olmasına izin veremezsin."

Kadının sebepsiz öfkesi karşısında kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Apollo vardı. Peki sen ne yapıyorsun? Daha yaşı, daha güçlü bir tanrının kızını almak için başka bir panteona kaçarsın. Sonra da onunla evleniyorsun. Bu çok saçma, Styxx. Gerçekten."

Evet, öyleydi. Ama düşündüğü nedenlerden dolayı değil. "Neden beni bu kadar kıskanıyorsun?"

"Seni kıskanmıyorum. Sana acıyorum. Acınacak haldesin." Gözleri nefretle parlıyordu. "Ve Apollo'nun peşinden nasıl gittiğini bilmediğimi sanma. Dikkatini çekmek için sırtına onun işaretini bile damgaladın."

Onu yola getirmeye başladı ama sonra durdu. Ne faydası vardı ki? Nedeni ne olursa olsun, onu ve yaptıklarını her zaman kötüleyecekti. Kalbi hiçbir zaman iki kardeşini de sevecek kadar büyük olmamıştı. Ve onun neden kızgın olduğunu biliyordu. Babası onun doğum günü için elinden geleni yapıyordu ve o da bunu kendi doğum günüyle kıyaslıyordu.

Onu öfkeliendiren de buydu. "Prens Styxx?"

Onun yanından geçip hizmetçilerine baktı. "Evet, Dorcas?" "Prenses Bethany sizi bekliyor."

Beth'in ortaya çıkmasına fazlasıyla minnettar olan adam, Beth'in fuayede beklediği yere giderken kız kardeşinin kendisine ters ters bakmasına izin verdi. Sade gri peplosuyla nefes kesiciydi. Belinde yeni yeni ortaya çıkmaya başlayan hafif şişkinlik nedeniyle daha da fazla.

Arkasından yaklaştı ve yanağını öpmeden önce elini karnına koydu.

Kadın ona dudak büktü. "Nişanlımın sert bir mizacı ve kılıç gibi bir kolu olduğunu ve yabancı bir adamın beni taciz ettiğini görse çok üzüleceğini birmelisin."

Styxx onun alaylarına güldü. "O zaman tanışsak iyi olur..." Avucunun içinde hafif bir kıpırtı hissedince sözlerini yarıda kesti. "Bu-"

"Aynı derecede vahşi oğlun mu?" Kadın onun yaralı elini kendi eliyle kapattı. "Gerçekten de öyle lordum, bu yüzden geldim. Sizin de onu hissetmek isteyeceğinizi biliyordum."

Elini daha geniş açarak tekrar hissetmeye çalıştı. Sonra iki eliyle karnını kavradı. "Nereye gitti?"

Bebeği hissedebilmesi için sol elini aşağıya doğru hareket ettirdi.

"Bu ... vay be ... Bunu biz mi yaptık?" Ona gülümsedi.

"Yaptık."

Mutlu bir nefes veren Styxx, birinin onları izlediğini hissedince başını kaldırdı. Bunlar Ryssa ve Acheron'du. İkisi de sanki mutluluğu onları tiksindirmiş gibi ona dik dik bakıyordu. Neyse ki Bethany'nin varlığı sayesinde kafasının içindeki nefreti duyamıyordu. Sadece onun için ne gibi kötü dilekleri olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Sorun ne aşkım?" Beth yüz ifadesini hissetmek için elini onun yüzüne koyarken sordu.

"Hiçbir şey." Bakışlarını onlardan alıp kendisi için önemli olan tek şeye çevirdi.

Bir anda burnu kanamaya başladı. Onu hemen serbest bırakarak, üzerine kan düşmeden uzaklaştı.

"Styxx?"

"Sorun yok, Beth. Sadece başka bir burun kanaması." "Durduklarını sanıyordum."

"O kadar sık değiller ama hayır... durmadılar." Elini tutarak onu merdivenlerden yukarı çıkardı.

Tepeye ulaştığında, Acheron ve Ryssa ona ters ters bakmaya devam etti ve onlara yer açmayı reddetti. "Bize müsaade edin."

Bethany onun biriyle konuştuğunu duyunca yavaşladı. "Kim var burada?"

"Kız kardeşim ve erkek kardeşim."

"Acheron?" Durakladı. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk."

Adam selamlama olabilecek bir şeyler mırıldandı ama adam hızla yanlarından uzaklaşırken kadın emin olamadı.

"Kardeşimi affetmek zorundasınız. Styxx'in nişanlılarıyla kötü bir geçmişi var." Sonra Ryssa da geri çekildi.

Bu sözler onu şaşkına çevirdi. "Çoğul mu?"

Styxx iç geçirerek onu odasına götürdü. "Hayır, çoğul değil. Sadece bir tane. Sen gittiğin yıl, babam beni Nefertari'yle nişanladı."

Gözleri öfkeyle irileşti. "Kabul ettin mi?"

Burnundaki kanama daha da kötüleşti. "Beni terk etmiştin Beth. Sana ulaşmanın hiçbir yolu yoktu ve seni bir daha görebileceğimi sanmıyordum. Ona hiç dokunmadım ve tanıştığımız gün sadece bir kez, kısaca öpüştük."

"Oh, tamam," diye tersledi. "Bana sadece mantık ve suçluluk at, neden yapmıyorsun?" Sakinleşerek iç çekti. "Peki ona ne oldu?"

"Onu gönderdim." En azından herkes ona böyle yaptığını söylemişti.

"Peki ya kardeşin ve o?"

Burun deliklerini sıkıştırmak için bezini kullandı. "Ona tecavüz etmeye çalıştığını söyledi."

Bethany kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi yaptı?"

"Bundan oldukça şüpheliyim. Acheron bir pislik olsa da, kadınlara tecavüz etmek onun tarzı değil. Ayrıca, benden bile daha az sosyal."

Alçak bir ısıklık çaldı. "Bu etkileyici bir başarı. Rekorun sende olduğuna yemin edebilirdim."

Styxx bezi kontrol ederken kanı kokladı ve sonra tekrar uyguladı. "Sakıncası yoksa kardeşlerim hakkında konuşmamayı tercih ederim." Oturdu ve öne doğru eğildi.

Bethany ona doğru yürüdü. "Özür dilerim aşkım. Seni daha fazla strese sokmak istememiştim."

Onun elini öptü. "Gerçekten mi? Hayatımda beni hiç strese sokmayan tek kişi sensin."

Ama orada otururken, Ryssa ve Acheron'un bunu mahvetmek için bir şeyler yapacaklarına dair içinde kötü bir his vardı. İkisi de hâlâ onun babalarını öldürmeye çalıştığına inanıyordu ve ikisi de tahtı ele geçirme korkusuyla yaşıyordu. Karşılıklı nefretlerini sürekli ona yöneltmeyi bıraksalar sarayın tamamını memnuniyetle onlara bırakacağı gerçeği göz önüne alındığında bu hiç mantıklı değildi.

15 Mayıs, MÖ 9527

Styx rüya gördüğünü biliyordu ama bir türlü uyanamıyordu. Kendisini savaş zırhı içinde, Troian'ın üzerinde, ordusuyla birlikte üç yöne doğru kilometrelerce uzanırken gördü. Gaius solunda beyaz bir ata binmişti ve Galen de sağında kahverengi bir aygırla duruyordu. Anka kuşu amblemi her kalkanın üzerine resmedilmişti ve anka kuşu sancakları sıcak çöl rüzgârında dalgalanıyordu.

Bir tepenin üzerindeydiler ve aşağıda, siyahlar giymiş sarışın bir kadının hayaletimsi bir gölge gibi yürüdüğü bir tarlaya bakıyorlardı.

Karşılarında düşman duruyordu. Girdap gibi ten renkleri ve kanatları olan iblislerden oluşan bir ordu, siyah zırhlar giymiş ve ortasında üç gümüş şimşek bulunan bir güneş sembolü taşıyan bir sancağın altında savaşıyordu.

Uzaklardan bir yerden, düşmanı tepeden aşağı at sürüp saldırmaya teşvik eden bir çığlık duyuldu.

Styx kendi birliklerinin ilerlemesi için emir verdi.

Süvariler ve savaş arabacıları düşmanla çarpışmak için koşarken atların toynaklarının çıkardığı gürültüyü duyabiliyor ve hissedebiliyordu. Hoplitleri koşarken ve kalkanlarını birbirine kenetlerken. İki ordu çarpışırken hava tamamen ve ürkütücü bir şekilde durgundu. Çığlıklar, homurtular, inilti ve bağırışlar havayı doldurdu ve metallerin çarpışması, okların ve taşların vızıldamasıyla noktalandı.

Troian saldırısının altında kaldı. Styx iblislerin arasından geçerken hoplonunu yüksekte tutarak Gaius ve Galen'i korumaya çalıştı.

Birdenbire üzerine bir gölge düştü. Öldürücü bir darbeyi savuşturmak için hoplonunu tam zamanında kaldırdı.

Düşman lideriydi.

Styxx'inkiyle uyumlu siyah bir zırh giymişti ve mavi teni siyah ve kırmızı kanla kaplıydı. İkisi de eşit beceriyle dövüşüyordu. Yaptığı her hareketi rakibi biliyor gibiydi.

Sonunda Styxx, iblisin kafasındaki miğferi düşüren bir darbe savurdu. Siyah saçlı ve mavi tenli kardeşini görünce donakaldı. Bu, Acheron'un balkonda yanına gidip dövüştüğü zamanki halinin aynısıydı. Acheron'un dönen gümüş gözleri, kılıcını Styxx'in tüm vücuduna saplamadan bir an önce kırmızıya döndü. Kabzayı Styxx'in göbeğinin hemen yanına gömdü ve kılıcı Styxx'i kollarının arasına çekmek için kullandı.

"Akri di diyum," diye fısıldadı Acheron onun kulağına, Atlantis dilinde. Lord ve efendi hükmedecek. Bıçağı Styxx'in vücudunun içinde döndürerek kabzayı çevirdi. "Biz asla kardeş olmadık. Ve barışı asla bilemeyeceğiz." Sonra dişlerini Styxx'in boğazına geçirdi ve Apollo'nun binlerce kez yaptığı gibi.... ondan içti.

Styxx soğuk terler içinde, kalbi hızla çarparak uyandı.

"Tatlım?" Bethany ayağına kalkıp onu kollarına çekerken sıcak eli onu yere indirdi. "Titriyorsun."

Bunu durduramadı.

"Yine mi kötü rüya?"

"Evet."

Onun saçlarıyla oynadı. "Daha fazla savaş mı?"

Başını salladı. İlk savaşından bu yana, hem uyanırken hem de özellikle rüyasında korkunç geri dönüşler yaşamıştı. Ama hiçbirini böyle olmamıştı. "Hissedebiliyordum Beth. Tadını alabiliyordum. Sanki oradaymışım gibiydi...."

Başını göğsüne yasladı ve kollarında onunla birlikte sallandı. "Evindesin ve güvendesin."

Kendini güvende hissetmiyordu. Kendini zar zor aklı başında hissediyordu. Gözlerini kapatarak elini, oğullarının kendisinden sonsuza dek kaçan bir huzur içinde uyuduğu şişkin karnına doğru uzattı. Bu, okaliptüs kokusu ve onun dokunuşu onu yatıştırdı ve neredeyse yeniden normal hissetmeye başladı. Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra omurgasını duvara dayayarak oturdu. Arkasına yaslanarak onu göğsüne doğru çekti ve eskiden onu derede ziyaret ettiğinde yaptığı gibi sarıldı. Onu incitmemeye dikkat ederek kollarını karnının üzerinde ve göğüslerinin altında kavuşturdu, böylece bu mükemmel mutluluk anında kendini kaybedebilecekti.

"Beni korkutuyorsun, Styxx. Konuşmak ister misin? Bu mu?"

"Pek sayılmaz. Ben kabuslar üzerinde durmak istemiyorum. yanımda olmanı istiyorum."

Bethany, Atlantis tanrılarının onu çağıran seslerini duyarken elini yaralı kolunun üzerinde gezdirdi. Ama hayatında ilk kez onları görmezden geldi. Artık bunların hiçbirisi umurunda değildi. Ve Styxx'i bırakıp onların aptallıklarını yatıştırmaya gitmeyecekti. Ona ihtiyacı varken olmazdı.

Hiçbir zaman çok uyumamış olsa da, şimdi daha da az uyuyordu. Daha da kötüsü, onun yanında daha da sessizleşiyordu... onu Atlantis'ten ilk kurtardığında olduğu gibi.

"Biliyor musun, ayrı kaldığımız yıl ne yaptığını bana hiç anlatmadın."

Başını onunkine yasladı. "Hayatta kaldım, ama iyi değil." "Ve?"

Yaralı sağ eliyle onun elini kapattı. "Güzel anılar ve düşünceler dışında bir şey yaşamayı istemiyorum. Benim işim seni ve oğlumuzu korumak. Değiştirilemeyecek şeylerle sana yük olmak değil."

"Ben zayıf değilim, Styxx. Geçmişinle başa çıkabilirim."

Elini öptü ve yanağındaki bıyıklara götürdü. "Senin zayıf olduğunu hiç düşünmedim, aşkım. Biliyorum

Kalbimde senin benden çok daha güçlü olduğunu hissediyorum. İşte bu yüzden sana söyleyemiyorum."

"Anlamıyorum."

"Beth, hayatım boyunca bana her zaman sevgi ve saygıyla bakan tek kişi sensin."

"Galen seni sever ve sayardı."

"Her zaman değil. Yıllarca benden nefret etti, hatta sonuna kadar, bazen bunu gözlerinde görebiliyordum. O zamanlar bunu bana karşı hissettiği için değil, beni doğuştan gelen hakkım için hor görülen ve hırpalanan şımarık bir pislikten başka bir şey olarak görmediği zamanların nasıl hissettirdiğini hatırladığım için. Sen bana asla ama asla o gözle bakmadın ve eğer baksaydın bunu görmeye dayanamazdım. Hayatta kalmak için yaptığım şeyler yüzünden beni yargılamayı istemiyorum. Kontrol edemediğim şeyler."

"Bunun için seni asla yargılamam."

Styx buna inanmayı diledi. Ama bu riski almaktan korkuyordu. Bir fahişeye nasıl aşkla bakabilirdi? Kim bakabilirdi ki? "Sözcükleri söylemek kolaydır ama duygular en iyi niyetlere bile ihanet eder. Hiç kimsenin bilmemesi gereken şekillerde kullanıldım, incitildim ve aşağılandım ve bana her baktığında o değersiz, acınası kurbanı görmeni istemiyorum. Seni güvende tutmak için hayatını ortaya koyacak bir savaşçı görmeni istiyorum."

Parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Pekâlâ, kalbim. Seni zorlamayacağım ama elimde olmayan şeyler için seni asla yargılamayacağıma söz veriyorum."

Ama Styx onlar için kendini yargılıyordu ve doğum günü yaklaştıkça bu onun için daha da zorlaşıyordu. Kafasının içindeki sesler, delireceğinden korkana kadar daha yüksek sesle bağııyordu. Teselli bulabildiği tek zaman onun yanında olduğu zamanlardı.

Hepsi benim için geliyor.

Sadece onu yok etmeyi planlayan şeyin Bethany'ye dokunmamasını umuyordu.

16 Mayıs, MÖ 9527

Bethany yemek odasındaki büfenin üzerinde kaseler içinde duran meyveleri dikkatle seçti. Sadece bir saat önce yemek yemiş olmasına rağmen yine açlıktan ölüyordu. Ve böyle zamanlarda görme yetisini gerçekten özlüyordu. Neye dokunduğu hakkında hiçbir fikri yokken "gizemli eşyanın adını söyle" oyununu oynamak can sıkıcıydı.

"Aara Styxx'e hamileyken canı hep elma ve incir çekerdi."

Bethany kralın sesini duyunca durakladı. Xerxes onunla daha önce hiç konuşmamıştı. Her ne kadar en sevdiği kişi olmasa da, oğlunun büyükbabasıydı. "Styxx hâlâ ikisini de tercih ediyor."

"Öyle mi?"

Babası olarak sizin bilmeniz gerekmez mi? Ama adama karşı açıkça kaba davranmak istemiyordu, özellikle de çabaladığı için. "Gerçekten de öyle."

"Hmmm... Peyniri de sevdiğini biliyorum."

"Yani, o yaptı. Bir süredir bundan tat almıyor."

"Nedenmiş o?"

Styxx'in ailesinin tek bir üyesinin bile onun hakkında en temel şeyleri bilmemesi karşısında öfkesini bastırmak zorunda kaldı. "Peynir, soğan, sarımsak, kara çorba ve acı fiğ bir askerin diyetinin temel öğeleridir lordum. Savaşta çoğu zaman, aylarca sadece bunları yemek zorunda kaldı. Döndüğünden beri bunların hiçbirine nadiren dokunuyor."

"Acı fiğ yediğini hiç bilmiyordum."

Çünkü zenginler ve aristokratlar tarafından köylü ya da kıtlık yiyeceği olarak görülüyordu.

Ya da sığırların yemesi için bırakılır.

Bu kesinlikle bir prensin bilmesi gereken bir şey değildi.

"Peki bu siyah çorba nedir?" diye sordu. "Hiç duymadım."

"Kan ve arpa ile yapılır."

Konuştığında sesi tiksintiyle doluydu. "Böyle bir şeyi nasıl yiyebilir?"

"Savaşta kimse kendisine ne yedirildiğinden şikayet etmez. Askerler sadece açlıklarını giderecek bir şeylere sahip oldukları için mutludurlar."

"Konu hakkında çok şey biliyor gibi görünüyorsunuz."

Çünkü Styxx'i gerçekten önemsiyordu. "Babam başlattığı ve savaştığı savaşlarla tanınır ve döndüğünden beri Styxx'in odasındaki bir çekmecede elma biriktirme eğilimi olduğunu biliyorum. Onları nadiren yese de, hala orada olduklarından emin olmak için her zaman kontrol ediyor."

"Savaşın onun üzerinde böyle bir etki bıraktığını bilmiyordum."

Adama ve onun kendi oğluna gösterdiği saygısızlığa öfkelenmemek için kendini zor tuttu.

"İkinizi komplo kurarken bulduğum için endişelenmeli miyim?"

Styxx'in içini ürpertmeyi asla başaramayan derin ve boğuk sesini duyunca gülümsedi. Ona kadar Yunan aksanını hiç çekici bulmamıştı. Ama onunkini bütün gün dinleyebilirdi.

"Komplo değil, aşkım. Korkarım ki oğlun benim görünüşümü mahvetmeye çalışıyor."

Arkasından yaklaştı ve boynuna sokulmadan önce kolunu ona doladı. Gözlerini kapatarak elini onun yanağına koydu ve kendisine sarılma hissinin tadını çıkardı. Başparmağını adamın yeniden uzatmaya başladığı keçi sakalına sürttü. Nedense yılın çeşitli zamanlarında gelip gidiyordu.

"Zeytin ve fasulye püresi var," dedi Styxx, bunların onun favorileri arasında olduğunu bilerek.

"Mmmm, elmayla iyi gider." Onun yüzünü buruşturduğunu hissetti.

"Ciddi misin?" diye sordu inanamayarak.

Babası güldü. "Hamile bir kadınla asla tartışma evlat. Her türlü tuhaflığı yerler."

Styxx uzaklaşmadan önce onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Pekâlâ, garip yiyecekler." Ona bir tabak hazırladı ve babası rahatsız edici bulduğu bir yoğunlukla onları izlerken elmalarını dilimledi.

"Yorgun görünüyorsun, evlat. Uyumadın mı?"

Styxx tabağı masanın üzerine koydu ve Bethany'nin oturmasına yardım etti. "Ben iyiyim baba." Babası Bethany'nin yanına otururken o da ona içmesi için süt getirmeye gitti.

"Styxx bana Mısır'da evlenmek istediğini söyledi?" Babasına ters ters baktı.

Bethany omuz silkti. "Yunan tanrıları ailemin buraya katılmasını sorun ederdi. Tanrılar diğer tanrıların kendi bölgelerine izinsiz girmesini hoş karşılamazlar."

"Yani baban gerçekten Set mi?"

Styxx babasının sorusu karşısında dişlerini sıktı. "Nişanlımın dürüstlüğünü mü sorguluyorsun?"

Onu sakinleştirmek için elini koluna koydu. "Evet, babam Set'te. İstersen onu çağırabilirim ama ziyaretten hoşlanacağından şüpheliyim. Benim üzerimde durmadan titrerken, diğer herkes için bir canavardır. Kendi ailesi için bile. Bu yüzden yılın büyük bölümünde çölde yalnız yaşıyor."

Yaşlı adamın bakışları Styxx'e kaydı. "Yunan bir kocan olduğu gerçeğiyle nasıl başa çıkacağını düşünüyorsun?"

Peçetesiyle dudaklarını sildi. "Umursamayacaktır." Styxx'e tatlı bir gülümseme fırlattı. "Aksine, nereden geldiğine bakmaksızın bana dokunan her erkeğin bağırsaklarını deşmek isteyecektir."

Styxx güldü. "Sen babandan bahsettikçe ben daha da endişeleniyorum."

"Korkma, aşkım. Ailemin geri kalanıyla çoktan konuştum. Maahes, Horus ve Osiris güçlerini birleştirmeye yemin ettiler.

ve seni parçalara ayırmasını engellemek için. Ancak düğüne zırhınla katılmanı tavsiye ederim... sadece güvende olmak için."

Babası homurdandı. "Oğlumun iyi bir evlilik yaptığını gördüğüme sevindim. Kadınlara yaklaşmakta o kadar çekingen davranıyordu ki, onda bir eksiklik olduğunu düşünmeye başlamıştım."

Styxx cevap vermek için ağzını açtı ama Bethany onun elini sıktı.

"Teşekkür ederim Majesteleri," dedi gülümseyerek. "Ne için?"

"Styxx'in sadakatini teyit etmek. Gerçi buna gerek yoktu. Bana olan sadakatinden bir kez bile şüphe etmedim."

Styxx onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Şimdiye kadar dokunduğum tek kadın sensin ve başka hiçbir kadına dokunmayacağım."

Onun bu açıklamasına gülümsedi. "Ve sen benim evleneceğim tek erkeksin. Kalbimi tutacağına ve kırmayacağına güvendiğim tek adam." Tekrar babasına döndü. "Styxx çocuk denecek yaşta olduğundan beri birlikteyiz. Ama o zaman bile tanıdığım tüm antik çağlardan daha erkekti." Tabağını bir kenara bıraktı. "Şimdi izin verirseniz, oğlunuzun sadakati ve vefası hakkındaki tüm bu konuşmalar bende ani bir ata binme isteği uyandırdı."

Babası kaşlarını çattı. "Bu durumda ata binmemelisin. Attan düşebilir ve taşıdığın bebeği kaybedebilir ya da yaralayabilirsin."

Styxx'in elini kendi elinde tutarak, ona nezaketle gülümsemek için durakladı. "At hakkında hiçbir şey söylemedim Majesteleri. Binmek ve sürmek istediğim kişi sizin oğlunuz. İyi günler." Styxx'i de yanına alarak kapıya yöneldi.

Styxx koridora çıkana kadar sesini çıkarmadı, sonra kahkahalara boğuldu. "Keşke yüzündeki ifadeyi görebilseydin. Bunu ona söylediğine inanamıyorum. O da bunu söylediğine inanamıyor."

Bethany sonunda kızgınlığının ortaya çıkmasına izin verdi, ki bu iyi bir şeydi, çünkü bunu bir an daha saklayamazdı. "O

bunu ve daha kötüsünü hak ediyor. Beni çok sinirlendiriyor. Ondan nasıl geldiğini anlamıyorum!"

Onu kendine doğru çekerken cevap vermedi, o kadar yakındı ki boynunu kemirirken kalçasına karşı sert horozunu hissedebiliyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Dişleriyle kulak memesini okşadı. "Seni yukarı çıkaracağım ve dürüst bir kadın yapacağım. Hâlâ o gezintiyi istiyorsun, değil mi?"

Dudağını ısırarak uzandı ve onu okşadı. Adam daha da sertleşmişti. "Bunun boşa gitmesine izin vermek utanç verici olurdu, değil mi?"

"Gerçekten de öyle." Onu dudaklarından hafifçe öptü, sonra kollarına alıp yukarı taşıdı ve ikisi de yürüyemeyecek hale gelene kadar onunla sevişmeyi planladı.

19 Haziran, MÖ 9527

"Demek doğruymuş."

Bethany, bebek kıyafetlerini yerleştirdiği Theban tapınağının içinde, babasının sert ses tonuyla başını kaldırdı. Hemen doğruldu ve onları babasının görüş alanından uzaklaştırmaya çalıştı, sonra da nedenini merak etti, çünkü şişkin karnı hamileliğini bebek kıyafetlerinden çok daha etkili bir şekilde ele veriyordu.

Styxx'in içinde öfkeden çok acı barındıran açık altın rengi gözleriyle karşılaştığında kalbi çılgınca çarptı. Gözlerinin renginin ruh hali hakkında çok şey söylediğini söylemeye gerek bile yok... mutlu olduğunda gözleri Styxx'inkilerden bile daha koyu bir maviydi.

Tanrı Set söz konusu olduğunda altın iyi bir şey değildi. "Ben de sana söyleyecektim, Papas."

"Ne zaman?"

"Babayı öldürmeyeceğinden emin olduğumda."

İç çekerek, elini karnına koyabilmek ve bebeğin içinde hareket ettiğini hissedebilmek için öne doğru ilerledi. "Çok güçlü."

"Büyükbabası gibi."

Set onun iltifatlarıyla alay etti. Ondandır o kadar uzundu ki, kız kolunun altına girip başı omzuna yaslanana kadar onu yanına çekti. Büyük eliyle onun yanağını kavradı ve başının üstünü öptü. "Sen benim tek çocuğumsun, Bet'anya. Benim için ne kadar değerli olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Karnına dokundu ve gülümsedi. "Artık biliyorum."

Başını salladı ve içini çekti. "Babasını seviyor musun?"

"Hayatımdan daha çok..." Onun bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı.

"Lütfen onu öldürmeyin."

Güldü. "Ama sen olmasaydın, onu çoktan dövmüş olurum. Bir erkeğin sana dokunması düşüncesine katlanamıyorum."

"Biliyorum, ama o oldukça dikkat çekici ve bana karşı son derece nazik."

"Bundan daha fazlası olsa iyi olur." Onu bırakarak uzaklaştı ve sert bir bakış attı. "Onunla tanışmak istiyorum."

"Papas..."

"Beni ona götür. Şimdi." Adamın kendisine karşı nadiren kullandığı bir ses tonu vardı. Hiçbir gecikmeye ya da soruya yer vermeyen bir tonda bu.

Styx için korkarak, kararsızlık içinde dudağını ısırıldı. "Niyetiniz nedir?"

"Onun hakkında bilgi almak için." Elbette öyleydiler.

O da sevgilisi adına cevap verdi. "Üç haftadan kısa bir süre içinde benimle burada, Teb'de evlenecek."

Bu babasını biraz olsun yatıştırmadı. "Yine de herhangi bir taahhütte bulunmadan önce onunla tanışmak istiyorum."

Bundan o kadar da emin değildi. Styxx'in tek parça halinde olması daha çok hoşuna gidiyordu. "Ancak bana kafasını duvara saplamayacağına ya da anatomisinin hayati bir parçasını koparmayacağına söz verersen."

"Hayati olanı tanımla. Onsuz yaşayabileceği bir şey mi yoksa onsuz olmasını istemediğiniz bir şey mi?"

Hiç eğlenmeden, ne kadar ciddi olduğunu belli etmek için bakışlarını daralttı. "Papas!"

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Küçük bir testis yırtığı alabilir miyim?"

Ona bakakaldı.

Sonra da kızın tepkisine dudak büktü. "Gel kızım... sadece bir top. Onu kaçırmayacak bile. Sen de kaçırmayacaksın."

Sırıttı.

Yorgun bir iç çekiş daha yaptı. "Peki o zaman. Nişanlığınıza zarar vermeyeceğime söz veriyorum... bugün. Sana ya da bebeğe zarar verirse gelecekle ilgili hiçbir söz vermiyorum."

Babası için bu büyük bir fedakârlıktı ve ondan alabileceğinin en iyisi bu olacaktı. Ama yine de, tanıştıklarında Styxx'i en az onun kadar seveceğinden hiç şüphesi yoktu. "Pekâlâ. Ama gitmeden önce onun Yunan olduğunu bilmelisin."

Yüzünü büyük bir iğrenme ifadesiyle buruşturdu. "Mısırlı bile değil... Bunun için anneni suçluyorum."

"Sorun değil, çünkü kötü alışkanlıklarımın çoğu için seni suçluyor. Annemden bahsetmişken, onun kim olduğunu henüz bilmiyor. Ben de bu şekilde kalmasını istiyorum."

Babası ona ters ters baktı.

"O Yunanlı, Papas," diye tekrarladı. "Atlantis'i istila eden de oydu."

Babası şeytani bir kahkaha attı. "Didymoslu Styxx mi?" Bu ismi biliyor olması her şeyi açıklıyordu.

"Evet."

Nefesini sertçe içine çekti. "Ailenizin anne tarafı bu seçiminizden benden bile daha az memnun olacak."

Bu gerçeğin farkındaydı ve bu yüzden düğünü ertelemişti. Umarım o zamana kadar Apostolos'la ilgili tüm karmaşa geride kalır ve anne tarafı kocasını biraz daha kabullenirdi.

"Biliyorum ve Styxx de bilmeyecek." Onu endişelendiren tek şey Styxx'in isteksizliğiydi, özellikle de ailesinin onu Atlantis'te tutarken yaptıkları düşünüldüğünde. Styxx'in geçmişini unutabilmesi ve zamanla ailesini affetmeyi öğrenebilmesi için dua etti. "Bebeğin her şey arasında köprü kurmaya yardımcı olacağını umuyorum."

Babası uzun bir nefes verdi. "Sırlar asla iyi bir şey değildir, çocuğum. Özellikle de sevgililer arasında. Ama ona söylemeyeceğim. Bu senin görevin, benim değil."

"Teşekkür ederim." Ona elini uzattı. Adam elini tutar tutmaz, güçlerini kullanarak onları Styxx'in özel kabul odasına ışınladı. "Yunan panteonunu üzmemek için güçlerimi içeri sokuyorum."

"Muhtemelen en iyisi bu. Peki nereye gidiyoruz?"

Omuz silkti. "Tam olarak emin değilim. Genelde günün bu saatlerinde burada olur."

Konuşmasını bitirir bitirmez Styxx banyo odasından içeri girdi... tamamen çıplaktı.

Styxx, Bethany ve devasa misafirinin beklenmedik görüntüsü karşısında ağzı açık kaldı. Dehşete kapılarak hızla yönünü değiştirdi ve havuzun yanında yere bıraktığı havluyu kaptı. Lütfen bana bunun onun babası olmadığını söyle....

"Um, Styxx?"

Kızın tatlı sesiyle irkildi; bu ses onu, tüm işlerini ortada bırakarak dolaşıp kendini utandırmadan önce uyarabilirdi. Gerçi  zel odasındaydı ama.... şu anda bunun onun için pek de önemi yoktu. "Hemen geliyorum, akribos."

"En azından Mısırca konuşuyor. Yunanca ile karışık ama..."

Styxx etrafındaki duvarları sarsan o derin gürleyen ses karşısında içten içe ürperdi. Müstakbel kayıinvalidesiyle bu şekilde tanışmak istemezdi.

Hayatımda yeterince aşağılanma yaşamadım mı? Gerçekten mi?

Kızgın ve aşağılanmış bir halde kalçalarına sardığı havluyla geri döndüğünde Bethany'nin ikisinden de çok yaşlı görünmeyen bir adamın yanında durduğunu gördü.... Yine de Bethany'ye o kadar benziyordu ki Styxx  l m n n yakın olduğunu anladı.

Özellikle de kaslı adam Styxx'ten bir karış daha uzun boylu olduğu için. Hay aksi. Ona babasının ne kadar iri bir adam olduğunu söylemeyi ihmal etmişti.

"Hmmm," dedi adam, sert bakışlarını Styxx'in üzerine dikerek. "O bir korkak değil. Bu bir artı."

Güldü. "Papaa, onunla dalga geçmeyi bırak."

Adamın kimliğinin doğrulanmasıyla Styxx yere eriyip yok olmak istedi. Babasıyla tanışmayı kesinlikle bu şekilde hayal etmemişti.

Giysiler iyi bir seçenek olabilirdi.

"Başılayın beni Lord Set, misafir beklemiyordum."

"Soyunmuş halinize bakılırsa öyle olmadığını umuyorum. Yunanlıların medeniyetsiz olduğunu sık sık söylesem de, genelde yanınızda birileri varken çıplak dolaşmayacak kadar görgü sahibisinizdir."

Bethany kaşlarını çatarak ona baktı. "Lütfen, dur. Eminim Styxx yeterince utanmıştır." Styxx'e yaklaştı. "Seni uyarmadığımız için çok üzgünüm. Babam bebeği öğrendi ve hemen sizinle tanışması için ısrar etti."

Styxx hiç düşünmeden normalde yapacağı gibi kollarını ona dolamaya başladı ama babasının erkek anatomisinin parçalarını kesmeye olan eğilimini hatırlayınca kendini tuttu. "Um..."

Set güldü. "Ev terbiyesi almış gibi görünüyor, aksi takdirde sana dokunmak için uzandığında ortalığı dağıtırdı kızım." Bir adım öne çıktı ve elini Styxx'e uzattı. "Sakin ol evlat. Kızımı ilk gördüğünde tüm yüzünün aydınlanması, onun hakkında ne hissettiğinle ilgili bilmem gereken her şeyi anlatıyor... ve onun senin hakkında ne hissettiğini biliyorum. Ben kızımı sevdiğim sürece, sana zarar gelmeyecek."

Styxx onun elini tutmaya gittiğinde, Set onu bir baba gibi kucakladı. Ne kadar insanlık dışı bir güce sahip olduğunu göstermek için Styxx'i sıkıca kavradı. "Ama eğer onun kalbini kırarsan, ben de seninkini yerim."

"Papası!"

Onu bırakmadan önce Styxx'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Onunla sadece eğleniyorum, Bet. Eminim bana bu kadarına izin verebilirsin. Her gün yeni bir çocuğum olmuyor, hele iki tane birden olsun." Geri adım attı ve sonra kaşlarını çatı.

Styxx onu neyin sinirlendirdiğini sormadan, Set sırtını incelemek için Styxx'i çevirdi. Dişlerini sıkkan Styxx, onu neyin sinirlendirdiğini tam olarak biliyordu.

"Apollo tarafından mı işaretlendin?"

Styxx kendisi için hâlâ büyük bir yara olan bir konuda homurdanmamak için kendini zor tuttu. "Öyleydim. Beni serbest bıraktı."

Set'in gözleri Bethany'ninkilerle eşleşen koyu altın rengine döndü. "Bilmelisin ki o piçten nefret ediyorum. Tutkuyla."

"O zaman birleştik, lordum. Ben de ona karşı sevgi beslemiyorum. Beni isteğim dışında işaretledi ve ben bunu affetmedim."

Bu yaşlı tanrıyı hemen rahatlattı ve gözlerini tekrar koyu maviye çevirdi. "Aileme daha da hoş geldin Styxx. Sana korumamı uzatıyorum. Eğer sana bir daha saldırırsa, bana haber ver."

"Minnettarım lordum. Teşekkür ederim."

Set başını eğdi ve Bethany'ye döndü. "Hâlâ Yunan olmasından hoşnut olmasam da en azından dilimizi konuşan bir prens ve şampiyon seçmişsin." Tekrar Styxx'e baktı ve gülümsedi. "Ve ben de onun havlusunun bir shendyt olduğunu varsayabilirim."

Styxx bu kez gözle görülür bir şekilde irkildi. "Umarım sizi fazla kırmamışımdır."

"Kıyafetsizliğiniz yüzünden mi? Hiç de değil. Kızımı hamile bırakmak-"

Bethany onun karnına bir tokat atarak sözlerini cümlelerin ortasında kesmesine neden oldu. "Dur, Papas. Onunla alay ettiğinin farkında değil."

"Alay ettiğimi kim söyledi?"

"Seninle alay ediyor aşkım ve şimdi gidiyor."

Set itiraz etmek için ağzını açtı, sonra denemekten daha iyisini biliyormuş gibi çenesini kapattı. "Peki. İkinizi yalnız bırakacağım. Ama bu akşam yemekte görüşürüz kızım. Konuşmamız gereken bir düğün var. Her ne plan yaptıysan, eminim yetersizdir."

Anında ortadan kayboldu.

Bethany elini Styxx'e doğru uzattı. "Hâlâ hayattasın, değil mi?"

Styx gergin bir şekilde güldü. "Şimdilik."

"Tamamen utandın mı?"

"Varlığımın çekirdeğine kadar. Ama bu karşılaşmadan tüm vücut parçalarım sağlam olarak kurtulduğum için şikayet edemeyecek kadar minnettarım." Artık yalnız olduklarına göre, kollarını ona doladı ve bebeklerini hissetmek için ellerini karnına doğru uzattı. "Küçük Galen bugün son derece hareketli."

"Sanırım senin sesini tanıyor. Ne zaman konuşsanız, hemen hareket etmeye başlıyor."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı ve elini oğlunun gerçekten çırpındığı yere doğru çekti.

"Bu seni incitti mi?"

"Hayır. Hiç de değil. Gerçi geceleri ara sıra kıpırdandığında beni uyandırıyor."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Yine de Styx midesindeki kötü hissi bir türlü atamıyordu.

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Doğum günü kutlaman için hazır mısınız?"

İç çekerek ondan uzaklaştı. "Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum."

Bethany onun sesindeki tuhaf tını karşısında kaşlarını

çattı. "Ne?" "Bunu kulağa tuhaf gelmeden söylememin bir yolu yok.

kötü Yani Ben sadece gidiyor için söyle o ve Lütfen Yapma. alınma."

Söylediği her kelimeyle paniği daha da arttı. "Ne?" diye tekrarladı.

"Bunun için burada olmanı istemiyorum."

Kesinlikle kırılmıştı. "Neden?"

"İçimde korkunç bir his var, Beth. Bir türlü geçmeyen bir his.

Sadece güvende olmanı ve buradan uzakta olmanı tercih ederim."

Onu sürekli rahatsız eden gereksiz korkulardan dolayı yüzünü buruşturdu. Özellikle de Galen'in ölümünden beri. Tanrıların onu değer verdiği herkesten mahrum bırakacağından korkuyordu. "İyi olacağım aşkım. Sadece

yine savaş sinirlerin ve ben

Anlıyorum. Çok fazla kötü saldırıya uğradın. Ama kimse bana ya da bebeğe zarar vermeyecek."

"Beth-"

"Styxx... her şey yoluna girecek. Güven bana. Seni sevmeyen insanlarla çok fazla doğum günü geçirdin. Bebek ve ben bu doğum gününde yanında olmak istiyoruz."

Gözlerini kapatan Styxx, onun kendisine olan aşkını lanetlemek istedi. Ama nasıl yapabilirdi ki? Bu onun için reddedilemeyecek kadar nadir bulunan bir şeydi. "Tamam, ama bana söz ver, iş biter bitmez buradan ayrılacağız. Mısır'a gideceğiz ve bebek doğana kadar ailenin seni koruyabileceği bir yerde kalacağız."

"Eğer istediğin buysa, o zaman kabul edebilirim. Ama buna gerek yok."

"Akıl sağlığım için, öyle."

"Pekâlâ. Akıl sağlığın için." Onun yanağını tekrar öptü.

Giyinmesi için onu yalnız bıraktı ve Bethany ancak o zaman onun korkusunu hissetti.

Ama o bunu reddetti. Doğum gününden sonra Ma'at'ın serumunu içmeyi ve tamamen insan olmayı planlıyordu. Dört gün içinde Mısır'a doğru yola çıkacaklardı ve bir daha kimse onlara zarar veremeyecekti.

Korkularını dindirecek ve dünyada her şey yoluna girecekti.

22 Haziran, MÖ 9527

Styx, kafasının içinde binlerce insanın sesi ıgık atarken ellerini saçlarında gezdirdi. Babasının davet ettiği insan sayısı yüzünden bütün gün acı çekmişti. O kadar ki sabah boyunca burnundan kan akmişti. Dürüst olmak gerekirse, buna dayanamıyordu.

Görmek istediği tek kişi henüz burada değildi ve bir parçası Bethany'nin korkusuna kulak verip hiç gelmemesini umuyordu.

Onu kurtaran tek şey ne Acheron'un ne de Ryssa'nın yanına gelmemiş olmasıydı. Aksine, hiç şüphesiz onun acımasızca ölmesini dileyerek odalarına kapanmışlardı.

Belki de bu geceki yemekleri için daha fazla tadımcı görevlendirmelidir....

Saçlarını düzelterek, nefret ettiği altın yapraklı tacını başına geri taktı.

Geçip gitmeyi reddeden korku hissinden daha da kötüsü, Galen'in yokluğundan duyduğu kederdi. On yılı aşkın bir süredir ilk kez doğum gününün en azından bir bölümünü yaşlı adamla geçirmemişti.

"Doğduğun için dl m istiyorsun? Neyin var senin evlat? Dünya doğumlar için dl vermiyor." Beş yıl boyunca Galen'in söylemi bu olmuştu.

Bir sonraki yildnmn hatırladığında gözyaşlarına boğuldu.

Styx bütün sabah mahkeme oturumlarını dinlemek zorunda kalırken, bir yandan da şiddetli bir burun kanamasını gizlemeye çalıştığı için babası tam bir pislikti. Babasından aldığı "hediye" gelince,

Kral'ı onurlandıracak bir anıt için şehre yapılan "kişisel" bir bağıştı.

Styxx antrenmana gittiğinde, annesinin ve Ryssa'nın hakaretleri kulaklarında çınlarken, tamamen sönmüş ve morali bozulmuştu.

Ta ki kıyafetlerini değiştirmek için içeri girene kadar. Rafta zırhıyla uyumlu bir çift siyah ve bronz vambrace duruyordu.

Gördüğü manzara karşısında dehşete düşmüş, yanlışlıkla oraya konulduklarını düşünmüştü.

"Isırmazlar, evlat. Dene bakalım. Bak bakalım uyacak mı?"

Kaşlarını çatarak döndüğünde Galen'in yüzünde geniş bir sırıtişla kapı aralığında durduğunu gördü. "Bunlar kime ait?"

Galen güldü. "Siz, Majesteleri. Onlar benim size hediyem. Mutlu yıllar, gios. Umarım savaşta sizi hep korurlar."

Hatırladıkça gözleri dolan Styxx göğsüne gitti ve onları çıkardı. Onlarla kimin daha çok gurur duyduğundan emin değildi. Galen verdiği için mi, yoksa o aldığı için mi? Ve savaşta ona iyi hizmet etmişlerdi.

"Seni özledim Galen," diye nefes aldı, akıl hocasını bir kez daha görebilmeyi diliyordu.

Ama sonra bir sürü pişmanlık yaşadı.

İç geçirerek vambrakları tekrar koruyucu yağlı bezlerine sardı ve Acheron'un hiçbir şey yapmak istemediği tahta atın yanına koydu. Onu bir gün oynaması için kendi oğluna verecekti.

"Doğum günün kutlu olsun küçük kardeşim," diye fısıldadı, Acheron'un mükemmel hediyesinin Styxx'in kellesini bir tepsiye koymak olacağını biliyordu.

Birden dışarıda yüksek sesli bir tantana duydu.

Kimin geldiğini görmek için pencerelere doğru giderken hızlı kalp atışları başını daha fazla ağrıttı.

Bethany.

"Beni dinlemediğin için seni boğabilirim." Ama geri kalanı beyniyle aynı fikirde değildi. Ona rağmen

sağduyu, onun gelmesinden heyecan duydu.

Onu karşılamak için odasından çıktı ve her adımında onun haklı olması için dua etti. Bu günden bu kadar korkmasına neden olan şey sadece aptallığıydı.

23 Haziran, MÖ 9527

Bethany, Styxx'le yatakta gülüyordu ki, sadece tanrıların ve birkaç kişinin duyabildiği, eterde yankılanan kulakları yırtan bir çığlık duydu... En büyük kalp acısının dehşet verici ıstırabı. Sesin kaynağını bir anda anladı.

Apollymi.

Sonunda oğlunu bulup öldürmüşler miydi? Bunu açıklayabilecek türden bir kederdi bu. Elbette başka hiçbir şey bu kadar acı çekmesini gerektiremezdi.

Styxx sanki o da duymuş gibi kızın etrafında kaskatı kesildi ama bir ölümlü olarak bu seslere erişmesinin hiçbir yolu olmamalıydı. Onun içinde sertleşmeye devam etse de, kollarında tamamen hareketsizdi.

"İyi misin?" diye sordu ona.

Nefesinin altından küfretti. "Burun kanaması."

Onunla sevişirken ilk kez böyle bir şey yaşıyordu. Geri çekildi ve onu ilgilenmesi için bıraktı.

Doğrulup çarşafı üzerine örtmek için çekti.

Birkaç saniye sonra yatağa döndü ve burnuna bir bez tutarak onun yanına oturdu.

"Üzgünüm, aşkım. Gerçekten kötü zamanlama."

Ayağa kalkarak elini, sonunda yeniden bukleler oluşturacak kadar uzamış olan saçlarında gezdirdi. "Ben daha çok senin için endişeleniyorum. Buna neyin sebep olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Styxx kafasının içinde bir tanrıçanın sesini duymaya devam ederken sessizliğe gömüldü. Büyürken pek çok kez duyduğu bir sestiydi bu. Adını bilmiyordu ama küçük bir çocukken sesi onu bir annenin ninnisi gibi sakinleştirmişti.

Bugün ılık ılıa ve öfkeliydi ve neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Daha da kötüsü, sanki ona bir Şey yapmış gibi küfrediyor ve onu tehdit ediyordu.

Seni bulup kalbini skeceğim, seni Yunan orospusu! Senin ve değer verdiğin her Şey için geliyorum. Saklanıp da bulamayacağım hiçbir yer yok ve bulduğumda, Yunan tanrılarına, olması gerektiği gibi doğarken ölmüş olmayı dileyeceksin! Oğlumu korumamaya nasıl cüret edersin! Senin kokuşmuş bağırsaklarında yıkanacağım!

Onun nefretini hak edecek ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Belki size yönelik değildir....

Ama kişisel hissettirdi.

Dahası, annesinin onu bıaklamadan hemen önce içinde bulunduğu ruh halinin aynısı olduğunu hissetti. Bethany saçlarını gözlerinden geriye doğru tararken, Galen'in kollarında ölmekte olduğu görüntüsü ona şiddetli bir darbe gibi çarptı. Ama bu kez ölürken gördüğü Bethany'ydi.

"Gitmeni istiyorum."

Anında dondu kaldı. "Affedersiniz?"

"Kalıcı olarak değil, akribos. Ziyafetimden hemen sonra gideceğine söz vermiştin. Ama hl buradasın. Baban ve ailenin seni benim için güvende tutabilmesi için olabildiğince hızlı bir Şekilde Mısır'a gitmeni istiyorum."

"Seni terk etmek istemiyorum."

"Hemen arkada olacağım. Muhtemelen sen oraya varmadan yetişirim."

Bethany tereddüt etti. Ona bir tanrıça olduğunu ve kendisi için korkmasına gerek olmadığını söylemeye başladı ama onunla birlikte olmak için birkaç gün içinde bundan vazgeçeceği için bundan bahsetmeye ve onun öfkesini ve kınamasını riske atmaya gerek yoktu. "Eminim önce ben orada olacağım."

"Güzel. şimdi, lütfen... toparlanıp buradan gidelim."

"Burnun hl kanıyor. Kokusunu alabiliyorum."

"Bundan daha kötü kanaması olan birçok savaşa katıldım. nemli bir Şey değil. İyi olacağım."

Karnı Styxx'in kaburgalarına dayanacak şekilde onun yanına kıvrıldı. Gözlerini kapatan Styxx, oğlu ikisini de tekmelerken onun sıcaklığının tadını çıkardı. Elini kendi elinin içine aldı ve parmak eklemlerini dişleyebilmek için dudaklarına götürdü.

"Sen benim dünyamdaki en önemli şeysin, Didymoslu Styxx, gururlu Ariclean prensi. Kalbimde senin karınım ve bunu doğrulamak için ne bir sözleşmeye ne de bir tanığa ihtiyacım var."

Elini kalbine götürdü, böylece kalbinin rahatlatıcı, güçlü atışını hissedebilecekti. "Hayatım boyunca, seni her düşündüğümde hissettiklerimi bana hissettiren başka bir erkek olmadı. Senin zevkin benim zevkim ve senin acın benim için kendi başıma hissettiklerimden bin kat daha kötü, çünkü sen benim için benden çok daha önemlisin. Ne zaman gitsen, güvende olduğunu ve kollarıma döndüğünü bilmeden tekrar nefes alamıyorum." Onun elini öptü. "İstemesem de seni memnun etmek için gideceğim ama tekrar seninle olana kadar mutlak bir sefalet içinde yaşayacağımı bil." Onun parmak eklemini ısırdı. "Beni bekletme aşkım."

Mısır evlilik yeminine ona olan bağlılığını ifade ederek başladığını ve bu nedenle ayrılmadan önce kendisiyle evlenmesini istediğini fark ederek, burnundaki bezi çekti ve avucunu öpebilmesi için elini dudaklarına götürdü. "Ve sen, Mısır'ın tatlı Bethany'si, Teb Prensesi, benim kunosoura'msın."

"Neyiniz?" Kaşlarını çattı. "Üzgünüm aşkım. Anadilim değil ve Yunanca çok zor bir dil."

Gülerek onun elini tekrar öptü ve ardından askerlerin ve denizcilerin geceleri yollarını bulmak için kullandıkları gökyüzündeki en parlak yıldız için Mısır dilinde kullanılan kelimeyi kullandı. "Thuban. Hayatımın en kötü gününde, kaybolmuşken, umudumu yitirmişken ve kurtuluşum yokken, en karanlık fırtınanın içinden beklenmedik bir şekilde çıktın. Phlegethon kıyılarında dolaşan boş bir kabuktan başka bir şey değildim, Tartarus ve Ceza Tarlaları arasında sıkışıp kalmıştım.

Ama ölmek için sebeplerim vardı ve yine de sadece senin öpücüğün ölmüş kalbime ve kararmış ruhuma hayat verdi. Nazik elini yanağıma ilk koyduğun o ana kadar nezaket diye bir şey bilmiyordum. Mutluluğa dair hiçbir şey. Ve kesinlikle aşka dair hiçbir şey. Senin için hiçbir şey ifade etmeyen o yumuşak, şefkatli dokunuş, ki senin doğanda böyle olmak var, tenimden çok daha derinlere indi. İçimdeki en ölü parçaya ulaştı ve varlığından bile haberdar olmadığım bir kalbi harekete geçirdi. Hayatımın her mutlu yılını bir elin parmakları kadar sayabilirim ve hepsini sana borçluyum. Sensiz, benim değerli Bethany'm, hiçbir şeyim yok. Ben bir hiçim. Ve senden tek isteğim, beni içinden çıkardığın o cehenneme asla geri göndermemen. Senin varlığını bilmeden önce acı çekmek yeterince zordu, ama artık Theia'nın yüzünü bildiğim için, tek başıma karanlıkta yaşamaya geri dönemem. Sana ihtiyacım var, aşkım. Her zaman."

Onu alnından öptü. "Sen sadece benim karım değilsin. Sen beni ayakta tutan şeysin ve tek duam senin güzel gözlerine ya da kalbine en ufak bir acı gölgesi bile düşürmemem."

Adam parmağına bir yüzük takarken Bethany kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

Konuştığında sesi acı doluydu. "Ölmeden hemen önce Galen'le birlikte senin için seçtiğimiz evlilik yüzüğü."

Gururla gülümserken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Ve asla parmağımdan ayrılmayacak."

"Ve sen asla kalbimden çıkmayacaksın."

Onu kollarına çekti ve kendine yakın tuttu. "Benimle böyle konuşurken nasıl gitmemi bekliyorsun? Bensiz ne kadar acı çektiğini bildiğim halde?"

Onun yanağını okşadı. "Çünkü benim en önemli parçalarımı da yanında götürüyorsun Bethany.... kalbimi." Onun dudaklarını öptü. "Ve ruhumu." Karnını öptü, sonra da gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı. "Lütfen, akıl sağlığım için. Hayatımda her şey yolunda giderken korkunç bir şey oldu."

oldu. Galen'i zaten kaybettim. Seni ve oğlumuzu kaybedemem."

"Pekâlâ. Gideceğim. Ama mutlu bir şekilde değil."

"Ve birlikte olana kadar kalbimin her atışını geri sayıyor olacağım."

İsteksizce yataktan kalktı ve giyinip toplanmaya başladı.

Kalbi sızlayan Styxx ona yardım etti. Aslında onu yanında tutmak istiyordu. Ama Thanatos onu takip ediyordu. Piçin nefesini ensesinde hissedebiliyordu ve eğer kalırsa, yaklaşmakta olan fırtınaya yakalanacağını biliyordu.

Çok geçmeden ve yeterince kısa sürede, etrafını adamlarla sarmış ve Mısır'a doğru yola çıkmıştı. "Yarın ayrılacağım. Söz veriyorum."

Bethany başıyla onayladı. "Seni bekliyor olacağım. Oylanmayın."

Styxx onun dudaklarını öptü, sonra elini kalbine götürdü, diğer elini de karnında oğlunun tekmelediği bölgede tuttu. Onu bırakmaktan çok korkuyordu. Onu bir daha göremeyeceğinden korkuyordu. Ama daha da kötüsü, onun geride kalması ve bencilliği yüzünden zarar görmesi korkusuydu.

Hüzünle gülümseyerek onun kulağına Mısırlıların kutsamasını üfledi. "Ra yürüdüğün tüm boş yerlerde seninle kötülük arasında olsun."

Elini dudaklarına bastırdı. "Büyükbabanın seninle birlikte yürümesini ve bu yolculuğun her adımında seni güvende tutmasını tercih ederim."

Yanağından öpmek için arabasından aşağı eğildi. "Yarın."

"Peşinde olacağım. Yemin ederim." Styxx şoföre başıyla selam verdi ama hızlarına yetişemeyeceği kadar hızlı gidene kadar elini tuttu.

Onun gidişini izlerken, sanki kalbi göğsünden sökülüyormuş gibi hissetti. Ama gitmesi gerektiğini biliyordu. Sahip oldukları tek umut buydu.

24 Haziran, MÖ 9527

Styxx toparlanırken durakladı ve bir gün kendisine ait olacağını düşündüğü sarayın etrafına bir göz attı. Sadece birkaç saat içinde buradan çoktan gitmiş olacaktı ve umarım burayı bir daha asla göremeyecekti.

Bırakın Acheron ya da Ryssa alsın ya da hayatlarının geri kalanında mutlu bir şekilde paylaşsınlar.

Rahatlamadan başka bir şey hissetmeliyim.

Ama yapmadı. Gerçekte, buradan yeterince hızlı uzaklaşamadı.

Defne tacını babasının ofisine götürüp bırakırken ön kapı açıldı ve Acheron kardeşinin daha önce hiç göstermediği bir özgüvenle içeri girdi. Acheron normalde kimse tarafından görülmek istemeyen dayak yemiş bir köpek gibi sinsice dolaşırdı.

Styxx değişime kaşlarını çattı ve buna neyin sebep olduğunu merak etti. Kardeşi sarhoş muydu?

Acheron göğsünü kabartarak cesurca ona yaklaştı. Bu, askerlerin bazen Styxx'i kendileriyle dövüşmeye cesaretlendirmek istediklerinde kullandıkları türden bir duruştu. Ancak bu tür bir aptallığa sahip olanlar, Styxx'in başkalarıyla iyi oynamadığını ve en önemlisi ...

Kaybetmedi.

"Hasta mısın kardeşim?"

Acheron dudağını büktü. "Sadece senden ve dünyanın sahibiymişsin gibi etrafta dolaşımandan bıktım."

Styxx derin bir iç çekti. Keşke başkalarının sandığı gibi bir hayat yaşasaydım. "Ben bunu yapmam."

"Evet. Görüyorsun. Sana her baktığımda bunu görüyorum."

Styxx, Acheron'un düşüncelerini artık duyamadığını fark ettiğinde kaşları daha da çatıldı. Ne kadar garip.

Önemli olduğundan değil. Aklında başka şeyler vardı. Hades'i buradan çıkarmak gibi.

Styxx başladı için onun Babamın çalışma, ama Acheron onun kolunu tuttu.

"Benden korkuyorsun, değil mi?"

Styxx bu gülünç soru karşısında kahkahalarını bastırdı.

"Hayır." Acheron onu tekrar yakaladı.

"Sen bitkisel misin, küçük kardeşim?"

Acheron gülerek, Apollo'nun sık sık yaptığı gibi Styxx'i duvara doğru itti. Sonra eğilip Styxx'in kulağına fısıldadı. "Ölemeyeceğini biliyorum kardeşim. Ben ölmezsem ölmezsin. Bu da demek oluyor ki seni tutup kalbini tekrar tekrar sökebilirim ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

İşte, Acheron yanılıyordu. Atlantis'in ona öğrettiği tek şey tanrılara karşı nasıl savaşılabilecekti. Ama kardeşiyle dövüşecek havada değildi.

Bugün olmaz.

"Gerçekten yapmak istediğin bu mu?"

Acheron'un eli boğazında sıkıştı. "Benden daha iyi değilsin."

Hadi canım. Aksini hiç düşünmemişti. "Ve sen de benden daha iyi değilsin."

O gümüş gözlerdeki nefret onu yakıp kavurdu. Ama Styxx'in gerçekte gördüğü bu değildi. Atlantis'te kardeşi Estes'in onu satmasına ve işkence etmesine yardım ettiğinde Acheron'un ona duyduğu kana susamışlığın aynısını görüyordu. Acheron onu aşağılanmış görmekten zevk almıştı.

"Bunu hak ettin!"

Görüşü kararırken kardeşinin öfkeli sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

"Reşit oldum, Styxx. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Mülk sahibi olabilir misin? Senatoya katılabilir misin?"

Acheron'un dişleri uzadı.

Styx Atlantis'te başına gelenlerin tüm parçalarını nihayet anladığında buz kesti. Bundan şüphelenen Archon'a neden bu kadar hayranlık duymuştu ama gözaltında yanlış ikizi tutmuştu....

"Sen Apostolos'sun."

Şok, Acheron'un gözlerindeki nefreti çaldı. "Bu ismi nereden biliyorsun?"

Atlantis'te savaştığı iki yıl ve tanrılarıyla birlikte geçirdiği bir yıl onu Apollymi'nin gizli oğlunun bilgisi konusunda iyice eğitmişti.

Atlantis tanrıları bu bilgi için ona her şeyi verir....

Herhangi bir şey.

Acheron'un eli neredeyse nefes borusunu ezecekti.

"Birine söylersen seni öldürürüm!"

Styx bu tehdide güldü. "Senden hiçbir şey istemiyorum kardeşim. Yalnız bırakılmak dışında." Acheron'un tutuşunu kırdı ve bunun ona verdiği acıyı görmezden geldi. "Hangi güçlere sahip olduğunu düşündüğün umurumda değil, seni yine de alt edebilirim."

"Acheron!" Ryssa soluk soluğa kardeşinin yanına koştu.

"Ne yapıyorsun?"

"Konuşuyorduk. Değil mi,

Styx?" Gözlerini devirdi.

"Elbette."

Ryssa Styx'e ters ters baktıktan sonra Acheron'u nazikçe ondan uzaklaştırdı. "Babam seni onunla yakalarsa ne yapacağını biliyorsun."

Styx hayatında ilk kez kardeşi Ryssa'nın sevgisini küçümseliyordu. Ryssa ve Acheron arasında kopmaz bir bağ olduğunu bilerek tüm aileden uzaklaşmak işini kolaylaştırmıştı. "Siz ikiniz birbirinize göz kulak olun."

Ryssa merdivenlerde duraklayarak ona şüpheli bir bakış fırlattı. "Bu da ne demek şimdi?"

Sesi daha suçlayıcı olabilir miydi? "Hiçbir şey, Ryssa. Kesinlikle hiçbir şey."

İkisiyle de uğraşmak istemeyen Styxx babasının çalışma odasına gitti ve tacını babasının kendi tacını sakladığı sandığa yerleştirdi. Kaderlerin resimleriyle özenle oyulmuş altın sandık çok eskiydi. Çocukken, babasının süslü tacına bakmak için bazen gizlice içine girer ve bir erkek olarak onu takarken bu kadar asil görünüp görünmeyeceğini hayal ederdi.

Ne kadar uzun zaman önceydi ve aynı zamanda dün gibiydi. Ama ne yazık ki, her iki taç da onun geleceğinin bir parçası olmayacaktı. Ve bunun için kardeşinden ve Atlantis tanrılarından daha çok nefret ediyordu.

Apollymi, Acheron'u korumak için Styxx'in hayatını tamamen mahvetmişti.

Hepsine lanet olsun!

Ama Apostolos'u arayan tanrılar tek bir çocuk arıyorlardı. İkizleri değil. Onlar onu bulmak için dünyayı paramparça ederken Acheron'un hayatının çoğunu burunlarının dibinde geçirmiş olması ne kadar da ironikti.

"Senden tanrısallık kokusu alıyorum, Yunan. Sen kimin byblow'usun?" Tanrı, Styxx'e verilmeyen bilgileri ondan öğrenmeye çalışırken Archon'un öfkeli sözleri Styxx'in omurgasında hâlâ bir ürperti yaratıyordu.

Onlarla tanıştığımda seslerini tanımalıydım. Ama yıllar boyunca o kadar çok farklı ses duymuştu ki, düşünen kişiyle kişisel bir ilişkisi olmadığında onları birbirinden ayırmak ve tanımlamak zordu. Atlantis tanrıları gibi Styxx de kendisini bir Olimposludan doğmuş olarak kabul etmişti. Yoksa Athena ve Apollo neden onunla ilgilensin ki? Bunu adam kayırmaya bağlamıştı.

Şimdi, Archon ve Asteros'u kendisine çeken şeyi hissettiklerinden şüpheleniyordu. Apollymi oğlunu korumak için her ne yaptıysa, onları da kendisine çekmiş olmalıydı.

Ancak, Hiçbiri . o önemliydi Şimdi.O vardı bir Mısırlı yarı tanrıça için endişelenmek ve buluşmak.

Kapağı kapattıktan sonra eşyalarını toplamak ve gitmek için neredeyse koşarak odasına çıktı. Eşyalarını toplamak istediğinden daha uzun sürmüştü bile.

Akşam karanlığına kadar o kadar uzun sürmezdi. Ama yine de yolculuk edecekti. Sayılarını gizlemek ve birliklerini korumak için birçok yürüyüşü gece yapmışlardı. Ayrıca gündüz sıcaklığında yolculuk etmemek su tasarrufu sağlıyordu. Askerler ve atlar çok daha az yoruluyordu.

Styxx gitmek için döndü ve Apollo odasında belirince dondu kaldı. Tanrı'nın uygunsuz zamanlamasına nefesinin altından küfretti. "Ne?"

Apollon acı bir kahkaha attı. "Ton, prens. Hala doğru ses tonunu öğrenemedin."

Dişlerini gıcırdatan Styxx gerçekten de o piçi yumruklamak istiyordu. "Benden hâlâ sıkılmadın mı?"

Apollon ona orantısız bir sırıtma yaptı. "Eğer miyavlayan, dalkavuk kız kardeşin olsaydın, evet. Senden sıkılırdım. Ama beni büyüleyen şey, seni cezalandırmak için yaptığım onca şeye rağmen benimle savaşmaya devam etmen. Çoğu insan dersini alır.... sen almıyorsun. Neden?"

Styxx heybesine uzandı. "Ben çoğundan daha aptalım."

Styxx'in hazır olduğundan daha hızlı hareket eden Apollo onu yakaladı ve Styxx'in aynada kendisini görebileceği ve Apollo'nun arkasında duracağı şekilde onu çevirdi. Olimposlu Styxx'e dokunmadı. Bunun yerine aynada bakışlarını kilitledi. "Eğer öyle olsaydın, seni affedebilirdim. Ama beni büyüleyen senin ne kadar zeki olduğunu bilmek." Apollon onun yanağına dokundu.

Styxx sarsılarak uzaklaştı ama Apollo onun yansımalarından ayrılmasına izin vermedi. Styxx'i aynaya geri çekti.

"Ne demek istediğimi anladın mı? Neden benimle savaşmaya devam ediyorsun?"

"Genel olarak erkekleri, özel olarak da seni midem kaldırmıyor. Dokunuşun beni tiksindiriyor." Apollo'nun mesajı alması için bunu kaç kez söylemesi gerekiyordu?

Apollo Styxx'i kendisine doğru çekti. "Yine de o kadar güzelsin ki... yaralı olsan bile seni arzuluyorum."

Styxx yüzünü buruşturdu. "Özgür olduğuma dair herkese söz vermiştin."

"Ve hiçbir şeyden bu kadar pişman olmamıştım. Bana bir kez boyun eğ... sadece bir kez.... nişanına yaptığın gibi bana gel ve irademe boyun eğ, sonra seni huzur içinde bırakacağım. Sonsuza dek."

Tabii ki yapardı.

"Sana inanmıyorum."

Apollo onu yakalamaya çalıştı ama Styxx elini yakaladı ve geri çekti. Bu Olimposlu'yu hiç de caydırmadı. Kollarını ona doladı ve onu öpmeye çalıştı. "Seni aklımdan çıkaramıyorum. Bana boyun eğmen için daha kaç kişiyi senden almam gerekiyor?"

Styxx özgürlüğü için çok mücadele etti. "Galen'i sen mi öldürdün?" "Şahsen değil ama evet. Ve eğer yapmazsan diğerlerini de öldüreceğim. bana istediğimi ver."

Apollo beslenmek için dişlerini boynunun derinliklerine batırırken Styxx haykırdı.

Odasının kapısı açıldı.

Keskin, kadınsı bir soluk onu anında dondurdu. Gözlerini kocaman açan Ryssa, kırılğan yüz hatlarına kazınmış dehşetle onlara baktı. Styxx, Apollo'nun eli hâlâ kölesinin kasiğindeki damgaya baskı yaparken ve tanrı bu boyundan beslenirken nasıl bir görüntü oluşturduklarını hayal edebiliyordu.

Apollo hiç istifini bozmadan güldü ve başını kaldırıp Styxx'in yanağına bir öpücük kondurduktan sonra kız kardeşinin gözleri önünde onu kucakladı. "Bize katılmak ister misin, Ryssa?"

Bu onu efsanevi çılgılık nöbetlerinden birine soktu ve odadaki eşyaları kapıp ona ve Apollo'ya fırlatmaya başladı. Styxx ilk kil vazoyu savuşturarak Apollo'dan ayrıldı ve ona ters ters baktı.

Apollo Ryssa'ya dudak büktü. "Buna katlanmayacağım. Sakinleştğinde geri geleceğim." Styxx'i termagantla yalnız bırakarak odadan çıktı.

Odasını mermilerden arındırmaya çalışırken sözlerini anlaşılmaz kılan bir tonda bağırmaya devam etti.

"Zeus aşkına burada neler oluyor?" diye kükredi babası, kil şarap testisini, yerde bir başka kırık parça yığınının dönüşmeden önce elinden kaparken.

Histeri içinde hıçkırarak ağlayan ve soruyu duymazdan gelen Ryssa, öfkesini sadece Styxx'e odakladı. "Bu ne cüret! Beni iğrendiriyorsun! Keşke ölmüş olsaydın!" Döndü ve hışımla odadan çıktı.

Styxx kendini yerden kaldırırken babası sürahiyi masaya geri koydu. "Ona ne yaptın?"

"Hiçbir şey, baba. Ben ona hiçbir şey yapmadım."

Babası onun peşinden gitmek için harekete geçti. Ama Ryssa onu kapıda karşıladı. Babasına tek kelime etmeden, onu endişelendiren bir sükûnetle odayı geçti. Tokadı bekleyen Styxx, tokadı atmaya çalışan sol elini yakaladı. Ama bunu yaptığı anda, karnına acı veren bir şeyin battığını hissetti.

Sersemlemiş bir halde, kadının elbisesinin kıvrımlarına sakladığı büyük kanlı bıçağı görmek için geriye doğru sendeledi.

Onu tekrar bıçaklamak için hamle yaptı.

Styxx onun bileğini yakaladı ve babası sonunda neler olduğunu anladığında sıkıca tuttu.

Babası muhafızları çağırmak yerine Ryssa'yı geri çekti ve bıçağı elinden aldı. "Ne yaptın kızım?"

Oda dönerken Styxx'in dizleri büküldü. Bıçaklanmak hiçbir zaman iyi hissettirmese de, bağırsak yaraları en kötüsü olmalıydı. Düzensiz nefes alarak uzandı ve odaklanmaya çalıştı.

"Apollo ile yatıyor! Bencil piç! Benden her şeyimi aldı! Her şeyimi!"

Sırt üstü yatan Styxx, babası onu teselli ederken acıdan gözünün kenarından bir damla yaş süzüldüğünü hissetti

Ryssa odanın diğerk tarafındaydı. Çektiğı acıya rağmen acı bir eğlenceyle güldü.

Babası ve Bethany dışında ailesinin her üyesi onu bıçaklamıştı.

Ama hâlâ gencim. Bunun değışmesi için daha çok zaman var.

Yaraya elinden geldiğince baskı uygularken parmaklarının arasından kan akıyordu. Yine de çok zordu. Elleri titriyordu ve kusacakmış gibi hissediyordu.

Kral, Ryssa'nın histerileriyle uğraşırken babası hâlâ onu görmezden geliyordu.

"Baba?" diye nefes aldı.

"Aman Tanrım... Muhafızlar!" Babası sonunda Ryssa'yı kontrol etmek için yanından ayrıldı. "Doktoru getirin!" Zorlukla yutkunan babası Styxx'in kanla kaplı ellerine dokunmaya başladı ama sonra vazgeçti. "Çok acıyor mu?"

Hayır, harika hissettiriyor. Ailemi bıçaklamak için yaşıyorum.

Ben.

Adam deli miydi? Tabii ki acıyordu. Kız kardeşı sadece onu sindirmeye çalıştı.

"Ne kadar acıtırsa acıtsın, yaptığı şey için yeterince acı vermiyor. Beni son kez küçük düşürdü! Keşke normal bir insan gibi ölebilseydin, seni piç! Doğduğun günden beri herkese ızdıraptan başka bir şey olmadın. Yarın ölsen, bulduğun o Mısırlı fahişede dışında kimse seni özlemez. Ve o bile uzun süre umursamaz. Sen bir hiçsin!" Ona doğru koştu.

Babası, Styxx'e tekrar ulaşmadan önce onu yakalamak için ayağa kalktı. Babası onu geri çekerken, Styxx'in yüzüne tükürdü.

Yaralı ve kanlı elinin tersiyle sildi.

Neden buradan daha önce ayrılmadım?

Kardeşı için beş saniyesini boşa harcamamalıydı. Tanrılar Acheron'un onunla harcamayacağını biliyordu. I

o lanet tacı odamda bırakıp Mısır'a doğru yola çıkmalıydım.

Belki bu gece hâlâ at sürebilirdi. Sadece yarasını dikecek birine ihtiyacı vardı. Ryssa'nın da belirttiği gibi, fiziksel olarak ölecek gibi değildi. Gerçi dürüst olmak gerekirse, ona her saldırdıklarında içinde biraz ölüyordu.

Doktor onu yerde görünce nefesi kesildi. "Ekselansları?"

Styxx gözlerini açtı. Adamın açık deliği incelemesi için ellerini kenara çekti. Hekim Styxx'in chiton'unu yukarı çekti, böylece onunla ilgilenilebilecekti.

Doktor hasar miktarı karşısında nefesini sertçe içine çekti. Çünkü başka biri olsa bu yara ölümcül olurdu. Sorun kan kaybı değildi. Ama Styxx kaçınılmaz sonucu bilmek için savaşta bunun gibi yeterince yaralanma görmüştü. Birkaç gün içinde, asker her zaman aşırı ve mutlak bir acı içinde ölürdü. Bu nedenle, bu tür yaraları olan askerler genellikle acılarına son vermek için öldürülürdü. Bu onu hâlâ rahatsız eden bir şeydi. Ancak savaş sırasında sınırlı erzaklarını zaten yaşamayacak biri için harcamayı göze alamazlardı ve onlar için hiçbir yardım ya da umut yokken acı içinde yavaş yavaş ölmelerine izin vermek acımasızcaydı.

Babası sonunda geri döndü. Gözlerindeki dehşet Styxx'in korkunç tahminini doğruladı.

Doktor kan akışını durdurmaya çalışırken, "Durum kötü Majesteleri," dedi. "Çoğu böyle bir yaradan sağ çıkamaz."

Babası onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Styxx?"

Bir iniltiyi bastırdı. "Yaşayacağım baba. Savaşta daha kötülerini de yaşadım."

Doktor şüpheci görünüyordu.

Styxx elini taşıdığı yara izlerinin üzerinde gezdirdi. "Güven bana."

Doktor ilk kez başını salladı. "Öyle görünüyor Majesteleri. Bunu dikmem gerekiyor ve size şarap veremem.

iç."

Styxx başını pencerenin yanındaki sandığa doğru çevirdi. "Onu bana getir."

Doktor razı olunca babası kaşlarını çattı. "İçinde ne var?"

Styxx cevap vermedi, çünkü doktor onunla geri döndü ve Styxx Bethany hayatına geri döndüğünden beri kullanmadığı Morpheus kökünü çıkardı. "Bunu nasıl hazırlayacağını biliyor musun?" diye sordu yaşlı kel adama.

"Isıtıyorsunuz ama ne kadar kullanacağımı bilmiyorum."

Styxx doğru miktarı çıkardı ve hazırlıklara başlaması için ona uzatırken, babası daha da derin bir kaş çatmayla onu izledi. Acı içinde tıslayan Styxx dişlerini sıktı. "Bu bir ilaç baba. Acıyı yok etmeyecek ama hissettiğim acıyı umursamamamı sağlayacak bir ilaç."

"Böyle şeyleri nereden biliyorsun?"

Sapık kardeşin.

Kelimeler dudaklarında asılı kaldı ve onları ısırarak zor oldu. Babası Estes'i görmezden gelmişti ve bu onu kızdırsa da, şimdi babasına kötü muamelesi yüzünden bağırmanın ne yararı olacaktı?

O piçi öldürmüştü ve ebedi hasar tamamlanmıştı. Daha da kötüleştirmeye gerek yoktu.

Neyse ki doktor geri döndü. Styxx bitkileri içine çekti ve yarayı kapatmaya başlaması için adama başıyla işaret etmeden önce etkisini göstermesi için birkaç dakika verdi.

Dikkatini dağıtmaya çalışan Styxx, yüzünde tam bir inançsızlık maskesi olan babasıyla bakışlarını kilitledi.

"Hayatınız hakkında çok az şey bildiğimi, hatta sizin hakkınızda daha da az şey bildiğimi fark ettim."

Ne oldu? Babası şimdi de yakalamaca mı oynamak istiyordu? Kan kaybı ve acı göz önüne alındığında, Styxx gerçekten de uzun bir baba-oğul konuşması yapacak havada değildi.

Ama asıl canını yakan, ne zaman yaralansa Galen'in yanında durduğu anılarıydı. Zihninde, tahta çivinin Galen'i yaraladığı o günkü halini görüyordu.

Atlantis'te onun yanından geçti. Ukala ve aptal Styxx dikkat etmemişti. Ama çivi battığı anda, acı içinde haykırmıştı. Galen onu geri çekmiş ve düşmanlarından korumuştı. Bir hançeri bile tutamayacak kadar zayıf olan Styxx tamamen savunmasızdı.

"Seni yakaladım, mou gios. Merak etme. Hiçbir şey beni geçemez."

Styxx daha uzun olmasına rağmen Galen onu savaş alanından çıkarmış ve yarayı kapattıkları süre boyunca elini tutmuştu. "Acıdığı zaman sıkın ve bir şeyleri kırmaktan korkmayın Majesteleri. İnanın bana, eğer benim aldatıcı derecede güçlü Thia'm doğum sırasında onu kıramadıysa, sizin de verebileceğiniz bir zarar yoktur. Ve en azından taşaklarımı kesip kızartmakla ve bana yedirmekle tehdit etmiyorsun." Bu kadar acı ve ıstırap içindeyken onu ancak Galen güldürebilirdi.

Daha sonra, yaşlı adam onu sarhoş etmişti.

Tanrım, onu nasıl da özlemişti.

Lanet olsun sana, Apollo! Galen'i öldürdüğü yetmedi mi? Neden Ryssa'ya da işkence ediyordu? Ona karşı zaten gereğinden fazla nefret besliyordu; Apollo bunu neden daha da kötüleştirsin ki?

Onu sikip bu işi bitirmeliydim.

Gerçi fark etmezdi de. Eğer teslim olsaydı, Ryssa onun Apollo'yu defetmeye çalışmasından çok daha fazlasını görecekti. Belki zamanla sakinleşecek ve gerçekte neler olduğunu anlayacaktı.

Kimi kandırıyorsun sen? Ryssa hiçbir konuda onun tarafını tutmazdı.

Doktor işini bitirip Styxx'in yarasını iyice temizledikten sonra, babası muhafızları Styxx'in yatmasına yardım etmeleri için çağırdı.

"Buna gerek yok," dedi Styxx, konuşmasının kesik kesik olmamasına şaşırarak. "Bunu yapabilirim." Aldığı ilaca rağmen ortaya çıkan acıya karşı dişlerini gıcırdatarak

kalktı ve tökezleyerek yatağa girdi. Başı dönüyordu, odanın dönmesini durdurmaya çalışarak orada yattı.

Yatağına yaklaşan babasının sesini duydu. "Ryssa'nın sen ve Apollo hakkında söylediklerinden herhangi biri doğru mu?"

Gözlerini açan Styxx ona boş boş baktı. Babası gerçekten de şu anda bu konuya girmek istiyor muydu?

Bu da ne? Neden olmasın? Styxx'in acı çektiği falan yoktu.

Umursamayacak ya da kendini tutamayacak kadar yüksekte, babasına göz kırptı. "Evet, Apollo beni becerdi. Defalarca. Hayır, ben azmettirmedim. Bundan hiç zevk almadığıma da eminim. Ve keşke onu içinde tutsaydı da o piç beni rahat bıraksaydı."

Babası ilk kez onun kabalığına dikkat çekmedi. "Neden bana bundan bahsetmedin?"

Eğer bilmeseydi, babasının da bir şeylerin peşinde olduğuna yemin edebilirdi. "Sanırım tam olarak onun taşaklarını ve sikini emmemi ve onu senin için mutlu ettiğim sürece Apollo nereye sokmak isterse oraya eğilip almamı söyledin."

Babası da Styxx'in o piç bunu söylediğinde olduğu gibi dehşete düşmüş ve hasta görünüyordu. Öyle demek istememiştim.

Bu düşünce için biraz geç.

"Ne zamandır devam ediyor?" diye sordu babası.

"Çocukken beni Dionysion'a koyduğunuzdan beri."

Bu renk soluk itibaren onun Babamın
Yüzünü. "I anlamıyorum."

"Tanrıları çağırdılar, baba," dedi acı acı. "Bu yüzden benim için geldiler... birden fazla şekilde."

"Bu yüzden mi benden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Seni bana kesinlikle sevdirmedim ve bu lanet olası konuşma da öyle. Olimpos aşkına baba, kızın tarafından bıçaklandım ve canım yanıyor. Sadece kanamak ve huzur ve sessizlik içinde acı çekmek istiyorum, eğer çok şey istemiyorsam? Lütfen, sefil hayatımda bir kez olsun bana merhamet et."

"Beni affet." Sonunda gitti.

Styx kesik kesik nefes alarak heybesine baktı ve onu bir gece daha kalmaya zorlayan Kader'e lanet okudu.

"Ve sen bu yalana inanıyor musun, Peder? Gerçekten mi?" Ryssa'nın duvarlarından taşan sert ses tonu karşısında irkildi.

Babasının cevabı anlaşılmaz bir gürültüydü.

"O bir yalancı. Bunu nasıl göremezsin? Doğduğu günden beri hep açgözlü bir yalancı oldu. Apollo'ya sahip olmama dayanamadı ve kendini ona attı. Onları gördüğümde benim gördüğümü görmedin. Apollo'nun ellerini kendi vücut parçalarına bastırıyordu. İğrençti!" Suçlamaları devam etti, her biriyle gülünçlük kazanıyordu.

"Keşke onu öldürmeme izin verseydin. Hak ettiği bu. Kardeşimle yattığını bile bile Apollo'yla nasıl birlikte olabilirim ki? Varlığımın her parçasıyla nefret ettiğim kardeşimle! Arkamdan bana neler yaptıklarını bile bile ikisiyle de bir daha nasıl masaya oturabilirim? Tersisi olsaydı ve ben onun fahişesiyle yatmış olsaydım, beni kırbaçlatır ve sürgüne gönderirdin. Yine de şımarık ve çürümüş hayatındaki diğer her şey gibi bunu da yanına bırakmaya niyetlisin. Bu hiç adil değil!"

Kıskanç aptallığını dinlemek zorunda kalmamak için babasının o sürtüğü sarayın diğer ucuna çekmesini istemek çok mu fazlaydı?

Daha fazla hakarete ve ruhunun derinliklerine kadar işleyen suçlamalara dayanamayarak elini göğsüne götürdü ve bir çuval dolusu bitki çıkarıp bir kadeh şarabın içine attı. Bu yarayla içki içmemesi gerekiyordu ama siktir et. Bırak ölsün. Ve eğer karnı ağrıyorsa, belki bu acı düşüncelerini kız kardeşinin son derece gürültülü ve saçma kınamasından uzaklaştırmaya yeterdi.

Yutkunurken, şarap ve otlar midesine vurup kramp girmesine ve yanmasına neden olduğu anda yüzünü buruşturdu.

protesto. Bir an için hasta olacağından korktu.

Ancak birkaç dakika içinde kafası öylesine karışmıştı ki, kız kardeşinin bağırış çağırışları anlamsız sözcüklere dönüşmüş ve sonunda onu uyutmuştu.

Ama uyuklamaya başladığında, zihni buna karşı koymaya çalıştı. Nedense uyanık olmasını istiyordu. İçgüdüleri ona bir şey söylemeye çalışıyordu. Ne yazık ki uyarıyı anlayamayacak kadar kendinden geçmişti.

25 Haziran, MÖ 9527

Gece Yarısından Hemen Sonra

Styx gözlerini açtı ama hâlâ onu neyin uyandırdığını anlayamayacak kadar şaşkındı.

Birkaç saniye sonra yeğeninin ağladığını duydu. Sonra sessizlik. Onu uykusundan uyandıran şey bu olmalıydı. Apollodorus hâlâ gece boyunca uyumuyordu. Yeğeninin onu garip aralıklarla uyandırması bir şey ifade etmiyordu.

Ve yakında onu uyandıran kendi oğlunun sesi olacaktı. Bekleyemedi.

Ama Ryssa'nın çocuğuna yardım etmeye çalışmaktan daha iyisini biliyordu. Özellikle de bugünkü fiyaskodan sonra.

Sadece Acheron bu ayrıcalıklara sahipti.

Unutun gitsin. Onları ve nefretlerini düşünerek zaman kaybetme. Yarın Bethany'ye doğru yola çıkacaktı ve hiçbir şey onu durduramayacaktı.

* * *

Bethany soğuk terler içinde uyandı. Oğlu içinde mutlu bir şekilde oynayıp zıplarken midesi hazımsızlıktan yanıyordu. Sol tarafına dönerek elini oğlunun üzerine koydu. "Beni tekmelemeyi bırakmalısın, ufaklık. Sen böyle zıplarken uyuyamıyorum."

Sanki onunla konuştuğunu biliyormuş gibi bir ayağını ya da elini onun dokunuşuna sürttü.

"Şimdiden bana ukalalık ediyorsun.... Seninle ne yapacağım ben evlat?"

Ama o biliyordu. Onu tüm varlığıyla sevecekti.

Bir an sonra, Styxx'in yatakta yanında olmasını özlediği için hüzün gülümsemesini çaldı. Burada olsaydı, sırtına yaslanır ve uzun, sert, çıplak vücuduyla onu kucaklardı. Ona ya da bebeğe zarar vermemek için kolunu kalçasından geçirirdi ve kaslı erkeksi kalçası onunkinin arasında dururdu. Hepsinden iyisi, yüzü onun saçlarına gömülü olacaktı. Hâlâ onun nasıl böyle uyuyabildiğini ve bundan boğulmuş gibi hissetmediğini bilmiyordu. Yine de hiç şikâyet etmemişti.

Bethany!

Annesinin tiz sesiyle irkildi.

Lütfen, kızım! Seni görmem gerek.

Onu görmezden gelmek isterken oğlunun tekrar tekmelediğini hissetti. Anneliği daha önce hiç olmadığı kadar iyi anladığına göre annesine nasıl sırtını dönebilirdi ki? Ayrıca, yarından sonra insan olacaktı ve annesine tek başına gitmesinin hiçbir yolu olmayacaktı.

İç çekerek bedenine giysiler çağırdı ve kendini Mısır'daki tapınağından annesinin diğerleriyle birlikte beklediği Katateros'taki ana salona ışınladı.

Her bir çift göz şişmiş karnına bakarken, onun ortaya çıkışıyla birlikte tam bir sessizlik hakim oldu.

Durumunu daha yeni fark etmiş olmalarına sinirlenerek hepsine alaycı bir sırıtış attı. "Evet, tanrılar, hamileyim. Şimdi ne istiyorsunuz?"

Çenesi tamamen gevşemiş olan annesi yavaşça ona yaklaştı. "Neden bana söylemedin?"

"Bu karmaşa sona erdiğinde bunu yapmayı planlıyordum. Hepiniz Apollymi konusunda çok endişelendiğiniz için dikkatinizi dağıtmak istemedim."

Archon ona ters ters baktı. "Babası kim?"

"Bir ölümlü. Bu sizi ilgilendirmez."

Kolektif alayları onu sevmelerini sağlamadı.

Bethany dudağını büktü. "Bu yüzden buraya gelmek istemedim. Şimdi izin vererseniz, bu kadar züppe olmayan aile üyelerimle birlikte olmayı tercih ederim."

Annesi o gitmeden önce koluna hafifçe dokundu. "Onlara aldırma çocuğum. Ölümsüz olsun ya da olmasın, büyükanne olduğum için çok heyecanlıyım. Özellikle de böyle güçlü bir çocuğa."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Teşekkür ederim, Matera. Şimdi beni neden aradın?"

"Apollymi ordusunu topluyor ve genişletiyor. Saldırmak üzere olduğunu biliyoruz ve herkesin hazırlıklı olmasını istedik."

Chara acımasızca başını salladı. "Bize üç gün içinde harekete geçmeyi planladığı söylendi. Tahkimat yapıyoruz ve artık hamile olduğunu bildiğimize göre Mısır'da kalsan iyi olur, baban ve diğerleri seni ondan koruyabilir."

"Ama gitmeden önce..." Annesi onun elinden tuttu ve salondan annesinin Agapa ile paylaştığı tapınağa götürdü, Apollymi ise annesinin evim dediği saraya hapsedilmişti. "Torunum ve babası hakkında birkaç ayrıntı daha istiyorum."

Bethany'nin hamileliğini daha fazla gizleyemeyince saklanmaya başlamasının asıl nedeni de buydu. Didymoslu Styxx'in babası olduğunu ailesine nasıl söyleyebilirdi? Özellikle de tüm Atlantis panteonunun kalbine bir kılıç saplamak istemeyen tek üyesi olduğu için.

Ve ne zaman bunu düşünse, ona yaptıkları yüzünden onların kanını istiyordu.

"Anlatacak pek bir şey yok Matera. O birkaç yıldır aşık olduğum Yunanlı."

"Hector?"

Bethany annesinin bu ismi hatırlamasına şaşırmıştı. Sonra tekrar ...

Symfora onun annesiydi ve onu seviyordu.

Bethany elini karnının üzerinde gezdirdi. O da çocuğuyla ilgili hiçbir şeyi unutamayacaktı. "Evet, o benim Hector'um."
Ki bu yalan değildi.

Annesi gülümsedi. "Senin adına çok mutluyum. Bebeğinizi ilk kez kucağınıza almak kadar güzel bir şey yok. Ve sonra onun büyümesini izlemek..." Bethany'nin yüzündeki bir tutam saçı geriye doğru fırçalarken gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Seni ne kadar çok sevdiğimi bilemezsin, Bet. Seninle ne kadar gurur duyuyorum. Asırlık olduğunu biliyorum ama yine de sana her baktığımda bukleleri uçuşan, tombul yanakları ve altın rengi gözleriyle kalbimi eriten o sevimli küçük bebeği görüyorum. Ve en çok özlediğim şey de korktuğun ve bana koşup küçük yüzünü omzuma sakladığın o zamanlar." Bethany'nin karnına dokundu. "Ve şimdi sen de o duyguyu tadacaksın. Peki ona bir isim düşündün mü?"

Cevap vermeden önce kendini zor tuttu. Ona Galen adını vermeyi planlıyorlardı ama bu ismi söylerse annesi tanıyabilirdi. "Henüz emin değiliz."

"Neye karar verirsiniz verin, mükemmel olacağına eminim."

Annesinin silahlarını toplamasını izlerken durakladı. "Matera? Düşünüyordum da. Bir süre Mısır'da olacağıma göre, neden buradaki tapınağımı kullanmıyorsun?"

Annesi cevap vermeden alnından öptü. "Seni çok özledim, kalbim."

"Ben de."

Ellerini Bethany'nin omuzlarına koydu. "Bencil olabilir miyim? Bu geceyi benimle geçirir misin? Sabah her zaman Mısır'a geri dönebilirsin."

Bethany tereddüt etti. Yarın serumla ilgili olarak Ma'at'ı ziyaret etmesi gerekiyordu ve Styxx ona doğru ilerlerken ona göz kulak olmak istiyordu.

Ama annesiyle son bir gece daha kalmanın ne zararı olabilirdi ki? Hamile olmasaydı, gidebilirdi. Bu haliyle, gitmeyi kendine yediremiyordu. Hele ki annesi

ona öyle baktı ve bir annenin sevgisini anladı. "Pekala, ama Apollymi ne olacak?"

"O planlarını uygulamaya başlamadan önce sen çoktan gitmiş olacaksın. Bir geceliğine, eskiden olduğu gibi olalım. Sadece ikimiz ve çaylarımız."

Bethany gülümsedi. Çocukluğundan beri bu bir ritüeldi. Ne zaman babasının yanından eve dönse, annesi onu iki gün boyunca kesintisiz bir "kız zamanı" için alıkoyardı. Babasını ne kadar sevse ve ona ne kadar hayran olsa da, en çok o zamanlara değer verirdi. Annesini kimseyle paylaşmak zorunda olmamak her zaman çok güzeldi. Babası da ne zaman onu ziyarete gitse benzer bir şey yapardı. Onu çölden geçirir, doğruca kendi bölgesinin kalbine götürür ve özel koruma alanında avlanırlardı. Sadece ikisi ve başka kimse olmazdı. Bu yüzden yayı onun için çok önemliydi. Babası ona bu yayı Mısır'da onu ilk ziyaret ettiğinde vermişti.

Styxx'in aksine, ailesi konusunda şanslıydı. Rekabet ettikleri tek şey, onu ne kadar sevdiklerini ve desteklediklerini göstermeye çalışmaktı. Ne zaman yanlarından ayrılrsa onu ne kadar özlediklerini.

Sonsuzluğun geri kalanını Styxx'e, oğullarına ve onların gelecekteki tüm çocuklarına öğreterek geçireceği bir şeydi bu.

Annesinin elini tutarak onu tapınağına götürdü. "Matera? Sana bir şey söylesem üzülür müsün?"

"Bana her şeyi anlatabilirsin. Bunu biliyorsun." "Başka kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?"

"Tabii ki."

"Ma'at Teyze beni ölümlü yapacak bir karışım üzerinde çalışıyor."

Annesi dondu kaldı. "Ne?"

Başını salladı. "Bunu uzun uzun düşündüm. Sonsuza kadar kocam olmadan yaşamak istemiyorum."

"Onu bu kadar çok mu seviyorsun?" "O benim her şeyim."

"Ve sen benim her şeyimsin, çocuğum. Onu ölümsüz yapamaz mıyız?"

"Bunun onu memnun edeceğini sanmıyorum. Ve panteon politikaları yüzünden parçalanmamızı istemiyorum. Benden bu kadar."

Annesi gözlerini kapadı ve yüzünü buruşturdu. "Kararınızın beni memnun ettiğini söyleyemem. Ama beni rahatsız da etmiyor. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum."

"Bu beni çok mutlu edecek."

"Dönüştüğünde orada olabilir miyim?"

İşte annesini bu yüzden çok seviyordu. "Kesinlikle." "O zaman gel, Bet. Yeni hayatını kutlayalım ve yeni bebeğiniz."

25 Haziran, MÖ 9527

Styx şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı. Midesi bulandı ama oturur oturmaz yatıştı. Ancak oda etrafında bir kasırga gibi dönüyordu. Duvara yaslandı ve Ryssa'nın açtığı yarayı incelemek için bandajı karnından geri çekti. Acımaya devam etmesine ve aşırı derecede ağrmasına rağmen çok daha iyiydi.

Yıkanıp giyindikten sonra g i d e b i l i r d i .

Bazı küçük iyilikler için tanrılara şükürler olsun.

Dengesiz ayakları üzerinde hızla kendini yolculuğa hazırladı. Burnunun kanaması bile onu durduramayacaktı. Sadece heybesini ve burnu için bir bez alacak kadar durakladı.

"Antio," dedi acı bir alaycılıkla odaya ve saraya, hepsine son kez veda ederek. Ailesine de veda edecekti, eğer gidecek bir ailesi olsaydı. Zaten buradan ne kadar çabuk giderse o kadar mutlu olacaktı.

Ancak merdivenlere doğru yürürken, Ryssa'nın kapısının altından garip bir şeyin sızdığını gördü. Görmezden gelmeye başladı ama sonra durdu.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Ryssa kendisine yapılan haksızlık yüzünden hâlâ çılgılık atıyor olmalıydı. Yine de tek bir ses bile yoktu ve saat öğleye yaklaşmıştı. Apollodorus bile uyanık görünmüyordu.

Kırmızı sıvıyı görmek için kapıya yaklaştığında, onların düşüncelerini de duyamadığını fark etti.

Kapının önünde durmuş, yerdeki kana bakarken binlerce duygu aynı anda içine hücum etti. Panik, endişe, öfke, ama onu bunaltan kederdi.

Çünkü kapalı kapının diğer tarafında ne olması gerektiğini biliyordu.

"Lütfen, Ryssa, hayır," diye nefes aldı gözleri yaşarırken. Hepsini cezalandırmanın bir yolu olarak kendini ve bebeği öldürmek tam da onun yapacağı bir şeydi. Bu tam da onun uzmanlaştığı türden bir dramatizmdi.

Bir an için Acheron'un onunla birlikte olacağını düşündü ama eğer ölmüş olsaydı, Styxx burada olmazdı.

Styxx heybeleri yere bıraktı ve titreyen elleriyle mandala uzandı. Lütfen, lütfen, yanılmama izin verin.

Dehşet içinde kapıyı iterek açtı.

Yanılıyordu, tamam. Ama daha iyi bir şekilde değil. Onu savaş anılarına geri döndüren bir sahne gördüğünde başı daha da döndü. Tam bir dakika boyunca, kız kardeşinin, hemşiresinin ve yeğeninin katledilmiş kalıntılarına bakarken hareket edemedi. Birisi onları parçalara ayırmış ve bunu bir hayvan yapmış gibi göstermeye çalışmıştı. Ama insan vahşetini gördüğünde tanıyacak kadar uzun süre askerlik yapmıştı. Hayvanlar bunları arkalarında bırakıp kaçmazlardı.

Kapı aralığında donup kalırken gözyaşları yanaklarını yaktı. Böyle bir şeyi kim yapmış olabilirdi? Ama bundan da öte, kendisi ve Acheron sadece birkaç oda uzaktayken bu nasıl olabilirdi?

Peki korumaları neredeydi?

Neden aptal, piç kardeşi onu her şeyden çok seven kız kardeşi için savaşmak üzere burada olmamıştı? Ondan nefret etse de Styxx onu ve bebeği korumak için canını verebilirdi. Acheron onları nasıl duymamış olabilirdi? Odası tam buradaydı. Elbette çığlık atmış ve yardım istemişti.

Onu duymadığı için suçluluk duygusuna kapıldı. Nasıl bu kadar uyuyabildim? Geceleri hiç uyumazdı. Asla. Çocukluğundan beri âdeti olduğu üzere dün gece neden koridorlarda dolaşmamıştı?

Lanet olsun size, tanrılar... lanet olsun size!

"Styxx?"

Babasının sesine hiç tepki vermedi. Ona saldıran duygular yüzünden tamamen katatonikti. Savaş görüntüleri ve böyle kırık parçalara ayrılmış askerler.

Ama onlar savunmasız, zayıf kız kardeşi ve onun bebek oğlu değildi.

Babası onları görünce acı içinde çığlık attı ve Styxx'in yanından koşarak geçip kalıntılarını kollarına aldı ve onu bir bebekmiş gibi salladı. "Ne yaptın sen! Bunu nasıl yaparsın!"

Styxx bu suçlama karşısında tökezledi. Nefes nefese kaldı. "Bunu yapabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Sen bir askersin. O seni bıçakladı."

Ne olmuş yani?

"Ama kendi kız kardeşime misilleme yapmadım. Sevgili tanrılar, benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?"

Babası feryat ederken ve onu sallarken cevap vermedi. Çığlıkları ölüleri uyandıracak kadar yüksekti. Ve hala kardeşi gelmedi.

Şaşkına dönen Styxx onu bulmaya gitti.

Acheron'un odasının kapısını açtığında kardeşinin yatakta sanki yeni uyanmış gibi irkildiğini gördü. "O kadar yüksek sesle değil," diye fısıldadı.

İnanılır gibi değil. Ryssa sadece birkaç adım ötede katledilirken Acheron sarhoş bir halde yatmış ve onu korumamıştı. Öfke ve kendisinin de kafası güzel olduğu için duyduğu suçluluk duygusu kalbini parçaladı. Kendinde değildi çünkü kız onu bıçaklamış ve öldürmeye çalışmıştı.

Ama Acheron...

O sevdiği kişiydi. Güvendiği kişiydi. Styxx'i mahkûm ederken neden yanında olmamış, onu teselli etmemişti? Acheron dün gece onu neden yalnız bırakmıştı?

Yine de en kötüsü, ondan nefret ederek ölmüş olması ve şimdi bu konuyu ona asla açıklayamayacak olmasıydı. Asla telafi etme şansı olmayacaktı.

Tüm bu adaletsizlik karşısında kan dökmek isteyen Styxx kardeşini boğazından yakaladı. Acheron'u yatağa geri iterek üzerine oturttu. "Sarhoş musun sen?"

Acheron başını salladı. Ama Acheron'un hâlâ bir şeyin etkisi altında olduğu acı verici bir şekilde belliydi. Leş gibi kokuyordu.

Keder, suçluluk ve öfkeyle kör olan Styxx ona elinin tersiyle vurdu. Yatağın yanındaki masadan ot dolu sandığı aldı ve Acheron'un suratına fırlattı. "Seni değersiz fahişe. Kız kardeşim öldürülürken sen burada ilaçlarınla ve sarhoş yatıyorsun!"

Styxx onu tekrar tekrar yumrukladı. Yine de gerçekten dövdüğü Acheron değildi. Kendisiydi ve bunu biliyordu. Kardeşine yönelttiği suçlamaların aynısı kendisi için de kafasında vardı.

Bunu ona nasıl yapabildim? Çünkü ben de değersiz bir fahişeyim.

Acheron onu geri itti. "Ne dedin sen?"

Styxx ona ters ters baktı. "Ryssa öldü, seni piç!"

Tamamen Çıplak, Acheron vuruldu gelen onun yatak ve Ryssa'nın odasına giden koridorda sendeledi.

Kalbi parçalanan ve duyguları darmadağın olan Styxx onu takip etti.

Yatağın hemen önünde, Acheron acı içinde haykırırken dizlerinin üzerine çöktü. "Onları duydum," diye fısıldadı.

Yan tarafı kanayan Styxx, daha fazla öfke görüşünü bulanıklaştırırken yüzünü buruşturdu. Neden bir şey yapmadın? Neden, Acheron?

Sonra kafasının içinde Acheron'un düşüncelerini duydu. Lanet olsun sana Artemis! Bir tanrının güçlerine sahibim ve en çok sevdiğim iki insanı kurtaramadım. Senin yüzünden, kaltak!

Ve onları duydum. Ryssa'nın yardım için ağladığını duydum.

Apollodorus ona gelmem için bağılıyor.

Bu sözler Styxx'in kalbinde ve zihninde patladı. Acheron onları duymuş ama hiçbir şey yapmamıştı.

Hiçbir şey!

Ona yardım etmesi için yalvarmışlardı.... Nasıl yapabilirdi?

Buna dayanamayan Styxx kaburgalarına tekme atarak onu yan tarafına devirdi. Kendisine verdiği acıyı görmezden gelerek Acheron'un karnına vurdu. Ama bu yeterli değildi. İçindeki acıyı dindirmeye başlamadı bile. Hırlayarak Acheron'un üzerine çıktı ve kendi görüşü bulanıklaşana kadar kafasını taş zemine defalarca vurdu. "Neden sen değildin, seni değersiz kurtçuk!"

O zaman ikisi de ölmüş ve Ryssa yaşıyor olurdu.

Acheron kükreyerek Styxx'i kendisinden uzaklaştırdı. Styxx bir yığın halinde yatarken dikişleri yırtıldı ve yeniden kanamaya başladı.

Aniden odada parlak bir ışık patladı. Acheron gözlerini korumak için kolunu kaldırırken Styxx başka tarafa baktı.

Apollon önlerinde belirdi. Tanrı yavaşça odaya bakıp her bir kanlı detayı incelerken tam bir sessizlik çöktü. Babası bile tanrının tepkisini beklerken ağlamayı bırakmıştı.

Yunan tanrısı, Ryssa'nın babasının kollarında ölü yattığını ve oğlunun cansız bedeninin hâlâ vahşice öldürülmüş hemşiresinin kollarında olduğunu gördüğünde konuşmadı.

"Bunu kim yaptı?" Apollo sıkılmış dişlerinin arasından sordu.

Gözleri yaşaran Styxx, kardeşinin düşünceleri kafasında çınlarken Acheron'u işaret etti. "Ölmelerine izin verdi."

Apollon kardeşinin üzerinde döndü ve yumruğuyla ona öyle sert vurdu ki, Acheron'u yerden kaldırdı ve yerden on metre yükseklikteki duvara çarptı. Sonra da yere fırladı.

Styxx, fiziksel acısı zihinsel ıstırabının önüne geçerken güverteye çarptı. O kadar çok acıyordu ki nefes alamıyordu. Yarasından daha fazla kan fışkırdı.

Apollo Acheron'u saçlarından yakaladı ve kafasını kopardı. Kardeşi tanrıyla dövüşmeye çalıştı ama Styxx deneyimlerinden çok iyi olmadıkça bunun nafi olduğunu biliyordu.

eğitimli. Apollo o kadar glyd ki kan kaybetmekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Yine de, kız kardeşlerini hiç sevmemiş olan Olimposlu'ya karşı savaşırken Acheron'a yardım etmek istiyordu ama Styxx hareket edemiyordu. Sanki vcudundaki her kemik kırılmış gibi hissediyordu.

Tanrı kardeşine elinin tersiyle vurdu. Her ikisinin de burnu kırılıp dudakları yarıılırken kan ve acı patladı. Tanrı, savaştan sonra Styxx'e ilk kez saldırdığında kullandığı aynı acımasız öfkeyle Acheron'a saldırdı. Apollo'nun saldırısına karşı koymanın hiçbir yolu yoktu. Acheron da en az Styxx kadar aresizdi.

"Artemis!" Acheron bağırdı.

"Sakin kız kardeşimin adını ağzına alma, seni pis fahişe!" Apollo belinden bir hançer kaptı ve Acheron'un dilini kopardı. Dilini kesti.

Styxx kendi kanını kaybederken boğuluyordu. Akıl almaz bir acı zonklarken gzlerinden yaşlar szld. leceğiz.

Apollo onların yaşamasına izin vermeyecekti. Ve bunun tanrının Ryssa'yı sevdiği için olmadığını biliyordu. nk bunu kendisine atılmış kişisel bir tokat olarak gryordu.

Tıpkı babaları gibi.

Styxx, Bethany'yi bir daha asla gremeyeceğini anlayınca paniğe kapıldı. Vcudunun o değerli kokusunu asla içine ekemeyecekti. Ya da oğlu doğduğunda yanında olamayacaktı.

Veda edemeyeceğim.

Acheron srnerek Apollo'dan uzaklaşmaya çalıştı. Ama Apollon onu boğazından öyle bir kavradı ki, tanrının el izi derisini yaktı.

Styxx bunu kendi bedeninde hissedince sırtını dikleştirdi. "Akri! Hayır!" Aniden bir iblis belirdi ve Apollo. Koyu renk kanatları ve kıvrılan teniyle tanrıyı Acheron'dan uzaklaştırdı ve aralarına girdi.

Apollo, "ekil yolumdan iblis," diye bağırdı.

Onun yanıtı ise kendini tanrıya fırlatmak oldu. İkisi de birbirlerine vururken ışık ve tüy telaşına kapıldılar.

Styxx bilinçsizliğe karşı savaştı.  lmek istemiyordu. Bu şekilde değil. Ve Bethany'nin ona en çok ihtiya ı olduğu anda değil.

Yıkılırdı. Oğlunu asla göremeyeceğini bile bile ona bir  ocuk doğurmanın mirasını bırakmak istemiyordu. Hepsinden önemlisi, ikisine de asla merhamet etmeyecek böylesine acımasız bir dünyada onları korumasız bırakmak istemiyordu.

Lütfen  lmeme izin verme....

Kendisi için değil, onlar için. Yaşamak zorundaydı.

Acheron tanrının bıçağının düştüğü yere doğru sürünürken Styxx kavgaya katılabilmek için ayağa kalkmaya çalıştı.

Apollo Styxx'i geri püskürttü.

Acheron bıçağı ele geçirdi ve savaşçıların üzerinde döndü. Bı ağa dokunduğu anda bıçağın ağzı parlamaya başladı. Kardeşi onlara doğru koştı.

Acheron Apollo'ya ulaştığı anda Styxx kendini ayağa kaldırdı. Tanrı iblisi geriye, Acheron'a doğru savurdu ve onu Acheron'un elindeki bıçağa sapladı. İblis gözlerini kocaman açarak bıçağa baktı ve ardından küçük bir acı çığlığıyla sendeleyerek uzaklaştı.

Nefes almak için çırpınırken Acheron onu kendine doğru çekti.

Kanlı elini Styxx'in yanağına koymak için kaldırdı. "Apollymi seni seviyor," diye fısıldadı Charonte dilinde - Styxx daha önce hiç duymamış olmasına rağmen bir şekilde anlıyordu. "Anneni koru, Apostolos. Onun için ve benim için g   l  ol...." Ve sonra son nefesi bedenini terk ederken gözlerindeki ışık soldu.

Acheron başını geriye attı ve boğuk bir çığlık attı.

Bıçağı kaptığı gibi Apollo'ya döndü.

Apollo kardeşinin elini tuttu ve bıçağı ondan aldı. Tanrı Acheron'u tekrar boğazından yakaladı ve

onu yere fırlattı. Acheron onu tekmeledi ve yan tarafına yuvarlandı.

Styxx odada başka bir Olimposlu'nun varlığını hissetti. Athena'yı beklerken, Artemis'in gölgeler arasında sinmiş olduğunu görünce afallamıştı.

Kardeşiyle oynayan kaltak şimdi onun için ayağa bile kalkmıyordu.

Yine de Bethany buradaysa ikisi için de savaşıacağını biliyordu. O ve Acheron. Asla arkasına yaslanıp bunu izleyemezdi.

Özür dilerim, Acheron. Artemis'in düşüncesi onu tiksindirdi.

Olan her şeye rağmen, kardeşi bu ihanetten daha fazlasını hak ediyordu. Tıpkı Styxx'in oğlunun doğduğunu görmeyi hak ettiği gibi.

Acheron, Styxx'in kardeşinin sevdiğini bildiği tek kadına doğru elini uzattı.

Başını hayır anlamında salladı ve geri çekildi.

Orospu, dövüşemediğime şükretsen iyi edersin. Sırf bu yüzden, eğer ona ulaşabilseydi Artemis'in boğazını keserdi.

Hiç kimse bu şekilde yok edilmeyi ve reddedilmeyi hak etmedi.

Sevdikleri kadın tarafından değil. Bu zalimliğin de ötesindeydi.

Ve bu hareketiyle Styxx ikisini de ölüme mahkûm ettiğini biliyordu. Acheron, Apollo'nun önünde belirlediği anda sırt üstü yuvarlanırken kardeşinin içindeki mücadelenin söndüğünü gördü. Acheron kayıtsızca tanrının öfkeli bakışlarını karşıladı ve kendini korumak için başka bir hamle yapmadı.

Styxx onlara doğru hamle yaptı ama kana basıp düştü.

Öfkeyle hırlayan Apollo hançerini Acheron'un kalbinin derinliklerine sapladı ve onu göbeğine kadar kesti.

Tanrı, Ryssa'nın bedeninden en fazla üç adım ötede, yerde yatan kardeşinin bağırsaklarını yavaş ve metodik bir şekilde deşerken Styxx'in içinde aralıksız bir ıstırap yanıyordu. Kendi vücudu her acımasız kesik ve dilimi kaydetti.

Gözleri dalgalanırken Styxx'in aklına son olarak

Bethany'nin ona hamile olduğunu söylediği gün ve o günkü mutluluk geldi.

Yanağını onun karnına yasladığı ve saçlarında onun nazik dokunuşunu hissettiği o mükemmel anda tutundu.

Çok üzgünüm, Beth. Olmamı hak ettiğin gibi bir adam olmalıydım.

Işık ve acı son kez solmaya başladığında gözyaşları döküldü.

25 Haziran, MÖ 9527

Tartarus

Yunan ölüm ve yeraltı tanrısı Hades, taht odasının ortasında durmuş, Tartarus'un en karanlık hücrelerinden birinde yatan yeni varışlarına şaşkınlıkla bakıyordu.

Ve "misafirini" oraya koymamıştı...

Bu da tüm bu senaryoyla ilgili en rahatsız edici gerçeklerden biriydi.

Bileğindeki saate baktı ve dişlerini sıktı. Karısının onunla birlikte olmak üzere Yeraltı Dünyası'na dönmesine daha üç ay vardı. Ama dürüst olmak gerekirse, onunla konuşmak zorundaydı.

Ve kayınvalidem lanet olsun, bekleyemezdi.

"Persephone?" diye seslendi, annesinin onu duyacak kadar yakında olmamasını umuyordu. Yaşlı sürtük onları ziyaret saatinde birlikte yakalarsa felç geçirirdi. Felç geçirmesi onun için kötü bir şey olmazdı... keşke bu onu öldürseydi.

Güzel karısının görüntüsü yanı başındaki karanlıkta titreşiyordu. Sarışın ve minyon olan bu kadın, adamın karanlığındaki tek ışıktı. "Butterbean!" diye nefes aldı. "Seni çok özledim."

Onun kendisi için bulduğu lakaplardan gerçekten nefret ediyordu. Tanrılara şükürler olsun ki bunları sadece ikisi yalnızken kullanıyordu. Aksi takdirde, tüm tanrılar arasında en çok alay edilen kişi olurdu. "Annen nerede?"

"Tarlalara bakmaya mı gittiniz, neden?"

Güzel. İhtiyacı olan son şey Demeter'in içeri girip onları konuşurken yakalamasıydı.

Ama bu onu şu anki "ikilemine" geri getirdi. Mahkûmların tutulduğu hücreleri gösteren duvarı işaret ederken içinden bir öfke geçti. "Diğer tanrıların pisliklerini temizlemekten gerçekten bıktım ve şu anda bu son fiyasko yüzünden kimin kışına tekmeıı basmam gerektiğini bilmek isterdim."

Onun önünde katılaştı. "Ne oldu?"

Elini tutarak onu, içini görebildikleri ama içeriıekinin onları tamamen göremediği hücreye götürdü.

En azından bu normal bir durumdu. Bunda, yolcunun neıı görüp neıı göremediğini kim bilebilirdi?

Yerde cenin pozisyonunda yatan mavi etli tanrııı işaret etti. "Bunu kimin öldürüp buraya gönderdiğine dair bir fikrin var mı?"

Gözlerini kocaman açan Persephone başını salladı. "Ne oldu?" "Şey, tam olarak emin değilim. Sanırım o bir tanrı...

Atlantisli... belki. Ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Kısa bir süre önce geldi ve hiç kıpırdamadı. Ruhunu yok etmeye ve onu tamamen unutulmaya göndermeye çalışırdım ama bunu yapacak gücüm olduğunu sanmıyorum. Aslında, denemekle sadece onu kızdırmış olacağıma eminim."

Persephone başını salladı. "Pekala tatlım, sana tavsiyem eğer onu yenemiyorsan, onunla arkadaş ol."

"Nasıl arkadaş olacak?" Ölülerin tanrısı olarak, pek de sosyal sayılmazdı.

Persephone kocasına gülümsedi. Uzun boylu, kaslı, siyah saçları ve gözleriyle şaşkın ve kızgın olduğuıda bile muhteşemdi. "Burada bekle." Hücrenin kapısını açtı ve yavaşça bilinmeyen tanrııa doğru ilerledi.

Ona doğru yaklařtıķça Hades'in endişesini daha iyi anlıyordu. Tanrııan o kadar çok güç yayılıyordu ki, hava onunla dolup taşıyordu. Hayatı boyunca tanrıların etrafında olmuştu ama bu seferki farklıdı. Mermer mavisi teni, mükemmel oranlardaki vücudunu kapladığı için garip bir şekilde çekiciydi. Uzun siyah saçları

yayıldı. Başının üstünde iki siyah boynuzu, siyah dudakları ve pençeleri vardı.

Ama görünüşünden daha korkutucu olanı, o bir yaratılış tanrısı değildi. O nihai bir yıkım tanrısıydı.

Seph, çık oradan.

Kocasına iyi olduğunu işaret etmek için elini kaldırdı. Bacakları korkudan titreyerek tanrıya dokunmak için uzandı.

Kırmızı ile çevrelenmiş sarı-turuncu olan gözlerini açtı. Ondan dönen gümüş rengine dönüştüler. Ve ham bir ıstırapla doluydular.

"Ben öldüm mü?" diye sordu, sesi şeytaniydi.

"Ölmek mi istiyorsun?" Aslında cevabından korkuyordu, çünkü şu anki konumunu arzu etmezse ciddi sonuçları olabilirdi.

"Lütfen bana sonunda başardığımı söyle. Beni geri göndermeyeceğini söyle."

Bu çaresiz sözler kalbini sızlattı. Onu rahatlatmak için uzanarak mavi yanağındaki siyah saçları geriye doğru taradı. "Sen öldün ama bir tanrı olarak yaşıyorsun."

"Anlamıyorum. Diğerlerinden farklı olmak istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum."

Persephone ona gülümsedi. "Burada istediğin kadar kalabilirsin." Onun için bir yastık çağırdı ve başının altına sıkıştırdı, sonra da sıcak, kalın bir battaniyeyle örttü.

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Çünkü buna ihtiyacın var gibi görünüyor." Ayağa kalkmadan önce onun kolunu okşadı. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa, ben Persephone. Burada sorumlu olan kişi kocam Hades'tir. Bizi çağırırsan geliriz."

Gözlerini kapatıp karanlıkta sessizce yatmaya dönmeden önce hafifçe başını salladı.

Şaşkınlıkla kocasına döndü. "O zararsızdır."

"Zararsızmış, kışımın kenarı. Seph? Delirdin mi sen? Sahip olduğu güçleri hissetmiyor musun?"

"Oh, onları hissediyorum. Ona yaklaşırsan kabuslar görürsün. Ama o hiçbir şey arzulamıyor. O yaralı, Hades. Fena halde. Tek istediği yalnız bırakılmak."

"Evet, doğru. Yeraltı dünyamda yalnız mı kaldın? Güçleri benimkilere rakip olan başka bir tanrı mı? Ne kadar aptal olmam gerekirdi ki? Panteonların birbirine karışmamasının bir nedeni olduğunu biliyorsun."

"Onunla müttefik olabilirsin," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. "Bir arkadaşına sahip olmak asla kötü bir şey değildir."

"Arkadaşın elini çekene kadar."

Başını iki yana salladı. "Hades..."

"Ben senden çok daha yaşlıyım, Seph. Bir tanrı diğerine düşman olduğunda neler olabileceğini gördüm."

"Ve bence ikimize de bir zararı yok." Yanağını öpmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. "Annem beni kayıp bulmadan önce gitmeliyim. Benimle geçirdiği zamanlarda seni gördüğümde nasıl olduğunu biliyorsun."

"Evet, ve bu yüzden-"

Adamın hakaret etmesine fırsat vermeden şakacı bir şekilde dudaklarını birbirine kenetledi. "İkinizi de seviyorum. Şimdi uslu durun ve misafirinizle ilgilenin."

Sadece karısı ona böyle davranabilir ve vücuduyla bu kadar ilgilenebilirdi. Ama sonra onun kalbini tuttu ve ona her şeyi verebilirdi.

Onun parmağını öptü. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Yakında evde olacağım." Yakında. Evet, doğru.

Ancak bu konuda yapılacak bir şey yoktu.

Hades asık suratla başını salladı ve kız ondan uzaklaşırken lanet okudu. Kahpe Demeter'e lanet olsun, onları yılın yarısında ayrı yaşamaya mahkûm ettiği için. Ama şu anda karısının annesinden daha büyük sorunları vardı.

Ve yaklaşık 1.80 boyunda, hücreesindeki o tanrı katili kesinlikle büyük bir sorundu.

* * *

Apollymi göğsündeki ağırlığın kalktığını hissedince nefesi kesildi. Kendisine söylenmeden, artık Kalosis'i terk etme yeteneğine sahip olduğunu biliyordu.

Bırak ...

"Hayır!" diye bağırdı bunun önemini anladığında. Serbest kalması için tek bir yol vardı.

Apostolos öldü.

Bu üç kelime, midesi bulanana kadar kafasının içinde dönüp durdu.

Buna inanmak istemeyerek havuzuna koştu ve evrensel gözü çağırdı. Suyun içinde, en iyi arkadaşı ve koruyucusu Xiamara'nın sarayın zemininde ölü yattığını gördü ve Apostolos ...

"Hayır!"

Varlığının en derin yerinden öfke ve keder dolu bir çığlık yükseldi ve bu çığlığı attığında havuzu paramparça etti ve etrafındaki bahçeyi salladı.

"Ben Apollymia Thanata Deia Fonia'yım!" diye boğazı düğümlenene kadar bağırdı.

O nihai yıkımdı.

Ve oğlunu eve getirecekti.

Tanrılar birbirlerine merhamet etsinler çünkü onlara hiç merhamet etmeyecekti. Panteonunun her bir üyesi bunun bedelini ödeyecekti!

İşini bitirdiğinde, kimse ayakta kalmayacaktı.

* * *

Bethany beklenmedik, katıksız bir acıyla sarsılırken nefesi kesildi.

"Bahis mi? Bebek mi?"

Başını annesine doğru salladı. "Hayır. Daha çok kalbim bedenimden koparılmış ve ezilmiş gibi hissediyorum.

Bir sorun var. Bunu hissedebiliyorum. Kocama ulaşmalıyım.... bana ihtiyacı var."

Styx'e bir şey olmuştu. Varlığının her parçasıyla bunu biliyordu. Kalbi yok olmuştu. Bunu hissedebiliyordu.

Annesi sırtını okşadı. "Nefes al. Sadece nefes al, kızım. Yanlış bir şey yok. Sen hamilesin. Güçlerimize garip şeyler yapıyor. Bir keresinde seni taşırken hapsirmiştim ve büyükbabanı ateşe vermiştim."

Bu düşünceye güldü. "Gerçekten mi?"

"Yaptım." Annesi onun alnından öptü. "Ama ölümlünü ziyaret edip iyi olduğundan emin olana kadar hiçbir şeyin seni sakinleştirmeyeceğini de biliyorum. O yüzden gidip aileyle vedalaşalım, sonra da seni yolcu edeyim."

"Seni seviyorum,
Matera." "Ben de
seni seviyorum."

* * *

Apollymi, Apostolos'un parçalanmış bedeninin yattığı denizin kayalıklarında sendeledi. Biricik oğlu sanki çöpten başka bir şey değilmiş gibi buraya atılmıştı. Piç Yunanlılar ona yaptıkları onca şeyden sonra, doğru dürüst bir cenaze töreni bile düzenleyememişlerdi.

Akmayan gözyaşları yüzünden zayıf düşmüş bir halde ona doğru ilerledi. Vücudu da kalbi gibi soğuktu. Onunkine benzeyen güzel gümüş gözleri açık ve buğuluydu, ancak ölümünün tüm dehşetine rağmen yüz hatları dingindi.

Çok güzel ve mükemmel görünüyordu. Çok uzun ve güçlü...

Hıçkırıklara boğularak elini göğsündeki uzun yaranın üzerinde gezdirdi ve yarayı kapattı. Ve sonra gözyaşları sel oldu. Onu rahminden çıkardığı andan beri ilk kez kucağına almıştı.

Başını göğüslerine yaslayıp o kadar yüksek sesle çığlık atarken acı onu parçalara ayırdı ki ses

Atlantis'in salonlarına kadar rüzgarla taşındı. "Lanet olsun sana, Archon! Lanet olsun sana!"

Yüzünü oğlunun ıslak sarı saçlarına gömdü ve hıçkırıkları tükenene kadar ağladı. Biricik Apostolos'u nasıl ölmüş olabilirdi? Nasıl ölmüş olabilirdi?

Neden?

Ama o cevapları biliyordu ve bu cevaplar onu ruhunun derinliklerine kadar kesiyordu. İkisi de onları sevmesi ve onurlandırması gereken kişiler tarafından ihanete uğramışlardı.

Onların değersiz ailesi.

Şimdi Kalosis'in ödemesi gerekecekti.

Kalbi kırılan Apollymi oğluna tanrılığının siyah formesta cübbesini giydirdi. Yok Edici'nin oğlu olarak sembolü, onu temsil eden ve gücünün üç gümüş şimşegiyle delinmiş altın güneşti.

Onu sörfte alarak ikisini de Katateros'a götürdü.

Burası Atlantis tanrılarının eviydi. Bu bölgeyi çağlar önce sahiplenmiş ve ailesinin de kendisiyle birlikte buraya yerleşmesine izin vermişti. Atlantis'e benzer şekilde, adalarla çevrili bir adaydı. Bunlardan en yüksek olanı bizzat kendisine aitti. Bunlardan biri Atlantis halkının ruhlarının reenkarnasyona kadar dinlendikleri cennet topraklarını barındırıyordu. Bir diğeri sürgün edilmeden önce Charonte tarafından tutulmuştu ve bir diğeri de oğlunun evi olarak tasarlanmıştı.

Ancak şu anda bulunduğu yer, adaların ikinci en büyüğü ve en yüksek olanı, tüm adaları yöneten ve birleştiren salonun bulunduğu ana yerdi.

Archon'un.

Salondan gelen müzik ona doğru sürükleniyordu. Başlarına gelenlerden habersiz, bir parti veriyorlardı.

Bir parti!

İçindeki her Atlantis tanrısının varlığını hissedebiliyordu. Hepsinin.

Ve biricik oğlu ölmüştü.

Onu yakınında tutarak merdivenleri çıktı ve güçleriyle kapıları ardına kadar açtı. Beyaz mermer fuaye daireseldi ve tertemiz duvarlarda her dört adımda bir tanrı heykelleri yer alıyordu.

Kendi güneş ambleminin zemine kazınmış olduğu fuayenin ortasına doğru yürüdü. Ve üzerinden geçerken, onu Apostolos'un kiyle değiştirdi.

Artık kırmızı ve siyah olan renkler, kadının kederini ve adamın dökülen kanını temsil ediyordu.

Hiç tereddüt etmeden Archon'un taht odasına açılan altın kapılara doğru yürüdü. Oğlu ihanetleri yüzünden ölü yatarken tanrıların eğlendiği odaya.

Öfkesinin tüm gücüyle kapıları açtı. Ağır kapılar mermer duvarlara çarparak kırılırken büyük bir gürültü yankılandı.

Müzik anında durdu.

Salondaki her tanrı ona bakmak için döndü ve teker teker yüzleri bembeyaz oldu. Öyle de olmalıydı.

Apollymi ihanet edenlere tek kelime etmeden oğlunu kucağına aldı ve hissetmediği bir sakinlikle tahtının kocasının yanına kurulduğu kürsüye doğru yürüdü. Archon onun yaklaşmasıyla ayağa kalktı ve onunla konuşmak istercesine yana doğru ilerledi.

Ama bunun için artık çok geçti. Hiçbirini onun gazabından kurtarabilecek hiçbir kelime yoktu. Oğlunun insan yaşamı boyunca maruz kaldığı her aşağılama ve istismardan sonra değil.

Apollymi, Apostolos'u ait olduğu yere, Archon'un tahtına yerleştirirken Archon'u görmezden geldi. Elleri titreyerek onu oturttu ve her bir kolunu dikkatlice parmaklıklara yerleştirdi. Başını kaldırdı ve sarı saçlarını mavimsi yüzünden geriye doğru taradı, ta ki her an göz kırpıp hareket edecekmiş gibi görünene kadar.

Sadece bir daha asla gözünü kırpmayacaktı. Ve hepsi onların suçuydu.

Güçleri arttıkça kalbi öfkeyle çarpıyordu. Koridorda vahşi bir rüzgâr patladı, gözleri kırmızı kırmızı parlarken saçlarını havaya kaldırıp savurdu. Ardından tanrılara döndü ve onlar onun gazabını beklerken sırayla her birine kötü niyetli bir bakış fırlattı.

Gerçekten de çok şiddetli olacaktı.

Archon'a gelene kadar hiç duraksamadı. Ancak o zaman aldatici derecede sakin bir sesle konuştu. "Senin piç kızların oğlumu hayatından mahrum etti. O küçük fahişeler onu lanetledi. Ve sen," diye hırladı, "oğlum yerine onları korumaya cüret ettin."

"Apollymi-"

"Bir daha asla adımı ağzına alma." Güçleriyle onun ağzını mühürledi. "Korkmakta sonuna kadar haklıydın. Ama piç orospuların yanıliyordu. Bu panteonu yok eden benim oğlum olmayacak. Ben olacağım. Apollymia Katastrafia Megola. Pantokrataria. Thanatia Atlantia deia oly!" Büyük Yok Edici Apollymi. Çok güçlü. Atlantis tanrılarına ölüm.

O zaman kapılara doğru koşuşturdular ya da ışınlanmaya çalıştılar ama Apollymi buna izin vermedi. Ruhunun en karanlık kısmından güç alarak salonu kapattı. O yatışana kadar kimse buradan ayrılmayacaktı.

Archon dizlerinin üzerine çöktü, onun merhameti için yalvarmaya çalıştı. Ama içinde o kadar güçlü ve acı bir nefretten başka bir şey kalmamıştı ki tadını bile alabiliyordu. Onu geri tekmeledi ve bir tanrı kalıntısından başka bir şey olmayana kadar patlattı.

Apollymi ona doğru döndüğünde Basi çığlık attı. "Sana yardım ettim."

"Sızlanmak ve beni kızdırmak dışında bir bok yapmadın." Apollymi onu unutulmaya terk etti.

Bir zamanlar ailesi olarak gördüğü tanrılara teker teker gitti ve amansız öfkesi yatıştırma talep ederken onları taş a çevirdi. Tereddüt ettiği tek tanrı, sevgili üvey torunu, adalet tanrısı Dikastis'ti.

Diğerlerinin aksine, sinmedi ya da yalvarmadı. Bir elini sandalyenin arkasına dayayarak durdu ve onun bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı.

Ama sonra adaleti anladı. Onun gazabının hepsi tarafından hak edildiğini anladı.

Başını saygıyla eğerek, kadın onu patlatırken hareket etmedi.

Ve sonra Epithymia vardı. Üvey kız kardeşi. Arzu tanrıçası. Apollymi'nin diğerlerinden daha çok güvendiği kaltaktı.

Gözlerinde kristal buzdan yaşlarla Apollymi onunla yüzleşti. "Bunu nasıl yaparsın?"

Ufacık ve çelimsiz görünümüyle Epithymia yerde sinmiş olduğu yerden ona baktı. "Ne istediysen yaptım. Onun bir kraliyet ailesinde doğmasını sağladım. Beni neden yok edesin ki?"

Apollymi yaptığı şey için onun gözlerini oymak istedi. "Ona dokundun, seni sürtük! Bunun ona ne yapacağını biliyordun. Arzunun eli tarafından dokunulmak ve buna karşı koyacak hiçbir tanrı gücüne sahip olmamak... Onu gören her insanın ona sahip olma arzusuyla çıldırmasına neden oldun. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirsin?"

İşte o zaman kız kardeşinin gözlerindeki gerçeği gördü. "Bunu bilerek yaptın!"

Epithymia yutkundu. "Ne yapmam gerekiyordu? Konuştukları zaman kızları duydu. Onu hepimizin ölümü olarak ilan ettiler."

"Ve insanların ona sahip olma çabaları sırasında onu öldüreceklerini mi düşündünüz?"

Epithymia'nın yanağından bir damla yaş süzüldü. "Ben sadece hepimizi korumaya çalışıyordum."

"O senin yeğenindi," diye tükürdü

Apollymi. "Biliyorum ve özür dilerim."

Olacağı kadar üzgün değildi.

Apollymi dudağını büktü. "Ben de öyle. Her şeyden çok sevdiğimi bildiğin tek şey konusunda sana güvendiğim için üzgünüm."

Seni nankör kaltak. Umarım yaptıkların sonsuza kadar peşini bırakmaz."

Kız kardeşine ateş püskürdü. "Ne yaptın sen?"

Apollymi, Symfora'nın sorusunu duyunca döndü. Rüzgârının gücüyle hem Symfora'yı hem de kızını fuayeye geri gönderdi. Yırtıcı bir hayvan gibi onları takip etmek için kendini dışarı attı. "Ne yaptınız siz? Oğlumu avladınız! Ve onu öldürdünüz. Hepiniz!"

"Onu biz öldürmedik. Hâlâ yaşıyor."

Apollymi başını salladı. "Bu sabah topraklarıma davet ettiğin Yunan tanrısı tarafından katledildi."

Symfora'nın gözleri dehşet içinde açıldı. "Apollo'yu buraya hiç kabul etmedim. Bu senin ve Archon'un verdiği bir karardı."

"Kapa çeneni!" Apollymi, kendisini suçluluk duygusuyla mızraklayan bir gerçeği söylediği için ona ateş püskürdü.

Bethany, yaşlı ve ilkel tanrıçayla yüzleşirken annesinden ve Mısırlı kanından alabildiği tüm gücü çekti.

Apollymi, Bethany'nin hamile olduğunu anlayınca tereddüt etti.

"Seni hapsetmedim ya da oğlunu avlamadım, Apollymi. Bunu sen de biliyorsun. Onu bulduğumu düşündüğüm tek seferde, bu bilgiyle sana geldim, diğerlerine değil. Onlara ikiniz aleyhinde tek kelime bile etmedim." Gözyaşları onu boğdu. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Bugün buraya kendi bebeğimi huzur içinde doğurabilmek için bu panteonu sonsuza dek terk etmeye geldim. Lütfen, benim size yapmadığım şeyi siz de bana yapmayın."

Apollymi tereddüt etti. Bet'anya'nın kanını ne kadar çok isterse istesin, başka bir masum bebeği öldüremezdi. Birini kaybetmenin ne kadar acı verdiğini bildiği halde. "Tanrılar arasında babası kim?"

"Babası ölümlü. İnsan."

İnsan. Apollymi'nin insanlardan nefret ettiğini bildiği bir tanrıçadan asla şüphelenmeyeceği bir şey vardı

Apollymi'den bile daha fazla. "Adı ne?"

"Didymoslu Styxx."

KontROLSÜZ öfke onu tüketti. Tüm ölümlüler arasında ona verilecek isim bu değildi. Oğlunun yaşadığı hayatı ve Styxx yüzünden ona yapılanları kendi gözleriyle gördükten sonra olmazdı.

Bethany, Apollymi'nin gözlerinin gümüşten kırmızıya döndüğünü görünce nefesini tuttu. "Lütfen, Apollymi... bana zarar verme. Bebeğim masum."

"Öyleydi. Benim!" Tanrıça o anda ona saldırdı ve Bethany'nin oğlunu ondan koparıp aldı.

Bethany katıksız acının onu parçalamasıyla sendeleyerek geri çekildi. Nefes nefese Apollymi'nin zalim ellerinde kırırdamadan duran oğluna baktı. Babasının tıpatıp aynısıydı, o kadar küçük ve savunmasızdı ki...

Ve kendi başına hayatta kalmak için çok genç.

Gözyaşlarıyla kör olmuş bir halde ona dokunmak için uzandı. Sadece bir kez.

Yaşlı tanrıça onu geri püskürttü ve sonra her şey tamamen karardı.

* * *

Styxx Yeraltı Dünyası'ndaki Acheron Nehri'nin insan tarafında durmuş, Charon'un Ryssa ve Apollodorus'u Elysian Tarlaları'ndaki son dinlenme yerlerine götürüşünü izliyordu. Gölgeler gibi konuşmadığı için, onun dikkatini çekmek için elinden geleni yapmıştı. Ama kız onu ölüyken bile reddetmişti.

Ona bakmadı bile.

Şimdi tek başına, babasının yakında cesedinin ağzına bir obolos sikkesi yerleştireceğini ve böylece kendisinin de karşıya geçmek için para ödeyebileceğini umarak kıyı boyunca dolaşıyordu. Aksi takdirde, bu dünya ile insan dünyası arasında sıkışıp kalmış kasvetli bir gölge olarak kıyılarda dolaşmaya mahkûm olacaktı.

Ve bu tarafta olduğu sürece, Lethe'den içip Bethany'yi ve oğlunu kaybetmiş olmanın acısını unutamayacaktı. Onun yerini alamayacaktı.

Galen ve onun bayrağı altında savaşıp Didymos için ölen diğer herkesle birlikte.

Charon'un Ryssa ve Apollodorus'u taşıyan kayığı sisler arasında kaybolurken arkasına baktı. Babası onlara sikke vermişti. Babasının son bir ceza olarak kendininkini bilerek esirgemiş olması mümkün müydü?

Eminim babası bile bu kadar soğuk davranmazdı.

Kimi kandırıyorsun? Tabii ki yapardı. Kız kardeşi ve yeğeninin ölmesi Styxx'in suçuydu. Acheron gibi o da onlara yardım edemeyecek kadar sarhoş ve kafası iyiydi.

Hak ettiğim en iyi şey bu. Ama en çok acı veren şey Bethany'nin ona burada asla katılamayacağını bilmektir. Öldüğünde Anubis'e gidecekti. Büyük olasılıkla oğlu da öyle.

Bu yüzden burada tek başına kalacak, onları unutamayacak ve sonunda babasının cesedine bakacak kadar bile umursamadığını bilecekti.

Styxx o kadar üşümüştü ki elleri titriyordu ama kendini ısıtmanın bir yolu yoktu. Bu yüzden beklemek ve umut etmek için oturdu. Ancak zaman geçtikçe ve daha fazla insan karşıya geçirildikçe, asla karşıya geçemeyeceği gerçeğini kabullenmekten başka çaresi kalmadı.

Ve asla unutmayacaktı.

25 Haziran, MÖ 9527

Olimpos Dağı

Siyah saçları ve gözleriyle ince ve küçük yapılı Hermes, babası Zeus'un önünde durana kadar tanrılar salonunda uçtu. Hermes burada neler olup bittiğinden emin değildi ama tanrıların çoğu toplanmış ve sanki dünyanın sonu gelmeyecekmiş gibi aylaklık ediyorlardı.

Hermes konuşana kadar onu görmezden geldiler. "Elçiye zeval olmaz sözünü bilirsiniz. Bu düşünceyi kalbinize çok ama çok yakın tutun."

Zeus, Poseidon ile satranç oynadığı sandalyeden kalkarken ona kaşlarını çattı. Akan beyaz bir stola ve klamys giymiş olan Zeus'un kısa sarı saçları ve canlı mavi gözleri vardı. "Neler oluyor?"

Hermes insan alemine bakan pencere duvarını işaret etti. "Aranızdan herhangi biri son bir saat içinde Yunanistan'a baktı mı?"

Afrodite, Athena ve Artemis'le birlikte bir ziyafet masasında oturan Apollon gözlerini devirdi ve Hermes'in paniğine aldırmadan elini salladı. "Ne? Hanımımı ve oğlumu öldürdükleri için Apollitleri lanetlediğim gerçeğine mi tepki gösteriyorlar? Bu onları ilgilendirmez."

Hermes alaycı bir inkâr hareketiyle başını salladı. "Bunun onları Atlantis adasının artık yok olduğu ve Atlantisli tanrıça Apollymi'nin ülkemizi kasıp kavurduğu, temas ettiği herkesi ve her şeyi yerle bir ettiği gerçeği kadar rahatsız ettiğini sanmıyorum."

Haberci tanrı Apollo'ya kendini beğenmiş bir bakış attı. "Merak ediyorsan söyleyeyim, doğruca bize doğru geliyor ve senin adını haykırıyor. Burada gerçekten yanılıyor olabilirim ama tahminimce yıkım tanrıçası sana çok kızgın."

Apollo bu açıklama karşısında ağzı açık kaldı. Apollymi neden onun peşinde olsun ki?

Zeus Apollon'a döndü. "Ne yaptın sen?"

Kekeleyen Apollo'nun yüzü kızardı. "Ben kendi halkımı lanetledim, onunkini değil. Atlantisliere hiçbir şey yapmadım baba. Kanları benim Apollitlerimle karışmadığı sürece, lanetimden zarar görmediler. Bu benim suçum değil."

Karşısında oturan ikiz kız kardeşiyle yüzleşirken aniden kötü bir hisse kapıldı.

Artemis, Acheron'un hangi panteona ait olması gerektiğini anladığında ağzını kapattı. Onun yirmi birinci yaş gününde tanrı güçlerine sahip olduğunu biliyordu ama bu güçlerin nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Apollon'la birlikte bilmeden harekete geçirdikleri şeyden dehşete kapılarak, tanrılar savaşa hazırlanırken salonu terk etti ve kulaklarında onların öfkeli bağırışları olmadan düşünebilmek için tapınağına gitti.

"Ne yapabilirim ki?" Hiçbir fikri yoktu.

Artemis tam korisini yanına çağırmak üzereyken, üç Kader odasında belirdi. Genç güzelliğin doruğundaki üçüzler olarak, yüzleri birbirlerinin mükemmel kopyalarıydı. Ama paylaştıkları tek şey buydu. En büyükleri Atropos kıvil saçlı, Clotho sarışın ve en küçükleri Lachesis ise siyah saçlıydı. Adalet tanrıçasının kızları, kimse babalarının kim olduğundan emin değildi, ancak çoğu Zeus'tan şüpheleniyordu.

Babalarının bir önemi yoktu. Olimpos'taki her tanrının bildiği tek şey, bu üç kızın tüm panteonlarının en güçlüsü olduğuydu. Zeus bile onları atlatmaya çalışmadı.

On yıl önce annelerinin yanına taşındıkları andan itibaren herkes onları görmezden gelmişti. Üçü el ele tutuşup bir açıklama yaptığında, bu evrenin kanunu haline geldi ve kimse bundan muaf değildi.

Hiç kimse.

Artemis onların neden burada, tapınağında olduklarını anlayamıyordu. Kesinlikle arkadaş ya da dost değillerdi. "Sakıncası yoksa, şu anda biraz meşgulüm."

Lachesis onun kolunu tuttu. "Artemis, bizi dinlemelisin. Korkunç bir şey yaptık."

Bu yüzden tanrılar onlardan korkarak yaşarlardı. Her zaman birilerine korkunç bir şey yapıyorlardı. "Her ne ise, bekleyecek."

"Hayır," dedi Atropos acımasızca, "olmayacak. Apollymi buraya bizi öldürmeye geliyor. Peşinde olduğu kişiler bizleriz."

Bu açıklama karşısında afallayan Artemis kaşlarını çatarak onlara baktı. "Ne?"

Atropos öne çıktı. "Sana söylemek üzere olduğumuz şeyi kimseye söylemeyeceksin. Anlıyor musunuz? Annemiz bunu sır olarak saklamamız için bize yemin ettirdi."

"Ne sırrı?"

"Bize yemin et Artemis," diye sordu Clotho.

"Yemin ederim. Şimdi bana neler olduğunu anlat." Ve en önemlisi, neden onunla ilgili olduğunu.

Atropos yutkundu ve sanki tapınağın dışından birinin onu duymasından korkuyormuş gibi kısık bir fısıltıyla konuştu. "Babamız Archon, Atlantis tanrılarının kralı. Annemiz Themis'le bir ilişkisi olmuş ve biz bu ilişkiden doğmuşuz. Doğar doğmaz annemiz bizi yaşamamız için Atlantis'e gönderdi ve babamız da bizi yanına aldı. Apollymi bizim üvey annemiz ve onun doğacağını öğrendiğimizde bilmeden üvey kardeşimizi lanetledik."

"Bu bir kazaydı," diye ağzından kaçırdı Clotho. "Onu lanetlemek istememiştik."

Lachesis başını salladı. "Biz sadece çocuktuk ve güçlerimizi henüz anlamamıştık. Asla kardeşimize zarar vermek istemedik. Yapmadık, yemin ederiz!"

Artemis'in içi buz kesti. "Acheron mu? Acheron senin kardeşin mi?"

Clotho başını salladı. "Apollymi onlarla yaşadığımız sürece bize zar zor tahammül etti. Babamızın sadakatsizliğinin bir hatırlatıcısıydık ve bu yüzden bizden nefret ediyordu."

Korkuları ne kadar mantıklıysa bu da o kadar mantıksızdı. Artemis kendisine söylenenleri çözmeye çalıştı. "Ama herkes Archon'un karısına asla sadakatsizlik etmediğini bilir."

Lachesis homurdandı. "Bu Atlantis tanrılarının Apollymi'nin onlara zarar vermemesi için uydurdukları bir yalan. Onun ne kadar güçlü olduğunu anlamıyorsun. Bizi gözünü bile kırpmadan öldürebilir. Tüm tanrılar onun gücünden korkuyor. Archon bile, o da çoğu insan gibi inançsız ve işte buradayız."

Clotho, "Ölmemizi istiyor," diye araya girdi.

Yine de Artemis her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordu. Ancak bazı hayati parçaları kaçıırıyordu. "Acheron'u tam olarak nasıl lanetledin?"

"Çok aptalmışız," dedi Atropos. "Apollymi hamileliğini göstermeye başladığında, haddimizi aşarak konuştuk ve Apostolos'a nihai kaderin gücünü verdik. Onun hepimizin ölümü olacağını söyledik ve görünen o ki bugün ölümümüzün gerçekleştiğini görmek üzereyiz."

Artemis'in kafası daha da karışmıştı. "Ama bizi tehdit eden o değil. Annesi."

Clotho başını salladı. "Ve onun lanetindeki rolümüz yüzünden hepimizi öldürecek. Sen de dahil."

Artemis onlara bön bön baktı. "Neden? Ben bir şey yapmadım ki!"

Genç kadınlar etrafını sararken Atropos alay etti. "Ne yaptığını biliyoruz Artemis. Her şeyi görüyoruz. Acheron'a bizden daha çok zarar verdin. Apollo onu yerde parçalara ayırırken ona sırtını döndün ve Apollymi bunu biliyor. Kendi gözleriyle gördü."

Korku içini parçaladı. Eğer söyledikleri doğruysa, Apollymi'den merhamet görmeyecekti. Doğrusu, hiç hak etmiyordu ama diğer yandan Artemis gerçekten ölmek istemiyordu ve kesinlikle Apollymi'nin ona karşı kullanacağı yöntemlerle ölmek istemiyordu. "Ne yapabiliriz? Onu nasıl yenebiliriz?"

Atropos derin bir i çekti. "Yapamayız. O çok gl. Onun glerini kontrol edebilecek tek kişi oğludur." O da ölmüştü.

Harika. Boku yemişlerdi. Acheron'u Apollo'ya bırakmadan önce biri ona bunu söyleyemez miydi? Bu bilgi biraz geç gelmişti ve günün erken saatlerinde çok daha faydalı olabilirdi.

"Biz ldk," diye nefes aldı Artemis, Acheron'un annesi tarafından karnının deşildiği görüntüler aklından geçerken. Apollymi, Apollo'nun Acheron'a yaptıklarını nazik gösterecekti.

"Hayır." Clotho onun tüm dikkatini toplamak için kolunu salladı. "Onu ölümden geri getirebilirsin."

Artemis kaşlarını çatarak kadına baktı. "Delirdin mi sen? Onu geri getiremem. O güçlere sahip değilim. Sadece Hades'te var ve Acheron Yunan olmadığı için bize hiçbir yardımı dokunmaz."

Lachesis onun diğer kolunu tuttu. "Evet, yapabilirsin Artemis.

Bu gce sahip olan tek kişi sensin."

"Hayır, ben değilim."

Atropos ona hırladı. "Acheron'un kanından içtin. Bunu yaptığında onun güçlerini emdin."

Clotho başını salladı. "O ölüleri diriltebilir, bu da senin de diriltebileceğin anlamına gelir."

Artemis kaşlarını çatarak onlara baktı.

"Emin misiniz?" Hep birlikte başlarını salladılar.

Yine de Artemis emin değildi. Acheron'dan içtiğinde onun güçlerini tatmıştı ama bu gler sadece çok seçkin bir grup tanrıya mahsustu ve eğer onu geri getirmeyi başaramazlarsa ...

Denediği için daha da ktleşecekti.

Atropos kız kardeşlerini kenara itti. "Atlantis tanrıları güçlerini Apollymi'yi tek bir şartla bağlamak için kullandılar. Apostolos insan aleminde hayatta olduğu sürece, Kalosis'te kilitli kalacak."

Lachesis, "Bu bizim açık kapımız," dedi. "Onu ölümlüler diyarına geri getiririz ve o da tekrar gömülür. Sonsuza dek."

"Güvende olacağız," diye ekledi Clotho. "Hepimiz."

"Sen panteonun kurtarıcısı olacaksın," dediler hep bir ağızdan, el ele tutuşarak.

Gerçekten başka seçeneği var mıydı? Cesaretini toplamak için derin bir nefes alan Artemis başını salladı. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Ona kanını içirmen gerekecek," dedi Atropos, sanki bunu başarmak dünyadaki en kolay şeymiş gibi.

"Peki bunu nasıl yapacağım? Fark etmediysen diye söylüyorum, ölmesine izin verdim. Beni gördüğüne sevineceğini pek sanmıyorum."

"Bizim yardımımızla bunu başarabilirsiniz."

* * *

Acheron tek başına, soğuk bir taş zeminde sakin bir huzur içinde yatıyor, geçmişinden ve bugününden gelen her şeye karşı nihayet hissizleşiyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar huzurluydu. Mağarasının duvarları onu diğerlerinin seslerinden koruyordu. Artık tanrılar bile kafasının içinde değildi.

Hayatında ilk kez, tam bir sessizlik içindeydi. Ve bu harikaydı. Vücudunda ağrı yoktu, keder yoktu. Hiçbir şey yoktu. Ve bu mutlu huzur hissini seviyordu.

"Acheron?"

Artemis'in sesiyle gerildi. Tabii ki bu sürtük onun cennetini rahatsız edecekti. Onu asla huzur içinde bırakamazdı.

Lanet olsun ona.

Ona gitmesini söylemeye çalıştı ama dudaklarından boğuk bir hırıltıdan başka bir şey çıkmadı. Öksürerek ağzını temizlemeye çalıştı.

konusmak için boğaz.

Yine de hiçbir kelime gelmiyordu. Neler oluyordu? Sesini ne almıştı?

Artemis ona şefkatli ve endişeli bir bakış attı. "Konuşmamız gerek."

Adam onu geri itti ama kadın gitmeyi reddetti.

"Lütfen," diye yalvardı, sadece birkaç gün önce adamın kararlılığını zayıflatacak bir bakışla. Ama onun için duyduğu bu endişe artık çoktan yok olmuştu. Ona sırtını döndüğü ve ağabeyinin onu yere sermesine izin verdiği için onu asla affetmeyecekti. "Sadece birkaç kelime ve seni terk edeceğim. İstersen sonsuza kadar."

O konuşamazken nasıl konuşabilirlerdi?

Ona bir fincan uzattı. "Bunu iç ve seninle konuşabileyim."

Kadına öfkelenerek fincanı kaptı ve içindekileri tadına bakmadan mideye indirdi. "Tartarus'a git ve çürü," diye hırladı ona, bu kez sesindeki zehri duyabildiği için minnettardı.

Ve sonra bir şey oldu. Sanki bir şey iç organlarını tutuşturuyormuş gibi acı ve ateş vücudunu sardı. Nefes nefese Artemis'e baktı. "Şimdi bana ne yaptın?"

Bakışlarında merhamet ya da pişmanlık yoktu. "Sahip olduğum şey için."

Bir an Hades'in sessiz karanlığındaydı. ve bir sonraki adımda, saraydan çok uzak olmayan Didymos kıyılarında duruyordu.

Daha doğrusu ondan geriye ne kaldıysa.

Kafası karışmış bir halde etrafına bakındı, kendisine ve karaya ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Daha ne olduğunu anlayamadan, yakıcı bir acı içini öyle bir parçaladı ki, dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu.

Acheron durmasını isteyerek haykırdı.

Aniden Artemis ondan önce oradaydı. Onu kollarının arasına aldı, dalgalar çarparken ona sarıldı.

onlara karşı. "Seni geri getirmek zorundaydım."

Didymos'un için için yanan kalıntılarına bakarken onu kendinden uzaklaştırdı. "Ne yaptın sen?" "Bunu ben yapmadım. Annen yaptı. O yok etti Sana yaklaşan her şeyi ve herkesi. Ve bizi Olympus'ta öldürmeye geliyordu. Bu yüzden seni geri getirmek zorundaydım. Getirmeseydim hepimizi öldürecekti."

Ona öyle sert baktı ki, gözlerinin kızardığından emindi. "Sence bu umurumda mı?" Ondan uzaklaşmaya başladı ama karnını yırtan acıyla olduğu yerde donup kaldı. Nefes almakta zorlanırken çektiği acı iki büklüm olmasına neden oldu.

Artemis yavaşça ona yaklaştı. Onun üzerinde durmuş, aşağıya bakıyordu. "Burada kontrol bende, Acheron. Seni kanımla kendime bağladım. Sana sahibim."

Bu üç kelime öfkesini ateşledi. İnsan görünümünü yerini tanrı formuna bırakırken o tanıdık sıcaklığın üzerinde dalgalandığını hissetti. Acıya rağmen ayağa kalkarak elini uzattı ve Artemis'i avuçlarının içine aldı. "Güçlerimi cidden hafife alıyorsun, sürtük."

Adamın elini kavradı ve onun vahşi pençesini gevşetmeye çalıştı. "Beni öldürürsen hayal edilebilecek en kötü canavara dönüşürsün. Akıl sağlığını korumak için benim kanıma ihtiyacın var. O olmadan, sadece temas ettiğin herkesi yok etmek isteyen akılsız bir katile dönüşeceksin... tıpkı annen gibi."

Acheron hayal kırıklığıyla kükredi. Kaltak her şeyi düşünmüştü. Bir tanrı olarak bile hâlâ bir köleydi. "Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum."

Onu kendinden uzaklaştırdı ve arkasını döndü.

Onu.

"Acheron, ne dediğimi duymadın mı? Yapmak zorunda kalacaksın benden beslen."

Sahilden bir zamanlar kraliyet sarayının bulunduğu tepeye doğru uzun bir yürüyüş yaparken onu görmezden geldi. Orada

geriye yanan küller ve parçalanmış taşlardan başka bir şey kalmamıştı. Her yerde yüzlerce ve yüzlerce hizmetçi, vatandaş ve tüccar cesedi vardı. Annesinin gazabının masum kurbanları.

Ryssa ya da Apollodorus'tan bir iz bulmak için enkazın arasında koşarken gözleri yaşlarla doldu.

Ağrılı ve kırık bir halde, güçlerini kullanarak taşları ve mermerleri hareket ettirdi, ta ki ona ait olan odayı ortaya çıkarana kadar.

Enkazın içinde onun büyük bir titizlikle tuttuğu günlüklerden üçünü buldu. Yangın yüzünden biraz yara almışlardı ama mucizevi bir şekilde sağlam kalmışlardı. İlkini açtı ve onun doğduğu günü ve ikiz kardeşleri olduğu için duyduğu sevinci anlattığı çocuksu yazılarına baktı. Gözyaşlarını silerek defteri kapattı ve onun sesini kelimelerinde duyarken kalbine bastırdı.

Styx haklıydı. Değerli kız kardeşi ölmüştü ve hepsi onun suçuuydu. Bu gerçeğe yıkılmış bir halde, birkaç gün önceki son doğum gününde ona verdiği gümüş saç taraklarından birini gördü.

Sürünerek yanına gitti ve dudaklarına götürdü. "Çok üzgünüm, Ryssa. Çok üzgünüm."

Ve o anda, bu kadar hareketli bir yaşam için göstermesi gereken tek şeyin bu kadar küçük şeyler olmasının ne kadar acınası olduğunu fark etti. Üç günlük ve kırık bir saç tarağı. Başını arkaya yaslayarak onun kaybının acısıyla hıçkırığa hıçkırığa ağıladı.

"Apostolos... lütfen ağlama."

Annesinin varlığını hissetti. "Ne yaptın, Matera?"

"Sana zarar vermelerinin bedelini ödemelerini istedim."

Bunun bir önemi var mıydı? Ona yapılanlar, annesinin yaptıkları yüzünden bugün yapılanların yanında hiçbir şeydi.

"Ve şimdi Artemis bana sahip."

Annesinin çılgılığı kendisinininkini yansıtıyordu. "Nasıl?"

"Seni durdurmak için beni kanıyla kendisine bağladı."

Öfkesinin annesinin sesine yansıdığını hissedebiliyordu. "Bana gel, Apostolos. Beni serbest bırak, ben de o kaltağı ve seni lanetleyen o piçleri yok edeyim."

Acheron başını salladı. Bunu yapmalıydı. Yapmalıydı. Hepsi daha iyisini hak ediyordu ama yine de dünyayı yok etmeyi kendine yediremiyordu.

Masum insanları öldürmek için...

Etrafındaki cesetlere baktı ve yüzünü buruşturdu. Hayır. Her şeye rağmen dünyaya bunu yapamazdı.

Annesi yarı saydam bir gölge olarak önünde belirdi. Acheron onu ilk kez gördüğünde nefesini sertçe içine çekti. Hayatında gördüğü en güzel kadındı. Yeni yağmış kar kadar beyaz saçları, elmaslarla parıldayan bir taçtan dökülüyordu. Soluk, gümüş gözleri tıpkı onunki gibi fırıl fırıl dönüyordu. Bir elini ona uzatırken siyah elbisesi vücudunun üzerinden akıyordu.

Ona dokunmaya çalıştı ama eli onunkinin içinden geçti.

"Sen benim oğlumsun, Apostolos. Hayatımda gerçekten sevdiğim tek şeysin. Senin için hayatımı veririm. Bana gel, çocuğum. Sana sarılmak istiyorum."

Onun söylediği her kelimeye değer veriyordu. "Yapamam Matera. Bu dünyayı feda etmek anlamına geliyorsa olmaz. Bu kadar bencil olmayı reddediyorum."

"Size sırtını dönen ve sizi istismar eden bir dünyayı neden koruyasınız ki?"

"Çünkü benim hatam olmayan şeyler yüzünden cezalandırılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Yanlış ve isteğim dışında olan şeylerin bana zorla yaptırılmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Neden bunu bir başkasına yapayım ki?"

"Çünkü bu adalet olur!"

Etrafına, bu şekilde ölmeyi ve açıkta çürümeyi hak etmeyenlerin dağılmış cesetlerine baktı. "Hayır. Bu sadece zalimlik olur. İnsanlar için adalet fazlasıyla sağlandı."

Gözleri öfkeyle parladı. "Peki ya Apollo ve Artemis?"

İsimlerini duyunca dişlerini sıktı. "Güneşin ve ayın gücünü ellerinde tutuyorlar. Onları yok edemem."

"Yapabilirim."

Ve böylece tüm dünyayı ve burada yaşayan herkesi yok edecekti. Bu yüzden onu serbest bırakamadı. "Ben dünyanın sonunu getirmeye değmem Matera."

Gözleri samimiyetiyle onu yaktı. "Benim için öylesin."

O anda, ona sarılabilmek için ruhunu bile satabilirdi. "Seni seviyorum anne."

"Hiçbir yerde seni sevdiğim kadar değil, m'gios."

M'gios. Benim oğlum. Hayatı boyunca birinin onu sahiplenmesini bekledi. Ama annesini ne kadar istese de, bunun için dünyanın sonunu getirmezdi.

Birdenbire soğuk bir rüzgâr etrafını sardı, elbiselerini ve saçlarını yırttı ama ona zarar vermedi. Kendini tanımadığı bir zeminde bulduğunda etrafındaki dünya soldu. Annesinin görüntüsü yanı başında titreşiyordu. "Burası Katateros. Senin doğuştan hakkın."

Kaşlarını çatarak moloz yığınınına baktı. "Harabe halinde."

Ona doğru mahcup bir bakış fırlattı. "Buraya geldiğimde biraz üzgündüm."

Biraz mı?

"Gözlerini kapat, Apostolos." Ona tamamen güvenerek kapattı. "Nefes al."

Derin bir nefes aldı ve sonra annesini içinde hissetti. Annesinin güçleri onunkilerle birleşti ve göz açıp kapayıncaya kadar harabeler yeniden bir araya gelerek altın ve siyah mermerden güzel bir saray oluşturdu. Annesinin varlığı içinden çıktı.

"Evinize hoş geldiniz, palatimos." Değerli olan.

Kapılar açıldı ve Acheron kapılardan geçerken giysileri değişti. Saçları uzayıp siyahlaştı ve beyaz mermer zemin üzerinde yürürken arkasından akan bir cübbe yayıldı. Üç şimşek tarafından delinen güneş işaretinde durakladı.

Annesi onun güneşı incelediğini fark edince yavaşladı. "Güneş benim sembolüm ve gündüzü temsil ediyor. Şimşeklerin gümüş rengi ise geceyi. Soldaki şimşek beni ve geçmiş, sağdaki ise babanı ve geleceği temsil ediyor. Ortadaki şimşek ise üçümüzü birleştiren ve birbirine bağlayan şimşektir ve şimdiki zamanı temsil eder. Bu Talimosin'in işaretidir ve senin geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek üzerindeki hakimiyetini temsil eder."

Atlantisçe kelimeye kaşlarını çattı. "Haberci mi?"

Başını salladı. "Sen, Apostolos. Sen Talimosin'sin. Her şeyin nihai Kaderi. Sözlerin kanundur ve gazabın mutlaktır. Konuşurken dikkatli ol, çünkü dikkatsizlikle bile olsa söyleyeceğin her şey konuştuğun kişinin kaderini belirleyecektir. Bu, senin üzerinde olmasını asla istemeyeceğim bir yük. Ve bu yüzden o sürtüklerden nefret ediyorum. Ama sana verdiklerini geri alamam. Kimse yapamaz."

"Güçlerim tam olarak nedir?"

"Bilmiyorum. Onları senden aldım ve seni diğerlerine ifşa etmekten korktuğum için onlara hiç bakmadım. Ben sadece Archon'un kızlarının seni neyle lanetlediğini biliyorum. Ama zamanla hepsini öğreneceksin. Keşke bana gelseydin de güçlenene kadar sana yardım edebilseydim."

"Matera-"

"Biliyorum." Elini yukarı kaldırdı. "Olduğun kişi olduğun için sana saygı duyuyorum ve seninle gurur duyuyorum. Ancak, bu dünyadan sıkılır ve fikrini değiştirirsen, nerede olduğumu biliyorsun."

Ona gülümsedi.

"Bu arada, artık hepsi senin."

Acheron etrafındaki heykellere baktı ve bir şekilde her birinin kim olduğunu biliyordu. Altın kapılara yaklaştığında sol tarafta annesinin, sağ tarafta ise Archon'un resmini gördü.

Kapılar açıldı ve orada annesinin onlara saldırdığı tanrıların kalıntılarını gördü. Son anlarının dehşeti içinde donup kalmışlardı.

Annesi ailesine yaptıklarından dolayı en ufak bir pişmanlık bile göstermedi. "Eğer onları görmek seni rahatsız ediyorsa, taht odasının altında onları saklayabileceğin bir oda var. Ben Kalosis'te kilitli olduğum için güçlerim onları oraya koymama izin vermiyor ama senin böyle bir sorunun olmamalı."

Gözlerini kapatarak heykellerin gitmesini diledi. Bir anda, gitmişlerdi. Ölmesini isteyen insanların resimlerini görmek gibi bir arzusu yoktu.

Annesi onaylayarak gülümsedi. "İnsan diyarından bu diyara istediğin zaman gelip gidebilme yeteneğine sahip olmalısın. Katateros'un keşfedilmemiş alanları olan büyük bir yer olduğunu göreceksin. Dağların tepeleri rüzgârlıdır... ve en kuzeydeki noktada büyükannen Kuzey Rüzgârı'nın sesini duyabilirsin. Zenobi sana fısıldayacak ve benim yokluğumda sana yardım edecek. Ne zaman rahatlamaya ihtiyacın olursa, oraya git ve sana sarılmasına izin ver."

"Teşekkür ederim, Matera."

"Şimdi gideceğim ve size alışmanız için zaman vereceğim. Bana ihtiyacınız olursa arayın, gelirim."

Kadın gözden kaybolup onu bu yabancı yerde yalnız bırakırken başını ona doğru eğdi.

Burada olmak çok garipti ve alışması biraz zaman alacaktı. Gözlerini kapattığında tanrıları eskiden oldukları gibi görebiliyordu. En zayıf fısıltılarda yankılanan seslerini duyabiliyordu. Gözlerini açtığında hepsi gitmişti ve hiçbir şey duymuyordu.

Odanın içinde dolaşırken, bir tür deri tayt giydiğini fark etti.

Pantolon.

Hiç denemeden her şeyin ve herkesin adını bilmek ne kadar tuhaftı. İhtiyacı olan her bilgi anında oradaydı.

Odayı geçerek tek siyah ve altın renkli tahta yaklaştı... Archon'un tahtına. İçinde kendi ölü insan bedeninin olduğu bir görüntü zihninde belirdi. Ve bir sonraki görüntüde, Acheron

içinde oturmuş, pırıl pırıl, boş odaya bakıyordu. Süslü ve yaldızlı olmasına rağmen sterilildi.

Sarayda hayat yoktu. Burada rahatlık yok.

Ayağa kalktı ve bunu yaparken yanında büyük bir asa belirdi. Yedi fitten uzun olan bu asanın tepesinde altın ve gümüşten yapılmış amblemi vardı. Pürüzsüz tahtaya Atlantisçe kelimeler kazınmıştı.

Talimosin bununla tanınacak. Kendisi ve başkaları için savaşıacak. Güçlü ol.

Güçlü ol. İblis Xiamara'nın sözleri zihninde fısıldanırken Acheron irkildi. Kendini en kuzeydeki dağın tepesine ışınladı. Rüzgârlar formestasını arkasından savururken güneş yeni batmaya başlamıştı. Asasını sıkıca kavradı ve omzunun üzerinden geriye bakarak aşağıda sarayın nerede durduğunu gördü.

Sonra duydu.

Apostolos... gücümü hisset. İhtiyacın olduğunda senin olacak.

Büyükannesinin okşayışını teninde hissederken sinsice gülümsedi. Gözlerini kapatarak rahatladı ve güç aldı.

Ve gözlerini açtığında, artık kırmızı renkte parladıklarını görebiliyordu. Görüşü bir insan olarak gördüğünden çok daha fazlasını görüyordu. Damarlarında evrenin nabzını hissetti. İlkel kaynağın gücünü hissetti ve ilk kez kozmostaki yerini fark etti.

Ben Tanrı Apostolos'um. Ben ölüm, yıkım ve acıyım. Ve Telikos'u, yani dünyanın sonunu getiren de ben olacağım.

Tabii güçlerini nasıl kullanacağını öğrenebilirse. Acheron bu gerçeğe güldü.

Dönerek dağdan aşağı indi ve Archon'un sarayındaki taht odasına geri döndü. Hayır... artık onundu. Büyükannesi ve annesi ruhen yanında olsa da, dünyada hâlâ yalnız olduğunu fark ettiğinde içinde derin bir hüznü vardı.

Tamamen yalnız.

Tahtının arkasında bir şeyin hareket ettiğini duyunca dondu kaldı. Yumuşak bir koşturma sesiydi... büyük bir kemirgen gibi. Kaşlarını çatarak ona doğru ışınlandı ve yeni evini kirletmeye cüret eden her neyse onu öldürmeye hazırlandı.

Orada bulduğu şey onu tamamen şaşkına çevirdi.

Ebruli kırmızı ve beyaz tenli, uzun siyah saçlı küçük bir iblisti. Turuncuyla çevrili kırmızı gözleriyle ona bakarken, küçük kırmızı boynuzları buklelerinin arasından çıkıyordu.

"Sen benim Akri'm misin?" diye sordu
çocuksu bir ses tonuyla. "Ben kimsenin
akri'si değilim."

"Oh..." Etrafına bakındı. "Ama beni buraya Akra gönderdi. Akri'min bekleyeceğini söyledi. Simi'nin kafası karışık. Annemi kaybettim ve şimdi Simi'nin akri'sine ihtiyacı var." Oturdu ve ağlamaya başladı.

Acheron yürümeye başlayan çocuğu kucağına almak için asasını yere bıraktı. "Ağlama. Her şey yoluna girecek. Anneni bulacağız."

Başını iki yana salladı. "Akra, Simi'nin annesinin öldüğünü söyledi. O kötü Yunanlılar Simi'nin annesini öldürmüşler. Şimdi Simi'nin onu sevmesi için Akri'ye ihtiyacı var."

Annesinin gölgesi önünde belirirken Acheron onu kollarında nazikçe salladı.

Simi ağlamayı kesti. "Akra, Simi'nin Akri'sinin burada olmadığını söylüyor."

Annesi onlara gülümsedi. "O senin Akri'n, Simi."

Acheron onun bu açıklaması karşısında kaşlarını
çattı. "Ne?"

"Annesi senin koruyucundu, Xiamara. Senin gibi Simi de dünyada yapayalnız ve ona bakacak kimsesi yok. Sana ihtiyacı var, Apostolos."

İblisin küçük yuvarlak yüzünü yutan o iri gözlere baktı. Gözlerini kırıştıtarak, Apollodorus'la aynı güven ve masumiyetle ona baktı. Kendisini yargılamayan ya da kınamayan bu sevgi dolu bakışlar arasında kaybolmuştu.

"Onunla bağ kur, Simi, annenin beni koruduğu gibi oğlumu koru."

Birini kendisine bağlama düşüncesi Acheron'u dehşete düşürdü. Kimsenin kendisine köle olmasını istemiyordu. "Bir iblis istemiyorum."

"Onu dünyada tek başına bırakır mıydınız?"

"Hayır."

"O zaman senindir."

Tekrar itiraz edemedi annesi gözden kayboldu.

Simi ona doğru sokuldu ve başını omzuna yasladı. "Annemi özledim, Akri."

Apollo yerine yanlışlıkla öldürdüğü annesinin iblisiyle olanlardan duyduğu suçluluk, onu kendine yakın tutarken fısıldadığı sözlerle üzerine çöktü. Ama onun için, annesi onu sevmek için hâlâ hayatta olacaktı. "Baban nerede, Simi?"

"Simi doğmadan önce öldü." "O zaman ben senin baban olacağım."

"Gerçekten mi?" diye sordu umutla.

Ona gülümseyerek başını salladı. "Ve sana yemin ederim ki hiçbir şey istemeyeceksin."

Kızın masum gülümsemesi adamın yüreğini ısıttı. "O zaman Simi dünyanın en iyi akri-babasına sahip." Ona sıkıca sarıldı. "Simi akri'sini seviyor." Bu sözler söylenir söylenmez annesi gibi o da soldu. Ama o solarken, kalbinin hemen üzerindeki derisi yandı.

Acheron tıslayarak tuniğini yukarı kaldırdı ve derisinin üzerinde küçük, renkli bir ejderha olduğunu gördü. Hafifçe dokundu ve kafasının içinde Simi'nin kahkahasını duydu. Dövme yukarıya, boynuna doğru ilerledi. Tenindeki hareketi köprücük kemiğinin üzerine yerleşene kadar gıdıklandı.

"Simi artık senin bir parçan, Apostolos. Bedenindeyken, sen ona seslenmedikçe seni duyamayacak. Ancak hayati belirtilerinizi izleyebilecek. Tehlikede olduğunu hissederse, seni korumak için iblis formunda sana görünecek."

"Ama o sadece bir bebek."

"Bebekken bile ölümcüldür. Bunu asla yanlış anlama. Charonte'ler doğaları gereği katildir. Aç olacak ve onu sık sık beslemeniz gerekecek. Eğer bunu yapmazsanız, yakınında ne varsa yiyecektir... hatta sizi bile. Aşırı acıkmadığından emin olun. Ve bilmeniz gereken son şey, onun türünün çok yavaş yaşlandığıdır. Kabaca bir insanın bir yıllık gelişimi onların bin yıllık gelişimine eşittir."

Bu kulağa hiç hoş gelmiyordu. "Ne diyorsun sen?"

"Elinizdeki Simi üç bin yıldan daha eski."

Acheron bu bilgi karşısında ağzı açık kaldı. "Onu eğitebilecek başka bir iblisle birlikte olması gerekmiyor mu?"

"O türünün son örneği. Bu dünyada sahip olduğu tek şey sizsiniz, m'gios. Ona iyi bakın. Söylediğiniz gibi, artık onun babasıınız. Ona bildiği her şeyi öğretecek kişi siz olacaksınız."

Acheron elini omzundaki dövmenin üzerine koydu. O bir babaydı....

Ama o zaman kendi güçlerini nasıl kullanacağını bile bilmezken bir iblis kızını nasıl eğitip koruyabilirdi?

26 Haziran, MÖ 9527

Styx, Acheron Nehri'nin kıyısından çekilip Didymos'taki bedenine geri çarparken tısladı. Tam bir dakika boyunca hareket edemedi. Ancak gözleri odaklandığında, molozların altında sıkışıp kaldığını fark etti. Sanki vücudundaki her kemik kırılmış gibi hissediyordu.

Birkaç dakika sonra altından sürünerek çıkabildi ve memleketine yapılan yıkımı görebildi.

Uyandığı yerden sadece birkaç santim ötede babasının cesedi vardı. Kaşlarını çatarak onu çıkardı ve hâlâ elinde tuttuğu küçük gümüş obolosları gördü.

Babası öldürüldüğünde bunu ona vermek üzere odasında olmalıydı. Keder onu boğdu. Babasını Yeraltı Dünyası'nda neden görmediğini bilmiyordu. Ama bunun bir önemi yoktu.

Ne de olsa babası parayı saklamamıştı.

"Özür dilerim baba," diye fısıldadı. "Bunu durdurmak için bir şeyler yapabilmeliydim." Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama yine de ...

Büyük bir acı içinde yanan Styx parayı aldı ve babasının ağzına yerleştirdi, böylece nehrin kıyısındaysa karşıya geçip Ryssa ve Apollodorus'u bulabilecekti.

"Hades ikinize de Cennet Bahçeleri'nde bir saray bahşetsin." Ve babasını sallarken ne olduğunu anladı.

Acheron yeniden canlanmıştı.

Başka bir açıklaması yoktu. Hayata dönebilmesinin tek yolu buydu.

Babamı gömmek zorundayım.

Muhtemelen Ryssa ve Apollodorus'u da. Onları bulmak için ayağa kalktı ve Artemis'in bir zamanlar koridor olan yerde durduğunu görünce durakladı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Acheron'a yeterince zarar verdin. Onu daha fazla incitmene izin vermeyeceğim."

Styxx inanamayarak güldü. "Ona zarar mı verdim? Aklını mı kaçırdın sen? Etrafına bir bak." Bir zamanlar büyük olan şehrinin için için yanan kalıntılarını işaret etti. "Acheron kız kardeşimin ölümüne sebep oldu, babamın, benim-"

"Yeter! Ondan intikam almak için yeryüzünde dolaşmana izin vermeyi reddediyorum."

Garip bir şekilde, Styxx intikam arzusu hissetmiyordu. İsteddiği tek bir şey vardı. Ona kalan tek bir şey. Ve dürüst olmak gerekirse, bu onun için sorun değildi. "Tamam, karımın yanına gideyim ve ikiniz de beni bir daha görme konusunda endişelenmek zorunda kalmayın."

"Karın mı?"

"Thebes Prensesi. Bethany." Artemis'in yüzü bu isim karşısında bembeyaz kesildi. Tanrılar, hayır... bunun dışında bir şey.

Gözyaşları Styxx'i nefes alamayacak kadar boğdu. "O Mısır'da," dedi kararlılıkla.

Artemis yavaşça başını salladı. "Apollymi onu da öldürdü."

Bu haber karşısında gözleri doldu. "Apollymi!" Başını salladı.

Başını geriye atarak acı içinde kükredi. Görüşü, kaybının vahşetiyle yüzüyordu. Hayır, hayır, hayır! "O ölmedi. Benim Beth'im değil. O ölmedi. Bana yalan söylüyorsun!"

"Bu konuda asla yalan söylemem. Özür dilerim, Styxx." Ama üzgün değildi. Umurunda değildi. Neden umursasın ki?

Ellerini saçlarında gezdiren Styxx, ne de olsa kan istiyordu. Olimpos'taki her tanrının kanıyla yıkanmak istiyordu. Ama hiçbirisi Acheron'unkinden daha fazla değildi.

Öfkesi onu ele geçiren Styxx, Artemis'in kalbini oymak niyetiyle ona doğru koştu. Ancak ona ulaşmadan, öfkeli ve parçalayıcı rüzgârlar tarafından uzaklaştırıldı.

Her şey karardı.

Bildiği bir sonraki şey, yabancı bir plajın beyaz kumlarına çarpmış olduğuydu. Sersemlemiş olan Styxx dizlerinin üzerinde kumun içinde döndü.

Bu da ne böyle?

Artemis onun önünde belirdi. "Elysian Tarlaları'ndaki Kaybolan Ada'dasın. Kimsenin senden ya da Acheron'dan haberdar olmasını göze alamam. Burada ihtiyacın olan her şeye sahipsin ve insanlar zaman zaman senin için yiyecek getirecekler." Odasındaki sandığı onun önüne bıraktı. "Bu seni rahatlatacaktır."

Sonra da gitti.

Styxx dehşet içinde o aptal sandığa baktı. Tüm ailesini ve ülkesini kaybettiği için onu teselli etmesi mi gerekiyordu?

Bethany ve oğullarının kaybı için mi?

Styxx boğazı düğümlenene ve daha fazla ses çıkaramayana kadar öfkeyle bağırdı. Dionysion'da ona işkence ettiklerinden beri hiç böyle çılgılık atmamıştı. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu yaşamaktansa oraya geri dönmeyi tercih ederdi.

Ondan her şeyi nasıl alabildiler?

"Lanet Atlantislilerin seni ve diğer Olimposluları yerin dibine sokmasına izin vermeliydim!"

Yunanistan ve tanrıları için savaştığı güne lanet etti. En çok da Acheron Parthenopaeus'un ikizi olarak doğduğu güne lanet ediyordu. O piç kurusu ...

Styxx ciddi bir yemin ederken gözlerini ufka dikti. "Dua et de bu adadan hiç çıkmayayım kardeşim. Eğer yaparsam... bana verdiğin her gözyaşı için kan akıtacaksın. Ve annen karımı ve oğlumu benden aldığı için kalbini söküp boğazına tıkacağım. Her birinize lanet olsun!"

Hayatı boyunca sadece tek bir şey istemişti.

Bethany.

Ve şimdi tek istediği, bir sonraki yaşamında onunla birlikte olabilmek için ölmekti. Ama onun için izole edilmiş cehennemde sonsuzluktan başka bir şey kalmamıştı.

On Bir Bin Beş Yüz Otuz Bir Yıl
Sonra...

AD 3 Ocak 2004

Yorgun ve terlemiş olan Styxx, öğle yemeğini çıkarmak için ıslak kumu kazarken iç çekti. Şimdiden iki istiridye bulmuştu. Bir tane daha bulursa öğününü tamamlamış olacaktı. Ağır kumu kaldırmaya çalışırken, el yapımı küreğinin tahta sapı kırıldı. Diz çöküp kaya bıçağıyla kazmayı bitirdi, ardından istiridyeyi diğer ikisini koyduğu küçük el yapımı deri keseye ekledi.

Ellerindeki kumları sörfte yıkadıktan sonra yüzyıllar önce rüzgârlardan ve sert, acımasız güneş ışığından korunmak için inşa ettiği sazdan kulübeye geri döndü.

Kürek parçalarını daha sonra tamir edebilmek için kapının yanına atarak alındaki teri sildi ve içeri girip son hindistan cevizini aldı. Yemeğini bitirdikten sonra daha fazla toplaması gerekecekti.

Styxx yetersiz yemeği için ateş yakmak üzere dışarı çıktı.

Ama tam pişirme çukuruna ulaştığında, parlak bir şey parladı. Binlerce yıl boyunca beklenmedik ve son derece vahşi hayvan saldırılarıyla bilenmiş refleksleriyle Styxx mızrağını kaptı ve dövüş için hazırladı.

Sadece kürklü bir yırtıcı değildi. Bu iki ayak üzerinde yürüyordu.

Dionysos. Styxx onu son gördüğünden biraz farklı olsa da, bu piçi Apollo'nun Olimpos'taki tapınağında geçirdiği kısa süreli hapis hayatından çok iyi hatırlıyordu. Şarap ve aşırılık tanrısı uzun kahverengi saçlarını kısacık kestirmiş ve aralarına sarı çizgiler koymuştu. Styxx'in daha önce hiç görmediği türden giysiler giymiş olan Dionysos'un keçi sakalı iyice kesilmişti.

Styx tanrının ani ve beklenmedik görüntüsü karşısında kaşlarını çatı. Halüsinasyon mu görüyordu? Midye avlarken bir şey onu zehirlemiş miydi? Bir süredir ısırlmamıştı ama...

Adasına herhangi bir nedenle biri gelmeyeli binlerce yıl olmuştu.

Dionysos konuştu ama onu anlayamadı. Tanrı bir adım daha yaklaştı.

Fena halde şüphelenen Styx geri çekildi ve mızrağını tanrının kalbine doğrulttu.

Olimposlu hareket etmeyi bıraktı ve ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim. Eski Yunanca kullanmayı unuttum. Bu konuda biraz paslanmışım. Şimdi beni anlayabiliyor musun?"

İronik bir şekilde, Styx'in de bunu hatırlaması birkaç kalp atışını aldı. Kelimelerle düşünmeyi çoktan bırakmıştı. Konuşacak kimsesi ve kafasında ses kalmadığı için, yüzyıllar boyunca ona sadece resimler eşlik etmişti.

Başını salladı.

Olimposlu yine Styx'in anlamadığı bir şey söyledi. Bir adım attı.

Styx mızrağın ucunu uyarı amacıyla göğsüne bastırdı.

Hayal kırıklığına uğrayan Dionysos ellerini savurdu ve Styx'e doğru bir patlama gönderdi. Styx elektrikli mızrağı yere düşürdü, ayakları yerden kesildi ve vücudundaki her kemiği sarsacak kadar sert bir şekilde yere savruldu.

Kulakları acı verecek kadar çınılıyordu.

"Şimdi ne dediğimi anlayabiliyor musun?" diye homurdandı tanrı.

"Seni duyuyorum."

Dionysos aralarındaki mesafeyi kapattı.

"Sakin bana yaklaşma!" Styx hırlayarak ondan uzaklaştı. Hepsile işi bitmişti.

Dionysos'un gözleri koyu, uğursuz bir kırmızıya döndü. "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Styx homurdandı. "Hiçbir tanrı bana yardım etmedi. Git kendini becer."

Bunun üzerine kibirli bir kaşını kaldırdı. "Vay canına... çok cesursun. Ama biliyor musun, kendimi becermek yerine Apollo'ya nerede olduğunu söyleyebilirim. Senin çoktan öldüğünü sanıyor. Bunca zaman sonra, onun için yeni bir oyuncak gibi olursun. Ve eminim üzerindeki peştamal görünümüne bayılacaktır, özellikle de o inanılmaz derecede belirgin kaslarıyla birlikte. Kahretsin, eskiden çok seksiydin. Şimdi..." Styxx'in vücudunda şehvet dolu bir gülümseme gezdirirken dudağını ısırdı. "İyi büyümüşsün, evlat."

Bu tehdit karşısında Styxx'in kanı dondu.

"Ya da," diye devam etti Dionysos, "beni dinleyebilir ve cehennemine tamamen son verebilirsin. Hangisini tercih edersin?"

"Dinliyorum."

Dionysos kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen en son geldiğinden beri dünya çok değişti. Beni en çok kızdıran şeylerden biri de Yunan panteonunun tamamen bilinmezliğe gömülmüş olması. Öyle bir şakayız ki Disney bile bizim hakkımızda çizgi film yapıyor. Bize inanan birkaç kişi kaldı ama genel olarak unutulmuş durumdayız. İnsanların kurbanlar kestiği ve güçlerimi beslediği eski günler için biraz nostalgik hissediyorum.... Bir aydan biraz daha uzun bir süre sonra, insan dünyası ile Kalosis arasındaki geçit aşılabilecek kadar ince olacak."

Styx gerçekleşmesini umduğu bir kehanetin farkındaydı. Bu iğrenç hapishaneden çıkabilmek için sahip olduğu tek umut buydu. "Yok Edici tutsaklıktan kurtulabilir."

Eğer Apollymi tekrar özgür olsaydı, dünyanın ve Styxx'in sonunu getirebilirdi. Ya da daha iyisi, karısına ve çocuğuna yaptıklarından dolayı Atlantis hançerini doğrudan o kaltağın kara kalbine saplayabilirdi. Oradaki savaşı sırasında aldığı hançeri saklamasının bir nedeni olduğunu her zaman biliyordu. Bir insan olarak, Archon paranoyası ya da

Onu saklamaya iten, peşinden gelen diğerlerinin korkusuydu.

Şimdi ise intikam vaadiydi. Bir Atlantis hançeri, tanrılarının birini öldürebilecek bildiği tek silahtı.

Ama Dionysos'un neden burada olduğunu anlamamıştı. Onun için. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Geçidi açmak için gerçek bir Atlantislinin kanına ihtiyacımız var. Bir Apollite değil, Apollymi'nin halkından ve onun kanından doğan biri. Ve gezegende sadece bir tane kaldı."

"Acheron." Tek açıklaması buydu.

Dionysos başını ona doğru eğdi. "Sana neden ihtiyacım olduğunu anladın mı?"

Evet, başka kimse Acheron'la savaşılamaz ya da onu yenemezdi. Sadece ikizi bu yeteneğe sahipti.

"Bunların bana nasıl yardımcı olacağını hâlâ anlamıyorum."

"Diğerlerinden daha çok istediğiniz şey nedir, prens?"

"Karım."

Dionysos gözlerini devirdi. "Tamam, istediğin ikinci şey ne?"

"Oğlum."

Tanrı bu kez uzun ve öfkeli bir nefes verdi. "Üçüncü mü? Eğer ailenden başka birinin adını verirsen seni burada Apollon'la bırakırım, yardım et Zeus."

Ne yazık ki Styxx'in adını verebileceği başka bir ailesi yoktu ve arzuladığı tek bir şey vardı. "Ölmek."

"Ah, sana öğretilir. Yah! Ve evet, ölüm. Acheron'u öldürürsen ölürsün. Ben de insanların dünyasını yönetirim ve herkes mutlu olur." Ellerini kalçalarına koyan Dionysos kaşlarını kaldırdı. "Peki ne diyorsun?"

"Beni buradan çıkarın diyorum."

Dionysos onu adasından alıp bir tür odaya götürürken Styxx irkildi. Daha önce hiç görmediği sandalyeler ve masalar vardı. İçinde tanımlayamadığı ya da adını bile koyamadığı sayısız eşya vardı.

"Aptalca bir şey yapmadan ve geri kalmış, barbar yöntemlerinizle hepimizi utandırmadan önce..." Dionysos elini Styxx'in omzuna koydu.

Tanrı on bir bin yıllık tarihi kafasına yerleştirirken acı kafatasında patladı. O kadar iğrençti ki burnu kanadı.

Styxx elini burun deliklerine bastırırken Dionysos ondan uzaklaştı. Ve tanrılar neden onlardan nefret ettiğini merak ettiler.

Ölümlü dünyaya geri dönmek harika. Piçler.

"Banyo?" diye sordu Dionysos'a.

"Kapı arkanızda."

Styxx yanına gitti ve bir avuç tuvalet kağıdı aldı. Kağıdı burnuna tutarken, etrafındaki daha önce hayal bile edemediği tüm yeni şeylere kaşlarını çattı. Tuvaletin kapağını kapattı ve aşırı duyuusal yüklemekten başı dönerken oturdu. Sesler, görüntüler, kokular...

Kafasının içinde çılgılık atan o lanet sesler. Çok bunaltıcıydı.

Uzun zamandır tecrit edildiğini biliyordu ama aradan bu kadar yüzyıl geçtiğini asla tahmin edemezdi.

On bir bin yıl.

Akıl almaz bir şeydi. Ama asıl canını yakan, Acheron'un onun hayatta olduğunu bildiği ve bunca zamandır onu tamamen görmezden geldiği gerçeği.

Kardeşi ondan uzaklaşmış ve bir daha arkasına bakmamıştı.

Bir kere bile.

Kendimi tam bir pislik gibi hissetmiyor muyum? Styxx kardeşini asla tamamen terk etmemişti. Çocukken ona yardım etmek için her şeyi riske atmıştı. Bu arada, Acheron hayatına ve Artemis'e devam etmiş ve Styxx ölmüş ve gömülmüş gibi davranmıştı.

Gözden ırak. Akıldan da.

Neden şaşırdı ki?

Acheron Atlantis ve Didymos'ta hapsedildiğinde Styxx Acheron için kendini tehlikeye atmışsa ne olmuş yani? En azından sana taze yiyecek ve şarap getirdim kardeşim. Acheron açlıktan yavaş yavaş intihar etmeyi seçtiğinde bile, Styxx ona yiyecek bir şeyler vermişti.

Ve onun aksine, Acheron kendisinden nefret eden ve tehdit eden bir babanın etrafında dönmek zorunda kalan ölümlü bir çocuk değildi. Styxx'in arkasından neler çevirdiğini öğrense onu eşek sudan gelinceye kadar döverdi. Acheron, eski tanrılarının bile kardeşinin gazabından korkmasına yetecek kadar güce sahipti.

Yaralı ellerine baktı. Artemis onu o adada tek bir kaşık bile olmadan bırakmıştı. Bu sayısız yüzyıl boyunca sahip olduğu her şeyi yapmak ya da bulmak zorunda kalmıştı.

İkiz kardeşi onu bu şekilde acı çekmeye nasıl terk edebilirdi?

Senden nefret ediyorum, Acheron.

Styxx giydiği leopar derisini bir kenara iterek Acheron'un üzerine damgalamasına yardım ettiği fahişe işaretini gördü.

Evet.

Aralarında kaybolan bir aşk yoktu.

Kardeşinin kendisini hiç dikkate almamasına şaşırması için hiçbir neden yoktu. Yine de, Acheron'un onu ihmal etmesi ve insanlıktan tamamen yoksun olması, şimdiye kadar tekmelenmeye alışmış olması gereken bir yeri derinden yakıyordu.

İkiz olmak için çok fazla.

Ama bu doğru değildi ve o da bunu biliyordu. Aynı özellikleri paylaşıyor olabilirlerdi ama Acheron, Styxx'e hamile kaldıktan çok sonra Aara'nın rahmine itilmişti. Apollymi piçini onun hayatına zorla sokmuş ve bu süreçte ona büyük bir kazık atmıştı.

Belki de tüm bunlar tanrı olmanın bir parçasıydı. İnsanlara yaptıklarını tamamen göz ardı etmek. Onlara karşı bir nebze bile merhamet gösterememek.

En azından geri gelip beni öldürebilirdin. Acheron'un o gücü vardı. Üç saniye. Üç küçük

Kalp atışları ve Acheron onun acısına son verebilirdi.

Bunun yerine, onu acı çekmeye bıraktı. Sonsuza kadar. İzole edilmiş bir cehennem çukurunda tek başına.

Styx anıları onu parçaladıkça yüzünü buruşturdu. Sonsuz yalnızlık ve kendinden nefret etme günleri. Yüzyıllar önce, Artemis onun için yiyecek getiren hizmetkârlar gönderdiğinde bile, bunlar kör, sağır ve dilsizdi... onun yalnız varlığından kimseye bahsetmemelerini sağlamak için aldığı bir önlemdi.

Ya da daha doğrusu, tıpkı ona benzeyen bir oyuncak hayvanı olduğunu.

Hiç kimsesi yoktu. Karısının ve hiç tanışmadığı oğlunun acı tatlı anıları dışında hiçbir şeyi. Rahatlattıkları kadar, hatta daha fazla acı veren anılar.

Ama ne önemi vardı ki? Geçmişini değiştiremezdi. Olan olmuştu ve o bir şekilde hayatta kalmıştı. Nasıl olduğunu biliyorsa lanet olsun.

Ayağa kalkarak yüzündeki, sakalındaki, ellerindeki ve göğsündeki kanı yıkadıktan sonra Dionysos'la birlikte odaya döndü.

"Daha iyi mi?" diye sordu tanrı alaycı bir tavırla.

"Pek sayılmaz. Ancak kanama durdu." En azından dıştan.

İç kanama hiç durmadı. "Aman Tanrım, gerçekten de ona benziyor."

Styx döndüğünde tanımlayamadığı bir tanrının onlara yaklaştığını gördü. Boyu onlar kadar bile olmayan bu adamın uzun siyah saçları at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmıştı. Onda şeytani ama bir o kadar da yaramaz bir şeyler vardı.

"Camulus ile tanışın. Kelt-Galik savaş tanrısı."

Styx "Kelt-Gallik "in ne anlama geldiğini sormaya başladı ama daha soru oluşur oluşmaz zihni Dionysos'un kafasına yerleştirdiği bilgilerden cevabı buldu. Bu iki ırk, ülkesi yıkıldıktan ve Apollymi'nin öfkesinin küllerinden yeniden inşa edildikten çok sonrasına kadar var olmamıştı.

Camulus alaycı bir sırıtışla onu süzdü. "Ama onun gibi giyinmiyor. Ya da onun gibi durmuyor. Sence geçebilir mi?"

Dionysos omuz silkti. "Kara Avcılar oldukça aptaldır. Onları kandırmak çok zor olmamalı."

Styxx bu yabancı terim karşısında kaşlarını çattı. "Kara Avcılar mı?" "Ah, kahretsin. Tam bir yükleme yapmayı mı unuttum?" Dionysus koydu

Elini tekrar Styxx'in omzuna koydu.

Bir anda olayların geliştiğini gördü. Apollo Atlantis'in yok edilmesini üstlenmiş ve bunun Ryssa'ya yapılanlara misilleme olduğunu iddia etmişti. Apollymi onu yalanlamak için ortalıkta olmadığından, bu en çok anlatılan efsaneydi.

Apollo, Apollite ırkını birbirlerinin kanı dışında hiçbir şeyle beslenmemeleri için lanetlemişti. Ama en kötüsü, yirmi yedinci doğum günlerinde... Ryssa'nın öldüğü yaşta acı içinde ölmeye mahkûm edilmişlerdi.

Sayılır. Babası onu evlilik piyasasında daha cazip kılmak için yaşımdan bir yıl sildirmiş ve Apollo'ya gerçeği hiç söylememişti. Aptal herif bu yalanı hak etmişti. Sonra Apollon'un Acheron'u sakat bırakıp öldürmesine öfkelenen Apollymi, Apollon'un varisi Strykerius'u yanına almış, tanrı da yanlışlıkla onu lanetlemişti.

İnsanlar.

İronik bir şekilde, güneş tanrısı hiçbir zaman o kadar parlak olmamıştı. Styxx, Yunanlıların Apollo'yu neden kehanet tanrısı olarak seçtiklerini anlayamamıştı.

Strykerius'un da babasına Styxx kadar sevgi beslediğini söylemeye gerek yok. Ama Stryker henüz Apollo'yu öldürememişti. Çaba göstermediği için değil. Düzenli olarak atasına ve insanlığa saldırılar düzenliyordu.

Stryker ve Daimon ordusu hâlâ buralardaydı çünkü Apollymi onlara Apollo'nun lanetini insan ruhlarını çalarak ve onlarla yaşayarak nasıl atlatacaklarını öğretmişti - oğlunu istismar ettiği için insanlıktan intikamını alıyordu. Ancak bir Apollite bir insan ruhunu bedenine çektiği andan itibaren, onları fizyolojik olarak sonsuza dek değiştirdi ve birçoğu

zihinsel olarak. Onlar artık Apollitler değil, sözde Daimonlardı. Sadece insanların ruhlarıyla beslenmek için yaşayan kötü ruhlar.

Apollo'nun lanetinden iki bin yıl sonra Artemis, Daimonların içindeki insan ruhları ölmeden ve acı dolu bir arafta sonsuza dek kaybolmadan önce onları kovalayıp öldürmeleri için Karanlık Avcılarını yaratmıştı.

En azından Artemis'in halka açık hikayesi buydu. Kardeşi gibi o da yalan söylüyordu. Karanlık Avcıları'nın gerçek amacı ona Acheron'a karşı koz vermek ve onu manipüle edip kontrol etmek için kullanabileceği bir araç sağlamaktı.

Styxx bu ironiye acı acı güldü. Sen hala bir fahişesin, küçük kardeşim. Hala kölesin.

Bazı şeyler hiç değişmedi.

"Yakalandın mı?" Dionysos sordu.

"Evet. Bir zamanlar bana yaptığı iyiliğin karşılığını nihayet alacağım geceye kadar kardeşimin adamlarına müdahale etmemi ve onları ona karşı kullanmamı istiyorsun."

Camulus kaşlarını çatı. "Ne iyiliği?"

Styxx elini göğsünün ortasındaki yara izinin üzerinde gezdirdi. "Ben uyurken kalbime bir hançer sapladı. Ama ben Acheron gibi korkak değilim. Bıçağı sapladığımda benim olduğumu bilmesini istiyorum."

Camulus alçak bir ıslık çaldı. "Yunanlıların en çok trajedileriyle tanınmasına şaşmamalı. Siz piçler işlevsiz ailelerin kitabını yazdınız."

Dionysos alay etti. "Gerçekten mi? Beni çekip çıkarmamı mı istiyorsun? panteon tarihiniz?"

Teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Teslim oluyorum ama buna alışma. Benim doğamda yok."

Dionysos Styxx için bir dizi modern kıyafet yarattı ve bunları ona uzattı. "Önce yıkanmayı unutma."

Müstehcen bir hareket yapma dürtüsüyle savaştan Styxx kıyafetleri aldı ve duşa yöneldi. Çabucak içine girdi ve ne kadar inanılmaz bir his olduğunu düşünerek iç geçirdi. Öldüğü günden beri hiç ılık suyla yıkanmamıştı. Her ne kadar

Başı duş başlığının çok üzerindeydi, sıcak su hala teninin üzerinde kayarken iyi hissettiriyordu. Duş alırken, tepeden tırnağa onu saran yara izleri karşısında dişlerini sıktı. Ama hâlâ en çok canını yakan ikisi Acheron'un kalbinde açtığı yara ile Ryssa'nın karnında açtığı yaraydı. Neden onu annesinden kalanlardan daha çok rahatsız ettiklerini bilmiyordu ama yine de ediyorlardı.

Ve her zaman gözlerini yaşartan yara izi, kendi yaptığı obsidyen bir bıçakla sol ön koluna oyduğu bir yara iziydi.

Βηθανία.

Γαληνός.

Bethany babasının ona verdiği yara izinin üstünde. Altında Galen. Ve Galen sadece akıl hocası için değil, onların hiç doğmamış oğlu için de. Onun için her şey demek olan insanlara kalıcı bir övgü.

Bir daha asla göremeyeceklerine. Onlardan geriye kalan tek şey yarasıydı.

"Sizi özlüyorum," diye nefes aldı. Zaman onların ölümüne katlanmayı kolaylaştırmamıştı. Bazı açılardan daha da kötüleştirmiş gibi görünüyordu.

Gözyaşlarını geri kırarak bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onlar gitmişti ve şanslıysa onlarsız daha fazla dayanmak zorunda kalmayacaktı.

Adlarını öptükten sonra suyu kapattı ve dışarı çıktı. Havluya dokunduğu anda nefesi kesildi. İnanılmaz derecede yumuşaktı. Adada hiç bez yoktu. Hiçbir çeşit havlu yoktu. Ve kokusu...

Çiçekler gibi.

Ne inanılmaz bir lüks. Ölümlü günlerinde sahip oldukları her şeyden çok daha kaliteli olan dev aynada kendine bakarken donup kaldı. Annesi ve Ryssa bu aynada kendilerine bakarken kör olabilirlerdi.

Bakışları bedenini işaretleyen korkunç yara izlerine kaydı. Tiksintiyle dudağını büktü. İğrenç biriydi. Bethany kör olmasaydı, bunları görseydi onu anında bir kenara fırlatırdı.

İç geçirerek hızla giyindi, tıraş oldu ve iki tanrının Acheron'un ölümünü ve kendilerinin iktidara yükselişini planladıklarını görmek için odadan çıktı. Katıldığı için suçluluk duymalıydı, ama dürüst olmak gerekirse ...

Acheron'un canı cehenneme. Kardeşi ona hiç merhamet göstermemişti, o halde neden ona merhamet gösterebilirsin ki?

Styx bir koku aldığı anda kaşlarını çatı...

"Bu yemek mi?"

Camulus başını salladı. "Oda servisinden biftek sipariş ettim.

Bir tane ister misin?"

Ağızdan salyalar akarken çenesi gevşedi. "Sığır eti mi?"

"Evet, burada vejetaryen yok." Camulus esnedi pazıları. "Soya sana bunları vermiyor."

Styx tabağın gümüş kapağını çekip dudağını ısırırken onu görmezden geldi. O kadar uzun zamandır biftek görmemişti ki neye benzediğini unutmuştu.

Kokuyordu.

"Kahretsin, Dion. Sanırım biftek senin oğlanın sertleşmesine neden oldu."

"Dünyaya yeniden alışana kadar birkaç hafta boyunca her şeyin onu sertleştireceğini tahmin ediyorum."

"Sadece ona çikolatalı kek vermediğinden emin ol. Orgazmdan ölebilir."

Yemeğe oturduğunda Styx'in kaşları daha da çatıldı. "Çikolatalı pasta mı?"

Camulus homurdandı. "Sonra sipariş veririz. Şimdi sessiz olun ve bırakın tanrılar konuşsun."

Styx bunun için bıçağını Camulus'un kafatasına doğru fırlatmamak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Ama yenecek gerçek et varken bıçağı ziyan etmek istemedi. Ve önce onu öldürmek zorunda da değildi.

Medeni bir şekilde, bir insan gibi yemek ve dönüştüğü hayvan gibi ağzına atmamak için her şeyini harcadı. Tanrım, çok güzeldi. Pastayı unutun... hiçbir şey bundan daha iyi olamazdı.

Şaraba uzandı ve sonra içinde bulunduğu kaba bakarak durakladı. Çok narin ve kırılgan görünüyordu.

Camulus ağır bir iç geçirdi. "Bu işe yaramayacak." Styxx'i işaret etti. "Sanki uzaylı bir istilacıymış gibi cama bakıyor."

"Hiç böyle bir cam görmemişti."

"Demek istediğim. Acheron'u asla geçemeyecek."

Eleştiri ve alaylara tepki veremeyecek kadar alışık olan Styxx'in kaşları daha da çatıldı. "Bunu neyle sulandırmalıyım?"

Camulus cevap vermeye başladı ama Dionysos onun sözünü kesti. "Yapamazsın." Styxx'in itirazını bastırmak için elini kaldırdı. "Sizin zamanınızda şarabı sulandırmadan içmenin medeniyetsizlik olduğunu biliyorum. Ancak bu çok uzun zaman önceydi. Olduğu gibi iç. Güven bana, güzeldir ve seni köye tecavüz edip yağmalamaya itmez." Sonra konuşmasına geri döndü.

Şarap içmeyi bilmesi gereken biri varsa o da Yunan asma tanrısıdır.

En iyisini umarak, Styxx belli belirsiz bir yudum aldı. Bunu itiraf etmek ona acı veriyordu ama Dionysos haklıydı. Çok lezzetliydi. Ve Didymos'ta bildiklerinden çok farklıydı.

Styxx onların konuşmalarını dinlerken Dionysos'un Olimpos'tan kovulduğunu ve ölümlüler diyarında yaşamaya gönderildiğini.... planladığı düşmanca ele geçirmenin gerçek nedenini öğrendi. Dionysos Olimpos'a dönmek ve babasını dağdan atmak istiyordu.

Aynı şekilde, Camulus'un tanrılığı da neredeyse yok olmuştu ve Talon adında birinin kalbinin oyulmasını istiyordu.

Konuşmalarının ortasında, ona bakmak için konuşmayı kestiler. "İnsan mı?" Dionysos sordu.

Keşke.

"Sarhoş delilerin tanrısı mı?" diye karşılık verdi Dionysos.

Camulus güldü.

Dionysos pek değil. "Atlantis aksanı taklidi yapabilir misin?"

Styxx peçetesiyle ağzını sildi. "Bir tanesini duymayalı uzun zaman oldu ama sanırım bende var."

Olimpiyatçı gerçekten de etkilenmiş görünüyordu. "Bunu nereden buldun?"

"Atlantis'te üç yıl geçirdim. Bunu çok duydum."

"Ah, şey, bil diye söylüyorum, kardeşinin aksanı gelip gidiyor."

"Not edildi."

Dionysos şarabını kadehinde evirip çevirdi. Doğru kelime buydu. "Bu yorumumdan pişman olacak kadar yaşayabilirim ama sanırım bu işi başaracağız."

Styxx sadece onların iyimserliğini paylaşmayı diledi. Sınırlı özgürlüğümün tadını çıkarsam iyi olur. Çünkü er ya da geç bir şeyler olacak ve yakında cehenneme geri gönderilecekti.

Bundan emindi.

17 Şubat 2004

Styx, Cafe Pontalba'da, Mardi Gras öncesi kutlamaların ortasında turistlerin akın ettiği caddeye açılan büyük kapılardan birine yakın bir masada tek başına oturuyordu. Garson az önce tabağını ve kartını almıştı.

Birasını içerken, kendisine hiçbir anlam ifade etmeyen yabancı insanlara baktı. Hepsi çok tuhaftı.

Sanki sen değilsin?

Doğru. O kadar yersizdi ki, buna dayanamıyordu. Ve insanların hayatlarıyla oynamaktan nefret ediyordu. İlk başta, görevlerini umursamamıştı. Kardeşiyle birlikte çalışan Kara Avcılar'a yaklaşıp Dionysos ve Camulus'a rapor verecekti. Kafalarını karıştırmak ve biraz kafalarını karıştırmak.

Onların düşüncelerini duyabildiği için bu çok daha kolay olmuştu. Ama onu hayrete düşüren şey, Kara Avcıların kardeşine duydukları sevgi ve saygıydı.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, tanıdıkları Acheron ile onu bıçaklayan korkak kardeşi bağdaştıramıyordu. Vücudunu acımasızca yağlayan ve Estes'in kasıklarına "fahişe" damgası vurabilmesi ve bu yapılırken gülmesi için onu yere yatıran kardeş.

En büyük dileği Styx'e tecavüz edildiğini görmek için para ödemek olan kardeş.

İkizi hiçbir zaman diğer insanlarla ilgilenmemişti. Estes'in tacizleri göz önüne alındığında, Acheron acı ve öfke içindeydi.

Yaralandım.

Belki de insanlar değişiyordu. Tanrılar biliyordu ki Acheron'un Styx'i tecritte çürümeye terk ederken bunun için bolca zamanı vardı.

Yine de... böylesine fedakâr, "iyi" ve yardımsever bir insan neden kendi kardeşini kontrol etmesin?

En azından on bir bin yılda bir mi?

Garson kız kartını iade ederken Styxx şakaklarını ovuşturdu. Etrafında yankılanan sesler başını ağrıtiyordu. Adada olmanın tek iyi yanı da buydu. Kafasının içindeki tek ses kendi sesiydi. Ve o bile birkaç bin yıl sonra solmuş ve sessizleşmişti.

Artemis'in garip aralıklarla gönderdiği bekçilerin bile sözlü düşünceleri yoktu. Daha ziyade düşünceleri o kadar canlı resimlerdi ki, onlar gittikten sonra onları kuma çizirdi. Sonra gelgit gelip onları yıkıyor ve ona çizmesi için yeni bir sayfa bırakıyordu.

Telefonu çaldı. Styxx numarayı kontrol etti ve Dionysus'un cep telefonuna yönlendirdiği Kara Avcılardan biri olmadığına şükretti. Telefonda onların düşüncelerini duyamadığı için onlarla konuşmak normalden daha da zordu.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu Camulus'a.

"Kadın hakkında bir şey öğrendin mi? Talon onun reenkarne olmuş karısı olduğunu biliyor mu?"

Evet, vardı ama Styxx bunu paylaşmaktan kaçındı. Nedeninden emin değildi. Sadece Camulus'un ses tonundaki umutlu sevinç onu temkinli kılmıştı. Ayrıca, sevdiği kadını kaybetmenin acısını anlıyordu. Başka bir adama böyle bir şeyle işkence edecek kadar duygusuz değildi.

Kendi özgürlüğü ve akıl sağlığı için bile.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi.

Camulus küfretti. "Öğren!" Telefonu kapattı.

"O şeyi parçalayacakmış gibi görünüyorsun."

Styxx başını kaldırdığında masasının önünde Nick Gautier'i gördü. Çocuğa birkaç gün önce Karanlık-Avcılardan birinin kurulumuna yardım ederken rastlamıştı. Bu adam, Camulus'un en çok işkence etmek istediği Karanlık-Avcı olan Talon için bir yaverdi -günümüzün hizmetkârı ya da çalışanı.

Görünüşe göre Talon, Karanlık Çağlar'da Camulus'un oğlunu savaşta öldürmüştü ve tanrı bunun intikamını almak için yanıp tutuşuyordu.

Yine de hepsi Styxx'in Apollo'yu Styxx'in oğlunun hayatına mal olan tüm günahları için affetmeye istekli olması gerektiğini düşünüyordu....

Evet.

"Hey, çocuk." Styxx telefonu cebine kaydırды. Boyu 1.80 olan Nick fiziksel olarak Styxx'ten büyüktü ama yine de ona bebek gibi geliyordu. Cajun çocukta Styxx'in daha önce sahip olduğundan emin olmadığı bir masumiyet vardı. Eğer sahip oluyorsa, hâlâ bir pana içinde olmalıydı.

Nick önündeki sandalyeyi aldı, çevirdi ve üzerine oturdu. "İyi olduğuna emin misin? Biraz keyifsiz görünüyorsun."

Bu bir yetersizlikti. Konu Acheron olmadığını keşfetmeye geldiğinde kasabada onu gerçekten endişelendiren tek kişi Nick'ti. Görünüşe göre kardeşinin Nick'le, Acheron'un diğer insanlarla sahip olmadığı sıkı bir ilişkisi vardı.

"Daimonlar. Çok fazla şey oluyor."

Nick güldü. "Seni anlıyorum. Her şey bir yana, okul da canıma okuyor. Keşke finallerime girmesi ve ödevlerimi yazması için birinize para verebilseydim. Onlarla ilgili ne var bilmiyorum ama ne zaman bir testin başına otursam tıkanıyorum ve hiçbir şeyi nasıl doğru yapacağımı hatırlayamıyorum."

Styxx onun sözleri karşısında homurdandı. "Yani bana performans kaygısı sorunu yaşadığını mı söylüyorsun?"

"Ne...? Hayır! Kesinlikle hayır!"

Styxx, Nick'in haklı öfkesine güldü. Acheron'un Nick'ten neden hoşlandığını anlayabiliyordu ve bu, Galen'in neden onunla arkadaş olduğunu açıklamak için uzun bir yoldu.

İçinde bir ateş var, evlat. Genç omuzlarında dünyanın yüküyle Atlas gibi dolaşmana rağmen, bunu yapıyorsun ve hala onuruna sahip çıkıyorsun.

Bu çocukla tanışana kadar bu sözleri hiç anlamamıştı. Nick Gautier'in mükemmel bir tanımıydı. Ve Styxx

Oğlunun annesine göz kulak olma ve onu koruma biçimine hayranlık duyuyordu. Aralarında çok özel bir bağ vardı ve oğlu Galen büyüdüğünde Nick'e çok benzeyeceğini düşünmek hoşuna gidiyordu.

"Ah, kahretsin." Nick telefonunu çıkardı.

Styxx nefesini tuttu, telefondakinin kardeşi olmamasını umuyordu. Eğer öyleyse, yakayı ele vermişti.

"Selam anne. Ash ile Cafe P'de oturuyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?" Pantolonunun cebinden bir kalem çıkardı ve bir peçete aldı. "Yağsız süt. Dilimlenmiş peynir. Ekmek." Durakladı ve kaşlarını çatı. "Ah, anne... zorunda mıyım?" Kesinlikle sinirlendi. "İyi. Bilmek istemediğim kızsal şeyler. Gah! Hayır, anne, o konuya girme. Ben senin oğlunum, biliyorsun değil mi? Bunu da bilmek istemiyorum. Seni seviyorum. Güle güle." Telefonu kapattı ve iç çekti. "Kadınlar tampon kullanmadan önce doğduğun için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun. Yemin ederim, erkeklere sonsuz saatler boyunca utanç, aşağılanma ve işkence yaşatmaktan başka bir amaç için icat edilmediler. Çünkü hiçbir şey markette elinde pembe çiçekli, şrinkle sarılmış dev bir canavar tutan bir erkekten daha iyi kırbaçlanmış diyemez. En azından bunları düz kahverengi bir ambalaja ya da işaretlenmemiş siyah bir kutuya ya da her yerde bulunan bir şeye koyabilirlerdi."

Styxx'in tamponun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Nick'in yüzündeki ifade ona sormamasının daha iyi olacağını söylüyordu. Dionysos'un ona tanımını vermeyi unuttuğu başka bir şey daha vardı.

Nick söylenmeye devam ederken kâğıdı cebine soktu. "Ve neden yeniden stok yapmadan önce hep sonuncuya kadar bekliyorlar? Sanki oldukça düzenli bir programla ayda bir kez almıyorlarmış gibi... Bunu tuvalet kâğıdına yapsaydım, beni uykumda katlederdi." Hırladı ve ayağa kalktı. "Acil bir işim var. Sonra görüşürüz."

Styxx "tampon" kelimesinin tanımını öğrendiğinde gülerek başını Nick'e doğru eğdi ve çocuğun

kalabalığın içinde kayboldu. Ayağa kalktı ve bahşış olarak masaya yirmi dolarlık bir banknot bıraktıktan sonra dışarı çıktı.

Nick, kendisini onun gibi seven bir annesi olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. Bu dünyada çok ender rastlanan bir şeydi.

Styxx kaldıkları otele geri döndü. Odanın kapısını daha yeni kapatmıştı ki Camulus ortaya çıktı ve ona öyle sert bir yumruk attı ki Styxx'in taktığı güneş gözlüğü kırıldı.

Başında bir acı patladı. "Ne oluyor lan?" "Bana bir daha yalan söylersen bağırsaklarını deşerim."

Styxx elinin tersiyle kanı sildi. "Daha iyi bir tehdit seçmen gerekecek. Zaten içimi bir tanrı boşalttı. Artık gerçekten umurumda değil."

"Tamam. Seni iğdiş edeceğim."

Güldü. "Ben de o yollardan geçtim. Üçte üç denemek ister misin?"

Camulus ona kaşlarını çatı. "Sen delisin, değil mi?"

Bu noktada, iyi bir bahisti.

Ama konuşmadı. Aksine, tanrının yanından geçip küçük buzdolabından bir şişe daha bira almaya gitti. Üstünü kapattı ve bir sonraki görevini sessizce beklemek üzere kanepeye oturdu.

Gün geçtikçe daha da zorlaşan bir şey. İnsanların hayatlarıyla oynamaktan bıkmıştı. Kendisi tanrılar tarafından o kadar çok oyuna getirilmişti ki, Camulus ve Dionysos'un kendisinden istediklerine giderek daha fazla içerliyordu. Böyle giderse, adasına geri dönmeyi talep etmek üzereydi.

Apollo olsun ya da olmasın.

21 Şubat 2004

Camulus omzunda baygın ve kanlar içinde bir kadınla belirdiğinde Styxx şaşkınlıkla bakakaldı. Onu Sunshine Runningwolf, yani Talon'un reenkarne karısı olan kadın olarak tanıdı.

"Ne yaptın sen?"

Camulus onu yatağa fırlatırken cevap vermedi ve güçlerini kullanarak kurşun yarasını iyileştirdi. Sonra, onu yatağa kartal gibi bağladı.

Styxx gördüğü manzara karşısında öfkeden deliye döndü. "Ne yapıyorsun?" Bu bir soru değildi. Bir talepti.

"Gitmediğinden emin olmak için."

"Onu bu şekilde bağlamak zorunda değilsin." "Neden olmasın?"

Bu aşağılayıcı. Ama Styxx anıları onu parçalara ayırırken bunu söyleyemedi. İçinde öyle bir panik yarattı ki, zorlukla nefes alabiliyordu. Bu şekilde bağlıyken nasıl işkence gördüğünü ve defalarca tecavüze uğradığını hatırladı.

Buna dayanamayarak botundan bıçağı çıkardı ve onu serbest bıraktı.

Camulus kaşlarını kaldırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Kaçamayacak."

"Haddini aşıyorsun, insan."

Styxx dudağını büktü. Görünüşe göre tanrılardan dersini alamamıştı, çünkü ağzından çıkan sonraki kelimeler son derece aptalcaydı. "Peki, Apollo. Bana en kötüsünü yap."

"Burada neler oluyor?" Dionysos onlara katılırken sordu.

Camulus Styxx'e ters ters baktı. "Evcil hayvanın kıcına tekme yemek üzereydi."

Styxx homurdandı. "Ve seninki de kıcına tekme yemek üzereydi."

Dion boğazının derinliklerinden tiksinti dolu bir ses çıkardı. "İkinizi ayırmaktan gerçekten yoruldum. Artık kesin şunu!" Dikkatini yataktaki baygın kadına çevirdi. "O neden burada?" diye sordu Camulus'a.

Galyalı savaş tanrısı kendini beğenmiş bir memnuniyetle kollarını göğsünde kavuşturdu. "Talon'a işkence etmek için. Ona ne yaptığımız hakkında hiçbir fikri yok ve bu onu çıldırtacak. Beni durduracak gücü yokken onu kelimenin tam anlamıyla kollarından söküp aldım."

Styxx kendi yüzündeki ifadenin ne kadar çirkin olduğunu ancak hayal edebilirdi. Çünkü bu sözler Camulus'un ağzından çıkar çıkmaz, Dionysos onu odadan çıkarıp yatak odasına götürdü, böylece konuşmalarını duyamayacaktı.

Ya da öyle sanıyorlardı.

"Artık o gittiğine göre, Cam, kendini açıkla. Ne yaptın sen?"

"İçeri girdim ve onu Talon'dan aldım, böylece onu kimin tuttuğunu bilecekti. Onu görevden almak istedim. Seni temin ederim, ona yapabileceklerimden korktuğu için delirmek üzere. Eminim şimdiye kadar Acheron'la temasa geçmiştir. Onları mümkün olduğunca kızdırmalıyız, değil mi?"

"Evet, öyle. Peki onunla ne yapacağız?"

"Ona tecavüz edeceğiz."

Styxx'in aklı ona bu işin dışında kalmasını söylüyordu ama yapamadı.

Camulus'un bunu ona ya da herhangi birine yapabileceği düşüncesi...

Tanrı'nın kalbini avucunun içine almak istiyordu. Sağduyusu galip gelemeden odaya daldı. "Ona dokunursan iki kolunu da koparır ve seni onlarla döverim."

Dionysos Galyalı'yı saldıramadan yakaladı ve Styxx'e ters ters baktı. "Seni Hades'e geri göndermek zorunda mıyım?"

Styxx Camulus'un bakışlarını kendi bakışlarıyla tuttu. Eğer hemen alternatif bir plan yapmazsa, o piç kurusu istediğini yapacaktı ve Styxx'in ilk elden bildiği gibi, Dionysos birine tecavüz edilmesine katılmasa da, bunu kesinlikle durdurmayacaktı. Sadece çekip gider ve insanı kendisini yakalayanın sapkınlığına terk ederdi.

Ne olursa olsun, buna katlanamazdı.

"Başka bir fikrim var."

Camulus Styxx'e doğru hamle yaptı ama Dionysos onu tekrar yakaladı ve geri itti.

"Köşende kal, Galyalı. Onu bir d i n l e y e l i m ." Dikkatini tekrar Styxx'e çevirdi. "Devam et."

Styxx sakın kalmak için kendini zorladı. "Hepsinin aklını sikmek istiyorsun. Değil mi? Bu yüzden mi buradayım?"

"Evet."

Styxx tereddüt etti. Bu birine yapmak isteyeceği son şeydi. Ama yapmazsa, kadının başına çok daha kötü bir şey gelebilirdi. "Kulübemde Eycharistisi'nin içinde olduğu bir sandık var."

Dionysos'un çenesi gevşedi. "Bunu nasıl aldın?"

"Bu bir hediye idi." Bu sözler Styxx'in kursorunda kalmıştı. Estes onu Styxx'e istediği zaman neler yapabileceğini hatırlatması için bırakmış, Styxx de amcasını soğukkanlılıkla öldürmekte neden haklı olduğunu hatırlamak için saklamıştı.

Dionysos inançsızlıkla bakışlarını ona dikti. "Neden hâlâ sende?"

"Son on bir bin yıldır ıssız bir adadaydım. Bir yaban keçisini becermek istemediğim sürece, bunun pek bir faydası olmadı. Ve siz tanrıların aksine, hayvanları becermek bana çekici gelmiyor."

Öfkelenen Dionysos doğruldu. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bunu asla yapmadım."

Evet, doğru. "Ampelos?"

"Satyrler yarı insandır."

Styxx, Dionysos'un cevabı karşısında acı bir kahkaha attı. "Peki neden yarı insan bunlar?"

"İyi, sadece bir kez oldu ve o zaman gerçekten çok sarhoştum ve Phobos beni buna cesaretlendirdi."

Bir kere mi? Gerçekten mi?

"Ismarius?" Styxx, Olimposlu'nun sapkınlığının bir başka ünlü hatırlatıcısıyla alay etti.

"Nesin sen? Biyografi yazarım mı?"

Camulus güldü. "Demek keçi lafı eve biraz yakın geldi, ha?"

"Kapa çeneni." Dionysos tekrar Styxx'e döndü. "Madem tecavüze uğramasını istemiyorsun, neden ona güçlü bir afrodisyak veriyorsun?"

Çünkü bana başka seçenek bırakmadın. Eğer bunu yapmazsam, diğer piç onu gerçekten incitecek. Onu azdırmak, bir domuz tarafından tecavüze uğramaktan iyidir.

Ama onlara gerçek nedeni söylemekten daha iyisini biliyordu. "Kafalarını karıştırmak. Ona verildiğini bilmek Talon'u strese sokacak ama en önemlisi, Acheron'a burada olduğuma dair güçlü bir mesaj gönderecek ve bu onu hayal bile edemeyeceğiniz kadar üzecek."

"Neden umursasın ki?" Camulus sordu.

"Onun tüm sırlarını ve geçmişinin her ayrıntısını bilen hayattaki tek kişi benim. İnanın bana, bunların hiçbirini arkadaşlarıyla paylaşmamı istemiyor. İfşa edeceğim şeylerin korkusu onu felç edecek. Ve düşünceleri öylesine karışmış bir halde peşimden gelecek ki geliyor mu gidiyor mu bilemeyecek."

Dionysos ona ters ters baktı. "Bu işe yarasa iyi olur."

"İnanın bana. Kimse ikizimi benden daha iyi tanıyamaz. Şimdi onu bir yere götürüp bunu ona vermeliyiz, sonra da onu bunun etkisi altında bulmalarına izin vermeliyiz." Ve Talon'un onu bulan kişi olduğundan ve Galyalı domuzun ellerini kendine sakladığından emin olun.

Dionysos başını salladı. "Dikkat dağıtmak ve Karanlık Avcıları ona ulaşana kadar onu korumak için birkaç Daimon getireceğim."

* * *

Dionysos, Styxx'i yüzyıllardır evi olan sade deliğe geri getirdikten sonra ona kaşlarını çattı. "Burayı sen mi yaptın?"

Styxx başını sallayarak kulübesinin kapısında duraksadı. "Aslında burada taştan bir kulübem vardı ama birkaç yüzyıl sonra yıkılıp toz oldu."

"Tamir edemedin mi?"

Olimposlu'ya alaycı bir bakış attı. "Taşları bulmak ve elle harç yapmak çok zaman alıyor. Buraya hiçbir alet ya da malzeme olmadan bırakıldım. Silahlar ve aletler de dahil olmak üzere hayatta kalmak için ihtiyacım olan her şeyi kendim yapmak, yediğim ve giydiğim her şeyi öldürmek ya da toplamak zorundaydım." Styxx, erzak azaldığında ordusuyla birlikte aşırma zorunda kalmış bir savaş gazisi ve babasının bulabildiği en zor, en önemsiz işlerde çalışmasını istediği bir çocuk olmasaydı, burada tamamen şansız olurdu.

Dionysos kaşlarını çattı. "Bakıcıların olduğunu sanıyordum?"

Bu anıyı hatırlayınca Styxx'in çenesinde bir tik oluştu. "Kısa bir süre için insanlar zaman zaman yiyecek getirirlerdi. Belki yüz yıl kadar. Sonra bir daha asla."

"Yalnızlıktan nasıl delirmedin?"

"Yapmadığımı kim söyledi?" Styxx etrafına bakındı ve binlerce yıldır uyuduğu kum zemindeki hayvan postlarına bakarak yüzünü buruşturdu. Hayatta kalmak için yapmak zorunda kaldığı taş aletler - Atlantis savaşından sonra Yunanistan'a dönerken Trakyalıların saldırısı yüzünden sağ eli kısmen felçli kaldığından beri normalden iki kat daha zor bir işti bu.

Onun sade ve sert varoluşunda rahatlatıcı ya da huzur verici hiçbir şey yoktu.

Dionysos onu serbest bırakmadan önce Acheron'dan nefret etmemiş olsaydı, kardeşinin yüzyıllar boyunca yaşadığı lüksü gördükten sonra şimdi kesinlikle nefret ederdi. Acheron'un etrafını saran ve onu ailesi gibi seven arkadaşlarını.

Styxx bu bencil piçin onu kontrol etme zahmetine nasıl katlanamadığını hâlâ anlayamıyordu. Sadece bir kez. Ona bir hamburger getirdi.

Bir yastık ya da battaniye. Gerçekten mi? Bu Bay Atlantis Tanrısı için çok mu fazla olurdu?

Tiksinen Styxx göğsüne doğru gitti ve onu aldı. "Ben hazırım."

"Evet. Sanırım burayı yeterince görmüşsünüzdür."

Hiçbir fikrin yok. Styxx bir şey söylemedi ama Dionysos'un ayak sürüyerek gitmemesine sevindi.

En azından otel süitine döndüklerinde Apollo orada onları bekleyene kadar böyle düşünmüşlerdi.

Ne oluyor be?

Styxx'i gören Olympian'ın yüzüne yavaş bir gülümseme yayılırken, Styxx'in midesi her kalp atışında daha da küçüldü.

Camulus bakışlarını Dionysos'a kaydırdı. "Buraya seni aramaya geldi. Umarım sakıncası yoktur. Ona beklemesini söyledim."

Ağzı böyle söylüyordu ama Styxx, Camulus'un bunu ondan öç almak için kasten yaptığını duyabiliyordu. Ve hepsi Styxx'in sürçmesi yüzünden...

Lanet olsun. Sinirlerini herhangi bir nedenle kimseye göstermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Özellikle de intikamcı bir tanrıya. Tam bir sefalet ve acı vücudunun her molekülünü tüketti. Dürüst olmak gerekirse, o piçin gözetimine maruz kalmaktansa adaya geri dönmeyi tercih ederdi.

Dionysos'a döndü. "Anlaşmamız iptal oldu. Beni geri gönder."

Dionysos başını Styxx'e doğru sallarken gözlerinde gerçekten de acıma vardı. "Bunun bir önemi yok. Artık hayatta olduğunu biliyor. Benim yaptığım gibi seni oraya kadar takip edebilir."

Tabii ki yapabilirdi. Ve o adada, Styxx gece ya da gündüz, her an Apollo'nun merhametine kalmış olacaktı. Didymos'ta olduğundan daha da kötü olacaktı.

Apollo'nun kimsenin onları rahatsız etmesinden ya da ...

Styxx sandığı masaya çarptı. "Umurumda değil. Ben gidiyorum." Hışımınla Sunshine'ın odasına gitti ve kapıyı açtı.

Onu görür görmez gözleri fal taşı gibi açıldı. Öfkeyle bıçağını çıkardı ve onu kurtarmaya gitti.

Camulus kükreyerek onu yataktan uzaklaştırdı.

Styxx gözlerinde vahşi bir parıltıyla ona döndü. Hepsinden bıkmıştı. "Getir onu, kaltak!"

Camulus ona doğru hamle yaptı ve Styxx sola doğru bir çalım attıktan sonra sağa dönerek hançerini tanrının böğrüne sapladı. Galyalı öfkeyle böğürdü.

Styxx onu yakaladı ve yere düşürdü. Camulus ona bir ok fırlattı ama Styxx ondan kurtuldu ve Camulus'un kafasını yere çarparak yaşlı varlığı sersemletti.

"Dur!" Dionysos emretti. Styxx onu duymazdan geldi.

"Eğer durmazsan kadını öldüreceğim. Ciddiyim, Styxx."

Tartışmada tereddüt etti. Bir yandan, neden umursasın ki? Ama ona ve kara gözlerindeki dehşete baktığında, ona zarar veremeyeceğini biliyordu. Çok fazla masumun bedel ödediğini görmüştü. Onu hiç tanımasa da, ne onun ne de Talon'un, kendisinin çok yakından bildiği kâbuslarla yaşamasını istemiyordu.

Kimse karısını gömmemeli ...

Bir ömürde iki kez yapmayı boş verin.

Öfkelenen Styxx, bıçağı Camulus'un başının yanındaki yere sapladı ve sonra kalkıp odadan çıktı.

Dionysos, Styxx'in onları duyabildiğinden habersiz Camulus'a, "Seni öldürmesine izin vermeliydim," diye alay etti.

"Bunu yapabildiğini bilmiyordum."

Apollo güldü. "Hiçbir fikrin yok. Bir insan için inanılmaz yetenekleri var... birden fazla olayda."

"Kesin şunu!" Dionysos kardeşini tersledi. "Ona yeterince eziyet etmedin mi? Gerçekten mi?"

Styxx ceketini aldı ve otelden ayrıldı. Aklında bir hedef yoktu, sadece biraz temiz hava alması gerekiyordu.

Binlerce duygu onu paramparça etti. Bunu kabul etmemesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi.

Tanrılar ona hep kazık attı.

Öyle ya da böyle.

Sadece çıkmak istiyorum. İşkencenin bitme zamanı gelmedi mi?

Gerçekten mi? Onu daha ne kadar zorlayabilirlerdi ki?

Buna dayanamayarak Kanal'dan aşağıya, nehre doğru yöneldi. Etrafında kaygısızca gülen insan grupları vardı. Onlardan biri olmayı ne kadar isterdi. Ama arkadaşlarıyla takılmak ve eğlenmek için hiç özgür olmamıştı. Tüm insan hayatı sorumluluktan başka bir şey olmamıştı.

Görev.

Ve sevdiği herkesi hayal kırıklığına uğratmıştı.

Karısının ve oğlunun isimlerine dokunabilmek için ceketinin ve gömleğinin kolunu geriye çekti. Gözlerini kapatırsa, bazen hafızasının derinliklerinden Bethany'nin kokusunu alabiliyordu. Ama nefret ettiği şey, artık onun sesini hatırlayamamasıydı. Adını söylediği ya da güldüğü zamanki ses tonunu hatırlayabiliyordu. Ama tam olarak sesini değil.

Onu tamamen terk etmişti.

Buna bir gün daha katlanamam....

Ve yine de çıkış yolu yoktu. Hem de hiç. Çocukken sonsuzluğun uzun bir süre gibi görünmesi ne kadar garipti, ama onu yaşayana kadar sonsuzluğun dehşetini tam olarak kavrayamıyordunuz.

Büyüklük.

Çılgınlık.

Gerçi konuştuğu Kara Avcılar bu konseptte uyum sağlamış gibi görünüyordu. Kardeşi de öyle. Ama sonra, yalnız değillerdi. Birbirlerini kolladıkları bir kardeşlikleri vardı.

Kara Avcılar arasında Styxx'in acısını uzaktan da olsa anlayan tek kişi Zarek adında biriydi. Onun karanlık, acı dolu gözlerinde Styxx kendisine benzeyen bir ruh tanımıştı.

Styxx nehre paralel uzanan yürüyüş yolunda durakladı ve çelik korkuluklara yaslandı. Bakışları, birinin dikkatsizce parmaklıkların üzerinden attığı iki şeffaf plastik bardağa kaydı.

Atılmış çöpler... Onun gibi.

Didymos'taki evde ve Hades'teki adada su her zaman berrak turkuazın en tatlı tonundaydı. Burada ise bulanık yeşilimsi kahverengiydi. Yine de ona sıcak yaz gecelerinde tüm pencereler açık uyuduğu ve dışarıdaki denizi dinlediği zamanlardaki evinin seslerini hatırlatıyordu.

Arkasında çığlık atan bir çocuk vardı, öfkeli bir anne onu yatıştırmaya çalışıyordu ve kıza karşı sabrı hızla tükeniyordu. Omzunun üzerinden onlara baktı. Kadın, o çocuk yanında olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkında değildi. Ama kızgınlığı yüzünden onu yargılamayacaktı. Babası da ona sürekli kızardı ve belki de oğlunu büyütecek kadar şanslı olsaydı, Galen'e de aynı şekilde davranırdı.

Ama çocuğuna herhangi bir nedenle küsmeyi hayal bile edemiyordu.

Keşke ona sarılabilseydim.

Sadece bir kere.

İç çekerek parmaklığı kavradı ve martılar başının üzerinde çığlıklar atarak arka plandaki Zydeco ve insan seslerini geçici olarak bastırırken içindeki öfke ve kederi yatıştırmaya çalıştı.

"Styx?"

Dionysos'un kendisine seslenen sesini duyunca sessizce küfretti. Tanrı yanına gelene kadar tek kelime etmedi.

"Bana cehennemime bir son vereceğine söz vermiştin," diye fısıldadı Styxx. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Hayır, değilsin." Dionysos Styxx'i diğerlerinden daha fazla önemsemiyordu. Tanrı için o bir hiçti ve

Bunu biliyordu.

Dionysos korkuluklara yaslanıp Styxx'le yüzleşebilmek için döndü. "Evet, öyleyim. Her şey için. İster inan ister inanma, tanrılar bile pişmanlık duyabilir. Seni Apollon'a hiç göstermemeliydim. Genç ve aptaldım. Ağabeyimi etkilemeye çalışıyordum. Bu kokuşmuş dünyaya atılana kadar yaptıklarımızın sonuçlarını tam olarak anlamaya başlamamıştım... yaptıklarımızın."

"Ve yine de onu ele geçirmek istiyorsun. Her şeye yeniden hükmetmek."

"Piyon olmaktan ben de senin kadar hoşlanmıyorum. Gururumla yeterince uzun süre boğuştum. Senin gibi, ben de çıkmak istiyorum."

Styxx homurdandı. "Biz arkadaş ya da kadın değiliz. Neden benimle konuşuyorsun?"

"Çünkü Acheron'u öldürmek için sana ihtiyacımız var. Bunu yapmak için ona yeterince yaklaşabilecek tek kişi sensin. Mardi Gras'a sadece birkaç gün kaldı. Bu işi bitirmeme yardım edersen Apollo için endişelenmene gerek kalmaz. O zamana kadar senden uzak durmasını sağlayacağım ve sen öldüğünde..."

Styxx kendini parmaklıklardan uzaklaştırdı. "Ölmüş olsam iyi olur, Dionysos. Eğer ölmezsem, peşine düşeceğim ilk kış seninki olacak." Dionysos yol boyunca onu takip ederken otele geri döndü. "Eğer Olimpos'tan men edildiyse, beni nasıl serbest bırakabildin?"

"Hades Olimpos'un bir parçası değil. Onun bölgesinden yasaklanmadım."

Bu mantıklı.

Styxx kapıyı açık tuttu ve Dionysos'un asansöre doğru ilerlemesine izin verdi. "Kadının tam kontrolünü istiyorum. Camulus bir daha ona yaklaşırsa, bağırsaklarını deşerim."

"Sanırım bunu anlamış olabilir."

"Bundan şüpheliyim. Öğrenmesi benden bile daha yavaş." Styxx asansörden çıktı ve Apollo ile Camulus'un beklediği süite doğru ilerledi.

Dionysos tek kelime etmeden kardeşini köşeye sıkıştırırken Styxx bir şişe şarap aldı ve masanın üzerindeki göğsüne gitti. Şarabı çok küçük bir miktar ilaçla karıştırdı.

Eycharistisi. Çalışırken, Apollon'un gözlerini ensesindeki tüyleri diken diken edecek kadar üzerinde hissetti.

Başını kaldırıp baktığında Apollo'nun yüzündeki şehvet dolu bakışı fark etti ve bu onun öfkesini alevlendirdi.

Senden nefret ediyorum.

Onu görmezden gelmek için elinden geleni yapan Styxx, karışımı Dionysos'un verdiği termosla doldurduktan sonra şarap tanrısına uzattı. "Biz hazırız. Ben kadını getireyim."

Camulus itiraz etmeye başladı ama Dionysos onu durdurdu.

Günüşiğ'i'nin tekrar yatağa bağlandığını gören Styxx'in öfkesi ikiye katlandı. Tanrım, buna dayanamadı. Dişlerini gıcırdatarak onu serbest bıraktı.

Hemen ona doğru koştu ve onu geri itti. Sersemlemiş olan adam birkaç kalp atışı boyunca tepki vermedi. Ama sonra Camulus'un beklediği kapıyı açmadan onu yakalamak için fırladı.

"Dur!" diye hırladı kulağına. "Ya ben ya onlar ve inan bana, sana dokunmalarını istemezsin."

Bu onun mücadelesini daha da sertleştirdi.

"Kes şunu!" diye tekrarladı. "Sana tecavüz etmeyeceğim." Ağzındaki tıkaçla konuşmaya çalıştı.

Şüphesiz onu çıkarması gerekirdi ama onu tanıyorsam çılgılık atardı. "Sadece sakın ol ve her şey yoluna girecek." Koluna girerek onu diğerlerinin yanına götürdü.

Dionysos onları hemen otelden alıp eski, köhne bir depoya götürdü. Birçoğunun üzerinde tahtalar bulunan geniş camlı pencereler vardı.

Dionysos güçlerini kullanarak kadın için küçük bir yatak yarattı. Dionysos termosun kapağını açarken Styxx kadının dudaklarındaki tıkaçı çekti. "Bunu içmeni istiyorum."

"Sen iç, seni piç!" Kapıya doğru koştu.

Styxx onu yakaladı ve kucağına aldı. Bir yandan onun cesaretine hayranlık duyuyordu. Diğer yandan, bu durum onu cidden kızdırmaya başlamıştı. Eğer işbirliği yapmazsa, Camulus bunu kendi yöntemiyle yapmakta ısrar edecekti. Ve kız tecavüze uğrayacaktı.

"Hadi," dedi kulağına. "Bunu yut. Yutmazsan başına geleceklerden çok daha iyi."

Kız içtikçe suçluluk duygusu onu bıçak gibi kesiyordu ve Estes'in av gezilerinde ona ilk kez verdiği zaman nasıl hissettiğini hatırladı. Atlantis tanrıları sapkın zevkleri için onu içmeye zorladıklarında nasıl hissettiğini hatırladı. Öfkesi, ağırlığıyla titreyene kadar arttı.

İşi bittiğinde onu Dionysos'a bıraktı. Onu bağlamanın ya da o halde görmenin bir parçası olmak istemiyordu.

"Aramanızı yaptınız mı?" Styxx, Camulus'a hırladı.

"Ben hallettim. Notunu yazdın mı?"

Ona verdi ve gitti. Acheron kadını kurtarmaya gelen diğerleriyle birlikte olacağından, onlar geldiğinde burada olma riskini göze alamazdı.

Ama sorun şu ki, buradan otele nasıl döneceğini bilmiyordu.

"Styxx?"

Omzunun üzerinden Dionysos'a baktı. Gözünü kırpmasına fırsat vermeden tanrı onu patlattı ve otel sütlerine geri gönderdi.

Bu biraz daha hoş olabilirdi.

Elbette, çok daha tatsız olabilirdi, çok.

Ancak asıl tatsızlık başlamak üzereydi.

Kardeşi, Styxx'in onun için bıraktığı notu okur okumaz, Acheron tam gaz kanının peşine düşecekti.

Onu kim suçlayabilir ki? Not kısaydı. Acheron'u onlarla buluşacak kadar çıldırtmak ve Styxx'in yakında Apollo ya da başka bir şey hakkında endişelenmesine gerek kalmayacağını garanti etmek için tasarlanmış bir avuç kelime....

Seni tanıyorum, küçük kardeşim. Yaptığın her şeyi biliyorum. Nasıl yaşadığını biliyorum. En önemlisi, uyuyabilmek için kendine söylediğin yalanları biliyorum.

S ö y l e s e n e , Karanlık Avcıların geçmişinle ilgili gerçeği öğrenselerdi senin hakkında ne düşünürlerdi?

Onları yolumdan uzak tut yoksa hepsinin öldüğünü görürüm.

Seni de Mardi Gras'ta göreceğim.

Bu Styxx'in Acheron'a karşı savaş ilanıydı ve kardeşinin cevapsız bırakmayacağı bir savaştı.

24 Şubat 2004

Zarek'in Günişığı'nı onlara geri getirmesini beklerken Styxx saati kontrol etmeye devam etti. Bir saatten kısa bir süre içinde, her şey planlandığı gibi giderse, Styxx ölmüş olacaktı.

Sonunda.

Lütfen bu işe yarasın. Lanetlendiği bu kokuşmuş hayata bir gün daha katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu.

İki tanrı onu kuşatmak için harekete geçti.

"Her an burada olabilir," dedi Dionysos.

Birden dışarıdan gelen ayak seslerini duydular. Metal kapı betona sürtünerek açılırken Zarek kapıyı çekip içeri girdi ve Günişığı'nı önüne itti. Kadın onları görünce gözleri büyüdü ve sonra koşmaya başladı.

Zarek kapıyı kapattı ve engel oldu. Kapının üzerindeki elinin tüm parmakları ölümcül gümüş pençelerle kaplıydı... bu Kara-Avcı'nın tercih ettiği silahtı. Düşmanlarının canını alırken kanlarını ellerinde hissetmeyi severdi.

Styxx buna saygı duyabilir.

Uzun boylu ve deliliğin bir adım ötesinde olan Zarek, Romalı bir efendinin Yunan kölesi olarak doğmuştu. Styxx, Zarek'in gözlerindeki cehennem azabından, Acheron'a ve içinde yaşadıkları dünyaya duydukları ortak küçümseme ve nefretten çok daha fazlasını paylaştıklarından şüpheleniyordu.

Camulus Günişığı'na sıırttı. "İçeri gel, içeri gel, dedi örümcek sineğe."

Styxx bu oyundan ve bu oyundaki rolünden nefret ediyordu. Masumları terörize etmek hiçbir zaman onun taktiği olmamıştı. Bunu Camulus gibi pisliklere bırakmıştı.

Ve Apollo.

Günişığı cesurca onlarla yüzleşirken çenesini kaldırdı ve şarap tanrısıyla konuştu. "Senin Dionysos olduğuna dair çılgınca bir tahminde bulunacağım."

Sanki onu tanıdığı için gururu okşanıyormuş gibi gülümsedi. "Suçluyum."

Camulus uzun bir nefes verdi. "O çok zeki. Onu öldürmek neredeyse utanç verici. Ama... oh iyi."

"Ona zarar veremezsin." Zarek kapıdan bir adım öne çıktı. "Onu buraya getirirsem zarar görmeyeceğine dair bana söz vermiştin."

"Yani yalan söyledim," dedi Dionysos. "Beni dava et."

Styxx bu sözler karşısında dişlerini sıktı, ki bu hiçbiri için hayra alamet değildi. Bu piç başka ne konuda yalan söylemişti? Bundan sonra onu Apollo'ya atmayı mı planlıyordu?

Elini hançerin üzerinde sıktı.

Styxx, Dionysos'a saygınlığından çok daha fazlasına mal olacak şiddetli bir dövüş olmadan tekrar düşmeyecekti.

Zarek tanrıya doğru yürümeye başladı ama Günişığı onu durdurdu. Camulus'a geri döndü. "Beni Talon'un önünde öldürmene izin vermeyeceğim."

Hepsi güldü. Zarek ve olayların bu şekilde gelişmesinden hiç hoşlanmayan Styxx hariç hepsi.

Camulus aptal gibi duruyordu. "Bizi durduramazsınız."

Zarek ona baktı, sonra bakışları kolyesine takılınca bir an duraksadı. "Aman Tanrım, sanırım bir şey unuttun."

Dionysos dudağını büktü. "Hiçbir şeyi unutmayız."

"Oh, tamam." Zarek'in alaycılığı Styxx'i eğlendiren tek şeydi. Kesinlikle benzer ruhlara sahiplerdi. "O zaman onun bir İşaretleme Madalyonu taktığını zaten biliyor olmalısın."

Styxx'i tanıyınca anında ayıldılar. Apollo sayesinde ilahi işaretler hakkında her şeyi biliyordu.

"Ne?" Camulus hırladı.

Günişığı gömleğinden bir kolye çıkardı ve onlara doğru uzattı. "Büyükannem Morrigán'ın beni her zaman koruyacağını söylemişti."

Tılsımı, Beth'in uzun zaman önce ona verdiğine benziyordu. Keşke saklasaydım dediği bir kolye. Ama kendisini beklemesi için onu Mısır'a gönderdiğinde koruması için ona geri vermişti.

Günişığı'nın biblosunun onu korumak için Beth'inkinden daha fazla güce sahip olmasını umuyordu.

Camulus küfretti. "Oh, bu doğru değil." Tekrar küfretti.

"Bu şey gerçekten işe yarıyor mu?" diye fısıldadı

Zarek'e. "Senin bildiğinden daha fazla," diye fısıldadı. "O öldüremez

Morrigán'ı kızdırmadan."

Hayretle sıırttı. "Kim bilebilirdi ki?" Burnunu kırıştırdı. "Harika."

"Evet." Zarek'in kara gözleri tanrıların bastırılmış olmasından duyduğu memnunlukla parlıyordu. "Drakula ile çarpışmaktan daha iyi."

Styxx kendisi için hiçbir anlam ifade etmeyen bu gönderme karşısında kaşlarını çatı.

Günişığı daha da ııldadı. "Dionysos'a karşı da işe yarıyor mu?"

Zarek başını salladı.

Daha da uzun boylu durdu. "Tamam, o zaman konuşalım." "Ne hakkında konuşalım?" Dionysos hırladı.

"Sen değil. O." Çenesini sallayarak Camulus'u işaret etti.

"Talon'un laneti hakkında konuşmak istiyorum."

Camulus'un gözleri ona doğru parladı. "Ne olmuş ona?" "Onu kaldırmanı istiyorum."

"Asla."

Madalyonunu ona uzattı. "Yap ya da..." Zarek'e yan yan baktı. "Bunun ona zarar verme gücü var mı?"

"Ancak önce o sana zarar verirse."

Hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

Camulus'un gözlerinde hesapçı bir parıltı belirdi. Sıkılmış gibi iç çekti. "Pekâlâ, seni öldüremeyeceğime göre, sanırım onun yerine Talon'u öldürmekle yetinmem gerekecek."

Dehşet alnında parladı. "Ne?"

Camulus kayıtsızca omuz silkti. "Niyetim ona acı çektirmekken, seninle sonsuza dek mutlu yaşamasına izin vermek oldukça anlamsız. Sen ölemeyeceğine göre, o ölmek zorunda kalacak."

Elleri titriyordu. "Onun askerlerinden birini öldürürsen Artemis kızmaz mı?"

Camulus kahkahalarla gülen Dionysos'a baktı. "Artemis, o çok sevgili, kesinlikle umursayacaktır. Ancak, bu yüzden Kelt panteonuyla bir savaş başlatmayacaktır. Benim aksime, Cam onun gazabından güvende."

"Leş gibi kokmuyor mu?" Camulus sordu. Mutlu gülümsemesi korkunç sözlerini yalanlıyordu.

Styx onun kafasındaki karışıklığı ve acıyı duyunca yüzünü buruşturdu.

Böyle bir şey olamaz. Nasıl kendimi kurtarabilirim ve Talon'u ölüme mahkum edebilirim?

Hayır, yapamam. Bir şeyler yapmalıyım.

"Tamam," dedi kararlı bir şekilde, "başka bir yolu olmalı."

Camulus konuyu düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. "Belki de vardır. Söyle bana, Günişığı. Talon'un mutluluğu senin için ne kadar önemli?"

"Her şey," dedi içtenlikle.

Styx bu aptallık karşısında yüzünü buruşturdu. Zavallı şeyin nasıl pazarlık yapılacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Özellikle de bir tanrıyla.

"Her şey. Bu kesinlikle çok fazla." Camulus'un bakışı çelik gibi soğuktu... korkutucuydu. "Bu senin için kendi ruhun kadar önemli mi?"

"Günişığı," dedi Zarek. "Yapma."

"Seni topuk," diye hırladı Dionysos Kara Avcı'ya.

Zarek parmak eklemlerini kırdı. "Bana ne yapacağımı söyleme. Bundan hoşlanmıyorum."

Günişığı onları görmezden geldi. "Bana ne diyorsun Camulus?"

Ellerini ceplerine soktu ve ölümsüz kaderini mühürlemek yerine hava durumu hakkında sohbet eden biri kadar soğukkanlı davrandı. "Basit bir takas. Ben onun lanetini kaldıracağım. Sen de bana ruhunu vereceksin."

Günişığı tereddüt etti. "Bu kolay görünüyor." "Öyle."

Styxx onun için korkuyla ürperdi. Yapma, kızım....

Günişığı kararsızlık içinde dudağını ısırđı. "Peki ruhumu aldıktan sonra onunla ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey yok. Artemis'in Talon'unkini sakladığı gibi ben de onu yanımda saklayacağım."

"Peki ya bedenim?"

"Bir bedenın çalışması için ruha ihtiyacı yoktur."

Zarek elini onun omzuna koydu. "Yapma bunu, Günişığı. Bir tanrıya asla güvenemezsin."

Styxx daha fazla katılamazdı. Karanlık Avcısı'nı dinle, kadın.

Dionysos Styxx'e bir bakış fırlattı. Bunu mühürleyecek bir şey söyle, yoksa seni ölümden döndürür ve Apollo'yu üzerine salarım. Ve inan bana, bunu yapabilirim. Sonsuzluğun geri kalanını kardeşimin yatağına zincirlenmiş olarak geçireceksin ve hepimiz sırayla seninle tekrar birlikte olacağız.

Eğer kelimeler yeterince kötü değilse, Styxx için canlandırdığı anılar gerçekten dehşet vericiydi. Refleks olarak irkildi.

Styxx bunu yapmak istemiyordu ama kimse onun işkencesini durduramayacaktı. Bunu kesinlikle biliyordu.

Onu kurtaran tek kişi, çoktan ölmüş olan Atlantisli av tanrıçasıydı.

Geri dönmeyeceğim. Dönmeyeceğim. Kendi başının çaresine bakma zamanı gelmişti.

Styxx yutkunarak Günişığı'nın bakışlarına karşılık verdi. "Elbette yapabilirsin," dedi, yalan söylediği için kendinden nefret ederek. "Onlara güvenmek hayatımda yaptığım en iyi şeydi."

"Bilmiyorum," diye nefes aldı. Sonra başını sallamadan önce gözlerini kaplayan kararlılığı gördü. "Pekâlâ. Sen laneti kaldır, ben de sana ruhumu vereyim."

Styxx kendini kınarken yüzünü buruşturdu.

Camulus şeytani bir kahkaha attı. "Bitti. Talon'un laneti yok. Bütün gün aşkı bulabilir."

Gülümsedi.

"Ama sen, tatlım..." Onu patlattı. "Ruhunu alabilmem için ölmen gerek."

Atış onu Zarek'in kollarına geri savurdu. Kadının kanı ikisinin üzerine akarken Zarek ağzı açık kaldı. "Seni piç!"

Styxx ona doğru gitmeye başladı ama Dionysos onu geri çekti.

Apollo, diye mırıldandı, sonra bakışlarını dikkatle Styxx'in kasıklarına indirdi ve dudaklarını yaladı.

Styxx gerçekten de ikisini de öldürmek istiyordu. Ama o daha harekete geçmeden Zarek kadını kaldırdı ve onunla birlikte koşmaya başladı.

Styxx'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. Koş, Kara Avcı. Onu güvenli bir yere götür.

Zarek Acheron'a ulaşabilirse, yanıyor olsa bile üzerine işemeyecek olan kardeşi onu kurtaracaktı. Bunu biliyordu.

Onlar gider gitmez odada parlak bir ışık parladı ve Styxx'i geçici olarak kör etti. Çığlıklar çınladı. Odanın ortasında bir bulut belirirken, bir rüzgâr elbiselerini ve saçlarını vücudunun etrafında savurdu. Bir sonraki saniyede kanatlı iblisler ortaya döküldü. Pas rengi etleri ve kırbaç gibi kullandıkları üç dikenli kuyruklarıyla dehşet verici bir görüntüydüler.

Camulus onlara sıırttı. "Gidip onları yakalayın, bebeklerim. Hepsini öldürün!"

Kelt iblisleri Zarek ve Günişığı'nın peşine düştü.

Tanrılar da öyle.

Styxx, Acheron'un varlığını hissettiğinde tereddüt etti. Bu yeteneğini unutmuştu. Küçük bir çocukken, kardeşinin yakınlarda olduğunu her zaman anlayabilirdi.

Saatini kontrol edip neredeyse vaktin geldiğini görünce boğazı düğümlendi.

Garip... Savaşta yüzlerce adam öldürmüştü. Çocukken öz amcasını öldürmüştü. Ama Acheron'u bıçaklama ihtimali...

Düşündüğünden çok daha zordu. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Özellikle şimdi Apollo onun

Yaşıyor. Eğer bu işin sonunu göremezse...

Alternatifini düşünmeye dayanamıyordu. Acheron ona nasıl olduğunu umursamadığını çoktan göstermişti.

Styxx'e nasıl davranıldığını ya da ona ne olduğunu. Acheron'un memnuniyetle arkasına yaslanıp ring kenarında oturacağını ve diğerlerinin ona tecavüz etmesini izleyeceğini ve bunu yaparken güleceğini söyledi.

Hayır, kendi cehennemini sona erdirmenin zamanı gelmişti. Bu işi sonuna kadar götürmeye kararlı olan Styxx tanrıları kilitli bir kapıya kadar takip etti. Acheron ve Talon'un diğer tarafta Zarek ve Günişği'yla konuştuklarını ve onun hayatını kurtarmaya çalıştıklarını duydu.

Styxx izlemek için geride dururken iblisler kapıyı dövmeye başladı. Ve Styxx'in Ryssa'ya odasının duvarlarından yaptığı gibi, Acheron'un başkalarına karşı nezaketini dinledi. Acheron'un Styxx'e yedi yaşından beri göstermediği bir nezaket.

Sonunda içeri girmeleri sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu. İblisler odaya doluştu, onları tanrılar izledi.

Talon ayağa fırlayıp Günişği'yla aralarına girince Styxx bir süre daha geride durdu. Uzun boylu, sarışın Celt karısını gerçekten seviyordu ve Styxx de bunu kesinlikle anlıyordu.

Ash ayağa kalktı, dövüşmeye hazırды.

"Gece yarısı oldu," dedi Dionysos gülerek. "Gösteri başlasın."

Derin bir nefes alan Styxx içeri girdi. Camulus'un iblisleri, kardeşine ulaşmak için aralarından geçmesine izin vermek üzere kenara çekildi.

Apollo'nun ellerinde öldüklerinden beri Acheron'u ilk kez gördüğünde zaman dondu. Acheron her zamankinden daha iyi, daha sağlıklı görünüyordu. Bu gururlu adamın bir zamanlar olduğu gibi kırbaçlanmış bir köpek olduğunu kimse bilemezdi. Eskiden gölgelere sarılan ve Styxx'e nefretle bakan Acheron'dan eser yoktu. Amcasının cehenneminden kaçmaya çalışmaktan korkacak kadar kötü muamele ve işkence gören çocuktan eser yoktu.

Yine de Styxx gerçeği biliyordu.

İkisi de kullanılmış fahişelerden başka bir şey değildi...

Para ve eğlence için alınmış, satılmış ve

aşağılanmışlardı. "Merhaba, Acheron." O

yapılmış Tabii ki için tutmak onun ses tamamen sabit ve içinde kabaran nefret ve kederden yoksundu. "Uzun zaman oldu, değil mi? On bir bin yıl kadar?" Kara Avcı Talon, onu ve Acheron'u birlikte görünce ağzı açık kaldı.

Styxx onu görmezden gelerek yavaş ve istikrarlı bir şekilde Acheron'a yaklaştı.

Acheron'un gözleri uyarıyla kısıldı. "Geri ekil, Styxx. Sana zarar vermek istemiyorum ama mecbur kalırsam veririm. Onu serbest bırakmana izin vermeyeceğim."

Kardeşi ona zarar vermek istemiyor muydu? Ne zamandan beri? Acheron insan hayatlarının tamamını ona zarar vererek geçirmişti. Ona en kötü kötülükleri dileyerek.

şimdi bu neden değişsin ki? Yoksa Acheron'un değerli

Kara Avcıları liderlerinin ne kadar zalim olabileceğini ğrenmesin diye kullanılan boş sözlerden başka bir şey değil miydi? Styxx'in bakışları, başını ondan Acheron'a ve tekrar ona eviren Talon'a gitti. Bir zamanlar oldukça yaygın olan bu tepkiye acı acı güldü. "Kötü bir pembe dizi gibi, değil mi? İy i ikiz, kötü i ikiz." Bakışlarını kardeşine çevirdi. "Ama aslında biz i ikiz değiliz, değil mi Acheron? Sadece bir süreliğine aynı rahmi paylaştık." Gerilen Acheron'un arkasında durakladı Sanki Styxx'in ne demek istediğini biliyormuş gibi.

Artık kardeşine o kadar yakındı ki, onları ancak bir el ayırabiliyordu. Dokunmadılar. Dokunmak zorunda da değillerdi.

Styxx birlikte geçirdikleri çocukluk yıllarını hatırlayınca kederlendi. Nasıl da sırt sırta verip dünyaya karşı birleşmişlerdi. Herkese karşı birleşmişlerdi.

Sonsuza dek ve her zaman

kardeştiler... şimdi ise

düşmandılar.

Sonsuza kadar ve daima.

Her şeyin farklı olmasını ne kadar isterdi. Acheron'un diğer herkese gösterdiği şefkati ona da gösterebilmesini.

Artemis bile.

Ama Styxx artık çok yorgundu. Çok kullanılmış ve çok hırpalanmıştı. Ve Acheron, Styxx'in aksine, onları kardeş olarak sevmediğini ya da hatırlamadığını açıkça belirtmişti. Styxx onun için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu.

Geçici bir düşünceye bile değmezdi.

Öfkeli ve kalbi kırık Styxx öne doğru eğilerek Acheron'un kulağının dibinde alçak sesle konuştu. "Ona iyi olanın kim olduğunu söyleyelim mi, Acheron? Ona hangimizin hayatını onurlu bir şekilde yaşadığını söyleyeyim mi? Hangimiz Yunanlılar ve Atlantisliler tarafından saygı görürken, hangimiz alay konusu olduk?"

Evet, acımasız bir yalandı ama Acheron buna inanıyordu ve Styxx'in bu işi bitirebilmesi için kardeşini üzmesi ve dengesini bozması gerekiyordu. Acheron tanrıydı. O değildi. Ve Styxx çoğundan daha güçlü olsa da, yine de insan gücüne sahip bir insandı.

Ve Acheron'un gerçek annesini dünyaya salmak üzereydiler. Bunun için onu parçalara ayıracaktı. Ama umarım onu tamamen parçalamadan önce ölür.

Styxx derin bir nefes alarak elini Acheron'un boğazına götürdü ve Apollo'nun kardeşini Ryssa'nın odasında yere yatırırken kullandığı noktaya yerleştirdi.

Acheron inledi ve Styxx bu sese neden olduğu için kendinden nefret etti. Ama savaş ona daha güçlü bir rakibe karşı kazanmanın en iyi yolunun onları demoralize etmek olduğunu iyi öğretmişti. Onları zihinsel olarak zayıf bir pozisyona sokmak.

Styxx Acheron'u kendine doğru çekti, böylece kendi dillerinde Acheron'un kulağına fısıldayabilecekti ve söyleyeceği şeyin acımasızlığını başka kimse anlamayacaktı. Kardeşini öldürmek yeterince kötüydü ama önce onu herkesin önünde utandırmayı reddetti.

Keşke Acheron Atlantis'te de ona karşı bu kadar nazik olsaydı.

"Bir keresinde bana boğazımdan sikilmemi görmek için para ödeyeceğini söylemiştin, küçük kardeşim. Ama başka erkekler için kendi isteğiyle fahişelik yapan ben değildim. Kendimi bir orospu-tanrıçaya sonsuz köleliğe satan ben değildim. Sana yardım etmeye çalışan bendim ve sen elimi tutmak yerine onu kopardın ve beni herkesten daha kötü becerdin. Acıma güldün. Kız kardeşim ve yeğenim senden sadece birkaç adım ötede katledilirken sarhoş bir şekilde yattın. Önce onu benden duygusal olarak çaldın, sonra da adını söyleyerek vahşice ölmesine izin verdin. Tıpkı küçükken senin için dayak yememe izin verdiğin ve beni savunmak için tek bir kelime bile etmediğin gibi. Sen hiçbir zaman değersiz bir pislikten başka bir şey olmadın."

Acheron sanki bir kâbusun pençesindeymiş gibi nefes nefese kalmıştı. Gözleri perili ve buğuluydu. Onunla dövüşme zahmetine bile girmede, bu da Styxx'e kardeşinin sonunda buna bir son vermeye hazır olduğunu gösteriyordu.

"İşte bu, Acheron," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, tekrar İngilizceye dönerek. "Geçmişini hatırla. Ne olduğunu hatırla. Her şeyi yeniden yaşamayı istiyorum. Söylediğin ya da yaptığın her iğrenç şeyi yeniden yaşa. Ailemi senin için ağlattığın her gözyaşını. Sana bakmak zorunda kaldığım ve yüzümü taşıdığın için utandığım her anı."

Kardeşinin gözleri yaşlarla doldu ve yüreği burkuldu. Acheron'dan nefret etmek istiyordu.

Etti de.

Hayır, ondan nefret etmesi gerekiyordu.

Yine de yapamadı. Ne kadar denerse denesin. Tek görebildiği ikisinin çocukluğuydu. Kimse onu teselli edemezken, kardeşi onu teselli etmeye çalışırken Acheron'un elini onun elinin içinde hissediyordu.

Bunu yapmak zorundasınız....

Acheron seni sevmiyor. Seni hiç sevmeydi.

Ailesinin sahip olduğundan daha fazla değil. Talon,

"Bırakın onu," diye emretti.

Onu görmezden gelen Styxx, Acheron'un boğazındaki kavramasını sıkılaştırdı ve kardeşine bir kez daha bastırdı.

"Sen

Estes'in öldüğü zamanı hatırlıyor musun? Babam ve benim seni bulma şeklimizi? Bunu asla unutamadım. Ne zaman seni düşünsem, aklıma o görüntü geliyor. İğrençsin. İğrençsin."

"Öldürün onu," diye emretti Dionysos, "ve geçidi açın."

Camulus bir hançerle onlara doğru ilerlemeye başladı. Talon ona saldırdı ve silah için dövüştüler.

"Öldür onu Styxx," diye tekrar emretti Dionysos. "Yoksa geçidi kaçıracağız."

Styxx alnını Acheron'un yanağına bastırdı, trajik bir düşman haline geldikleri için acı çekiyordu. "Güle güle, Acheron. Sonunda ikimiz de huzur içinde uyuyabilelim." Paltosunun altından hançeri çıkardı ve Acheron'un kalbine saplayarak kabzasına kadar gömdü.

Tipki Didymos'ta uyurken kardeşinin ona yaptığı gibi.

Acheron nefesini tuttu ve sanki bir şey onu ele geçirmiş gibi sırtını kamburlaştırdı. Hançer havaya fırladı ve Dionysos'un başının üzerindeki duvardan sekti. Yaradan ışık fışkırdı ve yarayı dağlayarak kapattı.

Bir sonraki anda bir tür şok dalgası odaya yayıldı ve herkesi ayağa kaldırdı. Tanrılar yere çakılırken Styxx uzak bir köşeye savruldu.

Acheron yerden yükseldi ve kartal gibi birkaç santim yukarıda asılı kaldı.

Kimse ayakta duramazdı. Tanrılar bile.

Acheron'un vücudundan çıkan şimşekler camları ve ışıkları patlattı. Etraflarında elektrik enerjisi şakladı ve tısladı. Yıldırımlar gözlerini ve ağzını delerken Acheron başını arkaya yasladı. Yıldırımlar onun içinden geçip odanın içine doğru fırlıyor ve parlak ışık parıltıları saçıyordu.

Daimonlar ve iblisler tek bir parlak ışıpta patladı.

Aniden, Acheron'un kolunun altından bir tür kanatlı ejderha çıktı ve sanki onu koruyormuş gibi etrafını sardı.

Bu bir Charonte'ydi.... Styxx bunları Atlantis'te geçirdiği zamanlardan hatırlıyordu.

"Bu da ne böyle?" Camulus sordu. "Styxx, ne yaptın sen?"

Hiçbir fikri yoktu. "Hiçbir şey. Bu portal açılışından mı?"

Dionysos başını salladı. "Bu tamamen başka bir şey. Kimsenin bana bahsetmediği bir şey." Tavana baktı ve "Artemis!" diye bağırdı.

Artemis ortaya çıktı ve hemen diğerleriyle birlikte yere yatırıldı. Acheron'a bir bakış attı ve yüzü öfkeyle kızardı. "Acheron'u kızdıran salak kim?" diye sordu.

İki tanrı Styxx'i işaret ederek onu otobüsün altına fırlattı.

"Sizi aptallar!" diye hırladı. "Aklınızdan ne geçiyordu?"

Dionysos ona ters ters baktı. "Yok Edici'yi yetiştirmek için bir Atlantisliyi öldürmemiz gerekiyordu ve geriye bir tek Acheron kaldı."

Artemis ona hırladı. "Oh, çok aptalsın! Planının kötü olduğunu biliyordum. Onu öylece bir hançerle öldüremezsin. Fark etmediysen söyleyeyim, o insan değil. Senin kemik kafan neredeydi?"

Dionysos ona karşı dudaklarını büktü. "Evcil hayvanının bir tanrı katili olduğunu nereden bilebilirdim? Ne tür bir aptal kendini onun türünden birine bağlar?"

"Tanrım, ne yapmam gerekiyordu? Bay Her Şeye Gücü Yeten Tanrı Katili'yle mi takılsaydım, yoksa kendime bir Mardi Gras şamandırısı alıp onunla mı takılsaydım?" Yorumundan son derece rahatsız olmuş görünen Camulus'u işaret etti. Dionysos'la alay etti. "Sen tam bir moronsun. Sarhoş oğlanların koruyucu tanrısı olmana şaşmamalı."

"Affedersiniz," diye tersledi Talon onları. "Siz tanrılar bir saniyeliğine odaklanabilir misiniz? Burada küçük bir sorunumuz var."

"Kapa çeneni," diye hırladı Dionysos. "Seni ezdiğimde geri çekilmem gerektiğini biliyordum."

Talon'un çenesi onun sözleri karşısında gevşedi. "Bana şamandırayla vuran sen miydin?"

"Evet."

"Lanet olsun, evlat," diye güldü Camulus Dionysos'a. "Çok aşağılara düştün. Dün Yunan tanrısıydın... bugün beceriksiz şamandıra sürücüsü. Tanrım, bir de seninle mi takıldım? Ne düşünüyordum ki? Artemis haklı, ne tür bir salak ölü karısıyla eve gidebilmek için bir adamı biçmek için şamandıra seçer? O zaman onu öldürmediğin ve tüm planı mahvetmediğin için şanslısın."

"Hey, hiç o şeylerden birini sürmeyi denedin mi? Pek kolay sayılmaz. Ayrıca, o bir Karanlık Avcısı. Onu öldürmeyeceğini biliyordum. Sadece onu eve götürecek kadar canını yakacak bir şeye ihtiyacım vardı ve işe yaradığını hatırlatmama gerek var mı?"

Artemis dudağını büktü. "Çok zavallısın. Aramızda ortak bir gen olduğuna inanamıyorum." Kardeşine kötü bir bakış fırlatarak, onları aşağıda tutan görünmez güce karşı mücadele etti.

Ama diğerleri gibi o da Acheron'a ulaşamadı. "Acheron!" diye seslendi. "Beni duyabiliyor musun?"

Bedensiz kahkahalar odayı doldurdu.

Styx bu ses karşısında dişlerini sıktı. Ne yaptım ben?

Ayrıca yine kendimi becerdim.

Acheron bu gece ölmeyecekti. O da ölmeyecekti.

Harika... sadece harika.

Bunun bedelini nasıl ödeyeceğini ancak hayal edebilirdi.

Acheron başını öne eğdi ve içinden daha fazla yıldırım aktı. Charonte onun etrafındaki tutuşunu sıkılaştırdı ve tanrıçaya ateşli bir nefes tısladı.

Artemis, Acheron'un bacağına tırmanmaya çalıştı ama ondan uzaklaşarak geri çekilmeye zorlandı.

"Biliyorsunuz millet," diye bağırdı Camulus. "Amacımız Acheron'u öldürmek, Apollymi'yi kurtarmak ve tanrı statümüzü geri kazanmaktır. Onu kızdırıp dünyanın sonunu getirmek değil. Şahsen ben hiçbir şeyin hükümdarı olmak istemiyorum. Ama biri bu adamı durdurmazsa, yaptığı ilahi bildiğimiz yaşamı geri alacak ve dünyayı yaratmayacak."

"Ne yapacağız?" Günişiğı Talon'a sordu.

Talon onun dudaklarını öptü ve sonra ondan uzaklaştı. Her şeye rağmen yavaşça ayağa kalktı.

Acheron ona bir şimşek fırlattı.

Talon onu savuşturdu. Acheron'un yanına ulaşana kadar girdabın içinde yavaşça ilerledi. "Bırak gitsin, T-Rex."

Acheron onunla Atlantisçe konuştu. Talon'un yüzündeki ifadeden anlamadığı belliydi.

"Geri çekilmemizi ya da ölmemizi söylüyor," diye tercüme etti Styxx. "Yok Edici'yi çağırıyor."

Talon başını salladı. "Bunu yapmana izin veremem." Şeytani kahkahalar tekrar yankılandı.

Talon ona saldırdı. Acheron'u tam ortasından yakaladı ve yere düşürdü. Charonte çığlık atarak ayağa kalktı.

Kelt, Acheron'a yumruk atarken bunu görmezden geldi. Hem de sertçe. Bu da kardeşini uyandırdı ve ikisi birbirlerine Styxx Ryssa'yı ölü bulduğunda yaptıkları kavgadan bile daha kötü vurmaya başladılar.

Altlarındaki zemin sarsıldı.

Zarek geldi aracılığıyla ve Kapı, Kanıyor, ve hemen geriye, duvara doğru fırlatıldı.

Artemis tekrar Acheron'a ulaşmaya çalıştı ve Talon'la dövüşürken onu tekrar geri fırlattı.

"Çocuğun hakkını vermeliyim," dedi Camulus. "O her zaman bir savaşçıydı."

Talon bu sözleri duyunca dövüşmeyi bıraktı.

Styxx, Talon'un düşüncelerini kendi kafasında duyunca kaşlarını çatı. Yerini asla öğrenemedin, Speirr. Sen asla

ne zaman kılıcını bırakıp uslu durman gerektiğini biliyordun. Haklısın Camulus. Ne zaman savaşır ne zaman geri çekileceğimi hiç bilemedim. Bu yüzden lanetlendim.

Şimdi sakın olmalıyım.

Talon'un aklından geçen sonraki sözler, Acheron'dan geldiği için Styxx'i şaşkına çevirdi. "Sana o acıyı nasıl içine gömeceğini gösterebilirim, öyle ki bir daha sana batmayacak. Ama hiçbir şeyin karşılıksız verilmediğini ve hiçbir şeyin sonsuza dek sürmediğini unutma. Bir gün seni yeniden hissettirecek bir şey gelecek ve onunla birlikte çağların acısını da üzerine çekeceksin. Sakladığınız her şey ortaya çıkacak ve bu sadece sizi değil, yakınınızdaki herkesi yok edebilir."

Talon başını kaldırıp Acheron'a baktı ve ona saldıran adamın öfkesini gördü.

Acheron ona tekrar saldırdı.

Talon bu kez kavga etmek yerine onu bir kardeş gibi kucakladı ve Acheron'un yüzünü ellerinin arasına alarak eski dostunun kendisini görmesini sağlamaya çalıştı.

Acheron'un yüz hatları artık insan değildi. Styxx'in kâbuslarına musallat olan sapkın iblisin yüz hatlarıydı. Savaşta dövüştüğü iblisin. Kardeşinin gözleri kan kırmızısı ve sarıydı ve içlerinde merhamet yoktu. Soğuktular. Vahşiydiler.

Gözlerindeki renkler ateş gibi dönüyor ve dans ediyordu.

Aslında Apollo'nun Styxx'e yaptığı en kötü saldırılardan hemen önce gözlerinin yaptığı şeye benziyorlardı. Archon'un ki de.

"Acheron," dedi Talon sakince, yavaşça. "Yeter."

Styxx ilk başta Acheron'un Talon'u duyduğunu düşünmedi. Ta ki kardeşi yerde yatan Günişığı'nı görmek için başını çevirene kadar.

"Talon," diye hırıltılı bir sesle konuştu. Acheron'un gözleri çakmak çakmak oldu ve sonra tekrar Talon'a baktı.

Birdenbire odaya bir şok dalgası daha yayıldı, bu seferki ilkinin tam tersi yöndeydi. Sanki açığa çıkan güç Acheron'un bedenine geri çekiliyordu.

Hâlâ ejderha formunda olan Charonte tavana doğru fırladı ve sonra gözden kayboldu.

Acheron'un yüz hatları bir iblisin sırtından bir insaninkine dönüştü. Kardeşi şimdi dönen gümüş gözlerini kırıştırdı ve sanki bir kâbustan uyanıyormuş gibi etrafına bakındı. Acheron tek bir yorum yapmadan Talon'dan uzaklaştı, kollarını göğsüne doladı ve hiçbir şey olmamış gibi odanın içinde yürümeye başladı.

Acheron Artemis'in yanından geçerken ona uzandı ama Artemis dokunuşundan kaçtı ve yürümeye devam etti.

Artemis bir hırıltıyla kardeşine döndü. "Babam seni yakalayana kadar bekle."

"Ben mi? Bu gece ne planladığımı biliyordu. Ona Acheron'u anlatana kadar bekle!"

Artemis dudağını büktü. "Kapa çeneni, mızımız çocuk." Elini uzattı ve onu zaplayarak odadan çıkardı.

Artemis öfkeli bakışlarını ona çevirdiğinde Styxx kendini hazırladı. Ne olacağını biliyordu.

Cehennemine geri döndü.

"Sen," dedi, sesi nefretle doluydu.

Boku yedim. Ama belki de onu yeterince kızdırırsa, onu geri göndermek yerine öldürebilirdi. "Onun gibi bir şeyi nasıl koruyabilirsin? Ben öldükten sonra, o Elysian Tarlaları'ndayken ben oraya gönderildim-"

"Seni ilgilendirmez," diyerek onun sözünü kesti. "Siz ve değerli aileniz, ona sırtınızı döndünüz ve onun hatası olmayan bir şey yüzünden onu mahkûm ettiniz."

Styxx onun sözleri karşısında dehşete kapıldı. Acheron'un onu incitmek için yaptıkları dışında Acheron'a karşı hiçbir şey hissetmemişti. "Onun hatası değil mi? Lütfen." Bir şeyler daha söylemeye çalıştı ama sesi kayboldu.

"Bu daha iyi." Artemis mırıldandı. "Komik, ikinizin de sesi birbirine benziyor ama yine de sızlanıyorsunuz. Zeus'a şükürler olsun ki Acheron'un böyle iğrenç bir özelliği yok. Ama o her zaman bir erkekti, sümüklü küçük bir çocuk değil."

Evet, bu tam da kardeşini ve onu tarif ediyordu.

O sürtük gerçekten deliydi.

Onu duvara yasladı. "Sana inanamıyorum. Sana mükemmel bir varoluş verdim. Kendi adan, arzulayabileceğın her şeyle dolu ve sen ne yaptın? Sonsuza dek Acheron'dan nefret ederek, onu öldürmenin yollarını planlayarak geçirdin. Merhameti hak etmiyorsun."

Mükemmel ada mı? Arzu edebileceğı her şeyle?

Evet, kadın deliydi. Issız bir adadaki hayatının mükemmel olduğunu düşünüyorsa öyle olmalıydı.

Acheron'a gelince... Styxx'in aklındaki son şeyle intikam almaktı. Karısı ve oğlu için duyduğu üzüntüyle ve hayatta kalmaya çalışmakla o kadar meşgld ki, bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü kardeşinden intikam almayı aklından bile geçirmiyordu.

"Beni öldüremezsin," diye ciyakladı Styxx kafasındaki hatalı düşünceleri. "Eğer yaparsan, Acheron da ölür." Styxx boğazını sıkıca kavrayıp yanlış bilgisini düzeltmesini engelleyince boğuldu.

"Kaderin senin yaşam gücünü onunkine bağladığı güne lanet ediyorum."

O kader değildi, sürtük. Annesiydi. Hikayeni doğru anlat.

Bir tanrıça ne kadar aptal olabilir ki?

Oh bekle. Ne de olsa Artemis'ti. Apollo'nun ikiz kardeşi. Zeka onların en güçlü yanı değildi.

Artemis, onu durduğu yerde parçalamaktan başka bir şeyle istemiyormuş gibi gözlerini ona dikti. "Haklısın. Seni ldremem ama hayatını hayal edebileceğın her şeyleden daha kötü bir cehenneme evirebilirim."

Güldü. "Bana ne yapacaksın?" Beni sapık kardeşine mi teslim edeceksin?

Bu hayal edilebilecek en kötü şeyledi.

şeytani bir şekilde gülümsedi. "Göreceksin, küçük insan, göreceksin." Bir an fabrikadaydı ve bir an sonra...

ığlıklar etrafını sarmış, karanlığı deliyordu. Bir şeyle görmek için elinden geleni yaptı. Herhangi bir şeyle. Ama tek gördüğü

bir işe yaramak için yanıp tutuşan gözlerin yarattığı garip, iğne ucu kadar hayalet ışıklardı.

Burası soğuktu. Buz gibiydi. Sarp bir kaya duvarı boyunca ilerledi ve altı metreye altı metrelik küçük bir hücreye kapatıldığını öğrendi. Tamamen uzanabileceği kadar bile yer yoktu.

Birden yanında bir ışık belirdi. Koyu kızıl saçlı, açık tenli ve bir tanrıçanın yeşil, dönen gözlerine sahip genç, güzel bir kadın şeklinde soldu. Onu hemen tanıdı.

O Mnemosyne ya da kısaca Mnimi, hafıza tanrıçasıydı. Onun benzerini tapınaklarda ve parşömenlerde sayısız kez görmüştü. Onu yakından incelerken elinde eski moda bir kandil tutuyordu.

"Neredeyim ben?" diye sordu ona.

Sesi, kristal saçakların arasından fısıldayan bir esinti gibi zayıf ve yumuşaktı. "Tartarus'tasın."

Tabii ki öyleydi.

Ne oluyor be? Hayatı boyunca burada yaşadı.

Styx öfkesini ve acısını yuttu. Asırlar önce antik Yunanistan'da öldüğünde, Galen ve adamlarıyla birlikte cennet diyarı Elysian Fields'a yerleştirilmeliydi... yönüne bakan birinin kaybolduğu ıssız bir adada tek başına değil.

Tartarus, Hades'in işkence etmek istediği kötü ruhları sürgün ettiği yerdı. Ama teoride, son on bir bin yıldır bulunduğu yerden bir adım ilerideydi. En azından cehennemde ıstırabına eşlik eden birileri vardı.

"Ben buraya ait değilim."

"Nereye aitsin?" diye sordu.

Kolundaki isimlere dokundu ve karısı ile oğlunu düşündü. "Ben aileme aitim."

Ona bakarken gözlerinde hüznü vardı. "Hepsi yeniden doğdu. Artık sahip olduğun tek aile nefret ettiğin kardeşin."

Yeniden doğmak mı? Acı onu parçaladı. Biricik Bethany'sini bir daha asla göremeyecekti. Onu asla duyamayacak ya da ona sarılamayacaktı ...

Neden artık ölemiyorum?

Ama hayır. Yanında kalan tek kişi, hayatı boyunca onu incitmekten ve aşağılamaktan başka bir şey yapmamış biriydi. Onu asla kabul etmeyecek bir adam. Bu adaletsizlik onda kendi boğazını kesip açma isteği uyandırdı.

"O benim kardeşim değil. O asla benim kardeşim olmadı."

Sanki onlardan çok uzakta bir şey dinliyormuş gibi başını eğdi. "Tuhaf. Acheron sana karşı hiç böyle hissetmedi. Ona karşı ne kadar acımasız olursan ol, senden asla nefret etmedi."

Saçmalık! Bir tanrıça nasıl bu kadar kör olabilir?

Ya da daha kötüsü... eğer haklıysa ve Acheron ondan nefret etmeden her şeyi yaptıysa, o zaman Acheron tam da babalarının söylediği gibi bir canavardı.

Ama günün sonunda, bunun bir önemi yoktu. "Onun ne hissettiği umurumda değil."

"Doğru," dedi, sanki onun en içten düşüncelerini biliyormuş gibi, sanki onu kendisinden daha iyi tanıyormuş gibi.

"Dürüst olmak gerekirse, seni anlamıyorum Styxx. Yüzyıllar boyunca Kaybolan Ada sana ev olarak verildi. Arkadaşların ve bilinen her türlü lüksün vardı. Orası Elysian Tarlaları kadar huzurlu ve güzeldi ama yine de tek yaptığın Acheron'a karşı daha fazla intikam planlamak oldu. Sana güzel evinin, ailenin, huzurlu ve mutlu çocukluğunun anılarını verdim ve sen onlardan zevk almak yerine onları nefretini körüklemek için kullandın."

Ağzı açık kaldı. Arkadaş mı? Ne arkadaşı? Çaresizlikten konuştuğu aptal yunuslar mı? Kardeşinin tahta atı mı? Ve bu onu Rüya Avcıları'yla birlikte Kaybolan Ada'ya koyması gibi bir şey değildi. Hayır... onunki tamamen terk edilmişti.

Tanrım, sürtük, teşekkürler.

Anılarına gelince, onlar cehennemin en kötüsüydü, çünkü ona kaybettiği kardeşini hatırlatıyorlardı.

Bethany ve Galen ve planladıkları ama asla sahip olamadıkları hayat.

Bunlar kalbine bir hançer gibi saplanmıştı.

Ama hepsinden önemlisi, bu anılar ona kendisini hor gören babasını, onu öldürmeye çalışan annesini, kalbi sadece Acheron'u sevecek kadar büyük olan kız kardeşini ve kardeşi yüzünden onunla alay eden ve onu aşağılayan tüm insanları göstermişti.

Hayır, kardeşi değil.

Apollymi'nin piç tohumu!

"Beni suçluyor musun? Acheron benden her şeyimi çaldı. Umut ettiğim ya da sevdiğim her şeyi. Onun yüzünden ailem öldü, krallığım yok oldu. Hayatım bile onun yüzünden sona erdi."

Ama o gün Acheron onu alıkoymasaydı, Apollymi Beytanya'yı almaya geldiğinde onu korumak için Mısır'da olacaktı.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Kendine yalan söyleyebilirsin Styxx, ama bana değil. Kardeşine ihanet eden sendin. Sen ve baban. Ondan duyduğun korkunun seni kör etmesine izin verdin. Sadece onu değil, kendini de mahkûm eden kendi eylemlerindi."

Ne korkusu? Hayatında bir kez bile Acheron'dan korkmamıştı!

Atlantis'le ilgili anılar içini parçaladı. Acheron'un Styxx'in uzuvlarını yatağa sabitlerken sırttığını gördü, böylece Estes onu Acheron yerine ihlal edebilecekti.

"Bunu bana nasıl yaparsın? Buraya seni kurtarmaya geldim!" "Beni kurtarıyorsun, Styxx. Bu gece ben değilim

kıçımдан sikilmek. Sikiliyorsun. Sadece sıkmamayı unutma. Onlarla savaşmayı bıraktığında çok daha az acıyor."

Acheron, Styxx'in çıplak bedenini Estes ve diğerleri için yağlayıp "hazırlarken" kardeşinin gözlerindeki alaycı parıltıyı hâlâ görebiliyordu.

Evet, kardeşi dövülmüş ve kendi aklına sahip olamayacak kadar uyuşturulmuştu. Öyle bile olsa, Styxx

Acheron'un ona nasıl böyle bir şey yapabildiğini anlayamıyordu.

İhanet kalbinin derinliklerinde yanıyordu.

"Onun hakkında ne biliyorsun? Acheron kötüdür. Kirli. Dokunduğu her şeyi kirletir."

Parmaklarını lambanın alevinde gezdirerek küçük hücrenin karanlığında ürkütücü bir şekilde titremesini sağladı. Bu sırada gözleri yoğunluğuyla onu yakıyordu. "Hafızanın güzelliği de bu, değil mi? Gerçekliğimiz her zaman hakikat algılarımızla gölgelenir. Olayları tek bir şekilde hatırlıyorsunuz ve bu yüzden kardeşinizin başına gelenleri bilmeden onu yargılıyorsunuz."

Mnimi bir elini omzuna koydu. Sıcaklığı tenini yaktı ve konuştuğunda alçak sesi şeytani ve sinsî geliyordu. "Sana hediyelerin en değerlisini vermek üzereyim, Styxx. Sonunda anlayışa sahip olacaksın."

Styxx kaçmaya çalıştı ama başaramadı. Mnimi'nin ateşli dokunuşu onu hareketsiz tuttu.

Zamanda geriye, gitmek istediği son yere doğru koşarken başı döndü. Yıldızlı yatağında yatan güzel annesini gördü, vücudu ter içindeydi, bir görevli nemli sarı saçlarını soluk mavi gözlerinden ayırırken yüzü kül rengiydi. Annesinin o günkü kadar neşe dolu göründüğünü hiç görmemişti.

Yüce Tanrım, ayıktı bile.

Oda saray görevlileri ve devlet başkanıyla birlikte yatağın kenarında duran babasıyla doluydu. Uzun pencereler açıktı ve temiz deniz havasının yaz gününün sıcaklığından kurtulmasını sağlıyordu.

Ebe, yeni doğan bebeği bir battaniyeye sararak, "Yine çok güzel bir oğlan," diye sevinçle ilan etti.

"Tatlı Artemis'in elleri adına, Aara, beni gururlandırdın!" dedi babası, odada bulunanlar sevinç çığlıkları atarken. "İkiz adalarımıza hükmedecek ikiz oğlanlar!"

Annesi gülerek ebenin ilk çocuğu temizlemesini izledi.

İşte o zaman Styxx, Acheron'un doğumunun gerçek dehşetini, babasının hayatı boyunca ondan sakladığı karanlık sırrı öğrendi.

Acheron ilk doğan oğuldu.

Artık Acheron'un bebek bedeninde olan Styxx, yeni doğan ciğerlerinden nefes almak için mücadele etti. Sonunda derin ve temiz bir nefes almıştı ki bir alarm çılgılığı duydu.

"Zeus merhamet etsin, en büyükleri sakat Majesteleri."

Annesi başını kaldırdı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Nasıl yani?"

Ebe onu annesinin yanına götürdü ve ikinci doğan bebeği göğsüne bastırdı.

Korkmuş olan bebek, hissettiği korkudan ve alışık olmadığı yüksek seslerden uzakta rahatlamak istedi. Kendisiyle aynı rahmi paylaşan kardeşine uzandı. Eğer kardeşine dokunabilirse, her şey yoluna girecekti. Bunu biliyordu.

Bunun yerine, annesi kardeşini gözünün önünden ve ulaşamayacağı bir yere çekti. "Olamaz," diye hıçkırdı annesi. "O kör."

"Kör değilsiniz Majesteleri," dedi en yaşlı bilge kadın kalabalığın arasından öne doğru adım atarken. Beyaz cübbesi altın ipliklerle işlenmişti ve solmuş gri saçlarının üzerine süslü bir altın çelenk takmıştı. "O size tanrılar tarafından gönderildi."

Xerxes gözlerini öfkeyle kraliçeye dikti. "Sadakatsiz miydin?"

"Hayır, asla."

"O zaman nasıl oldu da senin belinden çıktı? Burada hepimiz buna şahit olduk."

Tüm oda, birinin onu kucağına alıp teselli etmesi için haykıran minik, çaresiz bebeğe boş gözlerle bakan bilge kadına baktı. Sıcaklık.

"Bu çocuk bir yok edici olacak," dedi, kadim sesi herkesin duyabileceği kadar yüksek ve çınlıyordu

bildiri. "Onun dokunuşu birçok kişiye ölüm getirecek. Tanrılar bile onun gazabından kurtulamayacak."

"O zaman onu hemen öldürün." Xerxes muhafızına kılıcını çekmesini ve bebeği öldürmesini emretti.

"Hayır!" Bilge kadın muhafızı kralın isteğini yerine getiremeden durdurdu. "Bu bebeği öldürürseniz oğlunuz da ölür Majesteleri. Yaşam güçleri birleşti. Onu erkekliğe yükseltmeniz tanrıların isteğidir."

Bebek, etrafındakilerden hissettiği korkuyu anlamayarak hıçkırığa hıçkırığa ağıladı. Tek istediği kardeşi gibi kucağa alınmaktı. Birinin onu kucaklaması ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesiydi.

Xerxes kararlıydı. "Bir canavar yetiştirmeyeceğim."

"Başka seçeneğiniz yok." Bilge kadın bebeği onu doğurtan ebeden aldı ve kraliçeye sundu. "O sizin bedeninizden doğdu, Majesteleri. O sizin oğlunuz."

Bebek daha da yüksek sesle ciyaklayarak tekrar annesine uzandı. Annesi ondan uzaklaştı ve ikinci kez doğan bebeğini öncekinden daha sıkı kavradı. "Onu emzirmeyeceğim. Ona dokunmayacağım. Onu gözümün önünden uzaklaştır."

Bilge kadın çocuğu babasının yanına götürdü. "Peki ya siz Majesteleri? Onu kabul etmeyecek misiniz?"

"Asla. O çocuk benim oğlum değil."

Bilge kadın derin bir nefes aldı ve bebeği odaya sundu. Tutuşu gevşekti, dokunuşunda sevgi ya da şefkat yoktu.

"O zaman ona keder nehri anlamına gelen Acheron adı verilecek. Yeraltı Dünyası'nın nehri gibi, onun yolculuğu da karanlık, uzun ve kalıcı olacak. Hayat verebilecek ve alabilecek. Hayatı boyunca yalnız ve terk edilmiş olarak yürüyecek; daima iyilik arayacak ve daima zalimlik bulacak."

Bilge kadın elindeki bebeğe baktı ve her iki ikizin de varoluşlarının geri kalanında peşlerini bırakmayacak o basit gerçeği dile getirdi. "Tanrılar sana merhamet etsin, küçüğüm. Başka hiç kimse merhamet etmeyecek."

1 Aralık 2007

Acheron yanardöner bir balçıkla kaplı bir kapının önünde durdu. Loş ışıktaki gökkuşağı yağ tabakası gibi parılıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde içeriden hiç ses gelmiyordu. Hareket de yoktu. Sanki içerideki kişi ölmüş gibiydi.

Ancak Tartarus'ta yaşayan diğerlerinin aksine, bu özel kişi ölemiyordu.

En azından Ash yapana kadar ve o bir tanrı olduğu için ...

Kapıyı dokunmadan açmak için güçlerini kullandı. Küçük, pis odanın içi tamamen karanlıktı. İnsan geçmişinin dehşet verici görüntüleri bu manzarayla birlikte üzerine çöktü. Uzun zamandır gömülü olan duygular ona hançer gibi saplandı. kalbini parçalayan bir acı.

Acheron buradan kaçmak istedi.

Kaçamayacağını biliyordu.

Ash dişlerini gıcırdatarak, kendisini bir köşede top gibi kıvrılmış olan adamdan ayıran altı adımı atmaya zorladı. Kendisinin tıpatıp aynısı olan adamın uzun sarı saçları, burada geçirdiği zaman boyunca taranmadığı ve yıkanmadığı için kırılaşmıştı.

Ama Ash saçlarını hiçbir zaman isteyerek sarı yapmamıştı. Bu, geçmişinde unutmaya can attığı bir dönemin sefil bir hatırlatıcısıydı.

Paçavralar giymiş ve yüzü uzun, keçeleşmiş bir sakalla örtülmüş olan yerdeki adam hareket etmiyordu. Ses çıkarmazsa, hareket etmezse kâbusun sona ereceğini düşünen bir çocuk gibi gözlerini kapamıştı.

Ash uzun süre böyle bir durumda yaşamış ve kendisinden önceki adam gibi o da defalarca ölüm için dua etmişti.

Ancak cevapsız kalan dualarının aksine, Styxx'i hapishanesinden kurtarmak için buradaydı.

"Styxx," dedi, alçak sesi duvarlarda yankılanıyordu. Kardeşi tepki vermedi.

Ash diz çöktü ve Yunanistan'da insan kardeşler oldukları zaman Styxx'i iğrendiren bir şey yaptı. Kardeşinin omzuna dokundu.

"Styxx?" diye tekrar denedi.

Ash, Mnimi'nin kendisini öldürmeye çalıştığı için ceza olarak Styxx'e verdiği dehşetin acımasız anılarını kırarken Styxx çığlık attı. Bu Ash'in asla kabul etmediği bir cezaydı. Kimsenin insan geçmişinin anılarına ihtiyacı yoktu. Kendisinin bile.

Ash'in geçmişinden çıkıp yavaşça Styxx'in kontrolüne dönerken Styxx'in düşüncelerini duyabiliyordu.

Kardeşinin ondan iğreneceğini bilen Ash bıraktı ve geri çekildi.

İnsan olarak, o ve Styxx hiçbir zaman yakın olmamışlardı. Styxx ondan mantıksız bir mantıkla nefret etmişti. Kendi adına, bu nefreti bilerek körüklemişti.

Ash'in insan mantığı, eğer ailesi zaten ondan nefret edecekse, o zaman hepsine bunun için iyi bir neden vereceği yönündeydi. Onları geri püskürtmek için elinden geleni yapmıştı. Kardeşini ve babasını kışkırtmak için elinden geleni yaptı.

Sadece kız kardeşleri ona şefkat göstermişti.

Ve sonunda Ash ona ihanet etmiş ve öldüğünde onu korumak için yanında olmamıştı....

* * *

Styxx, Acheron olmadığı gerçeğinin farkına vardığında nefes almakta zorlandı.

Ben Didymos'lu Styxx. Varisi ...

Hayır, o hiçbir şeyin yasal varisi değildi. Acheron'du. O ve babası bunu Acheron'dan çalmışlardı.

Ondan her şeyini almışlardı.

Her şeyi.

Styxx on bir bin yıldır ilk kez bu gerçeği anlamıştı. Babasının onu ikna etmesine rağmen, Acheron'a büyük haksızlık etmişlerdi.

Mnemi haklıydı. Prens Styxx'in gördüğü dünya yalanlar ve nefretle bembeyaz olmuştu.

Acheron'un dünyası tamamen farklıydı. Yalnızlık ve acıyla doluydu ve dehşetle süslenmişti. Var olduğunu hayal bile edemeyeceği bir dünyaydı. Hayatı boyunca korunan ve kullanan Styxx tek bir hakaret bile görmemişti. Açlık ya da acı nedir bilmiyordu.

Ama Acheron...

Styxx karanlık ve soğuk odada etrafına bakınırken vücudu kontrolsüzce titriyordu. Acheron'un anılarında böyle bir yer görmüştü.

Acheron'u tek başına yüzleşmesi için neşeyle bıraktıkları bir yer.

Sadece burası daha temizdi. Daha az korkutucu.

Ve Acheron'dan çok daha yaşlıydı.

Styxx gözlerini kapadı ve bunun acısı onu yeniden parçaladığında ağladı. Acheron'un düşüncelerini biliyordu. Acheron'un duygularını hissetti. Umutsuzluğunu. Çaresizliğini. Acheron'un ölüm çığlıklarını duydu. Merhamet için yaptığı sessiz yakarışları... Sessizdi çünkü bunları dile getirmek durumunu daha da kötüleştiriyordu.

Geçmişten gelen sesler yankılandı ve onunla alay etti.

Öz kardeşini kaç kez incitmişti? Suçluluk duygusu içini kemiriyor, onu hasta ediyordu.

"Onları senden alacağım."

Styxx, Atlantis'te geçirdiği yıllardan Acheron'unkine damgasını vuran yumuşak ve hafif ses tonu dışında kendisinininkine benzeyen bu ses karşısında irkildi.

Yıllarca Styxx tanrılara geri dönüp değişebilmeyi diledi. Zavallı Acheron. Hiç kimse başına gelenleri hak etmemişti.

"Hayır," dedi Styxx sessizce, kendini toparlarken sesi titriyordu. "Bunu yapmanı istemiyorum."

Acheron'un yüzündeki şaşkınlığı görmek için başını kaldırıp baktı.

Bu Acheron'un çabucak metanet maskesinin ardına sakladığı bir şeydi. "Hakkımda bunları bilmen için hiçbir sebep yok. Anılarım hiç kimseye fayda sağlamadı."

Bu doğru değildi ve Styxx bunu biliyordu. "Eğer onları benden alırsan, senden yine nefret ederim."

"Benim için fark etmez."

Hiç şüphe yok. Acheron nefret edilmeye alışkındı.

Styxx onun ürkütücü bakışlarıyla aynı seviyede buluştu.

"Anlıyorum."

Ash, Styxx'in kendini ayağa kaldırmasını izlerken hissettiği ham duygular yüzünden nefes alamıyordu.

Fiziksel olarak birbirlerine çok benziyorlardı ama geçmişleri ve bugünleri söz konusu olduğunda kutuplarda uç noktalarda yer alıyorlardı.

Tek ortak noktaları ikisinin de özlenen mirasçılar olmalarıydı. Styxx babasının krallığını miras alacaktı, Acheron ise annesi için dünyayı yok etmek üzere tasarlanmıştı.

Bu, ikisinin de yerine getiremediği bir kaderdi.

Bunun yerine Ash, kendi iradesi dışında ve bir şekilde kendilerinden biri olmadığını hisseden insan taşıyıcı ailesinin memnuniyetine rağmen insan olarak doğmuştu.

Ve bu yüzden ondan nefret etmişlerdi.

"Ne zamandır buradayım?" Styxx karanlık hapisanesinde etrafına bakınarak sordu.

"Üç yıl."

Styxx acı acı güldü. "Sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi."

Muhtemelen öyleydi. Ash, Styxx'in Ash'in insan geçmişinin anılarına katlanmak zorunda kalmasını kıskanmıyordu. Yine de onları yaşadığı için kendisini daha da az kıskanıyordu.

Boğazını temizledi. "Seni tekrar Kaybolan Ada'ya geri götürebilirim ya da burada Tartarus'ta kalabilirsin. Seni Elysian Fields'a götüremem ama burada neredeyse onun kadar huzurlu başka bölgeler de var."

"Bunun için Artemis ve Hades ile ne pazarlık yapmak zorunda kaldın?"

Ash bunu düşünmek istemediği için gözlerini kaçırıldı.

"Önemli değil."

Styx onna doğru bir adım attı ve sonra durdu. "Bu önemli. Şimdi sana neye mal olduğunu biliyorum... o zaman sana neye mal olduğunu."

"O zaman benim için önemli olmadığını biliyorsun."

Styx alay etti. "Yalan söylediğini biliyorum, Acheron. Bunu bilen tek kişi benim."

Ash gerçek karşısında irkildi. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmedii. "Kararını ver, Styx. Burada kaybedecek daha fazla zamanım yok."

Styx bir adım daha öne çıktı. Artık o kadar yakın duruyordu ki Ash, Styx'in mavi gözlerindeki yansımasını görebiliyordu. Bu gözler onu samimiyetle delip geçti. "Katateros'a gitmek istiyorum."

Ash ona kaşlarını çatıı.

"Neden?" "Kardeşimi tanımak istiyorum."

Ash bununla alay etti. "Senin bir kardeşin yok," diye hatırlattı ona. Bu, Styx'in yüzyıllar boyunca yüksek sesle ve açıkça ilan ettiği bir şeydi. "Sadece çok kısa bir süre için aynı rahmi paylaştık."

Styx daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. Uzandı ve Ash'in omzuna dokundu. Bu dokunuş ona insan ailesinin sevgisinden başka bir şey istemeyen o çocuğu hatırlattığı için içini yaktı.

Acımasızca tükürdükleri ve inkâr ettikleri bir çocuk.

"Uzun zaman önce bir keresinde bana aynaya bakıp yüzünü görmemi söylemiştin," dedi Styx düzensiz bir ses tonuyla. O zaman reddetmiştım. Ama şimdi Mnimi beni kendi yansımana bakmaya zorladı. Kendi gözlerimle gördüm ve senin gözlerinle de gördüm. Tanrılardan aramızda olanları değiştirebilmeyi diliyorum. Eğer geri dönebilseydim, seni asla inkar etmezdim. Ama yapamam. Bunu ikimiz de biliyoruz. Şimdi tek istediğim seni yüzyıllar önce tanımam gerektiği gibi tanıma şansına sahip olmak."

Onun asil konuşmasına ve hiçbir sözün hafifletemeyeceği bir geçmişe öfkelenen Ash, güçlerini kullanarak Styx'i duvara, kendisinden uzağa sabitledi. Styx yerde kartal gibi süzölüyordu, Ash'in gösterdiği gibi yüzü solgundu

ona gerçek tanrı güçlerini verdi. Styxx'in düşüncelerinden ona tam olarak ne yapabileceğinin farkında olduğunu anlayabiliyordu. Birbirlerine bağlı olsalar da Ash onu tek bir düşünceyle öldürebilirdi. Onu parçalara ayırabilirdi.

Bir yanı bunu istiyordu. Bu, kısırlaştırdıkları parçasıydı. Gerçek annesine, Yok Edici'ye ait olan parçası.

"Ben affedici bir tanrı değilim."

Styxx gözlerini kırpmadan onun bakışlarını karşıladı. "Ve ben özür dilemeye alışık bir adam değilim. Biz birbirimize bağlıyız. Bunu sen de biliyorsun, ben de."

"Sana nasıl güvenebilirim ki?"

Styxx bu soru karışısında ağlamak istedi. Acheron haklıydı. Kardeşini incitmekten başka bir şey yapmamıştı.

Onu öldürmeye bile çalışmıştı.

"Yapamazsın. Ama ben son üç yıldır senin anılarının içinde yaşıyorum. Sakladığın acıyı biliyorum. Sebep olduğum acıyı biliyorum. Eğer burada kalırsam, çığlıklar yüzünden delireceğim. Kaybolan Ada'ya dönersem, orada tek başıma çürüyüp gideceğim ve zamanla muhtemelen senden yeniden nefret etmeyi öğreneceğim."

Styxx artık inkr edemeyeceği gerçek karışısında duyduğu kederle durakladı. "Artık senden nefret etmek istemiyorum, Acheron. Sen insanların kaderini kontrol edebilen bir tanrısın. Bir araya gelmemizin bir nedeni olması mümkün değil mi? Kader bizim kardeş olmamızı istemiş olmalı."

Bu sözler kafasının içinde yankılanırken Ash gözlerini kaçırdı. Kendisi için önemli olanlar ya da kaderleri kendi kaderiyle i içe geçmiş olanlar dışında etrafındaki herkesin kaderini görebilmesi ilahi bir zalimlikti. Tüm dünyanın kaderini elinde tutuyordu ama yine de kendi geleceğini göremiyordu.

Ne kadar berbattı? Ne kadar adaletsiz?

"Kardeşine" baktı. Styxx'in onu şişlemesi, onunla konuşmasından daha olasıydı.

Yine de onda farklı bir şeyler hissetmişti.

Unut gitsin. Seninle ilgili anılarını sil ve onu burada çürümeye bırak.

Styxx'in onun için yaptığı her şeyden daha nazikti. Ama derinlerde, Ash'in nefret ettiği bir yerde, kardeşi için elini uzatan o küçük çocuk vardı. Kendisini Atlantis'te tek başına bulduğunda ailesi için defalarca haykıran o küçük çocuk.

Ne yapmalı?

Styxx'i tekrar yere yatırdı.

Anılar ve yeniden uyandırdıkları duygular ona saldırırken Ash hareket etmedi. Styxx'in yaklaştığını hissedebiliyordu. Alışkanlıktan dolayı gerildi. Styxx ona her yaklaştığında canını yakmıştı.

"Geçmişini geri alamam," diye fısıldadı Styxx. "Ama gelecekte, senin için hayatımı seve seve feda ederim kardeşim."

Styxx'in ne yaptığını anlamadan önce, Styxx onu kendine çekti.

Ash, Styxx'in kollarının onu sardığını hissettiğinde kıpırdamadı. Atlantis'te bir çocukken bu anın hayalini kurmuştu. Bunun için acı çekmişti.

İçindeki öfkeli tanrı, ona dokunmaya cüret ettiği için Styxx'i parçalara ayırmak istedi ama içindeki o masum parça... o insan kalbi paramparça oldu. Dinlediği kısmı buydu.

Ash kollarını kardeşine doladı ve hafızasında ilk kez ona sarıldı.

"Çok özür dilerim," dedi Styxx düzensiz bir ses tonuyla.

Ash uzaklaşırken başını salladı. "Hata yapmak insanidir, affetmek ise ilahi."

Styxx bu söz üzerine başını salladı. "Senden af dilemiyorum. Bunu hak etmiyorum. Sadece bir zamanlar olduğum gibi aptal olmadığımı göstermek için bir şans istiyorum."

Ash sadece buna inanabilmeyi umuyordu. İhtimaller ikisinin de aleyhineydi. Styxx'e ne zaman geçmişlerini telafi etme fırsatı verilse, bunu onu daha fazla incitmek için kullanmıştı.

Ash gözlerini kapatarak onları Tartarus'tan Katateros'a ışınladı.

Styx sersemlemiş bir halde geri çekilerek büyük siyah mermer fuayeye baktı, daha önce hiç ...

Styx yavaşça göz kırptı.

Kendi anıları nihayet Acheron'unkilerin önüne geçerken tam bir dakika boyunca kafası karıştı. İlk başta bu odanın yeni olduğunu düşünmüştü. Ama buraya daha önce de gelmişti. Yüzyıllar önce Atlantis tanrıları onu burada tutmuştu.

Bunu düşünme.

İronik bir şekilde, o zaman onlara kardeşinin nerede olduğunu söyleseydi, yaşlı tanrılar onun için acı dolu bir çağa son vermiş olacaktı. Devasa mermer çeşme ve sütunlara göz gezdirirken hiçbir şeyin değişmediğini fark etti. Her şey ona burada işkence ettikleri zamanki gibi mükemmel bir şekilde korunmuştu. Bir parçası onların kahkahalarını bile duyabildiğine yemin etti.

ve alaylar.

"Demek yaşadığın yer burası," diye nefes aldı Styx, acı kalbini parçalarken ses tonunu dengede tutmaya çalışarak.

"Hayır." Acheron kollarını göğsünde kavuşturdu ve ufka doğru uzanan sakin suya bakan uzun, yaldızlı pencereleri gösterdi. "Ben Athlia Nehri'nin karşısında, Lypi Kıyıları'nın diğer tarafında yaşıyorum. Sizi nehri geçip evime götürecek bir Charon yok, o yüzden aramaya zahmet etmeyin."

Bu durum onu tamamen şaşırtmıştı. "Anlamıyorum."

Acheron ondan bir adım geri çekildi ve Styx kardeşinin gümüş gözlerinde gördüğü şüphe karşısında şaşkına döndü. "Burada hizmetkârların ve arzu edebileceğin her şeyin olmasını sağlayacağım."

"Ama ben birlikte olacağımızı sanıyordum."

Acheron başını salladı. "Seçiminizi yaptınız ve buraya gelmek istediniz. İşte buradasın."

Ama istediği bu değildi.

Styx ona yaklaşmaya çalıştı ancak yolunun görünmez bir duvar tarafından kesildiğini gördü. "Hata yapmanın insani olduğunu söylediğini sanıyordum,

ilahi affetmek için."

O dönen gümüş gözler onu yaktı. "Ben bir tanrıyım Styxx, aziz değil. Seni affediyorum ama sana güvenmek başka bir mesele. Dediğin gibi, bana kendini kanıtlaman gerekecek. O zamana kadar, sen ve ben her seferinde bir adım atacağız ve sonra bize ne olacağını göreceğiz."

Bu sözler söylenir söylenmez, Styxx kendini yalnız buldu. Ve Acheron ortadan kaybolduğu anda, Styxx'in her bir anısı ona geri geldi.

Tam güç ve tam netlikle.

Kardeşinin düşüncelerinin aksine, Styxx mükemmel ve mutlu bir hayat yaşamamıştı. Lüks içinde yaşamamıştı.

Acıyı tatmıştı...

İzolasyonu.

Açlık ve acı.

Başını geriye atarak öfkeyle kükredi. "Lanet olsun sana, Acheron!"

Kardeşine acıyan oydu ve şimdi Acheron'un onun hakkında her zaman ne düşündüğünü tam olarak biliyordu. Korkunç gerçeği. Ve Styxx söz konusu olduğunda Acheron'un düşüncelerinin ne kadar yanlış olduğunu. Üç lanet yıl boyunca o kaltak ona kardeşinin hayatını yaşatmış ve Acheron'un dünyalarına ve geçmişlerine dair anılarını kendi anılarıymış gibi saklamıştı.

"Oh, bu zengin.... Seni aptal serseri!"

Bir doz gerçekliğe ihtiyacı olan kişi Styxx değildi. Aksine, çocukluklarını hatırlamayı reddeden huysuz sürtük kardeşiydi. Hem de hiç. Ama bu Estes'in suçuydu. Acheron'un zihnini nefretle doldurmuş ve kardeşinin kendisini Estes'in yalanlarından başka bir şey hatırlamamaya zorladığı noktaya kadar çarpıtmıştı.

Tıpkı Acheron'un bir zamanlar kendisini terk ettiği için Ryssa'dan nefret ettiği gibi. Yine de bir şekilde Acheron onu affetmeyi ve yaptıklarının gerçek yüzünü görmeyi başarmıştı.

Ama Acheron onu asla affetmeyecekti. Kendi çarpık ve hatalı gerçeklerinden daha derine inmeye hiç niyeti yoktu.

Styxx, kardeşine karşı bir şeyler hissetmesini sağlayan dostluklarının o ilk anılarına tutunmuşken, Acheron bunların her birini dışarıda bırakmıştı. Styxx'in ona gösterdiği nezaketle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Asla. Onu kurtarmak için yaptığı girişimlerin hiçbirini.

Ve şimdi...

Acheron onu yine terk etmişti. Çünkü kardeşi Styxx'in hayatına gerçekte olduğu gibi bakmayı reddediyordu.

Bunun yerine, Acheron onu diğer herkes gibi yargıladı. Kendi kıskanç zihinlerinden başka hiçbir yerde var olmamış varsayılan bir gerçekliğe dayanarak.

Sen bir prensisin ve babanın sevgili varisisin. Zenginsin. Ne gibi sorunların olabilir ki?

Ne cüretle şikayet edersin, Styxx. Gerçek acının ne olduğunu bilmiyorsun. Dünyanın gerçekte neye benzediğini hayal bile edemezsin.... Kardeşi, ayrı yaşadıkları yıllara dair hiçbir şey bilmiyordu.

Styxx'in savaş kariyeriyle ilgili bir şey yok. Ya da Galen.

Bethany'den bir şey yok.

Ellerinin topuklarını gözlerine bastıran Styxx, delilik onu ele geçirirken güldü.

Kardeşi, iblis kızı ve arkadaşlarıyla birlikte nehrin karşısındaydı ve Styxx burada yine kilit altındaydı. Kalbini parçalayan anılardan başka hiç kimse ve hiçbir şey olmadan.

Kibirli öfkeni al ve kıcına sok Acheron.

Ama tüm öfkesi hiçbir şeyi değiştirmede.

Acheron bir kez daha Styxx'in durumunu daha da kötüleştirmişti. Acheron'un Styxx'in günahlarını bu kadar net görebildiğini düşünürken kendi günahlarına kör olması ne garipti. Sonunda, Acheron bir tanrıydı. Diğerleri gibi davranıyordu. Evcil hayvanlarını seçti ve insanlığın geri kalanı onun umurunda olsa bile yanabilirdi.

Ve daha da kötüsü, Apollo, Apollymi ve Artemis gibi, Acheron da nefret etmekte haklı ya da haksız olduğunu düşündüğü herkese karşı inanılmaz zalimlikler yapabiliyordu.

Bu bir insan tarafından yapıldığında yeterince kötüydü. Acheron'un kalplere ve geçmişlere bakma ve gerçeği görme gücü vardı. Bunu başkaları için yapmıştı... tüm Kara Avcı kardeşleri için.

Yine de kendi kardeşi değil.

Bunu yapamayan bir insanın aksine, Acheron Styxx'i görmemeyi seçti. Durumu daha da kötüleştiren buydu. Tamamen saygısızlık.

Ama sonra, Acheron'un etrafı onu öpen ve ona tapan insanlarla doldu. Onu seven bir kızı vardı ...

Ve ben cehennemin

kralıyım. Hiç kimse ve

hiçbir şey olmadan. O

τις ἐμοί γ' ὄνομα ...

Ben hiç kimseyim.

İç geçiren Styxx yere oturdu ve gözlerini kapatıp ona rahatlık ve sevgi veren tek kişiyi düşündü. Hayatı boyunca onu gerçekte olduğu gibi gören sadece iki kişiden biriydi.

Onun Bethany'si.

Ve ikisinin tüm bu saçmalıkları geride bırakması gereken gün Acheron'un annesi tarafından öldürülmüştü. Eğer bir kardeşin diğerinden nefret etmek için bir nedeni varsa, Acheron'a göre birkaç adım önde olduğuna inanıyordu.

Önemli değildi. Acheron yine ailesiyle birlikteydi.

Sevgi dolu göğüslerinin yanında kucaklanmış.

Bu sırada Styxx, Acheron'un yakında varlığını unutacağı deliğindeydi - tabii henüz unutmadıysa. Kaybolan Ada'dan çok daha acımasız bir delikti bu, çünkü Styxx burada Acheron'un gerçek ailesinin onu kullanıp istismar etmesinden ve bunu yaparken de gülmesinden başka bir şey görmüyordu. Bu, Acheron'u Estes'in evine sonsuza dek kilitlemekle aynı şey olacaktı.

Sağ ol, kardeşim. Ben de senden nefret ediyorum.

4 Mayıs 2008

Styxx yaptığı küçük salın son tahtasını da sabitlerken içini çekti. Son birkaç aydır, Acheron'un Styxx'e güvenini kazanması gerektiğini söylediğinde aslında kastettiği şeyin "gözümün önünden kaybol ve seni bir daha görmeme izin verme" olduğunu öğrenmişti.

Acheron hizmetkârları ve malzemeleri yeniden gözden geçirmiş olmalıydı çünkü buraya kapatıldığından beri hiçbir şey gelmemiştir.

Hiçbir şey.

Bu ada ile Kaybolan Ada arasındaki tek fark, bu adada onu yiyecek yırtıcı hayvanların olmamasıydı. Bu durum dünyasını biraz daha güvenli kılarsa da, onu fazla etten yoksun bırakmış, battaniye yapmasına ya da yay kirişi ve bağ için kullanabileceği sinire sahip olmasına imkân vermemiştir. Elbette bükülmüş palmye yapraklarını çekiç ve mızraklarında kullanabilirdi ama bunlar deri kordonlar kadar güçlü ya da dayanıklı değildi.

Styxx elindeki kana bakarak yüzünü buruşturdu. Palmye yaprakları ve ağaçlarla ilgili en kötü şey keskin bıçakları ve dikenleri olmasıydı ve derisini korumak için deri eldiven yapmasının bir yolu yoktu. Daha önceki kesiklerden dolayı elleri o kadar şişmişti ki, özellikle sağ elindeki el becerisini daha da kaybetmişti.

İki elinin de sürekli zonkladığından bahsetmiyorum bile.

Bu adada eksik olan bir diğer şey de hint fasulyesiydi. Enfeksiyonu uzaklaştırmak için hint yağı yapmanın bir yolu yoktu. Ayrıca burada hiç fasulye ya da kuruyemiş de yoktu. Beslenmesi kabuklu deniz ürünleri ve hindistancevizi ile son derece sınırlıydı. Kuş bile görmemiştir, bu da yumurta olmadığı anlamına geliyordu.

Burada olmasıyla ilgili söyleyebileceği tek iyi şey Apollo'nun ona ulaşamamasıydı.

Woo-fucking-hoo. Bu noktada, tek bir lokma biftek için seve seve fahişelik yapabilirdi...

Bozulmamış sudan bir içki.

Styx küfrederek elini geri çekti, bir başka omurga parmağının pedini ısırp kanamasına neden oldu. Parmağını ağzına götürdü ve salını incelerken emdi. Kaybolan Ada'da salları sadece lagünün etrafında dönüyordu. Ne zaman daha uzağa gitmeye ya da başka bir noktadan denize açılmaya çalışsa... hatta yüzmeye kalksa... rüzgâr onu doğruca kıyıya geri götürüyordu.

Muhtemelen burada da öyle olacaktı. Ama öğrenmesi gerekiyordu. Ayrıca, kuma bir şeyler çizip dalgaların silmesini izlemekten başka yapacak bir şeyi de yoktu.

Styx salı yakaladı ve suya doğru çekti. Efor sarf etmekten homurdanarak gövdeye doğru çekti. Salın suya indirilmesi birkaç dakika sürdü. Sonra arkasına tırmandı ve onu nehrin karşısına itebilmek için sırtını kaptı. Yelkensiz olması Hades'te geri itilmesini hiç engellememişti ama belki burada ters çevrilmesini engelleyebilirdi.

Lagünden ayrıldı ve bakışlarını Acheron'un evini yaptığı karşı kıyıya dikti. Bu noktada kardeşinin ne yaptığı umurunda değildi. Sadece başka bir insan sesi duymak istiyordu, bu ses ona lanet okuyor olsa bile.

Şok ve sevinç içinde, gerçekten de nehri geçmeyi başarmıştı. Kendini en kötüsüne hazırlayarak suya atladı ve salı kıyıya, akıntının ulaşamayacağı bir yere çekti. Sopasını sakladı ve alnındaki teri sildi. Önünde kocaman bir dağ vardı. Bu Karnus'tu, Atlantis tanrılarının çoğunun tapınaklarını yerleştirdiği dağ.

Lanet olsun, uzun bir tırmanıştı.

Evet, en azından ellerini kesmeden yapabileceği bir şey. Bu tek gerçeğe acı acı güldü ve ardından yolculuğuna başladı.

Zirveye ancak akşam karanlığı çöktükten sonra ulaşabildi. Apollo'nun onu Archon'un tahtının önüne ilk kez bıraktığı ana salon dışında tüm tapınaklar karanlıktı.

Tamamen çıplak olan Styxx altın zincirlerle bağlanmış ve ağzı kapatılmıştı.

Archon kaşlarını çatarak Apollo'ya baktı. "Nedir bu?"

"Size hediyem. Didymoslu Styxx. Athena bana onu Olimpos'tan uzaklaştırmamı söyledi ve ben bunu yaparken, Yunanistan'la savaşınız sırasında bana onu bağlayıp beş dakikalığına ayaklarınıza bağlamak için her şeyinizi verebileceğinizi söylediğinizi hatırladım."

Archon'un yüzüne yavaş, mide bulandırıcı bir gülümseme yayılmıştı. "Bu hizmetin karşılığında ne ödül istiyorsun?"

"Sadece işime geldiği zaman gelip onu ele geçirme hakkım var. Geri kalan zamanlarda, onu öldürmediğin sürece istediğin gibi davranabilirsin."

Archon başını Apollo'ya doğru eğdi. "Haklarınız kabul edildi."

Apollo, Styxx'i saçlarından tutarak yerden kaldırdı ve Archon'a boyun eğmesi için diz çökmeye zorladı. "O halde, iyi eğlenceler. Oh, uyuşturulmadığı sürece ısırıldığı konusunda uyarılmalısın. Ve eğer onu önce Eucharistisi ile doldurursanız, neden bir tsoulus olarak damgalandığını göreceksiniz. Kendini kontrol edemediğinde oldukça yetenekli oluyor." Sonra Styxx'in saçlarını koklamak için eğildi.

Styxx irkildi ve ona ters ters baktı.

Apollo gülerek ayıldı ve sonra dudaklarını yaladı. "Merak etme, kıymetlim. Daha sonra seninle birlikte olmak için geri döneceğim." Son bir ellemeden sonra tanrı ortadan kaybolmuş ve Styxx'i, onun aşağılanması ve işkence görmesinden zevk alan tanrıların şefkatli gözetimine bırakmıştı.

O anda Styxx, Artemis ve Acheron'dan kendi anılarını silip yerine yenilerini koydukları için gerçekten nefret etti

Tartarus'tayken Acheron'un kiyle birlikte. Eğer kendi aklına sahip olsaydı, burada yaşamayı asla seçmezdi.

Acheron için Katateros bir cennetti.

Onun içinse tam bir cehennemdi.

Düşünceleri Acheron'un bencilliğine kapılmamış olsaydı, burada onun için ne kadar kötü olduğunu hatırlayacaktı.

Bundan ne kadar nefret ettiğini.

Ama Acheron'un Styxx'in bu lanetli yerde yaşadığından haberi yoktu. Acheron'un ailesini Acheron'dan çok daha iyi tanıyordu.

Kardeşiyle yüzleşmeye hazır olan Styxx ana kapıya yöneldi ama kahkaha sesleri onu binanın güneş ışığıyla parlayan tarafına çekti. İçeriye bakabilmek ve kardeşinin kâhyası Alexion ile karısı Danger'ın yanı sıra Charonte iblisleri Simi ve Xirena'yı görebilmek için yukarı tırmanması birkaç dakikasını aldı. Dördü de büyük ekran bir televizyonun önünde yere serilmiş minderlere oturmuş, adını bilmediği bir programı izliyorlardı.

Acheron odaya girdi ve Alexion'la şakalaşırken Simi'nin yanına oturdu. Birlikte çok mutlu görünüyorlardı. Styxx'in hayatında ailesiyle böyle olduğu bir zaman hiç olmamıştı. Bu kadar rahat ve açık. Sınırsızca gülüyordu.

O anda, yalnız kaldığı zamanlarda odasının duvarlarından Ryssa ve Acheron'un kahkahalarını dinlediği onca zamanı hatırladı.

Ya da daha kötüsü, Apollo'yu onların dostça hayallerinin sesleriyle "eğlendirmek" zorunda kalmıştı.

Aşağı inerek sırtını taş binaya yasladı ve hırıltılı nefeslerini sakinleştirmeye çalıştı. Bir yanı sıra onların mutluluğunu bozmak için içeri girmek istiyordu. Ona bir kez baksa hepsi gülmeyi bırakacaktı.

Ama rahatsız etmek istemedi.

Oraya ait değildi. Acheron'un ailesinin bir parçası değildi.

Dizlerini büken Styxx, ay ışığında Bethany ve Galen'in isimlerini görebilmek için kolunu onların üzerine koydu. Onunla oturup kendi ailesi ve onu ne kadar sevdikleriyle ilgili hikâyeler anlatmasını nasıl da özlemişti. Babasının onu nasıl ava götürdüğünü ve annesinin kız kıza yaptıkları gezintiler için nasıl yaşadığını.

Styxx gözlerini kapadı ve kahkahaları kulaklarına ulaşmaya devam ederken kaybının acısının bir süre daha ona eşlik etmesine izin verdi. Parmaklarını yanağına dokundurdu ve kendisine dokunan Bethany'nin narin, güzel eliymiş gibi davrandı. Ama elleri kaba, kesik ve şişti. Nasır tutmuştu. Nazik karısının zarif, yumuşak elleri gibi değildi.

Onu tüm varlığıyla özlerken gözleri yaşlarla doldu.

Kendini değiştiremeyeceği bir şeyden uzaklaştırmaya çalışan Styxx, gazap ve sefalet tanrıçasına ait olanı görene kadar karanlık tapınaklara göz gezdirdi. Orada onunla birlikteyken ona neler yaptığını hâlâ bilmiyordu. O anılar asla geri gelmemişti.

Ama ona panteonunun geri kalanından daha iyi davranmıştı. Etrafındaki diğer binaların aksine, bu bina onun burada geçirdiği zamana dair hiçbir korkunç hatıra barındırmıyordu.

Ne yaptığının farkına bile varmadan oraya yöneldi. Karanlık olmasına rağmen, dolunay yeterince ışık saçıyordu ve bu sayede çok şey görebiliyordu. Acheron'un onu terk ettiği salon gibi, burası da tertemizdi. Sanki her an geri almak için dönecekmiş gibi görünüyordu.

Doğruca arka tarafa, yüzme havuzunun olduğu yere gitti. Oda tıpkı hatırladığı gibiydi. Kadının oturup onu izlediği beyaz şezlonga göz attı. Oraya doğru yöneldiğinde, havuzun kenarına onun kullanımı için koyduğu tuz ve losyon tepsisini gördü.

Diz çökerek kapakları kaldırdı ve Bethany'nin okaliptüs ve zambak kokusunu alınca donakaldı. Ama sonra bu onun koruyucu tanrıçası olmuştu. Agriosa için kutsal olan kokuları kullanması mantıklıydı.

Geri koymaya başladı ama yapamadı. Onu bir süre daha yanında tutmak istedi.

Bakışları tanrıçanın onu uyuması için götürdüğü odaya gitti. Bethany gibi kokan küçük vazoyu kucaklayarak ona doğru yöneldi ve kapıyı iterek açtığı anda onu içine yatırdığı kırmızı perdeli kocaman yatağı gördü. Üstündeki duvarda onun sembolü -yay tutan bir kadın- asılıydı.

İradesi dışında odayı geçti ve vazoyu yatağın yanındaki küçük masanın üzerine koydu. Agriosa'nın Bethany ile aynı zamanda ölüp ölmediğini merak etti. Ya da Apollymi sarışın gazap tanrıçasını daha önce öldürmüş müydü?

Bunun bir önemi yoktu. İkisi de gitmişti ve ikisi de Apollymi'nin onlara yaptıklarını hak etmemiştir.

Styx örtüleri geri çekti ve yumuşak yatağa kaydı... en son bir şiltede uyumayalı yıllar olmuştu. Yüzünü Bethany gibi kokan yastığa gömdü ve gözleri yeniden yaşardı. Kollarında uyanmak için her şeyimi verirdim.

Elini saçlarında hissetmek için.

Apollo'nun ve babasının saçlarını kullanarak onu bir çok kez hırpaladıktan sonra kafasını kazıttığı zamanki kızgınlığını hatırlayınca dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. Eğer o olmasaydı, saçlarını bir daha asla uzatamazdı.

Ama her ne kadar saçlarından nefret etse de, saçlarıyla oynamayı çok severdi ve geceleri saatlerce saç tellerini parmaklarının etrafında döndürürdü. Uyurken bile saçlarına uzanıyordu.

"Neden saçlarımdan bu kadar hoşlanıyorsun?"

"Bu beni büyülüyor. Her yerin çok sert ama dudakların ve saçların bir ördek yavrusunun tüyleri gibi. İçindeki dalgaları ve güzel kokusunu seviyorum. Uzat onu

dizler ve ben ondan bir kazak öreceğim. Böylece her zaman yanımda taşıyabilirim."

"Eğer bunu yapsaydım, Beth, bana ihtiyacın olmazdı. Seni bir daha asla göremeyebilirim."

Ağır bir iç geçirdi. "Kahretsin, beni yakaladın. Sanırım artık o kazağı asla alamayacağım. Sonsuza dek sana mahkum kalacağım. Oh, tüm bunların mutlak dehşeti."

Onun alaylarına gülmüştü.

Styxx bir hıçkırık onu boğarken yastığa sarıldı. Sevdiklerini kaybetmek ve sonra da onları hatırlatan, tutunabileceği asılsız bir şeyle baş başa kalmak onun kaderi gibi görünüyordu. Gözlerini kapatarak, tüm bunların acısının üzerine çökmesine izin verdi. Tek istediği, Acheron'un her zaman kabul ettiği şeydi.

Onu seven tek bir aile üyesi. Bir kişi.

Acheron çocukken Styxx'in ve Ryssa'nın sevgisini ve sadakatini kazanmıştı. Acheron her zaman Ryssa'nın kalbine sahip olmuştu. Styxx ise onun öfkesi ve hıncıyla baş başa kalmıştı.

Yüzyıllar boyunca Styxx tek başına çürürken, Acheron Charonte kızını büyütmüş, Savitar ve Acheron'un onu seven ve ona tapan Karanlık-Avcılar ordusu tarafından korunmuştu. Neredeyse sekiz bin yıl boyunca Acheron, Alexion'u kâhyası ve kardeşi olarak yanında tuttu.

Bu hiç adil değildi.

"Beni dinle evlat. Bu dünyada adalete yer yok. Sadece bebekler adalet hakkında sızlanır. İnsanların savaşıacak daha önemli mücadeleleri var... Ve hayat, tıpkı savaş gibi, ne doğru ne de yanlıştır. Sadece öyledir. Ve değiştiremeyeceğin bir felsefe için endişelenmek yerine, elinden geldiğince yaşamaya çalışmalısın."

Galen haklıydı ve o da bunu biliyordu. Ama bu katlanmasını kolaylaştırmıyordu.

"Bu şekilde yaşamaya devam edemem."

İşlediği onca g nahtan sonra Acheron dünyadaki yerini bulmuş ve iyi bir hayat sürmeyi başarmıştı....

Artemis ve onun öfke nöbetleriyle uğraşmaya devam etmek zorunda kalmak dışında. Styxx kardeşini bu konuda kiskanmıyordu. Ama en azından Styxx'in Apollo ile olan ilişkisi kadar aşağılayıcı ve acımasız değildi. Artemis zor olsa da, Acheron'u seviyordu. Ona her şeyden çok değer verdiği bir kız çocuğu doğurmuştu. Evet, Acheron'a karşı sertti ama aynı zamanda nazik de olabiliyordu. Kardeşine hiçbir zaman Apollo'nun Styxx'e gösterdiği sertlik, küçümseme ve zalimlikle davranmamıştı.

Acheron'u bir kez bile başkalarına vermemiş ya da başkalarıyla paylaşmamıştı. Onu tutup neredeyse ölene kadar boğmadı ve sonra bir tanrıya kıyasla ne kadar kırılgan olduğunu anlaması için onu diriltmedi.

Daha da kötüsü, Apollo Acheron ve Artemis'in ilişkisine duyduğu nefreti Styxx'ten de çıkarıyordu. Acheron Apollo'yu her g cendirdiğinde, sanki bu bir şekilde onun suçuymuş gibi doğrudan Styxx'e gelip onu dövüyordu.

Ve kendisine Acheron'un anıları verildiğinden beri tüm bunları biliyordu. İronik bir şekilde, Artemis'i kardeşiyle aynı şekilde görmüyordu. Acheron'a korkudan saldırmıştı.

Apollo  fke ve büyük bir nefretle ona saldırdı.

Her ikisi de berbat olsa da, Styxx Artemis'in gazabıyla çok daha kolay başa çıkabilirdi çünkü sadece Acheron onu korkutacak bir şey söylediğinde veya yaptığında ortaya çıkıyordu. Apollo'nun tetikleyicisini ölçmenin bir yolu yoktu. Styxx onunla d v şt ğ nde kızgındı ve d v şmediğinde iki kat daha kızgındı. Artemis'in aksine, Apollo'nun içinde saldırılarını hafifletecek bir sevgi yoktu. Sonradan ortaya çıkan ve onu telafi etmeye iten bir suçluluk duygusu da yoktu.

Apollo tam bir zorbaydı. Başkaları  zerindeki gücünü seviyordu ve birinden çıkarabileceği her acının tadını çıkarıyordu.

Gerçekten de Artemis, Acheron'un canını yaktığında ya da onu yumrukladığında hiçbir zaman onun kulağına neşeyle g lmemişti.

"İşte bu, prens. Benim için çığlık at. Acını duymama izin ver! Merhametim için yalvar bana!"

Apollo'yla uğraşırken öğrendiği ilk ders, onun dediklerini yapmamaktı. Merhamet için ne kadar yalvarırsa, tanrı ona o kadar az merhamet gösteriyordu.

Tıpkı Acheron gibi. Kardeşi de Artemis kadar onun özgür olmasını istememişti.

Gözden ırak olan gönülden de ırak olur.

Styx'in elinde kalan tek şey buydu.

1 Ekim 2008

"Kimsin sen?"

Styx, eski bir Delphian aksanıyla kalınlaşan öfkeli erkek sesiyle durakladı. Havuzun içinde arkasını döndüğünde son derece uzun boylu, yapılı, beyaz sarı saçlarını arkaya toplayarak kuyruk yapmış bir adam gördü.

Urian.

Onu Acheron'un anılarından hatırlıyordu. Bu Stryker'ın oğluydu ve Acheron hayatını kurtarmasaydı Stryker'ın eliyle ölecekti. Urian bir zamanlar katillerin en acımasız ve Acheron ile Kara Avcılarının düşmanıydı. Bir Daimon olarak babasının sağ koluydu ve sayısız insanın katledilmesine yardım etmişti. Ama şimdi, Acheron sayesinde, Urian'ın hayatta kalmak için insan ruhlarına ihtiyacı kalmamıştı.

Bugünlerde Urian, Acheron'un ikinci adamı ve en iyi arkadaşlarından biriydi.

Ve Styx adamı izlerken, onda garip bir şekilde tanıdık gelen bir şey vardı. Yakından tanıdığı bir şey.

Çünkü o Apollo'nun torunu. Evet, muhtemelen öyledir.

"Sana bir soru sordum," diye hırladı Urian. "Beni anlamıyor musun?"

"Seni
duydum."

"Ve?"

Styx havuzdan çıktı ve bir havluya uzandı. Hızlıca kurulandı ve aralarındaki mesafeyi kapatmadan önce havluyu kalçalarına sardı. "Yeni bir ton bulduğunda bana sor. İçinde saygı olan bir tane."

Urian'ın kaşlarını çatması ve başını eğmesi onu olduğu yerde dondurdu. Bethany'nin ona gerçekten kızdığı zaman yaptığı harekete benziyordu. Bu ifadeyi bir yabancıda, üstelik bir erkekte görmek ne kadar tuhaftı.

"Sen Styxx olmalısın."

"Yani görüldüğün kadar aptal değilsin."

Urian, bakışları Styxx'in vücuduna odaklanana kadar yorum yapmaya başladı. "Kahretsin, yara bere içinde kalmışsın."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

Urian bu konuda yorum yapmadı. "Bana diğer adalardan birine yerleştirildiğiniz söylendi."

"Öyleydim."

"O zaman neden buradasın?"

Styxx saçını kurulamak için başka bir havlu aldı. "Bunu daha çok sevdim."

"Her zaman bu kadar büyük bir pislik misin?" "Öyle misin?"

"Temel olarak, evet. Ancak, senin için yumuşattığımı düşünmüştüm. Sanırım bildiğimden daha da büyük bir götmüşüm."

Styxx, Urian'ın beklenmedik dürüstlüğüne güldü. "O zaman eğer bu iyi bir günse seni kötü bir gününde görmekten nefret ederim."

"Evet, Ash'e göre her on dakikada bir sinirlerini bozuyormuşum."

"Tam on dakika mı sürdü? Etkilendim. Tüm yılını mahvetmek için tek yapmam gereken onun görüş alanına girmek."

Urian gülümsedi ve başını eğerek Styxx'in yara izlerini gösterdi. "Bunlar için çok fazla savaş görmüş bir asker olmalısın."

"Öyleydim... ve yaptım." "Süvari mi?"

"Protostratelates."

Urian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Senin...? Bekle, bekle bir dakika."

Styxx... Didymoslu Styxx, Styxx?"

Başını salladı.

Urian inanamayarak kekeleydi. "Kendimi ne kadar aptal hissediyorum? Bu iki ismi daha önce hiç bir araya getirmemiştim. Çoğunlukla Atlantis'i neredeyse yenen protostratelatların yaşlı bir adam olduğunu varsaydığım için. Vay canına..." diye nefes aldı. "Sen bir efsaneydin. Çocukken, hayatta kalan savaş notlarınızı, raporlarınızı ve hakkınızda yazılan her şeyi kapsamlı bir şekilde inceledim. Taktiklerin beni büyülemişti ama anlatmadığın o kadar çok şey vardı ki."

"Birinin stratejilerimi bana karşı kullanmasını istemedim."

"Dediğim gibi, harika ve eğer beni tanısaydınız, kimseye hayran olmadığımı bilirdiniz." Urian kolunu uzattı. "Bu gerçekten bir onur."

Styx x tereddüt etti ve sonra elini salladı. "Peki kaç yaşındasın... gerçekten?"

"Sen ve Acheron ölmeden birkaç hafta önce doğdum. Ve sen beni kınamadan önce, çoğunlukla ölmeyi hak eden insanların üzerinde yaşadım."

"Çoğunlukla mı?"

Urian omuz silkti. "Bazen seçici olamıyorsun. Ama ben asla bir insan kadından ya da çocuktan beslenmedim. Ya da karşı koyamayan birinden."

Styx x ellerini havaya kaldırdı. "Kimseyi nasıl hayatta kaldığı için yargılayacak konumda değilim."

Urian'ın kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Yine de garip."

"Neymiş o?"

"Sen ve Acheron akraba olmamayı ne kadar çok tercih ediyorsunuz."

Styx x iç geçirerek ikinci havlusunu bıraktı ve kısa sarı saçlarını parmaklarıyla taradı. "Annesinin onu arayan tanrıları atlatmak için yaptığı bir numara."

"İyi iş çıkardı. Benim de bir çift yumurta ikizi kardeşim vardı." "Var mıydı?"

"Uzun zaman önce bir Kara-Avcı tarafından öldürüldü." "Oh, çok üzgünüm."

Urian başını ona doğru eğdi. "Teşekkür ederim. Benim için de öyle. Bir kardeşi kaybetmek zordur ve birlikte doğduğunuzda iki kat daha zordur. Bir uzvunu kaybetmek gibi."

Styxx buna kesinlikle katılırdı. "Benim durumumda, daha çok bir sfinkteri kaybetmek gibi."

Urian güldü. "Aranızda ne oldu? Yani, lanet olsun, Acheron beni affetti ve ben kesinlikle ikinci bir şansı hak etmedim. Düpedüz bir piç gibi görünmüyorsun ve kesinlikle bir piç gibi savaştın. Yaptığın şeyler... düşmanını kendi birliklerine karşı korudun. Ve bunun için Yunan tarihçiler ve komutanlar tarafından mangalda pişirildin."

"Bunun için pek çok kişi tarafından mangalda pişirildim."

Urian onu havuzdan yatak odasına kadar takip etti. "Peki savaşa ilk girdiğinde kaç yaşıydın? Beş mi?"

"On altı." Styxx kıyafetlerini aldı ve giyinmek için bir paravanın arkasına geçti.

"Kahretsin, bu çok sertti. Babam reşit olana kadar savaşa yaklaşmamıza izin vermedi. O kadar uzun süre bekledi ki, gerçekten utanç vericiydi." Urian bir adım geri çekildi ve kapıya doğru işaret etti. "Benimle ana salona gelmek ister misin? Akşam yemeği hazır olmak üzere."

Çok isterdi ama daha iyisini biliyordu.

Styxx ekranın etrafından dolanırken başını salladı. "Orada hoş karşılanmıyorum. Acheron beni tapınağında görse çok kızardı."

Urian'ın gözleri hüznle karardı. "Merak etme. Patrona burada olduğunu söylemeyeceğim. İstedğin kadar kalabilirsin."

"Teşekkürler, Urian." Styxx havlularını asmaya gitti. Kuru.

"Hey?" Urian seslendi. "Sana getirmemi ister misin biraz akşam yemeği?"

"Tanrım, evet, biraz için adam öldürürüm." Bu aceleci ve içten sözler, o daha durduramadan ağzından çıkmıştı. İhanet ettiği duygulardan utanarak boğazını temizledi. "Evet, lütfen. Çok memnun olurum."

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Styxx birkaç dakika boyunca onun ardından baktı ve Urian'ın oğlu Galen'den çok az büyük olduğunu fark etti. İkisi birlikte oynayabilir ve arkadaş olarak savaşa gidebilirlerdi.

Bu bilgi onu fiziksel olarak kendisinden daha yaşlı olan bir adama karşı garip bir şekilde korumacı yapmıştı. Urian, Styxx kadar uzun olmasa da daha kaslıydı. Ne garip. Çocuk, Styxx'in onu koruduğunu öğrenirse çok gücenirdi.

Bunu düşünmemeye çalışan Styxx, hava göremeyeceği kadar kararmadan önce işlerini bitirmeye gitti.

Birkaç saat sonra, Urian bir sırt çantasıyla dönüp Styxx'in yanındaki masaya bıraktığında, hindistancevizi sütüyle yemek için kurutulmuş istiridyelerini çıkarıyordu.

Styxx'in yemeğine kaşlarını çattı. "Bu da ne?"

Styxx omuz silkti ve istiridyeleri sakladığı kaba geri koydu.

Urian'ın çatık kaşları, içindeki hindistan cevizi sütünü görmek için yontulmuş kil bardağı eğdiğinde daha da derinleşti. "Ew! Gerçekten mi? Gerçekten bu boku içecek miydin?"

"ἄ νάγκη δ' οὐ δὲ θεοὶ μάχονται," dedi Styxx basitçe.

Urian güldü. "Tanrılar bile zorunlulukla savaşmaz... güzel. Bunu Ena savaşından hemen önce adamlarına söylemiştin."

"Öyle mi yaptım?"

"Hatırlamıyor musun?" Urian, Styxx'in daha önce hiç görmediği ama harika kokan bir şeyden bir kâse koyarken durakladı.

"Dürüst olmak gerekirse, hayır ve bunun için gerçekten övgü alamam. Akıl hocamın bana her zaman söylediği bir şeydi."

"Peki o bu konuda ne derdi?" Urian bir şişe şarap uzattı.

"Brôma theôn." Tanrıların yemeği.

Urian ona uzattı, sonra da açacağı ve iki bardağı çıkardı. "Çılgınca bir tahminde bulunacağım, sen biraz

erzak sıkıntısı çekiyorum. Size bir şeyler getirmemi ister misiniz?"

"İdare edebilirim ama biraz tatlı su iyi olurdu. Buraya yağmur yağmıyor ve hava çok fazla yoğunlaşma yapacak kadar sıcak olmuyor. Neden tuzlu olduğunu anlayamadığım nehir suyunu tuzdan arındırmak zor oldu..." Ama öyleydi. Yerini tespit edebildiği herhangi bir akarsu ya da gölet de yoktu.

Urian kaşlarını çatı. "Neden malzemelerinin olduğu yerde kalmadın?"

Styx x sırt çantasından bir çatı çıkardı ve şimdiye kadar gördüğü en garip yemeğı yemek için oturdu. Beyaz solucanlar gibiydi ama çok uzundu ve bir çeşit kırmızı sosla kaplanmıştı. "Bana hiç gelmedi."

Urian dehşete kapılmıştı. "Neyle yaşıyordun sen?"

Gözlerini kapatan Styx x alışılmadık tadın tadını çıkardı. Hatta ılıktı bile... Cevap vermeden önce yutkundu ve ağzını sildi. "Çoğunlukla istiridye... ne zaman bulabilirsem. Hindistan cevizi. Arkada keşfettiğim bazı yeşillikler." Şaraptan bir yudum aldı ve tadının ne kadar güzel olduğunu düşünerek iç geçirdi. Bunu en son yıllar önce New Orleans'ta içmişti.

Urian'ın kendisine baktığını hissetti.

"Ne?" "Hiçbir şey."

O zamana kadar Styx x, Urian'ın düşüncelerini duyamadığı birkaç kişiden biri olduğunu fark etmemişti. Adamın ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Urian sırt çantasını aldı. "Birkaç dakika içinde döneceğim, tamam mı?"

Styx x yemeye devam ederken başını salladı... "Urian? Bunun adı ne?"

"Spagetti."

"Bu gerçekten çok iyi. Teşekkür ederim."

"Parakaló."

Styx x işini bitirdikten sonra kâseyi yıkayıp kuruladı ve şarabını havuza götürdü. Neden böyle yaptığını bilmiyordu.

bu odada kalmayı severdi. Onu rahatlatan bir şeyler vardı.

Pantolonunun paçasını kıvırdığında kumaşın yıpranmaya başladığını gördü. Yıkarken ve giyerken daha dikkatli olması gerekiyordu. Burada yerine koyabileceği bir şey ya da postu için kullanabileceği bir hayvan olmadığından, onu uzun süre kullanması gerekiyordu. Ayaklarını havuza daldırdı ve sessizlikte tek başına oturdu.

Urian döndüğünde şarabını yeni bitirmişti.

"Geceleri bunu mu yapıyorsun?"

Styxx ayağa kalktı ve kot pantolonunu indirdi. "Yapacak başka bir şey yok, gerçekten. Bazen dışarı çıkıp aya bakıyorum."

"Çok uyuyor olmalısın."

"Pek sayılmaz." Şimdi bile bir gece boyunca uyuyamıyordu.

"Nasıl deli değilsin?"

Styxx homurdandı. "Olmadığımı kim söyledi?"

Urian uzun bir nefes verdi. "Bu can sıkıntısına üç gün dayanamazdım, delirmeden duramazdım." "Hapishaneler söz konusu o l d u ğ u n d a , inan bana, bu o kadar da kötü değil. Kimse üzerime kızgın damga yapıştırmıyor ya da beni dövüyor, ayrıca hiçbir şeye zincirlenmedim ya da uyuşturulmadım. Hepsinden iyisi, bir şey yapmak zorunda değilim.

uzanmak için kendimi ikiye böldüm." "Ne zaman mahkum oldun?"

Styxx acı acı güldü. "Dürüstçe mi? Son derece uzun hayatım boyunca, şu ya da bu nedenle hapse atılmadığım kabaca toplam on dört yıl geçirdim."

"Ne için hapsedildin?"

"Acheron'un kardeşi olarak doğmak... Apollo ve Atlantislielerin beni burada tuttuğu zaman hariç. O tamamen benim hatamdı. Görünüşe göre tanrılar insanların onları yenmesinden ve vatanlarını işgal etmesinden hoşlanmıyorlar. Kim bilebilirdi ki?"

Styxx kolunu odanın içinde dolaştırdı. "Bu tapınağın Bet'anya Agriosa'ya ait olduğunu biliyor muydun... Atlantisli sefalet ve gazap tanrıçası? Sağdaki bir sonraki tapınak

Epithymia'ya aitti, onların arzu tanrıçası. Tam bir orospuydu. Gaddar. Soğuk. Başkalarına zarar vermek için yaşırdı. Afrodite'in de onun gibi bir şey olup olmadığını hep merak etmişimdir." Styxx, Urian'ın yüzündeki ifadeyi fark edince durakladı. "Özür dilerim. Konuşacak kimsem olmasına alışık değilim."

Urian Styxx'ten ne anlam çıkaracağından emin değildi. Acheron'un kardeşi hakkında anlattıklarına bakılırsa, etrafındaki insanlara pislikmiş gibi bakan, kibirli, talepkâr bir hiyar bekliyordu.

Karşısındaki adam kesinlikle Acheron'un tarif ettiği kardeş değildi. İçinde hiç kibir yoktu. Çok sessiz ve şüpheli bir yapısı vardı. Urian'a daha çok Louisiana'daki bataklıkları evleri olarak gören timsahları hatırlatıyordu.

Styxx gözlerini etrafındaki her şeyden ayırmıyor, her köşeyi ve gölgeyi olası bir tehdit olarak değerlendiriyordu. Her ne kadar rahat görünse de, siz onun hareket ettiğini bile görmeden boğazınıza saldırıp sizi öldürmek için altına alabileceğine hiç şüphe yoktu.

Evet, Urian Styxx'te hakkında okuduğu efsanevi generali kolayca görebiliyordu. Hiçbir şeyden şikâyet etmeyen ve adamlarına erzak alabilmek için kendi kişisel eşyalarını feda edip satan bir general. Sadece vücudundaki fiziksel yara izleri bile Acheron'un onun hakkında düşündükleriyle alay ediyordu.

Bu, el pençe divan duran ve tüm dünyanın kendisine boyun eğmesini bekleyen, şımartılmış bir prens değildi. Urian on bir bin yılı aşkın süredir bu kadar yaralı bir adam görmemişti. Styxx'in parmakları ve ellerinin arkası bile zor ve çetin bir hayat yaşadığını gösteriyordu. Bu nedenle, Styxx sağ elini zar zor kullanabiliyordu. Parmaklarından ikisi, serçe parmağı ve yüzük parmağı, avucunun içinde kıvrılmış duruyordu. Diğer ikisi ise tam olarak uzanmıyordu.

Daha da dikkat çekici olanı, yüzünde sadece dört yara izi vardı. Ve bunlardan biri ancak çok dikkat ederseniz fark edilebilirdi. Sol gözünün altında belli belirsiz bir yara izi vardı. Bir tanesi

Çoğu zaman saçları tarafından örtülen alnındaki saç çizgisi boyunca uzanıyordu. Bir tanesi sağ kaşını boydan boya kesiyordu, diğeri de üst dudağının ortasında, defalarca zorla açılmış, kalıcı bir çukur ve kalın bir dikey çizgi bırakmıştı.

Styxx'in vücudunun korkunç durumu esaret hakkında söylediklerini doğruluyordu. Tıpkı tapınaklar hakkındaki bilgisi gibi. Binaların içinde kime ait olduklarını gösteren hiçbir şey kalmamıştı ve Acheron bile bilmiyordu.

Ama Styxx yaptı.

Urian'ın kafasını asıl kurcalayan şey ise Styxx'in on bir bin yıldan fazla bir süredir hapsedilmiş olmasıydı. Tek başına. Bu akıl almaz bir şeydi. Bunun için adama yalancı diyebilirdi ama yine de yara izleri ve Acheron'un onu buraya atıp unutmasını sakın bir şekilde kabullenmesi, Styxx'in tecrit ve ihmale fazlasıyla alışık olduğu gerçeğini kanıtlıyordu. Yiyecek bir şeyler aramaya alışkın olmaktan çok daha fazlasıydı.

Ve Styxx'in tek istediği içme suyuydu.

Bunun ne kadar mütevazı bir istek olduğuna hâlâ inanamıyordu. Urian, "Sana daha fazla yiyecek getirdim," dedi.

ani garip sessizlik. "Buna gerek yoktu."

"Spagettiği getirdiğimde tabağındaki boku gördükten sonra, saygıyla katılmayacağım." Urian diğer odaya geri döndü ve Styxx'in aralarında çok fazla boş alan bıraktığı gerçeğini gözden kaçırmadı. Ayrıca, Urian'ın bir silaha uzanıp uzanmadığını görebilmek için belli bir açıyla yürüyordu.

Styxx'in yaptığı gibi, bu onun içine işlemişti. Bu da şımartılmış prens saçmalığını alaya alıyordu.

Styxx, Urian'ın büyük bir plastik kutu içinde getirdiği bol miktarda yiyeceği görünce donakaldı. "Ekmek mi?" diye fısıldadı, bu değerli manzara karşısında dehşete düşmüştü.

"Evet, plastik torbadaki beyaz şey."

Ekmeđi tekrar tatma dűřűncesiyle ađzı sulandı....

Urian geri çekildi, böylece Styxx kutuya bakıp içinde başka neler olduğunu görebilecekti.

Styxx'in kalbi muhteşem miktardaki yiyecek karşısında heyecanla çarptı. En son böyle bir fazlalıkla karşılaştığından beri binlerce yıl geçmişti. Çoğunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama yiyecekti... Fıstık ezmesi. Kurutulmuş sığır eti. Haşlanmış jambon ...

Jambon neden ele geçirilmiş olsun ki?

Fark etmezdi. Nasıl olsa yiyecekti.

Styxx bir torba elmaya dokunduğunda elini geri çekti. Tam bir dakika boyunca, kendisini odasında bir çocuk olarak gördüğü için nefes alamadı.

"Al kardeşim." Sonra Acheron, yakalaması için duvardaki delikten bir tane yuvarlandı.

Elini çekip elmaları örtmek için eşyaları kutuya geri koyarken boğazı düğümlendi. "Teşekkür ederim."

Urian yere koyduğu bir başka kutuyu aldı. "Bunun içinde senin suyun ve daha fazla şarap var. Buraya da mum ve çakmak koydum."

Styxx kapağı kutunun üstüne yerleştirdi. "Teşekkür ederim ama bunlara ihtiyacım olmayacak."

"Burası gerçekten karanlık."

Styxx omuz silkti. "Ben buna alışkınım. Ayrıca, Acheron bir ışık görürse nasıl tepki vereceğı belli olmaz ve onunla savaşmak istemiyorum. Hepsinden önemlisi, sahip olduğum azıcık özgürlüğü de elimden almasını istemiyorum."

Ya da beni tecavüz edip dövdükleri bir tapınağa hapsedip

Ben.

"Tamam. Ben... um... yarından sonra daha fazla yiyecek getireceğim." Styxx Urian'a gülümsedi. "Dikkatli ol, böyle devam edersen

kendimi meşgul edecek bir şey bulamayacağım."

Urian'ın telefonu çaldı. Özür dileyerek telefonu çıkardı ve açtı. "Hey, Cass, her şey yolunda mı?"

Styx telefonun diğ er ucundaki kadının Urian'dan daha önce hiç duymadığı bir yerde birkaç gün kalmasını istediğini duydu.

"Elbette. Bebek bakıcılığının sakıncası yok. Bunu biliyorsun. Halılarınızı seviyorum.... Evet, yakında görüşürüz. Ben de seni seviyorum." Telefonu kapattı.

"Karın mı?" Styxx, Urian'ın onunla konuşurken sesinde duyduğu sevgi göz önüne alındığında en doğal varsayımı yaptı.

"Karımın kız kardeşi."

"Karınız sizinle birlikte ana tapınakta mı yaşıyor?"

Urian, Styxx'e eskiden Bethany'nin bileğindeki kolyesini okşayışını hatırlatan bir tavırla kolyesine dokunmak için uzandı. "Hayır. O öldü."

"Son derece üzgünüm. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Minnettarım ama Phoebe'mle aramda çok özel bir bağ vardı. Ve onu korumak için orada olmam gerekirken öldürüldü."

Kendi gözyaşları onu boğmak için yükselirken Styxx sertçe yutkundu. "Acını biliyorum Urian. Karım ilk çocuğumuza hamileyken Acheron'un annesi tarafından öldürüldü. Ve onlardan geriye anılarım dışında hiçbir şey kalmadı."

Urian'ın bakışları onun koluna kaydı. "Bethany ve Galen?"

Başını salladı. "Onları onurlandırmak için başka bir yolum yoktu. Cesetlerini bile göremedim." Boğazını temizledi. "Ailenin yanına gitmelisin. Onları bekletme."

"Peki ya sen?"

Styx güldü. "Sizi temin ederim, döndüğünüzde burada olacağım."

Urian ona eski bir selam verdi, Styxx de hemen karşılık verdi ve tepeye doğru ilerlemeye başladı. Ama attığı her adımda garip bir duyguya kapılıyordu. Sanki Styxx'i bir yerden tanıyordu. Adam ona çok tanıdık geliyordu.

O Acheron'un ikizi.

O da vardı.

Çocukken ona kafayı takmadığın falan da yoktu. Babasının onun yanında Styxx'in adını bile söylemesini yasakladığını hatırlayınca güldü.

"O Didimoslu piçten bir kez daha bahsettiğini duyarsam Urian, seni oturamayana kadar döverim. Ve onun gibi giyinmeyi bırak! O Atlantis ve Apollymi'nin düşmanıydı."

Bu arada Urian'ın pazılarında Styxx'in anka kuşu amblemi dövmesi vardı. Yine de bunu görmesine izin vermemek en iyisi. Bu onu korkutabilirdi. Ama Urian bunu saklamaya alışkındı. Babasını öfkeliendiren bir başka şey de buydu.

Urian karanlık tapınağa dönüp bakmak için durakladı. Daha önce yürüyüşe çıkmamış ve hafif bir su sıçraması sesi duymamış olsaydı, Styxx'in orada olduğunu asla bilemeyecekti. Ve neredeyse görmezden gelip yoluna devam edecekti. Sadece yüzyıllardır artan sinirleri ve çevresini sürekli kontrol etme ve kilitleme ihtiyacı, yabancı sesi araştırmasına neden olmuştu.

Ana salona doğru yoluna devam ederken, Acheron'un Styxx'le ilgili mantığını anlayamıyordu. Tüm kardeşlerini kaybettikten sonra, onlardan birini tekrar görmek için her şeyini verebilirdi. Urian'ın kalbini sökmek isteyeceği kadar ona zorbalık eden ve itip kakan Archimedes'i bile. İkisi de bu talihsiz olaydan dolayı yara bere içinde çıkmadıkları bir odaya bile zar zor girebiliyorlardı.

Yine de, elinden gelse o pisliğin geri dönmesini memnuniyetle karşılardı. "Lanet olsun Ash. Kim akli başında bir şekilde mükemmel iyi kardeş?"

1 Kasım 2008

Styx saçlarında nazik bir el hissedince uykusunda i çekti. Bethany'nin kokusu kafasını doldururken ürperti onu sarstı.

"Beth?" diye nefes alarak gözlerini açtı. Yuvarlandı ve Bethany'ye hiç benzemeyen kumral saçlı, çok küçük bir kadın görünce sıçradı.

O da aynı derecede temkinli bir şekilde geri çekildi.

Styx'in onu Acheron'un anılarında bulması bir dakika sürdü. Adı Tehlike'ydi. lmş olan eski bir Kara-Avcı, Alexion'la evlenmiş olan dişı ruhtu. İkiisi Acheron'un tapınağında yaşıyor ve tapınağı onun için koruyorlardı.

"Sen..."-canavar-"Styx olmalısın."

Onun yakaladığını net bir şekilde duymuştu. "Gitmelisin."

Ona dudak büktü. "Yiyeceklerimin nereye kaybolduğunu merak edip duruyordum. Zulanın yarısına el konulduğunda bir Charonte'yi Ding Dongs'ta stoklu tutmanın ne kadar zor olduğı hakkında bir fikrin var mı?"

Meraklı bakışlarından korunmak için battaniyeleri daha yukarı çekti. Kollarındaki, ellerindeki ve göğsünün st kısmındaki yara izlerini görünce gözleri büyüdü.

"Seni korkutmak istememiştim. Beth kim?"

"Karım... karımdı."

Kaşlarını attı. "Evli olduğunu bilmiyordum. Acheron bundan hiç bahsetmedi. Beth bir Yunan ismi değıl, değıl mi?"

"O Mısırlıydı."

Danger onun kolunu incelemek için başını eğıdi. "Peki ya Galen?"

"Yunanca mı okuyorsun?"

"Kocam Yunanlı. Sizin kadar eski değil ama kesinlikle modern de değil. Anadilini çok sevdiği için ben de öğrendim.... Peki Galen kim?"

"Galen benim oğlumdu."

Kaşları daha da çatıldı. "Acheron'un yeğeninin Apollodorus olduğunu sanıyordum."

"O Ryssa'nın oğluydu, benim değil."

"Oh..." Ash neden başka bir yeğeni olduğundan hiç bahsetmedi?

Styx onun düşüncesine cevap vermeden önce kendini zor tuttu.

"Neden buradasın?" diye sordu.

"Uyuyordum."

Gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Demek istediği defolup gitmekti. Misafirliğini fazla uzatmıştı. Ayrıca, Acheron onun varlığını öğrenirse, nefreti göz önüne alındığında ona ne yapabileceğini kimse bilemezdi. "Adama geri döneceğim. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Urian'a bana daha fazla yiyecek getirmemesini söyleyeceğim." Çarşafını yukarı kaldırırken arkasındaki masanın üzerinde duran kıyafetlerine anlamlı anlamlı baktı. "Ama giyinmeme izin verene kadar buradan ayrılamam."

"Sana gitmeni ya da yemek almayı bırakmanı söylemiyordum. Bu konuda takılıyordum."

"Oh. Alay edilmeye alışık değilim."

"Sen iyi misin?"

Hayır, değildi. Styx onun nezaketinin uyandırdığı keder ve üzüntüyle boğuldu. Beth'ten beri bir kadınla böyle bir etkileşime girmemişti. Mısır'a gitmek için ayrıldığı günden beri de hiçbir kadın ona böyle dokunmamıştı. Anılar ne kadar kötü olsa da, Danger'a uyanmış olmak kaybının tüm ağırlığını boğazında hissetmesine neden olmuştu.

"İyiyim," diye nefes aldı. Ama iyi değildi. Binlerce yıldır iyi değildi.

Ona dokunmak için hareket etti.

Styx irkilerek ondan uzaklaştı. "Lütfen yapma." Bir kadının ona bu kadar yakın olması çok acı veriyordu.

eli onun teninde....

Rahipleri ve onların ateşli markalarını tercih ederdi.

Sonunda yataktan geri adım attı. "Sen giyinirken sana kahvaltı hazırlamamı ister misin?"

"Teşekkür ederim ama zahmete girmenizi istemiyorum."

"Sorun değil. Güven bana. Seni beslemek çok daha kolay olacak.

iki Charonte'den fazla. İşin bittiğinde seni bekliyor olacak."

Adam ona tekrar teşekkür edemedi kadını ortadan kaybetti.

* * *

Danger, Styxx'i bulduğu odaya göz atarken yiyecek kutularının yanında durakladı. Acheron ondan uzak durmasını emretmişti. Styxx'in adasına yaklaşmaması konusunda ısrar etmişti.

Ama neden?

Acheron'un bahsettiği gibi bir canavar değildi. Aslında oldukça kibar ve çekingendi. Acheron ve Alexion'un dediği gibi ukala bir pislik değildi.

Adamın yiyeceklerini nasıl düzenlediğini görünce gülümsedi. Her şey titizlikle yerleştirilmişti ama meşgul olacak pek bir şeyi olmadığı için bu çok anlamlıydı.

Bütün gün ne yapıyordu? Kitap, enstrüman ya da bu türden bir şey yoktu. El yapımı silah ve aletlerden oluşan küçük bir koleksiyonu vardı. Bir de taştan oyulmuş çok güzel bir kâse.

Elini pürüzsüz yüzeyde gezdirirken kısıp bir ısıldı. "İnanılmaz yeteneklisin." Kenarına bir Yunan anahtarı deseni bile çizmişti.

Yiyeceklerinin Kıyamet Günü'ne hazırlık malzemelerinden başka bir şey olmadığını fark ettiğinde gülümsemesi soldu. Her şey yeniden yapılandırılmak üzere tasarlanmıştı ya da birkaç taze sebze ve meyve dışında kurutulmuştu.

Ve bir kutu Simi's Ding Dongs.

"Bu yemeğe değmez." Kendini Alexion'la birlikte Simi'ye yemek pişirdikleri mutfağa geri götürdü.

Xirena ve Urian evde olduğu zaman. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde Styxx'e iki yumurta ve biraz domuz pastırması kızarttı ve küçük bir yığın krep yaptı. Bir bardak süt alarak onun yanına döndü.

Adam kapıdan girip durakladığında masanın üzerine koymuştu.

Onun gözler yandı yukarı gibi Simi'nin ne zaman onlar QVC'de Diamonique vardı. "Yumurta ve pastırma mı?"

"Evet."

Gülümsemese de o elektrik mavisi gözlerdeki neşe içini ısıttı. Ama adam daha fazla yaklaşmadı. Bunu merak ederek masadan bir adım uzaklaştı.

Ancak kız ulaşamayacağı bir yere geldiğinde oturmak için hareket etti.

"Nefis kokuyor. Teşekkür ederim. En son ne zaman yumurta ya da domuz pastırması yediğimi hatırlamıyorum."

Adam krepleri ekmek gibi yemeye kalktığında, kadın onu durdurdu. "Onlar krep."

"Tamam." Yemek için katladı.

Gülümsemesini geri çekti. "Bu bir pide değil, tatlım. Üzerine şerbet koyup kesiyorsun."

Sanki kızın neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi kaşlarını çatı. "Şurup mu?"

Onun zamanında böyle bir şey yoktu herhalde. Küçük kabı kaldırdı.

Kaşları daha da çatıldı. "Kara bal mı?"

"Hayır. Bal gibi tatlı ama bu akçaağaç şurubu." Onun için kreplerin üzerine döktü.

Denemeden önce tereddüt etti ve sonra ona sırıttı. "Bunu yemek varken kim Ding Dongs ister ki?"

Onun beklenmedik coşkusuna güldü. Sonra sütü kaldırdı ve kokladı. "İnek mi?" "Um... evet." Bunun ne olduğunu sanıyordu?

Yüz ifadesinden bunun onun için ambrosia olduğu anlaşılıyordu. Derin bir yudum aldı. "O zamandan beri inek sütü içmedim... Hatırlayamıyorum bile."

Danger onu izledi. Acheron'a bu kadar benzeyen ama bir o kadar da farklı birini görmek çok rahatsız ediciydi. Ve onu incelerken, kısa saçlarının gerçekten kesilmiş ve düzensiz olduğunu fark etti.

Sanki el yapımı taş bıçaklarından biriyle kesmiş gibi.

"Saçını kendin mi kesiyorsun?"

Çatalını yere bıraktı ve bilinçsizce dokundu. "Sizi rahatsız ettiyse özür dilerim. Makasım yok."

"Bu beni rahatsız etmiyor. İstersen senin için eşitleyebilirim."

Yemeğe döndüğünde ruh hali çok daha kasvetliydi. "Önemli değil. Kimse görmeyecek."

Adamın soğukkanlı tavrı karşısında gözlerinde yaşlar birikti. "Gerçekten umurumda değil. Alexion'unkini her zaman keserim."

Styx bu düşünceye düştü. Saçlarının ona ne kadar kötü görüldüğünü ancak hayal edebiliyordu ama dürüst olmak gerekirse, onun kendisine dokunmasını istemiyordu. "Sorun değil. Daha fazla sorun olmak istemiyorum." Tabağını yıkamak için ayağa kalktı.

"İşte," dedi, elini uzatarak. "Ben alırım."

Ona vermeden önce tereddüt etti. "Nezaketiniz için teşekkür ederim. Yemek çok lezzetliydi ve hediyen için gerçekten minnettarım."

Kalbi onun için sızlayan Danger başını eğdi. "Rica ederim." Bulaşıkları toplayarak ana salona döndü.

"Nerelerdeydin?"

Alexion mutfakta ona katılınca durakladı. "Styx'le tanıştım."

Boğazının derinliklerinde hırladı.

Onun bir şey söylemesini engellemek için elini kaldırdı. "O adamla hiç tanıştın mı?"

"Tabii ki hayır. O kibirli bir pislik."

"Onun karakterini kötülemeye başlamadan önce, tatlım, onunla tanışmalısın. İnan bana, Acheron'a olan sadakati anlıyorum. Bende de var ve koca adama ne borçlu olduğumu biliyorum."

Ancak Styxx de sandığınız gibi üç boynuzlu bir iblis değil. Onun bir karısı ve çocuğu olduğunu biliyor muydunuz?"

Alexion da en az onun kadar şaşkın görünüyordu. "Hayır."

"Ne hakkında konuşuyoruz?" Urian onlara katılırken sordu. "Pastırma kokusu mu alıyorum?"

Sinirli bir şekilde iç çekti. "Bir Daimon'a gerçek yemek yemeyi öğretin, bu imkansızdır." Onun için daha fazlasını yapmaya gitti. "Beslemekten bahsetmediğin misafirin hakkında konuşuyorduk."

Urian'ın gözleri büyüdü. "Um..."

"Merak etme. Başın belada değil. Ben sadece Alexion'a bize anlatılandan çok daha fazlası olduğunu düşündüğümü söylüyordum."

Urian başını salladı. "Yok artık, değil mi? Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Alexion'a.

Urian'a alaycı bir bakış attı. "Acheron'un kardeşi."

Bir Urianlı tüm gücüyle geri döndü. "Stygian Omada'yı hiç duydun mu?"

"Ben Groesian'ım. Tabii ki duydum. Kim duymadı ki?"

Danger kızarmakta olan pastırmadan başını kaldırdı.

"Şey, ben

Fransızca ve kafası karışık. Stygian Armada nedir-"

"Stygian O... mada," diye tekrarladı Urian.

"Onlar Atlantis'e karşı savaşan efsanevi bir orduydı," diye açıkladı Alexion. "Tüm Yunan tarihinde, Atlantis topraklarında savaşan ve kazanan tek orduydı. Barış görüşmeleri için Yunanistan'a geri çağrıldıklarında neredeyse sarayın ana merdivenlerindeydiler."

"Evet." Urian çenesini Styxx'in kaldığı tapınağa doğru salladı. "Ve Styxx kardeş de orduya adını veren generalleriydi."

"Saçmalık!" Alexion inkâr ederek kükredi.

"Hayır. Gerçek. Üzerindeki savaş izlerini kendim gördüm. Ash her zaman Atlantisli olduğunu söylerdi. Doğduğu Yunan şehir devletinden hiç bahsetmedi bu yüzden bilmiyordum.... Ama Styxx Didymoslu Styxx'tir."

Alexion ağzı açık kaldı. "Benimle dalga geçiyorsun."

Urian alaycı bir tavırla başını salladı.

"Yine, Fransız Devrimi burada. Les Mis, anladım. Bu..."
Spatulayı salladı. "Benim Yunan tarihinden anladığım Brad Pitt'li Truva ve" dedi Alexion'a bakarak, "zırhı içindeki Bay Luscious."

Alexion'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lütfen Urian'ın önünde bana böyle hitap etme."

Urian güldü, sonra ayıldı ve ona açıkladı. "Didimos o zamanın Atina'sıydı ve Atina o zamanlar büyük bir köyden fazlası değildi. Yunan şehir devletlerinin en büyüğü ve en güçlüsü olan Didimos, Yunanistan'ın geri kalanını Atlantis'ten koruyan iki sınır adasıydı. Ve Styxx, uzun ve prestijli askeri tarihlerindeki en büyük, en başarılı generaldi. Onun savaş taktikleri ve ordusunu yönetme şekli, zamanımın askerleri tarafından kapsamlı bir şekilde incelenmişti. Hepimiz büyüyüp onun gibi olmak isterdik. Aslında onun eğitim şekli ve akıl hocasının ona öğrettiği ilkeler Spartalıların ve onların askeri ahlakının temelini oluşturuyordu. İşte bu kadar iyiydi. Ama Didymos ve Styxx hakkında okuduklarımda.... O'ndan bahseden birden fazla prens görmedim. Prensesle ilgili de hiçbir şey yoktu, bu alışılmadık bir şey değildi." Konuşmadan önce onu durdurmak için elini Tehlike'ye doğru kaldırdı. "Ve bana antik çağların aptallığı ve kadınlara davranışları hakkında ders verme.... sırf erkek olduğum için kadın düşmanı antik çağ yazarlarından şahsen sorumlu değilim."

Tekrar Alexion'a baktı ve tartışmalarına devam ettiler. "O ve Ash öldüklerinde bebek oldukları gerçeği yüzünden, Acheron'un kardeşi Styxx'in ünlü Stygian Birliği'nin lideri olduğu bağlantısını hiç kuramadım."

Alexion homurdandı. "Bu onun küstahlığını açıklıyor."

Urian ve Danger aynı anda, "Ama kibirli değil," dediler.

"Evet," dedi Urian bir dilim domuz pastırması kaparak, "onun dediği gibi."

Urian için tabağa biraz daha pastırma koydu. "O çok tatlı, Alexion. Gerçekten tatlı."

Pastırmasını yutan Urian homurdandı. "Ben olsam onun için bu kelimeyi kullanmazdım. O ölümcül ve bunu gözden kaçıramazsınız ama dürüst olacağım. Styxx'ten önce Ash'e kibirli derdim."

Alexion nefesini sertçe içine çekti. "Acheron'un bunu söylediğini duymasına izin verme."

"Biliyorum. İnan bana." Urian derin bir iç çekti. "Dostum, aralarında ne geçti bilmiyorum ama çok yazık. Didymoslu Styxx'in seni dövüşmek için eğittiğini hayal edebiliyor musun?"

"Aşil'den ya da Büyük İskender'den ders almak gibi."

Danger pişmemiş domuz pastırmasını buzdolabına geri koyarken, "O zaman anlaştık," dedi.

"Ne?" Urian sordu.

"Onları uzlaştırmak zorundayız."

Alexion bir kahkaha patlattı. "Bu boş bir hayal tatlım. Acheron'u dokuz bin yıldan fazla bir süredir tanıyorum. Ve Acheron'un Styxx'i yaptıklarından dolayı affetmesi için ekvatorun donması gerekecek."

Omuz silkti. "Ne derler bilirsin-"

Urian, Alexion'a bilmiş bir bakış attı. "Ölmek üzere olan bizler seni selamlıyor muyuz?"

O yuvarlandı onu gözler. "Hayır. Tamam, altında, etrafta, ya da içinden, her zaman bir yol vardır."

Urian onun iyimserliğiyle alay etti. "Altından geçmeye çalışırken kaya üzerine düşmediği sürece. O zaman yandın."

Alexion güldü. "Şey, o bir Fransız."

2 Kasım 2008

Styxx yatağında uzanmış, gözlerini tavana dikmişti. Agriosa'nın tapınağının en güzel yanlarından biri, ay ışığının pencerelerden içeri yansıyarak odanın etrafına gölgeler düşürmesiydi. Ya da belki de olmayan görüntüleri görecektik kadar sıkılmıştı.

Şu anda tavanda asılı olan ona Anka kuşu amblemini hatırlatıyordu.

Evet, kesinlikle bir şeyler hayal ediyordu.

İç geçirerek masaya uzandı ve banyo tuzlarını kendine doğru çekti. Küçük bir miktar aldı ve yüzüne sürdü, böylece Bethany'nin kokusunu alabilecek ve bir an için onun yanındaymış gibi davranabilecekti. Zihninde onu beyaz dans kıyafeti içinde dönerken ve tülleriyle onun için dans ederken görebiliyordu.

Bir keresinde onun bileğine bir tane bağlamaya çalışmış ve adam o kadar paniklemişti ki bu onu korkutmuştu. Ama o bir öğleden sonrayı geri alabilseydi, kendisini yatağına zincirlemesine memnuniyetle izin verirdi.

Nefesi kesilmişti, o kadar sertleşmişti ve ağrıyordu ki, o kadar azgındı ki, dayanamıyordu. Elini şişmiş sikine bastırdı, zamanda geriye gidip bir şeyleri değiştirebilmeyi diledi.

Tanıştıkları ilk gün onu omzuna atıp bir mağara adamı gibi kaçmalıydı.

"Sana ihtiyacım var Beth," diye fısıldadı. Beth her zaman onun daha iyi bir parçası olmuştu.

Hayır, en iyi kısmı.

Onun bir görüntüsüne tutunarak, yavaşça kendini eline doğru itti. Ama serbest kalmaya çalıştıkça, diğer

Bethany'nin hassas anılarının yerini anılar aldı.

Siktiğimin Yunan
orospusu! Ariclean
bok parçası!

Söyle bakalım, şimdi kışında sikimle yüzüstü yatarken kendini ne kadar kahraman gibi hissediyorsun, ha prens?

Styx x yataktan fırlarken acı içinde böğürdü. Geçmişin sesleri neden onu rahat bırakmıyordu? Neden mi?

Buna dayanamayarak havuza koştu ve kendisini rahatsız eden sesleri bastırmak umuduyla kendini havuza attı. Olabildiğince hızlı ve öfkeli bir şekilde, vücudu tükenene kadar turlar atarak yüzdü. Ancak çökmenin eşiğine geldiğinde bir tür huzur bulabildi.

Kolları aşırı kullanımdan titreyerek kendini sudan çıkardı ve soğuk mermer zemine uzandı. Nefes nefese tavana baktı ve hoplonunu tutan bir kadının yanında duran zırhlı Atlantisli bir askerin görüntüsünü gördü. Birbirlerine sessizce bakarlarken kadının eli adamın kolundaydı.

Ona bakarken, Atlantis'te kendisine anlatılan Bathymaas ve Aricles'in hikâyesini hatırladı. Belki de ailesinin laneti buydu. Tüm evleri acı üzerine kurulmuştu. Bir kadının kırık kalbi üzerine.

Şimdi düşününce, baba tarafından akrabalarından hiçbirinin mutlu bir evliliği olmamıştı. Babasını, amcasını ve halasını doğurduktan sonra büyükannesi kızını da alıp memleketi Atina'ya dönmüş ve bir daha ne Didim'e ayak basmış ne de kocasını görmüştü.

Anne babasının evliliğindeki sefaleti düşünmek bile istemiyordu. Babasının ilk eşinin doğum sırasında ölümü ...

Atasının kraliyet hanedanı için neden kardeşinin adını seçtiğini merak ediyordu. Elbette bu ismin taşıdığı laneti biliyordu.

Aricles Hanesi trajedi üzerine kurulmuştu ve trajediyle sona ermişti. Başından sonuna kadar tanrılar tarafından lanetlenmişlerdi. Ama en azından Bathymaas'ın babası

Nazik. Onun anılarını almış ve kaybını bilmeden yaşamasına izin vermişti.

Başını çeviren Styxx, Trakyalı'nın mızrakla yere sapladığı sağ elindeki yara izine baktı. Adamın gözlerindeki delice, insanlık dışı nefreti hâlâ görebiliyordu. "Aldığın onca can için..."

Belki de Galen, oğlu Philip'in ölümünden bahsederken haklıydı. Styxx savaşta öldürdüğü onca adamdan sonra mutlu olmayı hak etmiyordu. Onları geleceklerinden ve ailelerinden mahrum bırakmıştı.

Tıpkı Acheron'u ilk doğan olma konumundan mahrum bıraktığı gibi. Belki de sonuçta adalet buydu.

2 Kasım 2008

Apollon Olimpos'taki tapınağında belirlediğinde Artemis'in nefesi kesildi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ne düşünüyorsun?"

Hiçbir fikri yoktu. Adamın bir pislik olduğu ve onunla uğraşmaktan yorulduğu dışında. "Seni zaten besledim." Boynu hâlâ adamın vahşi ısırtısından dolayı zonkluyordu. "Bir süreliğine doymuş olmalısın."

Ona sinirli bir bakış attı. "Bunun için burada değilim. Atlantis'ten hissettiğim rahatsızlık nedir?"

Oh, o ...

"Her şey kontrolüm altında. Bir grup arkeolog birkaç parça buldu. Ama onları tutuklattım ve Atlantikoinonia'm başka bir şey bulmadıklarından emin olmak için bu işin peşinde."

Apollo kaşlarını kaldırdı. "Peki ne buldular?"

Artemis koltuğundan kalkarken içini çekti. "On bir bin yıl geçti ve senin insan fahişen hâlâ başımıza dert açıyor. Tuttuğu o aptal günlüklerden biri."

Apollo küfretti. "Hangisi?"

"Seninle ve benimle ilgili ikimizin de açığa çıkmasını istemediğimiz birkaç sırrı detaylandıran bir tane." Ne demek istediğini anlatmak için morarmış boynunu ovuşturdu. Diğeri ise annelerinin gerçek kimliğini ve kökenlerini içeriyordu.

Öfke gözlerinde alevlendi ve kırmızıya dönüştü. "Peki senin hayvanın nerede?"

"Acheron? Surat asıyor... ve günlüğü kendisi arıyor. Sırlarının açığa çıkmasını o da en az bizim kadar istemiyor."

"İnsan yarısı nerede? Ve sakın bana Styxx'in öldüğünü söyleme. Prensi benden bu kadar uzun süre sakladığın için sana hâlâ kızgıyım."

Artemis kayıtsızca omuz silkti. "O Katateros'ta ve onu almak için oraya gitmek isteyeceğini sanmıyorum kardeşim." Acheron da Apollo'dan en az onun kadar nefret ediyordu. Eğer kardeşi Acheron'un evine adım atmaya cüret ederse, onu paramparça ederdi.

Öfke gözlerini kararttı. "Prens benim malım ve onu geri istiyorum."

Kardeşine hırladı. "Çok geç olmadan onun üzerine yatmalısın."

Apollo homurdandı. "Onun üzerine yatmaya çalışıyorum, değerli kardeşim.

Bu yüzden onu geri istiyorum."

Konuşma diline uygun bir cümle kurduğunu fark etmesi bir saniyesini aldı. "Onu rahat bırak. Styxx kim olduğunu ve ona ilk başta ne yaptığını henüz hatırlamadığı için çok şanslısın. Neden çekip gidemediğini anlamıyorum. Neden ilk seferinde çekip gitmedin?"

Apollo omuz silkti. "Sen ve Apollymi onun anılarıyla ve hayatıyla oynadığınız için, bu konuda endişelenmeme gerek yok. Beni nasıl yeneceğini asla bilemeyecek. Ama bazı kapıların açılacağı ve hiçbirimizin uğraşmak istemeyeceği şeyleri serbest bırakacağı başka bir tehlikeli zamana yaklaştığımızı hatırlatmama gerek var mı?"

"İşte bu yüzden o lanet kitabı geri alacağım. Hiç korkmayın. Kontrolüm altında."

"Kontrol altında, Artemis. Ve bunu yaptığından emin ol." Onu kendine doğru çekti ve kolunu morartıcı bir şekilde kavradı. "Unutma kardeşim, eğer sana karşı zalim olduğumu düşünüyorsan, henüz hiçbir şey görmedin demektir. Bana o günlüğü getir!" Sonra da gitti.

Artemis onun kolunda bıraktığı mor el izine bakarak yüzünü buruşturdu. "Senden nefret ediyorum!" diye hırladı. En çok da onu korumak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Ama başka seçeneği yoktu. Eğer o ölürse, kendisi de ölecekti.

Kolunu ovuşturdu ve i çekti. Dünya üzerinde kimsenin girmesine gerek olmayan iki yer vardı. Ege ve Sahra. Her iki yer de sadece onu ve ikizini değil, tüm dünyayı yok edebilecek anahtarlara sahipti.

Ve onları korumak için ne gerekiyorsa yapardı.
Hepsi.

3 Kasım 2008

Kuma bir resim çizen Styxx garip bir şey hissedince durakladı... sanki izleniyormuş gibi. Bakışlarını daralttı ve bunun kaynağını aradı ama hiçbir şey göremedi. Yine de ensesindeki deri ürperdi.

Bir an için Urian ya da Tehlike olabileceğini düşündü ama onlar da selam verirdi.

Bıçağına uzanırken, bir şey ona çarptı ve yere yuvarlanmasına neden oldu. Acı tüm vücudunda patladı.

Tekrar tekrar vurulmadan önce zar zor toparlanmıştı. Pençeler etine saplandı ve onu parçaladı. Nefes nefese kalmış, sırtı parçalanırken hareket edemiyordu. Acı ve hızlı kan kaybı onu sersemletmiş ve başını döndürmüştü.

Sonunda saldırgan pençelerini saçlarına geçirdi ve başını yerden kaldırdı. "Akri'mi öldürmeye çalıştın!"

Styxx, Simi'nin kırmızı ve beyaz girdaplı derisiyle şeytani formunu zar zor seçebiliyordu. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Hayır," diye nefes aldı.

Ona çığlık attı. "Simi oradaydı. Onu kalbinden bıçakladığını gördü!"

Simi, onu korumak için Acheron'dan geldiğini gördüğü ejderha Charonte'ydi.

"Kimse benim Akri'me saldıramaz ve yaşayamaz! Hiç kimse!" Dişlerini adamın boğazına geçirdi ve parçalayarak açtı.

Styxx kanının omzundan koluna, oradan da kuma akmasını izledi. Hareket edemeyecek kadar güçsüzdü.

Orada yatıp ölümün onu almasına izin vermekten başka çaresi yoktu.

Keşke o kokuşmuş piç onu bir kez olsun tutabilseydi.

4 Kasım 2008

Styxx iyileşmekte olan ve hâlâ deli gibi acıtan yaralarına baktı. Simi kelimenin tam anlamıyla tüm vücudunu paramparça etmişti. Ama bu onun işiydi.

Acheron'u koruyun.

Burada kalamam. Kardeşinin iblis kızı onun tekrar hayatta olduğunu öğrendiğinde geri dönecekti. Ve o, her gün ciğeri sökölüp yenecek Prometheus değildi. Oradaydı, bunu yapmıştı ve T-shirt'le hiç ilgilenmiyordu.

Buraya gelmek istemesinin tek nedeni kardeşini tanımak ve sonunda onunla bir ilişki kurmaktı. Styxx yavaş öğrenen biri olsa da, o bile ilişkilerinin bu noktada ümitsiz bir vaka olduğunu kabul etmek zorundaydı. Acheron ona hiç ilgi duymuyordu.

Onu gömüp devam etme zamanı.

Kaçınılmaz olana boyun eğen Styxx ana tapınağa yöneldi. Ama tapınağa girer girmez içine işleyen korkunç anıları hesaba katmamıştı. O kadar güçlüydüler ki, titriyordu.

Ya da belki de yaralarının acısıydı.

Her iki durumda da, zihninde zincirlerle bağlı halde Apollymi'nin mührü boyunca sürüklenişinin görüntüsü belirlediğinde irkildi. Şimdi bile, Styxx kendisini "zavallı" insan çabalarına gülüp alay eden tanrılardan kurtarmak için savaşırken Archon'un öfkeli hırıltılarının tapınakta yankılandığını duyuyordu.

"Styxx?"

Arkasını döndüğünde Danger'ın Archon'un özel yatak odasına çıktığını bildiği bir yan kapıdan fuayeye girdiğini gördü.

"Burada ne işin var?" diye fısıldadı.

"Acheron'la konuşmak istedim."

"Evde değil."

"Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Hayır." İçini çekti. "Üzgünüm. Ama istersen onun dönüşünü taht odasında bekleyebilirsin."

İyi haber, Simi'nin Acheron'la birlikte olmasıydı.

Kısa bir süre için güvendeydi.

"Teşekkürler." Styxx, kızın ona nereye gideceğini söylemesine fırsat vermeden odaya yöneldi. Bu tapınağın planını unutmasına imkân yoktu. Her köşesi hafızasına şiddetle kazınmıştı.

Kapıları arkasından kapatarak Acheron'un siyah tahtını görünce başını salladı. Nihayet kardeşinin de bir tahtı vardı. Keşke Acheron Didymos'un varisi olmanın gerçekte nasıl bir şey olduğunu bilseydi. Ama çoğu prensin babası Xerxes değildi. Belki de o prenslerin harika ve şımartılmış bir hayatları vardı....

"Onu kim dışarı çıkardı lan?" Acheron'un kapının dışındaki öfkeli sesi düşüncelerini böldü.

Seni de özledim, kardeşim.

Urian'ın ses tonu muzip bir mizahla doluydu. "İkinizin öpüşüp barışmasını isteyen hayalet kız."

"Tory'nin bana fırlattığı çekiçle kafama vurulmasını tercih ederim."

"Tory?" Urian sordu.

"Uzun hikâye." Acheron yorgun bir iç geçirdi. "Uyarı için teşekkürler. Gidip onunla ilgileneceğim."

Benimle anlaş... evet. Korkak onunla hiç uğraşmamıştı. Sadece Styxx'i bir sonraki hapishanesine atmış ve onu düşüncelerinden uzaklaştırmıştı.

Kapılar Archon'un burada hüküm sürdüğü zamanlarda yaptığı gibi sert bir güç gösterisiyle açıldı. Acheron'un güneş sembolünü taşıyan Atlantis formestası ve siyah deri pantolon giymiş olan kardeşi ona doğru yürüdü

bir yırtıcı gibi. Sanki böyle bir hareket, hayatı için her gün savaşmak zorunda kalan bir adamın gözünü korkutabilirmiş gibi.

Ve Acheron yaklaşırken Styxx, Acheron'u görünce ona eziyet eden sesi duydu.

Estes'in yeri.

Ne cüretle seni istememi sağlarsın? Bana yaptıkların için senden nefret ediyorum, seni iğrenç fahişe. Nefret ediyorum. Senden.

Evet, Estes ikisini de pek çok yönden sikip atmıştı.

"Gerçekten seninle uğraşacak havada değilim, Styxx. Sahip olduğum azıcık sabrı da iki dakika önce canlı canlı yedim."

Bu Styxx'in zonklayan ağrısının bir kısmını açıklıyordu. Acheron yaklaştıkça daha da kötüleşti. Yani, hissettiği her şey Simi'nin saldırısından kaynaklanmıyordu. Düşündüm.

Styxx, doğasına tamamen aykırı olmasına rağmen kendini itaatkâr olmaya zorladı. "Biliyorum. Ruh halini hissedebiliyorum... bu bir hediye idi," dedi alaycı bir şekilde, çünkü Acheron, yaşam güçleri Acheron'un annesi tarafından birleştirildiğinde Styxx'e bunu verenin kendisi olduğunu hatırlayamıyordu, "Artemis beni Tartarus'a attığında vermişti. Senden sadece bir iyilik istemek için buradayım."

Acheron onunla alay etti. "Benden bir iyilik daha istemeye nasıl cüret edersin?"

Ne zaman Acheron'dan bir ilk istemişti ki?

Evet... doğru. Şimdi hatırladı.

Lütfen kardeşim, lütfen beni Katateros'a gönder ve tanrıların beni bir sürtük gibi dolaştırıp dövdüğü tapınakta tek başıma açlıktan ölmeme izin ver. Acheron'un bahsettiği iyilik buydu. Ve kardeşinin yardımseverliği ne kadar muhteşemdi....

O aptal ağzını açma.

Dövüşmek onu buradan çıkarmazdı. Acheron tıpkı Apollo ile uğraşmak gibiydi. Piçin kibirli egosunu tatmin edersen uysallaşırdı. "Kardeşin olarak ve bir tanrıya yalvaran biri olarak rica ediyorum."

İşte oradaydı. Acheron'un benzerlerinden çok iyi tanıdığı o dönen gümüş gözlerdeki kendini beğenmiş parıltı. Kadim tanrılar güçlerinin tadını çıkarıyor ve bunu tüm insanların üzerinde tutmak için yaşıyorlardı. "Bir yalvaran olarak, bu iyilik için ne gibi bir fedakârlık öneriyorsun?"

Styxk kıpırdamadan durmak ve kardeşinin bariz yemlemesine tepki vermemek için kendini zorlamak zorunda kaldı. En azından Didimoslu vatandaşlarla dolu bir odada çıplak değildi ve Ryssa onun aşağılanmasına gülerken babası ters ters bakıyordu.

Sen ve fahişe annen sayesinde hiçbir şeyim yok.

Aklına bir daha asla ihtiyaç duymayacağı son bir mal geliyordu. "Kalbim."

Acheron kaşlarını çatı. "Anlamıyorum."

Tabii ki anlamadı. Kendisinde bir tane yoktu, bu yüzden Styxx'in ne demek istediğini nasıl anlayabilirdi?

Tiksinerek açıkladı. "Sana sadakatimi sundum ve bu yeterli olmadı. Bu yüzden sana kalbimi sunuyorum. Eğer yalan söyler ya da sana ihanet edersem, onu tekrar tekrar söküp atabilirsin. Beni Prometheus'un yanına, kayasına zincirle." Ve umarım sen söktüğünde, benimki tekrar çıkmaz.

Bu sonunda piçi yatıştırmış gibi görünüyordu. "Peki ne iyilik istiyorsun?"

"Bırakın gideyim." Styxx sesini sabitlemek ve içindeki acı ve öfkeyi çıkarmak için duraklamak zorunda kaldı. "Artık burada insanlardan izole bir şekilde yaşayamam. Sadece ikimizin de hiç deneyimleme şansı bulamadığı bir tür huzura kavuşmak istiyorum."

Acheron'un cevap vermesi sonsuza kadar sürdü. "Tamam. Yeniden başlamak için ihtiyacın olan her şeye sahip olacaksın."

Styxk rahatlamış bir nefes almayı bitiremeden taht odasından dışarı çekildi ve bir apartman dairesinin ortasına yüzüstü çakıldı.

Gürültülü sirenler donuk bir uğultunun üzerinde çığlık attı. Styxx kendini yukarı itti. Duvarlar ve tavan, yerden tavana kadar uzanan perdeler gibi bembeyazdı. Küçük siyah deri bir kanepeler duvara yaslanmıştı ve karşısında da ona

uygun iki koltuk vardı. A

Koltukların arasında büyük, dikdörtgen bir sedir, onun altında da zebra derisinden devasa bir halı bulunuyordu. İki koltuğun arasında granit bir şömine vardı ve üzerinde dev bir televizyon asılıydı.

Neredeyim ben şimdi?

Styxx odayı geçerken bunu öğrenmekten neredeyse korkuyordu. Perdeleri kenara iterek bir tür parka bakan büyük bir sürgülü cam kapı keşfetti. Bunların hiçbirisi ona bulunduğu yer hakkında bir şey söylemiyordu. Aslında bunun bir önemi de yoktu. Son on bir bin yıl içinde insan dünyasında bulunduğu tek zaman, dört yıl önce New Orleans'ta geçirdiği birkaç haftaydı.

Kapıları açtığında, apartman dairesinden bile daha büyük olan devasa bir çatı avlusuyla karşılaştı. Büyük çalılar granit saksıların içindeydi, böylece alana mahremiyet sağlıyorlardı. Verandanın ortasına traverten bir masa ve altı demir sandalye yerleştirilmişti.

Vay canına, birisi aynı anda altı kişinin bir masada oturacağını varsayarak sosyal becerilerini ciddi şekilde abartmış.

Yeni eviyle ilgili bir ipucu aramak için içeri döndü. Sonunda mutfak çekmecesinde üzerinde adres olan bir zarf buldu. 444 Central Park West. New York, New York.

Bu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu nedenle, bırakın yenisini, Eski York'un nerede olduğu hakkında bile hiçbir fikri yoktu. Ama İngilizce yazılmıştı. Yine de pek yardımcı olmadı.

Daha fazla ipucu ararken, adının Styxx Didymos olarak geçtiği bir ehliyet ve üzerinde daire bilgileri buldu. Birkaç kredi kartı, bir banka cüzdanı ve emin olmadığı başka şeyler. Bunlardan biri, içinde resmi olan küçük bordo kırmızı bir kitapçıktı. Pasaport neydi? Neden ihtiyacı olsun ki? Vatandaşlığa kabul belgesi mi? Hiçbiri ona mantıklı gelmiyordu.

"Teşekkürler, Acheron."

Bir kez daha, kardeşi onu hiçbir talimat ya da yönerge olmadan bir yere bırakmıştı. Dionysos bile bu kadar acımasız olmamıştı.

Styx derin bir nefes aldı ve çekmeceyi kapattı. İyi. Çocukken bir orduyu nasıl savaşı sokacağını çözmüştü; bunu da kesinlikle çözebilirdi.

Ama dürüst olmak gerekirse, burası kendisini adalarda yalnız bulmaktan daha kötüydü. En azından orası onun için anlamlıydı. Orada nasıl yaşayacağını biliyordu. Nasıl işleyeceğini.

Burada... pek değil.

Acı acı güldü. Etrafının insanlarla çevrili olduğu ama yine de tamamen izole olduğu bir yer bulmayı kardeşine bırakmıştı.

20 Kasım 2008

Styx x yatak odasındaki masasında oturmuş, bilgisayarında Age of Mythology için "New Atlantis" kampanyasını oynamakla meşguldü. Evet, ona da garip geliyordu ama garip bir şekilde bunu neredeyse rahatlatıcı buluyordu.

Arkasında güçlü bir varlık hissettiğinde ciddi şekilde ilerliyordu. Bunun Apollo olduğunu varsayarak, dövüşmeye hazır bir şekilde ayağa fırladı.

Apollo değildi.

Urian orada durmuş, utangaç bir ifadeyle bakıyordu. Sadece bu bile korkusunun daha da artmasına neden oldu. Urian'ın böyle görünmesi için düşünebildiği tek bir neden vardı....

"Şimdi ne yaptığımı sanıyor?" Urian kaşlarını çattı. "Ha?"

"Acheron. Seni benim için gönderen o değil mi?"

Urian başını salladı. "Aslında beni o göndermedi. Bir iyilik istemek için geldim."

Bu onu tamamen şoke etmişti. Styxx buraya getirildiğinden beri Urian'la görüşmeye devam etmişlerdi ama Urian iyilik isteyecek bir adam değildi. "Neye ihtiyacın var?"

"Acheron'un kadını Tory kaçırıldı ve annesinin bulunduğu Kalosis'e götürüldü. Ash onu almaya hazır ve istekli." Bu da annesini hapisten kurtaracak ve dünyanın sonunu getirecekti.

Styx x haber karşısında tamamen soğukkanlı bir şekilde durdu. Bu kavgada benim bir köpeğim yok. Neden umurumda olsun ki?

En azından kendine böyle söylemeye çalışıyordu. Ama Urian'ın yengesinin ya da yeğenlerinin zarar görmesini önemseydiği ve istemediği çok açıktı.

Tereddüt eden Styxx, kardeşine yardım etmekten daha iyisini biliyordu.

Bunu denediği her sefer ona pahalıya mal olmuştu. "Tory ölümsüz mü?" diye sordu Urian'a.

"Tamamen insan. En iyi ihtimalle dengesiz olan teyzem Satara tarafından tutuluyor. En kötüsü de acımasızdır." Satara Apollo'nun kızı olduğu için Styxx onun acımasızlığını tahmin edebiliyordu.

Yapma bunu. Acheron bunu senin için yapmaz....

"Onunla birlikte gidiyorsun, değil mi?"

Urian başını salladı.

Apollo'nun torunu. Apollymi'nin eski baş Daimonlarından biri. Acheron'un sağ kolu. Styxx karşısındaki adamdan her şeyiyle nefret etmeliydi. Ama Urian ona karşı nazik davranmıştı ve çocuktaki bir şey Styxx'in içindeki koruyucuyu ortaya çıkarmıştı. Bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ve bununla ne kadar savaşmaya çalışırsa çalışsın, Urian'ı tek başına bir intihar görevine gönderemezdi.

Lanet olsun.

Styxx, Urian'ın burada olmasının en bariz nedeni karşısında iç geçirdi. "Acheron gibi davranmamı mı istiyorsun?"

"Bunu bir kez düşmanına yardım etmek için yaptın. Bir dosta yardım etmek için tekrar yapar mısın?"

Styxx acı acı güldü. "Ben nereden bileyim? Hayatımda sadece iki arkadaşım oldu ve ikisi de vahşice öldürüldü."

"Beni arkadaş olarak görmüyor musun?" "Hayır, seni bir hemoroid olarak görüyorum."

Urian sırtarak Styxx'e dişlerini gösterdi. "Ah şimdi, bu çok kaba."

"Evet, evet... İyi. Ama bunu senin ve masum kadın için yapıyorum, Acheron için değil."

"Kendim ve Tory adına size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu arada, savaş becerilerin nasıl?"

Styxx homurdandı. "Babama göre benim hiç silahım olmamış. Adamlarımı önümden ittim ve korunmak için yere

düşmüş cesetlerinin arkasına saklandım."

Kaşlarını çatan Urian, Styxx'i küçük bir odaya ışınlarken yorum yapmadı.

Styxx, Acheron'u Savitar adında devasa bir Chthonian'ın yanında görünce donakaldı. Bu adam kardeşini ölümünden sonra tanrı güçlerini nasıl kullanacağı konusunda eğiten kişiydi. Kısacası, Savitar Acheron'un Galen'iydi... sadece Savitar ölümsüz ve kana susamıştı.

En az onlar kadar uzun boylu olan Savitar'ın siyah saçları ve mükemmel bir keçi sakalı vardı. Gözleri yanardöner bir lavantaydı ve garip bir şekilde Styxx'e bir şeyi hatırlatıyordu ...

Ne olduğunu anlayamıyordu ama aklının bir köşesinde beyninin ona vermeye çalıştığı gizli bir mesaj vardı.

Çenesi gevşeyen Savitar, Acheron ve Styxx arasında bir ileri bir geri baktı. "Vay anasını. Bu benim kafamı karıştırıyor."

Acheron Styxx'e ters ters baktı. "Onun burada ne işi var?" Urian ona, "İçeri giremezsin," diye hatırlattı. "Styxx girebilir." "Hayır." Acheron kararlıydı.

"Dur," diye tersledi Savitar. "Çocuğun haklı olduğu bir nokta var. Bunu bir düşün. Tory'yi oradan çıkarabilirsin ve dünyanın sonunu getirmezsın. Kazan-kazan."

Acheron'un gözlerindeki nefret yakıcıydı. "Onu Tory ile yalnız bırakmayacağım. Onun yanında ona güvenmiyorum."

Styxx dehşete kapılmıştı. "Ne yapacağımı sanıyorsun?"

"Ona tecavüz edersin, öldürürsün... Seninle ne yapacağımı bilemem."

İşte bu onu çileden çıkardı. Acheron'un karakteri hakkında bu tür şüpheler beslemesi için hiçbir şey yapmamıştı. "Benimle mi? Gerçekten mi?" Acheron'u itti.

Acheron Styxx'e doğru koştu ama Savitar onu yakaladı ve bir adım geriye itti. "Duygularınla düşünmeyi bırak. Sakin ol." Sonra Savitar dönüp Styxx'e ters ters baktı. "Ve sen, serseri, onu rahat bırak yoksa o yağlı kıcını olduğu yerde kızartırım. Seni öldürebileceğimi ama Acheron'u öldüremeyeceğimi biliyorum. O yüzden beni zorlama."

Styx alaycı bir şekilde homurdandı. "Onu rahat bırakmam için beni motive etmenin yolu bu değil, Chthonian. Ama saldırmam için çok iyi bir yol." Acheron'un dönen gümüş bakışlarıyla karşılaştı. Tanrım, kardeşinin hain gözlerinin tam ortasına bir hançer saplamak istiyordu. Gerçekten ama gerçekten istiyordu.

Bunun yerine, kardeşine ön kolunu göstermek için kolunu geri çekti. "Sevdiğin tek şeyi kaybetmenin ve sonsuza kadar onsuz yaşamak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bana ettiğin hakaretten dolayı boğazını kesip ayaklarımın dibinde kan kaybından ölmeni izlemek istesem de, bunun için kadınının öldüğünü görmeyeceğim. Orosu annenin aksine ben masumları öldürmem."

Hem Savitar hem de Acheron bu yorumundan dolayı ona ateş püskürdü. Styx arkasındaki duvara o kadar sert vurdu ki, duvarın bir kısmını kırdı. Acı onu geçici olarak felç ederken hava ciğerlerini terk etti. Dudaklarından, kulaklarından ve burnundan kan aktı.

Styx tekrar nefes alamadan Urian onun yanındaydı. Acheron'a ters ters bakarken yüzü bir öfke maskesine dönüşmüştü. "Ne yapıyorsun sen? Onu buraya sana yardım etmesi için çağırdım ve sen onu öldürdün öyle mi? İyi iş çıkardınız. İkiniz de. Tebrikler, sizi aptal pislikler."

"Anneme hakaret etti," diye kükredi Acheron.

"Alınma patron ama annen onun karısını ve oğlunu öldürdü. Onu duvara yapıştırmak yerine, ikinizin de bir saniyenizi ayırıp onun kaybını hayal etmenizi istiyorum. Ailemin neredeyse her üyesini gömdüm. Ve kalbimi gerçekten parçalayan tek şey Phoebe'yi kaybetmek oldu. Kız kardeşinin yasını mı tutuyorsun Ash? İnan bana, karını kaybetmek hiç de boktan bir şey değil, özellikle de evde onu koruman gerektiğini ve onu düşmanlarının eliyle vahşice ölüme terk etmemen gerektiğini bildiğin zaman." Döndü ve Styx'in kendini duvardan kurtarmasına yardım etti.

Styx tökezledi ve sonra kendini yakaladı. Nefes almak çok zordu. Her kaburgası kırılmış gibiydi.

"Özür dilerim," dedi Urian. "Senden gelmeni istememeliydim."

Styxx ağızındaki kanı yere tükürdü. "Güven bana, savaştığım gerçek Atlantisliye kıyasla onlar korkak."

Onu tekrar patlatmaya gittiler.

Urian kollarını uzatarak Styxx'i vücuduyla korudu. Styxx Urian'ın etrafından dolaştı ve omzunu sıvazladı. "Onlardan korkmuyorum. Darbeleri kaldırabilirim. Ne de olsa doğar doğmaz kıcıma bir tokat yedim. O zamandan beri hiçbir şey değişmedi."

Acheron dudağını büktü. "Onu dinleme Urian. O bir yalancı ve hırsız. O hiç evlenmedi. Sadece nişanlıydı ve hiç oğlu olmadı."

Bu sözler onu daha da öfkeliendirirken Styxx'i acıyla boğdu. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun kardeşim. Ne de olsa senin için sadece bir yalancı ve hırsızım."

Styxx, Acheron'un yanılgılarının acı gerçekliği yüzüne sert bir tokat gibi çarpınca durakladı. "Bu arada Artie'ye anılar için teşekkür ettiğimi söyle. Çünkü artık sadece sana gerçekten ne olduğu hakkında her şeyi bilmekle kalmıyorum, benim hakkımda dürüstçe ne düşündüğünü de biliyorum. Bir gün bu iyiliğine karşılık vermeyi çok isterdim ama doğrusu bu kadar nefret ettiğim tek kişi senin kokuşmuş annen."

Hâlâ içi ve dışı kanayan Styxx elini yüzüne sildi ve kardeşine, Apollo'nun tanrıyı ölümcül bir öfkeye sürüklemek için söylediği sözleri söyledi. "Şimdi ya beni kullan ya da eve gönder. Oyun oynayacak havada değilim."

Savitar, Acheron'la yüzleşirken derin bir nefes aldı. "Urian haklı. Styxx onu canlı çıkarmak için elimizdeki en iyi şans. Kalosis'e girmenin sana ne yapacağını bilmiyoruz Ash. İnsan ruhunu söküp atabilir ve seni annenin yıkım aracından başka bir şey bırakmayabilir. Eğer böyle bir şey olursa, Tory'yi öldürme ihtimalin onlar kadar yüksek."

Acheron başını salladı. "Asla işe yaramaz. Onun sesi benimkinden daha kısık. Ve kimse saçımı kesip sarıya boyadığıma inanmaz."

Savitar parmaklarını şıklattı. Anında, Styxx'in saçları Acheron'unkinin birebir kopyası oldu. Uzun ve siyah. Hatta sivri dişleri ve uyumlu kıyafetleri bile vardı. "Onun sesiyle oynayamam. Ama onlara hakaretler yağdırdığını varsayabilirler. Aradaki farkı bu açıklar."

Urian bakışlarını önce Styxx'in sonra da Acheron'un vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirerek, "Bu çok ürkütücü," dedi. "Gerçekten ürkütücü."

"Hâlâ benim gibi hareket etmiyor."

Styxx alay etti. "İnsanlar o kadar dikkatli değil. New Orleans'ta gördüğünüz gibi."

Savitar başını Urian ve Styxx'e doğru eğdi. "Hadi yapalım şu işi hanımlar. Ve Styxx... kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Tory'ye bir şey olmasına izin verersen seni Apollymi'nin ebedi eğlencesi için ona teslim ederim."

Styxx bu aciz tehdide yüksek sesle gülünce hem Acheron hem de Savitar ona kaşlarını çattı. "Ne yapacakmış Savitar? Beni çırılçıplak bir arenaya sürükleyecek, ayakta zor durana kadar seçkin Atlantis şampiyonlarıyla dövüştürtecek, aç köpeklerini ya da leoparlarını üzerime salacak ve sonra da eğlencesi için beni herkesin önünde mi becerecek? Ya da daha iyisi, beni yere yatırıp bağırsaklarımı deşsin... Ya da şuna ne dersiniz... Karımı ve çocuğumu öldürsün ve beni sonsuza kadar karanlık bir delikte tek başıma yaşatsın? Tabii... Tehdit et beni. Devam edin ve beni tam bir korku ve dehşet içinde yaşatın." Savitar'ı tersleyerek Urian'a döndü. "Beni buradan çıkar."

Urian ona kaşlarını çattı. "Gerçekten aklın başında değil, değil mi?" "Hayır, Urian. Aklım başımda değil. Akli başında bir adam sana cehenneme git ve bunu kastet."

Urian başını sallayarak, dönen dev bir altın küreye benzeyen bir şeyi açtı. "Bu taraftan yürü." İçine adım attı ve gözden kayboldu.

Styxx, Savitar ya da Acheron'a göz ucuyla bile bakmadan onu takip etti. Sonra düşüp parlak, titreşen bir ışığın içinde bükülürken keşke yapmasaydım dedi.

Sonunda düşmeyi bıraktığında, Daimon ve iblislerle dolu bir ana odanın içindeydi.

Çok güzel.

Styxx ciddi şekilde sinirlenmiş bir inilti çıkardı. "Harika bir yer, Uri," dedi nefesinin altından. "Sence onlardan biri bize burada bir yazlık ev satmaya razı olur mu?"

Urian ona sırtıttı. "Her zaman sorabilirsin."

Her iblis ve Daimon, salonlarının ortasında aniden ortaya çıkmalarıyla oldukları yerde donup kaldı. Muhtemelen akşam yemeğinin bu kadar eli yüksek bir şekilde sunulması pek sık rastlanan bir durum değildi.

Styxx yan gözle Urian'a baktı. "Neyi bekliyorlar?"

Urian ona göz kırptı. "Armageddon."

Styxx gözlerini Stryker'a dikti. Saçını siyaha boyayan tek Daimon oydu. Styxx'le aynı boyda olsalar bile Stryker Apollo'ya o kadar benziyordu ki Styxx bu yüzden onu yumruklamak istedi.

Stryker oğluna en iyi acı dolu nefret olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle baktı. "Düşmanımın yanında durmaya cüret mi ediyorsun?"

"Sana karşı baba, Mickey Mouse'un yanında yer alırdım."

Styxx bu Mickey'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama Stryker'ın ifadesinden Mickey'nin alçakgönüllü biri olduğu anlaşılıyordu.

Stryker dudağını büktü. "Seni değersiz orospu çocuğu. Hiçbir zaman bir döl lekesinden fazlası olmamalıydın."

Urian alay etti. "Aynı şeyi senin için de söyleyebilirdim. Dünyayı ve hepimizi bir sürü acıdan kurtarmış olurduk, değil mi?"

Daimonlar ilerlemeye başladığında Styxx ve Urian savaşmak için kendilerini hazırladılar ama görünmeyen bir güç tarafından geri püskürtüldüler.

Ne olduğundan emin olamayan Styxx, Stryker'a döndü ve homurdandı. "Bu kadar aile toplantısı saçmalığı yeter. Soteria nerede?"

Birdenbire, Apollymi ondan birkaç adım ötede belirdi. Kimliği hakkında hiçbir şüphe yoktu. Yüz hatları

Styxx'in aynaya her baktığında gördüğü gözlerin aynısı. Ve o dönen gümüş gözler kabuslarına musallat oluyordu.

Bu, kıymetli Bethany'sini öldüren bencil fahişeydi.

Styxx'in ona saldırmamak için her şeyi vardı.

Soteria'yı düşünün... O masum ve her neredeyse dehşete düşmüş durumda. Onu acı çekmeye bırakmayın.

Önce onu dışarı çıkarın, sonra Apollymi'nin ağzını burnunu kırın.

Bu onun göreviydi ve askerler her zaman emirlere uyar. Olimpos Dağı kadar kötü koksalar bile.

Apollymi çenesini sertçe sallayarak arkasındaki kapıyı gösterdi. "İşte orada." Sonra Apollymi onu kucaklamak için kısa mesafeyi geçti.

Styxx'in nefes alışları onun dokunuşuyla düzensizleşti. Ona saldırmamak ve onu odanın diğer ucuna itmemek için yumruklarını sıktı. Herkesin onun Acheron olmadığını anlamasını sağlayacak bir şey.

"Sonunda, m'gios." Oğlum için Atlantisçe. "Beni özgür bırakmaya geldin." Yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra kulağına fısıldadı. "Oğlumun hatırı için beni kucaklasan iyi edersin, Yunan orospusu. Eğer ben senin gibi aşağılık ve iğrenç bir şeye dokunabiliyorsam, sen de tanrısallığa dokunabilirsin."

Yüzüne tükürmek istemesine rağmen ona sarılmak için kendini zorlarken dudakları öfkeyle titriyordu. Ben nasıl zavallı bir köpeğim ki, benden nefret eden bir adam için oğlumun ve karımın katilini kucaklıyorum?

Ve yine de yaptı.

Styxx ona başını sallayarak, intikam ihtiyacına teslim olmadan önce geri adım attı.

Apollymi'ye yöneltmek istediği öfkeli alaycı bakışı Stryker'a çevirdi ve kapıya yöneldi.

Styxx ona ulaşamadan, uzun boylu, zayıf, kahverengi saçlı ve çok güzel yüz hatlarına sahip bir kadın koşarak odadan çıktı. Üzerinde kendisine çok büyük gelen siyah bir ceket vardı ve Styxx'in aklına gelen tek bir şey için yırtılmış olan gömleğinin üzerine geçirmişti. Öfkesi daha da arttı.

Birdenbire kendini onun kollarına attı ve ona sıkıca sarıldı. Bu beklenmedik hareket karşısında çok şaşırان adam ağzı açık kaldı ve kız onu ölesiye öptü. Onu itmemek için kendini zor tuttu ama bunu yaparsa onun kardeşı olmadığını anlayacaklardı.

Kadın sertleşti ve yavaşça geri çekilerek adama şüpheyle baktı.

Styxx zorlukla yutkunarak onun yanından geçip onlara yaklaşan daha yaşlı Nick Gautier'i gördü. Ancak şimdi Nick'in gözleri Acheron ve Apollymi'ninkilere benziyordu ve sol yanağındaki ok ve yay izi Artemis'in onu işaretlerken tokatladığı izlenimini veriyordu.

Esarete neler kaçırdım?

Gözleri öfke ve delilikle kararan Nick, Styxx'i öldürmek istercesine ona doğru koştu. Ama ona ulaşamadan Urian Nick'i yakaladı ve bulundukları odaya geri itti.

Styxx, Tory'yi peşlerinden sürükledi. Yerde bir kadın cesedi görünce hemen geri çekildi.

Urian, Styxx ve Soteria'ya, "Gitmeliyiz," dedi. Sonra Nick'e baktı. "Ve senin de bizimle gelmen gerekiyor."

Nick bariz bir nefretle dudağını büktü. "Onunla hiçbir yere gitmiyorum. Ölmeyi tercih ederim."

Güzel... Acheron'dan en az onun kadar nefret eden biri. Sana ne yaptı, evlat? Kötü bir şey olmalı çünkü Nick son karşılaşmalarında Acheron'u çok sevmişti.

Ama bir zamanlar Styxx de öyleydi.

Urian, Nick'i kadının cesedine bakmaya zorladı. "Satara'nın Tory'nin değil, senin elinden öldüğüne dair çılgınca bir varsayımda bulunacağım."

Nick'in çenesini kavrayan Urian, onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Şimdi, bu konuda benimle kal, Cajun. Babam boğazımı kesti ve karımı öldürdü çünkü evlenerek ona ihanet ettiğimi düşünüyordu. Ondan önce beni canından çok severdi ve ben onun hayatta kalan son çocuğuydum. Onun ikinci adamıydım.

Emret. Şimdi onun vücudunu görünce sana ne yapacağını düşünüyorsun? Sizi temin ederim, Chuck E. Cheese'e eğlence dolu bir gezi olmayacak. Birbirlerine olan tüm düşmanlıklarına rağmen, Satara onun kız kardeşi ve yüzyıllar boyunca ona iyi hizmet etti. Eğer gerçekten burada kalmak ve Stryker'la biraz eğlenmek istiyorsan, seni durdurmayacağım. Ama bunu gerçekten tavsiye etmem."

Bu Nick'e ulaşmış gibi görünüyordu. Akli başına gelmişti. "Tamam. Ben de seninle geleceğim."

Onlar tartışırken, Styxx huzursuz düşmanlarını kontrol etmek için kapıyı araladı. "Urian," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Sanırım farkına varıyorlar."

"Neyi yakalamak?" Nick sordu.

Tory, Nick'e gözlerini devirdi. "Bu Ash değil."

Sözcükler dudaklarından henüz çıkmıştı ki, odadan çıkıp gittiler.

* * *

Stryker'ın üçüncü komutanı ve kişisel Illuminati saldırı gücünün lideri olan Zolan sessiz odada boğazını temizledi. "Um... patron, saygısızlık etmek istemem ama neden hâlâ buradayız? Yani, eğer Acheron Apollymi'yi serbest bırakmaya geldiyse bir patlama falan olması gerekmez miydi?"

Daimon ve iblisler sanki dış dünyaya açılan bir kapının belirmesini, Apollymi'nin şarkı söyleyip dans etmesini ya da doğal olmayan başka bir şeyin gerçekleşmesini bekliyormuş gibi etraflarına bakındılar.

Bu sırada Apollymi orada öylece durmuş, Stryker'ı dikkatle izlerken neredeyse melek gibi ve tatlı görünüyordu.

İkinci komutanı Davyn gergin bir şekilde ensesini kaşıdı. "Katılıyorum Kyrios," dedi Stryker'a, Atlantislielerin lord anlamına gelen terimini kullanarak. "Dünyanın sonu gelmiş gibi hissettirmiyor."

Stryker soğuk bir alaycılıkla Apollymi'ye döndü. "Hayır, öyle değil, değil mi?"

Apollymi alaycı bir kaşını kaldırdı. "'Bildiğimiz dünyanın sonu geldi ve ben kendimi iyi hissediyorum' şarkısı nasıldı?"

O anda Stryker ne olduğunu tam olarak anladı. Tahtından fırlayarak odaya koştu, tam o sırada Urian, Tory, Nick ve Ash'in ikiz kardeşi Styxx ortadan kaybolmuştu.

Satara'nın kanlar içinde yerde yattığını görene kadar bu bariz hileye duyduğu öfke artmıştı. Yanına koşup onu ölü bulduğunda korkusu öfkesini bastırdı. Gözleri buğulanmış ve teni maviye boyanmıştı.

Satara'yı kollarına çekip ona sarılırken kalbi paramparça oldu, keder ve acının gözyaşlarına karşı savaştı. "Seni aptal psikopat sürtük," diye hırladı Satara'nın soğuk yanığına karşı. "Şimdi ne yaptın sen?"

Apollymi kapı aralığında durmuş, ölü kız kardeşini kollarında sallayan Strykerius'a acıyor ve ona oğlunun cesedini Didymos kayalıklarına atılmış halde bulunduğu günü hatırlatıyordu. Stryker'a duyduğu sempati ve yeni keşfettiği saygı içini parçaladı.

Satara kadar kırılmış birini sevebilmiş olması onun için çok şey ifade ediyordu. Evet, soğukkanlı olabilirdi ama kalpsiz değildi. Gözlerini kapatarak, onunla ilk tanıştıkları günü hatırladı. Stryker gençti ve babasının laneti yüzünden acı çekiyordu.

"Onun için değer verdiğim her şeyden vazgeçtim ve o da sadakatimin karşılığını böyle mi ödüyor? Sadece altı yıl içinde acı içinde mi öleceğim? Küçük çocuklarım şimdi güneşten sürgün edildi ve yemek yemek yerine birbirlerinin kanını içmekle lanetlendi ve sadece yirmi yedi yaşında acı içinde mi ölecekler? Ne için? Hiç görmediğim askerler tarafından öldürülen bir Yunan fahişenin ölümü için mi? Adalet bunun neresinde?"

Onun çektiği acıyı anlayan ve Apollo'dan kendi intikamını almak isteyen Apollymi, Stryker'ı kendi saflarına çekmiş ve ona babasının lanetinden nasıl kurtulacağını öğretmişti

insan ruhlarını bedenine çekerek ömrünü uzattı. Ona ve çocuklarına, insanların onlara zarar veremeyeceği ve çocuklarının kazara güneş ışığından ölme tehlikesinin olmadığı bir diyarda barınak sağlamıştı. Sonra da diğerlerini dönüştürmesine ve yaşamaları için buraya getirmesine izin verdi.

Başlangıçta ona acımış ve hatta onu bir evlat olarak sevmişti.

Ama o kendi Apostolos'u değildi ve Strykerius onun etrafında ne kadar çok olursa, ne pahasına olursa olsun kendi çocuğuna sahip olmayı o kadar çok istiyordu. Strykerius ile arasına duvar örmesinin kendi hatası olduğunu kabul ediyordu. Ve ikisi de nefret ettikleri insanlardan öç almak için birbirlerini kullanmışlardı.

Artık her şey bu noktaya gelmişti....

Sevgili kız kardeşinin ölümü.

"Çok üzgünüm, Strykerius."

Başını kaldırıp ona baktı, gümüş gözleri acı içinde dönüyordu. "Öyle mi? Yoksa kına mı yakıyorsun?"

"Ölümden asla zevk almam. Zaman zaman, haklı olduğumda bundan zevk alabilirim. Ama asla kına yakmam."

"Ve bu gibi meydan okumaların cevapsız kalmasına izin vermem."

Bunun bir karşılığı olacak."

"Ama bunu Styxx ve Nick'e borçlusun, benim Apostolos'uma ya da onun Soteria'sına değil. Bunu unutma."

* * *

Tanımadığı büyük bir odada yeniden belirdiklerinde Styxx kendini bir duvara yasladı. Eski Karanlık Avcıları ve kardeşinin arkadaşlarından oluşan kalabalık bir grupta doluydu. Birkaçını New Orleans'ta geçirdiği kısa zamandan hatırlıyordu. Diğerlerini ise sadece Acheron'un anılarından tanıyordu.

Acheron kendini Soteria'ya doğru fırlattı ve onu kollarının arasına aldı. İronik bir şekilde, bu Styxx'in bir zamanlar Bethany'yi kucaklama şeklinin aynısıydı. Sanki ihtiyacı olan hava oymuş gibi

yaşamak için... ve eğer tutuşunu birazcık bile gevşetirse, artık nefes alamayacaktı.

Ama aptalca.... Beth'inin gitmesine izin vermişti.

Bu görüntüye ve onu katleden anılara dayanamayan Styxx onlardan uzaklaştı.

"İyi misin?" Acheron ona sordu.

"İyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Ama biz değiliz," dedi Urian odanın diğer tarafından sert bir sesle. "Nick, onlar Tory'yi tutarken Satara'yı öldürdü."

"Bunu beni korumak için yaptı," diye araya girdi Tory.

Urian homurdandı. "Bunu senin için mezar taşına yazacağız. Bu arada Stryker bunun için kan isteyecek. Hem de çok kan."

Nick onun korkunç ses tonuyla alay etti. "Alınma ama baban beni korkutmuyor, özellikle de derisinden bir parça koparmayı ne kadar çok istediğimi düşünürsek. Gel de biraz al."

Urian pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Onunla güçlerini paylaştığını düşündüğünü biliyorum Nick, ama inan bana, sana artıklardan başka bir şey vermedi. Küçük bir şeyden bahsetmiyorum bile. Benden sonra kimse ondan bir parça alamayacak."

Acheron tiz bir ıslık çaldı. "Eğilin çocuklar. Şu anda odaklanmamız gereken daha önemli şeyler var. Maçoluğunuzu koruyun."

Styxx, Acheron'un ikiye bölünmüşlüğü karşısında alaycılığını geri almak zorunda kaldı. İkiisi kavga ederken kardeşinin bunu görmemesi komikti.

Ama başkalarının günahlarını görmek, kendi günahlarını görmekten her zaman daha kolay olmuştur.

Acheron bakışlarını Nick'in üzerine dikti. "Hazırlanmamız gereken bir savaş var. Stryker'ın Nick'i almasına izin vermeyeceğim."

Nick acı acı güldü. "Senin lanet olası yardımına ihtiyacım yok. Kendi başıma savaşabilirim."

Acheron onun ses tonundaki nefret karşısında irkilmedi. "Benden neden nefret ettiğini biliyorum Nick. Anlıyorum. Ama annen kendini tekrar öldürmeni istemezdi. Yarın

benden nefret et. Bu gece, gerekli bir kötölük olarak bana tahammül et." Kardeşi bakışlarını

Styxx'in de Acheron için bundan ibaret olduğunu bilmesini sağladı.

Katlandığı gerekli bir kötülük.

Öyle olsun.

Nick, Acheron'u kendisinden uzaklaştırdı. "Bu bizi arkadaş yapmaz."

Acheron ellerini kaldırdı. "Biliyorum." Tory'ye döndü ve elini sıkıca kavradı. Konuşmadan önce kararsızlık içindeydi ve Styxx'i derinden sarsmıştı. "Styxx, onu buradan götür. Onu güvende tut."

Çenesi gevşedi. Sen kimsin ve psikopat kardeşim nerede?

Tory de dehşete düşmüş bir ifadeyle Styxx'e bakarken düşünceleri onu şaşkına çevirdi. Sen! Acheron'uma işkence eden ve hadım eden hakkında okuduğum kişi sensin. Sen bir hayvansın. Senden nefret ediyorum!

Styxx bunun için hâlâ onu suçladıklarına inanamıyordu. Acheron'un aksine, başka bir adamın aletine isteyerek dokunmadan önce ölürdü. Onu hadım etmek için bile.

Lanet olsun sana, Apollo!

Ama o zaman neden onu bunun için lanetlesin? Styxx tanrıya en kötüsünü yapmasını söylemişti. Apollo sadece ona itaat etmişti. Estes, Acheron'un ona duyduğu nefreti başlatmış olsa da, Apollo bunu pekiştirmişti.

Aniden, parlak bir ışık parıltısı onları kör etti. Ve içinden düzinelerce Daimon çıktı. Hepsi eski bir Yunan falanksının içine düşmüş gibi iş için hazırды.

Stryker içeri girdi ve bakışları doğrudan Urian'a yöneldi. "Bana son kez ihanet ettin." Bileğini oynatarak Urian'ın kalbine yaprak şeklinde bir hançer gönderdi.

Hedefine ulaşmadan Acheron onu elinde yakaladı. "Kızlarını al, çığlık at ve hemen kaç Stryker. Bu sana daha sonra zaman kazandıracak. İnan bana, şu anki ruh halimle beni tatmak istemezsin."

Stryker bunu Styxx gibi algıladı. Küstahça bir umursamazlıkla. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Acheron'dan beslenme fikrinin tadını çıkarıyordu. "Kanın tadından daha çok arzuladığım bir şey yok." Acheron'un yanında duran adamlara baktı ve alaycı bir şekilde güldü. "Bu gece ziyafet çekiyoruz, Spathi. Saldırın!"

Daimon'lar etraflarını sararken Urian, Tory'yi gruplarının arkasına çekti. Odadaki diğer adamların aksine Styxx, düşmanları tanrı okları ve psişik güçlerle saldırırken ciddi bir dezavantaj yaşıyordu. Aynı anda aklına gelen tüm düşünceler yüzünden acıdan başı yarılan Styxx, üzerindeki ağır paltoyu silkti ve en yakındaki bıçağı eline aldı.

Urian, Daimonların nasıl öldürüleceğini göstermeden önce Styxx'e "Onları kalplerinden bıçakla," dedi.

Odadaki bir başka ışık patlaması onları büyük bir düşman takviye grubuyla baş başa bıraktı. Styxx ona ilk ulaşanı bıçakladı. Ama o Daimon gibi toza dönüşmedi. "Urian? Küçük bir talimat lütfen."

"İblisler... gözler." Urian dönüp bir Daimon'un dişlerinden kurtulmadan önce bir iblisi gözlerinin arasından bıçakladı. "Ve ne yaparsan yap, iblislerin seni ısırmasına izin verme yoksa seni kontrol edebilirler."

Bak Acheron, bana birkaç önemli yönerge verdiğinde her şey çok daha kolay oluyor.

Styxx elinde kılıç tutan bir Daimon'u etkisiz hale getirdikten sonra etrafında döndü ve hançeriyle onu yakaladı. Daimon Styxx'in üzerinde patladı.

Stryker Nick'e saldırdı ama Acheron onu yakaladı ve ikisi de yere düşerek Styxx'in çok iyi bildiği bir öfkeyle yumruklaşmaya başladılar. Bu kadar nefret ettiğin tek kişinin ben olmadığımı sevindim.

Daha fazla adam geldi. Ne Daimon ne de iblis oldukları için Styxx onların dost mu yoksa düşman mı olduğunu anlayana kadar geri çekildi.

Bir iblis kendini Soteria'ya doğru fırlattı. Onu tekmelemeye çalıştı ama epik bir şekilde başarısız oldu. Tam ona ulaşacakken, Acheron'un uzun zamandır arkadaşı olan Makedonyalı Julian oradaydı

bir xiphos ile. İyi yerleştirilmiş bir vuruşla iblisin kafasını kopardı.

Yaprak şeklindeki kılıcı omzunda dengeleyen Julian yüzünü ona döndü. "Bir kılıcı idare edebilir misin?"

"Evet."

"Kyrian!" Julian en iyi arkadaşı olan bir başka sarışın Yunanlıya bağırdı. "Bir kılıç için krallığım."

Kyrian sadece bir kabza gibi görünen bir şey fırlattı. Julian akıcı bir hareketle onu yakaladı ve çapraz kabzadaki bir düğmeye bastı. Kılıç bir metreye yakın bir uzunluğa ulaştı. Onu Soteria'ya uzattı. "Daimonların kalplerinden bıçaklanması gerekir. İblisler gözlerinin arasından ve eğer herhangi birimizin kafasını kesersen hepimiz ölürüz."

"Farkı nasıl anlayabilirim?"

"Daimonların çoğu sarışındır ve kalplerini deldiğinizde toza dönüşürler. Kalbe vurun ve eğer bu işe yaramazsa, gözleri deneyin. Sızlanıp yere düşen birini bıçakladığınızda iyi bir adama saldırmış olursunuz. Bilginize."

Styxx homurdandı. Kız bir ders alıyor. Onlarla gerçekten savaşılabilen kişi sadece yemdi.

Çok güzel.

Styxx dövüşmeye devam etti ama karşılarındaki sayı korkunçtu ve kılıçların çarpışma sesi zihninde korkunç görüntüler canlandırdı. İçeride olmalarına rağmen kana doymuş yapışkan zemini hissedebiliyordu. Ayak parmaklarına bulaşan kana bulanmış çamuru.... zırhına acımasızca vuran güneşin sıcaklığını.... kazara zırhına sürtündüğünde cildini yaktığını hissedebiliyordu.

Bir başka ışık parlaması daha büyük bir iblis ve Daimon grubunu müjdeledi.

Styxx tanıdık manzara karşısında iç çekti. Atlantisliiler üzerlerine böyle sayılar yağdırırdı. Tam onları azalttığınızı düşündüğünüz anda, dövüşten yorulmamış binlercesi sihirli bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Tek yapabildiği, hem önünden hem de arkasından kendisine doğru gelenlere odaklanmak ve başka birine saldırmak için kaçmadıklarından emin olmaıtı.

İblislerden biri Urian'ın sırtına doğru hamle yaptı. Styxx kendisine en yakın iblisin bedeninden daha küçük bir bıçak çıkardı ve yeni iblisi gözlerinin arasına sıkıştırmak için kullandı.

Urian ayaklarının dibine düştüğünde savaşmak için döndü. Styxx'in bakışlarıyla karşılaştı ve başını ona doğru eğdi.

Styxx döndü ve hoplonunun olmadığını unutarak kolunu kaldırıp kılıcı yakaladı. Tıslayarak geri çekildi ve sağ elindeki kılıçla saldırdı. Rakibi döndü ve hemen başka bir darbeye geri geldi. Styxx tam zamanında kafasını zorlukla uzaklaştırdı. Kılıç o kadar yaklaştı ki, nefesini adem elmasının üzerinde hissetti.

Daimon'u tekmeleyerek geri püskürttü ve kılıcını kullanarak kalbini deldi. Kılıcını çekerken Stryker'a bir an göz attı ve yüzündeki ifade kontrollü bir öfkeydi. Hedefine kilitlenmişti ve elinde Acheron'u öldürebilecek tek silah vardı.

Apollymi'nin kanı ve Kalosis ormanlarında yetişen en karanlık ağacların zehirli ypnisi özsuıu ile aşılannmış bir Atlantis hançeri.

Bir an için Styxx tepki vermedi. Eğer Stryker kardeşini öldürdüıse, her şey bitmişti. Her şey biterdi.

Sonunda huzura kavuşacaktı.

Ama sonra ne yaptığını gören Soteria'ya bakarak ölümcül bir hata yaptı.

Acheron'un yakın ölümü.

Yüzündeki dehşete düşmüş ıstırap ve gözlerindeki yaşlar onu çözdü. Böyle bir aşk ayrılmayı hak etmiyordu. Sonсуza dek ayrılmış bir bütünün yarısı olmaktan daha kötü bir cehennem olamazdı.

Hayatında iki kez bu darbeyi yemişti. Nefretinin Soteria'yı ezmesine izin vermeyecekti.

Lanet olsun bana....

Styxx Stryker'a doğru koştu. Daimon lordunu, dövüşürken aptalca gözlerini kapatmış olan Acheron'a ulaşmadan hemen önce yakaladı.

Evet, eğitimden olarak Galen yoktu.

Styxx hâlâ güneş gözlüğü taktığı için Stryker, Acheron'a olan odağını kaybetti ve onu kardeşi sandı.

Stryker bıçağı Styxx'in midesinin derinliklerine gömerken memnuniyetle güldü. O tanıdık acı içine yayılırken görüşü karardı. Stryker onu tam da Ryssa'nın yakaladığı yerden yakalamış gibi hissetti.

Nefes almaya çalışan Styxx tökezleyerek geri çekildi ve birinin üzerine düştü. Güneş gözlükleri uçtu.

Acheron'un üzerine düştüğünü ve kardeşinin kenara çekilerek onun sertçe yere düşmesine izin verdiğini fark ettiğinde zaman durdu. Buna acı acı güldü. Babaları gurur duyardı.

Ryssa da.

Acheron'u ıskaladığı için hırlayan Stryker, Styxx'in karnındaki hançere uzandı. Styxx bir eliyle hançeri içinde tutarken diğer eliyle Stryker'ı geri püskürtmeye çalıştı. Ama kanı kabzayı çok kayganlaştırdı ve acı ile yara izi kavramasını zayıflattı. Tüm çabasına rağmen, Stryker hançeri çekip çıkardı.

Styxx dayanılmaz bir acı içinde kıvrılırken nefesi kesildi. "Acheron!" diye bağırarak kardeşini uyardı.

Tam zamanında dönen Acheron, Daimon derebeyini asasının kör ucuyla yakaladı ve onu geri itti. "Kaç ya da öl," diye hırladı.

Stryker dudağını büktü. "Siktir git."

Bakışlarını Stryker'a diken Acheron onu geri itti ve asasını yere vurdu. Etraflarındaki ibislere ve Daimonlara doğru ham, sınırsız bir güç dalgası yayıldı. Her biri toza dönüştü.

Stryker hariç. Bir ejderha formunda, hırlayarak ve kanat çırparak yerin üzerinde asılı duruyordu. Öfkeyle böğüren Stryker, Acheron'a ateş püskürdü.

Acheron kolunu kaldırdı ama onu yakmaması için zorlukla zamanında yetişti. Stryker'a bir tanrı yıldırımını daha fırlattı ama Stryker onu savuşturdu.

"Bu iş daha bitmedi, Acheron. Bir dahaki sefere güçlerini kullanamayacaksın." Bir başka ateş patlamasıyla Stryker ortadan kayboldu.

Acıdan titreyen Styxx başını yere koydu ve gözlerini tavana dikti. Diğerleri konuşuyordu ama kulakları o kadar yüksek sesle uğulduyordu ki onları anlayamadı.

Styxx önce güldü sonra inledi. Tıpkı ölmeden önceki günkü gibiydi. Kanlar içinde yatıyordu ve kimse fark etmemişti bile. Yuvarlanarak ayağa kalkmaya çalıştı ama kana basıp kaydı ve tekrar yere düştü. Burada ona yardım edecek Galen yoktu.

Hiç arkadaşım yok.

Yine de Acheron'un etrafı onunla şakalaşan insanlarla çevriliydi.

Kanamayı durdurmalıyım. Bu yüzden ölmese de, ihtiyacı olan son şey kan kaybından zayıf düşmekti. Bu onu hâlâ hasta edebilirdi ve evde ona bakacak kimse yoktu.

Başı daha da çok çarpıyor, görüşü bulanıklaşıyordu. Ayakta duramayan Styxx sırt üstü yuvarlandı ve yaraya elinden geldiğince baskı yapmaya devam etti. Kontrolsüzce titremeye başladı.

Harika. şoka giriyorum. Paltosunu çıkarmamalıydı.

Yine içimin parçalanacağını nereden bilebilirdim ki?

Yanında birinin diz çöktüğünü hissetti. Gözlerini açtığında Acheron'u görünce şaşkına döndü. Kardeşinin soğuk yüz ifadesinde en ufak bir endişe ya da merhamet yoktu.

Styxx acı içinde nefes nefese kaldı. "Biliyorsun kardeşim, savaşta asla gözlerini kapatmaman gerekir."

Ash güldü. "General olmak için eğitim alan ben değildim."

Bu da iyi bir şey. Bu işte berbat olurdun ve herkesin ölmesine neden olurdun. Ama bu lider olmanın sadece bir parçasıydı.

ve o bunu biliyordu.

Styxx etraflarını saran adamlara göz gezdirdi. Düşüncelerini duydu ve Acheron'un anılarından yüzlerini ve geçmişlerini biliyordu. Kardeşini seviyorlardı.

Styxx'in adamlarının başlangıçta yaptığı gibi Acheron'la bir kez bile alay etmemişlerdi. Hepsi Acheron'a saygı ve hayranlıkla bakıyordu.

Hiçbiri onu becermek için para ödememişti. Acheron'un adamları onun geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

İçindeki intikamcı bir parça onlara Acheron'un ne olduğunu söylemek istiyordu. Ama sonra, bu zalimlik Acheron'a zarar vermezdi. Gerçekten vermezdi. Çünkü bu adamlar kardeşini önemsiyorlardı ve her şeyi bilseler bile bunu Acheron'a karşı kullanmazlardı. Kardeşi bunu düşündüğü için bile aptaldı.

Ve Acheron onlarla, Styxx'in kendi adamları için asla yapmadığı bir şey yapmıştı. Acheron, kurtadam sürüsünün kendilerine sırt çevirdiği ve Daimonlara yem etmeye çalıştığı Vane ve Fang gibi bu paramparça yaratıkları kabul etmişti - karısı onu işkence görmesi ve çarmıha gerilmesi için düşmanlarına teslim eden Kyrian - haksız yere işkence gören ve idam edilen Romalı bir şamar oğlanı olan Jarek - ve klanı, kendi kanı ona ihanet ettikten sonra kız kardeşinin gözlerinin önünde öldürülmesini izleyen Talon - ve Styxx'e asla göstermediği bir sabırla Acheron onları iyileştirmişti.

Hepsini.

Gerçekten inanılmazdı. Ama sonra, Acheron onlardan Styxx'ten nefret ettiği gibi nefret etmedi.

Styxx içini çekti. "Belki de. Ama liderlik konusunda benden çok daha iyi bir iş çıkarıyorsun. Bence babam kesinlikle aramızdan yanlış kişiyi eğitti."

Acheron tek kelime etmeden elini Styxx'in yarasının üzerine koydu. Derisine sıcak bir damga gibi batıyordu. Ve bunu bilmeliydi, çünkü bu tıpkı Dionysion'da olmak gibiydi. Acheron'a ters ters baktı. "İyi, o zaman sen de aptalın tekisin.

pislik. Çek ellerini üzerimden," diye hırladı dişlerini sıkarak.

Patlamasını görmezden gelen Acheron, Styxx sızlanmaya hazır olana kadar onu tuttu. Acheron ancak o zaman geri çekildi.

"Ben daha ölmedim mi?" Styxx alaycı bir şekilde sordu.

"Henüz değil. Beni ciddi şekilde kızdırmak için hâlâ birkaç yılın var."

Styxx homurdandı. "Dört gözle bekliyorum."

Eminim biliyorsundur, diye düşündü Acheron sessizce. Başını Styxx'e doğru eğdi. "Benim için iyi bir iş çıkardın. Teşekkür ederim."

Bunu söylemek seni boğmuş olmalı kardeşim.

"Evet, bir dahaki sefere Daimon mabedine inecek birine ihtiyacın olduğunda, bunu yapması için diğer pisliklerinden birini seç. Üzerime geldiklerinde bir tanrının güçlerine sahip değilim ve bu beni kesinlikle dezavantajlı duruma sokuyor."

Acheron sırtarak Styxx'in ayağa kalkmasına yardım etti, sonra da onu bırakıp adamlarının yanına gitti.

Acheron bir kalp atışı içinde Styxx'i aklından çıkarmış ve burada olduğunu unutmuştu.

Bunun için mi bilgisayar oyunlarımı bıraktım? Styxx yorgun bir şekilde iç çekti. "Seni eve götürmemi ister misin?"

Styxx Urian'a başını salladı.

"Teşekkürler." "Sorun değil."

Göz açıp kapayıncaya kadar, Styxx dairesine geri döndü. Dizleri büküldüğünde kanepeye doğru gitmeye başlamıştı.

Urian onu yanından yakaladı ve yatağına götürmesine yardım etti. "Hâlâ yaralı mısın?"

"Stryker'ın kullandığı hançerin zehri. Acheron yarayı iyileştirdi ama zehri dışarı çekmedi." Bunun kasıtlı olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Nasıl çıkarıyorsun?"

"Yarayı kapatmadan önce onu çekip çıkaracaksın." Styxx mühürlenmiş yara izine baktı. "Oops, çok geç." Alnında boncuk boncuk ter birikirken tekrar titremeye başladı.

"Ash'i aramamı ister misin?"

"İyi olacağım." Acheron zaten gelmeyecekti. Ve Styxx onu suçlayamazdı. Bethany yanında olsaydı, o da kardeşiyle uğraşmazdı. "Ölebilecek gibi değilim. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var." Styxx bayılmadan önce bu sözleri zar zor geveleyebilmişti.

21 Kasım 2008

Styxx sık bir ormanın içinde yüzüstü uyandı. Güneş etrafındaki yeşilliklerin arasından süzülürken kuşlar cıvıldıyordu. Kaburgaları Galen tekmelemiş gibi acıyordu. Ve orada yatıp yönünü bulmaya çalışırken, güzel bir kontraltının eski bir Mısır ninnisi söylediğini duydu. Mısırlıların söylediği sözler ona Bethany'yi hatırlattığında gözleri doldu.

Sirenin cazibesine karşı koyamayarak kendini yukarı itti ve sese doğru yöneldi. Bir açıklığa girdiğinde Bethany'yi battaniyesinin üzerinde, kucağında beş yaşlarında bir çocukla buldu. Styxx'i gördü ve Styxx'in her yanını yakan bir gülümsemeye gülümsedi.

"Bak, küçük Galen, baban sonunda eve geldi." Çocuğu yere bıraktı ve o da Styxx'e doğru koştu.

"Baba! Baba! Babacığım!"

Çocuk bacağına yapışıp onu sıkıca tutarken Styxx nefes alamıyordu. Elleri titreyerek kısa, dalgalı sarı saçlarını taradı ve kendisine hayranlık ve sevgiyle bakan parlak mavi gözlere hayretle baktı.

Oğlunu kollarının arasında sallayarak, Galen'in başını omzuna koyup ona sıkıca sarılmasıyla eridi. "Seni özledim baba. Bana bir şey getirdin mi?"

Bethany oğullarına, "Seni kendisi getirdi," diye takıldı. "Bu yeterli değil mi?"

Galen gülerek tekrar annesinin kollarına düştü. Bethany parmak uçlarında yükselip Styxx'in dudaklarına yakıcı bir öpücük kondurmadan önce onu kalçasından tuttu. "Bil diye söylüyorum, sana çok kızgıyım."

"Neden?"

"Seni özlememe neden oldun. Ama geri döndüğün için o kadar mutluyum ki tamamen affedildin."

Başını göğsüne yaslayıp bir koluyla onu tutarken kalbi hızla çarpıyordu. Her iki kolunu da ikisinin etrafına doladı ve gözyaşlarına boğuldu. Okaliptüs ve zambak kokusu içini ısıttı. Asla hareket etmek ya da onları bırakmak istemedi.

Ölmüş olmalıyım.

Ama umursamadı. Burası olmak istediği tek yerdı. Onun kollarına sıkıca sarılmak.

Bethany Galen'i ona geri verdi, sonra da elini tutarak onu küçük taş kulübelerine doğru götürdü. İçeride Galen'in oyuncakları yere saçılmıştı. Oğlu kısa bacaklarını tekmeleyerek Styxx'e aşağı inmek istediğini söyledi. Styxx, oğlunun isteğini yerine getirdikten sonra Bethany'yi nazikçe kollarının arasına aldı, böylece yüzünü saçlarına gömebilecek ve ellerini sırtında gezdirirken onun tatlı kokusunu içine çekebilecekti. Vücudundaki her hormon hayata kükredi.

"Galen?" diye
seslendi. "Anne?"

"Neden gidip Dynatos ile biraz dışarıda oynamıyorsun?"

Galen bir top kaptı ve kapıya doğru koştu.

"Uzağa gitme! Kal ki seni duyabileyim."

"Tamam, anne."

Kapı kapanır kapanmaz, dudaklarını yakıcı bir öpücükle kaptı. Styxx, klamisini yere düşürdükten sonra her yerine dokunabilmek için chitonunu çözerken doğru düzgün düşünemiyordu.

Belindeki ip kemeri gevşetti ve peplosunu başının üzerinden çekmeden önce yere düşmesine izin verdi. Aç bakışları onun güzel çıplak vücudunun her santimini taradı. Onu kendine doğru çekti.

Şakacı bir şekilde gülerek onun kollarına atladı ve bacaklarını beline dolayarak dişleriyle dudaklarını ve çenesini ısırıldı. "Eve döndüğüne çok sevindim."

"Oh, Beth, ben de öyle. Sanki sonsuza dek yokmuşum gibi hissediyorum."

"Uzakta olduğun her kalp atışı benim için bir sonsuzluk."

Bu sözlerin tadını, kızın yumuşak teninin kendisinininkine sürtünmesi kadar çıkarmıştı.

Onun elini kendi elinin içine aldı ve kaşlarını çattı. "Yeni yara izlerin var."

"Onlar önemli değil."

"Benim için öyleler. Senin incinmeni istemem."

Bu kelimelerdeki aşk sesi karşısında daha da sertleşti. Onun içinde olma ihtiyacıyla, onu yatak odasına taşıdı. Dürüst olmak gerekirse, onun içinde olmak için beklemek istemiyordu. Ama kadın onun kalbi, ruhu ve oğlunun annesiydi. Bu dünyada tek istediği onun kendisini, kendisine duyduğu sevginin onda biri kadar yoğun bir sevgiyle sevmesiyken, onun rahatlığı kendisi için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmak istemiyordu.

Onu nazikçe yatağa yatırarak dudaklarını yeniden yakaladı ve yavaşça bacaklarının arasına indi. Titreyerek boynundan ve omuzlarından aşağıya doğru öptü, böylece gergin, mükemmel areolasının tadına bakabildi.

"Seni seviyorum Beth," diye fısıldadı çenesini onun göğsüne sürterek.

"Sana karşı hissettiklerimin yanında bu çok küçük bir şey, kalbim.... Seni bizden bu kadar uzun süre uzak tutan neydi?"

"Nefret ettiğim tanrılar."

"Tanrılardan nefret etmemelisin, Styxx."

Nasıl yapamazdı? Her şeyini elinden almışlardı. Saygınlığını bile. Ama onun gözlerinin yeşilimsi altın derinliklerine bakarken, nefretinin artık bir önemi yoktu. "O zaman öp beni, Beth. İçime inancını ve sevgini üfle ve artık nefret etmeyeyim."

Onu tutkuyla öptü, sonra bedenlerinin arasına uzanarak onu içine doğru kaydırıldı.

Kadının onu kucakladığını hissettiğinde nefesi kesildi. Tam bir dakika boyunca, korkusundan hareket edemedi.

Hemen.

"Her şey yolunda aşkım," diye fısıldadı kulağına. "Senin için ne kadar uzun zaman olduğunu biliyorum. Şu anda benim için endişelenme. Gecenin geri kalanında beni tatmin etmek için zaman ayırabilirsin." Ona doğru itti.

Saf mutluluk tüm vücudunda patladı. Dişlerini gıcırdatarak, kendini olabildiğince derine sokarken bunun gücüyle kükredi ve kadın onu kendisine doğru tutarken titredi.

"Bu senin için değersizdi," diye hırıltılı bir şekilde kulağına nefes verdi.

Elini adamın saçlarının arasından geçirdi ve saçlarıyla oynadı. "Hayır, değildi. Kollarımda ve içimde sen varsın. Olabildiğince mutluyum. Ayrıca, bunu daha sonra telafi edeceğini biliyorum."

Evet, yapardı.

İç çekerek, Dynatos dışarıda havlarken ve Galen oyun oynarken gülerken kulağına çarpan kalbini dinledi. Bu sesler gözlerini yaşarttı.

"Baba!" Galen koşarak içeri girdi.

Styx, oğlu kapılarına vurmadan önce chiton'unu zar zor geri çekip Bethany'nin üzerini örtmüştü. Çocuğu ömür boyu iz bırakmayacağından emin olduktan sonra kapıyı kırarak açtı ve diz çöktü. "Ne oldu?"

"Bir kaplumbağa var! Gel de bak!"

Styx chitonunu kuşandıktan sonra mutfağa girdi ve Bethany'nin rahatça giyinebilmesi için Galen'in elini tuttu. "Nerede o?"

Galen onunla birlikte dışarı koştu ve bir ağacın yanında çamura saplandığını gösterdi. "Onu kurtarmaya çalıştım ama kirlenmeden ona ulaşamadım ve anneme senin eve dönüşün için temiz kalacağıma söz verdim."

Styx çamurda diz çöktü ve oğlunu kendine doğru çekti; Styx bir giysiyi kırıştırdığı ya da bir etek ucunun sarkmasına izin verdiği için babasının ona piçlik ettiği onca zamanı hatırlıyordu. "Mutlu bir domuz yavrusu gibi içinde yuvarlanabilirsin, umurumda değil Galen. Benim için önemli olan tek şey

Eve geldiğimde gülümsüyorsun. Ve lekelenmesini istemediğim tek şey de bu." Kaplumbağayı tutup güvenli bir yere çekebilmesi için Galen'i uzattı.

Oğlunun saçlarını geriye taradı ve yanağından öptü. "Khelone'un adını nereden aldığını biliyor musun?"

"Tanrılar!"

Styxx gülümseyerek Galen'in kaplumbağayı gölete götürmesine ve yıkamasına yardım etti. "Bu doğru. Khelone, Hermes'in onu almaya gitmesine rağmen Zeus ve Hera'nın düğün şölenine katılmayı reddeden bir su perisiydi. Öfkelenen Zeus, khelone'nin yanına gitmiş ve otoritesine neden karşı geldiğini ve onu hiçe saydığını öğrenmek istemiş. Ve o ne dedi biliyor musun?"

Galen başını salladı.

"Dedi ki, aynen aktarıyorum... ne kadar mütevazı olursa olsun, ev gibisi yoktur."

"Bu yüzden mi evini sırtında taşıyor?"

"Gerçekten de öyle." Gerçi hikâyeye göre Hermes ve Zeus bunu, evini terk etmeyi reddettiği için ceza olarak yapmışlardı. Ama bu Styxx için bir ceza değildi. "Eğer yapabilseydim, seni ve anneni gittiğim her yere sırtımda taşırdım."

"Çok aptal görünürsün, baba."

"Bazı şeyler için aptalca bakmaya değer."

Yüzünü buruşturan Galen başını şiddetle salladı. "Aptal görünmekten nefret ediyorum."

"Seni ve anneni güldürmek ya da gülümsetmek için kendimi pembeye boyar ve dünyanın etrafında çıplak dolaşırdım."

Galen güldü ve kaplumbağayı gölete bıraktı. Kendini Styxx'e doğru attı ve her tarafına çamur bulaştırdı. Geri çekilen Galen kaskatı kesildi. "Uh-oh."

"Ne?"

Galen kulağına fısıldamak için eğildi. "Annem burada ve çamura bulandığımız için pek mutlu görünmüyor. Kılıcını ve kalkanını almak isteyebilirsin baba."

"Merak etme," diye fısıldadı. "Seni koruyacağım."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum."

Styx'in kalbi Bethany'nin onlara yaklaştığını görünce kabardı. "İşin sırrı gorgonun kafasını koparmak değil evlat. Onu gülümsetmektir."

Galen'in gözleri daha da büyüdü. "Bence kafasını koparmak daha kolay olurdu."

"Sadece son çare olarak." Galen'in yanağına bir öpücük kondurduktan sonra kollarında Galen'le birlikte ayağa kalktı. Yavaşça, onlara kaşlarını çatarak bakan Bethany'ye yaklaştı.

"Benim iki kahramanım çamura saplanmış. Sizinle ne yapacağım ben?"

"Oh, Beth, cevap çok basit." Ona kaşlarını kaldırarak baktı.

"Bizi sevin." Onu öpmek için başını eğdi, sonra çamurla kaplı elini şakacı bir şekilde yanağından aşağı sildi ve uzun bir leke bıraktı. Gülererek Galen'e sarıldı ve onun ulaşamayacağı bir yere çekildi.

Sahte bir öfkeyle çılgık atarak onlara doğru koştu.

O ve Dynatos, hain köpek ona çelme takana kadar onları kovalarken Galen'in kahkahaları onlarınkine karıştı. Styx omzuyla yere vurarak Galen'in zarar görmesini engelledi. Galen göğsüne yaslanacak şekilde sırt üstü yuvarlandı. Bethany onun üzerine düştü ve beline sarıldı. Galen'i kollarının arasına aldı ve itiraz edene kadar ona sarıldı. Sonra ona daha da sıkı sarıldı.

"Baba! Yardım et! Gorgon nefesimi kesmeye çalışıyor."

"Yardım mı? Pekâlâ." Kollarını Bethany'ye dolamak için ayağa kalktı ve Galen'i aralarına hapsetti.

Galen daha da fazla itiraz etti. "Bana yardım edin demek istedim, Gorgon'a değil!"

Gülererek oğlunu göğsüne bastırdı ve başını Bethany'nin omzuna koydu. Yine de onlarla birlikte bu mutluluğun tadını çıkarırken bile, bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Onun için hiç olmadı.

Bunun sona ereceği düşüncesi ruhunu pençeleriyle parçaladı. Lütfen, bu tek dileğimi yerine getir. Lütfen, burada onlarla kalmama izin ver.

Ama gerçeği biliyordu. Acheron bunu ona uzun zaman önce söylemişti.

Styxx lanetliydi ve lanetlilere mutluluk asla gelmezdi.

19 Ocak 2009

Urian, Savitar'ı Styxx'in yatak odasına götürürken dişlerini sıktı. "Bir aydan fazladır böyle."

Savitar Urian'a ters bir bakış attı.

"Biliyorum, değil mi? Sanki tüm vücudu kapanmış gibi. Ne yedi, ne içti, hatta ne de hareket etti. Arada sırada eski Yunanca ya da Mısırcıca bir şeyler fısıldıyor ama ne dediğini anlayamıyorum."

Savitar kaşlarını çatarak, Acheron'un kapattığı yarayı incelemek için battaniyeyi geri çekti. Styxx'in geniş yara izini gördüğü anda dehşet içinde ağzı açık kaldı. "Bu da ne böyle?"

Urian, Savitar'ın tepkisini anladığında iç çekti. "Düzinelerce savaşta çarpışmış bir savaş kahramanı olmasının yanı sıra, Atlantis'te savaş esiri olarak bir yıl geçirdi. Berbat olduğu dışında bu konuda pek bir şey söylemiyor ama yara izlerine bakılırsa orada olduğu süre boyunca ona işkence etmişler."

Savitar ağır bir nefes verdi. "Hiçbir fikrim yoktu. Acheron'un bundan haberi var mı?"

"Bilmiyorum. Styxx'e olan aşırı nefreti göz önüne alındığında, umurunda olmadığını söyleyebilirim. Muhtemelen Styxx'in bunu hak ettiğini söyleyecektir."

Savitar Styxx'in alnına dokundu. "Ateşi ne zamandır bu kadar yüksek?"

"Stryker'la dövüştüğünden beri. Onu eve getirdiğimde de vardı ve hiç kırılmadı ya da düşmedi."

Savitar elini Styxx'in boğazına götürdü. "Nabızı zar zor atıyor."

"Evet. Ne yapacağımı bilemedim. Doktor çağırabileceğim gibi değil. Ash'e söylemeye çalıştım ama o Styxx'in muhtemelen ilgi çekmek için numara yaptığını söyledi. Bana Styxx'in ölemeyeceğini ve

iyi olacağını düşündüm. Endişelenecek bir şey yok. Ama iyi görünmüyor. Bir ceset gibi görünüyor."

"Pekala. Geri çekilin. Onu çok ederek bundan kurtaracağım."

Savitar elini Styxx'in göğsünün üzerine koyarken Urian kapıya doğru ilerledi. Savitar'ın elinden Styxx'in göğsüne balyoz benzeri bir cıvata fırlatılmadan birkaç saniye önce kulaklarını hafif bir uğultu doldurdu.

Styxx'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Nefes nefese, önce Savitar'a sonra da Urian'a kaşlarını çatarak baktı, sanki ilk başta onları tanımamış gibiydi. Tanıdığı anda gözleri panik ve gözyaşlarıyla doldu.

"Hayır!" Styxx hırıltılı bir sesle nefes aldı ve bakışlarıyla odayı taradı. "Beth! Galen!"

Styxx kendini kulübesinde değil de cehennemde bulduğunda çığlık atmak istedi. Çaresiz ve histerik bir halde yatağından fırlayarak çılgınca ailesini aramak için dairesine koştu.

Burada değillerdi. Gitmişlerdi. Hepsi gitmişti.

Dizlerinin üzerine çöküp feryat ederken haince bir acı onu parçaladı. "Beni neden buraya geri getirdiniz? Neden mi? Onlarla birlikteydim ve mutluyduk! Onlarla birlikteydim...." Styxx başını ellerinin arasına gömdü ve nefret ettiği gerçeğe yüzleşmeye çalıştı. "Beth, beni bir daha terk etme... lütfen... lütfen bana geri dön... Artık sensiz yaşayamam." Ve burada tek başına olma düşüncesine dayanamıyordu.

Urian herkesten daha iyi bildiği derin bir keder karşısında boğuldu. Uzun bir süre boyunca, kendisini hayata döndürdüğü için Ash'ten nefret etmişti. Phoebe olmadan yaşadığı her gün, öfkeyle hor gördüğü bir gündü.

Neden onu yalnız bırakmadım?

Styxx'in ailesiyle birlikte komada olduğunu bilseydi, onu sonsuza dek orada bırakırdı.

Yeni bulduğu arkadaşı için kalbi parçalanan Urian, Styxx'in yanına diz çöktü ve onu kollarının arasına aldı. "Ben

Üzgünüm, Styxx. Bilmiyorduk."

Savitar yanlarına geldi ve elini Styxx'in omzuna koyarak onu tekrar bayılttı. "Ne yazık ki, o şekilde kalmayacak."

"Onu yatağına geri koymama yardım et."

Savitar yardım etmek yerine, Styxx'i sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı ve yatak odasına taşıdı. Savitar'ın şu anki davranışlarında garip bir şeyler vardı. Ama Urian onu düşünceleri hakkında bir tahminde bulunacak kadar iyi tanıımıyordu.

"Rahatsız edici, değil mi?" Urian yatak odasına girdiğinde Savitar ona sordu.

"Ne?"

"Ash'i ne kadar kayırıyor."

Urian omuz silkti. "Onlar tek yumurta ikizleri. Benim de öyle olan iki erkek kardeşim vardı. Ancak görünüşleri ve bazı eğilimleri ortak olsa da, genellikle çok farklı insanlardır."

Savitar bakışlarını odada gezdirdikten sonra Styxx'in üst rafta düzgünce katlanmış iki çift kot pantolonunun bulunduğu dolabı açtı. Bir süveter, bir ceket, iki uzun kollu düğmeli önlük ve üç kısa kollu gömlek. Bir çift ayakkabı. Savitar kaşlarını çatarak dairenin altı odasını da aramaya devam etti.

Merak eden Urian onu takip etti. "Ne arıyorsun?"

"Burası hakkındaki izleniminiz nedir?"

Urian aklına gelen ilk kelimeyle cevap verdi. "Spartalı."

Savitar başını salladı. "Şımarık bir prensin mutlu olacağı türden bir yer değil, değil mi?" Urian'a bir banka cüzdanı uzattı. "Acheron ona bolca para verdi. Bulaşıkların azlığından da anlayabileceğin gibi, çok fazla eğlenmiyor, hatta hiç eğlenmiyor. Savurganlık yaptığı tek şey bilgisayar gibi görünüyor."

"Sadece onun için sipariş ettiğim için. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve benden tavsiye istedi."

Savitar Styxx'in telefonunu aldı, baktı ve Urian'a uzattı. "Sahip olduğu tek numara seninki ve aradığı tek numara da bu."

Ve sık sık değil, o zaman bile çok uzun sürmüyordu. En uzun sohbetleri bilgisayar hakkındaydı ve o da muhtemelen en fazla yirmi dakika sürmüştü.

Urian içini çekti. "Birlikte takıldığı başka insanlar olduğunu sanıyordum."

"Sana yalnız kalmakla ilgili bir şey söyledi mi?"

"Gerçekten çok konuşmaz. Çoğunlukla anlayamadığı modern şeyler hakkında sorular sorar. Ya da aşina olmadığı gelenekler ve deyimler hakkında."

Savitar kaşlarını çatı. "Ash'ten ya da kız kardeşlerinden hiç bahsetti mi?"

"Sadece ben konuyu açarsam, o da hemen başka bir konuya saptırıyor. Bu gece ya da Ash'le birbirlerine girdikleri zamanlar hariç, genellikle sessiz ve çekingendir. Mütevazı. Ama hınzır bir espri anlayışı var."

"Nasıl yani?"

Urian kısa sohbetlerinin anısına gülümsedi. "En sevdiklerimden biri... İnternette rastgele bir karşılaşma üzerine iğneleyici bir yorum yaptı ve sonra aptallığa o kadar alerjisi olduğunu söyleyerek özür diledi ki, bu durum onun iğnelemeye başlamasına neden oldu. Bir başka sefer, onun takipçi değil lider olduğu yorumunu yaptım. Beni düzeltti ve eğer yüksek sesli hırıltıların olduğu karanlık bir yer olsaydı, o zaman siktir et, araştırmak için beni memnuniyetle takip edeceğini söyledi."

Savitar güldü.

Urian şöyle devam etti: "Ekşi krema, ayran ve mavi peynirin neden son kullanma tarihleri olduğunu da bilmek istiyordu. Boks ringlerinin neden her zaman kare olduğunu. Binaların neden yanarken yandığını." Gülmek için durakladı. "Ve benim iki

Sık kullanılanlar, neden şimdi doktorlarımız var da hekimlerimiz yok diye sordu."

Savitar yüzünü buruşturdu. "İkisi de aynı."

"Ben de öyle dedim, ama sonra bana barbarlık olarak adlandırılan günlerde tıp pratiği yapan doktorlarımız olmadığını, bunun yerine sizi iyileştiren ya da öldüren hekimlerimiz olduğunu belirtti. Bana, modern insanın kendi alanında bu kadar az bilgiye sahip olan birine nasıl güvenebileceğini sordu, öyle ki bu kişi size hala öğrenme sürecinde olduğunu en baştan söylüyordu."

Savitar homurdandı. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Evet, birkaç ay önce bir marketteydi ve neden limon suyunun yapay aromalı olduğunu, ancak bulaşık deterjanının gerçek limon içerdiğini öğrenmek istedi. Ve modern insanların hindilerle ne alıp veremediği vardı? Pastırma, biftek ve hamburger kılığına girmiş hindi bulabiliyordu ama sade hindi bulamıyordu. Söylemeye gerek yok ama ben bunların hiçbirini düşünmedim. Muhtemelen markete gittiğim tek zaman insanlar için alışveriş yaptığım içindir."

Savitar bu son yorumları görmezden geldi. "Uyum sağlamak onun için zor olmalı."

"Şikayet etmiyor. Sadece modern zihniyetleri anlamaya çalışıyor, örneğin bir kadına kapı açarsa nasıl şovenist bir domuz, açmazsa nasıl duyarsız bir domuz olabileceği gibi."

"Bunu çözdüğü gün, ona bir kitap yazmasını söyleyin ve hepimiz zengin olalım."

"Çoktan yaptı bile. Kız içeri girene kadar geride duruyor, sonra da bir başkası gelmeden kaçıyor."

Savitar güldü, sonra ayıldı. "Bana dürüstçe söyle, Urian. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ondan hoşlanıyorum ve bunun nedeni çocukken onu askeri bir kahraman olarak idolleştirmiş olmam değil. O zamanlar benim için sert bir ihtiyardı. Tıpkı senin gibi."

Savitar sansürcü bir kaşını kaldırdı, sonra da gülümseyerek kıkırdadı.

"Beni bilirsin Chthonian, başkalarıyla iyi geçinmem ve aslında herkesten nefret ederim, her zaman, ama onunla sohbet etmek için caddeyi bile geçerim.... Hatta geçtim bile."

"Bunu sizden duymak, aklıma gelebilecek en büyük destek."

Urian başını salladı. "Sadece karşılıklı nefretlerini anlamıyorum. Yani, benim de beş dakikadan fazla yanında duramadığım kardeşlerim vardı ama onlardan gerçekten nefret etmiyordum. Sadece farklıydık. Zaman zaman biriyle güverte olsam da, hiçbir zaman gerçekten birini öldürmeye çalışmadım."

"Acheron'un ondan neden nefret ettiğini anlıyorum ve bu haklı bir nefret. İnanın bana. Apollymi bana aralarındaki husumetten bahsetti ve yalan söylemediğini biliyorum. Sadece bana anlatılan hikâyeleri burada yaşayan adamlarla bağdaştırmakta zorlanıyorum. Elbette on bir bin yıl insanı değiştirebilir.... bilemiyorum." Savitar içini çekti. "Ona göz kulak ol ve tekrar komaya girerse bana haber ver." Ortadan kayboldu.

Urian da gitmeye başladı ama Styxx'in ne kadar perişan olduğunu düşününce, uyandığında yalnız kalmasını istemedi.

İç çekerek kendini meşgul edecek bir şeyler bulmak için etrafına bakındı. Bakışları sehpanın üzerindeki bir eskiz defterine takıldı. İçinde ne olduğunu merak ederek ona doğru yürüdü ve açıp baktı.

İçinde bulunduğu şey karşısında çenesi düştü. Kitabın büyük bir kısmı Bethany olması gereken, kesinlikle büyüleyici bir kadının çizimleriyle doluydu. Bazıları o kadar gerçektir ki, sanki sayfadan çıkıp ona dokunabilirmiş gibi görünüyordu. Ama gerçekten akılda kalıcı olanlar Styxx ve onun çizimleriydi. Gülümsemelerini ve kahkahalarını mükemmel bir şekilde yakalamıştı, ama en çok da ona sarılırken kendi yüz hatlarındaki ıstırabı ve sevgiyi yakalamıştı. Bethany'nin oğluyla ve çocuğun tek başına çekilmiş resimleri de vardı. Styxx'in hiç tanımadığı bir çocuk. Bu Urian'ın yüreğini burkmuştu.

Kahretsin, Styxx yetenekliymiş. Kim tahmin edebilirdi ki?

En anlamlı bulduğu şey, Bethany'nin birkaç çiziminde baştan çıkarıcı bir şekilde Yunan elbiseleri giydirilmiş olmasına rağmen, hiçbirinde çıplak gösterilmemesiydi. Styxx bunu kimsenin görmesini istememiş olsa da, karısının onurunu kutsal tutmuş ve ona saygı duymuştu.

Urian bir sonraki sayfada hoplit Korint miğferi giymiş yeni yürümeye başlayan bir çocuğun resmini bulduğunda durdu. Çok komik ve sevimliydi. Yanında Styxx Yunanca "Galen" adını yazmıştı.... Ayrıca yetişkin bir Galen, Tig adında bir kadın, bir at ve köpek ve Didymos olması gereken yerden birkaç sahne vardı.

Ve sonra onu gerçekten hayrete düşürenler... Acheron'un modern Gotik kıyafetleri ve uzun siyah saçları içindeki görüntüleri ve aralarına düşen bir şimşekle birlikte çekilmiş resimleri.

Urian bir sonraki sayfayı çevirdiğinde kalbi durdu. Styxx Urian'ı Phoebe ile birlikte çizmişti. Styxx onu hiç görmemiş olmasına rağmen, Urian'ın tasvirlerinden yola çıkarak onun mükemmel benzerliğini kaleme almıştı. Styxx'in bunu yapabilmesi kesinlikle ürkütücüydü ve bu ona Bethany'nin çizimlerinin ne kadar gerçekçi olması gerektiğini gösteriyordu.

İnanılmaz.

Styxx'in karısına ve oğluna duyduğu sevgi her sayfaya sinmiş. Styxx'in ondan geriye tutunacak bir şeyi kalmadığına göre, bunu o yaratmış olmalıydı. Ve bu Styxx'in ruhuna bakmak gibiydi.

Urian eskiz defterini bulduğu yere geri koydu. Ama dürüst olmak gerekirse, onu bu kitapla ilgili en çok rahatsız eden şey ...

Kendi geleceğini gördü. Phoebe öleli sadece birkaç yıl olmuştu ve bu acı hala içinde kızgın bir fırın gibi yanıyordu. Styxx içinse on bir binden fazla yıl geçmişti ve hâlâ o zamanki kadar acı çekiyordu.

Bu Urian için iyiye işaret değildi.

Belki de Styxx'e bu kadar ilgi duymasının nedeni buydu. Benzer trajedilerle birbirlerine bağlanmışlardı ve antik Yunanistan'da sanal çağdaşlar olarak doğmuşlardı. Tam olarak değil, Styxx babasıyla aynı yaşıydı ama yeterince yakındı.

Urian eskiz defterine tekrar baktı ve yüzünü buruşturdu. Demek dört gözle beklemem gereken şey buymuş. Delilik. Harika.

21 Ocak 2009

Gece yarısından hemen sonra, Styxx ter içinde uyandı. O kadar üşümüştü ki dişleri takırdıyordu. Biri omzuna başka bir battaniye çekti. En ufak bir kalp atışında bunun Bethany olabileceğini düşündü.

Değildi.

Urian onun görüş alanına girdi. "Nasılsın?" Kırılmış.

Tamamen. Ama bunu söylemeye gerek yoktu.

Bir rüyanın nasıl bu kadar gerçek görünebildiğini hâlâ bilmiyordu. Beth'in tenini hissetmişti... yanağında nefesini. Styxx'i yataktan çıkarmaya çalışırken oğlunun sabahın erken saatlerinde kahvaltı ve eğlence taleplerini.

"Gel baba, gel!"

Keşke yapabilseydi....

Adam cevap vermeyince Urian yatağın yanına çömeldi ve bakışları buluştu. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Hâlâ uyanıyorum ve Phoebe'yi yanımda bulmayı bekliyorum. Cep telefonunu bile devre dışı bırakmadım. Daha fazla dayanamayacağımı hissettiğim saatlerde onu arayıp sesini duyabilmek için saklıyorum. Dünya en hayati parçasını kaybettiğinden habersiz devam ederken bizim onlarsız yaşamak zorunda bırakılmamız hiç adil değil." Acı bir kahkaha attı. "İşte bu yüzden senin kıllı kışınla buradayım. Tory ve Ash'i görmek istemiyorum. Senin gibi ondan nefret ettiğim için değil, bana artık sahip olmadığım şeyleri hatırlattıkları için. Onlara mutluluklarını çok görmesem de, bu durum yalnızlığımı daha da derinleştiriyor."

Styxx sonunda gözlerini kırptırdı. "Neden benimle konuşuyorsun, Urian?"

"Bilmiyorum. Katatonik ya da komada olmadığın zamanlarda eğlenelisin. Ya da cinayete meyilli bir öfke içinde. Neden

Benimle konuşur musun?"

Cevap, o durduramadan ağzından kaçtı. "Çünkü düşüncelerini duyamıyorum."

"Affedersiniz?"

Styxx iç çekti. "Bu doğduğumdan beri yapabildiğim bir şey. Küçük bir avuç istisna dışında, ki bunlardan biri de sensin, birinin aklından geçen her düşüncüyü duyabiliyorum."

"Bu berbat olmalı."

"Gerçekten de öyle. Beni savaş alanında bu kadar ölümcül yapan şey buydu. Düşmanlarımın ne yapacağını biliyordum ve onların önünü kesebiliyordum."

"Evet, tamam, bu hiç de fena olmazdı." Urian onu güldürmek istemişti ama bu Styxx'in ruh halini daha da kararttı, o yüzden konuyu değiştirdi. "Bir şeyler yiyebilir misin?"

"Bilmiyorum."

Urian ona bir şişe su uzattı. "Bunu yudumlamalısın. Açlıktan ya da susuzluktan ölmeyeceğini biliyorum ama yine de ikisini de hissediyorsun. Sen duş alırken ben de gidip buzdolabını karıştırayım." Ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Ölmeyi dileyen Styxx yavaşça doğrulup kollarının üzerine yaslanarak yatak odasını gözden geçirirken dışarıda trafiğin uğultusu arasında sirenler çalıyordu. Buradan nasıl da nefret ediyordu.

Evet, Acheron ona bu şehirde milyonlarca insan vermişti ama Styxx bunların hiçbirisiyle ilişki kurmuyordu. Konuştuğu bir avuç kadın, bu zaman dilimiyle ne kadar uyumsuz olduğunu yüzüne vurmuştu. Cehennemden daha azgın olmasına rağmen, hiçbirisiyle yatmaya cesaret edemiyordu. Ağızlarını açıp önemsiz şeyler hakkında atıp tutmaya başladıkları anda ilgisini kaybediyordu.

Bethany ile felsefe, fikir ve politika tartışmayı özlemişti. Bunu yaptığının farkında bile değilken onun mırıldanmasını ve şarkı söylemesini dinlemeyi ...

Başka hiçbir kadın onun güzelliğine ya da zarafetine erişemezdi.

Ağır bir iç çekişle kendini kalkmaya ve duş almaya zorladı. Kendini gördüğünde yüzünü buruşturdu. Acheron'un uzun siyah saçları hâlâ duruyordu. Dudağını büktü. Acheron buna nasıl dayanabiliyordu? Styxx'e kendini bir kadın gibi hissettiriyordu. Sağlıksız olduğundan ve her yere bulaştığından bahsetmiyorum bile. Bu nedenle, Acheron onunla nasıl dövüşebilirdi?

Buna daha fazla tahammül edemeyince yatak odasına gidip masasının çekmecesinden makasını aldı, sonra da kesmek için banyoya döndü. At kuyruğunu atmak için hareket ettiğinde, kanser kurbanları için peruk yapan Locks of Love'ın reklamlarını gördüğünü hatırladı. Saçı sardı ve duşa girmeden önce tezgahın üzerine bıraktı.

Temizlenip giyindikten sonra mutfağa yöneldi ve Urian'ı sandviç yerken buldu.

"Biliyor musun, yemeklerin tadı bana hâlâ tuhaf geliyor. On bir bin yıl boyunca kanla yaşadıktan sonra yemek yemeye alışmak zor."

Styxx, Apollo'nun kendi halkına yaptıklarını hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Dişlerini törpülememiş olmana şaşırdım."

"Bunu düşündüm. Ama kendimi onlarsız hiç görmedim. Artık değiştirmek için çok yaşlıyım. Isırmamı bozabilir ve zaten çiğneme konusunda yeterince sorun yaşıyorum. Muhtemelen çiğnemenin bir beceri olduğunun farkında değilsiniz. Ve dilimi ilk kez ısırduğımda... iyi ki orada değildin."

Styxx kendi jambonlu sandviçini yemek için oturdu. "Daimon'a gitmeye neden karar verdin?"

"Çoğunlukla öfke. En iyi arkadaşım benden birkaç yaş büyüktü ve lanetle savaşmayı reddetti. Ben de onun yirmi dört saatten kısa bir sürede yaşlanıp yaşlı bir adam haline gelmesini, çürüyüp toza dönüşene kadar bütün gün acı içinde çılgılık atmasını izledim. Tek düşünebildiğim onun hiç kimseye zarar vermemiş olduğuydu. Yumruk yumruğa bir kavgaya bile karışmamıştı ve tüm bunlar ben yürümeye başlamadan önce olan bir şey yüzünden kendi büyükbabam yüzünden olmuştu. Bu beni çok kızdırdı. Ama Phoebe'yi kaybettikten sonra, Apollo'nun neden bu kadar üzgün

olduğunu ve bizi lanetlediğini anlayabiliyorum. Ben olsam

Oğlumu ve sevgilimi öldürselerdi de aynı şeyi, hatta daha fazlasını yaparlardı."

Styx acı dolu bir iç çekti. "Ryssa'yı sevmiyordu."

Urian kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"O bir mülktü. Başka bir şey değildi. Çoğu zaman onun sızlanmasından ve şikayet etmesinden yakınırdı... ki bunu her zaman yapardı, her şey hakkında."

"Ash öyle demiyor."

"Onun ve benim tamamen farklı iki kız kardeşimiz vardı. Onu şımartırdı ve benden nefret ederdi."

"Neden?"

Styx lokmasını yuttu. "Ne diyebilirim ki? Ben bir pisliğim. Acheron'a gelince, onun için üzülüyordu. Aklınca, babamızın tahtını ve sevgisini kardeşimden çaldığıma ikna olmuştu."

"Bu yüzden mi sana hırsız diyor?"

Styx omuz silkti. "Bilmiyorum. İronik bir şekilde, tahtı bile istemedim. Sadece benden nefret etmeyen bir ailem olsun istedim." Urian sandviçini bitirdi. "Sana memnuniyetle birkaç kardeş verirdim. O evde o kadar çok testosteron vardı ki, annem ve kız kardeşim bize nasıl dayandılar bilmiyorum.

Ama çoğunlukla mutluyduk. Gerçi ağabeylerim babamın Apollo'dan önce çok farklı bir adam olduğunu söylemişlerdi. bizi lanetledi."

"Nasıl yani?"

Urian omuz silkti. "Daha mutlu ve çok daha rahattı." Tabağındaki turşuyu aldı. "Gerçekten nefret ettiğim tek şey güneş ışığı görmemektir." Acı acı güldü. "Çocukken babam bana çok kızardı. Şafak vakti kapıda durur, güneşin doğuşunu bir an olsun yakalamaya çalışırdım. Ve eğer alevler içinde yanmak istiyorsam, güvenli bir yere gitmezsem kıcımla ateşe vererek süreci başlatmaya hazır olduğunu haykırmaya başlardı."

Styx güldü. "Seni seviyordu."

"Evet, boğazımı kestiği güne kadar. Bunu hiç anlamadım. Darius öldükten sonra, oğlunu evlat edindim ve

O zamanlar küçük olan kızım. İda ve Mylinus öldüğünde, bu beni neredeyse öldürüyordu. Onlara böyle bir şey yapacak kadar kızdığımı hayal bile edemiyorum ve teknik olarak benim değillerdi." Gözlerindeki ıstırap Styxx'in kalbini delip geçti. "Kendi oğlunun boğazını nasıl kesersin?"

"Bilmiyorum, Uri. Ben de hiç anlamadım. Ben daha çocukken, annem ona doğum günü hediyesi verdiğim için beni öldürmeye çalıştı. Beni bilmem kaç kez bıçakladı."

Urian'ın gözleri kuşkuyla irileşti. "Annen mi?" Başıyla onayladı. "Ryssa da."

"Seni bıçakladı mı?"

Styxx cevap vermeden önce sütünden bir yudum aldı. "Ryssa ölmeden bir gün önce içimi boşalttı."

"Ne yaptın sen?" Urian'ın soruyu soruş şekli neredeyse komikti.

Ne yazık ki, o bitti hiçbir şey için onlara.

"Büyükbaban yüzünden bana saldırdı."

"Apollo mu? Neden?"

Styxx bu anı karşısında irkildi. "Kıskançlık." İçinden tiksinti dolu bir ürperti geçti. "Aptalca bir şekilde, onun dikkatini kendi üzerinden çekmek için onu baştan çıkarmaya çalıştığımı düşündü."

"Ew!"

"İnan bana, sana daha fazla katılamazdım. Alınma ama her parçamla büyükbabandan nefret ediyorum. Onunla aynı odada bulunmak bile tüylerimi diken diken ediyor ve midemi bulandırıyor."

"Merak etmeyin. Onu savunmayacağım. Ben şahsen onun aşağılık, üzgün, bencil bir orospu çocuğu olduğunu düşünüyorum." Urian'ın telefonu çaldı. Yere baktı ve kimliği kontrol etti. "Affedersiniz, buna bakmam gerekiyor." Ayağa kalktı ve Styxx yemeğini bitirirken odadan çıktı. Ani çıkıştan sonra aramanın Acheron'dan geldiğini düşündü.

Urian birkaç dakika sonra Styxx ortalığı temizlerken geri geldi. "Benim çıkmam lazım. AOM sonra?"

"Elbette."

Urian elini ona uzattı. Styxx elini tuttuğunda ona a
kardeşçe kucaklamak ile onların ellerini
göğüslerinin arasında birleştirdi. Urian başka bir şey
söylemeden ortadan kayboldu. Styxx bitmiş hischores
sonra gitti için olsun eskiz defteri.
Sayfaları çevirdi, geçmişinin onu her zaman rahatsız eden
yüzlerine dokundu. Bethany ile bebeklerinin resminin
üzerinde durdu. Tıpkı rüyasındaki gibiydi. Bir tarlada, bir
battaniyenin üzerinde oturmuş, oğlunu kucaklıyordu. Ve
şimdi o biliyordu bunlar görüntüler vardı ne vardı
fed onun

Halüsinasyon.

Kucağındaki çocuk gerçek değildi.

Ve Bethany gitmişti. Bethany'nin onları görebilmiş
olması gerçeğinden bile bunun bir rüya olduğunu anlaması
gerekirdi. Ama o kadar minnettar ve mutluydu ki bu küçük
mucizeyi sorgulamamıştı.

Gözünün kenarından tek bir damla yaş süzüldü. Styxx
onu fırçaladı ve iç çekti. Artık çok yorgundu. Daha önce hiç
olmadığı kadar yorgundu.

Uzun, çok uzun zaman önce, kaderini bildiği bir zamanı
hatırladı. Kim ve ne olduğunu bildiği.

Şimdi...

Ben hiçbir yere ait değilim.

Daha da kötüsü, o kimseye ait değildi.

O anda, ne yapması gerektiğini biliyordu. Hayatını
olduğu gibi geri almanın zamanı gelmişti. Bir süreliğine bazı
şeyleri gözden kaçırmış olabilirdi ama günün sonunda o bir
savaşçıydı. Tek bildiği buydu. Ve diğer insanların onun
varlığı hakkında karar vermesinden bıkmıştı. Şu andan
itibaren kendi başınaydı. Ve bir daha hiç kimsenin onu
kontrol edemeyeceği ya da hapsedemeyeceği bir yer
bulacaktı. Rahat edeceği bir yer. Ait olduğu bir yer.

24 Ocak 2009

Urian Styxx'i tekrar aramaya çalıştı ve yine sesli mesaja yönlendirdi. Styxx'in başka bir komaya girmiş olabileceğinden korkan Urian, kendini Styxx'in dairesine ışınladı.

Ortaya çıktığı anda bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Daireyle ilgili her şey tuhaf geliyordu. Ama etrafına baktığında, hiçbir şeyin yerinde olmadığını gördü.

"Styxx?"

Kimse cevap vermedi.

Hemen daireyi aradı ve boş olduğunu gördü. Bu kez Styxx'in yatak odasına girdiğinde, Styxx'in Phoebe'yle birlikte çizdikleri eskiz defterinin sayfasını çıkardığını ve katlanmış bir notla birlikte masasının üzerine bıraktığını gördü. Notu açıp okuduğunda korkudan içi içine sığmıyordu.

Urian,

Burada olmadığımı fark edecek tek kişi sensin. Merak etme, özellikle aptalca bir şey yapmıyorum. Sadece artık anlamadığım bir dünyada yaşamak istemiyorum.

Yerimi bulduğumda ve işlevimi yerine getirmek için ihtiyacım olan huzuru bulduğumda, irtibatta olacağım. O zamana kadar, kendine iyi bak kardeşim. Ve arkadaşım olduğun için teşekkür ederim.

S

Dişlerini gıcırdatan Urian, şu anda hissettiği acı yüzünden onu bulup Styxx'in ağzını burnunu kırmak istiyordu ve bunu neden hissettiğini bilmiyordu. Neden umursasın ki? Styxx'i çok az tanıyordu.

Akraba ruhlar olmalılar. Styxx Phoebe'yi gerçekten anlayan tek kişiydi. Altı yılın ardından, herkes onun hayatına devam etme ve sevecek yeni birini bulma konusundaki isteksizliği karşısında sabrını yitirmişti.

Ama bu o kadar kolay değildi. Başka biriyle paylaşmanın çok zor olduğu bir geçmişiniz varken değil. Sizi kanayan ve savunmasız bırakan bir geçmiş. Birine açılmak zordu çünkü bunu yaptığınız anda daha kötü incinme riskiyle karşı karşıya olduğunuzu ve sırlarınızı anlatmaları halinde aşağılanacağınızı biliyordunuz ve hayatınız boyunca başkaları tarafından incitilmişken ...

Herhangi bir ruhta sadece bu kadar cesaret vardı.

Sonunda güvenme cesaretini bulmak ve kalbinizi bir başkasının ellerine bırakmaya cesaret etmek ve sonra onu kaybetmek en büyük acımasızlıktı. Ve bu üstesinden gelebileceğiniz bir şey değildi. Asla.

Altı yıl sadece bir göz kırpmasıydı. Ve görünüşe göre on bir bin de öyle.

Urian boğazını temizledi. "İyi şanslar kardeşim. Umarım gece boyunca uyumanın ve tekrar nefes almanın bir yolunu bulduğunda, sırrını benimle paylaşırsın."

16 Ocak 2011

"Bu... cidden berbat."

Styxx, Urian'ın çadırının dışından gelen tiksintili sesine güldü, köpeği de onu ziyaretçileri olduğu konusunda uyarmak için havlamaya başlamıştı. Ayağa kalkmadan önce kocaman kahverengi köpeği sakinleştirdi. Kapağı geri atarak onu karşılamak için dışarı çıktı. "Bakış açına göre değişir, küçük kardeşim."

Kollarını iki yana açan Urian, Styxx'in küçük siyah çadırını ve onları göz alabildiğine çevreleyen uçsuz bucaksız çölü incelerken bir daire çizdi. "Benimkinden... cehennemi bulmuşsun dostum, ama cehennemin bu kadar sıcak olduğundan şüpheliyim."

Hâlâ gülmekte olan Styxx aralarındaki mesafeyi kapattı. "Hava sıcak değil. Burası kış. Temmuz ya da Ağustos'ta tekrar gelin."

"Evet, hayır teşekkürler." Urian ona sarıldı ve sonra kaşlarını çatarak geri çekildi. "Kahretsin, yerlileşmişsin. Mavi gözlerin olmasa sen olduğunu anlamazdım."

Styxx yüzündeki siyah peçeyi indirdi. "Daha iyi misin?"

"Pek sayılmaz. Beni daha çok korkutuyor." Başını iki yana salladı.

"Geçen hafta beni arayıp son iki yıldır çölde yaşadığını söylediğinde Fas'ı ya da başka bir şehri kastettiğini düşünmüştüm. Ama gerçekten de Hiçbir Yer'in ortasında, Sahra'da yaşıyorsun."

Styxx omuz silkti. "Burası bana mantıklı geliyor."

"Hoşuna gidebilir ama kötü çocukluk anılarını geri getiriyor. Tuvalet kağıdından önceki hayat yaşamaya değmezdi."

"Yine bir bakış açısı meselesi."

Urian çölde herhangi birinin hoşuna gidebileceğinden kuşkulu görünüyordu. "Bu arada iyi görünüyorsun. Sağlıklı."

"Teşekkürler." Styxx, Urian'ın içeri girebilmesi için kapağı açık tuttu; içinde yatağı ve gerekli malzemelerin olduğu heybesinden başka bir şey yoktu. "Uzun zamandır hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum."

Büyük kahverengi köpek içeri girdi ve Styxx'in yatağının üzerine kıvrılıp çiğ kemiğini çiğnemeye başladı. Urian kaşlarını kaldırdı. "Onun adı ne?"

"Skylos."

Styxx'e kaşlarını çattı. "Köpeğinin adını ... Köpek mi koydun?"

Ciddi misin?"

Styxx yine omuz silkti. "Aldırmıyor gibi görünüyor."

"Muhtemelen Yunanca bilmediği içindir."

Styxx sırtarak bir şişe şarap ve elindeki iki bardağı çıkardı ve onlara içki doldurdu.

Urian bir yudum aldı. "Peki at ve deveye ne diyorsunuz? Alogo ve Kamila mı?"

Styxx gözlerini devirdi. "Hayır, onları satın aldığımda isimleri vardı. Jabar ve Wasima. Köpek bir gün peşimden gelmeye başladı."

Urian derin bir iç çekti. "Burada çıldırırdım. Yalnızlıkla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Barışmak zorunda olduğum şey buydu. Hayatım boyunca yalnız olmaktan nefret ettim. Soteria'yı özgürleştirdikten sonra bir seçim yapmam gerektiğini anladım. Ya modern dünyanın bir parçası olacaktım ya da olmayacaktım."

"Kötü bir seçim yaptın dostum."

"Hayır, bunu anlıyorum. Bu benim kendi isteğimle seçtiğim bir varoluş. Kimse beni isteğim dışında buraya hapsedmedi ya da bırakmadı. Beni hapseden katı duvarların olmamasını sevdiğimden bahsetmiyorum bile." Ve sonunda hiçbir zaman bir ailenin ya da grubun parçası olamayacağı gerçeğini kabullenmişti. Styxx, diğer insanların yakınında olduğu sürece, Acheron'un fikrini değiştireceğine ya da onu kabul edecek bir grup bulacağına dair umudunu korumuştı.

Burada, bir bütünün yarısı ya da parçası olmayı bırakmış ve kendi başına bir bütün olmayı öğrenmişti. "Peki ya

Sen nasılsın? Nasılsın?"

Urian kaju konservesine uzandı. "Hep aynı, hep aynı. Birileri her zaman dünyayı ele geçirmeye ya da sona erdirmeye çalışıyor. 2012'yle ve bizimle oynamak için ortaya çıkan pisliklerle uğraşmak için gerçekten sabırsızlanıyorum." Styxx'i akik sargılı siyah kefiyesinin üstünden çöl botlarına kadar tararken güldü. "Bir Bedevi gibi giyinmiş olman ne kadar doğal görüldüğün konusunda kafam gerçekten karışıyor. Pala ve hançer de tüm bu cosplay, Assassin's Creed havasına katkıda bulunuyor."

Styxx güldü. "Sırtıma sıkıştırdığım bir tabancam ve bir tüfeğim de var." Başını eğerek yatağının yanında durduğu yere doğru eğdi. "Ama haydutlar saldırdığında kılıcın mermisi bitmez."

"Unutmaya meyilli olduğum bir şey daha var. Sen de bir insansın." "Bunu tartışacak çok kişi var."

Urian cevap vermedi. Bunun yerine yanında getirdiği sırt çantasını açtı ve koyu mavi bir kutuyu Styxx'e uzattı. "Sana hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bir şey aldım."

Styxx fincanını bir kenara bırakıp kutuyu aldı ve açtı. Dört yeni eskiz defteri ve bir kalem seti görünce dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Çok teşekkür ederim."

"Hey, senin gibi yetenekli biri asla onsuz olmamalı. Benim ve Phoebe'nin resmini çizmişsin... inanılmaz. Onu hiç görmediğin halde görünüşünü yakalamışsın ve bunu bana bıraktığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Onunla ilgili sahip olduğum tek resim kafamdakilerdi. Bu yüzden mi çizmeye başladın?"

Hediyesini dikkatlice sakladı. "Aslında çocukken başladım. Ryssa beni görüp onun günlüklerini kopyaladığımı düşünene kadar yapmayı en sevdiğim şeylerden biriydi. O efsanevi öfke nöbetlerinden birini geçirdi ve sonra günlüğü açıp benim zayıf çizim denemelerimi görünce güldü, alay etti ve doğruca babama koşup çalışma zamanımı ve değerli parşömenimi aptallıkla harcadığımı söyledi. Babam bunu pek hoş karşılamadı. Çizimlerimi yaktırdı.

ve beni kırbaçlattı. Sonra da iyi bir parşömeni aptallık uğruna harcadığım tüm parayı geri kazanmamı sağladı. Bu harika deneyimden sonra sanattan öylesine nefret ettim ki, figürlü çömleklere bakmak bile istemedim."

"Peki böyle çizmeyi nasıl öğrendin?"

"Kaybolan Ada. Kâğıt ya da kalemim yoktu ama bir sürü çubuğum, bir sürü ıslak kumum ve bir ton zamanım vardı. Çizebildiğimi mi sanıyorsunuz? Kumdan şehirlerimi görmelisiniz."

"Kumdan kaleler mi demek istiyorsun?"

"Hayır, herkes kumdan bir kale inşa edebilir. Ben orduları ve su kemerleri olan koca şehirler yapıyorum."

Urian daha da sert güldü. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama senin çarpık espri anlayışını özlemişim. Ve burada telefonun çekmesi beni hayrete düşürdü."

"Bilmiyorum. Bir hafta önce aradığımda bir kasabada malzeme alıyordum."

"Ah. Peki telefonu nasıl şarj ediyorsun?"

"Ben alışveriş yaparken bir mağaza görevlisine bir saatliğine prizi kullanması için rüşvet verin."

"Her şeyi düşünmüştünüz."

Styx x sırt çantasına eğilip bir rulo tuvalet kâğıdı çıkardı ve Urian'a fırlattı. "Denerim."

"Bu çok berbat bir durum." Hüzünlünen Urian boğazını temizledi. "Bana Acheron'u sormadın."

Styx x tepki vermemek için kendini zorladı. Ya da umursamamaya. Yapması en zor şey buydu... uzun, çok uzun zaman önce ölmüş bir ilişkiyi bırakıp gömmek. "İyi olduğunu varsayıyorum. Dünyanın sonu gelmedi ve ben de ölmedim."

"Nisan'da bir bebek bekliyor."

Styx x homurdandı. "O zaman bu tıbbi bir haber olmalı ve eminim Soteria doğum yapmak zorunda kalmadığı için minnettardır."

"Ne... ah, gah. Evet. Ne demek istediğimi biliyorsun." Gerçekten de biliyordu. "Ne olduğunu biliyorlar mı?"

"Bir oğlan."

Styxx'in nefesi bu adaletsizlik karşısında boğazında düğümlendi. Ama öfkesini bastırmaya çalıştı. Annesinin Styxx'in oğlunu öldürmüş olması Acheron'un suçu değildi.

Kardeşinin hayatının ve mutluluğunun kendisinininkiyle hiçbir ilgisi yoktu... kabullenmesi gereken bir başka şey daha vardı. İkiz doğmuş olabilirlerdi ama her zaman iki ayrı hayat sürmüş iki farklı insandılar.

Ve Acheron onu kendi evinde istemiyordu.

Styxx gülümsedi. "Onlar adına mutluyum. Oğlunun yakışıklı ve güçlü olacağına eminim."

Tıpkı Galen yaşasaydı oğlunun olacağı gibi.

Styxx, Bethany ve bebeklerini kaybetmek konusunda onu en çok neyin rahatsız ettiğinden hiçbir zaman tam olarak emin olamamıştı. Onların gitmiş olması mı yoksa en azından onları korumaya çalışmak için orada olamaması mı? Bethany'nin Yok Edici'yle karşılaştığında hissetmiş olabileceği dehşeti ancak hayal edebiliyordu.

Tek başına.

Hiç azalmayan sonsuz acı karşısında sertçe yutkundu. "Davyn nasıl?" diye sordu, konuyu Urian'ın en iyi arkadaşına getirerek.

"Çılgınca. Nedense bu kişilik tipini kendime çekiyor gibiyim."

Styxx sıırttı. "Aeì koloiòs parà koloiôî hizáneî."

Urian eski Yunan deyişine kaşlarını çattı. "Bir karga her zaman bir karga ile birlikte midir?"

"Bir tüyün kuşları."

Urian güldü. "Hey şimdi, ben de bu söze benziyorum."

Styxx çadırın kapağındaki aralıktan dışarıya bakabilmek için arkasına yaslandı ve dışarının artık tamamen karanlık olduğunu gördü. Fincanını bir kenara koydu. "Burayı neden sevdiğimi gerçekten öğrenmek istiyorsan, beni takip et."

Skylos başını kaldırdı ama Styxx onu dışarıya çağırmadığı için tekrar uyumaya başladı.

Çadırdan çıkar çıkmaz Styxx gökyüzüne baktı ve çadırın kenarlarını açmaya başladı, böylece

çok daha serin olan gece havasından faydalanabilirlerdi. "New York'ta böyle bir manzaraya sahip değilsiniz."

Urian canlı gece gökyüzünü görünce ağzı açık kaldı. "Ne kadar güzel ve parlak olduklarını unutmuşum."

"Evet. Çocukken Çocukken balkonumda oturup saatlerce onları seyredirdim." O ve Acheron takımyıldızlarını tanımlayabildikleri kahramanlar hakkında hikayeler uydururlardı. "Çoğu zaman çadır kurmuyorum. Burada kumların üzerinde uyuyup onları izliyorum. Yüzyıllar boyunca özlediğim şeylerden biri de buydu. Kaybolan Ada'da ya da Katateros'ta yoklar."

"Yine, Katateros'un sadece bir ayı olduğu gerçeğini hiç düşünmedim. Alexion, Apollymi Astors'u öldürdüğünde yıldızların solduğunu söyledi, sanırım adı buydu."

"Asteros."

Urian onun cevabı karşısında kaşlarını kaldırdı. "Herhangi birinin ismini hatırlamana şaşırdım."

Dürüst olmak gerekirse, Asteros unutmak istediği bir anıydı. Ancak bazı anılar ne kadar zaman geçerse geçsin ölmeyecek kadar acımasızdı.

"Aç mısın?" diye sordu Styxx. "Kurutulmuş akrep, fındık, incir, hurma ve elmam var."

Urian yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Umarım akrep teklifi sadece benimle dalga geçmek içindir."

"Hayır, aslında oldukça iyi. Tadı tavuk gibi."

"Ar, ar, ar." Urian gülüyormuş gibi yaptı. "Kanla yaşamayı tercih ederim... ya da ayakkabılarımla."

Styxx tsked. "Biraz kurutulmuş etim kalmış olabilir." "Bu konuda ikna edilebilirim."

Styxx içeri geri döndü. "Burada olman çok güzel Urian. Kafamın dışında biriyle gerçek bir konuşma yapmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum."

"Artık nerede olduğunu bildiğime göre, ara sıra seni rahatsız edebilirim. Beni çekirge, karınca, akrep ya da tanrıların yememizi asla istemediği diğer çok bacaklı iğrenç şeylerle beslemediğiniz sürece."

"Bebek gibi davranmayı bırak. Etini ye yoksa puding yiyemezsin. Etini yemezsen nasıl puding yiyebilirsin ki?"

Urian güldü. "Pink Floyd'u bilmen beni şaşırttı."

Styxx önce Skylos'un yemeğini açıp küçük metal bir kâseye dökerken omuz silkti. "Modern müzik sizin dünyanızla ilgili özlediğim tek şey."

"Bir dahaki gelişimde sana telefonun için bir güneş pili şarj cihazı getireceğim. Sanki burada bol miktarda güneş ışığı yokmuş gibi."

"Bende var. Kesinlikle." Styxx duraksadı ve bakışları Katateros'tayken bir gün yeniden ortaya çıkan tüfeğinin yanındaki küçük sandığa kaydı. Uzun zaman önce tüm otları atmıştı ama içinde hâlâ bir erkek olarak ona ait olan dört şey vardı.

Kapağı açıp içinden yağlı bir bez çıkardı ve Urian'a uzattı. "Sana hediye, küçük kardeşim."

Urian kaşlarını çatı. "Teşekkür ederim." Styxx'in siyah ve bronz vambraklarını bulmak için bezi açtı. "Vay canına... bunlar kaç yıllık?"

"Eskiden onlar benimdi. Onları bana Galan verdi ve ben de her savaşta onları giydim."

Urian'ın çenesi gevşedi ve sonra başını salladı. "Bunları alamam."

Styxx onları kendisine doğru geri itti. "Artık onlara ihtiyacım yok. Onlar sadece paketleyip taşımam gereken ya da kaybetmekten endişe ettiğim başka bir şey."

Urian uzun, takdir dolu bir nefes verdi. "Bunlar inanılmaz. Bu kadar bozulmamış olduklarına inanamıyorum. Teşekkür ederim. Onları her zaman el üstünde tutacağım."

Minnettarlığı Styxx'i son derece rahatsız etti. "Antika koleksiyonu yapmayı ne kadar sevdiğini biliyorum. Ve bunlardan daha yaşlısı yok." Akşam yemeklerini pişirebilmek için kamp ateşini yakmaya gitti.

Urian vambrakları dikkatlice kumaşlarına geri sardı ve onları sırt çantasına yerleştirdi.

Styxx. Kalbi, kendini dünyaya ait hissetmek için dünyanın en ücra köşesine gelmek zorunda kalacak kadar yabancı hisseden arkadaşı için kırılmıştı. Urian bu tür bir izolasyonla delireceğini söylerken şaka yapmıyordu. Bu gerçekten de yaşamak için ıssız ve zor bir yoldu.

Ama ne yazık ki, Styxx'in bildiği tek şey buydu. Bildiği tek şey.

14 Mayıs 2012

Sebastos göğsünde uyuklarken Acheron elini oğlunun sarı saçlarında gezdirdi. Dünyada onun için daha rahatlatıcı bir şey yoktu ve Bas büyüdükçe Ash ailesinin ona nasıl sırt çevirebildiğini daha az anlayabiliyordu. Oğluna vurmaktansa kolunun kesilmesini tercih ederdi.

Ve ona karşı yapılan diğer zalimlik eylemleri...

Asla. En kötü düşmanına, onu katlanmak zorunda bıraktıkları şeyleri yaşatamazdı.

Ash gözlerini kapatarak, karşısındaki yeşil koltuğunda kâğıtlara not veren Tory'nin Yunanca şikâyetlerini dinledi.

"Eminim sınıfta dikkatlerini veriyorlardır, canım."

"Gerçekten mi?" Kızgın bir yüz ifadesiyle başını kaldırdı. "Çünkü Teb'den herhangi birinin Yugoslavya'da olduğunu hiç bilmiyordum."

Bu hata karşısında irkildi. "Ouch."

"Evet, ouch. Ben o dersi bile vermiyorum. Ve Yedi Teb'e Karşı'daki kahramanlardan birinin adının... bu Eski Yurttaşlık dersini veren profesörün soyadı gibi Parthenopaeus olmadığını biliyor muydunuz... hayır, hayır. Adı Parthenon'du. Parthenon... Bunun kesin olduğunu sanıyordum. Hay Allah. Profesörünüz Dr. Soteria Parthenopaeus'ken bunu nasıl yanlış anlayabilirsiniz? Gerçekten mi?" Kağıda bir not karaladı. "Sana kocaman bir F, güzelim." Yüzünü buruşturdu ve sonra notu sildi. "Tamam, D... hayır, C. Bir öğrenciyi sınıfta bırakmaya dayanamam."

Ash, onu hayatının cehenneminden kurtaran iyi kalpliliğine güldü. "Bilmiyorum, akribos. Bu sanki dizlerinin üzerine çökmüş, başarısız olmak için yalvarıyor gibi."

"İşte bu yüzden ödevlerime not vermene yardım etmiyorum. Herkesi sınıfta bırakırsın."

Ash oğlunun başının üstünü öptü. "Bas'ı sınıfta bırakmazdım."

"O sadece bir yaşında. Üstün gen havuzuna sahip olsa bile, bu dersi en az on yıl boyunca alamayacak."

"Hâlâ on iki yaşında üniversiteden mezun olmasını mı planlıyorsun?"

"Evet. Sebastos Eudorus Parthenopaeus gibi bir isimle liseye çok uzun süre devam etmesi gerekmez."

Ash yine güldü. Haklı olduğu bir nokta vardı, ancak Bas kendi muhafız iblisi ve tanrı olan bir babayla gelmişti. "Zorbalarla herhangi bir sorun yaşayacağını sanmıyorum."

En azından uzun süreliğine.

Gülümseyerek telefonunu sehpanın üzerinden aldı ve homurdandı.

"Pam ve Kim daha fazla köpek yavrusu fotoğrafı mı gönderiyor?"

Başını iki yana salladı. "Kardeşinizin son derece çarpık bir mizah anlayışı var."

Styxx'ten bahsedilince tüm vücudu buz kesti. Ash, içindeki tüm mizah duygusu çekilip alınırken kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ondan posta adresini istedim ve bana bunu gönderdi." Telefonunu ona uzattı.

Styxx Anaxkolasi
13 Phlegethon Yolu
Tartarus, Hades 88888

Kendisini kızdırmasına rağmen hafifçe gülümseyen Acheron gözlerini devirdi. "Özellikle soyadını takdir ediyorum."

"Evet, cehennemin kralı. Ben de öyle düşünmüştüm. Ve posta kodunun tekrarlanan mutsuzluk olmasına bayıldım. Hades ve ateş nehri için on üç. Lord Darkness bile

bunu histerik buluyorum. Persephone'a göndereyim mi?"

Hissettiği öfke dalgasına karşı savaşıyan Ash, eliyle Bas'ın başını kavradı. "Elbette. Neden olmasın?"

Tory, Ash'in yüzündeki ifadeyi görünce durakladı. "Sorun nedir? Eğlenirsin sanmıştım."

Girdap gibi dönen gümüş gözleri, anlayamadığı bir azapla yanıyordu. "Sadece neden ondan bunu istediğini merak ediyorum."

Onun sözleri karşısında dehşete kapıldı. "Bana kıskanmadığını söyle."

Bakışlarını Bas'a indirdi ve onun gözlerinin içine bile bakmadı.

"Acheron..." diye azarladı. "Gerçekten mi?"

Bu kez bakışlarıyla karşılaştığında, o dönen gümüşlerdeki öfke ve nefret onu şaşkına çevirdi. "Kötü bir geçmişimiz var, Sota. Ve ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Sana sadece ufak tefek bilgiler verildi. Şunu söylemem yeterli, ondan uzak durmanı tercih ederim.... On bir bin yıl sonra, intikamları hâlâ içimi yakıyor ve kanını akıtmak istiyorum. Bu yüzden onu daha fazla yaklaştırmadım. Ona bir şans vermeyi çok isterdim, gerçekten isterdim ama buna cesaret edemiyorum. Siz ikiniz benim için güvenliğinizi riske atamayacak kadar değerlisiniz."

Adamın gizlemek için çok uğraştığı ıstırap karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Başka kimse onun sesinden bunu duyamazdı ama o duyuyordu. Kocasının ruh halinin her nüansını çok iyi biliyordu.

Ash her zaman kardeşi hakkında konuşmayı reddettiğinden ya da yakın olsalar bile onunla konuşmayı reddettiğinden, geçmişlerinin acımasız olması gerektiğini biliyordu. Ama bu o kadar masum bir temastı ki, bunun onu ne kadar rahatsız edeceğini düşünmemişti, özellikle de Styxx onu kurtaracak kadar nazik davrandıktan sonra sessizce yoluna gitmiş ve onları bir daha rahatsız etmemişken. "Çok özür dilerim, Achimou. I

seni incitmek istemedim. Sadece ona bir teşekkür notu göndermek istedim."

Gözleri kıpkırmızı olmuş, kıza öfkeli olduğunu belli etmişti. "Ne için teşekkür edeyim? Hayatımı çekilmez hale getirdiğin için mi?"

Styxx'in Sebastos'un doğum günü için gönderdiği şeyi ona göstermeyi tekrar düşünürken yutkundu. Bu onu daha da üzecek miydi? Ama Ash'in, onun kardeşine e-posta göndermesinden duyduğu şüpheyi görmemek mümkün değildi.

Büyümeden yatıştırmak daha iyiydi. Hayal gücü basit gerçeklerden çok daha ölümcül ve yıkıcıydı.

Telefonunu geri alarak Baş'ın odasına gitti ve eski kutuyla geri döndü. Kutuyu uzatmadan önce bebeği ondan aldı. "Bunu Bas'ın doğum günü için iş yerime gönderdi. Üzerinde iade adresi yoktu. Sadece mutlu yıllar dileyen küçük bir not vardı. İmzalı bile değildi."

"O zaman Styxx'ten geldiğini nereden biliyorsun?" "Aç onu."

Ash ne bekleyeceğinden emin değildi. Kesik kafa... müstehcen bir hareketin heykeli... canlı kobra. Hiçbir fikri yoktu ama kâğıt mendili kenara itip eski bir el oyması at bulduğunda kalbi durdu.

Hayır. Olamaz....

Tamamen sersemlemiş bir halde onu aldı ve ters çevirdi. Altına kazınmış eski Yunanca sözcükler şunlardı

Ryssa'dan
Acheron'a.
Her zaman
sevgiler.

Sevgili kız kardeşinin beşinci yaş gününde ona hediye ettiği tabancayı hatırlayınca gözleri doldu. O kadar heyecanlanmıştı ki... Ve Styxx ona, babalarının daha sonra öfkeyle yaktığı askerin eşini hediye etmişti. Ash'in Styxx'ten atı kendisi için Styxx'in odasında saklamasını istemesine neden olan şey, Ash'in aksine atın zarar görmekten korunacağı bu yersiz eylemdi.

Tory onun elindeki atı parmaklarken gülümsedi. "Bunun Styxx'ten gelmiş olması gerektiğini düşündüm. Başka kimde olabilirdi ki?"

Ash, Styxx'in geçmişten gelen öfkeli sesini kafasında duyarken atı parçalamamak için kendini zor tuttu. Kanayana kadar kışından sikilmeni görmek için para verirdim. "O piç benimle alay ediyor."

Tory ona kaşlarını çatı. "Nasıl yani?"

"Bana zarar vermeyecekse bunu neden göndersin ki?" Styxx o anıların ne kadar kötü yaktığını bilmeliydi.

"Bilmiyorum Ash. Belki de oğlun için almak isteyeceğini düşündüğü için göndermiştir. Ryssa'yı ne kadar çok sevdiğini biliyor olmalı ve muhtemelen onun sana verdiği hediyeye sahip olmak isteyeceğini düşündü."

Hâlâ emin olamayan Ash atı kutuya geri koydu. "Ona çok fazla kredi veriyorsun."

"Belki de. Ve belki de ona yeterince vermiyorsunuzdur."

Kendi karısının, onu öldürmeye çalışan piçi savunması onu öfkeden kudurtmuştu. Styxx'in yapmaya zorlandığı bir iyilik, Styxx'in ellerinde yıllarca çektiği eziyeti telafi edemezdi. "Onu bana karşı sakın savunma," diye hırladı. "O bencil bir piç olarak doğdu ve bugüne kadar da öyle kaldı."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Tamam. E-postasını kaybedeceğim ve hesabını bloke edeceğim. Kullanacağını düşündüğümde değil. Gördüğünüz gibi, yanıtı oldukça kısa ve... belli ki onunla tekrar iletişime geçmemi istemiyor."

"Teşekkür ederim."

Tory başını eğdi ve gitmeye başladı. Yine de son bir şey eklemekten edemedi. "Yemin ederim konuyu kapatacağım ve bundan bir daha asla bahsetmeyeceğim ama sormak zorundayım... Eğer senden gerçekten nefret ediyorsa ve iddia ettiğin kadar bencilse neden neredeyse on iki bin yıl boyunca bunu saklasın ve bu kadar bozulmadan tutsun? Yepyeni görünüyor ve bu kadar eski bir şeyi bu kadar süre bu durumda tutmanın ne kadar zor olduğunu herkes gibi ben de biliyorum. Bu sadece

bana nefretin değil, sevginin emeği gibi geliyor, Acheron."

* * *

Bunu yapmamalıyım....

Acheron, Ryssa'nın günlüklerine bir daha asla bakmayacağına dair kendi kendine yemin etmişti. Onun el yazısını görmeye ve sesini kafasının içinde duymaya dayanamıyordu. Ama Tory'nin söylediklerinden ve uyandırdığı anılardan sonra, ayrı kaldıkları onca yıl boyunca Styxx'in hayatı hakkında bir şeyler öğrenmek istedi.

Çünkü o lanet atın yaptığı tek şey.... Styxx'in aynı yıl hediye olarak ne aldığını hatırlamasını sağlamaktı.

İlk antrenmanları sırasında neşeyle gözünü morartan ve burnunu kıran bir dövüş eğitmeni ve babasıyla mahkeme oturumlarına katılma "zevki". Styxx bir oyuncak hediye etmek istediğinde babası onunla alay etmişti. "Ben bir çocuk yetiştirmiyorum. Sen bir kral olacaksın ve krallar oyuncaklarla oynamaz. Oyun için çok yaşlısın. Kraliyet görevlerini üstlenmeye başlamanın, bencil ve düşüncesiz olmayı bırakmanın zamanı geldi."

Styxx sadece beş yaşındaydı.

Ryssa Styxx'e hiçbir şey vermemişti. "Neden paramı onun beğenmeyeceği bir şey için harcayayım ki? Bir ocuğa yetecek kadar oyuncağı var." Ama aslında yoktu. Babası onları bir ceza kaynağı olarak kullanmıştı. Styxx onu ne zaman kızdırsa, Styxx'e onları yaktırırdı.

Styxx'in çaldığını hatırlayabildiği tek zaman Ash'le birlikte olmak için gizlice kaçtığı zamanlardı.

Ash uzun zamandır unuttuğu anılar canlanınca sessizliğe gömüldü ve kız kardeşinin yazdıklarına odaklandı. Yazıların çoğu zararsızdı. Birçoğu Styxx'e ne verildiyse.... onu anlatıyordu.

Bugün babam Styxx'e inanılmaz siyah bir at verdi. Midillimin fiyatının dört beş katına mal olur. Babam bunun sebebinin Styxx'in bir gün savaşta ona binecek olması olduğunu söyledi. Ama ben öyle düşünmüyorum. Styxx'in bir savaş arabasında, bir sürücü ve iki korumanın arkasında güvenle duracağından eminim.

Acheron birkaç sayfa daha ileriye doğru çevirdi.

Yarınki Dionysos Festivali için babam bana basit bir altın kolye verdi. Styxx'e etkileyici bir yaprak taç verildi. Bunun için teşekkür bile etmedi. Ama neden etsin ki? Babam ona her şeyi veriyor. Daha önce babamla konuşmaya çalıştım ama benim boş gevezeliğimden rahatsız olmadı. Kıymetli Styxx'ine siyaset hakkında koçluk yaparken olmazdı.

Acheron tarihe kaşlarını çattı. Politika mı? Styxx sadece sekiz yaşındaydı. Babası sekiz yaşındaki bir çocukla ne tür bir siyasi tartışma yapmış olabilirdi ki?

"Ne yapıyorsun?"

Tory'nin sesiyle yerinden sıçradı. "Lanet olsun kadın, yürürken biraz gürültü yap. Beni korkuttun."

"Artık Kaptan Never- make-a-peep ile yaşamamanın nasıl bir his olduğunu biliyorsun." Omzunun üzerinden bakmak için öne çıktı. "Neden burada tek başına bunlara bakıyorsun?"

"Çünkü daha önce bana çok mantıklı gelen gerçekten sinir bozucu bir karım var ve beni bir şeyler düşünmeye sevk ettiğini bilmesini istemedim."

"Ah, bu durumda, seni gizlice izlerken yakaladığımı ona söylemem." "Kesinlikle minnettar olurum."

Tory gülümseyerek onun sırtına yaslandı ve kollarını beline doladı. Acheron gözlerini kapadı ve onun orada olmasının tadını çıkardı. Sırtına yaslanmasına izin verdiği tek kişi oydu. Çenesini onun omzuna yasladı. "Ne arıyorsun?"

Onun aksine, hepsini okumuştı.

"Styx hakkında bilgi."

"Ben bunlara Kıskanç Öfke Serisi diyorum." Ash kaşlarını çatı. "Nasıl yani?"

"Kabul ediyorum, Ryssa'yı tanımıyorum. Onu sevdiğini biliyorum ve asla ama asla ona karşı bir şey söylemem, ancak yazılarını tarafsız bir yabancı olarak okuduğunuzda, ne zaman Styx'ten bahsetse çok kötü niyetli olduklarını görüyorsunuz. Sanki bipolar gibi. Seninle ilgili her şey tatlı ve övgü dolu. Sevgi, şefkat ve bağlılıkla dolu. Ama Styx'le ilgili her şey, nefret ettiğim iğrenç küçük canavarı öldürmek. Şu anda baktığın gibi."

Tory ona öğrettiği eski Yunancayı kusursuzca okudu. "Bugün Styx savaşa gitti. Prensini mühür yüzüğünü herkesin önünde çıkarıp babama iterek onu nasıl utandırdığına hâlâ inanamıyorum. O yüzüğün parasıyla bir filo at alabilirdim ama o sanki hiçbir şey değilmiş gibi davrandı. O çok şımarık. Onun için hiçbir şeyin değeri yok. Babama onu eritip bana bir tane yapmasını söyledim. En azından kıymetini bilirim."

İç çekti. "Bir prensin, düşmanları tarafından ele geçirilmesi durumunda onu eve götüreceği garanti olan tek şeyi neden çıkardığını merak ediyor insan. O yüzük olmasaydı, herhangi bir tutsak gibi muamele görür, öldürölür ya da köle olarak satılırdı, özellikle de o zamanki yaşı ve fiziksel güzelliği göz önüne alındığında. Yani bu oldukça büyük bir 'Canın cehenneme baba' demektir. Genç olduğunu biliyorum, ama yine de o günlerde yakışıklı bir genç için köleliğin ne anlama geldiğini riske atmak için zihinsel olarak kusurlu olması gerekirdi."

Ash tarihi not ederken yutkundu. "Kahretsin, savaşa gitmek için çok gençmiş." Neredeyse on altı...

"Mmm, bahsetmişken, sana bir şey sormak istiyorum..." Sayfaları çevirdi.

"Bekle." Ash onu durdurdu, sonra arkasını döndü ve okumaya başladı.

Sonunda Acheron'un yerini bulduğumda gün ortasıydı. Babama yerini sormaktan daha iyisini biliyordum - bu sadece bana karşı öfkesini davet ederdi....

Acheron mektubu tekrar okurken başını salladı. "Bu doğru olamaz."

"Nasıl yani?"

"Ryssa bana bu randevudan çok önce yemek getirdi." "Emin misin?"

"İnanın bana, bunu unutmazdım. Bana karşı yapılan nezaket hareketleri, göze çarpacak kadar nadirdi."

"Kastettiğim o değildi. Yemeği getirenin Styxx değil de Ryssa olduğuna emin misin?"

Ash bunu düşünürken yüzünü buruşturdu. "Styxx benden nefret ederdi. Tory, beni hadım etti. Acımasızca. Bana neler çektirdiği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ve sana tekrar soruyorum... Emin misin? Artemis sana ulaşmak için kaç kez başka biri gibi davrandı? Ya da tanrılardan herhangi biri. Odysseia'da Athena'nın Mentor kılığında dolaştığını hatırlıyor musun? Ya da İlyada'yı? Tanrılar her türlü nedenden ötürü sürekli başkalarının kılığına giriyorlardı."

Haklıydı.

Tory başka bir günlük aldı ve açtı. "Ve bana Styxx'in Atlantis'te seninle birlikte olduğunu hiç söylemedin."

"Çünkü öyle değildi."

"Hayır mı?" Bir sayfayı çevirdi ve girişi işaret etti. "Şunu oku."

28 Ekim, MÖ 9533

Styxx bugün Atlantis'ten döndü ve sanırsınız ki Zeus'un kendisi Olimpos'tan inip bizi altın varlığıyla onurlandırdı. Styxx'e görevlerini bencilce terk ettiği ve haber vermeden ortadan kaybolduğu için kızmak ve babamı endişelendirmek yerine, babam bu canavarı ödüllendirdi!

Onu benimkiyle alay eden bir sit odaya yerleştirdi. Babam kabalığı yüzünden onun üzerine bu kadar titrerken Styxx başkalarına karşı saygılı olmayı nasıl öğrenecek? Onu bu kadar şımarık görmek beni hasta ediyor.

Ve ona Acheron'dan haber sorduğumda, Styxx'in sesi tıpkı Estes gibi çıktı. "O iyi, Ryssa. Sadece iyi." Başka bir şey demedi. Acheron'un nasıl göründüğü hakkında tek bir kelime bile etmedi. Styxx bunu tartışmak bile istemedi. Kardeşimle ilgili daha fazla ayrıntı için sıkıştırdığımda çok kaba bir şekilde onu yalnız bırakmamı söyledi.

Uyuşturucu almış ya da sarhoş gibi davranıyor. İğrenç ve kokuyor. Koku meyvemsi, iğrenç ve tiksindirici. Ben böyle koksaydım, babam beni yıkatırdı.

Ben de Atlantis'e gidip iki ay boyunca ortadan kaybolmalıyım, bakalım babam bundan hoşlanacak mı?

Estes'in babasına gönderdiği mektuplarda, Styxx ile geçirdiği zamandan son derece keyif aldığı, Estes, arkadaşları ve Acheron ile birlikte ata binerken çok eğlendikleri yazıyordu. Styxx'e yeni şeyler öğretmeyi ve ikizleri gece gündüz birlikte görmeyi çok sevdiğini söylüyordu. Tabii ki, Acheron'un pahasına Styxx'e övgüler yağdırdı.

Estes, "Daha da hızlı öğreniyor ve çok yararlandığımız çok yetenekli bir dili var," diye yazdı. Sanki Styxx herhangi bir konuda benim Acheron'umdan daha iyi olabilirmış gibi.

Gerçekten anlamadığım şey... Styxx nasıl olur da bu kadar uzun ve eğlence dolu bir ziyaretten sonra bu kadar somurtkan? Döndüğünden beri odasına kapandı ve yanına yaklaşan olursa hırılıyor. Dışarı çıktığında berbat görünüyor. Sürekli titriyor ve yanına yaklaşırsanız sinirleniyor. Babama bakmıyor bile. Canavar kardeşimin aklından geçenleri anlamıyorum.

Babam fark etmedi bile. Onu geri aldığı için o kadar mutlu ki, Styxx'in ne kadar utanç verici davrandığı umurunda bile değil.

Hizmetçinin beni Atlantis'e davet eden mektubunu aldığımdan beri, sanırım ben de gideceğim. Ne de olsa. Styxx orada eğlenebiliyorsa, ben de eğlenebilirim.

Evet, ben de öyle yapacağım. Babama göstereceğim. Acheron ve Estes'i ziyaret edip kendi maceramı yaşayacağım. Sonra Acheron'un nasıl olduğunu görüp mutlu olduğundan emin olabilirim.

Bunu okuyunca Acheron'un başı döndü. "Styxx'in orada benimle birlikte olduğuna dair hiçbir anım yok."

"İki ay boyunca mı?"

Ash günlüğü kapatıp bir kenara itti. Ryssa'nın anlattıklarından ve kız kardeşinin Estes'in yazdığını iddia ettiği şeylerden Styxx'e neler yapıldığını ancak hayal edebiliyordu. Estes çifte imalı sözlerine bayılırdı. Kurbanlarını herkesin önünde küçük düşürmek ve incitmek için kullandığı imalar. Ash de amcasıyla birlikte yaşarken bu zalimlikten payına düşenden fazlasını almıştı.

Ash orada otururken, Styxx'in ona öfkeyle ve laf arasında bahsettiği ama hiç detaylandırmadığı bazı şeyleri hatırladı.

Styxx'in, babasının Atlantis'e geri dönmesini emretmesinin ardından onu kurtarmaya çalıştığı gece...

Styxx hançeri toprağa gömdüğünde yalan söylemiyordu. Onu kurtarmak için Atlantis'e kendi başına gitmiş olmalıydı. Ve bir şekilde o da yakalanmıştı.

Lanet olsun sana, Estes. Seni hasta piç. Bu anıları Ash'ten alıp ona işkence etmesi için Styxx'e bırakmak tam da sapık amcasına yakışırdı. Estes'in insanların kafalarıyla oynamaktan ve düşüncelerini karıştırmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Birbirlerine karşı kullanıyorlar.

Estes bunu Ryssa'ya da yapmıştı. Ash'i ondan nefret ettiğine ve onunla hiçbir şey yapmak istemediğine ikna ederken, kız kardeşine Ash'in iyi ve mutlu olduğunu söylemişti. Eğer Styxx Ash'i kurtarmak için peşinden gidecek kadar önemsemiş olsaydı, Estes kesinlikle Ash'in bunu hatırlamasını engellerdi, böylece

asla gitmeye çalışmazdı ve Styxx'in onu bir daha asla serbest bırakmaya çalışmayacak kadar ağır bir şekilde cezalandırıldığından emin olurdu.

Kapalı günlüklere bakarken gözleri yaşlarla doldu ve Tory'yi rahatlatmak için kollarına çekti.

"Ne oldu, tatlım?"

"Tory, eğer düşündüğüm şeyi yaptıysam, bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

23 Haziran 2012

Styx çadırına girdiğinde yatağının üzerinde oturmuş, kocaman kırmızı gözleriyle ona bakan bir Charonte iblisiyle karşılaşınca donakaldı. Simi'yi en son gördüğünde onu parçalamış ve ölüme terk etmişti.

Olabildiğince yavaş hareket ederek, elini omurgasının dibindeki kılıfta sakladığı 38'liğin üzerine koydu. Bu onu öldürmeyecekti ama tekrar saldırırsa ondan uzaklaşmak için zaman kazandıracaktı. Ayrıca Skylos'u dışarıda, iblisin ona zarar veremeyeceği bir yerde tutmaya da dikkat etti.

Onu tamamen şaşırtacak şekilde, kadın sıcak bir şekilde gülümsedi. "Merhaba, akri- kopya."

Styx çok temkinli bir şekilde ona baktı. "Ne istiyorsun?"

Derin bir iç çekti. "Simi sana yaptıkları için üzgün olduğunu söylemeye geldi. Ama bak, sen benim akrime zarar verdin ve Simi akrilerini sever, bu yüzden akrilerine saldıran herkes yenir, akri gibi görünenler bile, anlıyor musun?"

Pek sayılmaz.

Ayağa kalktı.

Silahlı sıkıca kavrayan Styx hemen geri çekildi.

İblis başını eğdi ve kaşlarını çattı. "Böyle çok tuhaf görünüyorsun. Neden göz makyajı yapıyorsun, akri-copy?"

Omuz silkti. "Gözlerimi güneşten koruyor."

"Bu yüzden güneş gözlüğü takıyorsun, şapşal. Kimse sana bunu söylemedi mi?" Eğildi ve içinden siyah iblis kanatları çıkan kırmızı kalp şeklindeki sırt çantasını aldı. Burnunu ona doğru kırıştırdı. "Çok şirin değil mi? Akra-Danger Noel'de bana vermişti. Şimdi daha az görüyorum..." Bir şişe barbekü suyu çıkarana kadar etrafı karıştırdı.

etrafına kurdele bağlanmış bir sos. "Mutlu yıllar, akri-kopya!"

Adam almak için hareket etmeyince gülümsemesi soldu. Ona doğru bir adım attı ve adam hızla iki adım geri çekildi.

Suratını asarken omuzları ve kanatları düştü. "Simi'den neden bu kadar ürküyorsun?"

"Bilmiyorum. Bana aptal diyebilirsiniz ama son karşılaşmamızda beni öldürmüştünüz."

Kanatları daha da sarktı. "Biliyorum. Sana bunu yapmak yanılttı. Ama bu Akri ve Akra-Tory'yi kurtarmandan ve Baby Bas'a oynamayı çok sevdiği atını vermenden önceydi. Bu yüzden Simi ölü kalmadığın için memnun ve söz veriyorum seni bir daha öldürmeyeceğim. Arkadaş mıyız?"

Styx kardeşinin iblis kızı hakkında ne düşüneceğinden emin değildi. Acheron'un anılarından onun kardeşine umutsuzca bağlı olduğunu biliyordu. Bir insanın aksine, sinsi, işbirlikçi ya da karmaşık biri değildi. Simi çok siyah-beyazdı. Ya nefret eder ya da severdi.

Silahı bırakarak barbekü sosuna uzandı. "Teşekkür ederim, Simi."

Dudaklarında bir gülümseme belirirken kanatları tekrar yukarı fırladı. "Simi'nin sadece özel nitelikli insanlara verdiği en sevdiği şey. Bak..." Etiketini işaret etti. "Sıcak, sıcak... burası sıcak olsa da buna ihtiyacınız olmayabilir. Ama her şeye iyi gelir." Ona kocaman bir gülümseme gönderdi.

Başını ona doğru eğdi. "Minnettarım. Çok teşekkür ederim."

Başını tekrar eğdi ve kaşlarını çattı. "Neden bu kadar üzgünsün, akri-copy? Kalbinde ağrılar mı var?"

"Ben iyiyim, Simi."

Kaşlarını çatarak çadırın etrafına göz gezdirdi. "Kutlamalara seninle birlikte kim geliyor?"

Styx içini çekti. "Ben doğum günlerini kutlamam."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Hayır! Doğum günleri her zaman özeldir çünkü dünyaya merhaba dediğiniz günlerdir ve insanlar bebekler doğduğunda çok mutlu olurlar."

Evet... onun tecrübesine göre değil.

Styxx barbekü sosunu çantasının yanına koydu. "Seni özlemeden önce Acheron'a geri dönsen iyi olur."

Onun yerine, yatağının üzerine oturdu.

Şimdi kaşlarını çatma sırası Styxx'teydi. "Ne yapıyorsun?"

Sırt çantasını açtı. "Akri'nin onunla kutlama yapan bir sürü insanı var ama akri-copy'nin kimsesi yok. Bu Simi'yi Akri-copy için üzüyor. Kimse doğum gününde yalnız olmamalı..." Bir paket Ding Dongs çıkardı ve ona doğru uzattı. "Doğum günü pastamız var!"

Styxx bu masum jest karşısında gülümsedi. "Daha önce hiç doğum günü pastası yememiştim."

"Asla mı?"

Başını iki yana salladı.

İşaret parmağını dudaklarına bastırarak sevimli bir ifade takındı. "Mumlara ihtiyacımız var ama sen o kadar yaşlısın ki... savaş gemisi büyüklüğünde pastalar yapmamız gerekecek... Hmmm... sorun değil." Çantasına uzandı ve bir ışık çubuğu çıkardı. "Daha az bu birmiş gibi davran. Ama üfleyemezsin, ama üflemişsin gibi yaparız. Nasıl?"

"Elbette."

"Tamamdır. Şimdi akri-kopya otur."

Styxx onun karşısına oturdu ve paketi dikkatlice açıp kekleri ambalajın üzerine bıraktı. Sonra parıltı çubuğunu kırdı ve salladı.

"Şimdi dileğini tut ve mumu üfle." Işıldak çubuğunu onun yüzünün önünde tuttu.

Styxx üfledi.

Gözlerini ona dikti. "Bir dilek tutmadın, değil mi?"

"Dileyecek hiçbir şeyim yok." İsteddiği şeylere sahip olamıyordu ve başka hiçbir şey gerçekten önemli görünmüyordu.

"Herkesin dilekleri vardır, akri-copy." "Ben herkes değilim."

O Tlŭſſē μΟί γ' ὀ VOμα ...

Ben hiç kimseyim.

Simi onun elini kendi elinin içine aldı ve içine bir pasta koydu. "O zaman Simi senin için dileğini gerçekleştirecek. Simi, senin de Simi ve akri gibi mutlu olmanı diliyor."

Onun çocuksu merakı ve bakışları karşısında gülümsedi. "Teşekkür ederim, Simi."

Kendi kekini onunkine dokundurduktan sonra yedi. "Seninkini tek lokmada yemelisin," dedi ağzı doluyken. "Çünkü üfleyecek mumumuz yok, dileğin gerçekleşmesi için tek lokmada yemelisin."

Kendine rağmen güldü ve pastayı ağzına attı.

Simi parmaklarını yaladı ve başını salladı. "Güzel, değil mi?" Pastayı yuttu. "Şimdiye kadarkilerin en iyisi."

Simi dizlerinin üzerine kalktı ve onun yanağına bir öpücük kondurduktan sonra ona sarıldı. "Eğer istersen, akri-Styxx, Simi de seni sevebilir. Çünkü kalpler inanılmaz şeylerdir. Sevdiğin eski insanların yanında seveceğin yeni insanlara yer açmak için çok daha fazla büyürler." Göğsünü okşadı. "Simi'nin de seni sevmek için çok yeri var... eğer istersen."

Styxx ona hayran kalmıştı. Kardeşi bunca yüzyıl boyunca Simi'nin yanında olduğu için şanslıydı. "Bu çok hoşuma giderdi."

Ona tekrar sarıldı ve sırtını sıvazladı. "Tamam, Simi'nin şimdi gitmesi gerekiyor ama yakında seni görmek için geri dönecek. Ve unutma Akri-Styxx, dilekler çok güçlü şeylerdir ve onlara inandığında gerçekleşirler. Ve Simi senin çok yakında çok mutlu olacağına inanıyor. Güle güle." Sonra da gitti.

Styxx bu beklenmedik ziyaret karşısında gülümseyerek ambalajı aldı ve çöpe attı. Skylos'un çadıra geri dönmesine izin verdi ve hâlâ Simi'nin ortaya çıkışından ne anlam çıkaracağından emin değildi. Simi'nin kendisini görmeye geldiğini öğrenirse kardeşinin küplere bineceğine hiç şüphe yoktu.

Ama bu hoř bir sűrpriz olmuřtu. Bethany onunla birlikte olduęundan beri kimse doęum gűnűnű hatırlamamıřtı. Simi ziyaret etmemiř olsaydı bugűn olduęunu bile bilmeyecekti. Bunun bir űnemi yoktu. Onun yařında, geręekten, onları saymanın ne anlamı vardı?

25 Haziran 2012

"Kardeşim hangi cehennemde?"

Urian oyununa ara vererek boş gözlerle Acheron'a baktı. "Bu yersiz öfkeni kontrol altına almalısın dostum. Ben senin fahişen değilim, sen de benim pezevengim değilsin."

Acheron'un çenesinde bir tik başladı. "Özür dilerim." Ama ses tonu özüyle çelişiyordu. "Styx'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Urian birasından bir yudum aldı. "Ben senin kardeşinin bekçisi miyim?"

"Tory'ye e-postasını vermişsin. Sanırım bu onu takip ettiğin anlamına geliyor."

Urian tekrar oyuna girdi ve Ash'in onu duvara fırlatmasına neden olacak bir şey söylememek için dilini ısırarak zorunda kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu ay üç kez evine gittim ve orada değildi. Anladığım kadarıyla uzunca bir süredir orada değil."

Güzel gözlem gücün var, Atlantis tanrısı. Sadece ne kadar sürdü? Kardeşinin taşındığını fark etmen üç buçuk yıl mı sürdü?

Sırf bu yüzden Ash'i yumruklamak istedi.

Aptallığın bu seviyesinden kaçınan Urian boğazını temizledi. "Belki de yüzünü bir süt kutusuna koymalıyız, bakalım yeri hakkında bilgisi olan var mı?" Kaşlarını çatı. "Hâlâ süt kutuları var mı? Şimdi düşündüm de, bir süredir hiç görmemiştim."

"Ben ciddiym, Urian."

"Bunu duyabiliyorum," dedi, öfkesini patronu yerine çevrimiçi rakibinden çıkardı. "Yani, lanet olsun,

On bir bin yaşındaki kardeşim nasıl olur da üç buçuk yıl önce bana büyük bir iyilik yapıp benim ve karımın hayatını kurtardıktan sonra onu koyduğum yerde olmaz. Pislik herif. Düşüncesiz köpek! Belki de onu arka tarafa götürmeli ve seni bu kadar endişelendirdiği için ağzını burnunu kırmalıyız."

"Senin sorunun ne?"

Duvarı öpme zamanı.

Urian imzayı attı ve kulaklığını çıkardı. Birasını alarak Acheron'la yüzleşti. "Senin için öleceğimi biliyorsun. Senin için her zaman hiç tereddüt etmeden kışımı tehlikeye atıyorum. Hatta bazen hayatımı kurtardığın için minnettar bile oluyorum. Ama sen mükemmel değilsin Ash. Hiçbirimiz değiliz ve söz konusu kardeşin olduğunda, sen lanet olası bir pisliksin."

Gözleri kararırken Acheron'un yanaklarını öfke kapladı. "Kardeşimi benim kadar tanımıyorsun."

"Gerçekten mi?" Sesinde alaycılık vardı. "En son ne zaman oturup Styxx ile gerçek bir konuşma yaptın? Oh bekle..." Urian kalçasını tokatlarken gülüyormuş gibi yaptı. "Bunu biliyorum." Ayıldı ve o mavi gözleri Ash'i küçümseyerek delip geçti. "O zamanlar yedi yaşındaydın. Ne yani? Babamla aynı yaştasın... yani bu seni boktan ve bokun büyük büyükbabasından daha yaşlı yapar... sadece on bir bin beş yüz elli üç yıl önceydi, birkaç saat aşağı yukarı... Evet, haklısın, bu seni Styxx'le ilgili her konuda bir uzman yapar. Neden bunu sorguladım ki? Aptal ben."

Ash'in yanakları daha da renklendi. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir konuda beni yargılamaya cüret etme."

"Neden olmasın? Styxx'i her zaman hakkında hiçbir şey bilmediğin konularda yargılıyorsun."

"Seni uyarıyorum, Urian."

"Ve ben intihara meyilliyim, patron. Hayatı umursamayan bir adam için korku faktörü gerçekten işe yaramaz. Ama ... kardeşini tanıdığını mı söylüyorsun? İyi, uzman, o zaman bana onun hakkında basit, kolay bir soru cevapla."

Urian etki yaratmak için durakladı. "Karısının adı neydi? Hani şu olduğunu bile bilmediğin karısının? Ölmeden önce onunla beş yıl süren kararlı bir ilişkisi oldu, sen onunla aynı evde yaşadın ve onunla ilgili tüm uzmanlığını kazandın ... ve onu çok iyi tanıyorsun. Onun sevdiği tek kadın o. Onun adını bilmemek, beni tanıdığını iddia edip Phoebe'nin adını bilmemek gibi bir şey. Bu arada, onun ve oğlunun adını on bir bin beş yüz otuz altı yıl önce koluna kazımamış değil."

Ash'in gözleri canlı kırmızıya döndü. "Beni öldürmeye çalıştı," diye hırladı.

"Evet, biliyorum, çünkü onunla konuştum. Yaklaşık on yıl önce New Orleans'ta. Styxx, lanetlendiği sonsuz cehennemden kaçmak için çaresizlikten sana saldırdığında, etrafın Karanlık Avcılar tarafından sarılmıştı, sen tamamen uyanıktın ve tüm güçlerini kullanabilen bir Atlantis tanrısıydın. Biri kalbine bir hançer sapladığında ve seni yerde, kendi kanından bir havuzun içinde tek başına ölüme terk ettiğinde, yatakta mışıl mışıl uyuyan bir insan çocuğu olmakla aynı şey değil."

"Kendi babasını öldürmeye çalışıyordu. Bunu size söyledi mi? Ona karşı bir komplo planlıyor ve bunun için beni suçluyordu."

"Öyle miydi? Çünkü bilirsin, insanlar böyle konularda asla yalan söylemezler. Asla."

Ash kaskatı kesildi. "Evet, yalan söylerler Urian. Peki ben onun ne kadar yalancı olduğunu bildiğim halde neden Styxx'e inanıyorsun?"

Urian öfkesini kusarak birasını bir kenara bıraktı. "Nereden biliyorsun? Hâlâ onunla ilgili en kolay soruyu yanıtlamadın... Kardeşin hakkında başka bir şey bilmiyorsan, karısının adını bilmen gerekir."

Acheron gözlerini kaçırdı.

Urian başını salladı. Konuştuğunda sesi alçak ve azarlayıcıydı. "Sahip olduğun onca güce rağmen cevap veremiyorsun. Bethany'ydi, bil diye söylüyorum. Oğullarına Galen adını vereceklerdi, savaşta ölen akıl hocasının adını.

Çocukken onun kollarındaydı. Karısının alyansını alırken sizden başka biri ona suikast düzenlemeye çalıştığında Styxx'i kurtarmak için hayatını veren bir akıl hocası. Şimdi size tanıdığım adamdan bahsedeyim..."

Ash, bariz aptallığı yüzünden Urian'a vurmamak için kendini zor tutarken dişlerini sıktı. "Bunu duymak istemiyorum. Bilgin olsun diye söylüyorum, ondan nefret eden tek kişi ben değilim. İnsanlık hayatı boyunca kaç kişinin onun ölmesini istediği hakkında hiçbir fikrin yok." Aldığı her nefesi hor gören adamlar tarafından kaç kez dövüldüm ve kinle becerildim. Ash hâlâ çiğ çiğ yanan anılar karşısında irkildi. Styxx prens olduğu için ona dokunamazlardı. Ama Acheron değersiz bir fahişeydi ve Styxx'in yerine onu istismar edebilmek için prensleriymiş gibi davranması için en yüksek parayı ödediler.

Bu tür bir nefretin bir temeli vardı.

Ryssa'dan bahsetmiyorum bile. O nazik, güzel ve kibar bir ruhtu ve Styxx'ten varlığının her parçasıyla nefret etmişti. "Styxx sana hiç arkadaşı olmadığını söyledi mi... çünkü kimse o kibirli piç kurusuna katlanamıyordu?"

"Kibirli mi? Tanrım, Ash, onun söz konusu olduğu yerde çok körsün. Onunla hiç konuştun mu?"

"Ben buradan gidiyorum," diye homurdandı Ash.

Urian onu acımasız bakışlarıyla sıkıştırmak için öne çıktı. "Sen git, ben de söyleyeceklerimi dinlemen için Tory'ye seni tutturayım. Bilmen gereken şeyler."

"Buna cesaret edemezsin."

"Dene beni... Çünkü bu gece yatağına uzandığında, karın sana sarıldığında ve sen mutlulukla gülümsediğinde, bir dakikanı ayırmanı ve sabah aynı yatakta uyanıp onun sıcaklığına uzandığında, bunun yok olduğunu hayal etmeni istiyorum. Sonsuza dek. Onun uzuvlarının sizinkilere dolandığı bir dakikayı daha asla yaşayamayacağınızı. Asla uyanamayacağınızı ve vücudunun size yaslandığını hissedemeyeceğinizi. Sonra Bas'ın odasına girdiğinizi ve orayı da boş bulduğunuzu hayal edin. Onun için yaptığın tüm planlar sonsuza dek yok oldu. Sonra, bir dakikanızı ayırmanızı ve onun size nasıl bir sevgi ve nezaketle yaklaştığını hayal etmenizi istiyorum.

Styxx'in benimle Kalosis'e gelip onları öldüren kadını kucaklamasını istedi. Senin için, Acheron. Ondan nefret eden kardeşin için."

Urian bu sözlerin aklına yerleşmesi için durakladı. "Senin kadar büyük bir adam olmadığımı kabul ediyorum Ash. Ama sana şunu söyleyebilirim ki, dünyayı kurtarmak için babamın üzerine işlemem, kardeşimin Phoebe'yi her düşündüğümde çektiğim acıyı paylaşmasını engellemek için ona sarılmam... ki bu her kalp atışımda oluyor. Ben kindar bir orospu çocuğuyum. Çünkü Kalosis'e gitmeden birkaç dakika önce onu duvara fırlattığın o krizden sonra, benden aldığı şey için annenin bağırsaklarını deşerdim. Ve işte bilmediğin bir şey daha. Annen ona sarılmadan önce bir şeyler fısıldadı ve ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok, ama anneni benim kadar tanırıyorsan, bu nazik bir şey değildi. Nezaket, yıkım tanrıçasının bildiği bir şey değildir."

Urian homurdanarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve sonra, karını kurtarmak için oraya gittikten sonra, sonsuzluğun geri kalanını cehennemde geçirmeni engellemek için, babamdan senin için bir kılıç aldı. Ben oradaydım, Acheron. Onu gördüm. Yalan yok. Gerçeği. Evet, onu iyileştirdin ve sonra dönüp senin ve karının hayatını kurtaran adamı aklından tamamen çıkardın. Ona sırtını döndün. O gece onu eve götüren bendim ve bugüne kadar bir daha onu hiç sormadın."

Urian alaycı bir tavırla dudağını ısırıldı. "Bu arada, yarasını iyileştirirken içindeki zehri çıkarmayı unutmuşsun. İki ay boyunca komada yattı, ateş ve sayıklamayla yanıp tutuştu ve Savitar'ın gelip ona yardım etmesini sağlamak zorunda kaldım çünkü sana sorduğumda bana bunu ilgi çekmek için yaptığını söyledin. Seni kardeşim gibi sevsem de, Styxx'i de ailemden biri olarak görüyorum ve senin aksine, Styxx'in bu dünyada başka kimsesi yok. Zavallı piç benimle yalnız kaldı. Bu kabusu hayal edebiliyor musun?"

Kesik kesik bir nefes alan Urian, tiksintiyle dudağını büktü. "Savitar onu komadan çıkardıktan birkaç gün sonra, üç yıldan fazla bir süre önce o daireden ayrıldı. Senin ve Tory'nin hayatını kurtardı ve senin onun gittiğini fark etmen üç buçuk yılını aldı." Alaycı bir şekilde alkışladı. "İyi işti kardeşim. İyi iş çıkardın."

Ash, Styxx'e duyduğu nefrete tutunmak istedi. Buna ihtiyacı vardı. Ama şu anda...

"Ve her zaman neyi büyüleyici bulmuşumdur biliyor musun Ash?

Bana bir kez bile kardeşinle nasıl tanıştığımı sormadın." Ash utanç içinde gözlerini kaçırdı.

"Katateros'taydı, bilesin diye söylüyorum. Sahilde yürüyüşe çıkmıştım ve sizinkinin aşağısındaki tapınakta bir ses duydum. Onu içeride, karanlıkta tek başına, yiyecek kırıntılarıyla buldum ve ona getirebileceğim bir şey olup olmadığını sorduğumda, kibirli piç kardeşinin benden ne istediğini biliyor musun?"

Ash başını salladı.

"Tatlı su. Bay Bencil'in tek istediği buydu. İçmek için nehirdeki deniz suyunu tuzdan arındırmakta zorlanıyordu. Yemek yemeyi sevmediğini biliyorum ama bir dahaki sefere eve geldiğinde Tory'yi alıp adanın etrafında dolaşmanı ve bulduğu yenilebilir yiyecekleri göstermesini istiyorum. Çok fazla yok."

"İçinizden birinin ona yemek götürdüğünü sanıyordum."

"Onun hakkında doğru olmayan pek çok varsayımda bulundun. Mesela bana onun on bir bin yıldır Elysian Fields'da olduğunu söyledin. Ama değildi. Artemis onu Kaybolan Ada'da tamamen yalnız bıraktı. Konuşacak kimsesi yoktu ve yine hiçbir malzemesi yoktu. Bir çekiç bile yok."

"Bana öyle söylemedi."

"Çünkü Artemis Teyze asla yalan söylemez. Asla. Herhangi bir konuda... örneğin seninle on bir bin yıllık bir ilişki yaşayıp benim yaşımda bir kız çocuğu doğurmak gibi. Artemis mutlak gerçeğin pınarıdır, özellikle de seninle ilgili konularda. Onun nazik, yardımsever ilgisi

Styxx'i Katateros'a bıraktığınızda şikayet etmemesinin nedeni o yüzyıllardı. Orada hiçbir şey olmadan nasıl hayatta kalacağını biliyordu. Ama asıl soru neden gittiği?"

"Sıkıldığını düşünmüştüm."

"İşte yine varsayımlarda bulunuyorsun." Urian bakışlarını Ash'in vücudunda Charonte kızının uyuduğu dövmeyle indirdi. "Değerli küçük Simi iblisimiz ona sebepsiz yere saldırdı ve... şey, onu öldürdü. Ama tabii ki ölü kalmadı. Şimdi siz ona bunun için de yalancı demeden önce, bu hikayeyi bana hiç anlatmadığını bilmenizi isterim. Akri'sine zarar vermeye çalışan kötü kopyanı parçaladığı için kız kardeşine böbürlenirken Simi'den duydum. Aslında Styxx senin aleyhinde tek kelime etmez. Asla."

"Sana onu bıçakladığımı söyledi."

"Evet, bir gece gerçekten harap ve sarhoşken ona vücudundaki bazı yara izlerini sordum. Çoğu ne kadar çok ve ne kadar kötü olursa olsun, göğsünün ortasında, tam kalbinin üzerinde yer alan büyük ve sivri yara izi öne çıkıyordu."

Ash onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. "Ne yarası?"

"Sevgili tanrılar, Ash... kardeşine hiç bakmadın mı? Her tarafını sarmışlar. Yüzüne bile."

Hayır, Styxx'te hiç yara izi görmemişti. Ama Urian'ın da belirttiği gibi, ona hiç bakmamıştı.

Sadece onun aracılığıyla.

"Nerede o?"

Urian bakışlarını daralttı. "Neden? Onu tekrar incitebilmek için mi? Unut gitsin. Güvenli bir yere gitti, böylece bir daha kapının eşiğine gelmesinden endişe etmene gerek kalmayacak."

"Evet, milyar dolarlık banka hesabıyla çok fedakâr."

"Eğer onu hiç düşünmeden terk ettiğinizde onun için ayırdığınız paradan bahsediyorsanız? O

New York'tan ayrılmadan önce hesabınıza geri aktardı. O da üç yıldır kapalı."

Bu oyundan bıkan Ash ona ters ters baktı. "Biliyorsun, onu sensiz de bulabilirim."

"Onu incittin Acheron ve nefret ettiğim tanrılara yemin ederim ki bunun için seni döveceğim. Hayatınızda bir kez olsun onu düşünmeyip rahat bırakabilir misiniz? Tek istediği bu. Zaten üç yıldır onu unuttunuz. Bir üç yüz yıl daha nedir ki?"

Bu sözler çok acımasızdı. Ama arkalarındaki gerçek daha da acımasızdı.

Ash yutkundu. "Kardeşimle konuşmak istiyorum."

Urian içini çekti. "İyi. O Sahra'da. Tam anlamıyla. Bir bedevi gibi yaşıyor. Bir ay önce onunla yemek yedim ve o zamandan beri hiçbir şey duymadım. Tek bildiğim bu."

Ash başını eğerek Urian'dan ayrıldı ve Styxx'i bulmaya gitti.

* * *

Görünmez olmaya dikkat eden Ash, Styxx'in atını ve devesini beslemesini izledi. Urian, Styxx'in yetersiz varlığının dehşetini hiç de abartmamıştı. Sürmeyle çevrili canlı mavi gözleri olmasa, Styxx bir Bedevi'den kolayca ayırt edilebilirdi. Tamamen siyah giyinmişti, peçesini ağzının ve burnunun üzerine çekmiş, saçlarını ve yüz hatlarını tamamen gizlemişti. Vücudundaki tek renk, palasının kahverengi kılıfı ve siyah kefiyesinin etrafına sarılmış kırmızı agaldı. İki kahverengi deri kol kılıfının içinde de fırlatma bıçakları vardı.

At, Styxx'in elindeki siyah deri keseyi ısırды. kalça.

Styxx güldü. "Ah, beni yakaladın." O çizik atın kulaklarını ve boynunu okşadı. "Evet, bunlar senin için." Keseyi açtı ve içinden elma dilimleri çıkardı.

elini atına uzattı. "İyi, değil mi?" Atı gerçekten de başını salladı ve homurdandı.

Deve kızgın bir ses çıkardı. "Merak etme, Jabar. Seni unutmadım." Styxx birazını diğer bineğiyle paylaşmaya gitti.

Hayvanlar beslenip güvene alındıktan ve küçük vahada ellerini yıkadıktan sonra Styxx küçük siyah bir çadıra girdi.

Ash onu takip etti ve bulduğu şey karşısında şaşkına döndü. "Prens "in yıpranmış bir İran halısının üzerinde mütevazı bir yatak örtüsü vardı ve büyük kahverengi bir köpek, yarısı yenmiş köpek maması ve su dolu metal kaselerin yanında uyuyordu. Yatağın yanında, yerde küçük bir hoparlöre bağlanmış bir iPhone vardı ve Disturbed'ün "Criminal" şarkısını çadırdan duyulacak kadar kısık sesle çalıyordu ama dışarıdan yaklaşan birinin sesini bastıracak kadar yüksek değildi. Bir sırt çantası, heybeler, dört orta boy güneş feneri, bir tüfek ve başka hiçbir şey yoktu.

Ash'in varlığından habersiz olan Styxx, akarbeyine kadar soyundu.

Kahretsin, Urian şaka yapmıyormuş. Styxx'in vücudundaki yara izlerine bakmak dehşet vericiydi. Styxx bunları ne zaman, nerede ve nasıl almıştı? Ve Styxx sırt çantasını aramak için köşeye çömeldiğinde, Styxx'in omuzlarının tamamını kaplayan Apollo'nun güneş sembolünü gören Ash'in nefesi boğazında düğümlendi.

Ash bir tanrı olarak böyle bir işaretin ne anlama geldiğini ve içerdiği tüm dehşeti çok iyi biliyordu....

Şiddetli sahiplik.

Bu, onu gören tüm tanrılara Apollo'nun Styxx'i kölesi olarak tutmak için çok mücadele edeceğine dair bir uyarıydı. Ve Apollo bunu kolay kolay yapmazdı. Olimposlu tanrı Ryssa'yı asla kendi malı olarak işaretlememişti. Ona bunu yapacak kadar değer vermemişti. Bu nedenle Artemis de Acheron'u hiçbir zaman resmi olarak işaretlememişti ve Tory onu özgür bırakmadan binlerce yıl önce birlikte olmuşlardı.

Ash işarete bakarken, Ryssa'nın Styxx'in Apollo'yu nasıl baştan çıkardığına dair çığlıklarıyla dolu son günü uğursuz bir ton aldı. Ash kardeşiyle ilgili pek çok konuda yanılmış olsa da, kesin olarak bildiği tek şey Styxx'in tamamen ve sadık bir şekilde heteroseksüel olduğuydu.

Ama Apollo değildi. Ve eğer Styxx onun sahipliğiyle savaşıyorsa, Apollo intikamla karşılık verirdi. Bakın o piç kendi halkına ne yaptı....

Kendi oğlu.

Acheron'un
kendisi.

Tory'nin insan formundaki tanrılar hakkındaki sözleri korkutucu bir olasılıkla çınılıyordu. Styxx'in ona karşı nasıl bu kadar acımasız olabildiğini hep merak etmişti. Kendi ikiz kardeşi Acheron'a her saldırdığında aslında kendisine nasıl saldırabildiğini.

Apollo'nun onu hadım etmesi, Styxx'in bunu yapmasından çok daha mantıklıydı. Olimposlu, Artemis'le yattığı ve onu "kirlettiği" için Ash'ten intikam almak isterdi. Artemis'e yapılan bu saldırının vahşiliği, Styxx'in daha az umursamadığı bir kadın için saldırmamasından çok daha mantıklıydı.

Ağızına bir elma koyan ve dişleriyle onu orada tutan Styxx, iki şişe ılık su, bir eskiz defteri ve kalemlerle ayağa kalktı. Köpeği rahatsız etmeden yatak örtüsünün üzerine oturdu ve suyu açarak yudumladı. Elmayı yerken, kitapta güzel bir çayırda oturmuş, kucağında bir bebek tutan bir kadının çiziminin olduğu sayfayı çevirdi. Kadın ona gülümserken bebeğin eli dudaklarındaydı. Bu sadece bir çizim olsa da, kadının ifadesindeki sevgi akıldan çıkmıyordu.

Ash'in bakışları Styxx'in elmasını tutan sol eline, oradan da Styxx'in kendi etine özenle kazıdığı karısının ve oğlunun isimlerine kaydı.

Nihai bir övgü. Bir adamın kolay kolay yapabileceği bir şey değil.

Styxx'in kaybettiklerinin ve kardeşinin ailesini ne kadar çok sevdiğinin büyüklüğü içine öyle bir kuvvetle çarptı ki, bir an için hasta olacağını düşündü.

Styxx elmayı bir kenara bıraktı ve elini kalçasına sildikten sonra çizim yapabilmek için eğildi. Ash, Styxx'in kalemi kullanabilmek için sol elini kullanarak kalemi hasarlı sağ elinin tutma yerine sıkıştırma şeklini izlerken yüzünü buruşturdu. Styxx'in bunu yapma şekli, kısmi felçli eli için bir şeyler yapmaya o kadar alıştığını gösteriyordu ki artık bunu düşünmüyordu bile.

Styxx'in mavi gözlerinde yaşlar buğulanırken, şiddetle yaralanmış sağ elini sevgiyle sayfanın üzerinde gezdirdi. "Seni özledim Beth," diye nefes aldı daha fazla ayrıntı doldurmaya başlamadan önce. Çalışırken kitabı biraz geriye itti ve Ash nedenini ancak o zaman anladı.

Onu koruyordu.

Styxx çalışırken arada bir rastgele bir gözyaşı dökülürdü. Sessiz ve odaklanmış bir şekilde gözyaşını omzuna siler ve çizmeye devam ederdi.

Kardeşinin yüreği ve yeteneği karşısında dehşete düşen Ash, Styxx'in hassas ve ustaca vuruşlarını izlemek için dizlerinin üzerine çöktü. Kardeşinin böyle şeyler yapabildiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Bittiğinde, Styxx sessizce gözyaşlarını içine çekti ve aynı kadının ve erkek bebeğin yeni doğmuştan yetişkinliğe kadar çeşitli yaşlardaki resimleriyle dolu kitabı karıştırdı. Sanki Styxx karısı ve çocuğuyla ilgili sahip olmak istediği anıları yaratmıştı.

Ondan çalınan anılar. Acheron'un annesi tarafından.

Ama Ash'in kalbini parçalayan şey, çocuğun Bas'a ne kadar benzediğiydi. Styxx karısını ve çocuğunu tutarken çizilmiş bir resmin üzerinde duraklayınca Acheron gitmek zorunda kaldı.

Urian'ın sözleri tünemek için eve geldiğinde ve Tory ve Bas olmadan bir gün bile yaşamaya çalışmayı düşündüğünde hıçkırıklar onu parçaladı. Yüzyılları boş verin.

Ondan karımın hayatını kurtarmasını ve kendi katilini kucaklamasını nasıl isteyebilirdim?

Urian haklıydı. O lanet olası bir pislikti. Ve kardeşi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ellerinin topuklarını gözlerine bastıran Ash, Styxx'in elinde bir oyuncak ayı tutan çocuğun resmini gördüğünde kendini kontrol etmek için mücadele etti. Eğer bilmeseydi, kardeşinin oğluyla tanıştığına yemin edebilirdi.

Şimdi düşününce, eşleri bile akraba olmak için yeterince iyiydi.

Estes'e duyduğu nefretin ve Ryssa'nın Styxx'e karşı duyduğu kıskançlığın onu bu kadar etkilemesine ve kendi fikirlerini renklendirmesine izin vermiş olması mümkün müydü? Elbette bu kadar kolay etkilenmezdi.

Yapar mıydı?

Hayatında her zaman başkalarına her olayın üç tarafı olduğunu vaaz etmişti; sizin, onların ve ortada bir yerde yatan gerçek.

Ama konu kardeşine gelince...

Duyguların beyni yoktur. Ash bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Yalnız kum tepesinin üzerinde durup sıcak ve ucsuz bucaksız çöle bakarken, Styxx'in çocukken yalnız olmaktan ne kadar nefret ettiğini hatırladı. Kaç kez Acheron'un odasına gizlice girmiş ve bunun için dayak yemişti. Ama Styxx bunu umursamamıştı. Ne olursa olsun Acheron'a gelmişti.

Kardeşler. Sonsuza kadar ve daima.

Styxx telafi etmeye çalışmıştı. Elini uzattı ve Acheron onu tokatlayarak uzaklaştırdı. Defalarca. Daha da kötüsü, Ash yüzyıllar boyunca Styxx'ten uzaklaşmış ve onu bir kez bile düşünmemişti.

Bir kere bile.

Tek yapmaya çalıştığımız kendimizi incinmekten korumak olduğunda kendimize ve başkalarına verdiğimiz zarar şaşırtıcıdır. Bunu bir Kara Avcı'ya kaç kez söylemişti?

Ama tavsiye vermek her zaman uygulamaktan daha kolay olmuştur.

Bunu düzeltmesi gereken Ash çadıra geri döndü. Birkaç dakika dışarıda durdu ve bunun mantıklı olup olmadığını düşündü.

Ama o bir korkak değildi.

Cesaretini toplamak için derin bir nefes alan Acheron çadırın kapağını açtı. "Styxx?"

Köpek yere çömeldi ve ona hırladı.

Kardeşi şimdi öne doğru oturmuş, kanla ıslanmış bir bezi sıkışmış burnuna tutarken yanındaki köpeği sakinleştiriyordu. "Bunu ben yapmadım."

Şaşkına dönen Ash kaşlarını çatı. "Ne yapmak?"

"Beni her ne ile suçlamak için buradaysanız. Ben bir tanrı değilim. Buradan sizin yaşadığınız yere göz açıp kapayıncaya kadar gidemem. Mütevazı bir köye bile ulaşmam tam bir hafta sürer." Öfke ve nefret onu yakıp kavurdu.

Ash bunu hak ettiğini biliyordu. "Sebastos'a gönderdiğin hediye için sana teşekkür etmeye geldim."

"Bir e-posta yeterli olurdu." "Sen alır mıydın?"

"Eninde sonunda."

Ash yerde kanla ıslanmış diğer iki bezi görünce bakışlarını kıstı. "Senin de hâlâ başın ağrıyor mu?"

"Evet ve en büyüğü az önce kapımdan içeri girdi." Styxx hala akmakta olan kanamayı kontrol etmek için bezi geri çekti. Bezi katladı ve burnuna geri koydu. "Ne istiyorsun?"

Bağışlanma. Yine de bu adamdan bunu istemeye hakkı yoktu. Urian haklıydı. Styxx onu öldürmeye çalışmıştı ama Styxx ona açıkça saldırmıştı. Hatta onu vuracağı konusunda uyarmıştı.

O ise Styxx'in arkasından saldırmıştı. Ve ikisi de aynı sebepten saldırmıştı. Sadece acılarına bir son vermek istemişlerdi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet," diye hırladı Styxx, "sen bir pisliksin ve ben de bir piçim. Ailemin erkeklerinin nesi var böyle?"

Acı çekerken ve kanamam varken beni hep sorgulamak istemeleri?"

Ash bakışlarını Styxx'in yan tarafında boylu boyunca uzanan yara izlerine dikti. Yara izleri koltuk altından başlıyor, yanık hasarlı et yüzünden kıl çıkmayan belinin altında kayboluyordu. Göğüs uçları bile ciddi şekilde deforme olmuştu. Bu eşsiz yara izleri Ash'in hafızasını kurcaladı ve Ash'in uzun süredir bastırduğu bir aptallık eylemini ortaya çıkardı. Atlantis'te kardeşinin kasıklarını ve kalçalarını kaplayan yara izlerini gördüğü zamanı hatırlayınca irkildi.

Ne yaptın sen? Sıcak bir pokerle mastürbasyon mu?

Styxx, yapması gerektiği gibi onu yumruklamak yerine, bir topun içine kıvrılmış ve hiçbir şey söylememişti. Sadece duvara baktı.

Ash zamanda geriye gidip bu zalimlik için kendini tokatlayabilmeyi diledi. Birinin kardeşine işkence ettiği çok açıktı.

Ve Styxx çocukken onlara sahip olurdu.

Savaş girmeden önce. Ama o zamanlar Ash'in umurunda değildi. Kendi ıstırabının içinde kaybolmuş, Styxx'inkini düşünmek için üç saniyesini bile ayırmamıştı.

Senin durumunun kötü olması, Acheron, benim durumumun iyi olduğu anlamına gelmez. Styxx'in ona böyle hırlamasına şaşmamalı.

Defalarca. Ama onu asıl yaralayan yara tam kalbinin üzerindeki yaraydı. Ash'in öz kardeşine verdiği yara.

"Neden hâlâ buradasın?" Styxx sordu. "Beni hayatından çıkarmak istedin. Çıktım. Artık bakmak istemediğim o lanet atı gönderdiğim için özür dilerim. Bir daha hiçbirinizi rahatsız etmeyeceğim. Sadece gidin!"

"Neden gönderdin?"

Styxx'in çenesinde bir tik oluştu. "Çünkü ona bir şey olmasına izin vermeyeceğime dair sana söz verdim ve hakkımda düşündüğünün aksine, verdiğim sözlerden dönmem."

Acı onu ele geçirirken Ash gözlerini kapadı. Neden Katateros'tayken seninle senin gibi konuşmadım?

Benden bunu mu istedin?

Çünkü kızgındı. İncinmişti.

Çoğunlukla kızgın.

"Sadece üzgün olduğumu söylemek istedim, Styxx."

Styxx ona şaşkın şaşkın baktı. "Oh, tamam." Ses tonunda alaycılık vardı. "İçini dökmene sevindim. Ta-ta!"

Sen bir pisliksin.

Haklıysa ne olmuş?

Ash iç geçirdi. "Gitmeden önce, Sebastos'un hediyenle çekilmiş bir fotoğrafını görmek ister misin?"

O yakıcı mavi gözler Ash'in gözleriyle buluştuğunda, içlerindeki çığ ıstırap Ash'e bir kasık tekmesi gibi çarptı. "Acıyı bildiğini mi sanıyorsun? Bilmiyorsun. Güven bana. Senin lanet hayatını yaşadım, hatırladın mı? Her ayrıntısını biliyorum. Artemis beni o cehenneme hapsettiğinden ve benden neden sebepsiz yere ve hiç alakam olmayan şeyler için nefret ettiğini gördüğümünden beri, senden ve annenin bana yaptıklarından nefret etmemek için her şeyimi verdim. Benden çaldığı her şey için. Ama bana mükemmel, sağlıklı oğlunun bir resmini gösterirsen, sana yaptıklarımın sorumlu olmayacağım. Ve sen bana Ryssa gibi davranıp ne kadar bencil olduğumu söylemeden önce... Sana mutluluğunu ya da aileni çok görmüyorum. Kendi ailemin yasını tutmakla meşgul olduğum için düşüncelerimde buna yer yok. Şimdi git!"

Ash başını sallayarak çadırdan çıktı.

Styxx'in serbest bırakılmış öfkesinin acı dolu feryadını duydu. Bu, ne zaman bir Kara-Avcı insan olarak ölse çınlayan aynı adaletsizlik sesiydi. Bu, Artemis'i Olimpos'tan aşağı çağıran ve onlara, kendilerine haksızlık eden kişi ya da kişilerden intikam almak için ruhlarını ona satmak isteyip istemediklerini soran sestiydi.

Acheron hiç kimsenin onlara karşı yaptığı eylemler yüzünden bunu başarabileceğini düşünmemişti.

Ve bunun kendi kardeşinin boğazından geleceğini asla hayal edemezdi. Kendini o kadar kaptırmıştı ki

Kendi acısı ve öfkesi yüzünden Styxx'inkini hiç düşünmemişti. Dışarıdan bakıldığında, Styxx'in hayatı çok mükemmel görünüyordu.

Sevgili prens. Didymos'un kahramanı. Büyük bir imparatorluğun varisi.

Ancak bir ev dışarıdan bakıldığında yeni görünebilir ve termitlerin acımasız saldırıları altında ayakta durmaya çalışmanın zorluğundan parçalanana kadar temellerini yiyip bitiren termitlerle delik deşik olabilir.

Ve tek bir gülümseme derin bir acıyı gizleyebilirdi.

"Özür dilerim, Styxx." Ve bu sefer gerçekten ciddiymi.

Kendi huzuruna ihtiyaç duyan Acheron, Savitar'ın adadaki evine doğru yola çıktı. Orada hava karardığı için, eski akıl hocası ve arkadaşını siyah bir dalgıç kıyafeti içinde, sörf tahtasının yanında sörf yaparken ve okyanus üzerinde gün batımını izlerken buldu. Kollarına yaslanmış, bacaklarını uzatmış ve bileklerinden çaprazlamıştı.

Savitar onu görür görmez inledi. "Grom huzurumu bozmaya geliyor. N'aber kardeşim?"

Ash, Savitar'a sörfte katılabilmek için kıyafetlerini dalgıç kıyafetine dönüştürdü. Oturdu. Dizlerini büktü ve kollarını bacaklarına dolayarak derin bir iç çekti. "Urian, Styxx'i komadan çıkarman gerektiğini mi söyledi?"

Savitar başını salladı.

"Geçmiş hakkında ne biliyorsun?"

Kadim Chthonian kayıtsızca omuz silkti. "Sen onun kardeşiydin. Bilmen gerekirdi."

"Benimle oynama Sav. Hiç havamda değilim."

Ash'e baktı. "Gerçekten de bir avuç dolusu ayrıntıdan fazlasını bilmiyorum."

"Ne gibi?"

"Atlantis'in Chthonian'ı olduğumu biliyorsun, bu yüzden sadece orada neler olduğunu biliyorum."

Sav kışından yalan söylüyordu ama Ash şu anda bunu ona söylemeyecekti. "Ve?"

"Ne yaptığını biliyordum... Styxx'in ordusunu Atlantis kıyılarına götürdüğünü ve onları

Styxx onları tamamen yenmeden önce tanrıları Apollo ile bir anlaşma yapmak zorunda kaldı."

Ash kaşlarını çattı. "Gerçi anlaşmayı yapan tanrılar değildi. Yunan krallarıydı. Apollo'ya kız kardeşimi teklif ettiler."

"Tam olarak değil."

Ash, Savitar'ın bu kelimeleri kullanmasından nefret ederdi. Asla iyi bir şey değildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Apollo'nun asıl istediği kız kardeşin değildi. Styxx, Epithymia sayesinde seninle aynı olağanüstü güzelliğe ve cinsel cazibeye sahipti ve Apollo onu ilk gördüğü andan itibaren Styxx'e aşık oldu... tıpkı sen ve Artemis gibi. Atlantis tanrıları, Styxx onları devirmeden önce onu kıyılarından uzaklaştırmak zorundaydı. Apollo'ya bunu başarması için ne yapması gerektiğini söylediler. Ama Didymos kralının, Apollo'nun bay-eşi olmak için varisinden açıkça vazgeçmeyi asla kabul etmeyeceğini biliyorlardı. Bu yüzden Apollo, Styxx'e ulaşmak ve onu kontrol etmek için Ryssa'yı bir hile olarak kullandı."

Ne yazık ki bu çok şeyi açıklıyordu.

Ve bu Ash'in midesinin suçluluk ve acıyla yanmasına neden oldu. "Atlantisli Chthonian sen olduğuna göre, Styxx'in Atlantis'e geldiği diğer zamanı biliyor musun?"

Savitar ona boş ve soğuk bir bakış attı. "Kardeşin hayatı boyunca dört kez Atlantis'e gitti."

Ash ağzı açık kaldı. Hayır, bu mümkün değildi.... "Dört mü?"

Savitar başını salladı. "İlki çocukken seni amcandan kurtarmak içindi. Estes onu yakaladı ve gözaltına aldı."

"Ve sen onu durdurmadın mı?"

"O zamanlar bundan haberim yoktu." "Ne demek istiyorsun?"

Bakışları işkenceye dönüşen Savitar öne doğru eğildi ve elini nemli saçlarında gezdirdi. "Sen küçükken annen güçlerimi korumaya almıştı, böylece seni ya da ikizini göremeyecektim. Onu komadan çıkarana kadar seni kurtarmaya çalıştığımı bilmiyordum."

"O zaman neden baktın?"

"Eski Yunanca'da 'fahişe' kelimesini ve Atlantis dilinde 'tsoulus' kelimesini, amcanın kasıklarına kazınmış köle iŝaretiyle birlikte gördüm. Aptalca bir şekilde bunu nasıl yaptığını öğrenmek istedim. Bu da uçuruma bakmakla ilgili bir ders olsun."

Ash gözlerini kapattı, acı ona öyle bir çarptı ki doğru düzgün düşünemez hale geldi. "Lütfen... bana yalan söylediğini söyle."

"Sen daha iyi bilirsin. Bu yüzden Styxx Atlantis'e bir kin maçı varmış gibi saldırdı. Öyle yaptı. Amcan onu alıkoydu ve sattı, tıpkı sana yaptığı gibi. Styxx'in dilini bile deldi... Apollo'nun yaptığı gibi."

Ash'in nefesi acı bir sempati dalgasıyla onu terk etti. "Madem baktın, amcam onu nasıl yakaladı?"

"Cevabını istemedi iniz soruları sormayın."

Ama Ash dinlemedi. "Bilmek istiyorum." Bilmesi gerekiyordu.

Savitar ona doğru sert bir bakış fırlattı. "Zaten biliyor olman gerekirdi, Acheron. Olay olduğunda sen de oradaydın."

"Saçmalık!" Ash durakladı. "Göster bana."

Savitar başını salladı. "Kimsenin ihtiyaç duymadığı bazı anılar vardır."

Ash yine de dinlemedi. "Artemis Styxx'i benim anılarımla cezalandırdı. Onu benim hayatımı yaşamaya zorladı ve bu onun beni affetmesini sağlamak yerine, bana olan nefretini körükledi ve ben bunun nedenini bilmek istiyorum. Lütfen Savitar. Onun nasıl alındığını görmem gerek."

"Ve sana göstermeyi reddediyorum," dedi sertçe... Ash'e karşı daha önce hiç kullanmadığı acı bir tonda. "şu kadarını söyleyeyim, ayak s r meseydin ve amcana seslenip nerede olduğunu s ylemeseydin kaçıp gidecekti. Styxx'le gönüllü olarak ka abilirdin ama denemekten çok korktun. Daha da kötüsü, Estes onu tutarken, Styxx'e yaptıklarına gülüp e lendin. Sürekli olarak. Atlantis'te sizinle birlikte olduğu süre boyunca bunu yüzüne vurdunuz ve amcanızın sattığı adamlara hizmet etmesi için onu hazırlamaya yardım ettiniz.

ona. FahiŖe olarak damgalanırken bile onu tuttunuz."

Bu gerçek ona tokat gibi çarpınca Ash nefes nefese kaldı. İnkâr ederken boğuldu. "Bunu ben yapmadım."

"Evet, yaptın."

Ash başını salladı. "Ben o tür bir insan değilim Savitar. Değilim."

"Her erkek, kadın ve ocuk, nefretlerinde haklı olduklarını hissettiklerinde aşırı ve mutlak önyargı ve zalimlik yapabilir. Doğru ya da yanlış. Hepimiz acı çektiğimizde saldırganlaşabiliriz. Hiç kimse, siz ya da ben bile bundan muaf değiliz. Platon'un dediği gibi, karşılaştığınız herkese karşı nazik olun çünkü hepimiz zorlu savaşlar veriyoruz. Ve evet, sevgili prensin ve varisin bir fahiŖe ve köle olarak damgalanmasının ve seni becermek için para ödeyen aynı adamlara satılmasının komik olduğunu düşündün. Kendinizi savunmak gerekirse, gençtiniz, uyuşturulmuştunuz ve kendi cehenneminizde kaybolmuştunuz."

"Bu bir mazeret değil." Ash gözyaşlarını geri kırıptı.

"Hayır, bu bir bahane değil. Bu sadece sert, acı bir gerçeklik." Savitar acı bir kahkaha attı. "Tanrıların insanı neden yarattığını hiç merak ettin mi, Grom? Ben şahsen bizim orijinal reality show olduğumuzu düşünüyorum. O kadar sıkılmışlar ki, sırf kendilerini daha iyi hissedebilmek için bizi yaratmışlar."

"Hiç komik değilsin."

Savitar içini çekti. "Hayır. Trajedi asla öyle değildir. Hayatlarımız pişmanlıklarımızla işaretlenir ve şekillenir. Hepimizin geri almak isteyip de alamadığı şeyler. Mükemmel bir dünyada, sevdiklerimize asla zarar vermez ya da onların acı çekmesine neden olmazdık. Ama dünya mükemmel değil, biz de değiliz."

Yine de Ash, yüzyıllar önce Styxx'e yaptığı muameleden dolayı kendini affedemiyordu. "Styxx'in ikinci ziyaretini sormaya neredeyse korkuyorum."

"Sen de oradaydın."

"Beni dışarı attıklarında." Ve Styxx'i kasıtlı olarak yemleyip alay ettikten sonra.

Ve babasını.

Savitar başını salladı. "Bu arada, Estes'in nasıl öldüğünü biliyor musun?"

"Uykusunda felç geçirmiş ya da kalp krizi geçirmiş." Savitar yavaşça başını tekrar salladı.

Gerçekler yüzüne sertçe çarptığında Ash'in içinden korkunç bir korku duygusu geçti. Daha önce hiç düşünmediği bir şey ...

Kardeşi öldürmek için eğitilmiş bir askerdi. "Styxx?" "Evet," diye nefes aldı Savitar. "Estes, Styxx'i öldürmeyi planlıyordu.

kız kardeşini Atlantisli bir prenze sattı. Onu ve seni korumak için, toplu tecavüze uğradıktan sonra, Styxx bağlarını çözerek Estes'i uykusunda boğdu. Sonra da suçluluk, panik ve korku içinde, nefret ettiği babasıyla birlikte sizi kurtarmak için Atlantis'e gitti."

Ve bunun için onu aşağıladım. "Bilmiyordum."

"Tabii ki hayır. Styxx bu konuda tek kelime etseydi, idam edilirdi. Hem de acımasızca. Ama bir çocuk olarak bu kadar korku ve suçluluk duygusu taşıdığınızı hayal edebiliyor musunuz?"

Hayır, yapamazdı. Styxx'in bu kadar asık suratlı ve sessiz olmasına şaşmamalı. Herkesin onunla alay ettiği bir şeydi bu.

Kimseyle konuşmayacak kadar iyi. Şuna bakın, çok önemliymiş gibi etrafta dolaşıyor. Ryssa'nın sert gözlemleri ve kınamaları Ash'in yeni bakış açısından çok farklıydı. Geriye dönüp baktığında, artık kardeşinin kibir ve küstahlığını değil, Styxx'in yorgunluğunu ve temkinli üzüntüsünü görüyordu.

Ve Bethany'yi hatırlıyordu. Hayal meyal. Ama bu anılar Ash'e ne zaman Styxx'i onunla görse ne kadar kızgınlık duyduğunu hatırlattığı için çok acı veriyordu. Artemis onu açıkça sahiplenmeyi reddettiği için, Bethany'nin Styxx'i her gördüğünde gülümseyip kucaklaması Acheron'un ikisinden de daha çok nefret etmesine neden olmuştu.

"Peki ya diğer iki sefer?" Ash kendisiyle biraz olsun barışmaya çalışarak sordu.

"Bir sonraki o kadar da kötü değildi. O zaman Styxx'in yanında ordusu vardı. Ama erzakları azdı ve onları öldürüp yakmak isteyen Atlantis'iler tarafından her adımda dövüldüler. Yine de zafer kazanmıştı."

Ve eve dönerken kıskanç Yunanlılar tarafından acımasızca saldırıya uğramıştı.

Savitar yanağını kaşdı ve soğuk bir bakışla onu kıstırdı. "En son orada olduğu zaman kötü olan oydu."

"Estes'ten daha mı kötü?" Ash şaşkınlık içinde sordu.

Yavaşça başını salladı. "Apollo'nun sırtındaki işareti biliyor musun?"

"Evet. Buraya gelmeden önce görmüştüm."

"Kardeşin köleliği iyi karşılamadı. Apollo ile şiddetli bir şekilde savaştı, öyle ki Apollo onu şiddetle kırmaya karar verdi. Bunu kendi başına yapamayınca, başkalarından yardım istedi. Styxx Atlantis'te savaş esiri olarak bir yıl geçirdi. Önce tanrılar onunla uğraştılar, sonra da onu Atlantis kraliçesine ve Aeryn'deki halkına teslim ettiler."

Ash bunun üzerine yüzünü buruşturdu.

"Ona işkence etmişler." "Oh, ona bundan çok daha fazlasını yaptılar."

Ash ürperdi. Bir genelevde ağabeyinin günah keçisi olduktan sonra, diğerlerinin ellerinde gerçekten Styxx varken ne kadar kötü olduklarını ancak hayal edebilirdi. Antik dünyanın bir özelliği de zalimliklerinin yaratıcı olmasıydı.

Ve sert.

Ama Ash, Styxx'in hesaba katılmadığı bir zamanı hatırlayamıyordu. "Savaş dışında, ne zaman bir yıl boyunca ortalıkta yoktu?"

"Cevabı zaten biliyorsun, Acheron. Geçen yıl çok garip davranmaya devam etti. İnsanların arasına karışıp parti yaptığı zaman. O Styxx değildi."

Tabii ki hayır. Ryssa bile savaşın onu nasıl değiştirmiş olabileceği hakkında yorum yapmıştı çünkü karakterinin çok dışında davranıyordu. "Nefertari'yle nişanlandığı yıl." Nefertari'nin

Aynı yıl Acheron iğdiş edildi, işkence gördü ve babasına karşı komplo düzenlendi.

Savitar başını salladı. "Her şeyin arkasında Apollo vardı. Dediğim gibi, Styxx'in kırılmasını istiyordu. Bu yüzden Styxx'i saraydan çıkardı ve kimsenin ne yaptığını bilmesini önlemek için kölelerinden birini orada bıraktı.... Amacı Styxx'in hayatını ve itibarını mahvetmekti. Herkesi ona düşman etmekti."

Ve kesinlikle başarmıştı. "Styxx Didymos'a ne zaman döndü?" "Bunu sen de biliyorsun."

Ash gözlerini kaçırdı. Styxx, gülen vatandaşlarla dolu bir tapınakta Apollo'nun önünde çırılçıplak diz çökmeye zorlandığında...

Onu görmeliydin, Acheron, Ryssa'nın sesi daha sonra ona anlatırken kafasında yankılandı. Kibriyle Apollo'yu aşağıladıktan sonra hak ettiği cezayı buldu.

Kibir... Apollo'nun sahipliğiyle savaşmak.

Diğerleri gibi Acheron da Styxx'in, tapınağında Apollo ve Artemis'in izniyle Acheron'a yapılane benzer bir şekilde herkesin önünde küçük düşürülmesiyle eğlenmişti.

Styxx'in hepsinden nefret etmesine şaşmamalı.

Savitar tekrar iç çekti. "Sana yeterince suçluluk duygusu yüklemediysem, bir kez daha aklını sikmeme izin ver."

Ash'in midesi korkuyla büzüştü. "Ne?"

"Tüm Chthonianların nasıl ölümlü doğduğunu biliyor musun? Hiçbirinin tanrılardan gelmediği varsayılır?"

"Öyle mi?" Ash bu kuralın tek istisnasıydı.

"Styxx senin doğum hakkını çalmadı, Grom... sen onunkini çaldın. Bir Chthonian olarak doğması gereken kişi oydu. Ama onunla birlikte ana rahmine düştüğünde, onun tüm ana güçlerini emdin ve ona oldukça berbat bazı yan ürünler bıraktın."

Burun kanaması, baş ağrısı ve diğer insanların düşüncelerini duyma yeteneği.

Ve kendini bundan korumak için hiçbir yolu yok.

Kahretsin.

Ash'in midesi o kadar bulanıyordu ki, kusmamak için kendini nasıl tuttuğunu bilemiyordu. "Bunu nasıl düzeltebilirim Savitar?"

"İşte kardeşim, soru bu. Ve eğer cevabı bilseydim, piyango oynardım."

8 Ağustos 2012

Styxx, her yıl bu zamanlarda ticaret yapmak için geldiği mütevazı büyüklükteki Bedevi kampına yaklaşırken atını yavaşlattı. Kızlar ve kadınlar keçilere ve koyunlara bakıyor, diğer işlerin yanı sıra yemek pişiriyorlardı. Burkalarını çoktan giymişlerdi, çünkü gözcüleri o gelmeden çok önce onları yaklaştığı konusunda uyarmışlardı. Erkekler atlara ve develere bakıyordu. En azından kolayca görülebilen adamlar. Styxx gelirken muhafız ve gözcü olarak gizlenmiş olanların sayısını not etmişti. Çoğu kişi için görünmezlerdi, ama Styxx'in dikkatinden kaçan çok az şey vardı.

Kamp üyeleri onun devasa cüssesini fark eder etmez kim olduğunu anladılar. Atlantisli ve tanrılar hariç, Styxx her zaman diğerlerinin üzerinde yükselmişti. Ancak Bedeviler ortalamadan daha kısa olma eğiliminde olduklarından, onların yanındayken kendini daha da ucube bir dev gibi hissediyordu.

Kamplarının merkezine ulaşan Styxx, yüzündeki kefiyeyi indirip omzundan aşağıya doğru bıraktıktan sonra atından indi. Skylos'u sakinleştirmek için okşadı ve kendisini karşılayan kabile üyelerinden birkaçına başıyla hoş geldiniz dedi.

Genç bir çocuk atının ve devesinin dizginlerini almak için öne çıktı. Styxx çocuğa sessizce bir Hershey's çikolatası uzatırken, "Merhaba Sadur," dedi.

Sadur'un yüzü aydınlandı. "Teşekkür ederim lordum!"

Styxx başını ona doğru eğdi. Geçen hafta kendi kampının önünden geçen bir tur grubuyla bar için pazarlık yapmıştı. Hoşuna gitmiş olsa da, çocuğun

daha çok severdi. Skylos, Styxx'in atını ve devesini suya götüren Sadur'un peşinden koştu.

Bu kabileyi yöneten Şeyh Saif'in kuzeni olan Rahim, en büyük çadırdan yüzünde bir gülümsemeyle çıktı. Styxx'in sade siyah giysilerinin aksine, Rahim'in giysilerinde hangi kabileye, sosyal sınıfa ve medeni duruma ait olduğunu belli eden güzel altın, kırmızı ve beyaz işlemeler vardı.

Styxx saygı ve alçakgönüllülük işareti olarak elini kalbinin üzerine koydu. "Salaam alaikum." Barış seninle olsun.

Rahim gülümseyerek ona sarıldı ve sonra elini uzattı. "Prens Styxx, sizi tekrar görmek çok güzel."

Styxx onun elini tuttu ve üç kez burun buruna gelebilmek için eğilmek zorunda kaldı. Rahim, dostluk ve hoş geldin işareti olarak tokalaştıktan sonra onun elini tuttu.

"Sahra'nın bu yıl size iyi geldiğine inanıyorum?" Rahim sordu.

"Çok iyi, gerçekten. Görüyorum ki bir eş almışsınız. Tebrikler."

"Ah evet, Yesenia'm. Sonunda onu kazandım ve daha dün bana önümüzdeki Kasım ayında bana bir ilk çocuk hediye edeceğini söyledi."

Styxx bu haber karşısında gülümsedi. "Tekrar tebrikler dostum."

Rahim sağ elini tırmalayan bir pençe gibi hareket ettirerek Styxx'e kuzeninin çadırına girmesini işaret etti. Onu, şeyhin kabilesinin ve ailesinin önemli üyeleriyle birlikte durduğu mag'ad'a götürdü.

Saif onu kucaklamak için hemen öne çıktı. "Prens Styxx! Selamün aleyküm!"

Styxx unvanından nefret etse de, sosyal statü çöl insanları için son derece önemliydi ve ticaret ve diğer ihtiyaçlar söz konusu olduğunda ona gerekli bir avantaj sağlıyordu. Asil doğuşunun işe yaradığı tek şey buydu. "Ve seninle, dostum."

Saif onu İran halısıyla kaplı zemindeki özenle hazırlanmış bordo minderlerden birine oturması için işaret etti ve

Bir yabancının yaklaştığından haberdar olduklarında hazırlanan kakule kahvesi ve küçük ziyafete katıldılar.

Elini tekrar kalbinin üzerine koyan Styxx şeyhi selamladı. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Onur duyduğum."

Rahim parlak bir gülümsemeyle Styxx'in favorileri olduğunu bildikleri bir kase hurma ve taze yoğurdu ona uzattı.

Saif, Styxx'in fincanını aldı ve Styxx'e güvenli olduğunu bildirmek için önce kahvenin tadına baktı, ardından kullanması için fincanı yere koydu. "Kızım bu yoğurdu özellikle senin için hazırladığını bilmeni istedi."

"Dima?"

Saif başıyla onayladı. "Artık evlenecek yaşa geldi ve korkarım sana biraz aşık. İki yılda bir yaptığınız ziyaretin zamanı yaklaştıkça beni çıldırtıyor ve siz buradayken ondan size bahsetmem için yalvarıyor."

Styxx kahvesini yuttu. "Onun sevgisi beni gerçekten onurlandırdı ve alçalttı, Majesteleri. Çok güzel bir kadın olmasına rağmen, kalbimi ilk karımla paylaşması onun için adil olmaz. Dima onu tüm varlığıyla sevebilecek bir erkeği hak ediyor."

Saif gülümsedi. "İşte bu yüzden sana bu kadar saygı duyuyor."

Dürüst ve açık sözlüsünüz."

"Alçakgönüllülükle
deniyorum."

Rahim, Styxx'in yemesi için etin bir kısmını kesmesi için bir kuzu şişesi tuttu.

Styxx ona teşekkür etti.

Saif fincanıyla arkasına yaslandı. Koyu renk gözlerinde Styxx için iyiye işaret olmayan bir ışık vardı. "Tam zamanında geldiniz, prens."

"Nasıl yani?"

"Yakında kampımızı istila edecek olan turistlerimiz var. Onlarla pazarlık yapmamıza yardımcı olursanız, hizmetleriniz için size ödeme yapmaktan memnuniyet duyarım."

Styxx kafasına defalarca balyozla vurulmasını tercih ederdi. Ama gülümsedi.

yine de yapacaktı. Saif ve halkı son dört yıldır ona çok iyi davranmıştı ve onlar için her şeyi yapardı.

"Size ve halkınıza yardım etmek benim için bir onur ve ayrıcalık olacaktır, Majesteleri."

"Güzel. Bu turistler başımı döndürüyor."

Styxx, şeyhin kendisinden yardım istediğine göre Avrupalı ya da Amerikalı olması gereken turistlerin gelişini haber veren silah seslerini duyduğunda üçüncü fincan kahvesini henüz bitirmişti.

Saif'in yüzündeki ifadeden, Styxx'in onların gelişine duyduğu heyecanı paylaştığı anlaşıyordu. Ancak onlar kabile için gerekli bir kötülüktü. Zengin turistler, Styxx'in derilerini takas ettiği el yapımı eşyalar ve ürünler için küçük bir servet ödeyebiliyordu. Tur şirketleri de gruplarını güvenle getirebilecekleri ve kendilerine zarar gelmeyeceğini bildikleri bu tür kampları çok seviyorlardı.

Saif, Styxx'e alaycı bir şekilde sırttı. "Bugün halkıma dostluğunuzu kanıtlıyorsunuz, Majesteleri."

Evet, öyle yaptı.

Şimdiden korkan Styxx, Rahim'in peşinden dışarı çıktığında Bedevi kampının fotoğraflarını çeken ve kendilerini gösteren iki otobüs dolusu seyirciyle karşılaştı. Çok geç, Styxx yüzünün görüldüğünü hatırladı.

Kahretsin.

Ve devasa boyu nedeniyle kabilenin geri kalanından ayrılıyordu. Kameralar ve telefonlar, sanki Hollywood'un en gözde kulübünde hüküm süren bir ünlüymüş gibi ona doğru dönüyordu.

Yüzünü kapatarak bakışlarını Rahim'e kaydırdı. "Kuzenine söyle, hizmetimin bedeli iki katına çıktı."

Rahim güldü, Styxx'in şaka yaptığını biliyordu.

Kadınlardan biri telefonundaki bir fotoğrafı yanındaki başka bir kadına gösterirken çığlık attı. İngilizce olarak "Aman Tanrım!" dedi. "Bu fotoğraf Facebook'a gider gitmez

Resepsiyonum var. Erkeklerini de kadınları gibi satıyorlar mı? Onun için kaç deve satın almamız gerekir?"

"Satın almayı boş verin, onu bir saatliğine kiralayabilir miyiz?"

Bunlar yorumlarının en az müstehcen olanlarıydı. Ve kafalarının içinde dönen zamparalığı boş verin. Saldırmaları durumunda dişi kurtları uzak tutmak için tüfeğini kapmak istemesi için yeterliydi.

Styxx **yanlarında** durakladı. "Hanımlar, ben İngilizce konuşurum.

Akıcı bir şekilde."

Bir ay boyunca Sahra'da çıplak yürüselerdi bile daha fazla kızarmazlardı.

Onları görmezden gelen Styxx, kabilenin satılık mallarını yerleştirdiği çadırlara doğru gitti. Farid'in zengin bir bankerle bir halının fiyatı konusunda pazarlık yapmasına yardım ederken, kolunda hafif bir çekiştirme hissetti.

"Oh, Beth, yapma bunu!"

İsmi duyunca kalbi sıkıştı. Yüzü siyah atkuyruğuyla çerçevelenmiş beş yaşındaki bir kız çocuğunun bir çift geniş, parlak ela gözüne baktı.

"Sen bir dev misin?" diye sordu annesinin uyarısına aldırmadan. "Bir trol gibi küçük çocukları mı yiyorsun?"

Çömelen Styxx, kızın gerçekten korkutucu olmadığını görmesi için yüzünü gösterdi. "Hayır, küçüğüm. Ama bu boya nasıl geldiğimi bilmek ister misin?"

Hevesle başını salladı.

"Bütün sebzelerimi yedim ve çok süt içtim."

"Gerçekten mi?"

Styxx başını kaldırdığında annesinin onlara gülümsediğini gördü. "Bu çok doğru." Kol kılıflarını sabitlemek için kullandığı küçük kurdeleleri ortaya çıkarmak için kolunu geriye iterek kırmızı bir kurdeleyi çıkardı. "Benim büyüdüğüm yerde, gördüğümüz en güzel kıza bir hediye vermek adettendir." Kurdeleyi kıza uzattı ve sonra minik bileğine bağladı. "Beth'ler her zaman kadınların en güzelleri arasında sayılır."

"Teşekkür ederim." Ona reverans yaptı.

Styxx eliyle kalbini kapadı ve başını öne eğdi.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladı annesi. "Sizi rahatsız ettiği için özür dilerim."

"Sorun yok. O hiç rahatsız değil. Çocuklar en değerli hediyelerimizdir ve her zaman el üstünde tutulmalıdırlar." Styxx yüzünü kapattı ve Farid'e yardım etmeye geri döndü.

Birkaç dakika sonra, kafasının içinde çığlık atan düşüncelerinin acısından burnu kanamaya başladı. Çok fazla yalnız zaman geçirdiğinden, kendini koruma konusunda pratik yapmamıştı.

Styxx elini cebine attı ve bir mendil çıkardı. İzin isteyip mendille ilgilenmek için çadırın arka tarafına gitti.

"İyi misin?"

Hafifçe döndüğünde karşısında yirmi yaşlarında genç bir kadın buldu. "İyi. Bana her zaman geliyorlar."

"Evet, ben de. Özellikle de bu kuru havada." Çantasına uzandı ve selofan kaplı bir burun tuzu spreyi kutusu çıkarıp ona uzattı. "Onları önlemeye gerçekten yardımcı oluyor. Bu sende kalabilir, bende üç tane daha var. Evet, o kadar takıntılıyım."

Styxx ona gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Onu terk etti ve arkadaşlarının yanına döndü.

Burun kanaması durur durmaz işlemleri bitirmek için çadıra döndü.

Kendisine burun spreyi veren kadın bilezik almaya gittiğinde, Mısır dilinde Farid'e bunu kendi hesabına geçirmesini söyledi.

Farid kıza gülümsedi ve kırık bir İngilizceyle cevap verdi. "Senin için... hiçbir şey. Al. Al."

Ona teşekkür ettikten sonra şüpheli bakışlarını Styxx'e çevirdi. "Bunu benim için mi aldın?"

"Bir iyilik diğerini hak eder."

Başını iki yana salladı. "Bu çok fazla. Sprey pahalı değil."

"Benim kültürümde önemli olan hediye'nin fiyatı değildir. Önemli olan arkasındaki kalptir, bu da burun spreyini benim için çok değerli kılıyor."

"Bu çok güzel. Bu bir çöl geleneği mi?"

"Didymosian."

Bilmediği isim karşısında kaşlarını çatı. "Nerede bu?" Ne yazık ki, şu anda listenin en altında Ege, kardeşinin izniyle. "Yunanistan'ın bir eyaleti." "Sen Yunan mısın?" Mutlulukla gülümsedi. "Benim büyük-büyükannem oralıydı."

Styxk kendine rağmen gülümsedi. "Ne tesadüf. Benimki de öyleydi."

Güldü.

"Hey, Mindy? Yeni arkadaşınla bir fotoğraf çektirebilir miyiz?"

Styxk bu soru karşısında irkildi.

"Sakıncası var mı?" Mindy umutla sordu.

Gözlerimin oyulması gibi. "Sorun yok."

Ciyaklayan arkadaşları fotoğraf çektirmek için onun etrafında toplandı.

"Yüzünüz açıkken bir tane çekebilir miyiz? Lütfen!"

Styxk yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. "Bu çağda kimin bir ruha ihtiyacı var ki?"

"Güzel!"

Kadınlar sırayla Styxx ile poz verirken Rahim gülmek için yanlarına geldi. Mısır dilinde "Şarj olmalısın dostum," dedi.

Gülüymüş gibi yapan Styxx, orta parmağını aşağı katladı ve ona doğru bir işaret yaptı.

"Oh, turistlere öğretmek çok güzel. Çok güzel!"

"Ne söylüyorlar?" Ana, omuz silkmiş olan Mindy'ye sordu.

"Davranışımı düzeltiyordu," diye açıkladı Styxx, "ve ben de kınamasından hoşnut olmadığımı belirttim."

"Ooo," dedi kızlardan biri, "çok zeki falan." "Aksanına bayıldım. Arap mısın?"

"Hayır."

"Sen bir haydut musun?"

"O tam kanlı bir prens." Rahim'in yanlarından geçerken yaptığı bu rastgele yorum karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı.

Styxx Mısır dilinde konuşmadan önce boğazından kısık bir sesle hırladı. "Teşekkür ederim, Rahim. Çölün tüm pireleri senin en mahrem yerlerine tünese."

"Size de aynı iyi dileklerle, prensim," diye İngilizce cevap verdi.

Şimdi kadınlar onu soru ve taciz bombardımanına tutuyordu.

"Çocuklar!" Mindy tersledi. "Bir grup sürtük porno kraliçesi gibi davranmayı bırakın. Zavallı adamı rahat bırakın." Onu onlardan uzaklaştırdı. "Kusura bakmayın. Biz Minnesota'dan geliyoruz, ki orası da-"

"Nerede olduğunu biliyorum." Urian'ın baldızı orada yaşıyordu ve Urian her yılın bir bölümünü orada geçiriyordu.

"Ah. Özür dilerim. Her neyse, yaşadığımız yerde prenslerle tanışamayız." Özellikle de sana benzeyenlerle. William'ı unut, sen onu buruşuk bir keçi gibi gösteriyorsun.

Ancak William'ın yorumu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Sorun değil."

Adam uzaklaşırken Mindy onun koluna girdi. "Adın ne senin?"

"Styxx."

"Grup gibi mi?"

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Yunan Yeraltı Dünyası'ndaki, grubun ve benim adımızı verdiğimiz nehir gibi."

"Oh. Bu harika... her neyse, iki gün içinde Amerika'ya geri uçuyoruz. Sonbahar derslerimiz önümüzdeki hafta başlıyor. Gitmeden önce öğle yemeği falan yemek istersen..." Elini büyük göğüslerinin üst kısmını açıkta bırakan dantelli atletinin kenarlarında gezdirirken umutla dudağını ısırdı.

Styxx uzun zamandır ilk kez vücudunda bir kıpırdanma hissetti. Gerçekten de onu tahrik etmeye başlamıştı.

Kendini durduramadan, dudaklarını yakalamak için başını aşağı eğdi. Kadın inleyerek kollarını ona doladı ve onu şehvetli bedenine doğru çekti.

Styxx yeniden kucağa alınma hissinin tadını çıkarırken gözlerini kapattı. Çok uzun zaman olmuştu....

Ama parfümünün kokusu ona çarptığında, arzusunu bastırdı. Bu onun Bethany'si değildi. Fiziksel olarak dokunulma hissinin tadını çıkarmış olsa da, arzuladığı şey bu değildi. Mindy'nin onu saran yara izlerini görmesi halinde cevaplamak istemediği sorularla karşılaşacağı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Uğraşmak istemediği anılar.

Geri çekildi ve eliyle onun yanağını kavradı. "Seninle tanışmak güzeldi Mindy. Eve güvenli bir yolculuk yap." Kalbi kırık ve yalnız, arkasını döndü ve uzaklaştı.

Lanet olsun size, tanrılar. Onlar, ailesinin ve amcasının zalimliği arasında, sadece kalbini değil, ruhunu da almışlardı.

Ve sonunda çölde huzuru bulmuş olsa da, Bethany'nin kollarından başka hiçbir yerde mutluluğu ya da kabullenilmeyi bulamamıştı.

3 Eylöl 2012

Styxx saatlerdir akbabaların bir şeyin etrafında döndüğünü görüyordu. Havada uçmaya devam ettikleri için kurbanlarının hâlâ nefes aldığını biliyordu. Ancak bir kum tepesinin zirvesine yaklaşp Skylos havlamaya başlayıncaya kadar hedefledikleri yemeğin bir insan olduğunu fark etmemiştir.

Atını ileri sürdü ve Jabar'ı arkasından çekerek mesafeyi kapatıp yarısı kuma gömülü bir ceset gördü. Attan indikten sonra yavaşça yaklaştı. Bazen haydutlar kurbanlarını tuzağa düşürmek için bunu bir hile olarak kullanırdı. Ama Skylos yerdeki adamla meşgul olmaya devam ettiğine ve diğerlerini uyarmak için etrafta koşuşturmadığına göre, bu iyi bir

Bahse girerim adam yalnızdı.

Ancak, ihanet ve hile genellikle çölde hayatta kalmanın gerekli bir parçasıydı. Bir eli omurgasının dibinde sakladığı silahında olan Styxx mesafeyi temkinli bir şekilde kapattı.

Uzun boylu, çelimsiz bir adamdı ve soluk teni sert güneş tarafından tahrip edilmişti.

Styxx elini dikkatlice adamın açıkta kalan, kabarmış omzuna koydu. "Mısırlı mısın?"

"Evet." Yanıt o kadar alçaktı ki duyduğundan emin olamadı. Burada hile yok. Adam neredeyse ölmüştü.

"Sana zarar vermeyeceğim." Styxx adamın çiğ, güneşten yıpranmış cildini örtmek için abasını çıkardı. "Seni yavaşça yuvarlayacağım, tamam mı?"

Cevap vermedi.

Styxx elinden geldiğince nazik bir şekilde adamın cesedini kumdan çıkardı. Paslanmış kazığı ve bacaklarını yere sabitlemek için kullanılan zincirleri görünce lanet okudu. Emin değildi

Styxx, kabile cezası olarak mı yoksa akıncılar tarafından mı yapıldığını anlamak için matarasını çıkardı ve açtı. Adamın içmesine yardım etti. "Yavaş ve sakın." Bu durumda çok hızlı içerse, bu onu sadece hasta ederdi.

Styxx onu olabildiğince rahat ettirdi. "Geri geleceğim. Seni kurtarmak için cıvata kesicilere ihtiyacım var."

Styxx, Jabar'daki çantasını karıştırmak için yanından ayrılırken adam hiçbir şey söylemedi. Tam aradığı aleti bulduğu sırada Skylos tekrar havlamaya başladı. Kafasını kaldırıp birkaç mil ötedeki akan kum duvarını gördü.

Kahretsin...

Devesini ileri itmek için dilini şaklatarak Jabar'ı adama doğru çekti ve ikisi de devenin sol tarafında olacak şekilde deveyi oturttu. "Wasima!" dedi atına sertçe, yaklaşan fırtınaya hazırlanmak için yere yatmasını sağlamak üzere onu yanına çağırdı.

Styxx ona döndüğünde adamın gözlerinde panik vardı.

"Simoon," diye açıkladı yabancıнын ağzını ve gözlerini kendilerine doğru gelen kum fırtınasından korumak için kapatırken.

Skylos onu uyarmak için havlayarak ileri geri koştu.

"Gel oğlum!" Styxx köpeği adamın yanına oturtacak kadar sakinleştirmeye çalışarak bağırdı, böylece deve köpeği de koruyabilecekti.

Çeliği zar zor kesip adamı deveye doğru çekti ve fırtına başlamadan önce onu ve Skylos'u bir battaniyeyle örttü. Battaniyenin altında hepsine yetecek kadar yer olmadığından, sert rüzgâr ve kum kıyafetlerini ve açıkta kalan tenini yırtarken Styxx başını aşağıda tuttu.

Neyse ki kısa süren bir fırtınaydı ve yaklaşık yirmi beş dakika içinde sona erdi. Üzerindeki kumları silkeledikten sonra Styxx hayvanları ve insanları dışarı çıkardı. Styxx ayağa kalkmasına yardım ederken Jabar öfkeyle omzunu ısırdı. "Biliyorum. Üzgünüm, eski dostum."

Wasima pek mutlu değildi ama Skylos aldırmadı. Styxx'in karnını kaşması için yuvarlandı. Köpeğin oyunculuğuna gülerek kaburgalarını hafifçe okşadı.

"GörüŖürüz, Skylos." Görüşmesi gereken bir adam vardı.

Adamın gözlerinde minnettarlık parlıyordu. "Teşekkür ederim," diye nefes aldı.

"Bir şey değil." Styxx bir enerji barı çıkardı ve ellerine sıkıştırdı. "Elimden geldiğince çabuk kamp yaptıracağım."

Styxx eşyalarını yerleştirirken o da bara saldırdı. Styxx hâlâ her zamanki kamp yerine doğru hareket halinde olduğu için normalde günün bu erken saatlerinde çadır kurmaz ya da durmazdı ama adamın yola çıkmadan önce bakıma ihtiyacı vardı yoksa başaramazdı.

Styxx çadırı kurduktan ve yatağını çıkardıktan sonra, kendisi hazırlıklarını tamamlarken adamı yatması için içeri taşıdı. "Benim adım Styxx," dedi battaniyeyi adamın üzerine örterken.

Adam elini kalbine götürdü ve başını eğdi. "Seti."

Styxx onun elini kendi eliyle kapattı. "Rahatına bak." Sırt çantasını Seti'ye doğru çekti. "Burada daha fazla yiyecek ve su var. Yavaş yavaş ye ve başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Yapmam gereken birkaç iş ve bakmam gereken hayvanlar var, sonra döneceğim."

"Teşekkür ederim, Styxx."

Hayvanlarla ilgilenmek ve kalan malzemelerini yerleştirmek için ayrılmadan önce başını eğdi.

Geri döndüğünde Skylos, daha önce olduğundan çok daha iyi görünen Seti'nin yanında yatıyordu. Hâlâ su toplamıştı ve iskelet gibiydi ama mavi gözlerinde artık hayat vardı.

Seti onun çadıra girdiğini görünce gülümsedi.

Styxx yüzünü ortaya çıkarmak için peçesini indirdi. Tıbbi çantayı paletin yanına koydu ve Seti'nin yanına diz çöktü. "Sana ne oldu böyle?"

"Kötü niyetli bir piç ve onun orospusu tarafından saldırıya uğradım ve ölüme terk edildim. Sonsuza kadar çürüsünler."

Acı içinde yüzünü buruşturan Styxx ona bir şişe aloe jel uzattı. "Bu güneş yanığına iyi gelir."

Seti onun elini tuttu ve fırtınanın derisinde açtığı kesikleri görünce kaşlarını çattı. "Zarar görmene neden olduğum için özür dilerim."

"Bunun için endişelenme. Simoon vurmadan önce sana ulaşabildiğim için mutluyum."

"Ben de."

Styxx fenerleri kurdu ama onları yakmadı. Seti'nin yanında, yerde duran eskiz defterini görünce durakladı. Yiyecekleriyle birlikte sırt çantasının içindeydi.

"Çizimlerin mi?"

"Öyleler." Başka birinin onları görmüş olmasından utanan Styxx kitabı aldı ve sırt çantasına geri koydu.

"Çok yeteneklisin dostum. Kadın... senin mi?"

"Benim güzel karım, Beth."

Seti saygıyla başını eğdi. "Sen çok şanslı bir adamsın."

"Öyleydim,
gerçekten."

"Öyle miydi?"

Kalbi sızlayan Styxx, sırt çantasının fermuarını kapatırken kolundaki isimlere baktı. "O uzun zaman önce öldü."

Seti'nin gözleri bir an için karardı, sanki onun ölümünün acısını Styxx kadar derinden hissediyordu. "Kaybınız için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim."

"Peki ya çocuk? Oğlunuz mu?"

Styxx kesik kesik nefes alarak ayağa kalktı. "Evet, ama onunla hiç tanışmadım. Onu kaybettiğimde karım onu bekliyordu."

"Tekrar söylüyorum, çok ama çok üzgünüm."

Styxx yeni bir dudak kremi çıkardı ve Seti'ye uzattı. "Ya sen? Bir karın var mı?"

Seti sanki daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi merheme kaşlarını çatarak baktı. "Bende çok var. Peki ya sen... sende başka var mı?"

"Hayır. Sadece bir tane."

"Sen genç bir adamsın. Neden sadece bir tane?"

Styxx hüzünle gülümsedi. "Mükemmelliği geliştiremezsin Seti ve benim değerli Bethany'me denk başka bir kadın asla olmayacak. Ama eminim eşleriniz sizi tekrar aralarına aldıklarına sevineceklerdir. Ve çocuklarınız da."

"Ne yazık ki çocuğum yok. Artık yok." Seti'nin sesindeki hüznün, aynı acıyı paylaştıklarını gösteriyordu.

"Özür dilerim." Styxx boğazını temizledi ve konuyu değiştirdi. "Kahve ve çayım var. Hangisini tercih edersiniz?"

"Kahve için bir keçi kurban edebilirim."

Seti'nin sesindeki çaresizliğe kısa bir kahkaha attı. Kendisi de o yollardan geçmişti. "Kahve olsun. Birazdan getiririm."

Styxx'in kahveyi hazırlaması ve yatağının üzerine uzanmış, Skylos'un kulaklarını ovuşturan Seti'nin yanına dönmesi uzun sürmedi.

"Peki seni çöle getiren nedir, genç dostum?"

Styxx ona bir fincan koyu Yunan kahvesi uzattı. "Burada huzurluyum." En azından sırtındaki işaret karıncalanmaya başlayana kadar böyle düşünüyordu....

"İyi misin?"

Styxx etrafına bakındı. Apollo yakınlarda mıydı? Seti'ye doğru döndü ve gülümsedi. "İyiyim. Sadece... uzun zamandır hissetmediğim tuhaf bir duygu."

Ona şeytani bir şeyin izlediğini söyleyen bir şey. Sadece ne olduğunu bilmiyordu.

Ya da kim.

8 Eylöl 2012

"Zakar!"

Seti bağıınca Styxx yavaşladı. Seti ona kardeşinin nerede yaşadığını söylediğinde, bir kamp ya da küçük bir köy beklemişti. Bulundukları yer orası değildi. "Kardeşin bir mağarada mı yaşıyor?"

"Gerçekten de öyle." Seti, Wasima'dan indi ve Styxx'i küçük açıklığa doğru götürdü.

Bu yerle ilgili çok tuhaf bir şey vardı. Eski olması dışında. Seti kardeşini aramak için içeri girerken, Styxx hayvanları suladı. Sabahtan beri yolculuk ediyorlardı ve tek başına olsa, onlara mola vermeden bu kadar uzun süre dayanamazdı. Ama Seti, kardeşine yaşadığını haber vermek için can atıyordu.

Küçük bir keçi grubu tepenin yamacından aşağı inerek onunla konuşmaya başladı. Aslında onlar da su istiyordu.

Onların bu hevesine gülen Styxx, bir kâse daha çıkardı ve onlara biraz doldurdu. Seti, Styxx'le neredeyse aynı boyda bir adamla döndüğünde daha yeni bitirmişti. Her gün görmediği bir şey vardı, özellikle de çöl insanlarında.

"Styxx, kardeşimle tanış. Zakar ... Styxx."

Styxx'in beklediğinden çok daha genç olan Zakar'ın kıvrıcık siyah saçları ve Seti'nin kızıl saçları ile bebek mavisinden çok farklı gözleri vardı. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı ama Styxx bundan bahsetmek istemiyordu. Ve şimdi düşününce, Zakar ona Acheron'un damadı Sin'i hatırlatıyordu.

"Seninle tanışmak bir zevk, Styxx. Kardeşimi serbest bıraktığın için teşekkür ederim. Onu bir daha görebileceğime dair umudumu yitirmeye başlamıştım."

"O zevk bana ait. Ben sadece ona ulaşabildiğim için minnettarım."

Kardeşler birbirlerine tuhaf tuhaf baktılar ve Styxx ancak o zaman ikisinin de düşüncelerini duyamadığını fark etti.... Uzun zamandır yalnız olduğu için, Seti'ninkileri duyamadığı şimdiye kadar aklına gelmemiştir.

Hmmm, tuhaf.

Zakar mağarayı işaret etti. "Taze kahve ve yoğurdun yanı sıra biraz meyve ve humus ile kraker var."

Yoluna devam etmeyi tercih etse de Styxx gülümseyerek çöl geleneklerine ve misafirperverliğine boyun eğdi. "Teşekkür ederim, bu harika olur ve çok takdir edilir."

Şaşırtıcı bir ev bulmak için onları içeri kadar takip etti. Dışarıdan yetersiz ve davetkâr görünmüyordu. İçerisi ise bir saraydı. Etrafındaki süslü ve pahalı mobilyalara bakarken yüzünü kapattı. "Çok güzel bir eviniz var."

"Teşekkür ederim." Seti onu gerçek bir kanepeye ve sandalyelere götürürken, Zakar kahve ve içecek getirmeye gitti.

Styxx son derece rahat bir koltuğa uzanırken içini çekti.

"İyi, ha?"

Tamamen şaşırmış olan Styxx başını salladı. "Bu kadar lüks bir şeye alışık değilim." O kadar iyi hissettiriyordu ki, uyanık kalmak için mücadele etmek ve bir esnemeyi bastırmak zorunda kaldı.

Seti bir şeyler söyledi ama açıkçası anlayamayacak kadar uykuluydu. Styxx gözlerini kırıştırarak açmaya çalıştı ama bir de ne görsün, bayılmıştı.

Zakar kahveyi bıraktı ve kaşlarını kaldırdı. "O bir adak mı?"

"Hayır!" Seti tersledi.

"Ama o Apollo tarafından işaretlendi."

"O kendi seçimiyle işaretlenmedi ve düşmanımızın dostu değil."

Zakar kaşlarını çattı. "Onu bu yüzden mi buraya getirdin?" "Hayır. Onu kullanabilmemiz için buraya getirdim."

21 Aralık 2012

"Simi... bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle." Akri'nin Katateros'taki tapınağının bodrumuna girdiklerinde Simi kız kardeşi Xirena'ya sırıttı. "Şimdi ışık düşmesi nerede?"

"Bir tane bile yok." Xirena örümcek ağıyla kaplı eski bir meşaleye ateş üfledi. Biri yanar yanmaz karanlık mermer odadaki diğerlerine de ışık saçtı. Alevler duvar boyunca dans ederek zaten ürkütücü olan ortama ürkütücü gölgeler ekledi.

Simi burada bulunan heykellerin sayısı karşısında bir adım geri çekildi. Yüzyıllar ve yüzyıllar önce buraya yerleştirildiklerini bilse de, onları hiç ziyaret etmemiştir, özellikle de akrasını çok mutsuz ettikleri için. "Simi bu kadar çok olduğunu hatırlamıyordu... Akra tüm bu kalitesiz halklara gerçekten kırıldı."

"Hatırlıyorum." Xirena'nın sesi alçak ve nefessizdi. "Güzel bir gün değildi."

Simi kaşlarını kaldırdı. "Sen de mi oradaydın Koca Sissy?"

Xirena başını salladı. "Xedrix de öyle." Xedrix, annelerinin ölümünden sonra Apollymi'nin en çok tercih ettiği Charonte olan kardeşleriydi. Ama Xed sapmıştı... hayır, akri-Styx New Orleans'ta geçidi açıp onu dışarı çıkardığında sapmıştı. Şimdi New Orleans'ta Simi'nin çok iyi deniz ürünleri yiyebildiği bir kulübün sahibiydi.

"Ooo, peki ne oldu, Büyük Hanım evladı?"

"Orospu tanrıça Apollymi çok öfkeliydi. Hepsi çılgın atarak öldü. İkisi hariç."

"Kim iki?"

"Dikastis ve Bet'anya. Orosu tanrıçanın bebeğini öldürmesini engellemeye çalıştı ama orosu tanrıça onu dinlemedi. Bebeği karnından çekip çıkardı ve sonra da onu bunlardan birine dönüştürdü."

Simi acı içinde kendi midesine dokundu. "Akra neden bu kadar acımasızdı?"

Xirena omuz silkti. "Orosu tanrıça her zaman acımasızdı. Sadece seni ve oğlunu seviyor... ve Akra-Kat ve Mia- Mia'yı."

Simi kendisine en yakın kadının üzerine çıktı ve onun taştan gözünü dürttü. "Hangisi o?"

Xirena heykelin ayaklarının dibindeki yere tükürdü. "Epithymia. O daha da büyük bir orosu-tanrıça. Onu kızdıran Charonte'nin kanatlarını koparırdı."

Simi yüzünü buruşturduktan sonra tanrıçanın gözünü daha sert bir şekilde dürttü ve bunu hissedebileceğini umdu. "Bebeğini kaybeden kim? Simi'nin ihtiyacı olan kişi o."

Xirena etraflarında dolaştı, arkada birini bulana kadar onlara yukarıdan aşağıya baktı. "Bu Bet'anya."

Simi ona doğru yöneldi ve sonra nefesi kesildi. "Tıpkı Akri Styxx'in çizimlerine benziyor. Onun çok sevdiği kız." Dudağını ısırarak kız kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı. "İyi biri miydi?"

Xirena başını sallayarak Bet'anya'nın eline dokundu. "Yine de her zaman çok üzgündü. Mutlu olduğu zamanlarda bile çok üzgün görünürdü. Sanki kalbinde doğru olmayan bir şeyler varmış gibi. Chara tanrıçası bunun sebebinin uzun zaman önce ondan almamaları gereken bir şeyi almaları olduğunu söylerdi."

Simi kız kardeşine bilmiş bir bakış attı. "Çünkü akri-Styxx'i yanında değildi. Onu seviyor ve bu yüzden bu Simi'nin ona Noel hediyesi. Ona doğum gününde dileklerin gerçekleştiğini söyledim ve onun dileği de akrasının eve dönmesi."

"Evet, ama Xiamara, bu..." Xirena başını salladı. "Bence yapmamalıyız."

"Yapmalıyız, Koca Sissy. Bu portalların açıldığı tek zaman. Eğer bunu şimdi yapmazsak, Akri-Styxx

uzun, çok uzun bir süre bekledi ve o zaten çok, çok uzun bir süre bekledi. Simi onu böyle üzgün görmekten hoşlanmıyor. Hediye alamıyor ve Simi ona gelmiş geçmiş en iyi hediye alması istiyor."

Ayaklarının altındaki zemin gümbürdedi. Simi'nin gözleri büyüdü. "O da ne?"

Böcek gözlü Xirena omuz silkti.

Simi'nin saati karıncalanarak zamanın geldiğini haber verdi. Tanrıçayı kurtarmak için bir dakikadan az vakti vardı. Kanatlarını kullanarak havada asılı kaldı ve kutsal anti-aima'yı tanrıçanın dudaklarına yerleştirdi. Akri New Orleans'ta dondurulduğunda, o ve akra-Kat onu kurtarmak için bunu kullanmıştı, bu yüzden Styxx'in akrasında da işe yarayacağını umuyordu.

Hmmm...

Odadan bir gümbürtü daha yükseldi. Karanlık bir gölgeye benzer bir şey fırladı ve Simi'nin başının yanından geçti.

Xirena'nın sevmediği diğer orospu-tanrıça aniden gözlerini açtı. Archon da öyle...

Uh-oh.

Simi kız kardeşinin yanına koştu. "Git yardım getir. Simi onları uzak tutacaktır!"

23 Aralık 2012

Savitar küçük bir kum tepesinin üzerinde, batan güneşin silüetine bürünmüş Styxx'i izlerken durakladı. Köpeğiyle frizbi oynarken bol pantolonu ve botlarından başka bir şey giymemişti. Styxx defalarca gülerek frizbiyi alıyor, hayvanı övüyor, sonra köpeğin tekrar koşmasını bekliyor, böylece köpeğin zıplaması, yakalaması ve geri dönmesi için fırlatabiliyordu.

Styxx'i ilk kez bu kadar rahat görüyordu. Korumasız. Bu nedenle, prensin oynadığını bildiği tek zamandı.

Ya da gülmek.

Ve Styxx'i köpekle birlikte izlerken, bir panteonu ve ulusu dehşete düşüren vahşi askeri komutanı ya da her zaman edepli olmak zorunda olan katı prensi görmedi. Bir adam bile görmedi. Kendisine hiç yaşama şansı verilmemiş bir çocuk gördü. Gençliğinin zirvesindeyken kesilmiş ve normal, ölümlü bir hayattan mahrum bırakılmış birini.

Styxx ve Acheron'un davranışları, yaşlarının çok ötesinde bir olgunluk, sorumluluk ve acıya sahip olmaları nedeniyle, öldüklerinde ne kadar genç olduklarını unutmak kolaydı. Ama Savitar bunu şimdi görüyordu.

Ve bunun adaletsizliği yüreğini yakıyordu.

Ondan bunu istemeye hakkım yok.

Hiçbiri yapmadı. Onlar müdahale etmeseydi Styxx'in sahip olacağı çocukluk ve hayat için duyduğu pişmanlık içini kemirdi. Styxx herkesin sandığı gibi sevilen, el üstünde tutulan ve şımartılan bir prens olacaktı.

Ve dünya için gururlu bir Chthonian koruyucusu olurdu...

Acheron'u kurtarmak ve korumak için hepsi Styxx'i mahvetmek için sıraya girmişlerdi. Athena bunu en iyi doğumlarında söylemişti. Apollymi hayatlarına katıldığında, Acheron'a karşı işlenen her türlü kötülüğün Styxx'e de yapılmasını emretmişti. Sadece Styxx için bu çok daha kötü olacaktı.... Savitar gitmesi ve çocuğu huzur içinde bırakması gerektiğini biliyordu. Styxx sadece yalnız kalmak istiyordu ve bunu kesinlikle hak etmişti.

Ama yapamazdı. Acheron dünya için çok önemliydi. Hepsinden önemlisi, Savitar için kişisel olarak çok önemliydi.

Savitar, Styxx'in yanında belirmeden önce köpek için bir kaba su doldurmasını bekledi.

Göz açıp kapayıncaya kadar Styxx'in bir elinde bıçak, diğerinde silah vardı. İkisi de Savitar'ın kafasına doğrultulmuştu.

"Etkileyici." Savitar, Styxx'in silahlı olduğunu bile bilmiyordu.

Birkaç dakika önce köpeğiyle oynayan çocuktan eser kalmamıştı. Bu, orduları yönetmiş, tanrılarla ve sert eğitilmiş savaşçılarla arenada öylesine güçlü ve kurnazca savaşmış sert bir generaldi ki düşmanları onu yenmek için hile ve tuzaklara başvurmak zorunda kalmıştı.

Styxx nefretle baktı. "Ne istiyorsun?" "Bunları başka bir yere doğrultmanı."

Onları Savitar'ın kasıklarına doğru indirdi. "Sevimli."

Styxx sırtarak silahı sırtındaki kılıfına soktu ve bıçağı ön kolundaki kılıfına geri koydu. "Her ne istiyorsan, bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Atlantis tanrılarından bazıları geri döndü."

"Dediğim gibi, bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"İntikam istiyorlar."

Styxx abasının altından suyunu çıkarmak için eğildi. "Ne olmuş yani?"

"Acheron'da."

Styx x şişedeki suyundan bir yudum aldı ve kapağını kapattı. "Benimle bir ilgisi yok."

"Yani bu kadar mı? Kardeşinin ölmesine izin mi vereceksin? Ve o.... bundan kurtulmasının hiçbir yolu yok."

Styx x içindeki acıyı yuttu. "Sağır mısın sen? Tanrılar biliyor, Acheron yeterince söyledi. Benim bir kardeşim yok."

"Bildiğiniz dünya sona erecek."

Buna acı acı güldü. "Bildiğim dünya karım öldürüldüğü anda sona erdi. Ve bir zamanlar yaşadığım hayatla uzaktan yakından ilgili olan her şey, on bir bin yıldan fazla bir süre hücre hapsinde tutulduğum sırada sona erdi. Burası hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bu savaşta hiçbir köpeğim yok. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok," diye tekrarladı. Atına ve devesine doğru yöneldi.

"Tory yine hamile."

Styx x bu sözler karşısında donup kaldı. "Onun için iyi... ve Acheron için."

"Gerçekten masum bir kadını ve iki çocuğunu kocaları ve babaları olmadan yaşamaya mahkum edecek misiniz?"

"Bu hiç adil değil!" diye homurdandı ve vurmak istediği Chthonian'a ters ters baktı.

"Hayat, savaş gibi adil değildir. Sadece öyledir. Galen'in sana öğrettiği bu değil mi?"

Styx x, kardeşi ve doğduğu andan beri nefret ettiği tanrılar yüzünden kaybettiklerini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Bana Apollo'nun ihanetini hatırlatarak davana yardımcı olmuyorsun, Chthonian."

"İyi o zaman. Burada, çölünde kal. En azından Acheron'un dul eşi ve babasız çocuklarının acını paylaşabileceklerini bilmenin rahatlığını yaşarsın."

Styx x öfkeyle dönerek su şişesini ona fırlattı.

Savitar eğildi. Bu ona isabet etseydi, sayılırdı.

"Hepinizden nefret ediyorum!" Styxx boğazının derinliklerinde hırladı. Acheron ve onu asla rahat bırakmayan tanrılar yüzünden hâlâ hasarlı olan bir boğaz.

Hepsine lanet olsun.

Hayır, hepsine lanet olsun.

Hiçbiri ona acımamıştı. Bir kenara atılmış ve çöp gibi unutulmuştu.

Ona ihtiyaçları olana kadar.

Tek istediği bir aileydi. Ona, kendileri için önemliymiş gibi davranan bir kişi. Ve tek elde ettiği hayal kırıklığıydı.

Yüzüne tokat yedi ve kalbinden bıçaklandı.

Hepsi tarafından. Hiç kimsenin onu sevmeyeceği ya da sevmeyeceği gerçeğiyle yüzleşmesi yüzyıllarını almıştı.

Ne fark eder ki? Gerçekten mi? Onun bir hayatı yoktu. Hiç olmadı.

Ve kesinlikle bir karısı ya da çocuğu yoktu.... İki çocuğu bir kenara bırakın.

Git ve öl artık. Ölümünün yasını tutacak kimse yoktu.

Öfkeli, incinmiş ve asla değiştiremeyeceği bir gerçek yüzünden acı çeken Styxx, abasını çekti ve sırt çantasını yerden kaldırdı. Nefes alıp verirken Savitar'a nefretle baktı. "Hayvanlarımın ve eşyalarımın onlara ihtiyacı olan birine gitmesini ve köpeğimin yeni bakıcısı tarafından yenmemesini sağlayabilir misin?"

Savitar afallamıştı. "Kabul ediyor musun?"

Styxx, binlerce duygu onu ne hissettiğini gerçekten bilmediği bir noktaya sürüklerken bakışlarını kaçırdı. Acı ve yalnızlık dışında.

Ama bu onun için yeni bir şey değildi.

Savitar'ın soğukkanlı lavanta rengi bakışlarıyla karşılaştı. "Hiçbir zaman bana yakıştırdığınız gibi bir piç olmadım. Onun ölmesine izin veremeyeceğimi biliyordunuz, aksi takdirde buraya gelmezsiniz."

"Teşekkür ederim, Styxx."

"Ne için?"

"Senin olduğunu bildiğim adam olmak."

"Siktir git Savitar. Beni gitmem gereken yere götür ve ben seni yumruklama arzuma yenik düşmeden önce bu duygusal saçmalıkları bırak."

* * *

Tory kocasını yerden yere vurmak istedi. "Seni zorla boğmak için beş dakika yetecek kadar tanrı gücüne sahip olmak için her şeyimi verirdim. Bunu yapamazsın."

"Sota-"

Köşedeki parlak bir ışık onun sözlerini kesti.

Savitar ve Styxx, Savitar'ın adadaki evinde, bu son tehdit çözülene kadar onları güvende tutmak için götürdüğü odada belirdiklerinde Tory nefesini sertçe içine çekti. Alexion ve Danger evin arka tarafında Sebastos'la ilgilenirken, o da inatçı kocasıyla akıl sağlığını tartışmaya çalışıyordu.

 ki adam onlara katıldığında çenesi gevşedi. Styxx'i en son onu Satara'dan kurtardığı gece çok kısa bir süre görmüştü. O zaman Acheron'un aynısıydı.

şimdi...

Siyah Bedevi giysileri içinde Mumya filmlerinden fırlamış gibi görünüyordu. Dalgalı, kısa sarı saçları güneş ışığıyla solmuştu ve teni koyu zeytin rengindeydi. Acheron hiçbir zaman solgun olmamış olsa da, ikiziyle kıyaslandığında öyle görünüyordu. Styxx'in sürme çekilmiş gözleri ise Ege'nin en derin yeri gibi canlı ve unutulmaz bir maviydi. Abanın altında g mleksizdi ve ne kadar acımasız bir geçmişten kurtulduğuna tanıklık eden korkunç yara izleriyle kaplıydı. Onları görmek midesinin sempati ile sıkışmasına neden oldu.

Ash onların beklenmedik görünüşü karşısında homurdandı. "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

Savitar homurdandı. "Tanrım, siz ikiniz neden sürekli kavga ediyorsunuz anlamıyorum. Birbirinize benziyorsunuz ve sadece görünüş olarak değil. Bu bana ne anlatıyor biliyor musun? Kendinize katlanamıyorsunuz ve ikiniz de ne kadar pislik olduğunuzu biliyorsunuz... işte bu yüzden anlaşılamıyorsunuz."

Aynı anda ona, gülmesine neden olan eşdeğer bir alaycı bakış atıldılar.

Ta ki ona dönene kadar.

Bu onu daha çok güldürdü. "Eşleşen, hareketli kitap ayraçları gibiler, değil mi?"

Acheron'un çenesinde bir tık başladı. "Hiç komik değilsin, Sota." "Bu konuda Savitar'a yalvarıyorum."

Styx'in bakışları şişmiş karnına kaydı. Bu gözlerin ihanet ettiği mutlak keder ve sefalet göğsünü sıktı. Onun için her şey demek olan tek kişiyle aynı olan bir yüzde bu tür bir ıstırap görmek...

Onu yatıştırmak istiyordu ama denemekten daha iyisini biliyordu.

Ne kocası ne de Styxx bunu takdir ederdi.

Gözlerini kırptırdı ve Acheron'a baktı. "Aptalca davranmayı bırak. Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

"Evine git."

"İyi." Styxx omuz silkti. "Yokluğunda karını teselli etmekten ve çocuklarını büyütmekten mutluluk duyarım. Eminim yatağında bir gece geçirdikten sonra Soteria senin varlığını asla hatırlamayacak."

Ash öfkeyle böğürerek ona saldırdı. Styxx'i yere fırlattı ve kafasını yere vurmaya başladı. Styxx yuvarlandı ve ona yumruk attı, ardından Acheron'u tekmeledi.

"Kesin şunu!" Savitar kükredi ve Ash daha fazlası için içeri girerken aralarına girdi. Tory'ye kızgın, neredeyse babacan bir ifade verdi. "Hiç yaptın mı?" diye sordu ona.

"Hayır. Bunu hep yaparlar mı?"

"Evet," dedi üç adam aynı anda.

Styx burnu kanamaya başlayınca küfretti. Cebinden beyaz bir mendil çıkardı ve burun deliklerini kapatmak için kullandı.

Tory, "Başını arkaya yasla," diye talimat verdi. Styxx içini çekti. "İleriye doğru daha iyi."

"Emin misin?"

"Doğduğumdan beri alıyorum."

Ve kız kardeşinin birkaç elbisesini onlarla mahvetmişti. Ryssa'nın hayatı boyunca ona karşı tuttuğu bir şeydi bu. Tory onun için ağlamak istiyordu. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Tuvalet nerede?"

Odanın hemen dışındaki kapıyı işaret etti.

"İzninizle." Kapıya bakmaları için onları yalnız bıraktı.

O gider gitmez Tory kocasının peşine takıldı. "Neyin var senin?"

Ash kardeşinin ardından ters ters baktı. "Beni iyice kızdırmak için ne söyleyeceğini her zaman çok iyi biliyor."

Tory kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Babamın eski bir sözü vardı, en keskin bıçak iki tarafı da keser."

"Onu mu savunuyorsun?"

"Hayır, bebeğim. Senin için asla kimseyi savunmam. Seni her parçamla seviyorum. Ama aynı zamanda seni herkesten daha iyi tanıyorum ve bu Styxx'i kurtarmakla ilgili değil. Bu kendini cezalandırmakla ilgili. Ne zaman kendini suçlu hissetsen, saldırıyorsun. Ve eğer onlara gidip ölürsen, kendini cezalandırmış ya da Styxx'e yardım etmiş olmayacaksın. Beni, Bas'ı ve bunu cezalandırmış olacaksın." Elini tuttu ve karnına götürdü, böylece oğullarının içinde hareket ettiğini hissedebiliyordu. "Gerçekten yapmak istediğin bu mu?"

Styxx geri dönerken Ash onun arkasından baktı. Ash'in Tory'nin karnındaki eline bakarken Styxx'in gözlerindeki perili, eziyet dolu bakış yürek burkucuydu.

Acheron ile bakışlarını kilitledi. "Biliyor musun, uzun zaman önce akıl hocam bana savaşa gitmenin tek bir nedeni olduğunu öğretti. Sevdiklerini korumak için. Ama hayat bana bazen korumanın onları terk etmek olmadığını öğretti. Sana ihtiyaçları olduğunda burada olmaktır. Bu da

ölmek cesaret ister, Acheron. Yaşamak ve savaşmak cesaret ister."

"Ve affetmek için çok daha fazlası gerekir." Ash, Styxx'e yaklaşmak için onun yanından ayrıldı. Ona elini uzattı. "Kardeş misiniz?"

Styxx tereddüt etti. Sonra yavaşça başını salladı. "Bana bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Ne yapmak?"

"Beni senin yerine pişmanlıkla ölmeye gönder. Bu ne cüret. Artık bir önemi kalmamışken bana kardeş olmaya kalkma. On bir bin yıl önce kardeşime ihtiyacım vardı. O zaman ve 07'de ve hatta 08'de bile bir kardeş için yalvardım ve sen bana sırtını döndün ve bir saniye bile düşünmeden çekip gittin. Her seferinde. İçimde seni affedecek bir şey yok. Artık yok." Styxx durakladı ve sonra güldü. "Haklısın, Acheron. Ben bencil bir piçim. Öyle olmak zorundaydım çünkü benden başka hiç kimse beni umursamadı."

Acheron yüzünü buruşturdu. "Düşüncelerimi duyabiliyorsun.... bunu yapabildiğini unutmuşum."

"Keşke yapabilseydim dediğim pek çok şeyi unuttun." Savitar'a doğru baktı. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Acheron'a tam olarak geçebilmen için seni Apollymi'ye götürmem gerekiyor."

Sanki nefes alamıyormuş gibi kaskatı kesildi. Bir dakika sonra acı bir iç geçirdi. "Tabii ki istiyorsun. Çünkü benim hayatım yeterince sefil değil."

Soğuk mavi gözlerini kardeşine çevirmeden önce çenesinde bir tik oluştu. "Ve evet, Acheron, annenin seni kucaklaması için ne kadar çok şey verebileceğini biliyorum. Ben de annemin bana sarılması için aynı miktarı verirdim. Seni doğurduğu için beni kalbimden bıçaklamasın." Abayı vücuduna daha sıkı sardı. "Beni ona götür. Fikrimi değiştirmeden bu işi bitir."

"Styxx-"

Acheron'u susturmak için elini kaldırdı. "Eğer bunun için bana teşekkür edersen, nefret ettiğim tanrılara yemin ederim ki yumruğumu

ve bunu yaparken canımı ne kadar acıttığı umurumda değil."

Savitar onları odadan çıkardı.

Tory Ash'in sırtını sıvazladı. "İyi misin, bebeğim?"

"Pek sayılmaz. Bilerek unuttuğum şeyleri hatırladıkça şu anda kendimden cidden nefret ediyorum. Kendimi gömmeme asla izin vermemem gereken şeyler."

"Ne gibi?"

Gözleri yaşlarla doldu. "Küçükken hep Styxx beni korumaya çalışırdı. Bir keresinde etrafta koşup oynuyorduk ve ben yanlışlıkla Styxx'in büyükbabasının büstünü devirmiştım. Babası hışımla odaya girdiğinde, Styxx beni masanın altına itti ve ona büste çarpanın kendisi olduğunu söyledi. Dikkatsiz ve düşüncesiz olduğu için dayak yemişti. Akşam yemeği verilmeden odasına gönderildikten sonra onu kontrol etmek için gizlice içeri girdim. Sırtının ortasından dizlerinin arkasına kadar morarmıştı. Kullandıkları sopa yüzünden on santim kalınlığında korkunç yaralar oluşmuştu. Ona neden babasına gerçeği söylemediğini sordum. Bana ne dedi biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Ağabeyler böyle yapar."

Sessiz gözyaşları dökülürken onu kollarına çekti. "Şşş, bebeğim, sorun yok."

"Bu iyi değil, Sota. Ona ciddi bir haksızlık yaptım ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Bunu benim için yapmasına nasıl izin verebilirim?"

"Bilmiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bana soramayacak kadar bencilim.... Styxx'in incinmesini istemiyorum, istemiyorum. Ama sensiz yaşayamam. Bu yüzden benim oyum senin hayatını kurtarmak için onu feda etmekten yana."

"Evet ama artık ağabey benim...."

* * *

Styxx, karanlık bir çeşmeye bakan taş bir bankta oturan Apollymi'yi görünce avlu kapısında durakladı. Eski Didimos atasözü içinden geçerken ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sessiz bir adam düşünen bir adamdır. Sessiz bir kadın öfkeli bir kadındır ...

Ve sessiz kadınların, o bakmıyorken onu bıçaklamak gibi kötü bir huyu vardı.

Ama bunun kalbine saplamak için bir bıçağa ihtiyacı yoktu. Apollymi'nin ona karşı hiç bu kadar merhametli olmadığından bahsetmiyorum bile.

Son karşılaşmaları kısa sürmüştü ve her hareketlerini dikkatle izleyen bir seyirci vardı. O zaman Urian'ın ölümüne neden olacak bir şey yapabileceği korkusuyla ona odaklanmaya cesaret edememişti.

Karısını ve oğlunu kaçıran kadına ilk kez gerçekten bakıyordu.

Ondan her şeyini alan kadın. Ve hepsi kendi oğlunun hayatını kurtarmak içindi.

Muhtemelen sırf bu yüzden bile ondan nefret etmeliydi, ama varlığını derin bir nefretten başka bir şeyle kabul edecek bir anneye sahip olmak için ruhunu satabileceği gerçeğini göz önüne alırsak, nasıl yapabilirdi ki? Acheron ne düşünürse düşünsün, Apollymi'nin oğluna duyduğu koşulsuz ve sebepsiz sevgi Styxx'in imrendiği tek şeydi.

O ve Ryssa'nınki.

Styxx, o eski yara açılıp onu acıyla doldururken sertçe yutkundu. Ryssa'nın ona söylediği son sözler çok sert ve kesiciydi, hem de birden fazla şekilde. Kız kardeşinin kendisini sevmesi için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama onun yersiz kıskançlığı ve Acheron'a olan sevgisi, kendisini değersiz, şımarık ve bencil biri olarak görmesine engel olmuştu. İstenmeyen bir baş belası. Acheron'u korumak ve kollamak için elinden gelenin en iyisini yapmış olsa da, Ryssa kontrol edemediği şeyler için acımasızca onu suçlamıştı.

Yapmadığı şeyler için.

Ama o bunu düşünmezdi. Geçmiş çok eskide kalmıştı. Gerçek anlamda.

Bu şimdiki zamandı ve bir kez daha Acheron'un ona ihtiyacı vardı. Bu da ne demek oluyor? Zaten uğruna yaşayacak bir şeyim yok....

Wasima ve Jabar onları kimin beslediğini umursamazdı. Köpek de öyle.

Derin bir nefes alan Styxx, kendisini kendi annesi ve kız kardeşinden bile daha fazla hor gören tanrıçayı inceledi.

Soluk sarı saçları, her ikisi de mükemmel vücudunu saran siyah elbisesiyle tam bir tezat oluşturuyordu. İronik bir şekilde, Atlantisli nihai acı ve yıkım tanrıçası şimdiye kadar yaşamış en güzel kadın olmalıydı.

İkisi de şu anda Atlantis cehenneminde olmalarına rağmen suyun şırıltısı rahatlatıcı bir ses çıkarıyordu. Kadının yalnızlığı onu çok etkiledi, çünkü kendi anısı ona çarptı ve sonsuza dek gömmek için uyanık olduğu her dakika elinden geleni yaptığı bir korkuyu yeniden uyandırdı. Sahip olduğunuz tek arkadaşın, kendinizden ne kadar nefret ettiğinizi gösteren soğuk bir yansımada kendi yüzünüzün görüntüsü olduğu dar bir delikte var olmaktan daha kötü bir şey yoktu.

Ama onun aksine, Apollymi hapisanesinde tek başına oturmuyordu.

Bakışları onun karşı tarafında duran iki Charonte'ye yöneldi. Konuşmuyor olsalar da, en azından yakınında başka bir yaşam formu vardı. Ona hizmet edecek ve arkadaşlık edecek koca bir Daimon ordusu olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Birinin, herhangi birinin ona merhamet etmesi ve sadece onları duyabilmesi için konuşması için çığlık attığı tüm yüzyılları hatırlarken yüzünü buruşturdu. Onunla konuşmalarına bile gerek yoktu. Sadece konuşsunlar.

On bir bin yıl boyunca yaşamak zordu.

On bir bin yıllık mutlak yalnızlık... "Demek ki korkak değilmişsin."

Nefreti, acısının son kalıntılarını da yutmak üzere yükselirken bakışlarını Apollymi'ye dikti. "Hayatımda pek çok şey oldum ama asla bir korkak olmadım."

Oğlunun şimdi taklit etmeye çalıştığı aynı yavaş ve zarif hareketlerle ayağa kalktı. Onunla yüzleşmek için döndüğünde, gözleri dönen gümüş renginden derin, canlı bir kırmızıya dönüştü - oğlula paylaştığı bir başka şey. "Beni kandıramazsın, köpek. Senin gerçekte ne olduğunu görüyorum."

Styx alışkanlıktan dolayı acı kahkahasını tuttu. Bir insan olarak, bu tür bir tepki babasının onu duvara çarpmasına neden olurdu. Ama o zaman Apollymi onu öldüremezdi.

Sadece Acheron yapabilirdi ve o piç kurusu hiçbir zaman o kadar merhametli olmamıştı.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum." Tüm varlığı boyunca Galen ya da Bethany dışında hiç kimse ondaki gerçeği görmemişti. Ve bu sorun değildi. Uzun zaman önce yanlış değerlendirilmeye ve hor görülmeye alışmıştı.

Adam gözünü bile kırpamadan ortadan kayboldu ve hemen yanında yeniden belirdi.... tıpkı Apollo'nun ona yaptığı gibi. Elini onun kısa sarı saçlarına daldırdı ve sertçe sıktı. "Ama oğlum için, şu anda kalbini avucumun içinde tutuyor olurdum."

Hiç irkilmedi ya da acıya tepki vermedi. "Ama kardeşim için, seni durduğun yerde deşerdim."

Onun tehdidine güldü, sonra da saçlarını sıkıca kavradı. "Sen benim Apostolos'umun ikinci sınıf bir kopyasından başka bir şey değilsin. Onun dönüştüğü adamın sadece bir gölgesisin. Kimse seni onunla karıştırmayacak. Nasıl yapabilirler ki?"

Kendi kuşkulu sayıklamalarını bir başkasının ağzından duymak garipti. Babası da olabilirdi, ona asla hükmedecek kadar iyi olamayacağını söylüyordu. Doğduğu anda onu nasıl boğması gerektiğini.

Ya da kafasına vurdu.

Adam cevap vermeyince, dişlerini göstererek ona tısladı. "Senden nefret ediyorum."

Styx sırıttı. "Hislerimiz tamamen karşılıklı."

Saçlarını öyle sert çekti ki, bir avuç dolusu kanlı tel koparmamış olmasına şaşırdı. Gözleri tekrar parladı, onu kendine doğru çekti ve dişlerini boynuna geçirdi. Adam onun ısırığının acımasız, amansız acısı karşısında nefesini tuttu. Ona vermekten zevk aldığı bir acıydı bu. Aynı şekilde Apollo onu tekrar tekrar yapardı.

Tanrılar aşkına, lütfen boğazımı parçalayın. Belki o zaman, en azından birkaç dakikalığına, gerçekten huzur bulabilirdi.

Ama ondan içtikçe, tutuşu yumuşamaya başladı ve acı azaldı. Birkaç saniye içinde neredeyse bir annenin kucaklaması gibi hissetti. Sarılma hissini hatırladığından değil. Aslında, varoluşu boyunca kaç kez herhangi biri tarafından kucaklandığını bir elin parmakları kadar sayabilirdi.

Ve bunların hiçbirisi kendi annesinden gelmemiştir.

Apollymi geri çekilerek sert bir kaş çatmayla ona baktı. Adamın kanı dudaklarını boyamıştı. Onu tamamen şaşırtarak, şefkatli elini boynunda açtığı yaranın üzerine götürdü. "Hiçbir fikrim yoktu," dedi gergin bir sesle.

Styx onun kollarını silkti. Kimsenin şefkatine ya da acımasına ihtiyacı yoktu, özellikle de onunkine. "Evet, hepimizin başa çıkması gereken şeyler var, değil mi?"

Kız ona doğru uzandı ama o geri adım attı. Artık birinden bir parça nezaket dilenen bir çocuk değildi. Daha küçük bir çocukken bu dünyada yalnız olduğunu öğrenmişti. Ve dürüst olmak gerekirse, artık böyle olmasını tercih ediyordu.

"Bitti mi?" diye sordu.

Apollymi hafifçe başını salladı.

Güzel. Artık bir sonraki hapishanesine geçebilir ve bu işi bitirebilirdi... ya da en iyisi ölebilirdi. Boynundaki kanı sildi ve gitmek için döndü.

"Styx?"

Durakladı ama konuşmadı. İronik bir şekilde, ilk kez ona hakaret etmeden ismiyle hitap etmişti.

"Apostolos için bunu yaptığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı, sesi duygu doluydu. "Ve ne olursa olsun, benim davranışlarım yüzünden başına gelenler için çok üzgünüm."

Üzgünüm... Bu tek kelime dudağının kıvrılmasına neden oldu.

Bu kez küçümseyici homurtusunu serbest bıraktı. "Herkes bir şey için üzgündür." Onu ateşli bir bakışla kıstırdı. "Ve bazı şeyler vardır ki leydim, özürle düzelmez."

"Bekle!"

Onu görmezden gelmeye başladı ama bilinmeyen bir nedenle durdu.

O daha tek kelime edemedi Apollymi arkasında belirdi. Elini adamın alnına koyarak başını omzuna doğru çekti ve dişlerini tekrar adamın şahdamarının derinliklerine batırdı.

Styxx'in başı dönerken nefesi kesildi, acıdan değil ama inanılmaz bir güç dalgasından. Her şey daha canlı, daha hareketli hale geldi. Sesleri her zaman duyabiliyordu ama şimdi daha yüksek sesle geliyorlardı.

Daha net.

Nefes nefese ve halsizdi, dudaklarını boynundan çekip onu kollarının arasına aldığı anda nefes alamıyordu. "Bana ne yaptın sen?"

Sanki sevdiği oğluymuş gibi onun saçlarını okşadı. "Sana güçlerimi verdim. Bu sadece geçici. Ama sana zarar gelmesini istemiyorum."

"Anlamıyorum."

Yanağına bir öpücük kondurdu ve ona daha sıkı sarıldı. "Bunu yapmayı kabul ettin ve senden ne istediğimizi bile bilmiyorsun. Tek bildiğin, eğer yapmazsan kardeşinin öleceğiydi. Torunlarımın babasız kalacağı..." Sözleri bir hıçkırıyla kesildi. "Bundan geri dön, Styxx. Hayatta kal ve sana söz veriyorum, en çok arzuladığın şeye sahip olacaksın."

"Sana inanmıyorum."

Ona tutunmaya devam ederken sıcak gözyaşlarını yanağında hissetti. "Biliyorum bebeğim. Ama ben Atlantisli bir tanrıyım. Sözlerimi tutmak zorundayım yoksa ölürüm. Buna güvenebilirsin." Yanağını bir kez daha öptü ve sonra onu bıraktı.

Hâlâ başı dönen Styxx hareket etmeye korkuyordu. Kendini çok tuhaf hissediyordu... aynı anda hem zayıf hem de güçlü.

"Bilmelisin ki, annesinin kanıyla benim panteonumu uyandırarak bunu başlatan Apollo'dur. Niyeti Apostolos'u öldürmek, tüm Atlantis panteonunu geri getirmek ve sonra da senin için gelmek. Başlangıçta seni, sen olduğunu anlayıp oğlumu rahat bırakmasına yetecek kadar işaretlemiştim. Ama şu andan itibaren, sen de Apostolos kadar benim oğlumsun. Onunla aynı güçleri kullanıyorsun. Sen ona söylemedikçe Apollo aradaki farkı asla bilemeyecek. Kimse bilmeyecek." Gözleri hüznü ve acı doluydu, eliyle onun yanağını kavradı. "Cesaretiniz ve yüreğiniz gerektiği gibi not edildi, m'gios. Ve asla unutulmayacaklar."

"Hazır mı?"

Apollymi'ye ne diyeceğini bilemeyen Styxx, Savitar onlara katılırken arkasını döndü.

Chthonian ona baktığı anda Savitar geri adım attı. "Bu çok ürkütücü."

Styxx ona kaşlarını çatı. "Ne?"

Savitar bir ayna tezahür ettirdi ve Styxx'in çenesinin hemen arkasına düşen dalgalı siyah saçlarını ve dönen gümüş gözlerini görebilmesi için onu havaya kaldırdı. Evet, bu ürkütücüydü. Kıyafetleri de siyah kot pantolon, tişört ve siyah deri ceketle değiştirilmişti - Acheron'un Savitar'ın evinde giydiği kıyafetin aynısı. Apollymi'nin ona karşı bu kadar nazik olmasına şaşmamalı. Bu haliyle gerçekten de Acheron'un tıpatıp aynısıydı. Bu onun annelik içgüdülerine dokunmuş olmalıydı.

"Unutma, bu sadece geçici," diye tekrarlardı Apollymi. "Gücümünden ne kadar çok kullanırsan, gerçekte kim olduğun o kadar çabuk ortaya çıkacak. Bu yüzden lütfen bunu kesinlikle ihtiyaç duyduğunuz zamana saklayın."

Styxx başını ona doğru eğdi ve ardından Savitar'la konuştu. "Nereye gidiyoruz?"

"Katateros."

"Bekle!"

Styxx, yanında sarışın bir adamla onlara doğru koşarak gelen Urian'ın şiddetli bağırışını duyunca kaşlarını kaldırdı.

Savitar homurdandı. "Bunun için zamanımız yok."

Urian kayıtsızca homurdandı. "Bunu patronla konuş. Beni mola almam için gönderen oydu. Acheron son oyunumuzu oynamadan önce takımın toplanmasını istedi."

Savitar bıkkın bir iç geçirdi. "Hatırlat da ESPN aboneliğini iptal edeyim." Gözlerinde Styxx'in tanımlayamadığı tuhaf bir parıltıyla Styxx'e baktı. "Peki."

Styxx'in bildiği bir sonraki şey, dördünün Acheron ve oğullarına kraker yediren Tory ile birlikte Savitar'ın adasına geri döndükleriydi. Danger ve Alexion, Simi, Xirena ve Acheron'un kızı Katra ve kocası Sin ile birlikte.

Bu yüzden kardeşi onu ölüme gönderirken.... bir aile toplantısı düzenlemeye karar vermişti.

Gerçekten hoş bir dokunuş.

Savitar, Acheron'u "Bütün gün beklemeyecekler," diye uyardı.

"Biliyorum ama durumu herkesle birlikte gözden geçirip Styxx'i küçük kanlı parçalara ayırmayacak alternatif bir plan bulmaya çalışırken Urian bana ekibin en hayati üyelerinden birini kaybettiğimizi hatırlattı." Acheron bakışlarını Styxx'in üzerinde sabitledi. "Atlantis tanrılarının karşısına çıkan ve onların canına okuyan oyun kurucu."

Bütün başlar ona dönerken Styxx kaşlarını çattı. Dürüst olmak gerekirse, bu onu korkutmuştu. Onu canlı bir metro rayına atmak üzere olmadıkları sürece bu kadar çok insanın kendisine böyle bakmasına alışık değildi.

Gruba omuz silkti. "Kimse bana neye doğru gittiğimi söyleme zahmetine girmedği için elimde hiçbir şey yok."

Ash, yüzü kızaran ve mahcup bir şekilde sırtan Simi'ye baktı. "Görüyorsun ya, akri-Styxx, her şey Simi'nin doğum günün için verdiği sözü Noel'de sana vereceğine karar verdi. Gördün mü?"

"Saatte iki yüz mil hızla esen bir kum fırtınası kadar açık."

Ash alçak sesle, uğursuz bir kahkaha attı. "Simi senin için Atlantis tanrılarını uyandırmaya karar verdi."

Styxx kaşlarını çatı. "Neden?"

Simi derin bir iç çekti. "Gördüğün gibi, tüm o tanrıların olmaması gerekiyordu. Sadece bir tane olması gerekiyordu. Ama o ayağa kalkmıyor. Diğerlerinin çoğu kalktı ve hızla çirkinleşti ve Simi hala uyandırmaya çalıştığım tek kişinin kalkıp konuşması bu kadar önemliyken neden uyumaya devam ettiğini bilmiyor. Bu çok kafa karıştırıcı."

Evet, evet, öyleydi.

Styxx yorum yapamadan, Sin Savitar'a döndü. "İki tanrım ve bir yarı-tanrım evinize girmek ve powwow'umuza katılmak için izin istiyorlar."

Savitar ona akıl sağlığını sorgulayan bir bakış attı. "Kim?"

"Kardeşim Seth ve tüm zamanların en az sevdiğin tanrısı."

"Noir?"

"İkinci en az sevdiğim," diye düzeltti Sin hemen.

Savitar büyük bir tiksintiyle ses çıkardı. "O piçin öldüğünü sanıyordum."

"Görünüşe göre değil."

Savitar'ın çenesinde bir tik başladı. "Neden?"

Sin omuz silkti. "Bu konuda yardımcı olabileceklerini söylüyorlar."

Ellerini kalçalarına koyan Savitar, önce Acheron'a sonra da Kat'e ters ters baktı. "Apollymi bana borçlu. Hem de büyük. Sen de öyle." Tekrar Sin'e baktı ve sertçe başını salladı.

Styxx'in kafası öncekinden daha da karışmıştı, özellikle de Set, Acheron'un yanında kendisine tıpatıp benzeyen bir adamla belirindiğinde.

Sin'e benziyordu, sadece saçları daha uzundu. Yeni gelen diğer adam, Styxx'in çölde kurtardığı adama dikkat çekici bir benzerlik gösteriyordu.

Ne haltlar dönüyordu?

Sin benzeri güldü ve Set'i Styxx'e bakması için dürttü. "İşte bir fotoğraf çektilerim ifadesi varsa o da budur."

Alaycı bir sırıtışla Set, Styxx'in birkaç ay önce çölde kurtardığı kızıl saçlı adama, Zakar da onun "kardeşine" dönüştü ve ardından hızla ölümsüz görünümüne geri döndüler.

"Dört bin yıldan fazla bir süre önce," diye açıkladı Set, "Apollo ve fahişe annesi oğlum Seth'i kullanarak," diye yanlarındaki kızıl saçlı adamı gösterdi, "ona ne yapıldığını ve neden yapıldığını bilmeden beni çölde tuzağa düşürdüler ve Yunanlıların panteonumu ele geçirip oğlumu en azılı düşmanıma teslim edebilmeleri için güçlerimi kısıtladılar. Ama senin için Styxx, ben hâlâ orada, çölde zincirlenmiş, insan ve hayvan akbabalarla savaşıyor olurdum." Oğluna baktı ve bakışları anında yumuşadı. "Ve oğlum, onu kurtarmak için elimden geleni yaptığım bir şey yüzünden benden hâlâ nefret ediyor olurdu."

Styxx'in kaşları daha da çatıldı. "Seni serbest bıraktığımda neden bana sen olduğunu söylemedin?"

"Bet yüzünden yeterince acı çekiyordun. Bunu düzeltmek ya da sana yardım etmek için bir şey yapamayacağımı düşünürken, durumu daha da kötüleştirmek istemedim. Özellikle de sen bana böylesine büyük bir iyilik yaptıktan sonra." Set başını Sin'in kardeşine doğru eğdi. "Zakar ve ben eskiden müttefiktik, bu yüzden iyileşmem için beni onun evine götürmeni istedim. Sen gittiğinden beri, diğer Atlantislileri uyandırmadan kızımı canlandırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyoruz."

Konuştukça her şey daha az anlaşılır hale geliyordu. Neden başka bir panteon hakkında endişelensinler ki? "Ama Bethany Mısırlıydı, Atlantisli değil."

"Benden, evet. Annesi Symfora."

Styxx'in midesi, o soğukkanlı kaltağın görüntüsü gözünün önünden geçerken çalkalandı ve karısının gerçek adını tam olarak anladı. "Bethany'nin adı Bet'anya Agriosa mı?"

Set başını salladı. "Açık bir nedenden ötürü, sana gerçeği söylemekten korkuyordu. Onun bilgisi ya da onayı olmadan sana yaptıkları için onu affetmeyeceğinden o kadar korkuyordu ki, Didymos'ta seninle birlikte ölümlü bir hayat yaşamak için her iki panteonda da tanrılığınan tamamen vazgeçmeyi planlıyordu. Teyzesi, seninle birlikte olabilmek ve sana zarar vermemek için onu her şeyden soyutlayacak serumu çoktan karıştırmıştı."

Styxx, Bethany'nin Atlantis'te onu serbest bıraktıktan sonra ona gerçeği söylediğini ve onun kararlılığını hatırlayınca gözyaşları görüşünü bulandırdı. Zihninde, o zamanlar mümkün görünmüyordu. Şimdi ise...

"Umurumda olmazdı." En azından her şeyi sindirme şansı bulduktan sonra.

"Güzel. Çünkü onu geri istiyorsan, Apollo'nun kanını akıtman ve onun için Atlantis tanrılarının en kötülerıyla savaşman gerekecek."

"Ve biz olmadan savaşmayacaksın." Maahes ve Ma'at, Savitar'ın yanında odaya girdiler.

Savitar homurdandı. "Partiye getirmek istediğin başka biri var mı?"

Maahes küstahça sıırttı. "Anne, izin verir misin?"

Savitar'ın yüzündeki ifade, Maahes'in Savitar'ın zemininde bir aslan halısına dönüşmesine ramak kaldığını gösteriyordu.

Ma'at parmak uçlarında ayağa kalkarak Savitar'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Unutma, benden hoşlanıyorsun."

"Evime davetsiz girenlerden hoşlanmam, Mennie."

"Bunu atlatacaksın." Dikkatini gruba çevirdi. "Pekâlâ çocuklar. Neredeyiz biz?"

"Duyduğuma göre... boku yemişler." Styxx kendisine söylenenleri düşünürken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir an için kalın kafalı olacağım çünkü ben

kafamda oturtmakta zorlanıyorum.... Bethany geri getirilebilir. Öyle mi?"

Ma'at ve Set başlarını salladılar.

Bu haberle içinde bir acı patladı. Onsuz yaşamak zorunda bırakıldığı onca gereksiz yüzyıl.... Acheron'a öfkeyle baktı. "Neden kimse bana bunu daha önce söylemedi?"

Kardeşi ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Bethany'nin Bet'anya olduğunu ya da bodrumdaki heykel bahçemde olduğunu bilmiyordum. Gerçek bu. On bir bin yıl önce annem beni Katateros'a ilk kez götürdüğünde biraz perişan ve kafam karıştı. Heykellerini bodruma ışınladıktan sonra kapıyı kilitledim ve bir daha o bölgeye yaklaşmadım."

Yine de Styxx'in Acheron'u durduğu yerde yumruklamaması için her şeyi yapması gerekiyordu. Kardeşi onunla tanışmaya ve Styxx'le beş kalp atışı konuşmaya zahmet etseydi, bu mesele yüzyıllar önce çözülebilirdi.

Seni aptal piç....

Set ve Ma'at'a baktı. Neden ona söylememişlerdi?

"Şekerim, hepimiz onun öldüğünü sanıyorduk," dedi Ma'at.

nazikçe söyledi. "İnanın bana, Katateros'ta donmuş olduğunu bilseydik, hepimizin iyiliği için onu serbest bıraktık."

"Denerdik ama." Set iç çekti. "Muhtemelen başarısız olurduk. Bunu mümkün kılan yirmi birinci aydaki hizalanmaydı... o ve iblis." Bakışlarını Simi'ye çevirdi.

Simi, Styxx'e öyle mutlu bir gülümseme fırlattı ki Styxx'in içi eridi. Bu kadar ölümcül ve soğuk bir şeyin nasıl bu kadar sevimli ve şirin olabildiğini açıklamak için elinden geleni yaptı. Yine de başarmıştı. "Sana dileklerin gerçekleşebileceğini söylemiştim, hem de sadece Disney World'de değil. Gerçek dünya da bazen iyi iş çıkarıyor."

Acheron, Simi'nin kendisine olan yakınlığı karşısında kaşlarını çattı. "Siz ikiniz ne zaman arkadaş oldunuz?"

Burnunu kırıştırdı. "Doğum günlerinizde, akri. Akri-Styxx'in özel gününü birlikte geçirecek kimsesi olmadığını biliyor muydun? O gün yapayalnızdı ve bu yüzden Simi özür dilemeye gitti ve onu da arkadaşısı yaptı, böylece artık özel günlerinde yalnız kalmayacak. Ama kalbimi kırdı, bu yüzden şimdi o da Baby Bas ve akra-Kat gibi benim diğer akri-bebeğim. Simi onu resmen benimsedi... hayır... onu evlat edindi." O kadar geniş sıırıttı ki dişleri parladı.

Acheron kızmak yerine güldü ve onu yanağından öptü. "Pekâlâ, Styxx. Senin gösterin. Bunu nasıl yapacağız?"

Styxx etrafındaki tanrılara ve iblislere baktı. "Hâlâ odadaki tek insan benim. Neyle karşı karşıya olduğumuzu ya da kiminle savaştığımızı bilmiyorum. Daha fazla detaya ihtiyacım var."

Acheron ellerini uzattı ve duvarda Katateros'taki tapınağının bodrum katını ve orada bulunan heykelleri gösteren bir şema belirdi. O konuştukça animasyon da sözlerini gösteriyordu. "Simi bodrumda Xirena ile birlikte Bet'anya'yı ararken bir düzine tanrı uyandı. Ben Vegas'ta Sin ve Katra'yla birlikte Ren'in kâbusuyla savaşırken, Tory de annemle birlikte Kalosis'te olduğundan, iki iblis iyi niyetli yaramazlıklar yapmak için yalnızdı. Tanrılar kıpırdanmaya başlar başlamaz Xirena koşarak Alexion ve Danger'a haber verdi. Üçü de Simi'yi alıp buraya, Savitar'a neler olduğunu anlatmak için kaçtılar."

"İşte o zaman beni Minnesota'dan aradılar," dedi Urian. "Ve bana birkaç gün eve gelmememi söylediler çünkü Katateros'ta büyük olasılıkla bana bir Hoş Geldin partisi vermeyecek olan kadim davetsiz misafirlerimiz vardı."

Acheron iç çekti. "Biz de kör uçuyoruz." Duvar süslemesini işaret etti. "Simi'nin hatırladıklarına dayanarak bu bilgiye sahibiz. Simi ve ekibi binayı terk ettikten sonra Archon ve diğerleri sforalarımızı bloke ettiler. Hiçbirimiz nerede olduklarını ya da ana tapınağın içindeki herhangi bir şeyi göremiyoruz."

Styxx her şeyi özümserken başını salladı. "Kiminle karşı karşıya olduğumuzu biliyor muyuz?"

Acheron cevap vermeden önce Simi'ye baktı. "Yüzde yüz emin değiliz. Onlar hüküm sürdüklerinde Simi bebek olduğu için bazılarının kimlikleri konusunda biraz kuşku ve onları gören tek kişi oydu. Anlayabildiğimiz kadarıyla, bu..." Tekrar duvardaki resimlere döndü - bunlardan biri gerçek bir tanrıdan çok Wreck-It Ralph'e benziyordu ... hadi Simi. "Dikastis, Ilos, Isorro, Asteros, Epithymia, Diafonia, Nyktos, Paidi, Teros, Phanen, Demonbrean ve Archon'un onlarla birlikte olduğunu biliyoruz çünkü konuştuğumuz kişi o. Ve tabii ki herkesin en sevdiği sik kafalı Apollo."

"Çok güzel." Eski anılar çalkalanırken Styxx dişlerini sıktı. "Benim ideal konuk listem... cehennemde bir şenlik için." Ona karşı kişisel kinleri olan ve ruhunda bir yara izi bırakmak için ellerinden geleni yapan tanrıların kimler olduğu. Kader kesinlikle onunla alay ediyordu.

Bikkın bir iç çekişle Styxx diğerlerinin de kimlerle dövüştüklerini bilmeleri için onları gözden geçirdi. Simi'nin aksine, her birinin adını ve yüzünü biliyordu... hatta Wreck-It Ralph'i, yani Demonbrean'i bile. Onlar sonsuza dek hafızasına kazınmıştı.

Styxx, Acheron'un adını verdiği tanrıların şemasını kullanarak her birinin altını çizdi. "Apollo bir sorun değil. Konu bu gibi şeylere geldiğinde o tam bir aptal. Ve kendisinden daha güçlü biri karşısında geri adım atacak kadar cesaretsiz bir zorba." Ne yazık ki o değildi. "Saldırıya öncülük etmeyecek, ancak güvenli bir yerden yumruk atana kadar geride kalacak. Ne yazık ki Archon bunların hiçbirine sahip değil. O keskin ve ölümcül. Cehennem gibi kindar. Acımasız. Ama listeden Epithymia ve Asteros"-onların altını çizdi-"derhal etkisiz hale getirmemiz gereken iki kişi. Onları hafife almayın, özellikle de Epithymia'yı."

Bakışlarını odada bulunanların üzerinde gezdirdi. "Ve o kaltağın sana dokunmasına izin verme... Demonbrean bile

Apollo'dan daha aptal, ama aynı zamanda bir ev büyüklüğünde. Derisi zırlıdır ve bir şeyleri ezmek için yaşar. Ona bir piton gibi davranın ve kollarını size dolmasına izin vermeyin. Dikastis durumu anlamak için geride duracak ve bizimle hiç savaşılmayabilir. Diğerleri takipçi. Ölümcüller ama yine de piyonlar. Savaşta Misos'un hizmetkârlarıydılar ve sadece kendilerine söyleneni yaparlardı. Archon'u ortadan kaldırırsanız onlar da geri çekilir.... Şimdi onların talepleri hakkında ne biliyoruz?"

Savitar acı bir hırıltı çıkardı. "Onların Chthonian'ı olduğum için Archon, Grom'la olan ilişkiyi bilmeden benimle temasa geçti. Acheron'u kurban olarak istiyorlar ki onun kanını ve kalbini kullanarak Bethany hariç diğer neşeli gruplarını geri getirebilsinler. Archon bunun için onu suçluyor, sanki Acheron'un lanetlenmesine neden olan kendisi değilmiş gibi... Bana onun zekası hakkında ne diyordun?"

"İnatla inkâr etmek zekâyla aynı şey değildir." Styxx, kendisinden Acheron olmasını istediklerinde kimsenin ona söylemeye zahmet etmediği küçük altın külçesini sindirirken kaşını ovuşturdu. "Merakımdan soruyorum, beni ölüme gönderdikten ve kanımla kalbimin ölümlerini geri getiremeyeceğini anladıktan sonra nasıl bir oyun planınız vardı?"

Savitar kayıtsızca omuz silkti. "Onları alt etmeye yetecek kadar Chthonian toplamak için bize zaman kazandırır."

Çünkü Chthonianlar insanları memnun etmeleriyle tanınırlardı... evet. Resmi sloganları-Başkalarıyla İyi Oynamaz. Genel Nüfusla ya da İnsanlarla Karışmaz. Nokta.

Ve ne yaparsanız yapın, onları gece yarısından sonra veya günün herhangi bir saatinde beslemeyin, çünkü onları besleyen eli alıp vücudunuzda rahatsız edici bir yere sokabilirler.

Styxx bu kadar kızgın olmasaydı gülmek isterdi. "Tanrılara şükürler olsun ki hiçbiriniz benim askerlerim arasında değildiniz.

danışmanlar. Kıçımıza tekme yi yerdik," diye mırıldandı nefesinin altından. Sonra daha yüksek sesle, "Tam güçteler mi?"

Acheron omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Evet olduğunu varsayalım." Styxx gerçeklerin üzerinden geçti. "Yani sayılarımız temelde eşit. Grubumuzdaki en zayıf halka benim.... Güçlü yanlarımız neler?"

Simi çantasını açtı ve barbekü sosunu çıkardı. "İblisler yemeye hazır, Sör Akri-Styxx! Ver bana!"

Simi'nin coşkusuna gülen Acheron çenesini diğer kızına doğru salladı. "Katra'nın zarar görmesini istemiyorum ama o bir sifon."

Bu sahip olunması gereken iyi bir güçtü, özellikle de onların değil de sizin tarafınızdaysa.

"Ben de eğitilmiş bir askerim baba." Kat, Acheron'a gözlerini devirdi, sonra kocası Sin'e baktı ve bakışlarıyla onu tek kelime etmemesi için uyardı. Styxx'e doğru döndü. "Ben annemin birincil kızı'ydım ve aşırı korumacı babam ve kocamın aksine, o-"

Sin, "Onun güvenliğini hiçe sayarak kızıyı her zaman tehlikeye atmak beni hâlâ kızdırıyor," diye homurdandı.

Kat gülümsedi ve onun yanağını okşadı. "Evet bebeğim, ama o bu kadar dikkatsiz olmasaydı, sana sahip olamazdım. Değil mi?"

Nefesinin altında homurdandı.

Bethany gibi Kat de karşı karşıya oldukları iki panteondan doğmuştu. Kesinlikle bir artı.

"Onların bilmediği başka neyiz var?"

Set kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Binlerce yıl boyunca oğlum Azmodea'da Noir'ın Baş Muhafızıydı."

Seth başını salladı. "Kızgın tanrılarla savaşmaya alışkınım. İhtiyacınız olan her şeyi kuşbakışı da görebilirim. Benim kullandıklarımı onlar engelleyemez."

"Ve Davyn'e teşekkürler," dedi Urian, Kalosis'ten yanında getirdiği arkadaşını göstererek. "Elimizde bu var." O

Styxx için hiçbir şey ifade etmeyen bir kolye tuttu.

Ancak Set'in gözleri tanıyarak açıldı. "Bunu nasıl aldın?"

Urian homurdandı. "Düşmanımın düşmanı benim en iyi dostumdur. Davyn onu babamdan ödünç aldı, o da ödünç vermekten çok mutlu oldu ve onu Apollo'nun boynuna bir fiyonkla bağlamamızı istiyor."

"Ne oldu?" Styxx sordu.

Set alçak sesle ve şeytanca güldü ve ona dokunmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Verlyn'in Gözü. Doğrudan temas ettiği her tanrının gücünü tüketir."

Styxx ona yeni bir saygıyla baktı. "Ne kadar süreyle?"

"Onlara dokunduğu anda silinirler. Sonra da Vücutlarında ne kadar süre kaldığına ve ne kadar güçlü olduklarına bağlı. Çok uzun süre kalırsa ölürlər."

Styxx gülümsedi ve başını onlara doğru eğdi. Güzel bir oyuncaktı. "Sadece tam kanlılarda mı yoksa başka türlerde de işe yarıyor mu?"

Set omuz silkti. "Bilmiyorum."

Kimse tepki veremedenden Simi kız kardeşini yakaladı ve elini onun üzerine koydu.

"Hey!" Xirena kız kardeşine ters ters baktı. "Hâlâ gücün var mı?"

Xirena ona bir ateş patlaması fırlattı.

Simi sırtarak ve eğilerek Styxx'e baktı ve Xirena'yı bıraktı. "Bizde işe yaramıyor."

Urian güldü. "Ben sadece çeyrek yarı-tanrıyım ve bu beni etkilemiyor gibi görünüyor."

"O zaman sanırım tek gerçek demi benim." Seth cesurca eline aldı ve bekledi. Birkaç dakika sonra başını salladı. "Beni de etkilemiyor."

"Güçlerim Apollymi'den ödünç alındığı için bunu riske atmayacağım. Ondan uzak durmam gerektiğini varsayacağız. Urian, onu senin gözetimine bırakalım." Aklına başka bir düşünce gelince Styxx tereddüt etti. "Taş parçalanabilir ya da çoğaltılabilir mi?"

Set başını salladı. "Onu yok etmeden olmaz."

Styxx kaşlarını çatarak tüm bu olanlara yabancı olan Acheron'a baktı. "Taş sadece tanrı güçlerini emip geri kalanını sağlam mı bırakacak?"

"Genelde böyle olur. Neden? Bana erken bir Noel hediyesi vermeyi mi düşünüyorsun?"

"Dikkatimi dağıtmayın ya da beni kışkırtmayın." Styxx cephaneliklerinin geri kalanını ve Acheron'un tapınağının planını gözden geçirdi. Neyin içine girdiklerini görmek için kesinlikle Seth'i kullanacaklardı.

Ama önce...

"En önemli sorum... Bethany'm nerede?"

* * *

Styxx kapı koluna uzanırken Katra elini onun koluna koydu. "İlk kez tanıştığımızı biliyorum Styxx, ama oraya yalnız gitmemeni tercih ederim. Yanında biri olmalı."

Yeşil gözlerindeki şefkatli endişe onu şok etti. "Artemis'in kızı nasılsın?"

Kat gülümsedi. "Düşündüğünüz kadar kötü değil.... Apollo ise muhtemelen daha kötü."

Simi onun diğer tarafında durdu ve kulağına fısıldamak için eğildi. "Çok sessiz olacağız. Akri-Styxx orada olduğumuzu bile anlamayacak."

Urian elini Styxx'in omzuna koydu. "Merak etme. Olan oldu ve biz bunun hakkında hiçbir şey düşünmeyeceğiz. Bize ihtiyacın olursa yanında olacağız."

Onların nezaketi onu şaşkına çevirdi. Kimsenin kendisi için endişelenmesine alışık değildi. Bethany ve Galen'den beri. "Teşekkür ederim."

Baş döndürücü duygularını yatıştırmak için derin bir nefes alan Styxx yatak odasının kapısını açtı. Tavandan tabana pencereler açıktı ve yumuşak okyanus esintisini içeri alıyordu. Ama bu

dikkatini çeken, odanın ortasındaki büyük, tenteli yatak oldu. Beyaz keten perdeler altın kordonlarla geriye çekilerek yatağın içindekilerin çoğunu gizliyordu.

Tek görebildiği, bembeyaz örtülerin altındaki bir şişlikti.

Atlantisliler Katateros'a saldırmadan hemen önce, Simi Bethany'nin cesedini dışarı taşımış ve onu uyandırmanın bir yolunu bulana kadar saklaması için buraya getirmişti.

Ne beklediğinden emin değildi ama onu ona yaklaştıran her adım kalbinin daha fazla çarpmasına neden oluyordu.

Bethany'nin huzurlu yüzünü görür görmez donakaldı, tüm vücudu o kadar çok duyguyla kilitlendi ki, onları tanımlamaya bile başlayamadı. Tıpkı onu son gördüğünde olduğu gibi görünüyordu....

Kusursuz.

Karnının düz olması dışında. Elleri titreyerek yorganı geri çekti ve Apollymi'nin ona saldırdığı yerden hâlâ elbisesinin üzerinde duran kanı gördü. Başını geriye atarak, o kaltağın kalbine yaptıklarını görünce öfke ve acıyla kükredi. Onu korumak için orada olamamanın suçluluğuna dayanamayarak, nihayet ona tekrar sarılabilmek için bedenini kollarının arasına aldı.

Buz gibiydi.

"Beth?" diye yanağına doğru nefes alırken, yüzyıllar önce sadece ikisinin olduğu zamanlarda yaptığı gibi başını omzuna yasladı. "Lütfen bana geri dön. Lütfen. Sana ihtiyacım var...."

Ama hareket etmedi ya da nefes almadı. Sadece sessizlik içinde onun kollarında yatıyordu.

Kalbi yeniden paramparça olurken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Bu tıpkı onu ilk kez kaybetmek gibiydi. Kendini çok kaybolmuş ve yalnız hissediyordu. İşe yaramaz.

Kırılmış.

Neden diğer pislikler ayaktaydı da o değildi? Neden? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Ve bu doğru değildi.

Omzunda büyük bir el hissetti. Urian'ı beklerken, diğerleri sessizce onlara odayı verirken Acheron'u yanında bulunca afalladı. Ve kardeşinin orada olduğunu görmek derisine sıcak bir demir çubuk gibi saplandı. Bunun için o pişin kanını istiyordu.

Yavaşça Bethany'yi yatağa geri yatırdı.

Öfkeli bir feryatla Acheron'a döndü ve geniş bir yumruk attı. Acheron onu engelledi ve kollarının arasına aldı. Styxx karşı koymaya çalıştı ama Acheron onu demir bir pençeyle sıkıca tuttu.

"Sorun yok, Styxx. Acıdığını biliyorum."

Ama Acheron bilmiyordu. Çocuklarının hepsi hayatta ve iyiydi. Tory sağlıklıydı....

Kimse bebeğini öldürmeyecek ve onu yüzyıllar boyunca bu şekilde donmuş ve yalnız bırakmayacaktı.

Yine de Acheron'un sonunda onu kucakladığını hissettiğinde içinde bir şeyler parçalandı. Styxx onları erkek olarak görmüyordu. Onları sadece birbirlerine sahip olan çaresiz, nefret edilen çocuklar olarak görüyordu.

Ve Acheron'un bunca zaman sonra şimdi onu kucaklamaya cüret etmesi onu ruhunun derinliklerine kadar yaktı.

"Senden nefret ediyorum," diye hırladı Acheron'un kulağına.

"Biliyorum kardeşim... Biliyorum." Ve hala Acheron ona, hayatlarını onlara çok gören dünyaya karşı sadece ikisinin olduğu zamanlardaki gibi sarılıyordu. Güvenebilecekleri tek şefkat bir kardeşin sevgisi ve saygısıyken. "Her şeyi geri alabilmeyi her şeyden çok isterdim. Her şeyi," diye nefes aldı Acheron. "Başkalarına verdiğim tavsiyeleri dinlemiş ve uygulamış olmayı. Seni incittim ve terk ettim ve bu yanılttı. Hatalıydım ve inanılmaz derecede üzgünüm."

Styxx onu parçalamak istedi. İstediyse de. Derinlerde bir yerde, Acheron'un kanını ellerinde hissetmeye ihtiyacı vardı.

Ve yine de...

Kalbinin sadece kardeşini geri isteyen o parçası bu anın tadını çıkarıyordu. Bethany'den çok önce, bu

arzuladığı şeydi. Acheron'u kurtarmak için hasta, korkmuş ve yalnız bir halde Atlantis'e gittiğinde aradığı şey buydu.

Her şeye ve herkese rağmen, hatta onlara ve kendi aptallıklarına rağmen, kardeşini hâlâ seviyordu.

"Neden senden nefret edemiyorum?"

Acheron'un kolları onun etrafında sıkılaştı. "Çünkü sen benden daha iyi bir adamsın. Her zaman öyleydin."

Ama bu doğru değildi ve Styxx bunu biliyordu. Acheron'un yaptıklarını Kara Avcılar için asla yapamazdı. Kardeşi onun için tam bir pislikken, Acheron sayısız kişi için kurtarıcı bir lütuf ve tek şampiyon olmuştu. Ve bunu Styxx'in acımasız geçmişleri göz önüne alındığında zor kazanıldığını bildiği bir asalet ve nezaketle yapmıştı.

Her ikisi de kullanılmış, ihanete uğramış ve bir çöp gibi atılmış.... damgalanmış fahişelerdi.

Kardeşi bunun üstesinden gelmiş ve onu yok etmeye çalışan tüm insanlara rağmen bir hayat kurmuştu. Ve Acheron hâlâ güçlü duruyordu.

Acheron geri çekildi ve tıpkı çocukken yaptığı gibi alnını Styxx'in alnına koydu. Elini nazikçe Styxx'in ensesindeki saçlarda dolaştırdı ve gözlerinin içine baktı. "Sana bir daha asla sırtımı dönmeyeceğim kardeşim. I-"

Styxx eliyle ağzını kapatarak sözlerini kesti. "Tutamayacağın bir söz verme." Verirse bu onu öldürürdü. Acheron'un yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Gah, iki yaşlı kadın gibi görünüyoruz." Styxx yumruklarını Acheron'un artık sırtından aşağı dökülmeyen saçlarına geçirdi. Aksine, şimdi çenesinin hemen yanından sarkıyordu. "Ama en azından sen sonunda düzgün bir saç kesimi yaptırdın."

Acheron güldü.

Hem o hem de Tory uzun saçlarını kestirmiş ve Sebastos'un ilk doğum günü şerefine hayır kurumlarına bağışlamışlardı. Tory'nin saçları artık omuzlarını geçerken, Acheron kendi saçlarını

Styxx'in savaşı gitmeden önce giydiği uzunlukta ydı.

Acheron hırıltılı bir nefesle onu serbest bıraktı. "Estes beni götürdüğünde seni ne kadar özlediğimi bilemezsin, Styxx. Buna dayanamadım. Kelimenin tam anlamıyla, hüngür hüngür ağladım. Bu yüzden onu gömmek zorunda kaldım. Benden nefret ettiğinin söylenmesinin ve sana sahip olamamanın acısı dayanabileceğimden fazlaydı. Ve Estes'in tek yaptığı beni yanında istemediğini tekrar tekrar söylemekti. Babamızın sevgisini kendin için istediğini ve evden alınıp ona verilmemin tek sebebinin sen olduğunu. Hiçbir zaman beni düşünmediğini ya da sormadığını. Daha iyi bilmeliydim. Ama hayal bile edemeyeceğiniz bir utanç ve kör bir nefretle yanıp tutuşuyordum. Zihnimde, benden esirgenen tüm sevgi, rahatlık ve saygı sana verilmişti."

Styxx homurdandı. "Acını biliyorum. Sadece benim değil, senin de anıların var."

Acheron ona sert ve haşın bir bakış attı. "Ve şimdi seninki bende." Gözlerinden yine yaşlar süzüldü. "Ve oğlum, kendimi aptal gibi hissetmiyorum. En çılgın kâbusumda bile Estes'in sana fahişelik yapmaya cüret edeceğini düşünmemiştim. Apollo ve Atlantislilerin ne yaptığıny boş ver... benim ne yaptığımı." Styxx ondan üç yıl daha uzun süre acımasızca kullanılmış ve satılmıştı. "Dürüst olmak gerekirse, benimle bir daha nasıl konuşabileceğini bilmiyorum."

Ama Acheron biliyordu. Styxx'in suçluluğu. Başına gelenlerden kendini sorumlu hissediyordu. Onu amcası ve babasından kurtarmak için bir şey yapamadığı için.

Bethany'nin güvenliğini ve refahını kendisinininkinin önüne koyduğu için. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Styxx, ben

onu da bana tercih ederim." Özellikle de geçmişleri ve Acheron'un ona söyledikleri ve yaptıkları düşünüldüğünde. Aşk o kadar nadir bir hediye ydi ki, ikisi de onu çarçur etmekten ya da çok az kişinin sahip olduğu şeyi onlara verecek kadar güçlü olan tek kişiyi hafife almaktan daha iyisini biliyordu. "Onu korumakla hata etmedin. Ve onu senin için geri alacağız. Yemin ederim."

Styxx duygularına boyun eğdirirken gözlerini sildi. Acheron'un sözlerine inanabileceğinden emin değildi ama yüzyıllardır güvene en çok bu kadar yaklaşmışlardı. "Sadece bana bir söz ver. Eğer bu işe yaramazsa, sonunda beni öldüreceksin."

"Gerçekten istediğin bu mu?"

Styxx Bethany'nin elini tuttu ve evlilik yüzüğünü parmağında döndürürken başıyla onayladı. "Bunu eline taktığımda çok mutlu oldu. Gülümseyişini hâlâ görebiliyorum...." Adam acı içinde irkildi. "Tanrım, Beth, sen giderken neden ben de seninle gelmedim?"

Acheron elini Styxx'in omzuna koydu. "Fark etmezdi. Serumunu almış olsaydı, annem onu yine de öldürürdü. En azından bu şekilde onu geri getirme şansımız var."

Styxx cevap veremeden parlak bir şey parladı.

İkisi de dövüşmeye hazır bir şekilde döndüler, ancak Artemis'in aniden odada belirmesiyle şaşkına döndüler. Kaşlarını çatarak, onları bir arada görünce çok garip bir ses çıkardı.

Styxx Acheron'la konuşmak için başını arkaya yasladı. "Sanırım biz onu, onun bizi ürküttüğünden daha fazla ürküttük."

Acheron içini çekti. "Burada ne işin var senin?"

Konuşmaya başladı, sonra aralarındaki mesafeyi kapatarak her ikisini de omuzlarından dürttü. "Bu sadece... doğru değil. Başka bir şey söyleyin ki hanginizin Acheron olduğunu bileyim."

"Ne, Artemis?"

"İşte nefret ettiğim o sinirli ses tonu." Styxx'le konuşabilmek için sırtını Acheron'a döndü. "Sana hediyeler getirdim."

Bu onu her şeyden daha çok korkutuyordu.

Hediye getiren bir Yunanlıya her zaman dikkat edin, özellikle de bu bir tanrıysa.

"Neden?"

"Kardeşimle ve diğer hayvanlarla karşılaşacaksın.... kazanmanı ve onun kanını akıtmanı istiyorum. A

çok. Kovalar ve kovalar fışkırana ve tüm salonu doldurana kadar dolu."

Styxx omzunun üzerinden Acheron'un bakışlarıyla karşılaştı. "Kan tutkusundan korkmalı mıyım?"

"Dehşete düştüm." Acheron'un kaşları daha da çatıldı. "Apollo ne yaptı?"

"Nicholas zayıf düşmüşken ona saldırdı. Buna izin vermeyeceğim. Ona tek başıma zarar verecek kadar güçlü olmadığım için, ikinizin onun bacağını tekmelemenizi istiyorum."

Acheron gözlerini devirdi. "Kıç mı demek istiyorsun, Artie?" "Vücudunun hangi kısmı seni memnun ederse. Onu öldüremezsın ama

ona acı çektirebilirsin. Uzun. Zor. Acınası bir şekilde. Savitar'a Styx Nehri'ne batırdığım bir dizi silah verdim. Apollo'yu bir ölümlü gibi olacak kadar zayıflatacak." Apollo'ya duyduğu nefreti Styxx'e dik dik bakarak gösterdi. "Senin yerinde olsaydım, onu yavaşça ve büyük ölçüde hadım ederdim-"

"Grammy! Büyükanne!" Birdenbire odaya dört yaşlarında siyah saçlı bir çocuk girdi ve Artemis'in kollarına atladı.

Söyledikleri anında unutulmuş Artemis, çocuğu yanlarından uzaklaştırırken ona kocaman sarıldı. "Mia Bella! Kıymetlim bugün nasıl?"

Kız ciyakladı. "Gamma, Gamma, Gamma, tahmin et ne oldu? Tahmin et ne oldu! Simi kafama onun ve Pappas'ın gibi boynuzlar takacak. Ve istediğim rengi seçebileceğimi, her zaman açık olacaklarını ve karanlıkta da parlayabileceklerini söyledi."

Böcek gözlü Artemis, bu fikir karşısında Styxx'in hissettiği kadar dehşete düşmüş görünüyordu.

Acheron güldü ve Mia'nın sırtını sıvazladı. "Simi sana çıkabilen bir çift yapsa nasıl olur?"

Mia ona burnunu kırıştırdı. "Pappas! Hayır! Ben gerçek olanları istiyorum. Sen, Simi ve Xireni gibi."

Artemis bir hava üfledi. "Pappas'ın sadece sinirlendiğinde böyle davrandığını biliyorsun, değil mi?"

Mia'nın gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

İkisi de başını salladı.

Mia'nın dikkati sonunda Styxx'e yöneldi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Pappas'ı kim klonladı?" diye fısıldadı.

Acheron gülümsedi. "O benim kardeşim... Styxx amcan."

Styxx daha yeni yürümeye başlayan çocuğun ne yaptığını anlamadan, kendini onun kollarına bıraktı ve onu öptü.

"Tıpkı Pappas'ıma benziyorsun." Sonra ellerini onun yanaklarına koydu ve onunla burunlarını ovuşturdu. "Charonte böyle merhaba der. Ama sadece senden hoşlanırlarsa. Aksi takdirde seni ketçap ya da barbekü sosuyla ya da Xed amcam gibilerse çok acı olan jalapenosla yerler."

"Amcanla ilk karşılaşmada onu korkutma, şapşal güzelim." Artemis onu tekrar kollarının arasına aldı ve gıdıkladı.

Kapı açıldı. Kat ve Sin sinirli ama rahatlamış ebeveyn sesleri çıkararak odaya girdiler.

"Özür dilerim." Kat kızını Artemis'in elinden aldı. "Gözlerimizi ondan üç saniyeliğine ayırdığımızda zinciri kopardı. Burada olduğunuzu hissetmiş olmalı." Sin kızını Kat'in elinden alırken, Artemis annesine sarılarak yanağına bir öpücük kondurdu.

Styxx, zavallı çocuğu bir futbol topu gibi oradan oraya dolaştırmaları karşısında gülümsemekten kendini alamadı. Yine de hiç aldırmıyor gibi görünüyordu.

Mia babasına sevimli bir yüz ifadesi takındı. "Başım belada mı baba?"

Sin de Styxx'le aynı tepkiyi verdi. Eridi ve sırtıttı. "Hayır, bebeğim. Ama bize nereye gittiğini söylemeden böyle ortadan kaybolmamalısın." Sin gibi sert ve haşın bir adamın elinde narin ve parlak bir peri prensesi görmek çok uyumsuzdu. Elbisesinin üstü pembe ve beyaz kumaştan çiçeklerle kabarmış, bazıları uzun, kabarık sarı tül eteğini süslüyordu. Bacakları, uyumlu pembe tozluklar ve pembe rügan ayakkabılarla kaplıydı. Hatta çocuğun ayağında bir çift minik boy pembe tül vardı.

peri kanatları. "Tory Teyze, Danger Teyze ve Kish Amca'nın yanına dönüp biraz onlarla kalmalısın, tamam mı?"

Sevimli bir şekilde suratını astı ve başını salladı.

Artemis, Mia'yla birlikte ayrılmadan önce Sin'i durdurdu. "Büyükanne birazdan gelip küçük dilberine masal okuyacak, tamam mı?"

Mia sıırttı ve zıpladı. "Biz de senin geyik arabana binebilir miyiz?"

"Sadece annem ve babam izin verirse... ve bir süveter giymen gerekecek." Artemis ona kocaman bir sarılma ve öpücük verdi. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Başını salladı ve Sin'in kollarında kaskatı kesildi. "Bekle! Bekle!

Pappas!"

Acheron gülümseyerek onu sıkıca kavradı. "Ben de elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"O zaman Megamind'ı izleyelim mi?" "Tabii, bebeğim."

Acheron'un yanağına gürültülü, ıslak bir öpücük kondurdu. Sonra Kat onu Sin'den geri aldı. "Onu dolabına geri götüreceğim ve kilitleyeceğim."

Sin onlara dönmeden önce Mia'nın başının üstünü öptü. "Rahatsız ettiğim için gerçekten özür dilerim." Karısı ve kızının peşinden gitti.

Artemis'le yalnız kalan Acheron, Styxx'in bakışlarıyla karşılaştı. "Sen iyi misin?"

Pek sayılmaz.

Styxx içindeki acıya karşı sertçe yutkundu. "Çok güzel bir torunun var ve gerçekten de aileni senden esirgemiyorum, Acheron." Bethany'ye baktı ve gözlerinin arkasından yaşlar süzüldüğünü hissetti. "Ben sadece benimkini istiyorum."

"Bu hiç kolay olmayacak."

İkisi de Artemis'e kaşlarını çattı. Bunu söyleme şekli onlara bilmedikleri bir şey bildiğini söylüyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Styxx sordu.

"Ağabeyimin ona aşık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Styx daha önce kimsenin bahsetmediği bir şey karşısında ağız açık kaldı. "Bethany mi?"

"Bathymaas," diye düzeltti Artemis. "O ve annem seni dışarı çıkaran kişiler."

Onu anlamakta en çok zorlanan oydu. "Seni fare mi öldürdü?"

Acheron acı dolu bir ses tonuyla, "Seni... ispiyonladı," diye düzeltti.

İç çekti. "Her neyse. Sadece modern aptalları anlamıyorum."

Styx sessizce kabul ederken bir kahkahayı bastırdı.

Acheron boğazını temizledi. "Sanırım deyimleri kastediyor."

Acheron'a kızgın bir bakış fırlattı. "Hayır, bu sefer doğru anladım. Modern aptallar. Her neyse, annem ondan nefret ediyordu çünkü Bathymaas'ın güçlerine göz dikmişti ve Bathymaas Hera'nın bize böyle bir sürtük gibi davranmasına ve bizi Hera'nın gözlerini oymak istediğim kan emici lanetle baş başa bırakmasına engel olmadı... ve Apollo Bathymaas'a aşık olduğunda ve Bathymaas onunla bir şey yapmayı reddettiğinde, çok öfkeleni. Buna dayanamadı. Onun Atlantisli Aricles'e aşık olmakla kalmayıp onunla yattığını öğrenince de çılgına döndü."

"Fındık."

"Her neyse." Acheron'a ve onun devam eden düzeltmelerine hırladı. "Seni öldürmesi için onu kandıran Apollo'ydu, tıpkı bana Orion'la yaptığı gibi. O aşağılık kaltak. Bu onu mahvetti. Ama sen ona on bin ömür bile sürse geri dönüş yolunu bulacağına yemin ettin. Ve bunu yaptığına sevindim, ama Apollo senin sen olduğunu anladığında o kadar da mutlu olmayacak."

Styx "daha iyi" migrenlerinden birine yakalanmaya başlamıştı. "Yine tamamen kayboldum. Bethany Bathymaas değil. Bathymaas ilkel kaynaktan doğdu."

"Evet. Hazır."

"Set mi?" Styx tekrarladı.

Artemis başını salladı. "O gitti..." o geçti bir Acheron'a doğru şeytani bir yüz ifadesiyle, "delice. Apollo Acheron'u öldürdüğünde Apollymi'nin yaptığına oldukça benziyor. Ama onun kapatma düğmesi-" "Düğme mi, şalter mi?" Acheron gerçekten de bunu yapabilecek gibi görünmüyordu. onu düzeltmekten kendini alıkoyamıyordu. Styxx kardeşinin bunu sadece onu kızdırmak için yaptığını düşünmeye başlamıştı.

Burnunu kırıştırdı ve konuşmaya devam etti. "Off-switch Apollymi'ninkinden çok daha zordu. Bathymaas'ı durdurmanın tek yolu onun Aricles'in anısı olmadan yeniden doğmasını sağlamaktı. Annesinin Symfora-hüzün olmasının ve Bethany'nin evlenmemesinin ya da erkeklerle fazla haşır neşir olmamasının nedeni de bu. Ama garip bir şekilde, her zaman ikinizin yüzyıllar önce buluştuğu yerde balık tutmaya giderdi. Sanki seni ya da onu hiç hatırlamamasına rağmen senin ona geri dönmeni bekliyormuş gibi."

Styxx her zaman Beth'in neden o balık tutma yerini seçtiğini ve oraya neden bu kadar sadık kaldığını merak etmişti. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. "Didymos'ta mı?"

"O zamanlar adı Didymos değildi ama evet. Aricles, Bet'anya için satın aldığı kulübenin neredeyse aynısı olan küçük bir taş kulübede doğdu ve Bet'anya onu Éperon'una almaya gittiğinde ilk orada tanıştılar. Her neyse, karargâhlarını Styxx olarak sizin büyüdüğünüz aynı adada kurdu. Bathymaas her zaman Aricles'e yakın olmak isterdi ve ne zaman boş vakti olsa sık sık onu gözetlerdi. Eline kılıç almış en iyi savaşçı olmasına rağmen, Aricles askerden çok çiftçi olarak kaldı. Fırsat buldukça kendini kardeşlerinden soyutlar ve senin onunla tanıştığın derenin kenarında sessizce balık tutardı. Bir tanrıça olduğu için daha önce kimsenin bunu yaptığını görmemişti ve merak ediyordu. Ona nasıl balık tutulacağını öğrettikçe ve birlikte daha fazla zaman geçirdikçe aşık oldular."

"İşte bu yüzden tanıştığımız gün ortalığı ayağa kaldırmadım."

Styxx odada onlara katılan Set'e doğru döndü.

"Seni görür görmez Aricles olduğunu anladım. Bir şekilde sözünü tutmayı ve onu tekrar bulmayı başarmıştın ve eminim ki Apollo'yu da sana çeken şey buydu. Sana acı çektermeye neden bu kadar kararlıydı?"

"Hayır. Styxx'i ona gösteren diğer salak kardeşimdi. Apollo'ya çok fazla kredi veriyorsun. O şımarık bir çocuk gibi... güzel... parlak... ver bana. Acheron'un iblisi gibi." Artemis, Styxx'in bakışlarıyla karşılaştı. "Bathymaas kardeşimin ilk aşkıydı ve reddedilişi onu yıktı - en azından onun iddiası bu yönde. Bu yüzden annem ikinizi asla birlikte olmamanız için lanetledi."

"Bethany bu yüzden mi uyanamıyor?"

"Kısmen," dedi Set. "Ama çoğunlukla kalbinin sadece yarısına sahip olduğu için. Onu geri getirmek ve Aricles öldükten sonra dönüştüğü intikam ruhu yerine akli başında biri olmasını sağlamak için, kalbinin içinde sen olan kısmını çıkarmak ve seninle ilgili tüm bilgileri hafızasından silmek zorunda kaldım."

Acheron kaşlarını çattı. "Bu biyolojik olarak imkânsız."

"Hayır. Bath hiçbir şekilde insan değildi, bir rahimden de doğmadı. O bana başkalarına karşı şefkatli olmayı öğretmek için verilmiş bir hediye idi. Mavromino ilk Malachai'yi doğurduğundan beri, Kalosum onu yapmak için doğduğum şeye sırtımı dönmemem için yarattı. Bu yüzden hiçbir erkeğin sevgisini tatmaması gerekiyordu. Onun görevi saf kalmak ve benim kaosuma düzen getirmektir. O adaletti. Soğuk ve boyun eğmezdi, kişisel çıkarları ya da kayırma yeteneği yoktu. Aricles tüm bunları değiştirdi. Onun ölümüyle kalbi ikiye bölündüğünde, gözyaşları onu acımasız, umursamaz bir intikama dönüştürdü. Tüm dengesini kaybetti ve dünyanın ona ve Aricles'e yaptığı yanlışın bedelini ödetmekten başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. İronik bir şekilde, bu bana neden kendi güçlerimi kontrol altında tutmam gerektiğini her şeyden çok gösterdi. O ne kadar kötüyse, Mavromino'nun beni kontrol etmesine izin verirsem ben çok daha kötü olurum."

Styxx tekrar Bethany'ye baktı. "Peki onu nasıl uyandıracağım?"

"Kalbini ona geri vermelisin." "Ve bu nerede?"

Set iç çekti. "Son duyduğumda Epithymia'ya verilmişti. Arzunun çirkin tarafı açgözlü kıskançlıktır. Epithymia Apollon'u istiyordu ve Bet'in bu parçasını çalarsa onu baştan çıkarmasına yardımcı olacağını düşündü."

Artemis alay etti. "İşe yaramadı. Kardeşim için fazla büyük bir sürtüktü. Onun bazı standartları var."

"O zaman kolyeyi kullanacağımız kişi o." Styxx, Bethany'nin elini öptükten sonra yorgani onun üzerine çekti. Parmaklarının ucuyla onun yumuşak yanaklarını okşadı. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Beth.

Ne pahasına olursa olsun, onu yeniden uyandıracaktı. Bunu yapmak için ölmesi gerekse bile.

Geri adım attı ve kararlı bir yüz ifadesiyle onları süzdü. "Hadi bitirelim şu işi."

23 Aralık 2012

"Bunun işe yaramayacağını biliyorsun, değil mi?" Styxx Acheron'a sordu.

"Daha kötü ihtimaller de vardı."

"Ben de öyle, ama çoğu benim için iyi sonuçlanmadı." Büyüteç altında bir karınca olmak üzere olduğu gerçeğinden korkan Styxx, Acheron'un onları Katateros'taki kardeşinin yatak odasına ışınlamasına izin verdi.

Acheron'un evliliğinden önce oda siyah ve kahverengi renklerle seyrek bir şekilde dekore edilmişti. Şimdi ise duvarlarda dans eden sirk hayvanları ve büyük yatağın hemen yanında, Acheron'un Apollodorus'la ilgili paranoyası ve suçluluk duygusundan kalma bir beşikle pudra mavisiydi.

Acheron'un oğlu Sebastos asla yalnız uyumaya bırakılmazdı. Acheron'un babasının göğsünden başka bir yerde uyumasına izin vermesinden önce bebek neredeyse bir yaşındaydı.

Ama Styxx bunun için onu suçlayamazdı. Kendisi de en az onun kadar kötü olabilirdi.

Styxx bu düşünce karşısında dondu kaldı.

Yüzyıllar sonra ilk kez yeniden çocuk sahibi olma ihtimalini düşünmüştü. Bu aniden gerçek bir olasılık haline gelmişti...

Yine de mutlu olmayı reddetti. Beth kollarına dönene ve bu iş bitene kadar mutlu olmayacaktı. Şu andan itibaren her şey olabilirdi ve kendi kendine uğursuzluk getirmek istemiyordu.

Beni duyabiliyor musun?

Acheron'un düşünceleri kendi düşüncelerine karıştığında kaşlarını çattı ve sonra başını salladı.

Güzel. Bir süre bu şekilde iletişim kurmamızın en iyisi olacağını düşünüyorum.

Styxx tekrar başını salladı. Kapıya gitti ve diğerlerini dinledi. Seth'in "kuş" ruhu onlara tanrıların hepsinin taht odasında toplandığını ve Apostolos'u ellerine geçirdiklerinde ne yapacakları hakkında övündüklerini göstermişti.

Bunların hiçbiri hoş değildi ve Acheron'un onu dublörü olarak göndermeyi yeniden düşünmesi onu oldukça memnun etti.

Acheron kapıda ona katıldı. "Güçlerimizi hissettiler." Atlantislielerin yapmasını istedikleri bir şeydi çünkü bu onları şaşırtacaktı.

Hazır mısınız? Styxx sordu.

Kesinlikle olmaz.

Styxx, Acheron'un çarpık mizahı karşısında gözlerini devirdi.

Bakışlarını kilitleyen Acheron, Styxx'e teklif etmek için elini kaldırdı. Styxx beşiğe baktı ve midesinin bulandığını hissetti. Acheron'un onu düşmanlarına teslim etmesi de onun için savaşıması kadar olasıydı. Kardeşi Kara Avcı kardeşleri için güçlü ve kararlı dururken, Styxx'i bir otobüsün altına atmaktan asla çekinmemişti.

Ama Bethany'yi geri almak için tek şansı buydu. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, onun için ve onunla birlikte savaşıması için Acheron'a güvenmek zorundaydı.

Güç toplamak için derin bir nefes alarak Acheron'un elini tuttu ve kardeşinin onları taht odasına ışınlamasına izin verdi.

Styxx Acheron'u bıraktı ve onun arkasındaki yerini aldı. Acheron diğerleriyle yüzleşirken o Archon, Apollo ve Epithymia ile yüzleşti.

Archon ayağa kalktı. "Bu beklenmedik bir şey değil mi?" Apollo'ya sırıttı. "Ne de olsa evcil hayvanınız için kovalamaca oynamak zorunda değiliz. Bize zaman kazandırmaları ne büyük incelik." Styxx'e ters ters baktı. "Hanginiz Apostolos?"

"Öyleyim," dediler aynı anda.

Archon boğazından alçak sesle hırladı.

"Gözleri," dedi Apollo hızla. "Styxx'in gözleri mavi."

Acheron kardeşinin yanında durmak için döndü.

Konuştuklarında tek bir ağızdan konuşuyorlardı. "Artık değil."

Archon bakışlarını onlara dikti. "O zaman ikinizi de öldüreceğiz."

"Hayır," diye hırladı Apollo. "Anlaşmamız böyle değildi."

Epithymia büyük bir tiksinti dolu bir ses çıkardı. "İkiniz de geri çekilin. Gerçeğe ulaşmanın kolay bir yolu var."

Styxx bundan hiç hoşlanmamıştı. Urian ve destekleri neredeydi?

Epithymia boynundaki siyah kordonu çekiştirerek onlara küçük bir kristal şişe gösterdi. Şişeyi başının üzerinden geçirerek Archon'un sandalyesinin koluna yerleştirdi ve ardından bir çekiç gösterdi. "Bu Bathymaas'ın kalbi. Eğer gerçek Styxx ortaya çıkmazsa, onu yok edeceğim. Sonsuza kadar."

Styxx'in içinde soğuk bir panik patlak verdi ve patladığında, değişken durumunu yalanlayan savaş sakinliğini ortaya çıkardı. Tepki vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Düşmanlarınızın iç yüzünüzü görmesine asla izin vermeyin.

Styxx, onlara Aricles olduğunu söylemiş olması gereken Apollo'ya göz ucuyla bile bakmadı. Yoksa Bathymaas'ın kalbinin onun için bir önemi olduğunu nasıl bilebilirlerdi?

"Yani onu sevmiyor musun?" Çekici şişenin üzerinde gezdirdi. "Gerçekten mi?"

Styxx sesini gizlemek için Apollymi'nin güçlerini kullandı. "Bunu yaparsan ikimiz üzerindeki tüm kozlarını kaybedersin. Şu anda seni hayatta tutan tek şey onun hayatı."

Bir ışık parladı.

Urian'ı bekleyen Styxx ve Acheron, Artemis'in kardeşinin yanında aniden belirmesine tepki vermemek için kendilerini zor tutmak zorunda kaldılar.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı onlara bakarken. "Bölüyor muyum?"

Apollo onun kolunu yakaladı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Acheron'u görmeye geldim. Burası onun yaşadığı ev. Ziyaret etmeme izin var."

Archon öfkeyle bağırdı. "Burası onun evi değil!"

Acheron ve Styxx şaşkınlıkla kaşlarını çatı. İkisinin de Artemis'in burada ne yaptığına dair en ufak bir fikri yoktu. O

bir

planlarının bir parçası değil. Hem de hiç.

Ama istemeden de olsa Archon'un zayıf noktasını bulmuştu. Evinden Acheron'un evi diye bahsetme. Kadim tanrının Galen tarafından eğitilmemiş olması çok kötü, yoksa daha iyi bilirdi.

Artemis gözlerini kırpıştırarak yaşlı Atlantisliye masum bir bakış attı. "Hayır mı? O zaman neden onun tahtında oturuyorsun? O senin değil, biliyorsun. Onu seçip buraya getirdiğinde Acheron'la birlikteydin."

Hayır, değildi.

Styxx, Acheron'un öfkeli düşüncesi karşısında gülümsemesini bastırdı. Git Artemis. Duygularını kamçılar ve onları yıpratmak için buradaydı. Ve Archon'un yüzündeki benekli renge bakılırsa, mükemmel bir iş çıkarıyordu.

"O neden burada, Apollo?" Archon sıkılmış dişlerinin arasından sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

Epithymia kaskatı kesildi. "Doğru olmayan bir şey var...." "Çünkü o benim kızım değil."

Styxx ve Acheron, Apollo ve Artemis'in annesi Leto'nun yan kapıdan girdiğini görmek için döndüler. Dehşet Styxx'in içini kesti. Eğer bu Artemis değilse...

Katra olmalıydı. Hay aksi.

"Anne," dedi Apollo sinirli bir şekilde. "Ne yapıyorsun?"

Apollo'nun sorusunu duymazdan gelen Leto onlara yaklaşırken sırttı. "Gerçekten mi Katra? Beni hayal kırıklığına uğrattın. Ama sorun değil." Archon'a baktı. "Artık ikizlere ihtiyacımız yok. Katra, Artemis ve Acheron'un kızı. Yok Edici'nin soyuna sahip ve aslında ailesinden daha güçlü." Kat'i yakaladı ve boğazına bir hançer dayadı. "Peki Acheron, kimi öldüreceğiz? Seni mi kızını mı?"

Onlar daha gözlerini kırpamadan, odayı bir sonik patlama kapladı. O kadar şiddetliydi ki herkesi ayağa kaldırdı ve Leto'yu duvara çarptı.

Artemis anında ortaya çıktı ve Kat'i güvenli bir yere çekti. "Bu ne cüret!" Annesiyle yüzleşirken her kelimeyi yavaşça telaffuz etti. "Kimse bebeğimi tehdit edemez! Seni inek!" Annesine öylesine vahşice saldırdı ki Kat, Leto'yu öldürmesini engellemek için Artemis'i uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Acheron dikkatinin dağılmasından yararlanarak güçlerini kullandı ve şişeyi Epithymia'nın elinden aldı. Onu Styxx'e gönderdi.

Karşılıklı bir baş sallama ile kendilerine en yakın Atlantislilere saldırdılar. Ve Acheron panteonların neden kendi içlerinde savaştıktan hoşlanmadıklarını çabucak öğrendi. Hepsi güçlerini ortak bir kaynaktan aldıkları için, zayıf bir pozisyonda savaşıyorlardı ve güçleri düzgün çalışmıyordu. Bu yüzden birden fazla panteona ait olan tanrılar daha güçlüydü. Bu ek güçleri çağırabiliyor ve zayıflamıyorlardı.

Daha da kötüsü, görme yetisine zarar veriyordu ve gözleri sürekli yaşıyordu.

"Katra!" Styxx, Epithymia'nın sırtına doğru gittiğini görünce seslendi.

Epithymia ona dokunmaya kalktığı anda döndü. Kat geri çekilmek yerine onu kendine çekti ve güçlerini ondan emdi. "Onlara ihtiyacın olmayacak, sürtük."

Epithymia'nın güçlerini çekerken dişleri uzadı ve gözleri şeytani bir kırmızıya döndü. Derisi Acheron'ununki gibi dönmeye başladı.

"Acheron!" Artemis çığlık attı. "İblis Katra'yı ele geçiriyor. Yardım edin!"

Yüzü bembeyaz kesilen Acheron, Styxx'in bakışlarıyla karşılaştı. "O benden daha önemli. Onu buradan çıkarın."

Gizlice, Bethany'nin kalbinin bulunduğu şişeyi Acheron'a uzattı.

Geri dönemesem bile Beth bedava.

Son derece uzun hayatında ilk kez, kardeşi onu Acheron'un yardımı olmadan savaşmaya bırakıp bırakmama konusunda tartışırken Acheron'un gözlerindeki tereddütü gördü. Sadece bu bile Styxx için çok şey ifade ediyordu.

Ama sonunda, Acheron doğru kararı verdi. Kızını güvenli bir yere götürmek için ona koştı.

Styx hoplonunu ortaya çıkardı ve Acheron ile Katre'nin geri çekilmesini engellerken onların tanrı-cıvatalarını saptırmak için kullandı.

Artemis'le birlikte ışıldadılar ve onu diğerleriyle karşılaşması için yalnız bıraktılar.

Archon'un dudaklarında yavaş, şehvet dolu bir gülümseme kıvrıldı. "Eski günlerdeki gibi, değil mi prens? Ve söylemeliyim ki çok lezzetli görünüyorsun."

"Ne yapmayı planlıyorsun?" Apollo homurdandı.

Archon'un dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Bu gece onunla yine eğleneceğiz."

Bu sözlerle tepki vermeyi reddeden Styxx zırhını ve kılıcını ortaya çıkardı. Apollymi'nin güçlerine sahip olduğu sürece onları kullanacaktı ama günün sonunda, en iyi nasıl savaşacağını biliyordu. Bir tanrı olarak değil, bir insan olarak. Gözlerini onlara dikti, her birinin yeteneklerini... ve gerçekten önemli olamayacak kadar az olan zayıflıklarını değerlendirdi.

Evet, bu bir iz bırakacaktı.

Ve bildiği tüm savaşlardan daha kanlı olacaktı.

Öyle olsun. Acıya alışkındı. Ve acımasız bir dövüş olmadan ölmeyecekti. Bu gece hayatını geri alacak ve onu durdurmaya çalışan herkese acı çektirecekti.

Çenesini indirerek onlara gülümsedi. "Gelin biraz alın, sürtükler."

* * *

Acheron baygın haldeki kızını Sin'e teslim etti. "Eski iblis ısırtısından gelen bir şey Epithymia'nın güçleriyle etkileşime girdi," diye açıkladı. "Onu boşalttım ama beslenmesi gerekiyor."

Sin onu alıp gözden kaybolurken başıyla onayladı.

Acheron, savaşmalarına yardım etmek için orada olmaları gereken odadaki diğerlerine hayretle bakıyordu. "Ne oldu?"

Set homurdandı. "Dışarıda kaldık. Eğer Yunanlı ya da Atlantisli değilseniz, unutun gitsin. Sadece Katra'nın size ulaşma yeteneği vardı. Ve o zaman bile içeri ışınlanması kolay olmadı."

Urian başını salladı. "Ben de içeri giremedim. Sahip olduğu tek şey sensin, patron."

"Simi, bana dön."

Hemen kendini Acheron'un kalbinin üzerine ejderha şeklinde bir dövme olarak yerleştirdi.

Xirena dudağını ısırıldı. "Ben de mi, Akri?" "Kesinlikle."

Bu şeytanları içeri sokar.

Acheron müttefiklerine şöyle bir baktı. "Zayıf düştüm - onlara her vuruşumda tanrı güçlerimin bir kısmı tükeniyor - ve Artemis'in getirdiği silahlar Apollo üzerinde işe yarayabilir ama Atlantisli üzerinde işe yaramaz. Boyumuzdan büyük bir işe kalkıştık ve yalan söylemeyeceğim, bu çok çirkin. Peki, kim benimle içeri girip kardeşimin hayatını kurtarmak ister?"

Hepsi bir adım öne çıktı.

"Pekâlâ. İşte hiçbir şey olmuyor." Gözlerini kapatan Acheron toplayabildiği her şeyi topladı ve onları Katateros'a geri ışınladı.

Birkaç dakika boyunca o da dışarıda kaldı. Sonunda Archon'un tapınağı korumak için yaptığı şeyi aştıklarında, Acheron onları bekleyen manzaraya tamamen hazırlıksızdı. Her yerde kan vardı. Evil Dead'in sahne prodüksiyonu gibi görünüyordu. Ama onu asıl korkutan Styxx'in anka kuşu kalkanının görüntüsüydü. Bükülmüş ve şekli bozulmuş olan kalkan, en büyük kan gölünün ortasındaydı. Kan kapılara bulaşmıştı, sanki çırpınan bir beden kapılardan dışarı sürüklenmişti.

Demonbrean ve Ilios, daha iyi durumda olmayan Apollo'nun yanında yerde inliyordu. Styxx, Yunan tanrısını etkisiz hale getirmeden önce bir güzel dövmüş olmalıydı. Epithymia hâlâ kontrolsüzce hıçkırıyordu ve Kat güçlerini boşalttıktan sonra düştüğü yerden kıpırdamamıştı.

Styxx'i n tahmin ettiği gibi, Dikastis gölgelerin arasında sakince duruyordu ve hiç dövüşmemiş gibi görünüyordu.

Tanrının sadakatinden ya da niyetinden emin olmayan Acheron önce ona gitti. "Kardeşim nerede?"

Tanrı'nın gözlerinde çiğ bir öfke parladı. "Onu tapınak arenasına götürdüler."

"Neden onlarla birlikte değilsin?"

"Ben bir adalet tanrısıyım. Yanlış ve hak edilmemiş bir şeye katılmayacağım."

"O zaman bizimle savaşıacak mısınız?"

Dikastis tereddüt etmeden başını salladı.

* * *

Nefesi kesilen Styxx bu noktada o kadar hırpalanmış ve yaralanmıştı ki, neden hâlâ bilincinin yerinde olduğundan emin değildi. Üçünü yere sermeyi ve diğerlerini zayıflatmayı başarmıştı ama sonuçta sayıca üstündü ve yüzyıllardır uyuyan ve dinlenen bir düzine tanrıyla boy ölçüşemezdi.

Styxx'in tüm çabalarına rağmen Archon ve Asteros onu yıllar önce Acheron'un onu hapsettiği tapınağı.... bir zamanlar hayatını cehenneme çevirdikleri arenaya sürüklediler. Bir yandan gülerken, bir yandan da onu dövmek için kullandıkları askıya ve sonsuza dek iç kanama geçirmesine neden olacak diğer şeylere bağlamışlardı.

Lanet olsun onlara.

Archon elini Styxx'in kana bulanmış saçlarında dolaştırdı ve başını geriye doğru salladı. "Bu kadar çabuk yenilmeyeceksiniz, değil mi prens?"

Sanki. Ryssa, Archon'un vurduğundan daha sert bir tokat atmıştı. "Siktir git."

"Ne kadar isterdim ama ne yazık ki seni kurban ediyoruz." Archon onun ağzını kapattı ve Leto'ya baktı. "Leydi intikamımızı çağırın."

Leto, Styxx'e yaklaşırken güldü. "Gerçekten de Epithymia'nın Bathymaas'ın kalbine sahip olduğunu düşünmedin, değil mi? İnan bana, onu kendime sakladım. Şimdi on dört bin yıl önce başladığım işi bitireceğim."

Ve Yunanlılardan geriye kalanları yok etmeyi bitirdiğimde, Sümerler ve Mısırlılara yaptığım gibi Atlantisli de parçalayacağım. Kimse beni durduramayacak. Hiç kimse.

Styxx'in gözleri, onun düşüncelerini yüksek sesle ve net bir şekilde duyduğunda genişledi.

Leto bir bıçak çıkardı ve bir şişeyi onun kanıyla doldurabilmek için Styxx'in yanağını kesti. Kanını başka bir bileşikle karıştırırken anlamadığı kelimeler mırıldandı. Ve o bunu yaparken, Styxx'in başı dönmeye başladı.

Birdenbire Aricles olduğunu hatırladı.

Yanındaki Bethany'nin onun pazularını tuttuğunu gördü. "Apollo'yla benim onurum için dövüşme. Kanının tek bir damlasına bile değmez. Benimle kaç, Ari. Tüm bunları geride bırakalım ve asla arkamıza bakmayalım."

"Yapamam, sen de yapamazsın Bathia. Çok fazla sorumluluğumuz var. Korumamız gereken çok fazla kişi var. Bu dünyayı onların zalim ellerine terk edemeyiz."

"Artık bunların hiçbirisi umurumda değil. Artık tek değer verdiğim şey sensin."

Kanı öfke ve acıyla dolup taşan Aricles yanağını onunkine bastırmış ve ona sarılmıştı. "Ve benim için önemli olan tek şey sensin. O domuz yüzünden itibarının zedelenmesine izin vermeyeceğim. Sen yanlış bir şey yapmadın." İki gizlice evlenmişti ve Yunan tanrısı ile fahişesinin Bathymaas'a söylediğı yalanlar yüzünden Apollo'nun boğazını kesmek istiyordu. "O piçi senin için yere sereceğim tanrıçam. Hiç korkma."

Gözyaşları güzel yüzünden aşağı akarken elini onun saçlarına gömdü. "Sen benim doğuştan sahip olmadığımı iddia ettikleri kalpsin. Bu yüzden artık adaletin ruhu olamam. Beni sonsuza dek değiştirdin.... Ve beni bu korkunç dünyada sensiz bırakamazsın."

Onu alnından öptü. "Onurunu kazanmama izin ver, sonra nereye istersen oraya gideriz."

"Bana yemin et."

"Sonsuz ruhuma. Her zaman seninle olacağım Bathia. Hiçbir şey beni senden alamayacak, asla. Tanrılar bile." Mısır ieb muskasını kadının göğsünden kaldırıp öptü ve tekrar göğüslerinin arasına sıkıştırdı.

Styxx Set'in ona söylediklerini tam olarak anladığında nefesi kesildi. Bathymaas bir anneden doğmamış.... Kaynak tarafından yaratılmıştı.

Kalbi hiç atmadığı için, Aricles ona sevmeyi öğretene kadar her türlü duyguya tamamen yabancıydı.

Mısır testisi şeklindeki tılsım, Set'in ona küçük bir kızken, babasına neden diğerleri gibi kalbinin atmadığını sorduğunda verdiği kalpti. Bethany'nin savaşta onu koruması için ona verdiği tılsımın bir parçasıydı.

"Bu benim sana olan sevgimi taşıyor çocuğum ve sen bunu anlayamasan da bil ki bunu taktığın sürece benden hayati bir parçayı yanında taşıyorsun. Kalbimin büyük bir gücü var ve yokluğumda seni güvende ve sıcak tutacak."

Leto Mısır panteonunu bu şekilde yok etmiş ve Set'i çölde hapsedmişti. Bathymaas'ın kalbinin Set'in etki alanında sakladığı yarısını çaldıktan sonra, ilkel tanrıyı tuzağa düşürmek için Set'in DNA'sını ve Seth'in kanını kullanmıştı.

Başını kaldıran Styxx, Leto'nun bileğindeki kırık ieb parçasının Bethany'nin ona verdiğiyle eşleştiğini gördü. Kendi yarısında Bethany'nin ok ve yay amblemi varken, Leto'nunkinde Aricles'in anka kuşu sembolü vardı. Bir bütünün iki yarısı. Şimdi çok açıktı, ama bir Mısır kalbinin neye benzediğini bilmiyorsanız, kökenini asla tahmin edemezsiniz.

Ya da önemini.

Leto şişedeki kanı parmaklarına döktü ve ieb' i üzerinde gezdirdi. Sonra diğer parmağına sildi.

yanak. "Tarih her zaman tekerrür eder. Sevdğin kadının elinden iki kez ölmek sana yazık olacak. Ve sen öldüğünde, o benim için tanrıları yok edecek." Geri adım atarak keskin, delici bir ololuge çıkardı... onun zamanında bir kurban sunulurken bir tanrının varlığını çağırmak için kullanılan bir ses.

Birdenbire şiddetli bir rüzgâr arenayı yırtarak geldi. Kapıları uçurdu ve vücudunu parçaladı. Leto ona karşı tökezledi.

Dönen bir hayalet onlara katılmadan bir an önce uğursuz bir uluma duyuldu. İnsanlık dışı büyüklükte, kan kırmızısı bir pelerinle rüzgârda süzülüyordu. Ve Styxx'e yaklaştığında, bunun Apollo'nun sevgilisini öldürmesi için onu kandırmasından sonra doğan Bethany'nin intikamcı ruhu olduğunu anladı.

Ağzı tıkalı olduğu için ona tek bir uyarı kelimesi bile söyleyemiyordu. Tıpkı on dört bin yıl önce yaptıkları gibi, Apollo ve Leto Bethany'yi düşmesi için tuzağa düşürmüşlerdi. Ve acı çekmesi için.

Leto, Bethany ile konuşurken onu işaret etti. "Prensinizin hayatına ve varlığına mal olan düşmanınızın piç oğluna bakın. İkisinden de intikamını al! Apostolos'un kalbini sök!"

Bethany öfkeli bir acıyla çığlık attı.

Styxx, kadının kendisini öldüreceğini ve onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını anlayınca gözleri büyüdü.

* * *

Acheron tapınağın girişinde durakladı. Styxx'i buraya getirdiğinde onu hapsettiği yerle aynıydı. "Burası da neresi?"

"Burası bizim arenamız," diye yanıtladı Dikastis. "Oyunlar ve yarışmalar düzenlediğimiz, cezalandırılması gerekenleri buraya getirdiğimiz ve tevazuyu öğrettiğimiz yer."

Styxx'in anılarından gelen görüntüler kendi anılarına karışırken Ash irkildi.

Ve onu burada çürümeye bıraktım....

Sırf bu yüzden bile adımın cehennemin en dibine kazınmasını hak ediyorum.

Kendi acısının Styxx'inkini tamamen görmesini engellemesine nasıl izin verebilmişti? Acheron tutsakken Styxx'in ona yardım etmeye çalıştığını ve Styxx tutsakken kardeşine bir kez bile el uzatmadığını bilmek onu hasta ediyordu. Nasıl bu kadar soğuk davranabilmişti? Bu kadar duygusuz?

Styxx'in karakterini en iyi anlatan şey, Acheron ve hatta Ryssa için bir şey yaptığında hiçbir zaman yaptıklarından övgü beklememiş olmasıydı. Sadece yapılması gereken doğru şey olduğu için yapmıştı ve kişisel zafer onun için hiçbir zaman önemli olmamıştı. Bir kez bile.

Bu arada hem Acheron hem de Ryssa onu tokatlamıştı. Defalarca. Styxx'in New Orleans'ta onu öldürmeye bu kadar hevesli olmasına şaşmamalı. Styxx'in nefretini fazlasıyla hak etmişti.

Ama bu sefer Styxx'i hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Ash bakışlarını Urian, Davyn, Dikastis, Seth, Set, Maahes, Ma'at, Zakar ve iblislerin üzerinde gezdirdi. "Neyin içine girmek üzere olduğumuzu bilmiyorum ama Styxx'in orijinal planıyla ilerleyelim. Ve ne yaparsak yapalım, kardeşimi kurtaralım."

Dikastis dışında herkes başıyla onayladı.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu Atlantisli.

"Bize elinizden geldiğince yardım edin."

Ama Ash'i en çok endişelendiren şey, Atlantislilerden hiçbirinin geldiklerinde onlara meydan okumak için ortaya çıkmamış olmasıydı. Burada olduklarını biliyor olmalıydılar. Peki neden bu kadar yabancı tanrı varken bu kadar sessizdiler?

Kendilerini neyin beklediğinden korkarak kalbi çarpan adam binaya girdi. Karanlık salonun içinde vahşi bir rüzgâr uğulduyor ve giysilerini bedenlerine yapıştırıyordu.

Arenaya ulaşmaları ve ne olduğunu görebilmek için rüzgarla mücadele etmeleri birkaç dakika sürdü.

oluyor. Atlantislilerin hepsi sıkıştırılmıştı.

Ash, Styxx'i bulduğu anda midesi yere indi. Kırmızılar giymiş hayalet bir görüntü etrafını sarmış ve kalbinin üzerinde bir hançer tutuyordu.

"Bathymaas! Hayır!" Set bağırdı.

En ufak bir tereddüt göstermeden hançeri kabzasına kadar Styxx'in göğsüne sapladı, sonra başını geriye atıp memnuniyetle kükredi. Konuşurken sadece Atlantis dilini kullandı. "Piçini geri al, Apollymi. Şimdi gel ve yüzleş benimle, seni sefil kaltak, böylece senin kokuşmuş kanınla yıkanabilirim! İntikamımın tadına bak, fahişe, ve boğul!"

Dehşete kapılan Ash, yüz ifadesi en az onunki kadar acı dolu olan Set'e baktı.

Çok geç kalmışlardı.

Tekrar. Styxx ölmüştü ve bu sondu. Hançerin kaplaması kalbi atan her şeyi öldürebilirdi. Styxx'i bile. Yaşam güçlerinin birleşmiş olması önemli değildi. Styxx'in Apollymi'nin güçlerine sahip olması önemli değildi. Ypnsi'nin özsuyu ayrımcılık yapmazdı. Mutlaktı.

Kardeşini son kez hayal kırıklığına uğrattırırken Acheron'un gözleri yaşlarla doldu. Artık asla telafi edemeyecek ve Styxx'e ona yaptıkları için ne kadar üzgün olduğunu gösteremeyecekti. Ve o ana kadar kardeşini ne kadar çok sevdiğini fark etmemişti. Styxx haklıydı. Onlar tek bir bütünün iki yarısıydı ve Styxx'in kaybının acısı ona hayal edebileceğinden daha sert çarptı.

Sahip olduğu tüm güçlerle kardeşini geri getirebilmeyi dileyen Ash, tek bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzüldüğünü hissetti. Çok üzgünüm, Adelphos. Senin benim için olduğun gibi ben de senin için bir kardeş olmalıydım.

Annesinin bir görüntüsü belirdi. Bu, Acheron'u her ziyaret ettiğinde kullandığı aynı ruhani gölge formuydu. "Ne yaptın sen?"

Bathymaas ona doğru koştı ve sonra içinden geçti. "Benimle yüzleşmekten korkuyor musun?"

Yüzünde derin bir üzüntü ifadesi olan Apollymi başını salladı. "Apostolos'u sen öldürmedin." Styxx'in bedenine bakarken gözleri yaşlarla doldu. "Hâlâ Kalosis'te kapana kısılmış durumdayım. Öldürdüğün adam Didymoslu Styxx."

"Hayır," diye nefes aldı Bathymaas. Styxx'e doğru dönüp solgunlaşırken gözlerindeki şaşkınlık daha da arttı. "Yalan söylüyorsun!"

Ona açtığı yaradan kan damladı ve damladıkça Apollymi'nin güçleri Styxx'ten çekildi. Saçları sarıya döndü, teni koyulaştı ve vücudunda gizlenmiş olan yara izleri yeniden ortaya çıktı.

Leto'nun kahkahası odayı doldurdu. "Zavallı Bathymaas... yine kendi ellerinle lanetlendin." Bathymaas'ın arkasında cisimlendi ve kolyeyi Styxx'in onu beklemesi için Mısır'a göndermeden önce yerleştirdiği yerden kopardı.

Set onlara doğru koştı, ancak mesafeyi kapatamadan Leto iki parçayı bir araya getirdi.

"Şimdi ben adaletin ruhu olacağım ve sen de..." Tılsım yeniden birleşmeyi reddedince Leto kaşlarını çatı. "Ne? Bu neden çalışmıyor?"

Ash, Urian'ın bakışlarıyla karşılaştı ve çenesini kısıtılmış tanrılara doğru salladı.

Urian anlayışla başını salladı ve Davyn'i de yanına alarak onlara doğru ilerledi.

Ash tam Styxx'e doğru ilerlemeye başlamıştı ki, Styxx aniden nefesini tuttu ve sanki bir şey onu ele geçirmiş gibi sırtını dikleştirdi. Bathymaas'ın göğsüne gömdüğü bıçak havaya fırladı ve zararsız bir şekilde yere düştü. Işık yaradan dışarı akarak yarayı kapattı. Bir sonraki kalp atışında, odaya bir şok dalgası yayıldı ve bunu daha önce iki kez görmüş olan Ash hariç herkesin ayakları yerden kesildi.

En son New Orleans'ta.

Styxx'in sonunda herhangi bir tanrının onu öldürmesini engelleyen Chthonian güçlerini aldığını fark ettiğinde yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Bu bir Chthonian yeniden doğuşuydu ve çok acı vericiydi. Ancak bunun dezavantajı, kardeşinin bu güçlerin ne olduğu ya da nasıl kullanılacağı hakkında hiçbir fikri olmamasıydı. Ne zaman ortaya çıksalar, efendilerinin kontrolünü ele geçiriyorlardı ve kullanmaları ya da savaşmaları zordu.

Özellikle de ilk seferinde.

Styxx'i yerinde tutan zincirler paramparça oldu ve her yöne şarapnel parçaları saçıldı. Styxx yükselip zeminin üzerinde asılı kaldı.

"Neler oluyor?" Archon kükredi.

Styxx'in vücudundan çıkan şimşekler pencereleri patlatıp kapıları menteşelerinden sökerken kimse cevap vermedi. Işık huzmeleri Styxx'in gözlerini ve ağzını deldi. Vücudunda patlayarak onu güçlendirdiler ve hak etmediği ölümden geri getirdiler.

Simi Styxx'e doğru gitmeye başladı ama Ash onu geri çekti. Styxx'in Charonte'si olmadığı için, Styxx istemeyerek de olsa ona zarar verebilirdi.

Odada bunu durdurabilecek tek bir kişi vardı ve o da Styxx'e saldırmak gibi korkunç bir hata yapmak üzereydi.

Ash güçlerini toplayabildiği kadar topladı ve kendini Styxx'in havada asılı durduğu yere ışınladı. Bunun aptalca bir hareket olduğunu biliyordu ama başka seçeneği yoktu.

Bathymaas Ash'i görür görmez burun delikleri öfkeyle alevlendi. "Sen!"

Kız ona doğru hamle yaptığında Ash güçleriyle onu yakaladı. "Beni öldürürsen Styxx de ölür. İstedığın bu mu?"

"İkisini de öldürün!" Leto bağırdı, hâlâ Mısır kalbinin iki yarısını bir araya getirmeye çalışıyordu.

Bethany Leto'ya itaat edecekmiş gibi ayağa kalktı ama sonra bakışları Styxx'e gitti ve anında sakinleşti. "Onu kurtarmak için ne yapmalıyım?" diye sordu Ash'e acılı bir ses tonuyla.

"Onu topraklamalısın. Güçlerinin dışında gerçekte kim ve ne olduğunun farkına varmasını sağlayın."

"Nasıl?"

Ash başını salladı. "Biliyorsam ne olayım. Onu tutmaya çalışacağım ama sen ona ulaşmalısın yoksa o güçler onu parçalayıp hepimizi yok edecek."

Başını sallayarak geri çekildi ve Ash'in kendini Styxx'e fırlatması için yolu açtı. Kardeşi ona vurmak üzereyken Ash tüm gücüyle onu kucakladı.

Styxx kurtulmaya çalışırken öfkeyle böğürdü.

Bethany formunda, kardeşinin önünde belirdi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Styxx? Beni duyabiliyor musun?"

Kasırgaya benzer bir şey Bethany'yi geriye savuracak kadar büyük bir güçle içeri girerken odada bir patlama daha oldu. Ash Styxx'e tutundu ve Bethany'yi sürüklemeyi önce yakaladı.

Bethany tüm anıları Bathymaas'ınkilerle birleştğinde ve tamamen eski haline döndüğünde titredi. Kendisini Styxx ve Aricles ile birlikte gördü ve tanrıların onları ayırmak ve birbirlerinden uzak tutmak için ikisine de yaptığı her şeyi hatırladı.

Öfke yükseldi ama onu bastırdı. Daha sonra tam bir hesaplaşma olacaktı. Şu anda onu kurtarmak zorundaydı. Ne olursa olsun, onun bir gün daha acı çekmesine ya da bu piçler için ölmesine izin veremezdi.

Ya da onun için.

Acheron'u itti ve mavi gözlerinde ölümcül bir parıltıyla ona döndü. Korkmuş ve emin olamadığı için aklına gelen tek şeyi yaptı.

Onu öptü.

Styxx, okaliptüs ve zambak kokusu kafasını istila ettiğinde donakaldı. Kollarına yeniden yumuşaklık doldu ve bir bütünün parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladı. Bu tatlı, değerli dokunuş onu anında sakinleştirdi.

Rüya gördüğünden korkarak, kollarındaki kadına bakmak için yavaşça geri çekildi. Gerçek miydi? Gerçek miydi?

"Beth?"

Ona anında sertleşen bir gülümseme verdi. "Benimle misin, akribos?"

"Emin değilim. Öldüm mü?"

Güldü. "Bilmiyorum. Öyle miyim?"

"Hayır!" Leto onlara doğru koşarken çığlık attı.

Ash tereddüt etmeden onun önünü kesti. Ama Ash ona yaklaşır yaklaşmaz, Bethany'nin Styxx'i öldürmek için kullandığı ypnisi özsuuyuyla dolu Atlantis hançerini Ash'in karnına sapladı. Bu zehir ölümlü varlıklar için ölümcül olsa da, tanrılar için güçlü bir miasmaydı ve Apollymi'nin, Acheron'un ölümü üzerine onlarla yüzleştğinde onları ölüm benzeri bir arafta kilitlemek için ailesi üzerinde kullandığı serumun aynısıydı.

Ash sendeleyerek geri çekildi ve dizlerinin üzerine düştü. Styxx ona doğru koştu.

"Acheron?"

"Simi!" diye seslendi, kardeşini görmezden gelerek. "Simi ilgileniyor, Akri!" Simi ortadan kayboldu.

Zehir yaradan vücudunun geri kalanına yayılırken Acheron'un vücudu hızla griye dönüyordu. Styxx'in yanağını kavrayıp onu kollarının arasına çekerken gözleri kıpkırmızı olmuştu.

Styxx, Acheron'un niyetinin ne olduğunu anlamadan önce, kardeşi dişlerini boynuna geçirdi ve güçlerini Styxx'in kullanımı için ona teslim etti. Bu iş biter bitmez Ash geriye çekildi ve Styxx ile bakışlarını kilitledi. "Kıçlarına tekme bas kardeşim."

"Memnuniyetle." Acheron'u yere yatıran Styxx, Urian'ın Phanen'le dövüştüğünü gördü. "Urian, güverteye."

Urian Acheron'un durumunu görünce lanet okudu.

"Onu izle ve koru." Styxx yavaşça ayağa kalktı ve Acheron'un gücüyle kendi yeni edindiği güçlerin birbirine karışmasına izin verdi. Kahretsin... Acheron'un yetenekleri

Apollymi'nin alay konusu. Eğer Katra gerçekten babasından daha güçlüyse...

Bu korkunç bir ihtimaldi.

"Styxx?"

Bethany'nin sesindeki korku karşısında tereddüt etti. Bu odada asla isteyerek incitmeyeceği tek kişi oydu. Bethany'nin elini tutarak onu kendine doğru çekti, böylece onu koruyabilecek ve güçlerinin tekrar kontrolünün ötesine geçmesi ihtimaline karşı Bethany de onu koruyabilecekti. "Ben iyiyim," diye ona güvence verdi. "Sen yanımda olduğun sürece."

Etrafında tanrılar savaşıyordu.

Leto hançerini kaldırarak onlara doğru geldi. Styxx, karısını iki kez yok etmeye çalışan kuna ile yüzleşmek için Bethany'nin önüne geçti. Buna ve karısına bir kez ve sonsuza dek son vermesinin zamanı gelmişti. Leto ona doğru sıçradı. Saldırısının gücü onun dengesini bozdu. Onu öne doğru itti ve bileğine tek bir hamleyle etkisiz hale getirdi.

Ama kaltağın onlara yaptığı her şeye rağmen, ona vurmaya cesaret edemiyordu. Bir erkeğin bir kadına vurması için, kadın bunu hak etmek için ne yapmış olursa olsun, asla ve asla bir neden olmadığı Galen tarafından ona aşılarmıştı. Erkekler çok güçlüydü.

Leto onun kendisine vurmayacağını anlayınca güldü.

Ta ki Bethany gözlerinde acımasız ve kararlı bir parıltıyla yanına gelene kadar. "Bu kaltağı yakaladım."

Styxx geri çekildi ve ikisinin de nefret ettiği tanrıçadan on dört bin yıllık intikamını almasına izin verdi. İkisini de yok etmek için elinden geleni yapmış olan tanrıçadan.

Nefret ve intikamdan bahsetmişken...

Zakar'la savaştan Archon'a doğru döndü.

Kılıcını ve kalkanını kuşanan Styxx onlara doğru yöneldi.

"Zakar?"

Sümerli Archon'un yanından geçip gitti ve Styxx Atlantisli tanrıya saldırmak için harekete geçince geri çekildi.

Archon güldü. "Gerçekten mi? Ödünç alınan güçlerin beni korkuttuğunu mu sanıyorsun evlat? Kıcımlı daha yüksek

varlıklara sildim ve

sizden daha iyi savaşçılar."

"Yüksek varlıkları kabul ediyorum, ama unutmamalısın ki Archon, benden daha iyi bir savaşçı doğmadı. Bu yüzden Aricles'i öldürmek için Apollo ve Leto'nun hile yapmasına yardım ettin. Onun iyiliği için Apollymi'ye olan borcumu ve eninde sonunda senin için geleceğimi biliyordun."

Archon alay ederek baltasını Styxx'in kalkanına indirdi. Styxx kılıcıyla onun ayaklarına doğru hamle yaptı. Yaşlı tanrı dans ederek uzaklaşırken, Styxx kolunu sıyıran bir aparkatla döndü.

Archon acı içinde çığlık attı.

Archon onun darbelerine ayak uydurmaya çalışırken Styxx onu geri püskürttü. Ve tanrı bu raundu kazanamayacağını anladığında Archon'un gözlerindeki korkuyu gördü.

"Devam et," diye alay etti Archon, "beni tekrar uyut. Tekrar özgür kalacağım. Ve bunu yaptıda, üçünüz için de geleceğim. Beni durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Geri döneceğim."

"Hayır," dedi Styxx kararlılıkla. "Yapamayacaksın." Sağa doğru çalım attı ve Archon savunmak için hamle yaptında, iyi çalışılmış bir vuruşla karşılık vererek tanrının kafasını son bir hamlede kopardı.

Odadaki herkes Styxx'in ne yaptığını anlayınca dondu kaldı. Ve daha da önemlisi, onun gerçekte ne olduğunun farkına vardılar.

Bir Chthonian tanrı katili. Tek başlarına bir tanrıyı yok etme ve evrenin dokusunu bozmadan onun gücünü Kaynağa geri gönderme gücüne sahiptiler. Bir tanrıyı öldürmek onları zayıflatsa da, yine de Cehennem Diyarı'nın en belalılarıydılar.

Onlardan birini öldürebilecek tek şey Kaynak, onun hizmetkârlarından biri, serumlar ya da başka bir Chthonian'dı. O anda Atlantisli Halikarnas'ta yaptıklarını yaptılar.

ne zaman onlar fark etti Styxx olur değil ... hemen silahlarını bıraktılar

ve

durdu.

Savaşmaya devam eden Bethany ve Leto hariç. Karısının gözlerindeki kana susamışlık korkutucu bir şeydi.

"Onları ayıralım mı?" Urian, Styxx'e katılırken sordu.

O cevap veremedi Set araya girerek Leto'yu sert bir uykuda yakaladı. Leto bayılır bayılmaz onu omzunun üzerinden fırlattı. "Onu dövme ihtiyacına saygı duyuyorum kızım ama ona karşı çok daha büyük bir kin besleyen benim. Sadece sana yaptıkları için değil, kardeşine yaptıkları için de." Bethany'nin yanağını öpmek için öne doğru eğildi. "Çok yakında geri döneceğim ve asla korkma... bir bayana vurmaya tenezzül etmesem de, bu kaltak için sezon açık." Hinzırca bir beklentiyle gülümseyen Zakar'a bakmak için durakladı.

Sonra üçü de gittiler.

"Kardeşim mi?" Bethany Styxx'e dönerken şaşkınlıkla fısıldadı. "Ne kardeşi?"

Odanın karşısındaki Seth'i işaret etti. "Seth, Apollymi seni Katateros'ta dondurduktan çok sonra doğdu."

Styxx, Acheron'un yanında diz çökerken Bethany onunla ilk kez buluşmaya gitti. Tepeden tırnağa taş grisiydi. Styxx kaşlarını çatarak Urian'a baktı. "Bunun sebebi ne?"

"Aima," diye yanıtladı Dikastis, Styxx'in yanında diz çökerek.

Styxx, Dikastis'in işini bitirmek için hamle yaptı ama Urian onu durdurdu.

"O bizim tarafımızda."

"Emin misin?"

"Şunu bıçakladı." Urian Teros'u işaret etti. "Ve kıcımlı kurtardı."

Maahes Seth ve Bethany'ye katılırken Ma'at da Styxx'in yanına gitti. Styxx'in omzuna rahatlatıcı bir el koydu.

"Acheron iyi olacak. Simi panzehiri getirir getirmez uyanacak."

Styxx buna inanmak istedi. "Emin misin?"

Başını salladı. "Aksi takdirde Apollymi bu kadar sessiz olmazdı."

Ve sessizdi... ürkütücü bir şekilde. Simi, sadece Kalosis'teki Yok Edici tapınağında yetişen Hayat Ağacı'ndan üç yaprakla döndüğünde bile Apollymi son derece çekingen ve kuşkuyla bir sessizlik içinde kaldı.

"Bunlarla ne yapacağım?" Styxx Simi'ye sordu.

Apollymi, "Nemli olana kadar çevirin," dedi. "Sonra Apostolos'un ağzına dokuz damla damlat."

Styxx tereddüt etti. "Yanlışlıkla on tane yaparsam ne olur?" "Bunu öğrenmeyelim."

Not edildi.

O dikkatle sayarken Bethany onun yanına döndü.

Dokuzuncusu Acheron'un dudaklarına çarptığı anda, rengi yavaşça tüm vücuduna geri döndü. Acheron inleyerek gözlerini açtı ve yüzünü buruşturdu. "Bir dahaki sefere nane aroması ekleyin. Bu gezegendeki en iğrenç tada sahip pislik."

Styxx alay etti. "Seni geri getirdiğim için ciddi ciddi şikayet etmiyorsun değil mi? Değil mi?"

"Evet ve hayır. Kendiniz tadına bakın ve siz de sürtük olacaksınız."

Styxx homurdanarak elini kardeşine uzattı. Acheron elini tuttu ve onu ayağa kaldırmasına izin verdi.

Birbirlerine baktılar, Estes'in Acheron'u Atlantis'e götürdüğünü günden beri ilk kez tamamen birleşmişlerdi. Sonsuza kadar ve daima kardeştiler.

Karşılıklı aptallıkla bile.

Acheron ona sıkıca sarıldı ve sonra Bethany'ye bırakmak için geri çekildi.

Hâlâ tüm bunların çarpık bir rüya olmasını bekleyen Styxx döndü ve kollarını ona doladı. Başını onunkine yasladı ve kokusu ve sıcaklığı içini başka hiçbir şeyin dolduramadığı bir şekilde doldururken derin bir nefes aldı. Tek başına bir bütün olmayı öğrenmiş olsa da, bu onların bütününün bir yarısı olarak hissettikleriyle kıyaslanamazdı. "Senin için geri döneceğimi söylemişim tanrıçam. Hiçbir şeyin beni durduramayacağını."

"Evet, ama ayak sürümek zorunda mıydın? Cidden mi?"

Kollarını ona sımsıkı sararken, alayının içinde yarattığı acıya rağmen güldü. "Korkarım burada benimle yaşamaya alışmak zorunda kalacaksın. Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim. Beni vücudundaki büyük bir dış büyüme olarak düşün."

Dudakları titrerken, kendi gözyaşları akarken ona gülümsedi. "Geri döndüğün için çok mutluyum. Keşke oğlumuz da yanımızda olsaydı."

"Biliyorum, kıymetlim," diye nefes aldı. "Um... bu konuda."

Styxx, Apollymi'nin aniden yeniden bulduğu endişeli sesine baktı. Bu gergin ses tonundan korktuğu için mutluluğunun yerini korku aldı. "Ne?"

"Sana verdiğim sözü hatırlıyor musun, Styxx?"

Hayatta kalırsa her şeyi yoluna koyacağını söyledi. "Evet?"

"Oğlunuzu ben öldürmedim. Öldürmek istedim. Çaresizce. Ama o minik, güzel bebeğe baktığımda Apostolos'u gördüm ve ona zarar vermeyi kendime yediremedim."

Bethany'nin nefesi kesildi. "O yaşıyor mu? Nerede o?"

Apollymi'nin bakışları, arkasına bakmak için dönen Urian'a yöneldi.

Styxx'in çenesi anlayışla düştü. "Urian Galen mi?" Yine de bir parçası bunu ilk tanıştıklarında anlamıştı. Aralarındaki bağı ve sevgiyi hissetmişti. Şimdi her şey çok anlamlıydı.

Urian başını salladı. "Bu mümkün değil. Ben onlar ölmeden önce doğdum."

"Hayır, değildin." Apollymi hüzünle gülümsedi. "Strykerius sana bunu söyledi çünkü senin ve kardeşinin lanetli doğan ilk Apollitler olduğunuzu bilmeni istemedi. Ve bu benim hatamdı. Bilerek Strykerius'un karısını seçtim çünkü Apollo'nun Styxx'in çocuğuna bakmasının mükemmel bir intikam olacağını düşündüm... her iki yaşamda da. Apollo'nun gerçekten katlanamadığı bir kadının ölümü için hepinizi lanetleyeceğini hiç düşünmemiştim. Mesela

Apostolos ve Styxx, kanınız Strykerius'un gerçek oğlununkiyle karıştı ve bu sizi de Strykerius'un bir parçası yaptı. Sen, çocuk, yarı insan, Atlantisli ve Apollit olan yaşayan tek varlıksın... ve damarlarında üç panteonun ve tanrının kanını taşıyorsun."

Urian dehşete kapılmıştı. "Stryker biliyor mu?"

Başını salladı. "Ona uzun zaman önce -sen büyüdükten ve o senin bazı yeteneklerini merak ettikten sonra- senin bu dünya için çok özel olduğunu ama gerçek ebeveynlerinin kim olduğunu bilmediğini söyledim. Bir zamanlar üzerinde yaşadığın kötü ruhların sana hiç bulaşmamasının nedeni senin eşsiz soyundu. Neden türünüzün diğer üyelerinden daha uzun süre beslenebildiğiniz ve kanınızın Phoebe'yi yaşarken nasıl ayakta tuttuğu. Strykerius'un seni kalbinden bıçaklamak yerine boğazını kesmesinin nedeni de buydu. Diğer Daimonların aksine, kalp yarısından ölmezdin. O zamanlar seni sadece kan kaybı öldürebilirdi."

Urian Acheron'a baktı. "Bunu biliyor muydun?"

"Stryker'ın seni bıçaklamak yerine boğazını kesmesinin tuhaf olduğunu biliyordum ama hayır. Yeğenim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Annem" -ona kızgın bir bakış fırlattı- "bana bundan hiç bahsetmedi."

Urian kaşlarını çatı. "Dostum, şu anda berbat durumdayım. En iyi arkadaşım babam mı? Çocukken idolüm olan adam... kolumda dövmesi olan adam... Ve benden daha genç. Evet, bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Biri zihnimi silsin, lütfen! Sığınak'taki ejderha nerede? Simi, git Max'i getir. Ona ihtiyacım var."

Bethany dudağını ısırarak Urian'a temkinli bir şekilde yaklaştı. Apollymi'nin söylediklerine fiziksel bir onay ararken kalbi hızla çarpıyordu. Saçları Styxx'inkinden daha açık olsa da Aara'ninkisiyle aynı renkteydi. Babası kadar uzun boylu değildi ama Styxx'in sinirlendiğinde ya da kafası karıştığında takındığı ifadenin aynısını takınmıştı. Ona bakarken nazik bir elini yanağına koydu. "Sende babanı görüyorum. Bebeğim çok güzel. Tıpkı benim gibi

olacağını biliyordum." Binlerce duygu onu parçalara ayırırken onu kollarına çekti ve sıkıca sarıldı. Ama inkâr edemediği tek şey, onun yanlarında olmasından duyduğu sevinçti. Apollymi sonunda şefkati ve nezaketi öğrenmişti. "Büyümeni göremediğim için nefret ediyorum ama seni seviyorum... Urian."

Urian'ın söylediklerine rağmen, sanki onu o büyötmüş gibi ona sarıldı. Styxx yüzyıllardır yapmak istediğı gibi kollarını her ikisine de doladı. Bunun gerçek olduğuna inanamıyordu. Gerçekten onunla birlikte olduklarına.

Sonunda.

Bir yanı, Apollymi'nin ona yıllar önce Urian'dan bahsetmemiş olmasına iki kat öfkeliydi. Ama şu anda onlara sahip olduğu için o kadar mutlu ve minnettardı ki, değiştiremeyeceğı bir geçmişe ağıt yakarak tek bir an bile geçirmek istemiyordu. Cehennem zaten hayatının çok fazla yüzyılına sahipti. Şu anda tek istediğı olanları unutmak ve nihayetinde umut ve sevgiyle dolu olan geleceğı odaklanmaktı.

Ve aile.

Onun için gerçekten önemli olan tek şey.

Evet, hayat herkes için zordu ama tek başınıza savaştığınızda daha da zorlaşıyordu. Ve Styxx tek başına güçlü olsa da, arkasında kardeşi, yanında karısı ve oğlu varken çok daha güçlüydü.

24 Aralık 2012

Styxx, herkesin arenayı terk ettiğini fark etmek için ailesinden uzaklaştı.

Apollymi hariç. Onları izlerken kristal gözyaşları solgun yanaklarında parlıyordu. "Hepinize yaptığım şey affedilemezdi. Öfke ve acıyla öfkelenim ve intikam sandığım şey bencilce bir kıskançlıktan başka bir şey değildi. Bebeğimi asla kucağıma alamayacağımı bildiğim için bu zevki ikinizden de aldım ve bunun için gerçekten üzgünüm. Ama oğlunuz sayesinde Apollitleri kurtardım. Öfkem yatıştığında ve onu anne ve babasından ayırmakla ne kadar yanlış yaptığımı anladığımda, onu ikiniz için güvende tuttum."

Styxx ona ters ters baktı. "Hayatta olduğum, hapsedildiğim ve oğlumun büyüdüğünü göremediğim için ne kadar öfkelendiğimi kelimelerle ifade edemem-"

Apollymi başını salladı. "Biliyorum, Styxx."

Ve biliyordu. Nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Yirmi bir yıl sonra oğlunu sadece o görebilmişti.

Bu nedenle, Acheron da onun acısını paylaşıyordu. Artemis ve Apollymi de ona aynı şeyi yapmıştı. Beş yıl öncesine kadar Acheron Katra'dan haberdar değildi ve yüzyıllar boyunca zaman zaman onunla aynı odada bulunmuş olsa da onun kendisinin ve Artenis'in bir parçası olduğunu bilmiyordu.

Bu da soğukkanlıydı.

Styxx, Apollymi'nin bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Gariptir ki Apollymi, şu anda sana karşı bir nefret besleyemiyorum. Bir dakikamı bile başka bir şey düşünerek harcamayacak kadar yanımda oldukları için minnettarım."

Bethany başını salladı. "Muhtemelen sabah senden nefret edeceğim, Pol. Ama bu gece Styxx ile birlikteyim. Sadece çocuklarımla birlikte olmak ve diğer her şeyi unutmak istiyorum."

Apollymi başını onlara doğru eğdi. "Diğerleri sessizce ana tapınağa geri döndüler ve üçünüzü kendi halinize bıraktılar. Bir şeye ihtiyacınız olursa... yanınızda olacağımı bilin." Kalosis'e döndü.

Styxx karısına ve oğluna gülümsedi. "Geceyi ikinizle de konuşarak geçirmek için her şeyimi verirdim. Ama..."

Urian onun yerine, "Yapacak bir şey yok," dedi.

Bethany oğluna yüzünü çevirdi. "Sana konuşmayı kim öğretti?"

Urian gözle görülür bir şekilde irkildi. "Tüm bu modern değişiklikler ve aletlerle kaba bir uyanış yaşayacak, değil mi?"

Bu onun kaşlarını daha da çatmasına neden oldu. "Ne zamandır yokum?"

Styxx saatini kontrol etti. "Elini bırakalı on bir bin beş yüz otuz dokuz yıl, yüz seksen üç gün ve aşağı yukarı on saat oldu... birkaç dakika önce."

Bethany sürenin uzunluğu karşısında şaşkına dönmüştü. Ama bundan daha fazlası... "Kalp atışlarını gerçekten saymışsın."

Styxx kolunu tekrar koluna geçirdi. "Oh Beth, hiçbir fikrin yok."

Her zaman yanında olsunlar diye isimlerini kendi bedenine kazıdığı yara izini gördüğünde gözyaşlarına boğuldu. Galen'in adını öptü ve sonra dudaklarını onunkilere doğru kaldırdı. Onu daha fazla sevebileceğini düşünemezdi ama o anda... tek istediği gecenin geri kalanını onun içinde geçirmek ve asil prensine ne kadar hayran olduğunu göstermekti.

Urian alçak sesle ıslık çaldı. "Biliyor musun, eğer ailem olmasaydın bu garip olurdu. Ebeveyn tanımlaması ick faktörünü katlanarak artırıyor."

Bethany gülerek öpücükten uzaklaştı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Seni tanımak için yanıp tutuşuyorum." Tekrar ona baktı

Styxx. "Ve seninle konuşacak çok şeyimiz var. Ama..." "İlgilenmemiz gereken tanrılar var," diye nefes aldı Styxx.

Başını salladı. "Bizi bir daha asla tehdit edemeyeceklerinden emin olmak istiyorum."

"Daha fazla katılamazdım."

Kalbi gurur ve sevgiyle kabaran Bethany onların elinden tutarak ana tapınağa ışınlandı. Savaş izlerini, duvarlardaki ve yerdeki kan miktarını görünce nefesini sertçe içine çekti. Dehşete kapılarak Styxx'in mahcup bakışlarıyla karşılaştı. "Lütfen bana bunun senin olmadığını söyle."

"Bir kısmı öyle, ama çoğu Demonbrean'dı. O piç kesilmiş bir domuz gibi kan akıtıyor."

İlerlemeye başladığında, Styxx onun elini bırakmayı reddetti. Kaşlarını çatarak geri döndü.

Gözlerindeki acı dolu korku kalbini parçaladı. "Bir keresinde istemediğim halde elini bırakmıştım ve bu hayatımın en büyük hatasıydı. Bir daha asla yapmaya niyetim yok."

Parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve onu Archon'un siyah tahtında oturan Acheron'a doğru çekti. Bu yeterince şok ediciydi ama Artemis ve Sümer tanrısı Sin'in varlığı gerçekten kafasını karıştırmıştı.

Çok şey kaçırdım....

Tanrıların çoğu artık gitmişti. Geriye sadece Ma'at, Urian, Sin, Artemis, Seth, iki iblis ve tanımadığı bir adam kalmıştı.

Tahtın yanında durakladı. Styxx sırtını ona yasladı ve kollarını beline doladıktan sonra çenesini başının üstüne koydu. Bir zamanlar bu sıkışıklıktan rahatsız olurdu.

Bu gece hiçbir şey onu daha fazla memnun edemezdi. Acheron onlara baktı.

"Bizi yakalamak mı?" Styxx sordu.

Simi sinirli bir nefes verdi. "Akri o iğrenç tanrılardan hiçbirini yememe izin vermiyor. Dünya ne zaman bir

İblis, bir parmak sandviç ya da tek bir parmak eklemi için bile yalvarmak zorunda. Trajik. Korkunç trajik."

Styxx, Bethany'nin şaşkınlığına gülerek kulağına fısıldadı. "Simi'yi sonra açıklarım."

Acheron, Simi'nin sözleri üzerine bir "heh" sesi çıkardıktan sonra Styxx ile konuştu. "Archon'un kafasını alma şeklinden sonra, geri kalanlar durağanlığa geri dönmekten çok mutlular. Ama birkaçının Kat tarafından hortumlanmasına ve insan dünyasına geçişine izin vermeyi düşünüyordum."

Styxx tereddüt etti. "Hangileri?"

"Önce seninle görüşmeden bu teklifi yapmayacaktım. Sen buradayken sana pek nazik davranmadıklarını biliyorum ve eğer onları temizlemek istiyorsan sana yardım edeceğim."

Bethany başını geriye doğru eğip kaşlarını çatarak Styxx'e baktı. "Siz ikiniz ne zaman arkadaş oldunuz?"

Styxx onun burnunun ucunu öptü. "Sen uyanmadan yaklaşık beş dakika önce."

Kaşları daha da çatıldı. Daha sonrası için kesinlikle bir sürü sorusu vardı.

"Dikastis," diye devam etti Acheron, "yalnız bırakacaktım... sen kabul ettiğin sürece. Yeterince iyi birine benziyor."

Bethany başıyla onayladı. "Kurallar çiğnenmediği sürece son derece güvenilir ve sadıktır."

"Epithymia güçlerini geri alabilecek mi?" Styxx sordu.

Sin neşeyle güldü. "Kesinlikle hayır. Güven bana. Kat güçlerini aldığı anda, güçlerin gitmiş olarak kalır. Teknik olarak -teoride-Kat onları geri verebilir. Karım burada değilken onun adına konuşmaktan nefret ediyorum ama Epi'nin onsuz olmayı öğreneceğinden eminim."

Bunu söyleme şeklinden Bethany, Sin'in karısına karşı güçlerini kaybetme konusunda ilk elden deneyimi olduğundan şüphelendi.

Acheron devam etti. "Leto Set'le birlikte ve ben bu işe karışacak değilim. Özellikle de Seth ve Artemis'in onun hakkında bana söyledikleri ve hepinize yaptıkları göz önüne alındığında."

Artemis gururla çenesini kaldırdı. "Evet, onu arabanın üzerinden attık."

Acheron gözlerini devirdi. "Otobüsün altında, Artemis. İnsanları otobüsün altına atıyorsun."

"Her neyse. Annem bebeğimi tehdit etti ve benim sadakatim Katra ve Mia'ya, başka kimseye değil... Katra'nın başka çocukları olana ve onların da bebekleri olana kadar. Ama hepsi bu!" Dudaklarını büzdü. "Bir dakika, bir tane daha var ama hepsi bu kadar ve kızıma zarar vermekle tehdit eden düveye değil. İkisine de. Annemi memnuniyetle Set'e teslim ettiğime göre, Epithymia'yı kişisel koleksiyonum için istiyorum."

Acheron Styxx'in bakışlarıyla karşılaştı. "Birinin hayatını cehenneme çevirebilecek biri varsa, Artemis'in uzmanlığına şahsen tanıklık edebilirim."

Styxx, Acheron'un yetersiz ifadesine ve Artemis'in ona bakışına gülmemek için kendini zor tuttu. Kardeşi haklıydı. Artemis birini nasıl cezalandıracağını kesinlikle biliyordu. Sevdiğini iddia ettiği Acheron'a yaptığı bazı aşırı şeyler düşünüldüğünde, gerçekten nefret ettiği birine neler yapabileceğini hayal bile edemiyordu. "Uyum içindeyim."

"Ben de," diye onayladı Ma'at.

"Bu da bizi Apollo'yla baş başa bırakıyor." Acheron bakışlarını odada gezdirmek için durakladı. "Çoğumuzun ona karşı eşit derecede kını var, bu yüzden kaderi konusunda nasıl adil olacağım konusunda hiçbir fikrim yok."

Artemis iç çekti. "Çok istesem de onu öldüremezsin."

Birden eski bir anı ve fikir aklına gelince, Styxx şeytani bir tonda gülmeye başladı.

Bethany kaşlarını çatı. "Bu beni neden korkutuyor?"

"Çünkü biri için mükemmel bir hediyem var. Simi bile onaylayacaktır."

* * *

Apollo, Artemis'in kendisini bir sinekten daha sıkı tutan diktyon ağına karşı mücadele ederken ağzını tıkayarak öfkeyle bağırdı

bir örümcek ağında. Normal güçleri olsaydı kaçabilirdi. Ama Urian'ın kolyesi güçlerinin tükenmesini sağladı.

Urian kötü bir çizgi film kahramanı gibi kıkırdadı. "Hatırlat da babamı asla ama asla kızdırmayayım. Stryker'ı kastetmiyorum. Lanet olsun, baba. Bu çok soğuk."

Artemis gülümsedi. "Evet, intikam bir kedidir."

Acheron içini çekti ve başını ovuşturdu. "Kesinlikle pes ediyorum."

Kardeşinin kızgınlığını görmezden gelen Styxx, Apollo'yu ayağa kaldırdı. "Pekâlâ. Uzun zamandır gecikmiş özel bir teslimat yolda." Acheron'a bakmadan önce Bethany'yi öptü. "Kızıma iyi bak. Ben hemen döneceğim." Urian'a döndü. "Hazır mısın?"

"Önden buyurun."

Styxx, "bitmediğini" bilmesine rağmen onları doğrudan Apollymi'nin bahçesine, çeşmesinin başında oturduğu yere ışınladı.

Öfkeyle soluyarak ayağa kalktı. "Bu da ne böyle?"

Styxx Apollo'yu önünde diz çökmeye zorladı. Styxx'in onu Archon'a işkence için teslim ettiğinde olduğu gibi tamamen çıplak ve bağlı olan Apollo'nun itaat etmekten başka seçeneği yoktu. Piç kurusu ona zerre kadar merhamet ya da şefkat göstermiş olsaydı, Styxx Olimposlu için üzülürdü.

Ama Artemis'in dediği gibi, intikam bir kedidir. Ve bu kedinin vahşi pençeleri vardı.

"Hediyelerle geldim leydim. Aricles olarak, Apollo'yu yendikten sonra size teslim edeceğime söz vermiştim... Sözümü tutmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Urian'ın kolyeyi Apollo'dan çıkarabilmesi için geri çekildi.

"Bunu Davyn'e geri verip hemen döneceğim." Apollymi bön bön baktı.

"Anlamıyorum."

"Acheron ve ben Apollo'nun hayatlarımızı çok uzun süredir mahvettiğine karar verdik. Ve sen Apollo'yu öldüremezken, biz

Onu burada zaman geçirmenize yardımcı olabilecek eğlenceli bir oyuncak olarak bulabileceğinizi düşündüm."

Bu fikrin tadını çıkarırken dudaklarında yavaş ve sadist bir gülümseme belirdi. "Oh, güven bana, Styxx, söz veriyorum onu öldürmeyeceğim. Bu çok nazik bir son olurdu. Hayır, hayır, hayır... Bunun her dakikasından zevk almayı planlıyorum." Aralarındaki mesafeyi kapattı ve Styxx'i yanağından öptü. "Hediyem için teşekkür ederim, m'gios. Ve lütfen kardeşinize en derin sevgi ve hayranlığımı iletin."

Fransız kapıları açıldı ama Urian yerine Stryker'ın karısı Zephyra aç gözlerle içeri girdi. Apollo'yu görünce açgözlülükle, "Ah," diye güldü. "Onu hissettiğimi biliyordum." Apollymi ile bakışlarını kilitledi. "Hediyenle bir tur atabileceğim zaman bana haber ver."

Apollo çığlık atıp çırpınırken Styxx'in omurgasından aşağı bir ürperti indi. Tek bir kalp atışı için, Styxx neredeyse kendini kötü hissetti. Ama bu his çabucak geçti.

Apollo'yu görmezden gelip Zephyra ile konuşurken Apollymi'nin gülümsemesi genişledi. "Merak etme çocuğum. Apollo'nun bir zamanlar Styxx için yaptığı iyiliğin karşılığını vereceğimden emin olabilirsiniz. Ona saldırmak isteyen herkes onu alabilir. Ne de olsa bolca vaktimiz var."

"Troo to peridromo" Karnını doyur, dedi Styxx, Dionysos'un Styxx'i Apollon'a ilk sunduğu zaman söylediği sözleri aynen kullanarak. Urian onlara katılınca döndü.

Birlikte, Tory ve Ma'at ile konuşurken Sebastos'u kucağında tutan Bethany'nin yanına ışınlandılar. Onu sarışın bir erkek bebekle görünce kasıklarına bir balyoz gibi indi. Tıpkı gördüğü rüyalar gibiydi.... Tam bir dakika boyunca nefes alamadı.

Ta ki kadın ona bakıp gülümseyene kadar. "İşte orada. Bas, Styxx Amca'ya merhaba de."

"Merhaba, Unkie Six!" dedi gülerek ve Bethany'nin kollarında zıplayarak.

Kız onun karnını gıdıkladı. Küçük eli uzun saçlarına dolanırken ciyaklayarak onu öptü.

"İyi misin?" Acheron, Styxx'in arkasından yaklaşıırken sordu.

Styxx, Urian'ın bakışlarıyla karşılaştı ve başını salladı. "Öyleyim." Ve yüzyıllardır ilk kez gerçekten öyleydi.

Karısıyla arasındaki mesafeyi kapatan Styxx elini Sebastos'un buklelerinin üzerinde gezdirdikten sonra bebeğin elinin Bethany'nin saçlarından çözülmesine yardım etti. "Selam, Bas."

"Onu tutmak ister misin?" Tory sordu.

Düşüncesi bile dehşete düşüren Styxx başını salladı. "Onu kırabilir ve Acheron'u kızdırabilirim."

Tory ve Bethany güldüler.

Bethany, "Onu kıramazsın tatlım," dedi.

"Bilmiyorum. En son o yaşta bir çocuğu kucağıma aldığımda kırmış olmalıyım çünkü her tarafıma akıttı."

Bethany o kadar çok güldü ki, Bas'ı düşürmeden önce annesine geri vermek zorunda kaldı.

Tory, Bas'ın başını öptü. "Haklısın Bethany. O çok komik."

"Artık döndüğüne göre," dedi Ma'at, "bir şeyi bitirmemiz gerekiyor. Hepiniz bize izin verir misiniz?"

Neye ihtiyacı olduğundan emin olmadıkları için, Savitar'ın evine gitmelerine izin verdiler.

Bethany bulunduğu yer karşısında şaşkına dönmüştü.

"Neredeyiz biz?"

Ma'at onu Simi'nin bedenini götürdüğü yatak odasına çağırarak cevap verdi.

Styxx, Bethany'nin cesedini hâlâ daha önce bıraktığı yatakta görünce nefesi kesildi. Elbisesinin temiz olmasına şaşmamalıydı. Yine de... "Anlamıyorum... neler oluyor?"

"Set sana söyledi. Onun kalbini kırdı. Apollo'nun seni öldürmesi için onu kandırdığı günden beri bir bütün olmadı. Leto onun intikamcı yanını çağırdığında, Bet'in sadece Aricles'i seven kısmı kaldı." Onun yanında duran Bethany'yi işaret etti. "İşte bu."

"Tılsım bu yüzden mi katılmıyor?"

Ma'at başını salladı. "Bethany ve Bathymaas ile bir bağlantı olarak, tılsım bir kez kırıldığında değersizdi.

Aricles'in ölümü. Bathymaas sana kendisi söyledi, uzun zaman önce. Sen onun kalbisin. Onu sana Aricles olarak verdi ve seninle, sadece seninle yeniden doğdu. Bu yüzden seni tekrar bulana kadar ne gülümseyebildi ne de gülebildi. Ona dönme sözünü tuttuğundan emin olmak için kalbini senin ruhuna bağladı." Yatağa doğru ilerledi. "Şimdi gel, Bet. Seni tekrar bir araya getirelim, ilk ve son kez."

Bethany tereddüt etti. "Ben farklı mı olacağım?"

"Hayır, kıymetlim." Ma'at ona nazik bir gülümseme verdi. "Ancak yeniden tamamen mutlu olabileceksin."

Korkuyla dudağını ısırarak Styxx'e baktı.

Onun omuzlarını ovuşturdu. "Ben buradayım Beth. Hiçbir yere gitmiyorum."

İsteksizce onu terk etti ve yatağa gitti. "Ne yapacağım ben?"

"Sadece üstüne uzan." "Bu kadar mı?"

Ma'at başını salladı.

İşe yaramasını umarak Bethany kendini diğer bedeninin üzerine bıraktı. İlk başta hiçbir şey hissetmedi. Sonra yavaş bir yanma başladı. Yıldızları görene kadar kanına yayılan bir yanma. Bir sonraki anda düştü ve gözlerini açtı.

Ayağa kalktı ve etrafına bakındı. "Ne oldu?" "Geri döndün." Ma'at onun yanağını öptü. "Ve ben dışarıdayım Burada. Savitar sahilde ve şafak sökene kadar dönmeyecek. İkinizi rahatsız edecek kimse yok ve ikinizin de biraz yalnız kalmak istediğinizi biliyorum." Parladı.

Birdenbire emin olamayan ve temkinli davranan Styxx yatağın kenarına oturdu.

Bethany onun kendisine bakmasını izledi. Mavi gözlerinde bunun gerçek olmadığından korktuğunu söyleyen bir ışık vardı. Tekrar yalnız uyanacağından.

Gerçekte, tüm bunlar kafasını karıştırmıştı. Tuhaf bir gün geçirmişti. Ama şimdi...

Gömleğinde bıçağın **açtığı** deliği parmaklamak için uzandı. Leto'nun yaptığı şey yüzünden midesi bulandı.

yüzünü buruşturdu. "Çok üzgünüm, Styxx. Şimdi ailenin her üyesi seni öldürmeye çalışıyor."

"Urian hariç."

Gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama başaramadı. "Gün daha yeni başlıyor."

Güldü. "Eğer seni geri kazanmamı sağlayacaksa Beth, kalbimi oyup bir tepside sunabilirsin."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Bunca yüzyıldır gerçekten bir kadınla birlikte olmadın mı?"

"Güven bana, öğrenmek üzeresin. Eğer içine girecek kadar uzun süre dayanabilirsem, bu bir mucize olacak...." Adam sertçe yutkunurken perili bakışları kadını yaktı. "Tabii beni kabul edersen."

Ve onun en çok sevdiği yanı da buydu. Tüm özgüvenine ve gücüne rağmen, hala derin utangaçlık ve belirsizlik anları vardı. Çok değil ama sevimli ve yanıltıcı olmaya yetecek kadar.

Gömleğini çıkardı ve elini göğsünün ortasındaki yara izinin üzerine koydu. "Senin için çok üzülüyorum. Bana sanki daha dün birlikteymişiz gibi geliyor. Ne kadar uyuduğuma dair hiçbir fikrim yok. Ama senin için-"

Parmaklarını kızın dudaklarının üzerine koydu. "Önemli değil."

Yine de vardı ve o da bunu biliyordu. Apollo'yu Apollymi'ye teslim etmeye gittiğinde, Tory ve Acheron ona eskiz defterlerinden bahsetmişlerdi. Onsuz geçen yüzyıllar boyunca ne kadar eziyet çektiğini ve mutsuz olduğunu. Onun inancını ve sadakatini nasıl koruduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Devam etmek ve hayatta kalmak için gereken gücü nasıl bulabildiğini. Ama bunu başardığı için çok mutluydu. Yine de Styxx asla korkak biri olmamıştı. O sadık bir savaşçı kahramandı ve her zaman öyle kalacaktı. Kusursuz derecede mükemmel. Kalbinin koruyucusu. Onu memnun etmek isteyerek kalçalarına doğru ilerledi.

Styxx, kızın yumuşak bedenini karşısında hissedince nefesini sertçe içine çekti. En çaresiz olduğu şey karşısında titredi. Ve yine de, onun

gerçekten burada, onun kollarındaydı. Ellerini onun saçlarına daldırdı ve tüm varlığını ateşe veren bir öpücük kondurdu. Ve bir elini göğsünden aşağıya, kot pantolonunun düğmesine doğru götürdüğünde, ellerini çıplak teninde hissetme ihtiyacından öleceğini düşündü.

Geri çekilip onun yanına kayan Bethany, adamın fermuarını çekiştirirken kaşlarını çattı. "Bu şey de ne?"

Güldü. "Fermuar."

"Fermuar nedir?"

Dionysos onu New Orleans'a ilk götürdüğünde kafasının ne kadar karışık olduğunu hatırlayarak gülümsedi. "Kıyafetleri vücuda sabitler." Botlarını çözüp yere bıraktı, sonra da ona kot pantolonunun fermuarını ve düğmelerini nasıl açacağını gösterdi.

"Chiton'unu özledim. Kolay erişim sağlıyordu." Kot pantolonunu aşağıya doğru itti, ta ki arayan ellerine maruz kalana kadar.

Nefes alış veriş zorlaşmıştı. Styxx onun kendisine dokunmasından başka bir şey düşünmemek için elinden geleni yaptı. Ama kadın elini sikinin uzunluğuna götürüp onu kavradığında, Styxx savaşı bir kalp atışında kaybetti. İstemesine rağmen, saf mutluluğun göz kamaştırıcı tatlı bir anında boşaldı.

Vücudu hâlâ titriyordu, başını yastıkların altına gömdü ve büyük bir acı ve utanç içinde inledi. Haklıydı. Sadece içine girememiş değil, yanına bile yaklaşamamıştı. "Ben değersizim!"

Yastığı yüzünden çekerken onu okşamaya ve kızdırmaya devam etti. "Hayır, Styxx. Sen değilsin. Senden şüphe etmedim ama bu bana beni ne kadar sevdiğini ve bana söz verdiğin kadar sadık olduğunu gösteriyor." Burnunu şakacı bir şekilde kırıştırarak ona gülümsedi. "Ayrıca, seni tanıyorum. Önümüzdeki yirmi dört saati bunu telafi etmek için fazlasıyla harcayacaksın. Sen çok başarılı biri değilsin."

Saçının bir tutamıyla oynamak için uzandı. "Ben öyleyim Beth, ama sadece senin için." Sonra peplosunu çıkardı ve onu ters çevirdi, böylece onun görüntüsünün tadını çıkarabilecekti

yatağında çıplaktı. Nereden başlayacağına dair kararsızlığı onu felç ederken kalbi hızla çarpıyordu. Onu yutmak istiyordu.

Dudaklarından başlayıp güneye, göğüslerine doğru ilerledi.

Parmakları onu okşayıp derinlemesine incelerken ve ona duyduğu ağırlı ihtiyacı artırırken, her santimini titizlikle tadarken Bethany başını ona yasladı. Ve ağzı, vücudunun merkezinde parmaklarının yerini aldığı anda, coşkuyla haykırdı.

Boğazının derinliklerinden güldü. "İşte bu, Beth. Benim için gel. Seni tatmalıyım."

Bu sözler onu uçurumun kenarına gönderdi. Başını geriye atarak, zevk onu parçalara ayırırken çığlık attı ve vücudu saf ritmik mutlulukla spazm geçirdi. Adam hâlâ onu kemiriyor ve orgazmın son zerresini de içinden çıkarana kadar onunla alay ediyordu.

Sonra yavaşça dudaklarına doğru ilerledi. Uzun ve sert vücudu bacaklarının arasında uzanırken kollarının üzerinde yükselip ona baktı.

Bethany onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve sikinin karnına doğru sertleşmeye başladığını hissetti. "Gördün mü, işe geri döneceğini biliyordum."

Gülümseyerek onun dudaklarını öptü ve sonra kendini onun içine kaydırды. Kadın vücudunu onunkinin etrafına sararken, adam kalçalarına doğru itmeye başladığında birlikte inlediler.

"Seni çok özledim," diye kulağına nefes verdi. "Ve sadece bunu değil. Kendimi senin kokunda ve sıcaklığında boğabilirim."

"Sonsuza kadar seninim.
Gerçekten." "Ve ben de
sonsuz dek seninim."

Bu kez Styxx onları bir daha hiçbir şeyin ayıramayacağını biliyordu. Ve eğer herhangi biri ya da herhangi bir şey bunu deneyecek kadar aptalsa, hem Archon'a hem de Apollo'ya verdiği dersi öğreneceklerdi. Didymoslu Styxx istediği şey için savaştı. Geri adım atmadı. Pes etmedi. Kaybetmedi.

Ölümden dönmek anlamına gelse bile. Durdurulamazdı ve bir daha asla en önemli parçası olmadan yaşamayacaktı. Bethany.

28 Aralık 2012

Azura kapıyı çalmadan Noir'ın çalışma odasına girdiğinde onu hizmetkârlarından birini içeri almakla meşgul buldu. "Kaldır onu aşkım. Konuşmam gereken bir iş var."

Noir onun davetsiz misafirliğine homurdandı. "Bu kadar önemli olan nedir?"

."

"Rezar geri döndü."

Kadını kucağından itti ve hızlı bir şekilde pantolonunun içine geri girdi. "Ne?"

Başını salladı ve hizmetçinin hızlıca çıkışını izledi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kardeşiyle yüzleştirdi. "Ve Bathymaas Aricles ile yeniden bir araya geldi."

"O zaman kehanet doğru...."

"Öyle görünüyor." Azura ona doğru burnunu kırıştırdı. "Şu anda Karanlık Aydınlığı örtüyor."

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz?" "Kölemiz bir rapor hazırladı."

Noir bunu düşündü. "Braith'i henüz bulamadı mı?"

"Hayır. Hâlâ arıyor. Ama Bathymaas serbestken..."

Malachai çok geride kalmayacaktır. Denge her zaman korunmalıdır.

Ve masum insanların üzerine c e h e n n e m i yağdırmak üzereydiler....

Noir bekleyemedi.

9 Şubat 2013

Acheron kardeşinin kendisini karşılamasını bekliyordu, bu yüzden yatak odasının kapısı açıldığında eski rüya tanrısı Arik'i orada görünce şaşırdı. Arik, Tory'nin kuzeni Geary'nin kocası olduğu için ziyaret etmesi alışılmadık bir durum değildi.

"Tory evde değil. Bethany ile bebek kıyafetleri almaya gitti."

"Ben değil Burada için bkz. Tory. I aranıyor için sor sana bir şey."

Ash battaniyeyi öğleden sonra uykusunun ortasındaki Bas'ın üzerine çekti. "Elbette. Neye ihtiyacın var?"

"Babası öldüğünde Tory kaç yaşındaydı?"

İşte bu tuhaf bir soruydu. "On."

Arik inkâr edercesine başını salladı. "Tory ile 1996 yılında ilk tanıştığım da Geary bana babası öldüğünde altı yaşında olduğunu söylemişti."

Bunun üzerine kaşlarını çattı. "On yaşına kadar olan doğum günlerinde babasıyla çekilmiş fotoğrafları var. Yanılıyor olmalısınız."

"Hayır, değilim. Geary'nin bile artık Tory ile bundan daha uzun süre birlikte olduğuna dair anıları var... ve elimizde yakın zamana kadar hiç var olmamış fotoğraflar var."

Ash, Arik'in ona söylediği şeyin önemine lanet okudu. "Zaman dizisiyle kim oynuyor?"

"Bilmiyorum. Ama kalbine en yakın ve en sevdiğin kişiyi etkilediği için..."

Büyük olasılıkla bir şekilde Acheron'la ilgiliydi. Endişeyle yüzünü buruşturdu. "Yani değiştirilen her neyse, senin onunla tanıştığın 1996 ile benim onunla tanıştığım 2008 yılları arasında gerçekleşmiş olmalı."

Arik başını salladı. "Tiva ve Zev'i serbest bırakan şeyin Aralık ayındaki kozmik hizalanmadan çok bu zaman ihlalinin olduğunu düşünüyorum." Tiva asıl zamansızlık tanrıçasıydı ve kardeşi Zev de zamanın ta kendisiydi.

Kaos ve Düzen....

Ash küfretmek istedi. "Tiva'yı Aralık ayında gördüm. Zaman Taşı'nın peşindeydi."

"Şimdi nerede?"

"Güvende. Sahibinin ellerine geri döndü." Ne Kateri ne de Ren ona bir şey olmasına izin vermezdi. Ren de Tiva'nın Taş'a yaklaşmasına izin vermeyeceğini çok iyi biliyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim. Ama Düzen ve Kaos serbest bırakıldığında..." Ve sadece Zev ve Tiva değil.

Set ve Bethany de

Düzen ve Kaos. Ve şimdi onlar da serbest bırakıldı.

Evet... bu kötü görünüyordu.

"Bir şey geliyor, Acheron. Ve ne olduğunu bilmiyorum. öyle."

"Ben de öyle. Ama en azından bu konuda önceden uyarıldık.

Bakalım başka gedikler ve dalgalanmalar bulabilecek miyiz? Belki de yapılanları geri alabiliriz."

Arik başını salladı. "Öğrendiklerimi sana bildiririm." "Ben de aynısını yapacağım."

Arik gider gitmez Ash geri dönüp uyuyan oğlunu izlemeye başladı, korku varlığının her parçasına nüfuz etmişti. Biri ya da bir şey zamanla oynadığında hiçbir şey iyi olmazdı. Artemis'in derin çılgınlık anları olsa da, bununla uğraşmaya cesaret edemezdi.

Belki de Were-Hunter'lardan biri...

Ya da çok daha ölümcül bir şey.

Her ne ya da her kim olursa olsun, Acheron onları bulacak ve bunun bedelini ödetecekti. Hepsinden önemlisi, hiçbir şeyin yenemeyeceği tek kötülüğü serbest bırakmadan önce onları durduracaktı.

21 Eylül 2013

"Şunlara bak, Apollymi. İki yetişkin, ölümsüz savaşçının bu kadar küçük bir şeyden bu kadar korkmasından daha acınası bir şey gördün mü hiç? Doğum konusunda kim daha gergin bilmiyorum... babam mı yoksa amcam mı?"

Katateros'taki gölge formunda, Apollymi, Styxx ve Apostolos'un buz parçaları toplamasını izlerken Ma'at'a daha fazla katılamazdı. "Onlara su kaynattıralım mı?"

Athena güldü. "Belki de en rahatsız edici buldukları şey benim varlığımdır. Ne de olsa en son onların doğumuna katılmıştım ve... Neyse ki bu çok daha iyi sonuçlanacak. Sanırım."

Styxx kaşlarını sertçe çatarak üç tanrıçayı sıkıştırdı. "Sizi duyabildiğimizi biliyorsunuz, değil mi?"

Athena güldü. "Tabii ki var, aşkım. Eğer yapamasaydınız bu kadar eğlenceli olmazdı."

"Styxx!" Acheron havladı. "Buraya gel. Şimdi!"

Tanrıçaları görmezden gelen Styxx elinde buzla Bethany'ye doğru koştu. "Buradayım, Beth."

Şakağındaki yataklarında yatarken, acı içinde çığlık atarken onun elini tuttu ve sıktı. Styxx korkudan titrerken, Simi oğullarının doğumunu beklerken bir yakalayıcı eldiveni tutuyordu.

Artemis, Ma'at'a doğum sürecini devralmasını işaret ederken Simi'ye gözlerini devirdi. "Neredeyse geldi. Eminim bunu sen doğurmak istersin."

Tory Bethany'nin alnını sildi. "Nefes al, tatlım. Sadece birkaç dakika daha."

Acheron tsked. "Çok kışkandım, Styxx. Bu genellikle Tory'nin Öfkeliler'in gazabını çağırmaya başladığı zamandır.

Beni öldür."

Tory kocasına geceyi kanepede geçireceğini söyleyen bir bakış attı.

Bethany önce güldü sonra inledi.

"Bir kez daha it, çocuğum," dedi

Ma'at. Kız gözlerini kapatarak itaat etti.

İnanamayacağı kadar mutlu ve dehşete düşmüş olan Styxx, oğlu dünyaya gelirken nefesini tuttu. Çocuğun sağlıklı ağlamasını duyana kadar bir daha nefes almadı. En az Bethany kadar titreyerek yanağını onunkine bastırdı. İkisi de gözyaşları arasında gülüyordu.

Sonunda başardılar....

Daha bebeği temizlemeden Ma'at onu açık mavi bir battaniyeye sardı ve annesine uzattı. "Oğlunuzu kucağınıza almak için sizi bir dakika daha bekletmemem gerektiğini çok iyi biliyorum."

Styxx'in o güne kadar gördüğü en güzel şeydi. Mükemmel ve sevimli, annesi gibi bir tutam siyah saç ve altın rengi gözleri vardı. Styxx gergin bir elini oğlunun üzerine koyarken Bethany'nin yanağını öptü. "Ona ne isim vereceğiz?"

Urian'ın başına gelenler yüzünden, bu kez bebeğe o gelmeden önce isim veremeyecek kadar batıl inançları vardı.

Nazik elini Styxx'in çenesinin üzerine koydu. "Aricles Galen?"

İçinden bir korku dalgası geçerken tereddüt etti. "Bu kötü şans mı?"

Athena onlara ters ters baktı. "Bu sefer değil, tatlım. Adaşlarını gururlandıracak."

Kapı yüksek sesle çalındı. "Duyduğum benim yeni torunum mu?"

Set'in sabırsız sesine güldüler. Bethany'nin doğumu sırasında o kadar çılgına dönmüştü ki Ma'at onu, Maahes'i ve Urian'ı odadan kovmuştu.

Athena kapıyı açarak Set'i içeri aldı. Bethany ve çocuğun sağlıklı olduğundan emin olmak için odanın diğer ucuna geçti.

Set Bethany'nin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra torununu sevdi. "Bu küçük adamla tanışmak isteyen bir oda dolusu varlık var. Buna diğer teyzesi, amcası, kuzenleri ve ağabeyi de dahil."

Ma'at güldü. "Küçük Ari'yi temizleyip giydireyim, sonra aşırı şımarıklık başlayabilir."

İkisi de oğullarını bırakmak istemiyordu ama Ma'at'ın haklı olduğunu biliyorlardı. Er ya da geç, onu başka birinin tutmasına izin vermeleri gerekecekti. Styxx, Ma'at'ın Ari'yi geri alabilmesi için geri çekildi.

Styxx Bethany'nin üzerini bir battaniyeyle örttü. "Senin için ne yapabilirim?"

Gülümsemesi gözlerini kamaştırdı. "Hiçbir şey. Sadece Ari'nin gözünün önünden ayrılmasına izin verme."

Güldü. "Merak etmeyin." Başını, banyo sürecinin her adımında mikro yönetim uygulayan ve Ma'at'ı çıldırtan Simi'ye doğru eğdi. "Bu sefer yanına yaklaşan herkesi ya da her şeyi yiyecek olan kendi iblis ana tavuğu var."

Soteria da onu yanağından öptü. "Seni dinlenmen için yalnız bırakacağız ama bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver."

Acheron Bethany'nin elini hafifçe sıktı ve ardından Styxx'e sarıldı. "Tebrikler kardeşim. Theron ve Bas'ın onunla oynamasını izlemek için sabırsızlanıyorum."

Styxx de yapamazdı. Acheron'un oğlu Theron geçtiğimiz Mayıs ayında doğmuştu. Aralarında sadece dört ay olan oğulları kuzenden çok ikiz gibiydiler.

Ve oğullarının hepsi, onun ve Acheron'un sahip olması gereken şımarık, çürümüş çocukluklara sahip olacaktı.

Ari temizlendikten ve beyaz pamuklu bir kazak giydirildikten sonra Ma'at onu onlara geri verdi.

Kalbi adını koyamadığı duygularla dolup taşan Bethany boğuldu. Ve bakışları onu görünce dalgalandı.

mükemmel, sağlıklı bir bebek olarak anne babasına bakıyordu. "Sonunda oğlumuzu büyütebileceğiz."

Styxx onun gülümsemesine karşılık verdi. "Zavallı şey. İkimiz de onu boğacağız."

Güldü. "Kesinlikle. Acheron ve Tory'yi ihmalkâr göstereceğiz." Oğullarının başının üstünü öptü ve sonra onu Styxx'e uzattı. "Gidip onunla tur atsan iyi olur."

Daha önce hiç olmadığı kadar korkan Styxx tereddüt etti. "Bundan emin değilim. Korkunç derecede küçük."

Onun korkusuna dudak büktü. "Bir noktada onu tutmayı öğrenmelisin."

"Bir bıçak ve çıplak ellerimden başka bir şeyim olmadan bir tanrılar ordusuyla yüzleşmeyi tercih ederim." Ama kadın haklıydı ve o da bunu biliyordu. Cesaretini toplamak için derin bir nefes alan Styxx oğullarını kollarına almasına izin verdi.

"Gördün mü, onu kırmamışsın."

Styxx hayret ve şaşkınlıkla minik, değerli oğluna baktı. Uzun yaşamı boyunca oğlunun kendi kollarında olmasından daha inanılmaz bir manzara görmemişti. "Bana şans dile."

Bethany onu öptükten sonra Ma'at'ın oğlunu göstermek için onu odadan çıkarmasına izin verdi. Kapıyı açtıkları anda Skylos mutlulukla havladı ve Styxx'in yanından koşarak geçip yatağa atladı ve Bethany'nin yanında her zamanki yerini aldı. Gülerek onun başını okşadı. Skylos onu iki kez yaladıktan sonra uyumak için yerleşti.

Athena onunla birlikte olmak için geride kaldı. "Nasılsın?"

"Hiç bu kadar mutlu olmamıştım... ya da hiç bu kadar korkmamıştım." Güldü. "Buna hayat denir."

Hayır, diye düşündü Bethany açık kapıdan iki oğluyla birlikte gururla gülümseyen kocasını izlerken. Buna aşk deniyordu. Dünyada bulunması ve elde tutulması en zor şeydi ama akla gelebilecek en kötü cehennemi bile katlanılabilir kılan tek şeydi. Umuttan da öte, gerçekten

Kaybolanlara güvende olmaları için rehberlik eden ve onları tam bir kaosun ortasında aklı başında tutan ışık.

Ve bir daha asla hiçbir yükümlülüğü oğullarına ve kocasına tercih etmeyecekti. Onlar onun ailesiydi ve sadece onlar için ölecek ya da öldürecekti. Bu dünyadaki şeylerin hiçbir önemi yoktu. Sadece insanlar önemliydi. Ve hayat her zaman böyle olmalıydı.

Sonsuza kadar.

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, çalışırken benden uzun süre haber alamadıklarında beni affeden arkadaşlarıma çok özel bir teşekkür ederim. Bir gün bir araya geleceklerini ve yüzümü bir süt kutusuna basacaklarını biliyorum.

Dalgınlığıma ve tuhaf çalışma saatlerime tahammül eden oğullarıma ve kocama. Sizi kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla seviyorum ve siz olduğunuz için Tanrı'ya her gün şükrediyorum.

Beni ziyaret eden ve günümü güzelleştiren hayranlarım için.

Ve özellikle de Macmillan'daki editörüme ve ekibime 1600 sayfadan fazla bir taslak teslim ettiğimde beni boğmadıkları için teşekkür ederim. Bu kadar cesur ve destekleyici olan çok fazla yayıncı yok. Sizler en iyisisiniz!

Sherrilyn Kenyon tarafından da

Fantezi Aşığı

Gece Zevkleri

Gece

Kucaklaşması

Şeytanla Dans

Gecenin Öpücüğü

Gece Oyunu

Geceyi Yakalayın

Gecenin

Günahları Geceyi

Serbest Bırakın

Ayın Karanlık Yüzü

Rüya Avcısı Devil May

Cry

Gece Yarısı Açıkken Rüya

Kovalayıcı

Acheron

Sessiz Bir Gece

Rüyası Savaşçı

Kötü Ay

Yükseliyor

Merhametsiz

İntikam

The Guardian

Zamansız

Zaman

Karanlık Avcı Yoldaşı

LİG

Gecenin

Doğuşu Ateşin

Doğuşu Buzun

Doğuşu

CHRONICLES OF NICK

Sonsuzluk

Yenilmez

Infamous

Inferno

YAZAR HAKKINDA

Son üç yılda, New York Times çoksatan yazarı SHERRILYN KENYON on altı kez 1 numaraya yerleşti. Bu olağanüstü çok satan yazar, yazdığı her türde zirvede yer almaya devam ediyor. Yüzden fazla ülkede 35 milyondan fazla kitabı basılan yazarın mevcut serileri arasında şunlar yer almaktadır: The Dark-Hunters, The League, Lords of Avalon, BAD Agency, Chronicles of Nick ve yakında çıkacak olan Nevermore.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

STYXX. Telif hakkı © 2013 Sherrilyn Kenyon'a aittir. Tüm hakları saklıdır.
Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY.
10010.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı Ervin

Serrano'ya ait
Shutterstock.com tarafından kapak illüstrasyonu

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloqlama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-02988-1 (ciltli)
ISBN 978-1-250-02990-4 (e-kitap)

İlk Baskı: Eylül 2013

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.